

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LİMON ÇİÇEĞİ

*Asi, tutkulu, mücadeleci...
Onu hiç unutamayacaksınız.*

PAULLINA SIMONS

ÇOKSATAN BRONZ ATLI'NIN YAZARI

Umarım olduğun yerde mevsim hep yazdır...

1970'lerin sonu. Rüzgârlı Kansas toprakları. Ve Tully adında bir genç kız... Tully yakıcı bir sırrı göğsünde taşıyan asi bir çocuk, en sevdiğini kaybetmenin acısıyla paramparça olmuş bir dost ve kendisine yakınlık gösteren erkeklerin tutkulu, hırçın sevgilisi...

Ele avuca sığmayan o isyankâr kıزدan genç bir kadına dönüşürken, işkence dolu geceler ve heyecanlar, ona sevgi ve sadakatle bağlanan ya da yalanlar söyleyen erkekler geride kalırken Tully yavaş yavaş bir hayat inşa eder, iyi bir kariyere ve bir kadının hayal edebileceği pek çok şeye sahip olur. Fakat kalbiyle kumar oynamaya başladığı gün, sahip olduklarını gözden çıkarmaya da hazır olması gerekecektir.

Bronz Atlı'nın yazarından tutkuya, kayıplara, anneliğe, ifşa olan sırlara, bir ömre sığmayıp ölümden sonra bile devam eden dostluklara ve tüm bunların arasında yolunu bulmaya çalışan genç bir kadına dair unutulmaz bir hikâye...

“Kendinizi bir an yüreğiniz yerinden sökölüyormuşçasına ağlarken, bir an sonra gülümserken bulacaksınız. Hepimiz Tully olabiliriz; güçlü, umut dolu ve pek çok çocukluk travması olan genç bir kadın o. Acıya, çaresizliğe ve ihanete dair tecrübeleri baş döndürücü sevinç anlarıyla, aşkla ve hepsinden öte dostlukla dengeleniyor. Okuyun, gerçekten gözyaşlarınızı tutamayacaksınız.”

Company

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-794-9

PAULLINA SIMONS

Çoksatın *Bronz Atlı* serisinin yazarı Paullina Simons, 1963 yılında Lenin-grad'da dünyaya gelmiş ve yetmişli yılların başında ABD'ye göç etmiştir. Kansas Üniversitesi'nde siyasal bilgiler eğitimi almış olmasına rağmen tek hayali yazarlık olan Simons, kocası ve dört çocuğuyla birlikte New York yakınlarında yaşamaktadır.

www.paullinasimons.com

Kapak Tasarımı: Jane Waterhouse and HarperCollins Design Studio
Kapak Görseli: © Mohamad Itani / Trevillion Images

“Tully’yi terk edildiği, ailesinden
şiddet gördüğü, tutkulu, pervasız
dönemlerden geçtiği, evliliği, anneliği
deneyimlediği, sadakatsizliğe,
korkunç kâbuslara, kendini gece yarısı
mezarlıkta bulduğu zamanlara, acı
dolu ayrılıklara ve çok daha fazlasına
göğüs gerdği yıllar boyunca izliyoruz.
Bütün o gözyaşlarına, iç çekişlere ve
kan kaybına rağmen, hatta aksine, belki
de tam da bu sebeple *Limon Çiçeği*
tıpkı gazete haberleri kadar merak
uyandırıcı.”

Publishers Weekly

“Simons ailelerin ve insan doğasının
kırılganlığını gözler önüne seriyor
ve dürüstlük ve sadakat gibi, hayatta
gerçekten anlamı olan şeylere
dikkat çekiyor.”

Good Reading

“Sayfalar bomboş bir ovada esen ani
bir rüzgâr misali hızla çevriliyor ve
sonunda hikâyenin hızı kasırğa
gücüne ulaşıyor.”

USA Today

“Kadınlar arasındaki o ilk güçlü bağa
dair sıcaklık, yankı uyandıran bir
hikâye... Çok etkileyici.”

Anne Rivers Siddons

“Karakterleri akıldan çıkmayan,
kocaman, çok iddialı bir roman.”

San Francisco Chronicle

“Müthiş karakterlerle dolu,
çok güçlü bir hikâye.”

Library Journal

LİMON ÇİÇEĞİ

Pegasus Yayınları: 2159

Limon Çiçeği
Paullina Simons
Özgün Adı: Tully

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Tüvana Zararsız
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2019
ISBN: 978-605-299-794-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Paullina Simons, 1994

**Bu kitabın orijinal baskısı HarperCollins Publishers Ltd. tarafından
yayımlanmıştır.**

**Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.**

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

f pegasusyayinlari t pegasusyayinevi c pegasusyayinlari y Pegasus Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Paullina Simons

LİMON ÇİÇEĞİ

İngilizceden çeviren:

Zeliha Babayiğit

-

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

I

Jennifer Lynn Mandolini

*Ah hayat,
Büyüdüğüm zaman evde bulunmam
Hoş olurdu,
Eğer küçük zevklerime izin verseydin!*

Edna St. Vincent Millay

*Anneciğin senin bütün kâbuslarını gerçekleştirecek
Anneciğin bütün korkularını sana yükleyecek*

-

Roger Waters

Üç Arkadaş

28 Eylül 1978

Sıcak bir eylül öğleden sonrasında Tully, Jennifer ve Julie, Sunset Court Caddesi'ndeki evin mutfak masasının başında toplanmışlardı.

"Tully, evine git," dedi Jennifer Mandolini. "Partime bu şekilde gelmeni istemiyorum." Tully'nin yüzünü işaret ediyordu.

Nadiren ama çok iyi yaptığı Fransız tarzı soğan ezmesini karıştırmakla meşgul olan Tully Makker ona aldırmadı. "Bir kere daha tadayım, gidiyorum," dedi. Mandolinlerin mutfak elmalı turta kokuyordu, oysa kendi mutfaklarında böyle bir koku olmazdı. Ayaklarını Julie'nin kucığına uzatmış olan Tully çok rahattı.

Jennifer uzanıp ezmeyi Tully'nin önünden aldı. "Bir kere daha tadarsan geriye bir şey kalmayacak."

Tully, Jennifer'ın ezmeyi mutfak tezgâhına koyuşunu seyrederken iç çekti. Jen haklıydı. Gitme vakti gerçekten gelmişti.

Jennifer, Tully'ye dönüp neredeyse özür dilercesine ekledi: "Konuklara bir şey kalmayacak, değil mi Jule?"

"Doğru, Jen," diye onayladı Julie Martinez kolasını yudumlarırken.

Tully isteksizce masadan kalktı, tezgâha doğru gidip soğan ezmesini aldı. "Jennifer, dans etmekle ve seninle o kadar meşgul olacaklar ki ezmeyi yiyemeyecekler," diyerek parmağını kâsenin kenarında gezdirdi. "Hotel California'yı mırıldanmaya başlamıştı.

Jennifer kâseyi Tully'nin elinden zorla çekip aldı. "Makker, saat beş!" diye bağırdı ve "Eve kadar neredeyse üç kilometre yürümek zorundasın," diyerek kâsenin üstünü folyoyla kapladı. "Sonra üç kilometre daha yürüyüp geri geleceksin. Seni götürecek bir arabam yok." Ezmeyi dolaba koydu. "Şimdi yayın bakalım. Gidip makyajını yap." Sonra Julie'ye döndü. "Julie, neden gitmiyor bu kız?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Bilmiyorum,” dedi Julie. “Daha önce hiç sevmezdi burayı.”

“Kızlar, kızlar,” dedi Tully. “Beni rahat bırakabilirsiniz artık, işte gidiyorum.” Ama gitmedi; tam tersini yaptı, tekrar masaya gelip ayaklarını bir sandalyeye uzattı.

Jennifer yanma ilişti. “Git,” dedi ama daha yumuşak bir şekilde. “Geç kalmanı istemiyorum, hepsi bu.”

Tully kıpırdamadı. “Eve gidiş geliş yalnızca beş kilometre.”

“Defol,” dedi Jennifer sabırsızlıkla oflayarak.

Tully, Jennifer’ın arkasına uzanıp Pringles kutusunu aldı. Güzel bir cumartesi öğleden sonrasıydı. Sessiz. Eğlenceli. Sıcak.

“Dinle Mandolini,” dedi Tully, Jennifer’a bir patates cipsi uzatarak. “Bu gece burada kaç kişinin olacağını bana hâlâ söylemedin.”

“Otuz,” diye cevap verdi Jennifer. Cipsi aldı, ayağa kalkıp mutfak kapısını açtı. “Ve sana bunu daha önce söyledim.”

“Otuz,” diye tekrarladı Julie sevinçle. “Yarısı futbol oyuncusu.”

Tully dudaklarındaki tuzu yalayarak Jennifer’a baktı ve “Öyle mi Jen?” dedi. “Bu arada amigoluk nasıl gidiyor?”

“Güzel, fena değil, sorduğun için sağ ol,” dedi Jennifer kapının yanında dururken.

Koluna vuran hafif rüzgâr Tully’nin çok hoşuna gitmişti. Anlamlı bir şekilde Julie’ye bakıp ne düşündüğünü belli etmemeye çalışarak, “Aah,” dedi. “Futbolcularla konuşma fırsatı buluyor musun hiç?”

“Pek sık değil,” dedi Jennifer lavaboya doğru giderken. “Ara sıra bizim tarafa doğru gelip müstehcen şeyler söylüyorlar.” Tully, Jennifer’ın sırtına baktı.

“Yani futbolculardan herhangi biriyle özel olarak konuşmuyorsun, öyle mi?”

Jennifer dikkatle bir kâğıt havlu koparıp ıslatırken, “Hayır, pek sayılmaz,” dedi.

Julie boğazını temizleyip, “Jen, senin dolabın futbolcuya benzeyen bir oğlanın dolabının yanında, değil mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Jennifer onlara dönmeden. “Galiba.” Sırtı mutfak masasına dönük halde, büyük bir ciddiyetle mutfak tezgâhını temizlemeye başladı. Tully ve Julie birbirlerine baktılar.

“Evet,” dedi Tully ayağa kalkıp Jennifer’a doğru giderek. “Seni sırtında sayılar olan o seksi futbol tişörtlerinden giymiş bir çocukla konuşurken gördüğümü hatırlıyorum. Numarası kaçtı Jule?”

“Bilmiyorum,” dedi Julie.

“Altmış dokuz olabilir mi?” diye sordu Tully, Jennifer’ın yüzünü görmeye çalışarak. Jennifer cevap vermedi, yalnızca Tully’yi ıslak eliyle itti.

“Jule?” dedi Tully. “Nasıl görüldüğünü bir kez daha anlatsana.”

“Sarışın?” diye ekledi Julie.

“Uzun boylu?” dedi Tully.

“Hep Levi’s giyiyor?” dedi Julie.

“Kırlı sakallı?” dedi Tully.

“Kırlı sakallı bir Levi’s,” diye tekrarladı Jennifer tezgâhı titizlikle silmeye devam ederek. Tully ve Julie ona aldırmadı.

“İri yapılı?” diye devam etti Tully.

“Ve çok zeki olduğunu duydum,” diye ekledi Julie, sonra ayağa kalkıp elleriyle ağzını kapatarak güldü.

“Julie!” dedi Tully. “Zeki mi? Adını heceleyebildiğimi ama adresi konusunda biraz sıkıntı yaşadığını duymuştum. Sanırım bir futbolcu için zeki demek oluyor bu.”

Julie başını salladı. “Eh, eğer Jen okul birincisi ve amigo lideri olabiliyorsa o neden zeki ve futbolcu olmasın?”

Jennifer hızla dönüp Tully’nin yanından geçti, dolaba gidip onun çantasını aldı.

Akşamüstü olmasına rağmen hava sıcak ve güneşliydi. Tully beyaz pamuklu şortu ve sarı askılı bluzuyla Jennifer’ın da sıcak ve güzel görüldüğünü düşündü. *Çok güzel, diye geçirdi içinden. Bunun farkında mı acaba? Kolları ve bacakları çok güzel. Permalı saçları çok hoş görünüyor. Ben de saçlarıma perma yaptırmalıyım ama hiçbir zaman onunki gibi olmaz, asla.*

Jen öfkeyle Tully’nin yüzüne baktı. “Siz ikiniz, bitirdiniz mi?”

“Aslında hayır,” dedi Tully. Çantasını alıp parmaklarıyla Jennifer’ın eline dokunarak, “Jule,” diye devam etti. “Ben birinci sınıfların balosuna katılmamıştım ama sen bana Jennifer’ın hoş bir çocukla dans ettiğini söylememiş miydin?”

Julie gülme isteğini bastıramıyordu. “Evet,” diye cevap verdi. “Biraz düşününce hatırladım. Ama aynı çocuk olduğunu sanmıyorum. Yani danstaki çocuk uzun boylu, sarışın, iri yapıydı ama tıraş olmuştu ve takım elbise giyiyordu.”

“Ah, elbette. Çok aptalız, öyle değil mi Jen?” dedi Tully. “Belli ki farklı çocuklar bunlar.”

Jennifer kollarını göğsünde kavuşturdu ve “Bitirdiniz mi?” diye tekrarladı.

Julie ve Tully birbirlerine baktılar. “Bilmiyorum,” dedi Tully. “Bitirdik mi Julie?”

Julie bir kahkaha attı. “Evet, galiba bitirdik.”

“Güzel,” dedi Jennifer. “Çünkü ikinize de söyleyecek bir şeyim yok. Defolun buradan.”

“Gidiyoruz,” dedi Tully, Jennifer’ın saçını çekerek.

“Hediyelerimi unutmayın kızlar,” dedi Jennifer.

Tully ve Julie garaj yolunun sonuna vardığında Jennifer arkalarından bağırdı: “Ah, bu arada, sizi çokbilmişler!”

İki kız dönüp ona baktı.

“Numarası otuzdu, bilginiz olsun diye söylüyorum.” Sonra kapıyı çarparak kapattı.

2

Wayne Caddesi ve Sunset Court’un kesiştiği yerde Julie, Tully’ye dönerek, “Neden bize anlatmıyor?” diye sordu.

Tully omuz silkti. “Sanırım bilmemizi istediği kadarını söyledi bize. Çocukla hiç konuştun mu?”

“Hayır,” dedi Julie. 17. Caddeden Huntoon’a kadar olan beş bloku sessizlik içinde yürüdüler. *Tully geçen mayıs ayındaki birinci sınıflar balosuna gelmedi*, diye düşündü Julie. *Jennifer’ın, omzuna kolunu atmış olan çocuğun yüzüne bakamadığını göremedi*. Onları birlikte görmek ve Jennifer’ın yüzündeki ifade Julie’yi çok etkilemişti. Ama Jennifer danstan ve çocuktan hiç söz etmediği ve Julie oğlanı bir yaz boyunca hiç görmediği için bu konudan Tully’ye söz etmeyi unutmuştu.

Dolabının yanında o çocukla konuşurken Jennifer'ın yüzünde aynı ifade olduğunu görünce parçaları birleştirmişti. Sonra da bundan Tully'ye söz etmişti. Ve Tully tam bir baş belasıydı. Oğlanı diline dolamıştı ve Jennifer'la ne zaman yan yana gelseler o çocuktan söz ediyordu.

"O kadar önemli olamaz," dedi Julie, Wayne Caddesi ile 10. Cadde'nin köşesinde dururken. "Adını bile bilmiyoruz."

Tully, Julie'nin koluna hafif bir yumruk attı. "Ama öğreneceğiz. Öğreneceğiz. Bu gece." Bir an düşündükten sonra, "Tom seninle geliyor mu?" diye sordu.

"Elbette," dedi Julie.

"Elbette," diyerek onu taklit etti Tully. Gözlerini yuvalarında döndürüp homurtuyla güldü. Julie, Tully'ye yaklaştı. Yolun tam ortasında, Topeka'nın tam ortasında, Amerika'nın tam ortasında, pastırma yazının tam ortasında dikiliyorlardı. "Sana bir sır vereyim Tully. Tom da senden hoşlanmıyor."

"Hoşlanacak ne var ki?" dedi Tully.

Hoşlanacak ne var ki, diye düşündü Julie aceleyle hazırlanırken. *Hoşlanacak ne var ki?..* Meksikalılara özgü yüzü ve hafif tombul Meksikalı bedeni yüzünden her zamanki gibi mutsuzdu. Tom henüz gelmemişti, Tanrı'ya şükür, bu yüzden annesinin, "Ah, *conchita*! Çok güzelsin! Ne kadar güzel bir elbise, dön de sana bir bakayım, vay canına, nasıl da hızlı büyüyorsun, saçların çok güzel görünüyor, tam bir gönül avcısı olacaksın!" deyişini duymayacaktı.

Ama Tom annesini duydu. Angela Martínez'in coşkusu o geldikten sonra da devam ediyordu. "Ne kadar güzel, değil mi Tom? Ne kadar hoş?.." Julie gözlerini devirdi; bu, Tully'den kapıldığı bir mimikti. "Anne! Lütfen!"

"Evet, öyle," dedi Tom. "Haydi gidelim."

Angela gelip Julie'ye sarıldı. "Tamam anne, tamam," dedi Julie de ona sarılarak. "Saçlarımı bozuyorsun."

"Julie! Julie!" Dört erkek kardeşinin en küçüğü Vincent koşarak mutfaktan çıkıp kurabiye hamuru bulaşmış elleriyle Julie'nin bacaklarına sarıldı. "Julie," diye zırlamaya başladı üç yaşındaki Vinnie. "Ben de seninle gelmek istiyorum!"

Julie bir çığlık atarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. “Anne! Uzaklaştır şunu elbisemden!”

“Beni de götür!” diye tekrarladı Vinnie.

Julie öfkeyle annesine baktı. Angela en küçük oğluna döndü. “Ama Vinnie, kurabiye yaparken anneye kim yardım edecek? Yoksa bütün hamuru yedin mi?”

Açlığı abla sevgisini bastıran Vinnie, Julie’nin elbisesine bir veda öpücüğü kondurduktan sonra hızla mutfığa daldı.

“Şu annen yok mu!” dedi Tom dışarı çıktıktan sonra.

“Evet, biliyorum,” diyerek başını salladı Julie. “Beni yalnızca başka kızı olmadığı için seviyor.” Böyle söylemesine rağmen onu savunma gereği hissediyordu. *Evet, o benim annem. Benimki gibi bir anneye sahip olmak büyük şans.* Tom’a baktı. Bazen onu kızdırıyordu Tom. *Ah, neyse,* diye düşündü Julie. Tarih kulübünde birlikte olmak yetince eğlenceliydi.

3

Tully ve Julie gittikten sonra Jennifer iç çekerek üst kata, anne ve babasının yatak odasına çıktı. Duştan yeni çıkan annesi bir elinde havlu, diğerinde sigarayla yatağın üstünde oturuyordu.

“Anne, Marlboro’nun su geçirmez bir sigara olarak patentinin alındığını biliyor muydun?”

“Başlama yine Jen,” dedi Lynn Mandolini.

“Ciddiyim. Reklamlarda gördüm. ‘Neden iki zevki aynı anda yaşamıyorsunuz? Saçlarınızı yıkarken nikotin çekmenin keyfine varın.’ Bunu hep yapmak istemişsiniz, artık yapabilirsin. Biraz daha pahalı ama buna değer.”

“Bitti mi?” diye sordu Lynn. Jennifer gülümsedi. Hiçbir anne ve kız birbirinden bu kadar farklı olamazdı. Lynn ve Tony’nin tek çocuğu olan Jennifer’ın, fiyortlardan bıkip karayla çevrili Topeka’ya gelen ve orada bebek Jennifer’ı başlarından atan Norveçli bir ailenin çocuğu olduğu esprisi Mandolini ailesinde hep yapıldı. “Ama anne,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

baba,” derdi Jennifer. “Beni güneşin saçlarımı sararttığı bir mısır tarlasında bulduğunuzu söylememiş miydiniz?”

Jennifer uzun boylu, sarışın, iri yarı bir kızdı ve hep kilolarıyla savaş halindeydi. On sekizinde bu savaşın galibiydi hâlâ; neredeyse... Zamanla, çocuk doğurduktan ve iyi yiyeceklerle beslendikten sonra karın bölgesi biraz genişleyecek türde bir vücuda sahipti. İri göğüsler, küçük popo, ince bacaklar. Amigo kızlar ekibinde göğüs ölçüsü 34B'den daha büyük olan tek kızdı. Tully grubun geri kalanının memelerini Jennifer'inkilerle kıyasladığında genellikle çok acımasız olurdu. Jennifer da Tully'ye sık sık onun da 34B kategorisine girdiğini hatırlatmak zorunda kalırdı. “Evet ama ben kısa kesimli giysilerle dans ederek memelerimi sergilemiyorum,” derdi Tully. Bunun üzerine Jennifer kaşlarını kaldırır, gözlerini kocaman açar ve hiçbir şey söylemeden Tully'ye bakardı. O da, “Tamam, tamam,” derdi. “Bunu hiçbir zaman bir futbol sahasında yapmadım ve çok nadir olarak ponponla yaptım.”

Jennifer ne kadar sarışın ve iri yapılıysa annesi o kadar esmer ve zayıftı. Jennifer dışarıdan ne kadar sakın görünüyorsa annesi o kadar gergin görünürdü. Jennifer ne kadar sıradan giyinirse annesi o kadar şık giyinirdi.

“Her şey hazır mı?”

“Hemen hemen,” dedi Jennifer. “Tully bütün ezmeyi bitirdi.”

“Bu neden şaşırtmadı beni?” Lynn gülümsedi. “Tully'nin bu gece gelecek olmasına seviniyorsundur.”

Tully ve Jack. Evet. Mutsuz değilim. “Tabii,” dedi Jennifer. “Uzun zaman oldu.”

“Durumu nasıl?”

“İyi. Rehberlik öğretmeni onu zorluyor.”

“Ah, öyle mi?” dedi Lynn dalgın bir şekilde. “Neden?”

Jennifer o sırada Tully hakkında konuşmak istemiyordu. “Ah, bilirsin işte,” dedi gözlerini devirerek, o da Tully'den almıştı bu alışkanlığı. “Rehber öğretmenler.” Merdivenlerden aşağıya, bütün mobilyaların kenara çekildiği oturma odasına indi. Halının üstüne oturdu. Akli hafta içinde başarısız olduğu ve kimseye söylemediği matematik testindeydi, daha sonra pazartesi günü amigo kızlar çalışmasına gitti. Orada da kaldı. Jen, amigo kızların lideri! Okul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

birincisi, satranç ve matematik kulübünün eski başkanı... Eh, en azından çok iyi bir amigo değildi. Ponponlarını ne zaman havaya atsa elleri yerine yere düşüyorlardı. Yerden kalkıp mutfığa geçti. Annesi yanına gelip unlu parmaklarıyla yanağına dokundu. “Bebeğim. On sekiz yaşındaki yetişkin, koca bebeğim.”

“Anne, lütfen,” dedi Jennifer.

Lynn gülümseyerek kızına sarıldı. Jennifer, Marlboro ve nane kokusunu almasına rağmen geri çekilmedi.

“Okuldaki son senen hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Lynn.

Jennifer babasının, son senesi başladıktan tam üç gün sonra aynı soruyu sorduğunu hatırlayarak, “Kesinlikle,” diye cevap verdi. Annesi en azından birkaç hafta beklemişti. Annesinin sırtını hafifçe sıvazladı.

Lynn, Jennifer’ı bırakarak çantasını aramaya girişti. “Ne var anne?” diye sordu Jennifer. “Sigarandan çok uzun süre ayrı mı kaldın?”

“Başlama.” Lynn bir sigara yaktı.

Jennifer sessizce annesine sokulup elmalı turtanın üstüne tarçın serpiştirmesini seyretti. Elmalı turtaya bayılırdı. Tezgâha gidip turtanın ucundan bir parça aldı.

“Jenny Lynn, hemen kes şunu,” dedi annesi. “Yukarı gidip hazırlan, olur mu?”

Jennifer yukarı çıkmak yerine oturma odasına girdi. Babasının partiye katılamayacak olmasından dolayı biraz üzgündü. JC Penny mağazasının müdür yardımcısı olan Tony Mandolini cumartesi geceleri saat ona kadar çalışırdı. Ve bu gece işten sonra avaz avaz bağırarak otuz gençle bir arada olmaktansa kayınvalidesinin evine gitmeyi tercih edeceğini söylemişti. Kızına uyandığında büyük bir hediye bulacağına dair söz de vermişti. Jennifer hediyenin ne olacağını biliyordu zaten; bir akşam anne babasını konuşurlarken duymuştu.

Umarım memnuniyetimi yeterince coşkulu bir şekilde gösterebilirim ve umarım bu onları tatmin eder.

Oturma odasının penceresinden Sunset Court’a baktı. Sunset Court. Jennifer oturdukları caddenin adını her zaman çok sevmişti. Sunset Court. Tully ise oturduğu Grove Caddesi’nin adından nefret ediyor ve herkese Grove’da yaşadığını söylüyordu. *Lütfen beni Grove’a götürün, derdi Tully, Grove’a.*

“Jen, telefon!”

Ahizeyi kaldırdı. “Doğum günü kızı nasılmış bakalım?” diye kükredi tanıdık, neşeli bir ses. “Daha iyi olamazdım baba,” dedi Jennifer. *Belki biraz daha iyi olabilirdim.* “Anne, babam arıyor,” diye seslendi evin içine doğru. Babası kendisiyle yeniden konuşmak istemediği için rahatlamıştı. Babası bugün dördüncü kez arıyor ve her seferinde, “Doğum günü kızı nasılmış bakalım?” diye soruyordu.

Jennifer plaklarını düzenleme işine geri döndü. Bee Gees, Eagles, Stones, Dead, Van Halen. *Grease*’in müziği, Beatles. Biraz Garfunkel. Pink Floyd. İşine devam ederken yüzünde yumuşak bir ifade vardı, gözlerini hiç kırpmıyordu, vücudu dışarıdan rahat görünüyordu, neredeyse hareketsizdi. Ama başının içinde hiç kesilmeyen bir gürültü vardı. Bu sesi kesmek için plaklarını saymaya başladı, ardından koyunları saydı. *Bir koyun, iki koyun, üç koyun... iki yüz elli koyun, koyunlardan başka bir şey düşünme. Sakin ol,* diye düşündü. *Sakin ol.*

4

Tully kararlı bir şekilde ama yavaş yavaş yürüyordu. Eve gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Saat beşi çeyrek geçiyordu ve Julie’den ayrıldığı yerden evine kadar bir buçuk kilometreden fazla yol vardı. Duş alıp hazırlanması ve yediye kadar partiye geri dönmesi gerekiyordu. Ama acele etmiyordu. Jēwell’dan yukarıya doğru yavaşça yürümeye devam etti.

Üç kız neredeyse düz bir hat üzerinde oturuyordu. Jennifer’ın evi Tully’ninkine en uzak olandı ve en güzel muhitte bulunuyordu. Julie, Wayne Caddesi ve 10. Cadde üzerinde, iki yetişkin ve beş çocuğu barındıran iki katlı, dört yatak odalı bir bungalovda yaşıyordu. Tully’nin evi Kansas Nehri’ne en yakın olanıydı. Kansas Otoyolu’nun bitmek bilmeyen uğultusu ve St. Louis demiryolundaki yük trenlerinin gürültüsü olmasa nehrin hafif akıntısı Tully için rahatlatıcı olabilirdi.

Evine giderken çok küçük olduğu için bir adı olmayan parkın önünden geçti Tully. Hafta içinde civardaki ilkokul ve kreşlere giden

çocuklar oynardı orada. Oyun parkının, içinde yalnızca standart bir kaydırak, salıncak ve küçükleri kandıracak bir tahterevallli vardı. Washburn Üniversitesi'ndeki büyük oyun parkına benzemiyordu. *Orası tam bir oyun parkı*, diye düşündü Tully salıncağa oturup sallanmaya başlayarak. İleri geri ağır ağır sallanırken iki çocuğuyla kendisine doğru gelen bir kadının sesini duydu. Daha büyük olan oğlan sallana sallana yürürken bir şeylerden şikâyet ediyordu, daha küçük olan bebek ise pembe arabasında ciyaklıyordu. Üçlü yanlarından geçerken küçük oğlan kendisini “bebek şarkıları”na götürmesi için sızlanıyordu. Tully'ye bakan kadın, oğlunun peşinden giderken cansız bir şekilde gülümsedi. Tully de kadına karşılık verdi. Amaçsızca, zamanı düşünmeden arkalarından bakmaya devam etti. Ne aklında herhangi bir düşünce ne de içinde herhangi bir duygu vardı, ta ki Jennifer'ın partisini hatırlayarak salıncaktan inip aceleyle yürümeye başlayana dek.

Yatak odasındaki aynanın önünde durup kendini inceledi. Saçlarının oksijenle açılması ve yeniden perma yapılması gerekiyordu. Güneşsiz geçen yaz yüzünden teni çok solgundu, yanaklarında çok fazla allık vardı. Gün ışığında palyaçoya benziyordu... Ama şu anda, yani akşam karanlığında daha kabul edilebilir bir görüntüsü vardı. *Kimin için kabul edilebilir*, diye düşündü. *Annem için mi?*

Bir yılı aşkın bir süredir tek başına partiye gitmiyordu Tully.

Yakasını ve deri pantolonunun kemerini düzelterek, o gece bu gece, diye düşündü. *Çok kemikliyim. Çok ince değil ama kemikli. Her yerim kol ve bacadan oluşuyor. Onlara uyacak kadar göğsüm de yok. Üzerinde et olmayan geniş bir popom var. Poposuna dokundu. Çok düzdü. Göğsümle uyumlu. Yüzüne baktı, kızardı. Gözlerini kıstı. Hey, sen! Partiye tek başına mı gidiyorsun? Bir yere tek başına gitmek için çok küçük değil misin? Daha on yedi yaşında değil misin sen? Hey, sen!*

Çok fazla makyaj yapmışsın diyecek, diye düşündü. *Çok fazla göz farı, çok fazla rimel. Fark edecek mi? Ben geldiğimde uyuyordu, belki uyumaya devam eder... Her neyse, insanlarla dolu bir eve yüzüme hiçbir şey sürmeden gitmiyorum, böyle bir şey olmayacak.*

“Ben sade biriyim,” dedi. *Sade. “Gösterişsiz Tully diyorlar bana.”*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama şu anda iyi görünüyorum. Kırmızı bluzum güzel, kırmızı dudaklarıma uyuyor. Ama çok dar. Pantolonum da dar. Beni görürse evden çıkmama asla izin vermez. On yedi buçuk yaşındayım ama dışarı çıkmayacak kadar küçüğüm. Kıs kıs güldü. Grove'daki en gülünç espri bu. Ah, evet, ama evde çok güvendeyim. Burası en güvenli yer.

Bir kürdan buldu. *Bir parti! Kaç kişi? Kaçı erkek? Kaçı futbol takımında? Güzel gidiyorsun, Jen. Gülümsedi. Jennifer partide Tully'nin tanımadığı bazı çocukların olacağına bile söz vermişti.*

Tully on üç yaşındayken oğlanlarla arkadaş olmaya, içkisiz çocuk partilerine gitmeye başlamıştı. Sonra içkisiz çocuk partileri onu sıklığa başlamıştı ve on dört, on beş ve on altı yaşında olup on dokuz, yirmi ve yirmi birinde görüldüğü ve bunu kanıtlayacak kimliği olduğu zaman daha çılgın kalabalıklarla takılmaya başlamıştı. Gezdiği kızların çoğu artık okula bile gitmiyordu. Bazıları hamileydi ve kocaları yoktu. Bazıları hâlâ okula kayıtlıydı ama okulu kırıyordu, çoğu bakımevlerinde kalıyordu. O sırada bütün bunlar çok eğlenceli görünmüştü Tully'ye. Hiçbir şey bir düzine çocuğun Midwest'te gezip tozması, College Hill'e gitmesi, bira içip masalarda dans etmesi, kafayı çekip iyi vakit geçirmesi kadar eğlenceli olamazdı. O zamanlar daha büyük çocuklarla da tanışmıştı; üniversitede okuyan bazı çocuklarla. Adam gibi görünüyorlar, adam gibi konuşuyorlardı ama iş ona dokunmaya gelince kendilerini kontrol edemiyorlardı, tıpkı daha küçük yaştaki oğlanlar gibi. Annesi o zamanlar çok uyuyordu ve Tully'nin dışarı çıkmasına aldırılmıyordu. Her gün Topeka atık tesisinde zor koşullarda çalıştıktan sonra insanın uyumaktan başka ne için enerjisi kalırdı ki? Tully, Hedda Makker'in bunu kontrol edemeyecek kadar yorgun olduğunu bildiği için on üçünden beri arkadaşlarının evinde kaldığını söylüyordu annesine. *Öyleydi*, diye düşündü kürdanı kıvrırcık saçlarının arasından geçirirken. *Nerede olduğumu sormayacak kadar yorgundu her zaman.*

Daha küçük ve daha büyük oğlanlar Tully'nin dans etmesini seyretmiş, onunla dans etmiş ve o tek başına dans ederken sevinç çığlıkları atmışlardı. Ona yaklaşmış, içki ısmarlamış, esprilerine gülmüşlerdi. Onu öpen bütün oğlanlar iyi öpüştüğünü, onu okşayanlar güzel vücudu olduğunu söylemişti. Tully onlarla dalga geçse

de dinlemişti onları. Sonraki günlerde bazıları onu çağırmak için evine gelmişti ama annesi ve Lena teyzesinin bakışlarından ya da Grove'daki ön camı 1973'te Cadılar Bayramı sırasında kırılan ve o zamandan beri kontraplak kaplı olan evin yıkık dökük görüntüsü yüzünden cesaretleri kırıldığı için fazla kalmamışlardı. Belki de cesaretlerini kıran şey Grove'un kendisi, nehir ya da demiryoluydu.

Tully, Topeka'ya pek çok açıdan Grove'a olduğundan daha fazla önem verirdi. Ah, boş caddeleri ve çok sayıda arabasıyla küçük, sakin, yeşil bir yerdi burası. Ama dar bir cadde ya da aniden bir tepeye dönüşen bir yoldan sonra kasabanın sonu geldiğinde –çok hızlı bir şekilde gelirdi bu son– sonsuza kadar uzanan bir oviden başka bir şey kalmazdı geriye. Gökyüzüne, batıya, doğuya, ileriye doğru gidiyor gibi görünen ama kesinlikle hiçbir yere gitmeyen milyonlarca kilometrelik bir otlaktı burası. Tully, Topeka'nın ötesindeki uçsuz bucaksız alanı düşünürken kapana kısılmışlık duygusuyla sarsılırdı.

Elbette yakında başka kasabalar da vardı. Kansas City onu sıkıyordu. Manhattan'da yapacak hiçbir şey yoktu. Emporia ve Salina, Topeka'dan daha küçüktü. Lawrence bir üniversite kasabasıydı. Wichita'ya yalnızca bir kez gitmişti.

Grove, batı yakasında, delilerin bulunduğu Menninger binası ile Kansas Devlet Hastanesi'nin hemen yanındaki Auburndale Parkı'na açılıyordu, doğu yakasında ise Kansas Otoyolu'na. Tanrı'ya şükür ki Grove, Tully'yle ilgilenen çocukların çoğunun yürüyerek gelemeyeceği bir mesafedeydi. Bu iyi bir şeydi. Tanıştığı oğlanların çoğu, annesinin gözünün tutacağı tipler değildi.

Tully on altı yaşındayken “arkadaşlarda kalmalar” sona ermişti. Yıllardır son derece yorgun olan Hedda Makker birden Tully'nin masasının çekmecesindekilerle ilgilenmiş ve bir prezervatif bulmuştu. Tully yeminler ederek onları arkadaşlarının espri olsun diye, balon niyetine kendisine verdiklerini, kötü olduklarını bildiğini ama ne işe yaradıklarını bilmediğini söylemişti. Bu bir işe yaramamıştı. “Orada burada kalmalar” bitmişti. Bu çok kötüydü. Tully, College Hill'deki dans yarışmalarından çok para kazanmıştı.

Altı ay boyunca Jennifer ve Julie'nin evleri dışında hiçbir yere gitmemişti. Geçen yıl on yedi yaşına bastığında Lena teyzesi onunla gelmişti. Kahkahalarla gülüp dans eden, Buds için edepsizce espriler

yapan ve müstehcen şarkılar söyleyen gürültücü gençlerin arasında Lena teyzesi sessiz, şişko bir ördek gibi bir kenara oturup onu seyretmiş, seyretmiş, seyretmişti.

Yıllardır çocukluk arkadaşlarından kopmak için çabalayan Tully, dışarı çıkıp partilere katılamayınca istemeyerek de olsa Makker-Mandolini-Martinez halkasına geri dönmüştü. Topeka Lisesi'nde 3M olarak tanınıyorlardı. Yeniden her zaman birlikte olmaya başlamışlardı ama her şey aynı değildi. Bazı şeyler –hakkında konuşmadıkları bazı şeyler– vardı.

Ve çocukken yaptıkları gibi Jennifer'm arka bahçesinde uyuyorlardı artık.

Tully bunu biraz özlemişti. Ama on altı yaşındaykenki College Hill'i daha çok özlüyordu. Dans etmeyi özlüyordu.

Tully'nin okul varken ya da hafta sonları saat altıdan sonra dışarıda kalma izni yoktu. Geçen şubat ayında Julie'nin evinde birkaç saat fazla kalmıştı. Saat altı buçukta geri döndüğünde bütün kapıların ve pencerelerin kilitli olduğunu görmüştü. Tully'nin bütün ağlamalarına, kapıyı yumruklamalarına rağmen annesi saat on bir haberleri bitmeden televizyonun önündeki koltuktan kalkmamıştı. Her zaman olduğu gibi koltukta uykuya dalıp Tully'yi unutmuş olmalıydı.

Tully'nin son senesinden önceki yıl Hedda Makker kurallarını biraz daha gevşetmişti. Ama Tully yine annesinin onu takip edemeyecek kadar yorgun olduğunu düşünüyordu.

1978 yazını kötü bir yaz olarak değerlendiriyordu. Bir sürü *All in the Family* ve *General Hospital* seyretmişti. Ama Topeka'da güneşli yaz günleri bile çok sıkıcı olabiliyordu. Kızlar bir iki kez Gage Park'taki Blaisdell Havuzu'na gitmeyi başarmışlardı. Tully, Julie ve Jen'in evindeki çok sayıda mangal partisine katılmış ve hepsi zırvalıktan ibaret olan bir sürü kitap okumuştü.

Kızlar Julie'nin on sekizinci doğum gününü bir ay önce ağustosta kutlamışlardı, Lena teyzesi halinden memnun bir şekilde Tully'nin peşindeydi yine.

Tully'nin odasının kapısı açıldı.

"Tully, saat altıyı geçiyor, hazır mısın?"

"Evet, saçlarımı tarıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hedda Makker, Tully'nin yanına gidip elini onun kıvrıkcık buklelerinde gezdirdi.

"Anne." Tully kendini çekince Hedda da uzaklaşıp kızına şöyle bir baktı. "Saçların berbat görünüyor. Diplerin çıkmış."

"Evet, biliyorum, teşekkürler."

"Bunu yalnızca sana önem verdiğim için söylüyorum Tully. Kimse sana gerçeği söyleyecek kadar önemsemez seni."

"Ah, biliyorum anne."

"Saçların için param yok Tully."

"Biliyorum," dedi Tully kabaca. Sonra küçük bir hatırlatmada bulundu: "Bayan Mandolini yakında yaprakları toplamamı isteyecek."

"Ben de öyle."

Ama sen bana para ödeyecek misin anne, diye düşündü Tully. Yaprakları toplayıp masanda dans etmem için para ödeyecek misin?

"Yakında tırmıkla toparım yaprakları, tamam mı?" dedi Tully sahte bir gülümsemeye. Hedda gözlerini dikip kızına baktı. "Saçlarını doğal renginde bırakmalısın. Böyle berbat görünüyor."

"Anne, anladım."

Hedda loş ışıktaki Tully'ye baktı. "Tully, çok fazla makyaj..."

"Yapmışım," diyerek onun sözünü tamamladı Tully. "Biliyorum."

"Tully, bildiğini biliyorum, bana bildiğini söylüyorsun ama yine de makyajı azaltmıyorsun. Neden?"

"Çünkü çirkinim anne, bu yüzden."

"Hiç de çirkin değilsin. Bunu da nereden çıkardın?"

Tully annesinin süzgülü, geniş yüzüne baktı; çamur rengi, yorgun gözler, onlarla hemen hemen aynı renkte ince telli saçlar, ince ve renksiz dudaklar.

"Anne, gösterişsiz biriyim."

"Ama Tully, çok fazla makyaj yaptığında nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

"Hayır, anne," dedi Tully yorgun bir sesle. "Nasıl görünüyormuşum?"

"Pasaklı bir kadın gibi görünüyorsun," dedi Hedda. "Ucuz bir kadın gibi."

"Öyle mi?" Tully aynada kendine baktı. *Şimdi çok, çok sessiz ol Tully Makker, diye düşündü.*

“Evet, öyle. Ve ucuz görüldüğünde oğlanlar senin ucuz olduğunu sanarak üzerine gelir, sana saygı göstermezler. Ve senin yaşındaki oğlanlar çok şey olabilirler...” Hedda burada biraz duraksadı. “İsrarcı. Onlarla mücadele edemeyebilirsin.”

Mücadele etmek mi, diye düşündü Tully. “Evet, anne. Biliyor musun, galiba haklısın. Belki de çok fazla makyaj yapıyorum.” Pamuk alıp büyük bir gayretle yüzünü silmeye başladı. Hedda ona bakakalmıştı. “Beni mutlu etmeye mi çalışıyorsun Tully?”

“Elbette hayır, anne, yalnızca seni üzmem istemiyorum.”

Hedda bir şey söylemedi, gitmek üzere arkasını döndü. Tully sandalyesinden kalktı ama annesinin deri pantolonuna baktığını görür görmez hemen oturdu.

“Tully, üzerinde ne var?”

“Hiçbir şey anne, hiçbir şey. Geçenlerde aldığım bir pantolon yalnızca.”

“Aldığın mı? Neyle aldın onu?”

Jennifer’in parasıyla. “Bayan Mandolini için biraz çalıştım, o da bunun için bana para verdi.”

“Onun parasıyla aldığın şey bu mu?” Hedda’nın sesi son derece hafifti. Pantolonu daha iyi görebilmek için tavan ışığını açtı.

Kendi paramla, diye düşündü Tully. “Anne, yalnızca bir deri pantolon bu, hepsi o kadar.”

“Yalnızca deri mi? Yalnızca deri? Onunla nasıl görüldüğünün farkında mısın? Bak!” Tully’yi kolundan çekip aynanın önüne getirdi. “Bak! Erkeklerle ve kızlarla nasıl görüneceksin? Jennifer’ın annesine ve babasına nasıl görüneceksin? Evlerine giderken böyle bir şey giymene izin verdiğim için hakkımda ne düşünecekler?”

Jen ve annesi bunu seçmeme yardımcı oldular anne, diye düşündü Tully. “Anne...”

Hedda onu dinlemiyordu. “Ne göreceklerini biliyorum. Gerçek rengi ortaya çıkmaya başlamış permalı sarı saçları olan genç bir kız. Kıpkırmızı allık, parlak kırmızı ruj, gözler siyah ve mavi rimelle kaplanmış. Bir de şu pantolon ve gömlek var.” Hedda’nın sesi mermer soğukluğunda ve son derece kısıktı. “Birinci düğmesi memelerinin arasında olan daracık, kırmızı bir gömlek!”

“Anne! Lütfen!”

Hedda tehditkâr bir şekilde, “Çok mu eğilmen gerekecek Tully?” diye sordu. “Sütyen kullanıyor musun Tully?”

Tully elini gömleğine götürdü ama çok geç kalmıştı. Hedda daha önce varmıştı oraya, Tully’nin gömleğini vücudundan sıyrıp iki soluk renkli, terli göğsünü ortaya çıkardı.

Hedda’nın gözleri kısılrken Tully’ninkiler büyüdü. “Anne yalnızca iki sütyenim var ve ikisi de kirli. Onları giyemezdim.”

“Kapat çeneni Tully Makker, kapat.” Hedda’nın sesi daha önceki gibi kısık ama bir oktav yüksekti.

“Sütyenlerinin kirli olduğunu senden başka kim bilecekti? Kim?” Hedda duraksadı, nefes aldı, tekrar saldırıya geçti. “Külot giyiyor musun Tully?”

“Evet, elbette anne,” diye karşılık verdi Tully ne giydiğini hatırlayarak: siyah bir tanga.

“Pantolonunun önünü aç.”

“Anne, hayır.”

“Tully, bana yalan mı söylüyorsun? Ne kadar alçaldığını, nasıl bir pislik haline geldiğini görmek istiyorum. Şimdi pantolonunun önünü aç.”

Tully belli belirsiz bir ses çıkardı. Pantolonunun düğmelerini açtı, siyah külotunun kenarını gösterecek kadar indirdi fermuarını.

Hedda önce külotu, sonra kızının yüzüne baktı. Sonunda Tully’nin kolunu bıraktı ve Tully yeniden sandalyeye çöktü.

“Soyun. Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Tully boğuk bir çığlık attı.

“Anne lütfen. Özür dilerim. Üzerimi değiştireceğim. Lütfen bunu yapma.”

“Tully, bunu kendine sen yaptın. Sen bir sürtüksün. Benim kızım bir sürtük. Nerede yanlış yaptım ben?”

Tully annesinin parmak eklemlerini çatırdattığını duydu. “Seni gerektiği gibi yetiştirmek için uğraşmadım mı? Sana bazı değerleri aşlamaya çalışmadım mı?”

Tully’nin gözleri annesinin ellerindeydi. “Çalıştın ve ben de... yani benim de iyi değerlerim var, ben ahlaklı biriyim. Lütfen. Anne.”

“Eğer burada olsaydı baban ne derdi sence?”

Bilmiyorum anne, diye düşündü Tully umutsuzca. *Gerçekten bilmiyorum*. “Anne, eminim özrümü kabul ederdi.”

“Ah, sen babanı tanıımıyorsun Tully, ne düşündüğünü anlamazsın.”

Hedda’nın yüzü morumsu kırmızıydı ve iri Alman bedeni hızla yükselip alçalıyordu.

Sözlerine devam etti: “Benim istediğimi yapıp uygun elbiseler giyer misin hiç? Gerçek şu: Sen oraya sütyensiz gitmek *istiyorsun*, memelerini göstermek *istiyorsun*, oğlanların senin pantolonunu indirip külot diye giydiğin o iğrenç şeyi görmelerini *istiyorsun*. *Senin istediğin bu*. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için *benim istediğim şeyi* yapar mısın hiç?” Yüzü biraz daha kızardı. Yumruklarını sıkıp açtıkça ellerindeki küçük, mavi damarlar ortaya çıkıyordu. Tully annesinin gözlerinde başka bir soru daha gördü. Hedda ahşap masanın kenarına oturup yüzünü Tully’nin yüzüne iyice yaklaştırdı, öyle ki Tully annesinin akşam yemeğinde yediği sosisin ve lahana turşusunun kokusunu alabiliyordu. *Birbirimize en fazla bu kadar yaklaşabiliriz anne*, diye düşündü geri çekilmeyi isteyerek.

“Tully,” derken Hedda’nın sesi yine alçalmıştı. “Söyle bana, bakire misin?”

Tully yüzünü annesinin yüzünden uzaklaştırıp ellerine bakarken alnında biriken ter damlacıkları gözlerine iniyordu.

Hedda ısrar etti. “Yani seni bunca yıl evde tuttum, gittiğin her yere Lena’yla gönderdim ve oğlanların bu evi aramalarına izin vermedim, söyle bana Natalie Anne, ben... geç mi kalmıştım?”

Tully sonunda annesinin gözlerine buz gibi bir şaşkınlıkla baka bildi. “Anne, neden söz ediyorsun? Yoksa sen?..” Susup bakışlarını aşağıya indirdi, sonra devam etti. “Hayır, anne, bunu düşünmüş olamazsın.” Hedda akşam yemeğinde yediği sosis kadar kalın parmağını Tully’nin çenesine koyup kızının yüzünü kaldırdı. Oradaki korkuyu görmüş olmalıydı.

Birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar, sonunda Tully yine bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

Hedda’nın sesi fazla sakın çıkıyordu.

“Bu gece yapmak istediğin şey bu mu? Bir erkek mi istiyorsun? Özellikle istediğin herhangi biri var mı Tully? Yoksa... eee... senin için fark etmiyor mu?”

“Anne, gerçekten dürüstçe söylüyorum, yalnızca çekici görünmek istedim. Ama başka bir şey giyeceğim, yemin ederim.”

Tully annesinin yumruklarını sıkıp açmayı bıraktığını gördü, Hedda yine eklemelerini çatırdatmaya başlamıştı. Gergin bir şekilde her parmağını ses çıkana kadar tek tek büküp kıvrıyordu, şöminedeki kütüklerin çıkardığı gibi bir sestir bu. *Çatırtı.*

Bugünlerde Hedda öfkelenildiğinde çok sık kaybetmiyordu kendini, Tully bunun kanıtıydı. Çoğu zaman Hedda’nın, Tully’nin de o odada olduğunu fark etmesini sağlamak çok zor olurdu. Ama Hedda ona vurmadan önce hep parmaklarını çatırdatırdı. En son prezervatifleri bulduğu gece kendini kaybetmişti. Ondan önce de Tully’yi on üç yaşındayken ön kapıda bir oğlanı öperken yakaladığında. Tully küçükken Hedda’nın kendini kaybedişi Tully’nin acıkmasına benziyordu; Tully gün içinde bir ara acıkırdı, Hedda da gün içinde bir ara büyük bir öfkeye kapılırdı. Annesi büyük olasılıkla iletişim kurmayan ve sevimli olmayan bir çocukla birlikte kendi hayatını yaşamaya alışmaya çalışıyordu (“Buraya gel seni aptal köpek! Buraya gel sevimsiz inek ve bana gününün nasıl geçtiğini anlat!”). Öfkeleri de her zaman rastgele olurdu. Tully köşeleri süpürmemiş, tavayı ocakta bırakmış, masayı kırmış (sık sık yalnız kalan Tully bir keresinde sehpayı kaydırağa dönüştürmeye karar vermişti), kediye beslememiş (kedi sonunda ölmüştü zaten, kimse beslemiyordu onu), sırf zevk için Lena teyzesinin elbisesini giymiş, üç gün boyunca duş almamış vs. vs. olurdu.

Artık ter Tully’nin alnından aşağıya doğru sabit bir şekilde akıyordu, tıpkı şurup gibi. Küçükken sürekli uykusuzluğa alıştığı gibi alışmıştı Hedda’nın öfkesine. Ama son birkaç yıl içinde Hedda’yı fazla görmemişti ve öfkesini unutmuştu. Alnındaki teri silemeyecek kadar korkarak sandalyeye büzüşmüş, annesini seyrediyordu. (“Kızınız burnunu nasıl kırdı Bayan Makker?” “Kapıya çarptı.” Bu, annesinin hastanedeki hemşireye verdiği cevaptı. İki yıl sonra Tully burnunu ikinci kez kırınca Hedda onu doktora götürmemiş ve Tully’nin burnu kendi kendine iyileşmişti ama pek iyi durumda değildi. Annesi ondan sonrakinde de götürmemişti onu hastaneye, hatta telefon ahizesiyle ön dişini kırdığında da götürmemişti.)

“Anne lütfen,” diye fısıldadı Tully. “Lütfen, özür dilerim. Anne lütfen. Oğlan falan istemiyorum, yalnızca arkadaşlarımı görmek,

Jen'in doğum günü için orada olmak istiyorum, sen ne istersen onu giyerim, lütfen anne!"

Çenesine inen yumruk Tully'nin başının geriye doğru savrulmasına neden oldu. Diğer burnunu kan içinde bıraktı. Tully'nin verdiği tek tepki, kırmızı gömleğinin koluyla kanı silmek oldu. Başını kaldırmıyor, bir şey söylemiyordu. Hedda tepesinde soluk soluğa dikiliyordu.

"Senin sorunun ne biliyor musun Tully?" dedi sıkıldığı dişlerinin arasından. "Ders almıyorsun. Senin sorunun bu. Hiç ders almıyorsun. Beni *bu kadar* kızdıran şeyleri çok iyi bildiğin halde bana karşı geliyorsun. Bu tür şeylerin, sahip olduğun bu sürtüğ görüntüsünün beni çok kızdırdığını biliyorsun ama yine de bunca zaman sonra karşıma bu şekilde çıkabiliyorsun. 'Beni dövebilirsin, beni cezalandırabilirsin ama ben canımın istediğini yapacağım çünkü ben bir sürtüğüm,' der gibisin."

Hedda nefes almak için durdu. Tully bir şey demeden burnunu tekrar sildi.

"Söyle Tully. Bu doğru."

"Söylemeyeceğim! Doğru değil." Yumruk Tully'nin ellerini yüzünden uzaklaştırıp yanağına ve ağzına indi, burnunun tekrar kanamasına neden oldu.

"Söyle Tully. 'Ben bir sürtüğüm,' de. Söyle!" Hedda her harfi vurgulayarak söylemişti.

Tully sessiz kaldı. Hedda öteki eliyle ona bir tokat attı, başı yana savrulurken Tully'nin kulağı ve gözleri yanıyordu. Şakağına ve yine kulağına bir tokat daha geldi, Tully kendini korumak için ellerini yüzüne kapattı ama yeni bir yumrukla kanayan burnuna çarptı elleri. Sonra bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha...

"Tamam anne, tamam," dedi duyulmaz bir şekilde. "Ben bir sürtüğüm."

"Seni duymuyorum."

"SÜRTÜK!" diye bağırdı Tully. "Ben bir sürtüğüm! SÜRTÜK! SÜRTÜK! SÜRTÜK! SÜRTÜK! SÜRTÜK!.. SÜRTÜK!"

Hedda cansız, çukura kaçmış gözleriyle Tully'ye dikkatle baktı. Bakışları başlangıçta sertti ama sonra yumuşadı, tatmin olmuş gibi görünüyordu.

“Tully, bağırmana gerek yok ama tamam.” Tully’nin şişmiş yüzüne baktı. “Şimdi gidip temizlen. Ve edepli bir şeyler giy.”

Kızının yanağına dokunmak için uzandı. Ama Tully irkilerek geriledi ve Hedda bunu gördü. Ellerini ovuşturarak geri çekildi, odadan çıktı.

Tully ayağa kalktı, sendeleyerek yatağa gitti. Birkaç dakika boyunca tıkanırcasına ağladı, sonra yüzündeki kanı temizlemeye çalıştı. Sakinleşme çabası içindeki bedeni elinde olmadan sarsılıyordu.

Geçti, geçti, geçti, diye bir melodi tutturdur kendi kendine. Hazırlanmalıyım. Gitmeme izin verdi. Şimdi kendini toparla Tully Makker ve git! Ayağa kalk Tully, tek bir hamle yapsan yeter, yataktan kalkabilirsin, iyisin artık, olanları unut gitsin, otur, dizlerini çenene doğru çek, başını dizlerinin arasına gömüp ileri geri sallan, ileri geri ve unut, hepsi geçecek, hepsi geçecek, geçecek, ileri geri, geçecek, devam et Makker, devam et. Haydi Tully, vazgeçme. Onun yüzünden vazgeçme Natalie Anne Makker. Gerçekten vazgeçmek istiyorsun, değil mi? Ne yani? Geriye kalan hayatının şimdiki bir tekrarı olacağını mı düşünüyorsun? Eh, eğer öyle düşünüyorsan hemen vazgeç Makker. VAZGEÇ GİTSİN. Ya da koyunları sayabilirsin Tully, bir koyun, iki koyun, üç koyun. Anlıyorum, senin gibi kötü bir sahte Katolik kız nasıl vazgeçmez ki? Ama kendine acımayı kesip ayağa kalk ve giyin, en iyi arkadaşın Jennifer’ı on sekizinci doğum gününde yalnız bırakma.

Tully sonunda sallanmayı bırakıp daha yavaş nefes almaya başladı. *Bana benden başka kimse göz kulak olamaz, diye düşündü. Devam et. Her şey iyi olacak. Bu yıl geçti artık. Gelecek yılı düşün! Dayan Tully Makker, ona aldırma ve dayan, gelecek yıla kadar.*

Yüzünde hiç makyaj olmadan indi aşağıya. Üzerine bol, siyah bir etek ve bol, bej bir kazak giymişti. Hepsi eskidi. Yüzlerce kez giydiği şeylerdi. Annesi ve Lena teyzesinin televizyon seyrettiği kanepenin yanından sessizce geçti. Lena teyzesi Tully’ye bakmadı. Tully buna şaşırmamıştı. Lena teyzesi yukarıdaki sesleri duyduğu zaman genellikle Tully’nin yüzüne bakmazdı.

Tully tek kabanını giydi: kahverengi, gabardin, yırtık ve eski.

Şimdi dikkatle saat kaçta evde olması gerektiğini sorması gerekiyordu.

Lena teyzesi başını kaldırdı. “Tully! Harika görünüyorsun!” dedi. Tully cevap vermedi. Lena teyzesinin görünür evrenle ilgili izlenimlerini düşününce Tully kendi kendine onun yasal açıdan kör olarak tescil ettirildiğini hatırlatmak zorunda kalıyordu. Ama üç hafta önce gerçekleşen bir olayı hatırladı hemen. Mangal yapmak için Jen’in evine gidiyordu ve Lena teyzesi ona kaçta döneceğini sormuştu. Tully ona cevap vermemiş, Hedda kahve fincanını Tully’ye fırlatmıştı. Sonuç olarak Tully hiçbir yere gidememişti, mangal yoktu, televizyon ve akşam yemeği de.

“Teşekkür ederim Lena teyze,” diye karşılık verdi. “Şimdi gidiyorum anne, tamam mı?”

“Ne zaman döneceksin?” diye sordu Hedda.

İşte yine başladık, diye düşündü Tully. Bilerek şaşırtmaya çalışıyor beni. Yaptığının bedelini ödetmeye, zaten bozuk olan moralimi iyice bozmaya çalışıyor. Aklımdan hangi saatin geçtiğini bilmediğim için kaç kez takıldım bu soruda? Doğru bir cevabı yok bu sorunun.

Nefesini tuttu. Yalnızca aptal bir partiydi bu. *Canın cehenneme der, üst kata çıkarım. Yarın St. Mark’s’ta Jen’i görürüm. Hem zaten bu partilere iyi birileri katılmıyor hiç. Hepsi çok sıkıcı. Canın cehenneme anne, senin lanet olası iznini istemiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum.*

Koltuk altlarında biriken ter aşağıya doğru inmeye başlamıştı. Ama istiyordu. Gitmek istiyordu. Ve Hedda onu bekliyordu. Tully ona cevap vermeliydi. Doğru cevap daha önceden belirlenmiş bir saat değildi; Makker evinde herhangi bir sokağa çıkma yasağı yoktu, yalnızca Hedda’nın ruhsal durumunun barometresi vardı ve yarım saat önce Tully’nin odasında olanların da buna bir katkısının olmadığı kesindi.

Soru hâlâ havada asılı duruyordu ve cevaplandırılması gerekiyordu. Hedda, Tully’ye bakmıyordu. Bekliyordu. Neyse ki Lena teyzesi ilk kez Tully’nin yardımına koştu.

“Seni getirecek biri var mı Tully?”

“Evet, Jen’in annesi beni arabayla getirecek.” Bu bir yalandı.

Tully saatine baktı. *Altı elli beş. Haydi. Haydi. Haydi.*

“On buçuk,” dedi Hedda. “Şimdi git.”

Tully verandanın merdiveninden inerken çürümüş yaprakların kokusunu alıyordu. *Yarın hiç şüphesiz bunları temizlemem gerekecek,* diye düşündü. Grove'dan Kendall'a doğru ağır ve sakın adımlarla yürüdü, evin görüş alanından uzaklaştığını bildiği anda koşmaya başladı.

Parti

Eylül 1978

Nefes nefese kalan Tully duyulacağını pek ummayarak zile bastı, sonra da doğruca içeri girdi. *Şu evin haline bak*, diye düşünürken bir delikanlı koridorda tökezledi ve birası Tully'nin üstüne döküldü. Tully tiksinererek geriledi, delikanlı özür dilemek için doğrulurken onu görüp gülümsedi. "Tully!" diye seslendi ve yanına gidip beline sarıldı. "*Be bop a lula, bebeğimdir o benim.*"¹

"Çok hoş," dedi Tully ondan uzaklaşmaya çalışarak.

"Benimle dans edene kadar seni bırakmıyorum Tully. Hepimiz seni bekliyoruz! Ama ilk dans benim," dedikten sonra, "Save the Last Dance for Me" şarkısını söylemeye başladı.

"Edeceğim, edeceğim," dedi Tully kolunu çekmeye çalışarak. "Bırak da üstümü değiştireyim önce."

Delikanlı sarhoş bir halde, "*Beni memnun etmek için üstünü değiştirme...*"² diye şarkı söylemeye devam etti. Tully'ye doğru biraz daha eğilirken Tully onun kolunun altından geçti. Lynn Mandolini'nin mutfaktan kendisini seyrettiğini gördü.

"Merhaba Bayan Mandolini," dedi delikanlıdan kurtulunca.

"Merhaba Tully," dedi Lynn. "Kimdi o?"

Tully gözlerini devirdi. "Nereden bileyim? Onunla daha önce hiç konuşmadım. Rick şu ya da bu."

"O seni çok iyi tanıyor gibiydi."

"O çok sarhoş gibiydi," dedi Tully. "Bu partide alkol mü var?"

"Artık yok," dedi Lynn. "Ne çalıyor bunlar? Şu gürültüye bak."

1 Gene Vincent'in 1956 tarihli "Be-Bop-A-Lula" adlı şarkısı. (ç. n.)

2 Billy Joel'in 1977 tarihli "Just the Way You Are" adlı şarkısı. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Müzik çalıyorlar. Stones mu? Van Halen mi? Tully emin değildi. Ah, evet, The Who çalıyor. Ayakkabılarında bir taş vardı da çıkaramıyorlardı sanki.

“Çok gürültülü, öyle değil mi? Zili çaldım ama duyan olmadı.”

“Kim duyabilir ki? Anahtarını mı kaybettin?”

Tully gülümsedi. “Hiç anahtarım olmadı ki.”

“Aman Tanrım,” dedi Lynn neşeyle. “Bir anahtarın olmalı artık.” Marlboro’sunu söndürürken Tully’yi baştan aşağı süzdü.

“Kabanım çıkarsana.” Tully’ye daha yakından baktı. “Geç kaldın.”

“Evet, biliyorum.” Tully duraksadı. “Biraz oyalandım.”

“Her şey yolundadır umarım.”

“Ah, evet, yolunda, yolunda.” Tully birden şişmiş, hafifçe morarmış yüzünü hatırladı. Fondöten ne kadarını gizleyebiliyordu? *Burnumun iki katı büyüklükte olduğunu hissediyorum*, diye düşündü. *Acaba nasıl görünüyor? “Jen nerede?”*

“Yukarıda. Evi yıkıyorlar,” dedi Lynn bir sigara daha yakıp kadehindeki Alabama Slammer’ı midesine indirirken. “Kelimenin tam anlamıyla yıkıyorlar.”

Tully, Bayan Mandolini’nin koluna dokundu ve mutfaktan ayrılıp yukarıya çıkmaya hazırlanırken, “On sekizinci doğum gününün yalnızca bir kez olması iyi bir şey, öyle değil mi?” dedi. “Rick şu ya da bu” hâlâ koridordaydı ve bu kez daha istekli bir kurbanının etrafında dolanıyordu. Evin en büyük yatak odası Jennifer’in kiydi. Bütün o eşyalarını koymak için daha büyük bir odaya ihtiyacı olduğundan anne ve babası ona teslim olana kadar yalvarmıştı ya da Jennifer herkese öyle olduğunu söylemişti. Tully ve Julie ise tamamen farklı bir senaryoya inanıyordu. Tully’ye göre Jennifer muhtemelen akşam yemeği sırasında masada bundan bir kez söz etmişti, Lynn ve Tony de büyük yatak odasındaki eşyalarını hemen boşaltmaya başlamıştı.

Üst katta ses daha az sağır ediciydi. Yine her yerde bira kutuları, plastik bardaklar, sigara izmaritleri vardı. *Mandolinler yeni halıyı kaplatmak için daha fazla beklemeliydiler*, diye düşündü Tully. Ne kadar hoş bir krem rengiydi eskiden.

Beş altı kişi koridorda dikilmiş bağırsarak birbirlerine bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Tully’ye başlarıyla selam verdiler, o da onlara karşılık verip Jennifer’in odasına girdi.

“Merhaba Tully,” dedi Jennifer. Tully homurdanarak etrafına bakındı. Jennifer, Tully’nin yüzüne ve elbiselerine baktı. “Hey, sen iyi misin?”

“Harikayım,” dedi Tully. “Daha iyi olamazdım.” İkili koltukta oturan Julie ile Tom’a başıyla selam verdi. Ama tanıdığı arkadaşlarıyla ilgilenmiyordu o sırada. Gözleri odadaki tanımadığı kişinin üzerindeydi. Tully içeri girdiğinde ona bakan, neredeyse tam bir erkek olan, çok iyi giyimli, esmer bir gençti bu. Ne yazık ki kucağında sarışın bir bomba vardı ve kız normalde çok etkileyici olan o manzarayı bozuyordu. Tully bir fırsatını bulduğunda Jennifer’a onun hakkında sorular sormalıydı. Ama şimdi gidip üzerini değiştirmesi gerekiyordu. Durumunun farkında değilmiş gibi yaparak içkilerin bulunduğu yere doğru gitti.

“Hımmm, çok hoş,” dedi ortaya. “Uzun süredir bu kadar çok kola ve limonatayı bir arada görmemiştim.”

“On sekizimizde değilsek içki içmemize izin verilmiyor, biliyor-sun,” dedi Tom oturduğu kanepeden.

“Gerçekten mi?” diye karşılık verdi Tully çocuğun kendinden emin tavrı karşısında sinirlenerek. “Teşekkürler. Bunu bilmiyordum. Çok yardımcı oldun.” Julie’ye öyle bir bakış attı ki kız, Tom’dan bir adım uzaklaştı.

“Ama Tom,” dedi Tully alaycı bir şekilde. “İçki içemesek de Kmart’a gidip minicik tabancalar alabileceğimizi biliyor muydun?”

Tom ellerini dikkatle birbirine sürttü.

“Hem geçen yaz seni yirmi bir yaş üstü kulüplerden birinde gördüğümü çok iyi hatırlıyorum. Yirmi bir yaş üstü kokteyllerini inanılmaz bir yirmi bir yaş üstü hızıyla mideye indiriyordun.” Tully, Julie’nin şaşkın yüzünü gördü.

“Ah,” dedi hemen. “Pardon.” Julie’ye baktı. “Ha! O bir başkası olmalı. Ortalıkta bir sürü uzun boylu, sıska, çilli genç var. Elbette. Yanılmışım. Ne aptalım, değil mi Julie?”

“Evet,” dedi Julie öfkeyle Tully’ye bakarak. “Aptalsın.”

Tully onlardan uzaklaşıp bir bira aldı, aynada kendine baktı. *Bir buçuk yıldır Lena teyzem olmadan geldiğim ilk parti ve üzerimdekilere bak. Kucağında sarışın bombayla oturan yakışıklı çocuğa göz attı. Tom’la yaptığı bütün konuşmayı duymuş olmalıydı. Evet ama nasıl görüldüğüme bak. Böyle görünürken ağızından çıkanlar*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kimin umurunda ki? Banyoya girmeden önce Jennifer'la konuşmak istiyordu ama Jennifer bir yerde durmuyor, bir giriyor, bir çıkıyordu. Eğleniyor gibiydi. Tully biraz şaşırmıştı. Jennifer genellikle bir karnada dansa kaldırılmayı beklerdi.

Bir koltuğa dayanıp birkaç dakika tek başına durdu. Julie ve Tom öpüşüyordu. Tully gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Tom sağ eliyle Julie'yi, sol eliyle bira kutusunu tutuyordu. *Eh, on sekiz yaşında olduğu için böyle şeyler yapabilir herhalde*, diye düşündü Tully. Tek öpüşen çift onlar değildi. Kucaktaki sarışın bomba da yakışıklı oğlanla işi pişiriyordu.

Tully gidip Julie'nin yanına oturdu.

"Sorun ne?" diye sordu Julie.

"Hiç. Dans etmek istiyorum."

"Haydi."

Tully alnını ovuşturdu. "Çok futbolcu var mı?"

"Bol bol!" dedi Julie. "Şanslıyız."

Tully ona aldırmadı. "Jennifer'ın arkadaşı geldi mi?"

"Sanırım. Her dakika Jennifer'ı gözetlemiyorum."

"Nerede?" diye sordu Tully.

"Alt katta galiba."

"Birlikte çok zaman geçiriyorlar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Julie.

Tully başını salladı. "Ne garip, sence de öyle değil mi Julie? Yani kızların çoğu, babalarının kopyası olan oğlanlardan hoşlanıyor, değil mi?" Alaycı bir şekilde Tom'a bakıyordu.

Tom doğruldu. Julie rahatsız bir şekilde güldü.

"Sen ne tür erkeklerden hoşlanıyorsun Tully?" diye sordu Tom.

"Sen de mi babana benzeyen erkeklerin peşinden koşuyorsun?"

Julie gülmeyi kesti.

Tully sakindi. "Kendimi kısıtlamaktan hoşlanmıyorum Tom. Ben bütün erkeklerden hoşlanırım ama benim ne tür erkeklerden hoşlanmadığımı sen pek çok kişiden daha iyi bilirsin, haksız mıyım?" dedi. "Yoksa yine yanılıyor muyum?"

Julie bu kez öfkeyle Tully'ye ve Tom'a bakıyordu.

Tom homurdanarak başını başka yöne çevirdi. "Ah, bütün erkeklerden hoşlandığından eminim."

Tully ayağa kalkıp odadan çıktı.

“Tom!”

“Julie, sakın ol.”

“Neyin var senin?”

“Ne dedim ki?”

Julie tatmin olmadıklarını haykıran The Stones'un sesini bastırmak için Tom'a doğru eğildi. “Sana arkadaşlarım hakkında bir şeyler anlattığım için çok pişmanım, seni pislik!”

Tully incinen duygularını, banyoya giderken Jennifer'ın poposunu cimdikleyerek gösteriyordu bu kez.

Banyonun kapısını kilitleyip etrafına bakındı. İhtiyacı olsun ya da olmasın, Mandolinilerin banyosunu en az bir kez ziyaret ederdi. Bütün ev temiz ve bakımlıydı ama evin en iyi, en temiz, en güzel, en düzenli yeri kuşkusuz banyoydu. Geniş ve göz alıcı parlaklıktaki banyonun, üzerinde güller ve papatyalar bulunan kusursuz, beyaz seramikleri, fildişi rengi halısı, dört duvarında aynaları, krom muslukları, yumuşak, pembe ampulleri, pespembe karanfilleri, temiz havluları ve duş perdeleri vardı. Mandolinilerin banyosu, gri banyosundaki her şeyin hastalıklı küf koktuğu Makker evinin aksine yosun değil, deniz gibi kokuyordu. *Denizin nasıl koktuğunu bildiğimden değil*, diye düşündü Tully aynaya bakarken.

Yüzü şişmişti. Ne kadar titizlikle yapılmış olursa olsun, hiçbir makyaj parlak ışıktaki saklayamazdı bu şişliği. Floresanı kapatıp yumuşak pembe ışığı açtı. *Ah, bu daha iyi*, diye düşündü. *Şimdi biraz şiş görünüyorum. Ah, neyse.* Büyük çantasını açtı (Mary Poppins kendi çantasına “heybe” derdi ama Tully'ninkinin içinde neler olduğunu görseydi Mary bile şaşar kalırdı), makyaj kutusunu çıkardı. Yüzüne bir kat daha fondöten sürdü, gözlerine siyahın bir tonunu daha ekledi. Tully gözlerini seviyordu, fena değillerdi. Her renk vardı içlerinde. Evet. Ah, ama elbisesi! Lena teyzesinin geceliğiyle bile bundan daha rüküş görünemezdi. Çantasından önünde fermuar, arkasında bir yırtmaç bulunan, en fazla otuz santim uzunluğundaki siyah polyester eteği çıkardı.

Hemen üzerindekiyi çıkarıp çantasına tıkmaya çalıştı ama çok kaba oldukları için sığmıyorlardı. Bir tuğlayı anahtar deliğine sokmaya

çalışmak gibi bir şeydi bu, bu yüzden sonunda giysilerini çamaşır sepetine atmak zorunda kaldı.

“Julie, özür dilerim, sinirlenme,” diyordu Tom. “Beni kızdırmasına dayanamıyorum.”

“Yirmi bir yaş kulübü derken neyi kastediyordu?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom.

“Hangi kulüpten söz ediyordu?”

“Julie, ben nereden bileyim? Beni başkasıyla karıştırdı. Bir sürü erkek tanıyor o, inan bana.”

“Sen nereden biliyorsun?”

Tom sıkıntılı bir şekilde güldü. “Julie! O bu konuda nam salmış bir kız.”

“Sen nereden biliyorsun? Bunun konumuzla ne ilgisi var? Hem sen kim oluyorsun? Papa mı?”

“Bak,” dedi Tom. “Bunu okuldaki herkes biliyor.”

Julie ayağa kalktı. “Tom, kes şunu. Tully hakkında bu şekilde konuşmayı bırakacaksın. Sen ve ben birlikte olduğumuz sürece ona karşı nazik olmak zorundasın, buna mecbursun.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Tom.

“Çünkü,” dedi Julie, “ben her zaman başka bir erkek arkadaş bulabilirim.”

“Ah, bu harika,” dedi Tom. Julie sessizleşti.

“Ne var Tom? Ne var? Onunla kişisel bir sorunun mu var? Nedir bu tutumun?”

“Kişisel bir şey değil,” diye homurdandı Tom.

“Ne peki?”

“Beni sıkıştırmaktan vazgeç...”

Julie, “Cehenneme kadar yolun var,” deyip odadan çıktı.

Tully banyoda uzun süre kalmıştı. Bu arada kapıda uzun bir kuyruk oluşturan futbolcular kapıyı yumruklayıp müstehcen sözler sarf ediyorlardı. Tully siyah eteğini tamamlamak için yüksek topuklu ayakkabılar ve beyaz, kısa kollu bir tişört –sade, ince bir tişörttü bu ve Tully sütyensizdi– giydi.

İşte bu benim, diye düşündü. Ben buyum. Öldüğümde mezar taşında bu yazılı olacak. Şade, ince, sütyensiz. Göbek hizasındaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

tişörtü körpe karnını açıkta bırakıyordu. Biraz daha kırmızı ruj, biraz daha siyah rimel ve işte hazırды.

Banyodan çıktı. Şaşkın bir şekilde itişip kakışan kalabalığa bakarak duvara yaslandı. Bir sigara yakıp çıplak bacağının iç kısmını kaşdı. Bir genç yanından geçerken ona büyük bir ilgiyle baktı. Bir başka genç daha Tully'ye dikkatle bakıyordu, ta ki yanındaki kız onu sertçe çimdikleyene dek. Bir çift merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Erkek, Tully'ye baştan aşağı bakıp onu onaylarcasına süzdü. Kızın bakışları ise onaylayıcı olmaktan çok, rahatsız ediciydi. *Bu kız daha önce beni fark etmemişti bile*, diye düşündü Tully. *Daha önce gerektiği gibi giyinmemiştim*. Gülümsedi.

Kızlardan aldığı tepkiye bakılırsa güzel görünüyor olmalıydı; *görünüşünü her zaman ama her zaman kızların tepkileriyle değerlendirdi*, derdi kendi kendine. Bakışlar ne kadar alaycıysa Tully o kadar iyi giyinmiş demektir. *Ve daha dans bile etmedim*, diye düşündü neşeyle.

Sigarasını söndürüp bir sakız çıkardı. Kendinden hoşnut bir şekilde Jennifer'ı aramak için aşağıya inmek üzereyken Julie yatak odasından fırtına gibi çıktı, Tom da arkasındaydı. Tully iç çekti.

Julie, Tully'nin yanında durup ona gülümsedi. "Vay canına Tully," dedi. "Aslında hiç şaşırmamam gerekiyor."

"Neye şaşırmaman gerekiyor?" diye sordu Tully onu görünce, Tom'un yüzünde beliren ifadeye aldırımıyordu. Delikanlı ona az önce aşağıladığı kız o değilmiş gibi bakıyordu. Sonunda Tully, Tom'a nahoş bir şekilde gülümseyip sakızının balonunu patlattı. "Mary Poppins çantası kurtardı beni yine," dedi Julie'ye. "Gitmeden önce elbiselerimi Jen'in çamaşır sepetinden çıkarmayı hatırlat bana, olur mu?" Bir Marlboro daha çıkardı. "Julie, okulda her gün değişimimi seyrettiğin halde neden bana Mars'tan gelmişim gibi bakıyorsun?"

"Tully," dedi Julie arkadaşının koluna dokunarak. "Dediğim gibi, şaşırmamam gerekiyor ama sen beni her zaman şaşırtıyorsun." Tully'nin yüzündeki allığı biraz sildi. "Çok fazla değişime gerek yok, değil mi?"

"Teşekkürler Julie," dedi Tully hafifçe Julie'nin elinden kaçarak. "Dünya'dan Tom'a, Dünya'dan Tom'a," diye seslendi. Tom serseme dönmüş, kıpkırmızı olmuş bir şekilde dikiliyordu. Belli ki gözlerini Tully'nin tişörtünden fırlayan göğüslerinden alamadığı için utanmıştı.

Banyoya giren Julie utanç içindeki kırmızı suratlı Tom'u Tully'yle yalnız bıraktı. Konuşmak tamamen imkânsızdı, müziğin sesi çok yüksek olduğu için birbirlerine yaklaşmak zorundaydılar. Tom'un başını Tully'nin ağzına doğru eğmesi gerekiyordu ama görünüşe bakılırsa Tully'ye yaklaşma düşüncesi bile onu bayıltmaya yetecek gibiydi. Öte yandan öylece dikilip konuşmamak da aynı derecede tatsız bir durumdu, bu yüzden Tully duvardan uzaklaşıp Tom'a yaklaştı. Tom gerilerken tam arkasındaki delikanlıya çarptı. Her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Tully dudakları Tom'un kulak hizasına gelene kadar parmak uçlarında yükselip, "Bence artık büyümeli ve bana kin beslemeyi bırakmalısın," dedi.

Tom ona bakmıyordu. "Sana kin beslediğim falan yok. Peki sen ne zaman on sekiz olacaksın?" diye sordu. "Ocak ayında," cevabını alınca, "Çok hoş!" dedi.

Beni duymadı, diye düşündü Tully. Dinlemiyor bile. Bakışlarını göğüslerimden alamıyor ve bu onu deli ediyor.

Tully çabalamayı bıraktı. Herhangi bir sohbet bile bu kadar tatsızken aralarındaki bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek imkânsızdı, bu yüzden Julie banyodan çıkar çıkmaz Tom ona koştu, Tully de oradan ayrılıp aşağıya indi.

Tully'nin gittiğini gören Julie, Tom'un göğsüne bir dirsek indirdi. "Onu korkuttun. Aşağıya bu kadar hızlı indiğini hiç görmemiştim. Tanrı aşkına, galiba ikişer ikişer indi merdivenden!" Tom terleyen alnını silip daha önceki davranışı için Julie'den özür diledi.

Tully, Jennifer'ı mutfakta elmalı turta yerken buldu ve mırıldandı: "Her zaman kaybetmeye mahkûm."

"Sakin ol, tamam mı?" diye parladı Jennifer. "Bu benim doğum günüm ve yemek istiyorum, bu yüzden beni rahat bırak!"

Tully, Jennifer'a uzaydan gelmiş gibi baktı. Yanma geldi, bir parça elmalı turta alıp onu ağzına tıktı. "Merhaba Mars. Senden değil, şaşkın, Tom'dan söz ediyorum."

"Ah." Jennifer rahatlamıştı. "O mu? Ben de kilom yüzünden bana takıldığını sanmıştım. Unut onu. Bizden hoşlanmıyor. Julie'yi kötü etkilediğimizi düşünüyor."

“Salak,” dedi Tully. “Bence *kendisi* Julie’yi kötü etkiliyor.”

Tully konuyu değiştirmek, dalgın ve cansız görünen Jennifer’a kahverengi saçlı çocuğu sormak istiyordu ama Bayan Mandolini insanların daha fazla buz, daha fazla elmalı turta ve daha fazla Jennifer istediğini söyleyerek içeri girdi.

Jennifer rahat bir şekilde sigara içip tıkmaması için Tully’yi mutfakta bırakıp çıktı.

“Sigara içmemelisin Tully,” dedi Bayan Mandolini. “Bu hiç iyi bir şey değil. Eğer annen bunu öğrenirse seni öldürür.”

Ne kadar haklısın, diye düşündü Tully derin bir nefes alıp oturma odasına doğru giderken.

Oturma odasında duvara yaslanıp Jennifer’ın sarışın bir çocuğa bira teklif edişini seyretti. Jennifer çocuğa birayı verdikten sonra başını kaldırıp bakmış ve birkaç dakika sonra onunla “Wild Horses” şarkısında dans etmeye başlamıştı. Tully’nin dolapların orada gördüğü çocuğa benziyordu biraz. İçerisi karanlık olduğu için Tully emin olamıyordu ve çocuğun üzerinde futbol forması yoktu.

Şuna bak, diye düşündü Tully neşeyle. Jennifer kendi ayaklarına takılıp tökezliyor, çocuğa bakmak yerine ayaklarına bakıyordu. Hantal görünüyordu, özellikle de uzun boylu gencin akıcı zarafetiyle karşılaştırıldığında. Tully bir sigara daha yakıp iç çekti. Kendisi de dans etmek istiyordu.

Dans etmek. Tully dans etmeyi küçükken öğrenmişti, Tanrı vergisi bir yetenektir bu. Hem klasik hem de rock müziğe olan sevgisi sayesinde gece geç saatlerde aynanın karşısında çıplak dans ederek on iki yaşında öğrenmişti nasıl hareket etmesi gerektiğini. Oturma odasına ya da yemek odasına girmesi yasaklandığında veya uykudan kaçtığında tek başına dans ederek saatler geçirmişti odasında. Aynayı iyi kullanmayı öğrenmişti, çıplak vücudunu aynanın önünde hareket ettirmeyi, müziği ve göğüssüz, kalçasız, çıplak vücudunu kullanmayı... Sonra gelişmeye başladığında kendi özel, duygusal ve erotik hareketlerini oluşturmuştu. Şişe çevirme partilerinde dans etmeye başlamıştı, önce başkalarıyla, sonra bir köşede kendi başına ve kısa süre içinde odanın ortasında. Hızlı ve yavaş dans ediyordu, oğlanlar el çırpıyor, kızlar ona eşlik ediyor ya da yalnızca onu seyrediyordu;

sonuçta kısa süre içinde Tully Makker'ın iyi bir dansçı olduğu haberi Robinson Ortaokulu'nda hızla yayılmıştı.

Tully bir cuma gecesi özel yetenek gösterisinde dans etmeye gönüllü olduğunda on dört yaşındaydı ve Beethoven'ın "Emperor"unda gözleri kapalı dans ederken bütün fakülte onun yeteneğinin farkına varmıştı. Tully'nin dansının ahlaki açıdan kötü olduğuna karar veren müdür, kızının gösterisini izleyemeyen Hedda'yı çağırtmıştı. "On dört yaşındaki bir kız böyle dans etmeyi nereden öğrenir?" diye sormuştu Hedda'ya. Bayan Makker iri, nemli ellerini ovuşturarak ağlamıştı ama Tully bir haftalığına okuldan uzaklaştırılmıştı bile.

Boy aynası odasından çıkarılmış ve Tully bir daha odasına kilitlenmemişti fakat artık çok geçti. Tully akranlarının ve büyüklerinin tepkisinden hoşlanmaya başlamıştı. Gerçek bir yeteneği olduğunu hisseden genç kız, sonraki üç yıl içinde Topeka'nın gece kulüplerinin ve barlarının sarhoş ve kendinden geçmiş müşterilerine, öğrencilere, ragbi oyuncularına ve çiftçilere yeteneğinin ne kadar olağanüstü olduğunu ve nasıl ziyan olduğunu kanıtlamıştı. Eğer kızının kazandığı yüzlerce dans yarışmasının, paranın, dans ettiği erkeklerin ve diğer şeylerin farkında olsaydı, Tully, Hedda'nın prezervatifleri bulduğu zaman verdiği cezanın çok daha sert olacağından emindi. Ve bu gece Tully tek başına dikilirken okulundan üç genç aynı anda gelip onunla dans etmek istemişti. Sigarasını zorlukla bitiren Tully onlarla gülümseyerek dans etmişti. Tempo o kadar yüksekti ki hiç ara vermeden dans etmeyi sürdürmüş, hatta arada Julie'yle bile dans etmişti. Arkadaşıyla yanak yanağa dans eden Tully insanlara çarpıp geriye sıçırıyordu. Bir ara Jennifer'ı da yakalamıştı ama etrafında onu tanıyan ve rahat bırakmayan çok fazla erkek olduğu için doğum günü kızıyla ancak Neil Young'ın "Hey Hey, My My" şarkısıyla kısa bir dans fırsatı bulmuştu.

Daha sonra Julie, Tully'yi bir an için yalnız yakaladı.

"Tully," dedi. "Tom adına senden özür dilerim."

Tully boş ver dercesine elini şöyle bir savurdu. Sonra yine de, "Ama Julie, benim hakkımda nasıl bir şey anlatabilirsin ona?" diye sordu.

Julie utanmıştı. "Tully, üzgünüm. O benim erkek arkadaşım. Ona güvenilebileceğimi sanmıştım."

“Ah,” dedi Tully nefes nefese. “Anlamıyor musun? Ona güvenebileceğini sandığın şey sana ait değildi.”

Julie başını eğdi. “Özür dilerim, tamam mı?”

Tully, “Tamam,” deyip dansa devam etti.

Bir saatlik çılgınca danstan sonra ter içinde kalan Tully oturma odasındaki kanepeye oturup ışıkları, müziği, dumanı, içkiyi, gençleri içine çekmeye başladı.

Birini görüyorum, adının baş harfi... ah, ama adımı bile bilmiyorum. Kız arkadaşıyla dans eden kahverengi saçlı çocuğa bakıyordu fakat dans, bu kızın yaptığı şey için biraz abartılı bir sözcük olurdu. Tully çocuğun dansına dikkat etmiyordu, iş erkeklere gelince çok daha affedici olurdu o.

Jennifer bir köşede sarışın futbolcusuyla konuşuyordu. Tully çocuğu incelerken onun yanıp sönen ışıkların, şiddetli müziğin, odayı dolduran sigara dumanının arasında hiç de fena görünmediğini isteksizce kabullenmek zorunda kaldı. Hatta neredeyse yakışıklıydı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Jennifer'a doğru eğilirken bile başını dik, inanılmaz derecede dik tutuşu Tully'yi etkilemişti. The Stones, “Waiting On a Friend”i söylüyordu. Kahverengi saçlı çocuk ve sevgilisi bu ağır parçada oturmaya karar verip kanepeye, Tully'nin yanına sokuldular. Tully göz ucuyla onları seyreliyordu. Sonunda oğlan kalktı, belli ki içki almaya gidiyordu. Kız hareketsiz duruyor, Tully'ye bakmak için dönmüyordu. Bir ceylaninkileri andıran küçük, sıksa bacaklarını birleştirip uzatmıştı.

Delikanlı içkilerle geri gelip oturdu ama Tully ile kız arkadaşının arasına değil, kanepenin ucuna. *Eh, önemli değil,* diye düşündü Tully. *Artık yüzünü görebiliyorum.*

Birkaç dakika sonra delikanlı bakışlarını kız arkadaşından çekip sakın bir şekilde Tully'ye çevirdi, sonra ona kibarca gülümseyip tekrar kıza döndü.

Düşündüğümden de daha yakışıklı, diye geçirdi içinden Tully birasını yudumlarırken, *ama yaşı tanıdığım çoğu gençten daha büyük.* Delikanlının bakımlı görüntüsünü, Güney Avrupalılara özgü yuvarlak, tıraşlı yüzünü inceledi. Kızla konuşurken başını bir yana eğip gülümsüyor, mükemmel beyazlıktaki dişlerini gösteriyordu. Kahkaha

atarken gözleri kısılıyordu. Tully onun Levi's'ının ütülenmiş olduğunu fark etti – ne tür bir erkek Levi's'ını ütülerdi ki! Hatta pembe Izod gömleği bile ütülenmişe benziyordu. *Çok uzun görünmüyor*, diye düşündü Tully, *ama başka her açıdan –içten içe gülümsedi– eh, şöyle diyebiliriz, hurmasına erişmek için üstüne tırmanmam gerekme-yecek*. Ama bu küçük farenin onu gözünün önünden ayırmayacağı belliydi. Hatta kız dönüp dönüp Tully'ye ölümcül bakışlar atıyordu.

Tully, *benim de böyle bir yakışıklım olsa ben de herkese ölümcül bakışlar atardım*, diye düşündü. Jennifer'la bir an önce onun hakkında konuşmak istiyordu ama Jennifer hâlâ sarışınıyla konuşuyordu. Sarışın iyice sarhoş olmuşa benziyordu artık. *(Biz saat yedide yapı-şıp elimizden bırakmadığımız birayı idareli içerken nasıl oluyor da onun elinde hep dolu bir bira şişesi oluyor?)* Jennifer'a doğru eğilmiş, kolunu boynuna atmıştı. Jennifer'ın genellikle ifadesiz olan yüzü bu gece mutlu bir yüzdü. Tully bunu görünce aynı anda hem mutluluk hem de hafif bir kıskançlık hissetti. Sarışının yüzüne bakınca başka bir şey daha hissetti; hafif ama keskin bir endişe...

Çünkü sarışının yüzünde mutluluk yoktu, yalnızca bira vardı.

Tully gözleriyle Julie'yi aradı, aralarında Tom'un da bulunduğu bir gruba hararetle bir şeyler anlattığını gördü. *Büyük olasılıkla Amerikalıların en baştan Vietnam'da Fransızlara yardım etmesi-nin gerekli olup olmadığı hakkında konuşuyordur*, diye düşündü. Dakikalar geçti. Tully kanepeden kıpırdamıyordu. Yanındaki genç kalkıp kız arkadaşına bir içki daha teklif etti. Kız başını salladı. Çocuk yürüyüp gitmek üzereyken Tully'ye dönüp ona da bir şey isteyip istemediğini sordu.

Sesi çok güzel, diye düşündü Tully. "Ah, evet, bir Bud lütfen, bulabilirsen tabii."

"İstedğin buysa bulurum," dedi delikanlı.

Etkileyici, derin bir erkek sesi, diye düşündü Tully. Bu delikanlı da diğerleri gibiye ne olmuştu yani?

Ellerini sıkıca dizlerine bastırmış, taş gibi oturan fare, Tully'ye bir başka zehirli bakış attı. Tully ise alaycı bir şekilde sırtıp arkasına yaslandı. Çıplak bacaklarını üst üste attı, bir kolunu kanepenin koluna, diğerini arkasına koydu. Çocuk gelip birasını uzatarak yanına oturana kadar o pozisyonda kaldı.

“Teşekkürler,” dedi Tully gülümseyerek. Çocuk da ona kibarca gülümsedi.

“Evet,” dedi kız. “Teşekkürler Robin.”

Robin! Adı buydu! İtalyan ismine benzemiyordu. Tully’nin düşünceleri, kucağına çöküp ona dans etmeyi teklif eden bir genç tarafından bozuldu. Tully onu kuvvetle itince çocuk düştü, histerik kahkahalarla emekleyerek uzaklaştı. Tully hiçbir şekilde bu kanepeden kalkacak değildi. Kalkıp dans edebilirdi –bir ara bunu istemişti– ama duman, müzik ve insan dolu bu evde aradığını bulmuştu.

Jennifer yanma çömelip Tully’nin kulağına bağırdı: “Tully! Neden burada tek başına oturuyorsun? Çocuklar senin dans etmemenden şikâyet ediyor!”

“Tek başına değilim!” diye cevap verdi Tully sırtarak.

“O halde neden yalnız oturuyorsun burada?”

“Yalnız oturmuyorum!”

Jennifer başını uzatıp Robin’e ve faresine baktı. “Tully, ıı ihh! Kesinlikle hayır! Onun sahibi var!”

“Aaah. Jennifer! İyi bir ev sahibi olup beni onunla tanıştırmamı istiyorum.”

“Tully, onun sahibi var.”

“İyi bir ev sahibi gibi davran, olur mu Jen?” dedi Tully, Jennifer’ın kulağına. “Yalnızca tanıştır bizi.” Ve dikkatle Jennifer’ın şaşkın yüzüne baktı.

Jennifer iç çekti. “Robin,” dedi ayağa kalkıp ona doğru giderek. “Tully’yi tanıdığını sanmıyorum. Robin, bu Tully. Gail, Tully’yi okuldan tanıyor olmalısın. Birlikte ders alıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Gail. “Hiç tanışmadık ama adını kesinlikle *duydum*. Tully Makker, doğru mu?”

“İşte bu çok garip,” dedi Tully. “Çünkü ben *senin* adını hiç duymadım.”

“Seninle tanıştığıma memnun oldum,” dedi Robin.

“Robin’in babası,” diye devam etti Jennifer, “babamın eski bir arkadaşıdır. Aslında babam ilk olarak senin babanın yanında işe başladı, değil mi?”

“Doğru,” dedi Robin. “Yıllar önce.”

Tully küçük, sert elini Robin'e uzattı, Robin de o eli kendi büyük, sert elinin içine aldı. Tully arkasına yaslanıp suskun kalan Gail'e elini uzatmadı.

"Jennifer! Gelip benimle dans et Jennifer!" dedi arkalarından biri. Jennifer çocuğun kızarmış suratına bakarak gülümsedi. Onu kolundan çekip mutluluktan sarhoş olmuş bir şekilde konuştu: "Tully, Robin, Gail, bu Jack Pendel."

Jack Pendel, Tully'nin yüzüne bakmakla meşgul olduğundan Robin'in elini ona bakmadan sertçe sıktı. Tully o kan çanağına dönmüş, zorlukla odaklanan gözlerde şaşırtıcı bir şey gördü, ber-
rak bir düşüncenin iziydi bu. Açık bir şeyin ifadesiydi... Tully onun ne olduğunu tam olarak çözemiyordu ama elini ona uzattı. Jack, Tully'nin elini tuttu ve "Demek sen Jen'in arkadaşısun Tully," dedi. Sonra elini bırakmadan eğildi –neredeyse düşüyordu– ve birayla ıslanmış dudaklarını Tully'nin eline bastırdı. Sarhoşlara özgü, komik bir hareketti bu ve Jack'in doğrulmasına yardım etmek için Tully'nin onu itmesi gerekti. Herkes gülüştü. Jennifer ve Jack dans etmek için yanlarından ayrılınca Robin, Tully'ye döndü.

"Jennifer'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu doğruca Tully'nin gözlerine bakarak.

"Beş yaşından beri tanıyoruz birbirimizi," dedi Tully.

"Vay canına," diye karşılık verdi Robin. "Ailem hariç hiç kimseyi o kadar uzun süredir tanıdığımı sanmıyorum."

"Al, bir tane daha," dedi Tully. Üç dört metre ötedeki Julie'yi işaret etti. "Onu da beş yaşından beri tanıyorum."

"Üçünüz arkadaş mısınız?" diye sordu Robin.

"Çok iyi arkadaşız."

Robin ona doğru eğildi. "Neredeyse ailen gibi olmuşlardır, değil mi?"

"Neredeyse," dedi Tully. Robin gülümsedi. Tully de ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Hayatın boyunca Topeka'da mı yaşadın?" diye sordu Robin.

Tully başını salladı. "Bir iki kez Lawrence'a gezmeye gittim. Sen Topeka'da mı yaşıyorsun?"

"Yoo. Manhattan'da," dedi Robin, Tully'nin önce yüzüne, sonra da boynuna bakarak. "Manhattan'a gittin mi hiç?"

Tully saatine baktı. Tam zamanıydı. “Hı hı,” dedi. “Bir iki kez.”
“Evin Jen”inkine ne kadar uzakta?”

“Ah, birkaç kilometre.”

“Araban var mı?”

“Hayır, yürüyorum,” diye karşılık verdi Tully. “Her zaman yürürüm. Sorun değil.” Delikanlı oltaya gelmek üzereydi. Her iyi satıcı gibi Tully de Dale Carnegie’nin Beş Satış Kuralı’nı çok iyi biliyordu: Dikkat, İlgi, İnanç, Arzu, Sonuçlandırma. Bu çocuk şimdiden dikkatli, ilgili, inancı ve arzuluysa.

Robin duraksadı. “Bu gece eve yürüyecek misin?”

“Evet, elbette. Aslında şimdi gitmem lazım.” Tully, Robin’in yüzündeki ifadeyi görünce, “Anneme erken döneceğimi söylemiştim,” dedi. “Annem hasta da.”

Robin düşünceliydi, Tully nefesini tutup bekledi.

“Eve arabayla gitmek ister misin?”

Tully nefesini bıraktı. *İşte bu kadar.*

“Ah, elbette. Eğer senin için bir sakıncası yoksa harika olurdu, teşekkürler.”

“Hiç sakıncası yok,” diye karşılık verdi Robin, Gail’e bakmadan. Duvardaki büyük saate göz attı. Tully de baktı. Saat onu on geçiyordu. Gitme zamanıydı.

“Biraz geç kalsan olur mu?”

“Zaten geç kaldım,” dedi Tully.

Robin ona garip bir bakış attı. Tully zorlukla gülümsedi. “Annem için yiyecek bir şeyler hazırlamalıyım.”

“Ama sen buraya geleli çok olmadı.”

Fark etmişti demek. “Evet,” dedi Tully. “Ama annem hasta.”

Robin konuşurken Gail’e bakmıyordu. “Eğer istersen şimdi gidebiliriz.”

Tully başını salladı. “Eğer bir sakıncası yoksa...”

Robin isteksizce Gail’e döndü. “Gail, Tully’yi evine götüreceğim. Uzakta oturuyor ve arabası yokmuş. Hemen dönerim.”

Gail gözlerini kırptırıp, “Ben de seninle geliyorum,” dedi.

Robin onun saçlarına dokundu, “Hemen döneceğim. Üstelik biliyorsun ki arabamda yalnızca iki kişilik yer var.” Konuşurken Gail’in yüzüne bakmıyordu. Gail de ona bakmadan hızla ayağa kalktı, yü-

rüyüp gitti. Ama yeterince hızlı olmadığı için Tully onun göğüslerine bakmayı başaramadı. *Hımmm*, diye düşündü. Hiçbir şey yoktu orada. Çok şaşırtıcıydı bu.

Robin ve Tully ayağa kalktılar. “Gitmeden önce hızlı bir dansa ne dersin?” diye sordu Tully.

Robin gözlerini ondan hiç ayırmadan, “Olur,” dedi, Tully’nin gözleriye bütün odayı dolaşıyordu. “Hotel California” şarkısı henüz bitmişti. Jennifer sarhoş sarışına sarılıyor muydu, yoksa onu ayakta tutmaya mı çalışıyordu, Tully emin değildi. Julie, Tom’la sevişirken elbisesinin yan tarafındaki fermuarını ayarlamaya çalışıyordu. Yine Stones ve Jagger’ın boğuk sesi: “*Sen ulaşılmazsın bebeğim...*”³

Tully, Robin’in parmaklarını yakaladı ve onunla buzun üstünde kayarcasına dans etti. Gözlerini kapatarak müziği görüyor, müziğe göre hareket ediyor, Robin de ona uyum sağlıyordu. Tully kalçalarını sallayıp Robin’inkine yaklaştırdı, sürtmeye başladı. Robin’i bırakıp gözleri kapalı halde ellerini kendi bedeninde dolaştırdı. Göğüslerinden bacaklarına kadar nabız gibi atıyordu tüm bedeni. Şarkı sona erdiğinde nefes nefese ve ter içinde kalmıştı. Gözlerini açtı. Çok iyi bildiği ve çok sık gördüğü bir ifadeyle bakıyordu Robin ona. Tully kesinlikle bitirmişti bu işi. Tamam, *şimdi* gitme zamanıydı.

Kalanlara hızla veda ettiler. Tully üst kata çıkıp elbiselerini çamaşır sepetinden aldı. Jennifer’a doğru giderken Gail’le konuşmayı yeni bitirmiş olan Jen’in yüzünde mahcup bir ifade olduğunu gördü. Jen, Tully’nin kendisini yanağından öpmesine izin verdi. “Doğum günün kutlu olsun Mandolini,” diye fısıldadı Tully. “Ve teşekkürler.”

“Yarın bizimle St. Mark’s’a geliyor musun?” diye sordu Jennifer.

Tully başını salladı. “Yarın olmaz, tamam mı?”

“Tully, okul başladığından beri oraya gitmedin.”

“Yarın olmaz, tamam mı? Sabah tırmıkla yaprakları temizlemem gerekiyor.”

Jennifer’ın yüzünde şüpheli bir ifade vardı. “Sizin tırmığınız yok ki.”

“Dişlerimle yapacağım, tamam mı?” dedi Tully ona el sallayarak uzaklaşırken.

3 The Rolling Stones’un seslendirdiği, 1966 tarihli “Out of Time” adlı şarkı. (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Robin kapıyı onun için açtı, birlikte dışarı çıktılar. Oturma odasının kokuşmuşluğundan sonra serin hava onlara çok tiz gelmişti. Kansas için olağanüstü derecede sessiz ve rüzgârsız bir geceydi. Tully'nin başı zonkliyordu, kulaklarında sürekli bir ısıklık sesi vardı sanki. Saatlerce süren gürültüden sonra hep böyle olurdu, gürültüyü yapan *Jagger* olsa bile.

Tully arabada sessizce tırnaklarını yiyordu.

Eve yürümek zaman alırdı ama arabayla yol çok kısa sürecekti. *Eğer o işe girecekse acele etmeli*, diye düşündü Tully.

"Beni tekrar görmek ister misin?" diye sordu Robin sonunda.

Tully kısaca, "Evet, tabii," diye karşılık verdi.

Robin arabayı ağır ağır sürüyordu. Hatta bir keresinde kırmızı ışıktaki bir dakika bekledi.

"Tully," dedi Robin kırmızı ışıktaki beklerken. "Tully. Sık rastlanan bir isim değil."

"Robin. Bu da sık rastlanan bir isim değil. İtalyan adı mı?"

"Üçüncü nesil DeMarco," dedi Robin. "Annem melezdi ve babam aileyi Amerikanlaştırmak istiyordu. Ayrıca," diye ekledi, "kuşları çok severlerdi."⁴

"Severler miydi?"

"Annem öldü," diyerek yola devam etti Robin.

Tully yutkundu. "Benim de kardeşim adımla düzgün söyleyemiyordum, öylece kaldı."

"Demek adın bu," dedi Robin. "*Düzgün*."

"Evet, adımla bu," dedi Tully. "*Düzgün Makker*."

"Gerçek adın ne?"

"Natalie," dedi Tully. "Natalie Anne Makker."

"Çok güzel. Kardeşinin adı ne?"

Tully duraksadı. "Henry. Hank." Sorulara aldırımıyordu çünkü bu soru fena değildi. Yine de tırnaklarını deli gibi yiyordu. Vereceği zararsız bir cevap yoktu. *Neden kızları becermeden önce haklarında bu kadar çok şey bilmek zorundalar ki*, diye düşündü.

"Biz üç erkek kardeşiz, en büyüğü benim," dedi Robin.

"En büyüğünüz ne kadar büyük?"

4 "Robin" İngilizcede nar bülbulü anlamına gelmektedir. (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Robin ona bakıp gülümsedi. “Yirmi beş. Çok mu yaşlı sayılır?”
“Evet,” dedi Tully. “Antika.”

“Senin ailende kaç çocuk var? İki mi?”

Çok zorlu, diye düşündü Tully başını iki yana sallayarak. Erkeklerin ne kadar zorlu olduğunu neredeyse unutmuştu. “Yalnızca bir,” diye karşılık verdi. *Yalnızca bir tane kaldı.*

“Bir mi? Kardeşinin olduğunu söylemiştin?”

“Söyledim,” dedi Tully. “Bir erkek kardeşim vardı.” *Hatta iki tane. Bildiğim kadarıyla iki tane.* “Artık buralarda değil. Köşeden sağa dön.”

Robin’i evine giden kısa sokaklardan geçirdi ve Grove’a vardılar. Robin evin yakınında durdu, eve şöyle bir baktı –yıkık dökük bir veranda, uzamış çimenler– sonra Tully’yi uzun uzun inceledi.

“Yarın gelip seni görebilir miyim?”

Daha iyisi olamazdı, diye düşündü Tully. *Annem bir tarafında, Lena teyze öteki tarafında.* Gülümseyerek ona hazırda tuttuğu cevabı verdi. Bütün erkeklere verdiği cevaptı bu çünkü elinde bir tek bu vardı. “Tabii, harika, gel. Belki öğleden sonra arabayla gezintiye çıkarız.” Etrafına bakındı. “Kırmızı bir Corvette’te mi oturuyorum?”

“Kırmızı deri koltuklu,” diye karşılık verdi Robin.

“Çok hoş,” dedi Tully. Delikanlının önünde bol, siyah eteğini mini eteğinin, kazağı da tişörtünün üstüne geçirdi, sonra bir mendil çıkarıp makyajını silmeye başladı.

Robin onu seyrediyordu. “Her şeyden uzakta yaşıyorsun, öyle değil mi?”

“Ah, bu doğru değil,” dedi Tully. “Demiryoluna çok yakın oturuyorum.”

“Demiryolu mu? St. Louis ve Southwestern Demiryolu mu?”

“Galiba. Ne fark eder ki?”

“Çok derin bir geçmişi vardır,” dedi Robin.

“Ah, bu çok güzel.”

“Senin gibi mi?”

“Benim mi? Benim bir geçmişim yok,” dedi Tully.

“Senin demiryoluna yakın oturduğun asla aklıma gelmezdi. Öyle birine benzemiyorsun.”

“Ah, bu doğru değil. Tam da öyle birine benziyorum. Bunu hemen anlayabilirsiniz.”

“Hemen mi? Nasıl?”

“Çünkü,” dedi Tully lekeli mendili Robin’e uzatarak, “demiryoluna yakın oturan kız her zaman en parlak rujı sürer.”

“Hımm,” dedi Robin. “Hatırladığım kadarıyla geldiğinde hiç ruj sürmemiştin.”

Tully’nin bakışları onu kapıya kadar geçirip geçiremeyeceğini sorma cesaretini vermişti Robin’e.

Tully başını sallayarak, “Annem çok hasta,” dedi. Hedda’nın odası bir tarafta, Lena teyzesinininki diğer taraftaydı; ev karanlıktı, bütün sokak karanlıktı, herkes uykudaydı. Tully uzanıp Robin’i dudaklarından öptü. Delikanlının dudakları yumuşak ve nemliydi, alkol ve elmalı turta kokuyordu. Bundan hoşlanan Tully onu biraz daha tutkulu bir şekilde öptü. Öpüşü gitgide derinleşiyordu. Robin’in gözleri kapalı, dudakları aralıktı. Tully ise öpüşürken gözlerini hep açık tutardı, kapatmanın ne anlamı vardı ki? Erkeklerin yüzleri her şeyi anlatıyordu. Tully ona dokundu ve Robin’in dudakları daha da istekli hale geldi. Tully onun saçlarına, boynuna, omuzlarına dokundu. Robin elini onun eteğinin altına sokup çıplak bacaklarını okşarken Tully yavaşça inledi. İçinde neredeyse hiçbir şey yoktu, Corvette’in camları buğulanmıştı. Robin onu uzun uzun öptü. Tişörtünü çıkarıp yüzünü göğüslerinin arasına gömerken Tully onun saçlarını okşadı. Kahverengi saçlarının etkisiyle neredeyse gözlerini kapatıyordu. Robin yolcu tarafına geçip Tully’nin üstüne çıkarken, “Tully, bana ne yapıyorsun?” diye fısıldadı. “Ne yapıyorsun?”

Tully onun erekte olmuş cinsel organını, duyduğu ihtiyacı, arzuyu, soluklarını hissediyordu, ah, istediği tam olarak buydu. İhtiras ve arzunun kokusunu alalı, bir erkeğin tahrik oluşuna şahit olalı çok uzun zaman olmuştu. İnlemesi sadece Robin’in üstüne daha da abanmasına neden oldu. Tully onun pantolonunun düğmelerini çözdü ve cinsel organını dışarı çıkardı. Robin inledi. Onu gerçekten içinde isteyen Tully de tangasını kenara çekip ona yol gösterdi. Robin ona parmaklarıyla dokunmak istedi ama Tully onu çoktan daha da, daha da derinlerine almak için harekete geçmişti.

Robin çok heyecanlıydı ve her şey hemen bitmişti. Tam Tully’nin hoşlandığı gibi; erkeklerin hızla ve kontrolsüzce boşalmalarını seviştiği her zaman. Arabada çok rahat olmuyordu, arka koltuklar daha

iyiydi ama Corvette hepsinden iyiydi. Tully daha önce hiç Corvette'e binmemişti. Robin boşalırken Tully ona sarılıp sırtını okşadı. *Güzel*, diye düşünüp gülümsedi. *Güzel*. Robin birkaç dakika boyunca öyle kaldı, ta ki Tully onun koluna hafifçe dokunana kadar. "Gitmeliyim," diye fısıldadı.

"Ah, Tully," dedi Robin. Tully onu yavaşça itti, delikanlı kendi yerine geçince eteğini ve saçlarını düzeltti. Robin de pantolonunun düğmelerini ilikledi. "Demek gitmen gerek. Başka bir şey istemiyor musun? Kendin için bir şey?"

Tully çok eğleniyordu. Son on dakikadır ondan alabileceği her şeyi aldığını, daha fazlasının onu ve bu Corvette'i aşacağını, hem zaten bunun tamamen gereksiz olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi?

"Robin, ben çok iyiyim," dedi. "Ama gerçekten gitmeliyim."

"Yarın seni yine de görebilir miyim?" diye sordu Robin onun yanağına dokunarak.

Tully gülümsedi. Karşısındaki gerçek bir centilmendi. Bazıları böyleydi işte. "Tabii, elbette. Gelebilirsin," dedi Tully onu çabucak öperek. Arabadan indi, hızla karşıya geçti, verandanın basamaklarından çıkıp içeri girdi.

3

Robin

Eylül 1978

Pazar sabahı Jennifer, telefonun yanında oturmuş, Jack'in onu aramasını bekliyordu. Dün gece Jack ona, onu arayacağını söylemişti ama öğlen olmuştu. Onun aramasını beklediği için Jennifer saat ondaki ayın için St. Mark's'a bile gitmemişti.

Son konuk evden gece yarısı ayrılmıştı ve Jennifer histerik bir şekilde sabahın ikisine kadar odasını temizledikten sonra yatmıştı. *Eve nasıl gitti acaba*, diye düşünüyordu. Jack oradan saat on birde birisinin onu eve bırakacağını mırıldanarak ayrılmıştı. Ama yakında oturuyordu, bu yüzden eve yalpalaya yalpalaya gitmiş de olabilirdi.

Jennifer kötü bir gece geçirdikten sonra gizlice garaja girmek için sabahın beşinde kalkmıştı. Evi temizlemeye başlamıştı ve saat altı buçukta ona yardım etmek üzere annesi ve babası da kalkmıştı. Jennifer odasına dönüp halıyı elektrikli süpürgeyle süpürmüş, toz almış, her şeyi parlatıp cilalamıştı. Sonra da kahvaltıya inmişti.

Pazar kahvaltıları! Annesinin yaptığı mozzarellalı soğanlı omlete bayılıyordu – bütün aile, üçü de bayılıyordu buna. Ama bu sabah Jennifer omletine bakarken *onun* nefesini düşünüyordu, omuzlarındaki, saçlarındaki nefesini. Jack'in ona doğru eğilip kulağına gülerken, ter içinde kalmış sarı kafası yüzüne sürünürken hissettiği nefesini.

"Jenny, iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Tony Mandolini.

"Harikaydı," dedi Jennifer yemeğine bakarak.

"Hiç kimse sarhoş oldu mu ya da sonradan utanç duyacağı bir şey yaptı mı?"

Ve dans etmişlerdi, ah, "Wild Horses" eşliğinde dans etmişlerdi.

Jennifer sesinin neşeli çıkması için çabalayarak, "Yalnızca annem," diye karşılık verdi. "Ama herkes onun içkiyi kaldıramadığını bildiği için ona çok anlayışlı davrandı."

"Jennifer!" Lynn kızının koluna bir şaplak indirdi.

Jennifer gülümsedi. "Hayır, her şey harikaydı baba, teşekkürler."

"Hey, işin çoğunu annen yaptı. Ona teşekkür et." Tony uzanıp Lynn'in bacağına okşadı.

Tony ve Lynn birbirlerine baktılar. "Senin için bir sürprizimiz daha var Jenny," dedi Lynn. Jennifer'a beyaz kurdeleli, küçük bir kutu uzattı.

Jennifer yemeyi kesti, sütünü bırakıp ağzını sildi, anne ve babasına bakıp küçük hediye aldı. Bunun ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden paketi yırtıp kutuyu açtıktan sonra içinden bir çift anahtar çıkarırken gözlerini kocaman açmak ve yüzüne şaşkın bir gülümseme yerleştirmek için bütün gücünü topladı. "Anne! Baba! Nedir bu? Biliyorsunuz, bir anahtarım var zaten."

Tony ve Lynn sırtıyordu. "Evet hayatım, bu her zaman istediğin şey," dedi Lynn.

Dışarı çıkarlarken Jennifer'ın kulaklarında, *bu her zaman istediğin şey*, sözleri yankılanıyordu. Babası garajın kapısını açıp ona bu kez yepyeni, bebek mavisi Camaro'nun üzerine takılmış dev kurdeleyi gösterdi.

Gözlerimle aynı renk, diye düşündü Jennifer bıkkınlıkla.

Kızı sessizce dikilip arabaya bakarken Tony, "Gözlerinle aynı renk," dedi. Sonra Jen gerektiği şekilde sevinç gösterisinde bulundu. İki-sine de sarılıp onları öptü. Ama hemen arabayla dolaşmaya çıkmadı. Sabahın geri kalanını odasında geçirip yatağında tam bir sessizlik içinde ve hiç kıpırdamadan oturdu. Saat dokuz buçukta Julie arayıncı, "Araba alacaklarını söylemiştim," dedi.

Julie bir çığlık attı. "Araba! Güzel bir araba! Senin araban! Arabanla bizi her yere götürebilirsin!"

"Hı hı. Sen niye bu kadar seviniyorsun ki? Araba sana alınmadı."

"Nerede bende o şans?" diye karşılık verdi Julie.

"Eh, anne ve babanın yirmi tane çocuğu olmasaydı şansın olabilirdi," diye yorum yaptı Jennifer.

"Beş," dedi Julie. "Ama araba alacaklarını nereden biliyordun?"

Çünkü her zaman istediğim şeydi, diye düşündü Jennifer ve bıkkın bir şekilde tekrarladı bunu.

“St. Mark’s’a gidiyor musun Jen? Büyükanne bugün ayine katılmamı istiyor.”

“Bugün gelemeyeceğim Julie. Temizliğe yardım etmem gerekiyor.”

Biraz Tully hakkında konuşup telefonu kapattılar. Jennifer ellerini kucığında kavuşturup beklemeye başladı, ta ki Robin arayana kadar.

“Jennifer, Tully’yi dışarı çıkarmak istiyorum,” dedi Robin.

Jennifer iç çekti. O kimden telefon beklerken onu önce Julie, sonra da Tully’yi dışarı çıkarmak için izin isteyen Robin arıyordu.

“Keyfine bak,” dedi Jennifer. “Ne istersen onu yap.”

Robin yatak odasında volta atıyordu. Jennifer’ın onu dinlemediğinden emindi ve on yedi –hayır, on sekiz– yaşında bir kıza danışıyormuş pozisyonuna düşmekten nefret ediyordu. Ama Tully’nin yüzünü ve tatlı dudaklarını unutamıyordu. Tek başına dudaklarıyla bile zevkten çıldırabilirken ilişkilerinin tam boyutu kafasını karıştırmıştı. İstemedi ve bilinçsizce dipsiz bir bataklığa doğru çekildiğini hissediyordu. Tully’yle dün geceki ilişkisinde kendisine sahip olduğunu hissediyordu. Bu konuda bir seçeneği yoktu. Öylece bataklığa çekilmiş ve ele geçirilmişti. Tully yaz aylarında yalnızca kendini doyuracak ama karşındakini öldürmeyecek kadar kan emen bir sivrisineğe benziyordu ve sivrisinek aldığı az miktarda kanla şişip kabardıktan sonra Robin’in kanını hazmetmek ve başka bir zavallının kanını emmek için çekip gitmişti. Yine de Robin, Tully’nin doğru kişi olduğunda diretiyordu. Tully ona doğru kişi gibi geliyordu.

“Jen, bana biraz yardım edebilir misin lütfen?”

“Senin için ne yapabilirim Robin?”

“Onunla çıkmak istiyorum.”

Kısa bir duraksama oldu.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye sordu Jennifer.

Nasıl biri o, diye sormak istiyordu Robin. Hakkında bilmem gereken bir şey var mı? Sence ben onun tipi miyim? Ondan kaçmama neden olacak bir şey var mı? Ama bunun cevabını zaten biliyordu. Çok korkunç biriydi Tully. Onu hiç beklenmedik bir şekilde kendine esir etmiş, sonra da sırtını sıvazlamıştı; aferin oğlum, Robin, cici köpek, şimdi otur bakalım, der gibi. Ama Robin’in Jennifer’a sora-bildiği tek soru, “Şey, çıktığı biri var mı?” oldu.

“Hayır,” dedi Jennifer. “Ama senin var.”

Robin ona aldırmadı. Gail gelip geçiciydi.

“Bana annesinin hasta olduğunu söyledi. Kronik bir şey mi?”

Bir duraksama daha oldu ama bu kez daha uzun sürdü. Robin iç çekti. Dişçi ziyaretleri bile bundan daha kolay olurdu.

“Ah, bu oldukça kronik,” dedi Jennifer.

Robin sessizdi.

“Robin,” dedi Jennifer. “Tully beraber olması kolay bir kız değildir, biliyorsun.”

“Hayır,” dedi Robin. “Bilmiyorum. Senin bana söylemeni umuyorum.” Yine bir duraksama. “Benden bu öğleden sonra onu evinden alıp arabayla gezdirmemi istedi.”

“Öyle mi?” Jennifer canlanmış gibiydi.

“Evet, hı hı.”

Jennifer güldü. “Ciddi değildir.”

Robin’in adımları hızlandı.

“Baban nasıl?” diye sordu Jennifer.

“İyi, iyi.” Bu pek doğru değildi ama Robin şu anda babası hakkında konuşmak istemiyordu. “Tully’nin babası nasıl biri?”

“O... şey,” dedi Jennifer. “Ortada yok.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Öldü mü?”

“Bilmiyorum,” dedi Jennifer.

“Ne kadar zamandır ortalıkta yok?”

“On yıldır.”

“Jennifer, benim için bir iyilik yapar mısın?”

Jennifer’ın iç çektiğini duydu.

“Robin, biraz meşgulüm. Bir telefon bekliyorum da.”

“Jennifer,” dedi Robin. “Eğer seni arayacaksa tekrar arar, bana güven lütfen, iyilik yapacak mısın bana?”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Tully’yi ara, ona beni tekrar görmeyi isteyip istemediğini sor. Eğer istiyorsa ona ulaşmanın en iyi yolunu bul lütfen. Bunu benim için yapar mısın?”

Jennifer, Robin’in isteğini kabul etti ve kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Robin birkaç dakika sessizce oturdu. Tully’yi, dün gece kendi-

sine sarılışını ve ona olan ihtiyacını gösteren yumuşak inlemelerini düşünüyordu. Sonra elinde olmadan aklına Gail'in kendisine nasıl kızdığı ve ondan nasıl özür dileyceği geldi. Onu aramayı düşündü ama bundan hemen vazgeçti. Tully'yi düşünürken Gail'le konuşmak istemiyordu.

Kokusu, zevki ve yüz ifadesi Robin'i, ortak bir arkadaşlarının partisinde yanındaki kızı aşağılamasına neden olacak kadar etkileyen ilk kızdı Tully. *Umarım buna değer*, diye düşündü Robin.

Robin on iki yaşındayken, kiliseye kabul edilmesinden altı ay, annesinin ölümünden yedi ay önce kendisinin ve iki erkek kardeşinin Stephen ve Pamela DeMarco tarafından evlat edinildiğini öğrenmişti. Evlat edinme kurumu her nasılsa üç kardeşi de aynı aileye vermeyi başarmıştı, tıpkı kedi yavruları gibi. Robin üç yaşında, Bruce bir buçuk yaşında, Stevie ise üç aylıktı.

Robin kiliseye kabul töreninden elde etmeyi beklediği parayı yatırmak için ilk hesabını açmak istiyordu. Bunun için doğum belgelerini ararken karşılaştığı evlat edinme belgeleri onu paramparça etmişti. Belgeleri deli gibi sallayarak aşağıya, anne babasının yanına inmiş, "Bunu neden bize söylemediniz? Neden? Neden *bana* söylemediniz?" diyerek ağlamıştı. DeMarcolar boş yere en büyük oğullarını teselli etmeye çalışmışlardı. Ama sonraki altı ay içinde Robin okula gitmiş, gazete dağıtmış, eve gelmiş, akşam yemeğini yemiş, ödevlerini yapmış, biraz televizyon seyredip yatmıştı. Altı ay boyunca anne ve babasıyla neredeyse hiç konuşmamıştı. Kiliseye kabul töreninde Pamela DeMarco'yu soğuk bir şekilde öpüp onun oğlu olmamasına rağmen bu kadar büyük bir parti verdiği için ona teşekkür etmişti. Bir ay sonra annesi kalp yetmezliği sonucu bir anda hayata gözlelerini yummuştu. Genç Robin annesini zamanında affetmemiş olması konusunda kendini hemen bağışlamıştı. Liseden mezun olduktan sonra babasının yanında çalışmaya başlayıp çalışkan ve zeki bir idareci olduğunu göstermişti. Aile şirketi Robin'in idaresinde gelişip büyümüş, para da ona doğru akmaya başlamıştı. Para, iyi elbiseler, harika arabalar. Robin çalışıyor, futbol oynuyor ve çok sayıda kadınla yakınlaşıyordu. Tanıştığı kızların çoğuyla birlikte oluyordu ve pek çok kızla tanışıyordu. Onlara karşı her zaman nazikti ama her zaman

hassas olduğu söylenemezdi. Kendisinden çok az bahsediyor ve her zaman kız arkadaşlarından onlara haber vermeden ayrılıyordu; bir gün farklı bir kızla çıkmaya başlıyordu ve bu her şeyi anlatıyordu, söylenecek başka ne vardı ki?

Duygularıyla çok iç içe olup her zaman konuşmak isteyen kızlardan kaçan Robin kendisini evlat edinen annesine benzeyenleri tercih ediyordu: gösterişli, sarışın ve sessiz. Ve Gail onun annesine hiç benzemiyordu.

Jennifer telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra telefon tekrar çaldı. Jennifer gözlerini kapatıp telefonun üç kez çalmasını bekledi.

Arayan Tully'ydi. Jennifer nefesini serbest bıraktı.

"Hayır, hayır, merak etme," dedi Tully. "Sesimi duyduğuna içten içe memnun olduğundan eminim."

"Hiç sorma," dedi Jennifer. "Robin arayıp bana seni sordu."

"Gerçekten mi? Ona yanlış evi aradığını söyledin mi? Ben seninle birlikte yaşıyorum."

"Ama yaşamak isterdin," dedi Jennifer ona yarı takılarak.

"Ah, bu çok heyecan verici," diye devam etti Tully. "Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum. Ne istiyormuş?"

"Bana senin kimseyle çıkıp çıkmadığını sordu."

"Ve sen de?.."

"Senin kimseyle çıkmadığını ama kendisinin çıktığını söyledim."

"İyi gidiyorsun Jen."

"Ona annenin problem olabileceğini söyledim."

"Aferin!" dedi Tully heyecanla. "Bir erkeğin problem anneden daha fazla sevdiği bir şey yoktur."

"Tully, ona bugün seni evinden alabileceğini mi söyledin?"

"Evet," dedi Tully. "Bunu herkese söylüyorum. Samimi değildim. Geleceğini sanmıyordum."

"Ama o kesinlikle gelecekti. İyi ki ben aklını başına toplamasına yardım ettim."

Tully sessizleşti.

"Tully, onu görmek istiyor musun?"

Sessizlik. "Biraz."

"O Gail'le çıkıyor ve Gail ikinize de çok kızgın."

"Gail'in canı cehenneme," dedi Tully. "Robin ona âşık mı?"

“Tully, Gail on yedi yaşında ve sanırım Robin’i seviyor.”

“Ya, öyle mi? Ben de on yedi yaşındayım. Üstelik,” diye ekledi Tully, “beni aramasının sorumlusu ben değilim.”

Jennifer telefona gülümseyerek onu düzeltti: “*Beni* aramasının.”

Jen bir plan yaptı. Yeni Camaro’suyla Tully’yi alıp Topeka’nın en sevilen hamburgercisi Village Inn’e götürecekti ve orada Robin’le buluşacaklardı. Robin’i arayıp planını ona da söyledi. Jennifer’a göre Robin bu plandan memnun olmuştu ve bu çok şaşırtıcıydı çünkü Jen, Robin’i her zaman duygularını göstermeyen biri olarak görmüştü. *Tully’den hoşlanmış olmalı*, diye düşündü.

“Onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu Robin, Jennifer a.

Bilmen gereken pek çok şey var, diye düşündü Jennifer, *ama şu anda telefonu gerçekten kapatmak istiyorum.*

“Evet, konuşmayı pek sevmez.”

“İkiniz de aynısınız. Neyi sever?”

Farklı türde iletişimi, diye düşündü Jennifer. *Tensel iletişim.*

“Neyi mi? Dans etmeyi,” diye cevap verdi Jen. “Müziği. *National Geographic*’i. Kitapları.”

Kimse Tully’yi Jennifer’dan daha iyi tanıyamazdı ama o bile Tully’nin nelerden hoşlandığını tam olarak bilemiyordu. On iki yaşındayken anne babasının Tully’yi evlat edinmekten söz ettiklerini duymuştu, konuşmayı daha iyi duyabilmeyi dilemişti ama sözcükler anlayamayacağı kadar belirsizdi. Wichita’yla ilgili bir şeyler söylemişlerdi, bir de koruyucu aile diye bir şey vardı. Sonra Tully, Jennifer ve Julie’nin hayatından çıkmıştı. Ah, onlara hâlâ geliyordu. Birlikte yemek yiyor, ödev yapıyor, konuşuyor, televizyon seyrediyorlardı.

Ama bunların hepsi sahteydi. Çocukken oynadıkları oyunlar gibiydi. Sahte. Tully’nin sahte kimliklerle dans kulüplerine girip dans ettiği dönemlerde Jennifer onun hayatı hakkında çok az şey biliyordu.

1977 yılında işler biraz daha iyiye gitmişti. Tully, Jennifer’a kimliğini göstermişti. Kimliğinde “Natalie Anne Makker” yazıyordu. “Kadın, 1.66, 48 kilo, göz rengi gri, saç rengi sarı, 19 Ocak 1955 doğumlu.” Jennifer, Tully’nin fotoğrafını görünce şok olmuştu. Tully kendisini altı yaş büyük göstermeyi başarmıştı. Aralarındaki uçurum çok genişlemişti, artık birlikte oyun oynamıyorlardı.

“Evet, Tully’nin sözcüklerle arası pek iyi değildir,” diyerek sözlerini tamamladı Jennifer.

“Aaah, kalbimin peşinde olan bir kız,” dedi Robin telefonu kapatırken.

Daha sonra Jennifer bir saat boyunca yatakta sırtüstü yattı ve yeni Camaro’suyla Tully’yi alma vakti gelene kadar da kıpırdamadı.

“Güzel araba, Jen,” dedi Tully arabaya binerken. “Artık bizi okula arabanla götürebilirsin.”

“Makker, Julie ve ben okula yürüyerek gidiyoruz. Her sabah seni almak için şehrin kuş uçmaz kervan geçmez kesimine girecek değilim.”

“Ah, evet, gireceksin Mandolini,” dedi Tully. “Benim evim dışında gidecek bir yerin yok.”

“Gidilecek bir sürü yer var,” diye karşılık verdi Jennifer.

“Öyle mi? Bir tanesini söylesene. Kabul et, aslında bu arabaya ihtiyacın yok.”

“Kabul ediyorum,” dedi Jennifer. “Ama Makker, ihtiyacım olsun ya da olmasın bu arabayı sana verecek değilim, beş dakikalığına bile. Kesinlikle hayır.”

“Bu aptal arabayı istemiyorum,” dedi Tully gülüp Jennifer’ın saçlarına dokunarak. “Yalnızca bana nasıl araba kullanıldığını göstermeni istiyorum.”

Village Inn’de Robin, Tully’nin karşısında oturuyordu. Daha doğrusu Tully, Robin’in karşısında oturuyordu. Bir gece öncekinden tamamen farklı görünüyordu, Jen’in evine ilk geldiği zamanki gibiydi; makyaj yapmamıştı. Soluk, eski bir kot pantolon ve “EĞLENMENE BAK! BURASI TOPEKA!” yazılı bir tişört giymişti. Güzel gri gözlerinin altında iri, mavi torbalar vardı. Burnunun şekli biraz bozulmuştu ve dudakları solgundu. Saçları kısa ve kıvrıkcıktı. Parti kızına benzemiyordu, ürkek görünmüyordu, aslında hiçbir şeye benzemiyordu ama Robin öylece oturup hamburgerini yiyen ve kendisiyle konuşan kızın o ana kadar tanıştığı en güzel kız olduğunu düşünüyordu.

“Bana neden evine gelebileceğimi söyledin?” diye sordu.

Tully gülümsedi. “Geleceğini sanmıyordum.” Garsona gülümseyerek sade kahve ve limonlu, merengli pasta istedi.

“Partiler için gerçek bir değişim geçiriyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Robin.

“Sorun ne? Bugün geldiğine pişman mı oldun?”

Robin hemen başını iki yana salladı. Gri çok sıcak bir renk değildi, daha önce hiç gri gözler görmemişti. “Hayır, şu anda daha iyi görünüyorsun ama farklısın.”

Bir saat boyunca oturup konuştular.

“Ne yapıyorsun Robin?” diye sordu Tully. “Kendin için yani?.. Liseli kızları partilere götürmediğin zamanlarda?..”

“Babamın yanında çalışıyorum,” dedi Robin. “DeMarco ve Oğulları. Kaliteli erkek giyimi üzerine bir mağazamız var.”

“Manhattan’da mı?” Tully çok şaşırılmış görünüyordu. “Orada bu tür şeylerin piyasası var mı?”

Robin omuz silkti. “Rakibimiz yok. Bu hiç fena değil.”

“Neden bu kadar iyi giyindiğin şimdi anlaşılıyor,” dedi Tully hafifçe gülümseyerek.

Tully konuşurken el hareketleri yapıyordu ve bu da Robin’e ellerini çok kullanan ailesini hatırlatıyordu. Genç kızın el hareketlerinin bir İtalyan’inkini andırdığını ve çok sevimli olduğunu düşünüyordu. İyi vakit geçiriyorlardı. Tully komikti, tehditkâr değildi ve Robin’e son derece normal görünüyordu. İkisi de sigara içiyordu. Robin onun sigarasını yakıyor, Tully dumanı içine çekerken dikkatle ona bakıyordu. Ama Tully dans kulübüne yapılan bir polis baskını sırasında bir arkadaşının hareketlerini taklit etmek için ince, beyaz ve büyük zevk veren ellerini havaya kaldırdığında Robin onun bileklerini gördü. Her iki bileğinde de, avuçlarına çok yakın bir yerde iki yatay çizgi vardı. Kenarları çentikli koyu pembe yaralar üçer santim uzunluğundaydı. Robin derin bir nefes aldı ve Tully konuşmayı kesip ona baktı. Robin yüz ifadesinin Tully’ye nasıl geldiğini ancak hayal edebilirdi, korku mu vardı yüzünde? Acıma mı? Daha fazla korku mu? Onunla ve bu yaralarla karşılaşan erkeklerin yüzlerinde Tully bu ifadeleri ne sıklıkta görüyordu? İhtiras ve şefkatle karışan bu ifadeleri?.. Ne sıklıkta?

Birden Tully’nin tavırları değişti. Artık canlı değildi ve gözleri buz gibiydi.

Hiçbir şey söylememeyi düşünmek mümkün değildi, hatta kabullenmekten daha zordu, bu yüzden Robin kendini sakinleştirip Tully'nin koluna dokundu. "İyi misin?"

"Elbette," dedi Tully. "Harikayım."

Robin onun bileklerine baktı, Tully de bakışlarını bileklerine çevirdi. "Ah, bunlar mı?" dedi. "Tıraş olurken kestim."

"Ah," dedi Robin onun kolunu bırakırken. Rengi solmuştu. "Umarım çok fazla... tıraş etmiyorsundur kollarını."

"Tanrı'ya şükür çok sık değil." Tully gülümsemeyi başardı.

Onu seviyorum, diye düşündü Robin midesinin kasılmasına, boğazında bir şey düğümlenmesine neden olan duygusal bir şeffaflıkla. *Onu seviyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl? Bunu nasıl yaptı?*

Village Inn'den çıktıktan sonra 45. Cadde'ye gidip doğuya, Shawnee Gölü ve Lawrence'a doğru döndüler. Tully restoranda olduğundan çok daha sessizdi. Arabada öylece oturmuş, yola bakıyordu. Bir ara havanın soğuduğu yorumunda bulundu.

"Shawnee gerçekten çok güzel bir yer," dedi Robin. "Şuraya bak. Tepeler, vadiler, çayırlar."

"Ve uzun çimenler," dedi Tully ifadesiz bir şekilde. "Buralar bozkır Robin." Camdan dışarı baktı.

"Evet, ama şuraya bak, insan bozkır olduğunu düşünmez buraların."

"Ama yine de bozkır."

Shawnee Gölü'nde arabayı park edip bir daha seviştiler; bu seferki de ilk sevişmeleri kadar kısa sürmüştü ve bir o kadar kafa karıştırıcıydı. Etrafta kimse yoktu. Tully, Robin'in saçlarını okşayıp onu yavaşça üzerinden itti. Robin iç çekerek giyindi. "Benimle işin bitti, öyle mi Tully?"

"Seninle işim kesinlikle bitmedi," dedi Tully onun yanağına dokunarak. "Ama geri dönmem gerekiyor."

"Sorun ne? Annen mi hasta?"

"Hem de çok. Bir bilsen."

"Anlat bana."

"Anlatacak bir şey yok."

Robin derin bir nefes alıp ona babasının kanserinden söz etti.

“Çok üzgünüm Robin,” dedi Tully parmaklarını çatırdatarak. “Annem aslında hasta değil, yani öyle bir şey yok. O yalnızca çok sert biri, hepsi bu.”

“Nasıl sert, Tully?” diye sordu Robin. “Sokağa çıkma yasağı mı koydu? Hep ödev yapmanı isteyip dışarı çıkmaya izin vermiyor mu? Ev işleri mi yaptırıyor sana?”

“Keşke,” dedi Tully. “Hayır, öyle bir şey değil. Robin, annemi açıklamak gerçekten çok zor. İnsanlarla pek iletişim kuran biri değildir.”

“Anladığım kadarıyla sen de iletişime açık değilsin.”

“Doğru,” dedi Tully. “Bu yüzden ben ve annem pek konuşmayız.”

Robin sessizce göle baktı. “Yine de o senin annen Tully. Sahip olacağı tek anne o.”

Tully ona baktı. “Robin, bu her zaman iyi bir şey değil. Haydi, gidelim.”

45. Cadde'ye tekrar girdiklerinde saat neredeyse akşamın yedisi olmuştu. Güneş tepelerin arkasında gizleniyordu. Yol boyunca ağaçlar, ahırlar ve geniş tahıl ambarları koyu renkli silüetler halinde yükseliyordu. 45. Cadde'de on dakikadır ilerliyorlardı ki siyah ve sert bir şey karşı yönden gelen arabadan sekip Corvette'in sağ çamurluğuna çarptıktan sonra gürültüyle yere düştü.

“Robin!” diye bağırdı Tully. İki araba da durmuştu. Diğer arabadan ekose gömlekli iki genç indi, dördü birlikte dikkatle yolun ortasına gittiler ve yan yatmış bir dobermanla karşılaştılar. Köpek hâlâ nefes alıyordu ama hiçbir yerini kımlıdatamıyordu.

“Ah, Tanrım,” dedi Tully.

“Hey, nereden çıktı bu?” dedi ekose gömlekli gençlerden biri heyecanla. “Arabayı ben kullanıyordum, hiçbir şey görmedim ve bu şey birden önüme fırladı, zavallı piç kurusu.”

“Ben de çarptım ona,” dedi Robin başını sallayarak.

“Benim arabamdan sekti dostum, yapabileceğin bir şey yoktu. Kendimi çok kötü hissediyorum, şuradaki ahırların sahiplerinden birinin köpeği olmalı. Onu bulduğunda çok üzülecek.”

“Tanrım,” dedi Tully. “Hâlâ canlı.”

Gerçekten de köpek yaşıyordu. Boş yere başını kaldırmaya çalışıyor, bu arada kocaman kara gözleriyle sessizce Tully'ye ve Robin'e

bakıyordu. Tully ve Robin önce birbirlerine, sonra da yola baktılar. Bir araba geliyordu. "Onu buradan çekmemiz gerek," dedi Tully.

Dördünün de yoldan çekilmesi gerekiyordu. Araba yavaşladı ama yanlarından geçip doberman çığırken durmadı bile. Hayvan yolun kenarına yaklaşmıştı ama hâlâ yolda sayılırdı. Saniyeler sonra gelen araba da dobermanın üzerinden geçerken yavaşlamadı. Köpek hâlâ yoldaydı ve artık başını kaldırmaya çalışmıyordu. Şaşırtıcı biçimde hâlâ hayattaydı. Yavaşça nefes alıp verdiği ağzı ile siyah gözleri açtı ve bakmaya devam ediyordu. Dört genç hareketsiz bir şekilde dikiliyordu. Duyulan tek ses köpeğin zorlukla aldığı nefeslerinin sesiydi. Tully ellerini ovuşturup üç adama doğru yürüdü. "Çocuklar, lütfen! Onu kenara çekin, tekrar ezilmesine izin vermeyin lütfen! Robin!"

Robin köpeğin yanına gitti. "Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi diğer arabanın sürücüsü. "Nasıl tepki vereceğini bilmiyorsun dostum. Bu bir doberman, Tanrı aşkına. Birden çılgına dönüp seni parçalayabilir. Ben olsam bunu yapmazdım. Bırak öyle kalsın. Yakında ölür."

Robin durdu. "O haklı Tully."

"Tanrım!" diye bir çığlık attı Tully ve köpeğe doğru yürüdü. "Köpek yolun ortasında yatıyor! Yeterince ezilmedi mi sizce? Kahretsin! Yolun ortasında yatan anneniz olsaydı onu kenara çekerdiniz, öyle değil mi?"

Köpeğin arka bacaklarını tuttu ve büyük bir çabayla onu üç metre kadar çekip çimenlere yatırdı. Üç erkek onu seyrederken diğer arabanın sürücüsü Robin'e doğru eğildi. "Deli bu kız, dostum, deli. O köpek üstüne atlarsa hiç iyi olmaz. Deli bu, sana söylüyorum."

Tully ellerini çimenlere silip Robin'e döndü. "Gidelim." Köpeğe bir daha bakmadan yürüdü.

Robin arabasını Jennifer'ın Sunset Court'taki evinin önüne park ederken, "Pekâlâ, seninle olmak oldukça büyük bir maceraydı Tully," dedi.

"*Seninle* derken?.. Ben seninle çıkmaya başlamadan önce başıma hiçbir şey gelmezdi," dedi Tully.

"Nedense," dedi Robin, "buna inanmak çok zor." Tully gülümsedi. "Seni tekrar görmek isterim," diye devam etti Robin.

Tully başını öne eğdi ve sonunda, "Bu biraz zor," dedi.

“Önemli değil.”

“Dışarı fazla çıkamıyorum.”

“Yine de istiyorum.”

“Dışarıda fazla kalamam.”

“Olsun.”

“Sen Gail’le çıkmıyor musun?”

“Ciddi değiliz.”

“Sen ciddi değilsin,” diye düzeltti onu Tully.

Robin gülümsedi. “Onunla konuşacağım. Ben gerçekten seninle çıkmak istiyorum.”

“Ne zaman?”

Robin nefesini serbest bıraktı. “Her gün çalışıyorum,” derken memnuniyetini göstermemeye çalışıyordu. “Pazarları hariç. Gelecek pazara ne dersin?”

“Olur,” diye karşılık verdi Tully. “Öğleden sonra mı? Çünkü pazar sabahları kiliseye gidiyorum.”

“Sen kiliseye mi gidiyorsun Tully?” Robin şaşırmişti.

“Şey, bilirsin işte...” dedi Tully. “Yalnızca Jen’e eşlik etmek için.”

“Önemli değil. Gelecek pazar seni öğle yemeğine götürürüm. Güzel bir yere. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Tully ve uzanıp genç adamı dudaklarından öptü. O ciddi bakışlı gri gözlerin Robin’in gözlerinin önünden gitmesi, nefesindeki kahve ve merengli pasta tadının yok olması çok uzun sürdü.

Jennifer ve Julie mutfakta Tully’yi bekliyordu.

“Eee?” dedi Julie. “Her şeyi anlat bakalım.”

Tully oturup Jennifer’ın kolasını yudumlarken, “Anlatacak fazla bir şey yok,” dedi. Jennifer kalkıp kendine yeni bir kola aldı.

“Seni nereye götürdü?” diye sordu Julie.

“Arabayla gezdik. Jennifer, bana babasının akciğer kanseri olduğunu söylemeliydin.”

Jennifer dikkatle Tully’ye baktı ve “Bunun bana düştüğünü sanmıyorum,” diye karşılık verdi. “Senin hakkında da ona bilgi vermemi ister miydin?”

Tully gözlerini devirdi. “Onun iyi biri olup olmadığını söyler misin bana Jen?”

“Elbette iyi biri ama *senin* ne düşündüğün daha önemli.”

“Çok yakışıklı,” dedi Julie. “Ve çok güzel bir arabası var! Ne iş yapıyor?”

“Babasının şık erkek kıyafetleri satan mağazasını yönetiyor,” dedi Tully. “Gerçekten çok yakışıklı. Ve bunun farkında,” diye de ekledi.

“Bu seni rahatsız mı ediyor?” diyerek gülümsedi Julie. “Onun gibi yakışıklı, zengin, yetişkin bir erkek senden ne ister?” Dirseğiyle Tully’yi dürttü.

Tully bundan hiç rahatsız olmamıştı. “Çirkin, yoksul ve genç bir erkek ne istiyorsa onu.”

Kızlar kolalarını yudumladılar.

“Onunla tekrar görüşecek misin?” diye sordu Julie.

“Gelecek pazar, tabii eğer Jen de isterse.” Tully, Jennifer’ın başını okşayarak Julie’ye döndü. “Sen Tom’la tekrar görüşecek misin?”

“Tully!”

“Evet, evet, elbette. Onu *seviyorsuun!*” Tully gülerek dalgın dalgın oturan Jennifer’a döndü. “Jennifer? Seni aradı mı?”

Jennifer hangisiyle konuşacağından emin değilmiş gibi onlara döndü.

“Jennifer, seni aradı mı?” diye tekrarladı Tully.

Jennifer ayağa kalktı. “Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

“Aramamış!” dedi Tully ve Julie aynı anda.

“Çok aptal ve olgunlaşmamış kızlarsınız,” dedi Jennifer.

“Katılıyorum,” diye karşılık verdi Tully. “Ama Julie, ondan daha dar Levi’s pantolon giyen bir erkek gördün mü hiç?”

“Hiç görmedim,” dedi Julie. “Fakat bunun bir olgunluk işareti olduğunu duymuştum.”

“Dar Levi’s pantolon giyen birinin peşinden koşmanın, değil mi?” dedi Tully.

“Kızlar,” dedi Jennifer. “Eve bırakılma vaktiniz geldi bence.”

Jen pazartesi günü Jack’le karşılaştı.

Jack onun dolabının yanına gelip konuşmaya başladı. “Merhaba Jen, harika bir partiydi. Bizi de davet ettiğin için teşekkürler, umarım evini mahvetmemişsinizdir, umarım birkaç hafta sonraki mezuniyet

maçına gelebilirsin.” *Umarım şöyle, umarım böyle, şunun için teşekkürler, bunun için teşekkürler, falan filan.*

Jennifer gülümseyip kibarca başını salladı ve “Elbette,” dedi. “Antrenmanda görüşürüz ve umarım mezuniyet maçında iyi oynarsın.” Jack gittikten sonra dolabını kilitledi, kitaplarını alıp Amerikan tarihi dersine girdi. Derste yapılan sürpriz sınavda başarısız oldu.

Eve döndüğünde annesinin yanından geçip yukarıya, odasına çıktı, kapıyı arkasından kapatıp yüzüstü yatağına yattı ve babası gelip akşam yemeğinin hazır olduğunu söyleyene dek yerinden kıpırdamadı.

Yemekte pek konuşmadı. Bugünlerde akşam yemeklerinin konusu olan Harvard mevzusu yine açılınca hafifçe gülümsedi. Harvard, yetenek sınavı ve tıp fakültesi. Harvard, yetenek sınavı, tıp fakültesi ve ne kadar da büyüleyici bir kız bu böyle, değil mi Lynn? Büyüleyici değil mi? Ve o büyüleyici kızları bütün dikkatini çatalının dört dişine birer tane bezelye takmaya vermişti. Bazen yalnızca iki ya da üç tane saplamayı başarıyor ve bu yüzden bütün tabağı fırlatıp atmak geliyordu içinden. Ama çenesini sıkıp denemeye devam etti, bu arada anne ve babası da konuşmaya devam ediyordu. Geçen yılki deneme sınavında ortalama yetenek puanı bin altı yüz üzerinden bin elliye yakın Jennifer bin beş yüz yetmiş beş aldıysa ne olmuştu? Şu deneme sınavları yok muydu! Jack bile bin yüz almıştı. Tully bin dört yüz almıştı ama bundan kimsenin haberi yoktu çünkü umurlarında değildi. Kimse Tully’nin deneme sınavından kaç puan aldığını umursamıyordu ve Jen’e göre Tully’nin de buna aldıracağı yoktu. En azından haftanın yedi günü akşam yemeklerinde kendisinin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmıyordu o. Jennifer anne ve babasına Harvard’a gitmeye niyeti olmadığını söylemeyi düşündü; onun ve Tully’nin başka planları vardı. Ama bu zahmete girmek istemedi. İzin isteyip odasına çıktı ve akşamı Jack’in numarasını çevirip o açmadan telefonu kapatarak geçirdi.

Evin en büyük yatak odasında, numarayı görmeyen gözlerle yüzlerce kez çevirip yüzlerce kez kapatmış olmalıydı telefonu.

Robin sonunda Gail'i arayabilmişti. Gail'in sesi buz gibiydi ama bu, Robin'i hiç şaşırtmamıştı. Kendisini evlat edinen annesi yaz güneşi kadar sıcaktı ve Gail ona hiç benzemiyordu. Robin, Gail'den özür dileyip ona onu hiç yanlış yönlendirmediğini söyledi, hiçbir zaman ciddi olmamışlardı. Gail ona üstü kapalı olarak aynı anda iki kızla görüşmeyi düşünüp düşünmediğini sordu. Robin buna şaşırmıştı işte, Gail'le görüşmek gibi bir niyeti yoktu. Ama ona, "Hayır, elbette düşünmedim," diye cevap verdi. "Seni anlıyorum. Ben de buna katlanamazdım. Umarım arkadaş kalabiliriz."

Ertesi pazar Robin, Jennifer'ın yardımıyla Tully'yi Red Lobster'a götürdü. Güzel bir yemek yediler. Tully, Robin'in, yanından yaşlı bir kobra gibi süzülüp giden Gail'le konuşup konuşmadığını merak ediyordu.

"Yemin ederim, onu daha önce hiç görmedim," dedi Tully. "Ama bu hafta her gün yanımdan geçip bana zehirli bir yılan gibi tısladı. Onunla konuşmadın, değil mi?"

"Konuştum," diye cevap verdi Robin. "Ama söylenecek ne var ki?"

"Dikkat et," dedi Tully. "Yoksa sana benim hakkımda bir şeyler anlatmaya başlar."

Robin güldü. "Ne gibi şeyler?"

"Her türlü iğrenç şey."

Robin bunları ona Tully'nin kendisinin söylemesini önerdi ama Tully bu öneriyi kibarca reddedip yalnızca eskiden çok iyi dans ettiğini ve bir süre için bunu herkesin bildiğini söyledi.

"Eskiden mi? Artık bıraktın mı?"

Tully başını salladı. "Bırakmadım, yalnızca azalttım."

"Annen nasıl?" diye sordu Robin.

"Harika."

"Annenle her zaman bu kadar iyi mi geçinirdin?"

"Evet," dedi Tully sahte bir neşeyle. "Çok özel bir ilişkimiz vardır."

Red Lobster'ın park alanında Robin onu öptü. Tully elini Robin'in ensesine koydu, saçlarına dokunurken o tanıdık kıpırdanmayı hissetti

içinde. Shawnee Gölü'ne gidip hızlıca seviştiler. Göl griydi ve çok güzeldi, ağaçlar yapraklarının çoğunu dökmüştü, hava rüzgârlıydı ama Robin, Tully'yle çok meşgul olduğu için gölü fark etmiyordu bile. Daha sonra Tully'ye dokunmak, onun için bir şey yapmak istedi ama Tully bunu reddetti. "Gerek yok," dedi ifadesiz bir sesle.

"Ama ben istiyorum," diye ısrar etti Robin.

"Ben istemiyorum," diye karşılık verdi Tully.

"Gerçekten çok ilginç birisin," dedi Robin gölden ayrılırlarken. "Seni anlayamıyorum."

"Anlayacak ne var ki?" diye sordu Tully. "Açık bir kitap gibiyim ben."

"Evet, ben de parlak zırlı şövalyem."

3

Pazar günü Grove'a geri dönerlerken Jennifer, Tully'ye, "Arabayla gezmek ister misin?" diye sordu.

"Evet, tabii," dedi Tully arkadaşına bakarak. Jennifer arabayı alalı üç hafta olmuştu ve Tully ondan ilk kez gezinti teklifi alıyordu. Kızlar genellikle Jen'in mutfağında oturup üniversite kataloglarına bakıyordu. Jennifer arabayı kullanması için Tully'ye iki kez izin verdi. Ama garaj yolunda.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu Jennifer.

Tully gülererek, "Kaliforniya'ya," dedi. "Ama Teksas Caddesi'ni de kabul edebilirim."

Jennifer onun gülüşüne karşılık verdi. "Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Kendi adına konuş," dedi Tully koltuğuna iyice yerleşerek. "Ben hep gidiyorum oraya."

"Ya, öyle mi?" dedi Jennifer. "Orası altı buçuk kilometre uzakta. Nasıl gidiyorsun?"

"Yürüyorum," dedi Tully. Sonra Jennifer'ın yüz ifadesini görünce, "Buna değişiyor," diye ekledi.

Topeka Şehir Kulübü ve Big Shunga Park'ın arasındaki dar bir yol olan Teksas Caddesi'ne gittiler. Teksas Caddesi'nin güneybatı ucu

kıvrılarak bir çıkmaz sokak halini alıyordu ama ağaçların arasına girerlerse Shunga Park'a çıkıyorlardı. Jennifer ve Tully, Teksas Caddesi'ni beş yıl önce keşfetmişlerdi. O zamanlar hâlâ softbol oynuyorlardı. Bir maçtan erken ayrılıp –takımları on yediye iki kaybediyordu– ormana girmiş, Teksas Caddesi'nden çıkmışlardı. İki yanda uzun ve yaşlı meşe ağaçları dimdik yükseliyor, gün ışığının aralarından süzölmeye çalıştığı dalları ortada birleşerek Teksas Caddesi'ni sürekli gölgede tutuyordu.

Arabayı caddenin sonuna, “evlerinin” karşısına park ettiler. Hiç konuşmadan uzun bir süre Camaro'nun sıcak kaputunda oturdular.

“Hâlâ muhteşem görünüyor, değil mi?” dedi Tully sonunda.

“Evet,” diye karşılık verdi Jennifer. “Hâlâ muhteşem.”

“Neden öyle özlemle bakıyorsun?” diye sordu Tully. “Sunset Court'taki evin en büyük yatak odasına sahipsin.”

“Verandaya bak,” dedi Jennifer. “Bu büyüklükte bir veranda gör-dün mü hiç?”

“Evet,” dedi Tully. “Tara'da.”

“Bence Tara'daki daha küçüktü,” dedi Jennifer kaputtan atlayarak. “Haydi Scarlett, gidelim.”

Tully kıpırdamadı. “Palo Alto'daki evlerin nasıl göründüğünü merak ediyorum.”

“Kimin umurunda?” dedi Jen. “El Palo Alto'nun gölgesinde, yapraklarının ve bin yaşındaki dallarının altında yaşayacağız. Eve ihtiyacımız yok.”

“Yine de,” dedi Tully düşünceli bir sesle, “bu evde yaşamının benim için sakıncası olmazdı.”

“Kimin için olurdu ki?” dedi Jennifer dört beyaz sütuna bakarak. “Boyanması gerek,” dedi. “Düşünsene insanın böyle bir evi olacak da her yıl boyamayacak. Haydi, gidelim artık.”

Geri dönerlerken Tully, Jennifer'a baktı. “Jen, sen iyi misin?”

“Harikayım.”

“Amigoluk nasıl gidiyor?”

“Biliyorsun.”

“Bilmiyorum. Durumlar nasıl?”

“Biliyorsun,” dedi Jennifer.

Tully bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Peki, annenle ne zaman tanışacağım?” diye sordu Robin öğleden sonra Tully’yi aradığında.

“Hiçbir zaman,” dedi Tully neşeyle ama telefonu kapattıktan sonra o kadar da neşeli değildi. Julie’yi aradı. Julie onu neşelendirirdi. Ama Bayan Martinez, Julie’nin tarih kulübünde bir şeyler yaptığını söyledi. *Ne yaptığı kimin umurunda*, diye düşündü Tully telefonu kapatırken. Artık konuşmak istediğinde onu bulamıyordu hiç.

Jennifer’i aradı, o da evde yoktu.

Benden başka kimse evde değil, diye düşündü sinirle. Radyoyu açıp açık pencerenin karşısında dans etti. Minicik ikinci katta onun odasından başka bir tek banyo vardı. Bazen kendini tavan arasında gibi hissediyordu. “Uçup gideceğim,” diye bir şarkı söyledi. “Uçup gideceğim, uçacağım, çok uzaklara, uçup gideceğim.” Dans etmeyi bıraktı, dolabına gidip kutulardan birinin altındaki *National Geographic* haritasını çıkardı. Haritayı yatağının üstüne serip önünde diz çöktü. Dikkatli bir şekilde Kaliforniya eyaletindeki şehirlere, kasabalara, köylere, okyanuslara ve çöllere dokundu. *Palo Alto, işte geldik, Palo Alto, San Jose. Palo Alto’dan başka hiçbir yer Palo Alto’dan başka hiçbir yer Palo Alto’dan başka...*

Saati hatırladı. Annesi eve gelmeden aşağıya, mutfğa koştu. Bazen içlerine ekmek içi, yumurta, kızarmış soğan koyup hamburgerleri çok güzel yapıyordu. Bu akşam buna vakit yoktu. Saat altıya çeyrek vardı. Köfteleri uyduruk bir şekilde hazırlayıp tavaya attı. Patatesleri soyup haşladı.

Hedda saat altıyı biraz geçerken kapıdan içeri girdi, mantosunu astı, kanepede oturan Lena’nın ve Tully’nin yanından geçti. Lena televizyon seyrediyor, Tully dergi okuyordu. Hedda içeri girince ikisi de başını kaldırıp ona merhaba dedi ama Hedda onlara nadiren bakar, nadiren merhaba derdi. Bu gece de farklı değildi. Yanlarından homurdanarak geçip mutfğa girdi. Yarım saat sonra neredeyse sessizlik içinde yemeklerini yediler. Lena durmadan bir şeyler hakkında konuşuyordu ve Tully onun söylediklerine dikkat etmiyordu. Yemekten sonra Tully

boğazını temizleyip annesinin yüzüne bakmadan ona mezuniyet dansına gidip gidemeyeceğini sordu. Hedda da başını kaldırmadan asık bir suratla evet anlamında başını salladı. “Teşekkür ederim,” dedi Tully. Masayı toplamadan önce gidip çay yaptı.

Hedda çayını oturma odasına götürüp kanepeye oturdu. Önce Walter Cronkite’ı, sonra *Let’s Make a Deal* yarışmasını izledi, ardından da eski bir film seyretti. Tully bulaşıkları yıkayıp odasına çıktı, onu duymasınlar diye sessizce dans etti.

Saat on birde annesini uyandırıp ona yatağına geçmesini söylemek için alt kata indi. Lena teyzesi saatler önce odasına gitmişti. *Teyzem bütün gün ne yapıyor acaba*, diye düşündü. *Her gün burada tek başına oturup televizyon seyrediyor, örgü örüyor ama ne örüyor? Şişleri her zaman elinde fakat hiçbir zaman örüp bitirdiği bir şey görmedim. Torbasında Charlie enişte dört yıl önce öldüğünden beri aynı yumağın bulunduğuna eminim. Zavallı Lena teyze. Annemle iyi arkadaş olmadığımızı biliyorum. Ama Lena teyzem de değil. Eğer örgü örüyorsa bunu tek şişe yaptığı kesin.*

Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Aynada birkaç saniye kendine baktıktan sonra ecza dolabından bir cımbız çıkarıp kaşlarını aldı. Odasına girince kotunu, bol kazağını, çoraplarını ve sütyenini çıkardı. Eskiden bol kazaklarının içine sütyen giymezdi ama annesi bugünlere sürpriz aramalar yaptığı için Tully ona hazırlıksız yakalanmak istemiyordu. Eski bir tişört giyip yatağına girdi. Işığı açık bırakıp sırtüstü uzandı, etrafına bakmaya başladı.

Duvarlar açık kahverengiydi ve ergenlik çağıma özgü saplantı objeleriyle süslü değildi. Dead’in, Doors’un, Beatles’in, Stones’un, Eagles’in ya da Pink Floyd’un resimleri asılmamıştı. Robert Redford’in, John Travolta’nın, Andy Gibb’in resimleri de yoktu. Mikhail Baryshnikov’un, Isadora Duncan’ın, Twyla Tharp’ın da. Göze çarpan herhangi bir kartpostal ya da fotoğraf yoktu. Odada ne kitaplık ne de kitap vardı. Plak da yoktu. Pencerenin yanında çalışma masası görevi gören ahşap bir masa, makyaj masası ve Tully’nin yatağı vardı. Masanın önünde bir sandalye duruyordu. Köşedeki dolabın yanında eski bir şifonyer vardı. Yatağın yanındaki komodinin üstünde gece lambası ve telefon duruyordu. Tully’nin televizyonu yoktu ama küçük bir FM/AM radyosu vardı.

Tully yatağında uzanıp uykuyla mücadele ederken bir tek bunları görüyordu. Ama dolapta ona ait dört süt kasası vardı: Biri Jennifer'in üyeliğini armağan ettiği *National Geographic* dergileriyle, diğeri de yine Jennifer ve Julie'nin "hediyeleri" olan okuduğu kitaplarla doluydu. Masasının en üst çekmecesinde, ıvrı zıvırların altında küçük Tully'nin bir fotoğrafı vardı. Altı yaşlarındaki sarışın ve sıska Tully'nin iki yanında tombul Jennifer ve siyah saçlı Julie duruyordu, Tully'nin kucığında ise küçük bir çocuk vardı.

Tully bir iki saat kadar uyumak için çabaladı. Bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Doğrulup oturdu, başını iki yana, öne arkaya salladı. Kahkahalar atıp dilini çıkardı, bir şeyler mırıldandı. Yataktan kalkıp pencereyi açtı, başını dışarı çıkardı. Dondurucu bir soğuk vardı. Avazı çıktığı kadar bağırmayı düşündü. Ama Kansas Otoyolu, trenler, nehir zaten çığlıklar atıyordu. Kimse onu duymazdı. Pencereyi açık bırakıp yatağına geri döndü, üzerini örttü. Sonunda huzursuz bir uykuya daldı. Uyanıkken olduğu gibi dönüp duruyor, başını ileri geri sallıyor, sırtüstü sallanıyordu. Örtüleri atıp kollarını başının iki yanına uzattı, sonra tekrar aşağı indirdi, ter içindeydi.

Rüyasında yatağında uzandığını ama uyanık kalmaya çalıştığını görüyordu, zorla uykuya dalıyor fakat uykusunda da uyanık kalmaya çalıştığını görüyordu. Gözleri kapanıyor, başı önüne düşüyordu, doğrulup oturuyor ama sonunda tekrar uzanıyor ve rüyasında uykuya dalıyordu. Uyurken kapının açıldığını ve ayak seslerinin ahşap döşemede çıkardığı sesleri duyuyordu. Ayak sesleri ağır ve dikkatliydi. Tully gözlerini açmaya çalışıyor ama açamıyordu, başını iki yana sallaması da bir işe yaramıyordu. Ayak sesleri iyice yaklaşmıştı artık, birisinin üzerine doğru eğildiğini hissediyordu –onu öpecek miydi?– ve birden bir yastık yüzüne kapanıyordu. Tully kollarını aşağı yukarı oynatıyordu, vücudu eğilip bükülüyor, bükülüyordu. Çığlık atmaya çalışıyordu ama ağzı açılmıyordu, boğulurken sessiz hırıltılar çıkarıyordu. Dizlerini karnına doğru çekmeye çalışıyordu ancak üzerinde bir vücut vardı, onu yatağa bastırıyordu ve bir de şu yastık, *ah hayır ah hayır ah hayır...* Tully birden ayılıp kendine geldi, hemen doğruldu, nefes nefese ve ter içindeydi.

Hızlı hızlı soluk alıp hırıltılar çıkarırken gözleri kapalıydı, kollarını karnına doğru çektiği dizlerine sarmıştı, soluklarını düzenlemeye

çalıştı. Sonra banyoya gidip kustu. Duş alıp kurulandı, pamuklu bir eşofman takımı giyip açık pencerenin önündeki masasına oturdu. Soğuk havanın karşısında başı tutamayacağı kadar ağırlaşana kadar oturdu, sonra başını masaya koydu. Kuşlar cıvılamaya başladığında Tully uykuya dalmıştı.

5

Robin mezuniyet gününde gelip Tully'yi almak istiyordu. Böylece annesiyle de tanışmış olurdu. Ama Tully bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu ve bunu Robin'e de söyledi.

"Tully, bu oyunları oynamaktan sıkıldım. Jennifer'ı bu işe karıştırmak, yalan söylemek, gizlice buluşmak... Bundan daha iyi bir yol olmalı."

"Elbette daha iyi bir yol var," dedi Tully. "Başka bir kızla çıkabilirsin."

"Annen o kadar da korkunç biri olamaz," dedi Robin. "Senin iyi vakit geçirmeni istemiyor mu?"

"Bunu düşünmedim," dedi Tully belli belirsiz. "İstemiyordur herhalde." *Yalnızca yüzüme vuruyor çünkü bir tek orasının umurunda olduğunu biliyor,* diye düşündü Tully. *İyi vakit geçirmeme gelince, hiç sanmıyorum.*

"Benden hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun?"

Tully iç çekti. "Senden hoşlanacağından eminim Robin. Çok hoş birisin."

"Mezuniyet kupası maçına nasıl gideceksin? Yürüyecek misin?"

"Tabii, neden olmasın?"

Tully ahizeden Robin'in nefeslerinin sesini duyabiliyordu. "Sana bir bisiklet alayım," dedi sonunda Robin.

Tully bir kahkaha attı. "Robin, bisiklete ihtiyacım yok. Yine de teşekkürler."

Ekim ayında bir cumartesi günü Tully, Julie'nin evine gitti. Julie'nin babası onları arabayla Washburn Üniversitesi'ndeki mezuniyet maçına götürdü. Topeka High Trojan takımı mezuniyet kupası maçı

dışındaki maçlarını tamamlamıştı. Kızlar mezuniyet kahramanları için tezahürat yaparak Jennifer'ın dikkatini çekmeye çalışıyorlardı ama Jennifer ponponlarını havaya atmakla o kadar meşguldü ki onları fark etmiyordu bile.

Robin maç başlamadan kısa bir süre önce gelmişti. Tully onu Julie ve Tom'la tanıştıırıp kısa mola sırasında kenarda oturan Jennifer'a bir merhaba demek için aşağıya indi. Jennifer, Tully'ye baktı ama tek kelime bile etmedi.

Bugünlerde çok sessiz, diye düşündü Tully. Ama yalnızca sessiz değildi çünkü Tully, Jennifer'ın sessiz olduğu pek çok dönemi bilirdi. Jennifer *suskundu*. Sanki kafasının içindeki ses susmuştu ve vücudunun da susması için bekliyordu. Sesi sürekli kısık olan bir televizyon gibi. Belki de Jen'e yine o şey oluyordu. Ama bu kadar geç mi?

"Gitmem gerek Tully," dedi Jennifer sonunda çimenlerin üstünden kalkarak.

"Git, git," diye karşılık verdi Tully. "Bizi zafere taşıyacak bir amigoluk yap."

Tully tekrar yukarı çıktı. Julie'yle birlikte hangi üniformanın Jack'e ait olduğunu bulmaya çalıştılar.

"Jen onun otuz numara olduğunu söylememiş miydi?" diye sordu Tully.

"Geride mi oynuyor?" diye sordu Julie de.

"Atıcı," diye cevap verdi Tully.

Tom araya girdi: "Futbol takımının kaptanı o."

"Ah, *öyle*, değil mi?" dedi Tully buz gibi bir sesle.

İlk on beş dakika içinde başlayan amansız yağmura rağmen High Trojanlar ona on iki galip geldi ve sonrasında iki çift birlikte Sizzler'a gitti. Robin'in taşımacılık yapması gerekmişti çünkü bir tek onun arabası vardı – iki koltuklu. Jennifer amigo kızlarla birlikte kalmıştı. Tully ve Julie, "Aferin Jen!" diye avaz avaz bağırmışlardı ama Jennifer başını kaldırıp onlara bakmamıştı.

Ponponlarıyla oynayan Jennifer yağmurun altında öylece dikiliyordu. Sekiz yaşındayken yakalandıkları korkunç Kansas fırtınasından kurtulmak için Tully'yle birlikte eve koştukları gelmişti aklına. Fırtınanın sonunda biraz korkmuş ve sıırsıklam olmuşlardı. Bir verandaya

sığınıp birbirlerine sarılmışlardı. Tully kahkahalar atarak sırlıslıkla olmuş mendilini çıkarıp sıktıktan sonra Jennifer'ın yüzünü silmişti. Alnını, yanaklarını, ağzını, gözlerini. Jennifer, Tully'nin nefesinin kokusunu –ılık meyveli sakız kokusu– alabiliyor, ıslak yüzünü görebiliyordu. Bakıp bakıp karşısında bir türlü Jack'i göremediği sırada Jennifer'ın düşündüğü şey buydu.

Mezuniyet dansı Topeka Lisesi'nin kafeteryasında yapılıyordu. O yıl daha sonra yapılacak olan son sınıf balosu da bu kafeteryada gerçekleştirilecekti. Fena bir yer sayılmazdı, şöminesi bile vardı. College Hill'e gitmediği zamanlarda okuldan ayrılmaması Tully'ye çok şaşırtıcı geliyordu. Son sınıfların dans partisi de mi kafeteryada olacaktı acaba? Birinci sınıflarmki orada olmuştı.

Tully, Bay Martinez saat on birde onları almaya gelene kadar geçirdikleri dört saatin büyük bir kısmında dans etmişti. Genellikle de Robin'le dans etmişti ama Robin orada olmak istemiyor gibiydi, hatta Tully'yle dans etmek bile istemiyordu. Ama ona sürtündüğünde Tully onun sertleştiğini hissetti ve *eh, belki de burada olmayı istemiyordur*, diye düşündü.

Julie, Tom'la tartışıyor, Jennifer bir köşede dikiliyordu. Tully, Jennifer'm yanma gitti. "Neyin var senin?" diye sordu onu dans pistine çekerek. "Buralarda değil gibisin."

Jennifer anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıp kötü, yağmurlu hava ve asıl Tully'nin orada olmamasıyla ilgili bir şeyler söyledi.

"Sen neden söz ediyorsun? Ben oradaydım."

Jennifer bir şeyler daha geveledi.

"Ne?"

"Dedim ki onu göremedim... yağmur yüzünden."

Tully dans etmeyi kesti. "Bir saniye önce benden söz ediyorduk. Şimdi kimden söz ediyorsun? Jack'ten mi?"

Jennifer güzel, üzgün gözlerle Tully'ye baktı ve "Jack," dedi. Ama Tully bir şey söyleyemeden Jennifer amigo arkadaşları tarafından çekilerek götürüldü.

Bir süre sonra Tully, Robin'le birlikte oradan ayrıldı ama "Jack" ismi kulaklarında çınlamaya devam etti. "Jack," demişti Jen. Yoksa,

“Jack?” mi demek istemişti? Jennifer’ın bu ismi bir cevap olarak mı, yoksa soru olarak mı kullandığından emin değildi.

Jennifer bir köşede durmuş kolasını yudumlarken Tully’nin Robin’le gidişini seyrediyordu. Julie, Tom’la, Jack ise her zamanki gibi bir şeylerle meşguldü. Çoğu kez Jennifer onu bulamıyordu bile. Şu ya da bu kızla dans ediyor, arkadaşlarıyla sohbet edip gülüşüyordu. Öteki arkadaşlarıyla. Takımı kazanmıştı ve övgülerin tadını çıkarıyordu. O, takım kaptanıydı. Jennifer’ın yanına gelemeyecek kadar meşguldü. İki kız balo kraliçesi için oy pusulalarını toplamaya gelmişti. Jennifer kendisininkini doldurmayı unutmuştu, hemen Tully’nin adını yazıp kâğıdı sepete attı. “Galiba Shakie kazanacak,” dedi kısa boylu kız.

“Shakie mi?” dedi Jennifer.

“Shakie, Jen! Senin amigo takımından,” diye karşılık verdi kız. “Geçen yılın balo kraliçesi.”

Ah. Shakie. Evet. Galiba. Ama Shakie dans edebiliyor mu? Sonra Shakie’nin Jack’le dans ettiğini gördü. Tek düşünebildiği en azından hareketli bir parça çaldığı ve birbirlerine dokunmadıklarıydı. “*Wild Horses*” çalarken bizim birbirimize dokunduğumuz gibi dokunmuyorlar birbirlerine, diye düşündü. Tully nerede? Tully, Tully, Tully. Lütfen geri dön.

Jennifer orada biraz daha dikildikten sonra eve dönmeye karar verdi. Dans pistinin etrafında yavaşça yürüdü. Sonra onun sesini duydu. “Ah, Jennifer, aaah, Jennifer! Nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

Jennifer nefesini tutup döndü ve Jack’le karşılaştı. “Nereye gidiyorsun Jennifer? Dans edeceğimizi sanıyordum.” Jennifer’ın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve tam o sırada iki sınıf arkadaşı ve birkaç kız kıkırdarak gelip Jack’i kolundan tuttukları gibi götürdüler. Jack yüzünde “üzgünüm, seninle dans edemeyeceğiz” değil de, “bana ne yapıyorlar böyle?” ifadesiyle uzaklaştı. Jennifer onun çekiştirilerek uzaklaşmasını seyrettikten sonra evine gitti.

Saat on birde Bay Martinez, Julie ve Tully’yi eve götürmek için geldi. Julie’nin suratı asıktı, Tom’dan ayrılmayı düşünüyordu yine. Tom’a artık onu görmek istemediğini söylemek istiyordu. Tek yaptıkları politika hakkında tartışmaktı. Her yere tarih kulüplerini ve günlük

kulüp olaylarını taşıyorlardı. *Ama ayrılmanın ne anlamı var ki*, diye düşündü. *Hoşlandığım başka biri yok. Bu şekilde en azından çıkabileceğim biri var.* Julie üzgündü. Birini gerçekten sevmek istiyordu. Tully'nin Robin'i sevip sevmediğini merak etti. Tully söz konusu olduğunda bunu bilmek mümkün değildi. Julie arkadaşına baktı. Tully başını arkasına yaslayıp gözlerini kapatmıştı. *Dışarıdan hep aynı görünüyor*, diye düşündü Julie. *Robin'de sevilmeyecek ne var ki?*

Tully'den hoşlanan birkaç çocuk olmuştu. Onun hakkında Julie'yle bile konuşmuşlardı ama Tully her zaman kayıtsız kalmıştı. Julie, Robin gibi bir erkeği sevmek isterdi. Robin gibi yakışıklı ve Corvette'i olan bir adam kendisinden hoşlansa Julie onun yanından bir dakika bile ayrılmazdı. Ama Tully adamın eski püskü bir Mustang kullanıp bütün gün kot ve tişörtle dolaşmasına bile aldırmayan bir tipti. Tully hiçbir zaman bir erkek için kendinden geçen biri olmamıştı. Bu açıdan biraz Julie'ye benziyordu. Tully âşık olsaydı bunu söyler miydi acaba? Julie pek sanmıyordu. *Jennifer, Jack'ten hoşlanıyor*, diye düşündü Julie. *Ondan gerçekten hoşlanıyor, bu çok açık ve bak, bu onu ne hale getiriyor. Jen yine eski günlere dönüyor, bu kesin. Uzun süredir bu kadar kötü olmamıştı.*

Julie birinci sınıfların balosundan beri Tom'la görüşüyordu ama cinsel ilişkileri hiç gelişmemişti. Sık sık öpüşüyorlardı ve Tom bir iki kez onun göğüslerine dokunmuştu ama çok beceriksizdi ve Julie de bu konuyla ilgilenmiyordu zaten. Tom'un kendisine dokunması Julie'yi hiç etkilemiyordu, bu yüzden bu işi bırakıp politika tartışmaya başlamışlardı. Gözleri kapalı haldeki Tully'yi seyrederken onun ve Robin'in az önce seks yapıp yapmadıklarını merak etti. Eğer yaptılarsa bunun ilk olmadığından emindi. Tully çok ilginç yıllar geçirmişti. O sırada en iyi arkadaşlarına barlarda tanıştığı erkeklerden söz etmişti. Julie bazılarının Tully'ye saygısızlık ettiğini düşünmüştü ama şu anda arkadaşına veda edip evde anne ve babasıyla birlikte *Saturday Night Live*'i seyredirken birilerinin kendisine de saygısızlık etmesini istiyordu.

Ertesi hafta Gail, Robin'i arayıp mezuniyet dansında ona aldırmadığı için ağzına geleni söyledi. Tartışmanın hararetili bir noktasında Tully hakkında Robin'in duymak istemediği ve inanmadığı bazı şeyler de söyledi. İçine bir kuşku düşen Robin büyük bir öfkeye kapılmıştı. Telefonu kapatıp Tully'yi okuldan almak üzere Manhattan'dan Topeka'ya giderken yol boyunca elinde olmadan bu konuyu düşündü.

Tully arabaya binip onu dudaklarından öptü ve gülümsedi. Robin onun gülümsemesine karşılık vermeden motoru çalıştırıp yola çıktı.

"Robin, sorun nedir?" diye sordu Tully bir süre sonra.

Robin, "Hiç," dedi ve bir şey olmadığını, işte kötü bir gün geçirdiğini söyledi. Tully'nin Hedda gelmeden, yani saat altıdan önce evde olması gerekiyordu. Birlikte yine ıssız park alanına gittiler. Aslında ıssız değildi, Frito-Lay fabrikasının iş saatleri dışında kullanılan park alanıydı burası. Tully'nin evine çok uzaktı ve Topeka'dan ayrılmadan gidebilecekleri en uzak yer orasıydı ama nedense Frito-Lay tabelası onlara çok tanıdık gelmeye başlamıştı artık.

Arabayı park alanının en uzak köşesine park edip seviştiler. Öğleden sonra hava pek soğuk değildi, oysa neredeyse kasım ayı gelmişti. Robin arabayı çalışır durumda bırakmamıştı. Tully yine biraz inlemiş ve Robin yine hızla boşalmıştı. Robin, Tully'ye hoşuna gidip gitmediğini, bir dahaki sefere bir motele gitmek isteyip istemediğini falan sormak istiyordu ama bunların hiçbirini söylemeyip, "Tully, bakire misin?" diye sordu. Ama olamayacağını çok iyi biliyordu.

Tully kahkahalarla güldü. "Robin, az önce benimle seviştikten sonra sorabileceğin en komik soru bu. Evet, Robin, elbette bakireyim. Az önce seninle seviştikten sonra nasıl olmamı bekliyorsun?" Biraz daha güldü ama Robin gülmüyordu. Genç adam kenara çekilip fermuarını çekti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. "Benden önce bakire miydin?"

Tully oturur pozisyona geçti, eteğini düzeltip bluzunun düğmelerini ilikledi. Sonra ellerine bakıp hiçbir şey söylemedi.

"Tully, bana cevap verecek misin?"

“Hayır, Robin, vermeyeceğim.”

“Neden? Yalnızca merak ediyorum. Bilmek istiyorum.”

“Seni ilgilendirmez.”

“Ne demek bu?”

“Beni Jen’e götür demek, hemen, Robin.”

Robin arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Durum istediği gibi gelişmemişti. Tully oyun oynamıyordu. Ama şu anda ona çok kızgındı ve onun da kızmasını istiyordu.

“Tully, okulda bir şöretin olduğunu duydum senin,” dedi. “Duydum ki,” dedi biraz daha cesaretini toplayarak, “en kolay kız senmişsin.”

“Ah, bunu duydun demek?” dedi Tully alaycı bir şekilde. “Bunu arkadaşlarımdan birinden duymuş olmalısın.”

“Eee?”

“Ne, eee? Ne demek eee?”

“Öyle misin?”

“Robin!” diye bağırdı Tully. “Bu seni hiç ilgilendirmez!”

Robin ısrar etti. “Bence ilgilendirir. Artık benim sevgilimsin ve insanların senin arkandan konuşmalarını istemiyorum.”

Tully korkunç bir kahkaha attı. “*Senin* sevgilin mi? Ne zamandan beri *senin* sevgilinin ben?”

Robin şaşırılmıştı. “Bunun açık olduğunu sanıyordum.”

“Hiçbir şey açık değil Robin. Ben *senin* sevgilin değilim, sen de benim erkeğim değilsin. Arada bir buluşuyoruz ve beni ögle yemeğine götürüyor, sonra da arabanda beceriyorsun! Bunu çok büyültmeyelim, olur mu?” Tully’nin sesi yüksek ve soğuktu.

“Hem bana bir şey söyle,” dedi Tully. “Benim bakire olduğumu bir an bile düşündüysen bana vereceğin şey bu muydu? Bir bakireye verebileceğin en iyi şey bu muydu? Motoru bile açık bırakmadan bekâretimi Corvette’inde almak mı? Elinden gelenin en iyisi bu muydu serseri?”

“Tamam, Tully, tamam,” dedi Robin. “Ben cevabımı aldım.”

“Evet, lanet olası cevabını aldın,” dedi Tully. Robin onu Sunset Court’a götürdü. Tully arabadan inip kapıyı olanca gücüyle çarptı, arkasına bile bakmadan Jennifer’ın evine gitti.

Robin kendini iğrenç hissederek evine döndü. İşler umduğu gibi iyi gitmemişti. Belki de böyle bir konunun kolayca konuşulması

mümkün değildi. Belki Tully haklıydı. Belki bu mesele kendisini hiç ilgilendirmiyordu. Ama ne yapmalıydı? Tully onun sevgilisi değildi miydi? Daha dört hafta olmuştu ama Robin ondan hoşlanıyordu, bu çok açıktı. Tully'nin ne hissettiği ise o kadar açık değildi. Tully onu kendisinden duygusal olarak bir iki kol boyu uzakta tutuyordu. Ama Robin onunla görüşmeyi kesmek istemiyordu. Onunla görüşmeyip ne yapacaktı? Gail'e geri mi dönecekti?

Robin birkaç gün çalışıp üzgün üzgün dolaştı. Evde olmak onu depresyona sokuyordu ve sabırsızlıkla bekleyeceği bir pazar günü bile yoktu artık. Babası hastaneden eve gelmişti. Hastanenin yapabileceği bir şey yoktu. Stephen DeMarco altı aydır akciğer kanseriydi ve Robin dâhil bütün aile onun ölmesini bekliyordu çünkü babasının acı çekmesine, daha da kötüsü morfinin etkisiyle çılgınlık hallerine girmesine ve güçten düşmesine katlanamıyordu. Bütün ev kloroform ve ölüm kokuyordu. Robin kendini daha iyi hissetmek için Gail'i akşam yemeğine götürdü, ondan özür dileyip onu evine getirdi ve onunla birlikte oldu. Ama bütün bu süre zarfında aklında Tully'nin hayali vardı.

İki hafta geçmişti ve Robin daha fazla dayanamıyordu. Bir gün işten erken çıkıp Topeka Lisesi'ne gitti. Ana girişin önünde radyoyu bile açmadan iki saat oturdu.

Jennifer ve Julie okuldan birlikte çıktılar. Robin ikisinin kendisine baktığını görünce anladı: *Biliyorlar. Biliyorlar ve benim bir salak olduğumu düşünüyorlar.* Onlara Tully'nin nerede olduğunu sordu. Cevaplarını duyunca şaşırdı. *Washburn Üniversitesi'nin kreşi mi?*

Washburn Üniversitesi'ne gidip arabasını kampüsün güneybatı ucuna park etti, dikenli tellerin ardından Tully'nin bir grup çocukla oynayışını seyretti. Tellerin üstündeki tabelada "GİRİLMEZ. ÖZEL MÜLK. WASHBURN ÜNİVERSİTESİ KREŞ VE GÜNDÜZ BAKİMEVİ" yazıyordu. Robin bütün çocukların Tully'ye yapıştığını, onun da eğilerek, çömelerek hepsini dinlemeye çalıştığını gördü. Daha sonra çocuklar oyun parkında delice bir hızla onu kovalamaya başladılar. Tully onu yakalayabilsinler diye yavaş koşuyordu. Çocuklar da Tully de büyük bir keyifle kahkahalar atıyordu.

Robin saat beşe kadar bekleyip kornaya bastı. Tully onu görünce bahçe kapısından yavaşça çıktı, arabaya geldi ama içeri girmedi.

“Lütfen gir, seninle konuşmak istiyorum.”

Tully arabaya bindi.

“Eve dönmem gerek. Annem saat altıya kadar gelir.”

Robin, Grove’dan bir blok ötede olan Potwin İlkokulu’na kadar gidip arabayı park etti. “Nedir bu kreş konusu?”

Tully omuz silkti. “Perşembe öğleden sonraları yaptığım bir şey.”

“Her perşembe mi?”

“Elbette.”

“Ne kadar zamandır?”

Tully ellerini birbirine sürttü. “Bu üçüncü yılım.”

“Tanrı aşkına, neden?”

Tully tekrar omuz silkti. “Bütün öğretmenler, hepsi yaşlı. Çocuklar oynayacak genç birine ihtiyaç duyuyorlar.”

Robin şefkatle onun saçlarına dokundu. “Seni sevdikleri belli.”

“Ya, ne oynadığımızı bilmiyorsun. Ben Kötü Cadı’yım ve yakaladıklarında beni öldürmeleri gerekiyor.”

Robin gülümsedi. “Çocukları seviyorsun Tully.”

“Evet, haftada iki gün başka insanların çocuklarını seviyorum,” dedi Tully, Robin’in elini saçlarından çekerek.

Robin boğazını temizledi. “Dinle, o gün için özür dilerim. Seni kızdırmak istememiştim. Lütfen tekrar çıkmaya başlayalım ve eğer bana bir şey söylemek istemiyorsan ben de sana bir şey sormaya-çağım. Kuralları sen koyabilirsin Tully, yeter ki benden ayrılma.”

Tully, Robin’in gelişine memnun olmuştu. Onu özlemişti ama aynı zamanda bazı konularda ona karşı dürüst olma zamanının geldiğini düşünüyordu. “Robin, seninle memnuniyetle çıkarım. Senden hoşlanıyorum, iyi birisin ama benimle ilgili birkaç şeyi de anlamam gerekiyor. Birincisi, yaptıklarım hakkında konuşmaktan pek hoşlanmam. İkincisi...” Doğru sözcükleri bulmak için çabaladı. “İkincisi... bizim, şey... en iyi ihtimalle geçici bir ilişkimiz olabilir.” Robin’in tepkisini, boş bakışlarını, incinmiş, sessiz yüzünü görünce içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. *Ne bekliyordu ki*, diye düşündü. *Ne olacağını sanıyordu?*

“Robin, ne var?”

“Neden geçici olsun Tully?”

"Robin, çünkü benim planlarım var. Planlarım var." *Seni içermeyen planlar.*

"Planlar mı?" dedi Robin bıkkın bir şekilde.

"Evet. Biliyorsun, son sınıftayım. On sekiz yaşında olacağım. Hayatıma bir yön vermeliyim."

"Nasıl? Dans ederek mi?"

Tully başını salladı. "Dans yok. Bütün o egzersizler, yarışmalar, zorlu saatler, bu bir hayat değil, en azından bana göre değil. Bir hapishaneden ötekine geçiş gibi bir şey," dedi. "Hayır, dans etmeyi seviyorum, küçüklüğümünden beri dans ediyorum. Dansın benim ilk tutkum olduğu söylenebilir," diye ekledi yarı gülümseyerek.

"Bu gurur duyulacak bir şey değil Tully."

"Gururlanan kim?" dedi Tully savunmacı bir şekilde. "Ben gurur duymuyorum, sadece öyle olduğunu söylüyorum."

"O zaman devam et."

"Hayır. Dansla kapana kısılmak istemiyorum." Tully ellerini birbirine sürttü. "Klasik dans mümkün değil ve öteki tarzlar da hep soyunmayı gerektiriyor." *Ve ben soyunmak istemiyorum.* College Hill'deki Tortilla Jack's'te dans ederken bluzunu çıkararak kazandığı yüz doları daha harcayamamıştı.

"Hiçbir şey tarafından kapana kısılmaktan hoşlanmıyor gibisin."

"Haklısın. Peki şimdi ne olacak?"

Robin ona aklında başka ne olduğunu sordu.

"Üniversite."

"Güzel, üniversite iyidir," dedi Robin. "Yani?"

Tully iç çekti. "Jennifer ve ben Stanford'a başvuracağız. Notlarım harika değil. Hiçbir zaman kabul edilmeyeceğim..." Sesi kısıldı.

Robin sözünü kesti. "Stanford. Bu, Ivy League tarzında bir okul. Nerede?"

"Kaliforniya'da," dedi Tully.

"Kaliforniya mı? Anlıyorum. Peki, Stanford'da ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sözlerimi bitirmeme izin verirsen anlatayım. Oraya kabul edilmeyeceğimi söylüyordum. Ama UC Santa Cruz oraya yakın, bu yüzden ona da başvurdum. Bir diploma alır, iş bulurum, hafta sonları dans eder, okyanusu seyrederim."

“Hangi alanda diploma almak istiyorsun?”

“Ne olursa. Kimin umurunda? *Bir diploma.*”

“Ya Jennifer?”

“O doktor olacak. Çocuk doktoru. Ya da çocuk psikiyatru.”

“Ve Jennifer da bunu yapmak istiyor, öyle mi? Yani Kaliforniya’ya gitmeyi?”

“Elbette istiyor,” dedi Tully. “Bunu o teklif etti.”

“Ah, şey, demek hepsi bu,” dedi Robin camdan dışarı bakarak: “Hepsi bu kadar.”

Tully sessizce oturuyordu.

“Anlıyorum,” dedi Robin. “O zaman benimle çıkmayı neden istiyorsun? Seni gelecek yıla kadar idare etmem için mi?”

“Gelecek yıl mı?” dedi Tully. “Ben gelecek haftaya kadar diye düşünüyordum.”

“Evet,” dedi Robin. “Ah, evet, eminim,” dedi alaycı bir şekilde direksiyona vurarak. “Eminim. Pekâlâ, Tully, söyle bana, büyüdüğün zaman Kaliforniya’da ne olmak istiyorsun?”

“Rüya görmeyen biri.”

Kış

Kasım 1978

“Tully’yle birlikte Kaliforniya’ya gidiyorum da ne demek?” diye sordu Lynn. Tony bifteğini yemeyi bıraktı.

“Ne diyorsam onu demek istiyorum,” dedi Jennifer. “Kaliforniya’ya gitmek istiyoruz. Kaliforniya’ya gidiyoruz.”

“Sen neden söz ediyorsun?” dedi Tony. “Sen Harvard’a gideceksin. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.”

Jennifer başını iki yana salladı. “Stanford’a başvurduk. Oraya gidiyoruz.”

Lynn ve Tony birbirlerine baktılar. “Jenny Lynn, tatlım, kimin fikri bu? Tully’nin mi?” diye sordu Lynn.

Tony sesini yükseltti. “Elbette Tully’nin! Tully, Tully, Tully! Bu kızın adını duymaktan bıktım usandım!” Karısına döndü. “Sana onun kötü tohum olduğunu söylemiştim!” Sonra Jennifer’a döndü. “Ne yapmak istiyorsun Jennifer? Sen ne istiyorsun?”

“Kaliforniya’ya gitmek istiyorum,” dedi Jennifer inatla.

“Kahretsin!” diye bağırды Tony çatalını tabağına fırlatarak. Öyle bir ses çıktı ki uzun süre üçünün de kulakları çınladı. “O kızın seni başarısızlığa uğratmasına izin vermeyeceğim Jennifer! Seni de kendine benzetmesine izin vermeyeceğim.”

Lynn, Tony’ye sesini alçaltmasını söyledi. Jennifer çatalını bıçağını masaya bırakıp ellerini kucağına koydu. “Baba. Stanford’a gitmek başarısız birinin yapacağı bir şey değil. Değil.”

Lynn ve Tony bir süre konuştular, önce hararetle ve hırsla, sonra mantıklı olmaya çalışıyormuş gibi görünerek ağır ağır. Jennifer tamamen köşesine çekilip, anne babasının, onların Jennifer’larına bunun olmasına kimin izin verdiği konusunda tartışmalarını seyretti.

“Her zaman onun yanında olan ve onunla konuşan sensin!” diye bağırdı Tony.

“Evet, hiçbir zaman burada olmayan da sensin!” diye karşılık verdi Lynn.

“O kız hakkında konuşup durdum seninle. Ve sen onu bu eve getirmekte ısrar ettin. Sana söyledim: O iyi biri değil Lynn. İyi bir yerden gelmiyor ve sonrası da iyi olmayacak. Bu arada da kimseye bir iyiliği dokunmayacak. Tully böyle biri.”

“Bu doğru değil baba,” dedi Jennifer. “Tully iyi olacak. Olacak. Görürsün. Tully çocuklara yardım etmek istiyor. Psikolog olacak belki de.”

“Çocuklara yardım etmek mi? Tully’nin kendine hayrı yok!” diye bağırdı Tony. “Psikologmuş! Psikolog olmak için insanın konuşmaktan hoşlanması gerek! Senin arkadaşın ise yarı sağır ve dilsiz!”

“Baba! Ne diyorsun sen?” dedi Jennifer. “Asıl kötü bir psikolog olmak için insanın konuşmaktan hoşlanması gerek. İyi bir psikolog olmak için *dinlemeyi* sevmek lazım. Tully sağır ve dilsiz değil baba. Senin onu duymak istememen onu sağır ve dilsiz yapmaz. Sağır ve dilsiz olan o değil.”

Jen ayağa kalkıp babasının sözünü kesti. “Üstelik burada konu Tully değil, kahretsin!” diye bağırarak kola bardağına elinin tersiyle vurdu. Bardak yemek odasının duvarına çarpıp sessiz evde yankılanan, korkunç bir şangırtıyla parçalandı. Anne ve babası tepki vermeden oturuyordu. Sonunda Lynn, “Jenny, biz hep senin Harvard’a gitmek istediğini düşünmüştük,” dedi.

“Hayır, anne,” dedi Jennifer. “Hayır. Sen Harvard’a gitmek istedin hep.”

“Şey, tatlım, bunda yanlış bir şey yok. Harvard’ın kötü bir yanı yok.”
“Evet. Stanford’ın da olmadığı gibi.”

Onlara nasıl söyleyecek, Kaliforniya’ya gitmek istediğini nasıl anlatacaktı? Zavallı Tully’nin yalnızca kendisine yakın olmak istediğini onlara nasıl açıklayacaktı? Yukarıda, odasındayken sessizce güldü. *Onlara söylesem bile inanmazlar. Kaliforniya’nın Tully’nin fikri olmadığına inanmazlar. Bunun aslında Tully’yle hiç ilgisi olmadığını da anlamazlar.* Kendi başına kalırsa Jennifer, bütün itirazlarına, bütün haritalarına, hayallerine ve palmiye ağaçları hakkındaki konuşma-

larına rağmen Tully'nin Kaliforniya'ya gideceğini sanmıyordu. Ah, Tully buna kesinlikle itiraz ederdi. Ama Jennifer bunu hissediyordu. O olmasa Tully asla oraya gitmezdi. Ama bunu anne ve babasına nasıl söyleyecekti? Ve ülke çapında pek çok üniversitenin onlar için futbol oynamasını istiyor olmasına rağmen bu kasım ayında on dokuz yaşına girecek olan High Trojan'ın kaptanı Jack Pendel'in da Palo Alto'dan başka bir yere gitmeyeceğini bildiğini nasıl söyleyecekti?

2

*"... Al beni
Bebeğim, işte buradayım
Beni kendine çek
Anlamaya çalış
Arzu ve açlık soluduğum ateş,
Aşk beslendiğimiz bir ziyafet..."*

Robin duşta yüksek sesle şarkı söylüyordu. Cumartesi gecesiydi ve Tully'yi görecekti. Tully her nasılsa –bir mucize eseri– cumartesi gecesi dışarı çıkmayı başarmıştı. Üç gün önce çıkabileceklerini söyleyince Robin, Holiday Inn'deki en iyi odayı ayırtmıştı.

Duştan çıkıp yerden tavana kadar uzanan dev aynanın önünde kurulandı. Ayna buharla kaplanmıştı. Robin aynayı havluyla silip kendine bakmak için bir adım geri çekildi. "Hımmm, oldukça iyi görünüyorum," dedi yüksek sesle ve giyinmeye başladı.

Bu keyifli hali yalnızca bir endişe yüzünden biraz bozuluyordu. Ailesine ait mağazanın parasının sayılması işini, haftanın en yoğun gününde on dokuz yaşındaki asistana bırakmak zorundaydı. Gerçekten *biraz rahatlamam gerek*, diye düşündü en iyi ten rengi pantolonunu ve Polo kazağını giyerken. *Kardeşlerime bir bak.*

Stephen DeMarco yataktan çıkamayacak kadar hasta olduğu için mağazasının idaresini üç oğluna bırakmıştı ama Robin'in erkek kardeşleri işle hiç ilgilenmiyordu. Bruce ve Stevie kızlarla çıkmak ve futbol oynamakla çok meşguldü. Yapmak istedikleri tek şey buydu.

Stevie, Manhattan'daki Kansas Devlet Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisiydi. O ragbi, bira ve kızlar konusunda uzmanlaşırken Bruce beş yıl önce liseden mezun olduğundan beri gitar çalıyordu. Kendisini “bulmaya” çalışıyordu. Şu anda görünüşe göre kendini süt ürünlerinde bulmuştu. Bruce yalnızca çiftçilik yaparak “kendini gerçekleştirebileceğine” inanıyordu. Aklındaki bu düşüncenin etkisi ve babasının da yardımıyla Manhattan'ın otuz iki kilometre kuzeyinde yüz hektarlık bir çiftlik almıştı. Çiftlik atlar, tavuklar ve mısırla doluydu. Bu yüzden Robin gibi Pierre Cardin takım elbiseler ve Polo gömlekler giymek yerine tulum giyip ineklerle birlikte kalıyordu. Atlara gitar çalıyordu ve onlar da bundan hoşlanıyor gibiydiler – kızlar gibi.

Bu yüzden mağazada çalışmak bir tek Robin'e kalıyordu. Genç adam, Tully'den önce mağazanın açık olduğu yedi gün boyunca çalışıyordu. Tully'ye pazarları boş olduğunu söylerken doğru söylemişti. Yedi yıldır hiçbir pazar izin kullanmamıştı ama ölmekte olan bir dobermanı hiç düşünmeden yol kenarına çeken Tully'yi görünce o da biraz cesaret sergileyip bir gün izin alabileceğini düşünmüştü. Fakat bu arada kimsenin ürünleri kendisi kadar iyi tanımadığını, kimsenin kendisi gibi satış yapamadığını, kimsenin müşteriye tam olarak doğru şeyi teklif edemediğini ya da müşterinin giyinmesine, konuşmasına bakarak tarzını, bedenini ve ödeyebileceği parayı kendisi kadar iyi kestiremediğini fark etmişti.

Sonra bir de nakit para gibi küçük bir sorun vardı. Gerçi mağazada fazla nakit kullanılmıyordu, hep VISA ve şahıs çekleri kullanılıyordu. Ama güzel bir pazar gününde en az beş yüz dolar ile bin dolar arası nakit de bulunurdu. Tamam, tamam, sorun değildi bu, hırsızlığa karşı sigortası vardı, hem yıllık cirosu neredeyse iki milyon doları bulan bir mağaza için bin papelin ne önemi vardı ki? Ama hırsızlık! Ve Robin'den para çalmanın bir sürü yolu vardı. Mağazada pahalı Ralph Lauren ve Pierre Cardin gömlekler vardı. Pahalı kravatlar ve kemerler, bazılarının fiyatı iki yüz doları bulan ayakkabılar. Robin'in temizlikçileri üç dört adet yetmiş beş dolarlık gömlekle mağazadan çıkabilirlerdi ve bu, Robin'i hiç mutlu etmezdi. Bu yüzden malları sürekli not ediyor, ertesi gün kayıp olanları kasa satış fişleriyle karşılaştırıyordu. Bunun delilik olduğunu biliyordu ama kendisinden bir şey alınması fikrine katlanamıyordu.

Paco Rabanne sıkıp saçlarını kuruttu. Birkaç hafta pazarları izin kullandıktan sonra malzeme odasını ve envanter listelerini kilitleyip çarşambaları da izin yapmaya başlamıştı. Birkaç kez cumartesi günü Tully'yi kendisini maç yaparken seyretmesi için Manhattan'a götürmüştü. Cumartesi öğleden sonraları maç yapmak okulu kırmak gibi geliyordu ona; yanlış ve çok zevkli. Genellikle birkaç saat sonra mağazaya geri dönerdi ama bu gece dönmeyecekti.

"...çünkü bu gece âşıklara ait..." diye şarkı söylemeye devam ederken evinin kapısını kilitleyip arabasını çalıştırdı.

"...çünkü bu gece bize ait..."

Robin işi için endişeleniyor olsa da çoğunlukla Tully'yi düşünüyordu.

Seviştikten sonra Tully'nin saçlarını okşuyordu.

"Tully," diye fısıldadı. "Tully."

"Ne var Robin, ne var?"

"Bunu çok erkeğe yapıyor musun?"

Tully güldü. "Holiday Inn'de hiç yapmadım." Etrafına bakındı. "Güzel. Büyük yatak. Daha önce hiç böyle bir yatakta yatmamıştım. Bu kadar büyüğünde."

"Ciddiyim."

"Evet, ciddi olduğundan eminim." Tully gülerek iç çekti. "Çok sayıda değil."

"İlkini hatırlıyor musun?"

Tully kasıldı, bedeni cansızlaştı. "Kim hatırlamaz ki?" dedi ifadesiz bir sesle. "Sen hatırlamıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum." Gülümsedi. "Benden büyük bir kadındı. Meg. Kocası için bir şey almak üzere mağazaya gelmişti."

"Ama kendisi için de bir şey arıyordu, değil mi?" dedi Tully.

"Galiba," diye karşılık verdi Robin. "Küçük bir şey."

"Ne kadar büyüktü senden?" diye sordu Tully.

"Ben on altı yaşındaydım, o yirmi bir."

"Sen ve ben gibi ama roller farklı."

"Biraz," dedi Robin. Ama Meg'e minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyordu. "Seninki de senden büyük müydü?"

"Evet," dedi Tully. "Büyüktü."

"Kaç yaşındaydın?"

“Ben,” dedi Tully, “daha gençtim.”

3

“Hepsi bu mu?” dedi Tully, Julie’ye. Aralık ayının başıydı ve son sınıf yemeğine hazırlanıyorlardı. Tully her zamanki gibi, iri göğüsleriyle kendisinden iki beden büyük olan Julie’den kıyafet ödünç alıyordu. Bugünkü elbise çiçek desenliydi. “Siyah bir şeyin yok mu?”

“Hayır, Tully. Siyah bir şeyim yok. Bu kadar seçici olma.”

“Tamam, tamam,” dedi Tully. “Sonuçta ben bir dilenciyim.”

“Dilenci değilsin Tully. Benim de fazla bir şeyim yok, hepsi bu.”

“Tamam,” dedi Tully elbiseyi giyerken. “Tanrım, şu halime bak,” dedi aynanın karşısına geçince. “Çiçek buketine benziyorum. Umarım kimse yanıma gelip beni koklamaz ya da yakasına takmaya kalkmaz.”

Julie gözlerini devirirken Tully bir kahkaha attı.

“Tully, okul gecesinde bu kadar geç saate kadar dışarıda kalmak için annenden nasıl izin kopardın?”

“Ah, biliyorsun. Jen şöyle, Jen böyle. Elbette biriyle çıkmıyorum anne, bunu düşünmen bile saçma! Bu bir mezuniyet balosu değil, biliyorsun! Biz son sınıf öğrencileri için verilen bir yemek sadece! Böylece birbirimizi daha iyi tanıyacağız.”

“O da yuttu, öyle mi?”

“Eh, şey, biraz şüpheliydi. Jen’in içeri gelip ona merhaba demesini istedi. Gece yarısı! Ama bu benim annem. Doğru nedenlerle olsa da yanlış zamanda şüpheleniyor.”

“Robin nasıl?”

“İyi. Tom nasıl?”

“İyi.” Julie boğazını temizledi. “Şey, Tom’dan söz etmişken, Jen’in doğum gününde söylediğin o imalı şeylerin anlamı neydi?”

“Tanrım, Julie, hafızan çok kuvvetli. Neden bana daha önce bir şey söylemedin?”

“Meşguldüm,” dedi Julie. “Yeni aklıma geldi.”

“Bu konuyu fazla düşünme.”

“Eee?”

“Eee, ne? Julie, onu yalnızca bir başkasıyla karıştırdım.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Julie.

“O zaman neden bunu bana soruyorsun?”

“Lütfen söyle Tully. Kızmayacağım. Gerçekten umurumda değil.”

“Eğer umurunda değilse,” dedi Tully, Julie’nin sesini taklit ederek, “o zaman neden soruyorsun?”

“Oradaydı, değil mi? O kulüpte. Ve sana asıldı, senin kim olduğunu bilmeden ve sen de onu tersledin, öyle değil mi? Bu da onu çok kızdırdı çünkü senin kimseyi geri çevirmedişin izlenimine kapılmıştı. Böyle oldu, değil mi?”

Tully başını birkaç dakika önüne eğdi, kaldırdığında daha alçak sesle konuşuyordu: “Pekâlâ, Julie. Her şeyi bildiğini düşündüğüne göre neden *bana* soruyorsun?”

“Biliyor muyum? Her şeyi biliyor muyum?”

“Evet,” dedi Tully arkadaşasını omuzlarından tutup kapıya doğru çevirirken. “Her şeyi biliyorsun.”

“Gerçekten böyle mi oldu?” diye sordu Julie, Jen’in Camaro’sunda Topeka Lisesi’ne giderlerken.

“Evet, hı hı,” diye karşılık verdi Tully. “Bu konuyu fazla düşünme. Seni çok rahatsız ediyor mu?”

“Hayır. Tom’un benimle tanışmadan önce yaptıkları onu ilgilen-dirir. Ama bana komik geliyor.” Arkada oturan Tully’ye bakmak için dönünce onun yüzündeki mahcup ifadeyi gördü. “Ne?” diye sordu Julie. “Yüzündeki bu ifadenin anlamı ne?..” Sonra birden gözleri irileşti, ağzı açıldı. “Aaah,” dedi. “Dur bir dakika. Her şeyi bilmiyorum, öyle değil mi? Her şeyi bildiğimi sanıyordum, *zaman* hariç, öyle değil mi? Tully, bana o olayın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiğini söylemiştin.”

“Yıl derken okul dönemini kastetmiştim.”

Jennifer kahrkahasını bastırmaya çalıştı.

“Peki, *tam olarak* ne zamandı?” diye sordu Julie. “Kesin konuşmaya çalış.”

“Ağustostu,” dedi Tully.

“Ne? *Bu* ağustos mu? Yeni geçen ağustos?”

“Evet, hı hı,” dedi Tully. Okunması imkânsız olan yüzünde yine boş bir ifade vardı.

Ağzı hafifçe aralık kalan Julie yine önüne döndü. “Vay canına.”

“Unut gitsin Julie,” dedi Jennifer.

“Evet Julie, önemli bir şey değil,” dedi Tully.

“Ya, evet,” dedi Julie. “Önemli bir şey değil.”

Üçü birlikte Topeka Lisesi’ne girerlerken Julie eğilip Tully’ye sordu: “Dinle, onu benim arkadaşım olduğu için mi reddettin, yoksa ondan hoşlanmadığın için mi?”

Tully kolunu arkadaşının omzuna attı. “Onu reddettim çünkü sen benim arkadaşısın. Ama benim arkadaşım olmasaydın bile onu reddederdim çünkü ondan hoşlanmıyorum.”

Makker, Mandolini ve Martinez, diğer adlarıyla 3M, süslenmiş kafeteryada aynı masaya oturdular. Yiyecekler sıradan müzikle uyumlu, sıradan yiyeceklerdi. Ama yemekten sonra herkes diğer masaları dolaşabiliyordu. Tully, Jennifer’ın Jack’in masasının yanından geçtiğini gördü. Jack ona el salladı, Jennifer da ona karşılık verdi ama durmadı. Bu manzara Tully’yi eğlendirmişti fakat Jennifer daha sonra yarım saat ağzını açmadan oturunca Tully o kadar da eğlenmediğine karar verdi. Jennifer’ı zorla dans pistine sürükledi, kızarmış yüzleri birbirlerinden birkaç santim uzakta birlikte dans ettiler.

Gail de oradaydı. Tully onun mavi elbisesi ve yeni saçlarıyla neredeyse güzel göründüğünü kıskançlıkla düşündü. Matematik sınıfından tanıdığı bir çocukla konuşmak için Gail’in masasına uğradı. Gail ona bakmıyordu bile. Tully yavaşça onun yanına gidip başını eğdi ve sessizce, “Seninle dans etmeyi teklif ederdim ama reddedilmeye katlanamam,” dedi.

“Benden uzak dur, seni sürtük,” diye karşılık verdi Gail.

Tully annesinden tokat yemiş gibi irkildi. Ama onun yüzü, Tully yüzüydü. Soğuk bir şekilde gülümseyerek, “Gail, sen acınası bir zavallısın,” dedi.

“Benden uzak dur,” diye tekrarladı Gail titreyerek.

“Ah, biliyor musun, sen aslında sadece zavallısın.”

Tully ve Jennifer birlikte biraz daha dans ettiler. Dans pisti pek geniş değildi, müzik de çok güzel değildi. “Mezuniyet balosuna kadar bekleyelim,” dedi kızlar birbirlerine. Kirli sakallı, takım elbiseli Jack gelip Jennifer’ın kolunu tuttu, ona araya girip giremeyeceğini sordu.

Ama bunu yaparken doğrudan Tully'ye bakıp onun kızarmasına neden oldu. Onların birbirlerine dokunmadan dans etmelerini seyrederken Tully biraz daha rahatsız oldu. İçinde yine Jennifer'ın partisinde onu etkileyen endişe dalgasını hissediyordu. Jennifer'ın yüzünde farklı bir şey görüyordu. Delilik. Katıksız, saf, çıplak delilik. Yüzündeki bu ifade için ihtiyacı olan tek şey bir deli gömleği idi. *Onun hakkında hiç konuşmuyor, diye düşündü Tully. Onun hakkında hiç konuşmuyor ama hepsi nereye gitti? Yüzündeki bu çılgınca ifadenin ardındakiler nereye gitti? Onları kim görüyor? Ben görmüyorum. Ben görmüyorsam kim görüyor? Julie mi? Hayır, Julie'nin de benim de hiçbir fikrimiz yok. Jack görüyor mu? Umarım, diye düşündü Tully, umarım.*

Ve o anda açıklanması imkânsız bir şey oldu. Şarkı sona erince Jack ve Jennifer, Tully'nin yanına geldiler. Yeni bir şarkı başlamıştı. Eğer sevdiğine sahip olamayacaksa hiç kimseyi istemeyen Yvonne Elliman söylüyordu şarkıyı ve Jack, Tully'ye kendisiyle dans etmek isteyip istemediğini soruyordu.

"Sen ünlüsün Tully," dedi Jack. "Haydi, dans edelim."

Tully hemen Jennifer'a baktı. Jennifer normal görünüyordu, belki biraz dalgın. Ve Tully ile Jack dans ettiler. Tully o kadar ağır dans ediyordu ki çocuklardan biri bunu fark etmişti, kafeteryanın karşılarından ona seslendi: "Haydi Tully Makker! Ona her şeyini göster!"

Ama Jennifer orada durmuş onlara bakarken Tully, Jack'e hiçbir şeyini gösterecek değildi. Jack'e dokunmamaya özen gösteriyordu. Tully topuklu ayakkabı giymiş olmasına rağmen Jack ondan çok uzundu. Tully sarhoş değilse genellikle gözleri kapalı dans ederdi ama bu gece sarhoş olmamasına rağmen gözleri açıktı. Başını kaldırıp kayıtsızca Jack'in yüzüne baktı, genç adam ona gülümseyince Tully onun gözlerinde de bir şey gördü. Çok... bariz bir şey.

"Jackieeee!" diye bir çığlık yükseldi Tully'nin hemen yanından. Tully dönüp sesin geldiği yöne baktı. Bir kız yanlarında dikiliyordu. Shakie Lamber. Shakie'yi herkes tanırdı. Mezuniyet kraliçesiydi o.

"Jack-ieee!" diye inledi kız yeniden. "Lütfecen, araya girebilir miyim?"

"Benimle mi, yoksa Tully'yle mi dans etmek istiyorsun?" diye sordu Jack.

Shakie, Tully'ye şöyle bir baktı. "Seninle elbette. Korkarım Tully benim için fazla iyi."

"O halde araya girip giremeyeceğini Tully'ye sormalısın, öyle değil mi?"

"Keyfinize bakın," dedi Tully pisti terk edip Jennifer'ın bakışlarından kurtulacağı için rahatlayarak.

Az sonra gürültü Jennifer'ın katlanamayacağı kadar arttı. Gürültüyü hiç sevmezdi. Tully de ona katıldı, alt kata inip okulun koridorlarında yürümeye başladılar.

"Birinci katta kaç dolap var?" diye sordu Tully ön kapının yanından geçerken.

"İdare ofisindekiler dâhil beş yüz yirmi tane."

"Bu okulu inşa etmek için kaç el yapımı tuğla kullanılmış?"

"Dokuz yüz bin," diye cevap verdi Jennifer otomatik olarak.

"Topeka Lisesi'nin birinci sınıf öğrencilerinin sayısı kaç?"

"Kes şunu," dedi Jennifer birden uyanarak.

Tully güldü. "Üst kata, kütüphaneye çıkmak ister misin?"

"Kapalıdır," dedi Jen.

"Bir deneyelim." Tully arkadaşını üst kata götürdü.

Kütüphane açıldı. Tully ve Jennifer içeri girip kapıyı yavaşça arkalarından kapattılar. Şöminenin yanındaki bir sıraya oturup ayaklarını uzattılar.

"Tanrım, burası karanlıkta çok ürkütücü," dedi Jennifer. "Şu vitraylı camlar gündüz çok güzel görünüyor ama gece... Tanrım, çok korkunçlar."

"Keşke şömine yanıyor olsaydı," dedi Tully sırtını vitraylı cama yaslayarak. O hiç korkmuyordu.

"Eee?" dedi Jen yavaşça. "Bir şey konuştunuz mu?"

"Dans ederken mi? Hayır."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey, Mandolini," dedi Tully. "Eğer onunla konuşmamı istiyorduysan beni oraya bir görevle göndermen gerekiyordu. Onunla hayatım boyunca iki kelimeden fazla konuşmadım. Senin bakışların dikkatimi dağıtırken sohbet etmemi mi istiyordun?"

"Özür dilerim," dedi Jennifer. "Bakışlarımın o kadar dikkat çektiğini bilmiyordum. Konuşabileceğinizi düşünmüştüm, hepsi bu."

“Ne hakkında konuşabilirdik?”

“Bilmiyorum,” dedi Jennifer. “Herhangi bir şey hakkında.”

“Mesela? Havadan mı bahsedecektik? Politikadan mı? Futboldan mı? Senden mi?”

“Senden belki,” dedi Jennifer.

“Neden benden konuşalım ki?”

“Benden o zaman,” dedi Jennifer.

“İşte şimdi mantıklı konuşmaya başladın,” dedi Tully. “Konuşmadık ama keşke konuşsaydık, o zaman beni sorgulamayı bırakırdın.”

“Önemli değil,” dedi Jennifer. “Haydi, eve gidelim.”

Daha sonra Camaro’da, “Biliyor musun Jen,” dedi Tully, “kilo vermişsin. Dans ederken fark ettim, belin incelmış. Diyet mi yapıyorsun?”

“Hayır, yalnızca son günlerde pek acıkmıyorum,” diye cevap verdi Jennifer. “Ama belim seninki kadar ince değil.”

“Değil ama benim de seninkiler gibi memelerim yok.”

Jennifer bir şey söylemedi.

“Araban çok hoşuma gidiyor,” dedi Tully.

“Evet, oldukça güzel, değil mi?”

Tully iç çekti. “Tamam, işte bu kadar. Jennifer, sana ben genellikle ne sorarım? Amigoluk nasıl gidiyor? Ama bu gece farklı bir şey soracağım. Jack nasıl?”

Sessizlik. “Harika. Onunla dans ettin.”

“Evet, ettim. Sen de ettin. Birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

“Gerçekten mi?” Jennifer’ın keyfi biraz yerine gelmişti. “Birlikteyken nasıl görüldüğümüzü çok merak ediyordum. Birbirimize yakışıp yakışmadığımızı falan.”

“Biliyorum,” dedi Tully. “Yakışıyorsunuz.” Yeniden Jennifer’ın gözlemindeki sessiz geri çekilmeyi gördü ve konuyu değiştirdi. “Stanford’dan ya da UCSC’den ne zaman haber alırız sence?”

“Şubatta,” dedi Jennifer.

Jennifer arabayı Tully’nin evinin önüne park etti. “Gerçekten içeri gelmemi istiyor musun?”

“Gelmen gerek,” dedi Tully. “Tabii eğer hayatta kalmamı istiyorsan.”

Gece haberlerini izlerken ağzı açık uyuyakalan Hedda’yı uyardılar. Hedda, Tully’yi eve getirdiği için Jennifer’a teşekkür edip

Tully'ye bu güzel elbiseyi nereden bulduğunu sordu. Tully o zaman çiçekçi gibi görüldüğü için kendini şanslı hissetti.

“Burada kalmak ister misin Jen?” Tully annesine döndü. “Ne dersin anne?”

“Tully!” dedi Jennifer. “Burada kalmamı mı istiyorsun? Anneme sormadım.”

Tully başını salladı. “Sor o zaman.”

Jennifer kısa bir an için uzaklara baktı ama sonra bir sorun olmadığından emin olmak için annesini aradı.

Tully yatmaya hazırlanırken, “Jennifer, nasıl olur da annelerle ilgili bir sorun olur?” diye sordu. “Onlara dövmeli rodeo kızı olmak için Teksas’a gittiğini söyleyen yol paranı öderler.”

“Yanıliyorsun Tully,” dedi Jen. “Palo Alto’ya gittiğimiz için hiç mutlu değiller.”

“Yol paranı ödüyorlar mı?” diye sordu Tully. Jen’in yüzündeki ifadeyi görünce de, “Gördün mü?” diye ekledi.

Birlikte Tully’nin yatağına girdiler. Jennifer küçükken geceleri çok kâbus görürdü ve haftada birkaç gece onlarda kalan Tully onu sakinleştirmek için yanına yatardı. Tully geceleri *kendi* gördüğü kötü şeyleri anlatmazdı. Zor teslim olan çocukların özelliğiydi bu. Büyürken Jen ve Tully birlikte mücadele ediyor gibiydiler, bu yüzden yan yana yatmaya devam ettiler. Julie de onlarla kaldığında üç kız yerde yatardı. Son birkaç yıl içinde Tully nadiren Jen’in evinde kalmıştı.

Battaniyeyi üzerlerine çekip Jennifer’a sarıldı, Jen böyle uyumaktan hoşlanıyordu. Tully zaman içinde Jen’in kendisine sarılmasının nasıl bir şey olduğunu düşünür olmuştu ama bu konuyu hiç açmazdı. Bu hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Jennifer’ın saçları belli belirsiz Gee şampuanı kokuyordu. Tully onun saçlarına dokundu. Jennifer kıpırdamadı. Yorgun görünüyordu ya da yalnızca sessizdi. Rahatsız mıydı?

“Jen, saçların harika kokuyor. Jen?”

“Hı?”

“Jennifer? Rahatsız mısın?”

“Ben mi? Hayır, neden rahatsız olayım ki?”

“Bazen bazı dönemlerden geçiyorsun. Sıkıntılı görünüyorsun.”

“Ben iyiyim Tully,” diye karşılık verdi Jennifer. “Burada olduğuma memnunum. Uzun süredir buraya gelmemiştim. Seninle olmamıştım.” Duraksadı. “Seni özledik Tully, bizimle olmadığın zaman yani.”

Tully yutkunup Jennifer’a biraz daha sıkı sarıldı. “Ben sizinleydim, durmadan size geliyordum.”

“Durmadan değil,” dedi Jennifer. “Daha önceki gibi değildin. Ve hiçbir zaman benimle yalnız kalmıyordun. Kabul et Tully, bizden uzak kalmak istedin.”

“Hayır, bu doğru değil,” dedi Tully.

“O zaman neden öyleydin? Neden uzak durdun bizden?”

“Kim bilir? Galiba beni tanımayan insanlarla olmak istedim.”

“Evet, ama neden?”

“Çünkü biraz inzivaya çekilmem gerekiyordu.”

“İnzivaya mı? İsimsiz olmak gibi mi?”

“Evet, onun gibi.”

Jen sessizdi. “İsimsizlik... ölüm gibi mi?”

“Evet,” dedi Tully yavaşça. “Ölüm gibi galiba.” Karanlıkta buna dayanamıyordu.

“Yani bana o günlerde bir bakıma ölü olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Tully. “Öyle de diyebilirsin.”

Jennifer yine sessizleşti. “Neden buna ihtiyaç duydun? Şeyi... ölmeyi istemeni gerektirecek ne oldu? Birine âşık mı oldun? Biri kalbini mi kırdı?”

Tully başını iki yana salladı. “Jenny, âşık olmadım. Ve kimse kalbimi kırmadı.”

“Anlat bana,” dedi Jennifer.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Tully, “Anlatacak bir şey yok Mandolini,” dedi.

“Makker, softbol oynamayı bile bırakmıştın. Haydi ama.”

“Gerçekten,” dedi Tully tekrar Jennifer’ın saçını koklayarak. “İnan bana.”

“Makker, çok düzenbazsın. *Bu* konuda konuşmak istemiyorsun, değil mi?”

“Evet, Jen, gerçekten istemiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Jennifer. “Her neyse, geri döndüğün için mutluyum Tully. Burada yokken seni özledik.”

Tully, *ben de sizi özledim çocuklar*, diye düşündü ama bunu söylemedi.

“Anlat bana Tully,” dedi Jennifer. “Bileklerini anlat.”

Tully ondan biraz uzaklaştı. Jennifer uzanıp onu geri çekti. “Haydi.”

“Anlatacak bir şey yok,” dedi Tully.

“Bunu neden yaptığını anlat bana.”

“Jennifer, neyin var senin? Neden soruyorsun bunları bana?”

“Yalnızca anlat Tully,” diye fısıldadı Jen. “Söyle bana. Ölmek için mi yaptın bunu?”

Tully iç çekti. “Hayır,” dedi yavaşça. “Ölmek için yaptığımı sanmıyorum. Ölümün nasıl bir şey olduğunu anlamak için yaptım sanırım. Yalnızca bilincimi kaybetmek istiyordum, neredeyse antik zamanlarda yaptıkları şeyi yapmak istiyordum, yani kendimi iyileştirmeyi. Ve içimdeki kötülük dışarı çıkınca ayılıp hayatıma geri dönmeyi.”

Tully’nin sesi kesildi. Elinde keskin jiletle içi su dolu küvete ilk girişini düşünüyordu. Genç, gelişmemiş vücudunun tamamen rahatladığını sanmıştı ama jileti bileğine yaklaştırdıkça parmakları o kadar şiddetli titremeye başlamıştı ki sakinleşmek için ellerini tekrar suya sokmak zorunda kalmıştı. *Ölecek miyim*, diye düşünüyordu. *Bileklerimi kesecek ve bilincimi kaybedeceğim, sonra da Romalılar gibi öleceğim, yalnız gelecek haftaya kadar kimse bulamayacak beni. Ölecek miyim? Kimsenin gelip beni kurtarmasını bekleyemem, bu kesin, bu yüzden bu jileti elime alıp damarlarımın açıldığını görmeden önce ölmek istemediğimden emin olmalıyım.* Tully etrafına bakınmıştı, yakınındaki havlulara, sargı bezlerine, tentürdiyoda bakıp, *hazırım*, diye düşünüyordu. *Her şeye. Lanet olası her şeye.* Ve jileti sıcak sudan çıkardı, sol bileğine üç santimlik yatay bir kesik attı. *Ah, Tanrım, ellerim ne kadar sakın, ah, şu kana bak.* Bileğini suya sokup suyun pembeleşmesini izledi. Elini kaldırıp büyülenmiş gibi ergenlik öncesi kanının kolundan akışını seyretti. Parmaklarıyla kana dokundu, sonra tadına baktı. Tuzlu ve kaygandı. Sonra öteki bileğini de kesti. İki elini de suya sokup gözlerini kapattı ama bu, kanın akışını seyretmek kadar iyi değildi. Gözlerini açıp iki kolunu da havaya kaldırdı, boynuna kadar kanlı suya girip gözlerine inanamayarak kollarından süzülen kıpkırmızı kana baktı. Artık gözleri kapanmaya, garip sesler duymaya başlamıştı, gözlerinin önünde

dalgalar kayalara çarpıyordu, tuzlu denizin kokusunu alıyordu. *İşte zamanı geldi, yoksa öleceğim. Eğer şimdi ayağa kalkmazsam öleceğim*, diye düşündü. Ağır çekimde hareket ettiğini hissediyordu, sudan çıkıp havluyu almak için eğilirken ufuktaki tankerin ölçülü hızıyla hareket ediyordu; görünürde hareketsiz ve sessiz. Kayalar yine dalgaların altında kaldı. Kükreyen dalgalar yükselip kayalara çarpıyordu... foşşş... foşşş... foşşş... *Bir dakika daha yatayım*, diye düşündü Tully, *yalnızca bir dakika*. Ama yatmadı. Kalkıp havluyu aldı, önce bir bileğine, sonra diğerine bastırdı. Kollarını havaya kaldırıp küvetten çıktı, bir havlu daha alıp öteki bileğine sardı, bileklerini birbirine bastırıp soğuk zemine oturdu. Kolları havada, gözleri kapalıydı, sanki iradesiyle kanın akmasına engel olmaya çalışıyordu. Ve sonunda kan durdu. Havlular mahvolmuştu. Tully yerde o kadar uzun süre oturmuştu ki kurulanmasına gerek bile yoktu. Bileklerini açtığı anda kesikler siyah ve şiş görünüyordu ama kan akmıyordu. Bu iyiydi. Yaralara tentürdiyot sürmek o kadar da iyi bir şey değildi. İnleyip dişlerini sıktı, sonunda çığlık atmamak için alt dudağını ısırpı kanattı.

Bileklerini sargı beziyle sıkıca sardı, odasına gidip dua etti, bunu bir daha asla ama *asla* yapmayacağına dair Tanrı'ya yemin etti.

Aradan zaman geçti. Yaraları iyileşse de geriye çentikli, pürüzlü izler kalmıştı. Tully yalnızca dalgalara ve kayalara yakınlığını hatırlıyordu, ölüme yakınlığını unutmuştu. Bu yüzden tuzlu suyla uzaklara taşınmak isteyerek daha sonraki zamanlarda bileklerini defalarca kesti.

Jennifer'ın sırtı Tully'ye dönüktü. Onu dürtüp bir cevap alamayınca Tully midesinde bir kasılma hissederek iç çekip, "Jen, neyin var senin?" diye sordu. "İyi misin?"

"Elbette iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?"

Tully, Jennifer'ın omzuna dokundu. "Jennifer, top oynamıyorsun. Konuşmak ister misin?"

"Tully, konuşacak bir şey yok."

"Bilmez miyim?" dedi Tully. "Hiçbir zaman yoktur. Kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Ama yine de," dedi Robin'in ifadelerinden birini kullanarak, "bana söylemek istediğin bir şey olabilir."

“Söyleyecek bir şey yok,” dedi Jennifer üzüntüyle. “Ama keşke olsaydı.”

Tully derin bir nefes alıp sordu: “Jennifer, onunla yattın mı?”

Jennifer cevap vermedi, sonra ağlamaya başladı. Tully söyleyecek bir şey bulamıyordu. Ağlıyordu Jennifer! Arkadaşının saçlarına dokunup yalnızca, “Lütfen, lütfen,” diyebilirdi. *Tanrım, niçin ağlıyorsun bu kız?* İnanamıyordu, gerçekten o iş yüzünden mi ağlıyordu?

“Ah, Tully,” dedi Jennifer hıçkırıkları arasında. Doğrulup oturdu, sırtını duvara yasladı. Tully de oturdu. *Ah, Tully mi?* Ne anlama geliyordu bu ‘ah, Tully’? Jennifer yumruğuyla gözyaşlarını bütün yüzüne dağıtıyordu, tıpkı küçükken yaptığı gibi. Ama Tanrı aşkına, Jennifer en son küçük bir kızken Tully’nin karşısında ağlamıştı. “Anlamıyorsun.”

“O zaman açıkla bana,” dedi Tully yumuşak bir sesle.

“Senin düşündüğün gibi değil.”

Tully, Jen’in bu noktada yanıldığını düşünüyordu. Durumun kendisinin düşündüğü gibi olmasından korkuyordu.

“Jennifer, Tanrım, onun için mi ağlıyorsun?” Başını sallayıp mendil almak için kalktı, yatağın kenarına oturup arkadaşının yüzünü yavaşça sildi. Jennifer’ın kendini toparlaması birkaç dakika sürdü.

“Jennifer,” dedi Tully. “Sen delisin. Onunla yattın mı?”

“Hayır, Tully, yatmadım,” dedi Jennifer. “Ama neden yatmadım biliyor musun? Neden biliyor musun? Çünkü benden öyle bir şey istemedi. Bunu istemedi benden!” Tekrar ağlamaya başladı. “Eğer isteseydi ona, ne zaman, şimdi mi, diye sorardım. Senin her zaman dediğin gibi ölene kadar bakire olarak kalacak olan ben, istediği anda onunla birlikte olurum.”

Tully, Jennifer’ın yüzünü silerken şaşkındı. Aynı zamanda da çaresizdi. Çaresizliğinin nedeni kısmen, onu anlamıyor olmasıydı. Tully Makker sorunun ne olduğunu anlayamıyordu.

“O zaman peşinden koş Jen, peşinden koş. Onu iste. Ona onu istediğini söyle. Onu istediğini anlamasını sağla. Bir süre sonra anlıyorlar, inan bana.”

“Ah, Tully, anlamıyorsun, değil mi? Bu onun peşinden koşma meselesi değil, göremiyor musun bunu?” Jennifer tekrar ağlamaya başladı. “Eğer beni isteseydi benim için ve diğer herkes için çok açık

olan şeyi o da görürdü, değil mi? Görürdü. Ama görmüyor çünkü benim hissettiklerimi hissetmiyor.”

Tully onunla aynı fikirde değildi. “Jen, futbol düşkünü olduğu için seni anlamıyor.”

“Hayır, Tully, beni anlamıyor çünkü sevmiyor. Birini sevmediğin zaman o kişinin ne hissettiğini asla anlayamazsın. Anlamaya çalışmazsın bile.”

“Hımmm,” dedi Tully. “Birbirini seven ama anlamayan bir sürü insan tanıyorum.”

Jennifer onun söylediklerine aldırmadığını gösterircesine elini şöyle bir salladı. “Kimi tanıyorsun Makker?”

Tully duraksadı. “Eh, birincisi annen ve baban. Julie’ninkiler bir de.”

Jennifer hâlâ ağlıyordu. Tully öksürüp taktik değiştirdi. “Jenny, tamam, diyelim ki seni anlamıyor. Nedeni ne olursa olsun. O zaman canı cehenneme deyip hayatına devam et,” dedi elini uzatarak. “Palo Alto’ya doğru,” diye ekledi. “Kalbini ve onunla birlikte bikinini çalmak için canını verecek bir sürü Jack Pendel’in olduğu Palo Alto’ya. Yirmi tane almak zorunda kalacaksın. Bikini yani.”

“Tully, anlamıyorsun, değil mi?”

“Doğrusunu ister misin Jen?” dedi Tully özür dilercesine. “Evet, anlamıyorum. Gördün mü? Anlamıyorum ama biz birbirimizi seviyoruz.” Tully olayı hafife almaya çalışıyordu ama Jennifer sabırsızlıkla Tully’ye bir şaplak indirdi.

“Aynı şey değil, öyle değil mi?”

“Değil mi?” dedi Tully.

“Elbette değil!” diye bağırды Jennifer. “Makker, bu yüzden bazen seninle konuşmak istemiyorum. Çok kalın kafalısın.”

Tully, Jennifer’ın yüzünde o şeyi, o delice şeyi gördü. *O kadar uzaklarda ki bulunduğu yere ben bile yetişemem.*

“Anlamıyor musun Tully?” dedi Jennifer. “Onu seviyorum. Seviyorum.”

“Seviyor musun?” diye sordu Tully hoşnutsuz bir şekilde. “Tamam. O zaman sevme.”

“Tully, sevdiğin insanları sevmeyi birden bırakamazsın.”

“Bırakamaz mısın? Nedenmiş o?”

“Bilmiyorum, *ben* yapamam,” dedi Jennifer kalbi kırık bir şekilde. “O benim ilk aşkım. İlk aşkım. Ve onu her zaman seveceğim.”

Tully iç çekip onunla bir uzlaşmaya varmaya çalıştı. “Jen, biliyorum ama herkes böyle söyler. Herkes öyle hisseder, birbirimizi her zaman seveceğiz, başkasını asla sevmeyeceğiz, şu anda hissettiklerimizden daha fazlasını hiçbir zaman hissedemeyiz ama yine de... her nasılsa o kişiyi sevmekten vazgeçebiliyoruz. Üstesinden geliyoruz. Değil mi? Bunu yapmak zorundayız. Buna mecburuz. Aksi halde hayatımıza nasıl devam edebiliriz?”

“Tully, senin çok şüpheli olduğunu biliyorum. Anlamamı beklemiyorum. Yalnızca ona karşı hissettiklerimi biliyorum ve bu duyguları uzun süredir hissediyorum. Hayatımın geri kalanında bir başkasını asla sevmeyeceğim.”

Tully, Jennifer’ın başını okşadı. “Ve bu hayat çok kısa olabilir Mandolini, çünkü ağlamayı kesmezsen seni öldürmek zorunda kalacağım.”

Jennifer hafifçe gülüp koluyla yüzünü sildi.

“Bunu yapmana bayılıyorum,” dedi Tully ona bir mendil uzatarak. “Çook çekici görünüyorsun.”

Tekrar yatağa yerleştiler. Jennifer duvara döndü, Tully onun yanına uzandı.

“Yanıyorum Tully, yanıyorum. Alnıma üfleyebilir misin?” dedi Jennifer ona doğru dönerek. Tully onun alnına üflerken Jennifer yanaklarından yaşlar süzülerek fısıldıyordu: “Onu neden seviyorum Tully, neden? Hangi manyakça nedenler yüzünden seviyorum onu?”

“Yakışıklı ve endamlı olduğu için mi?”

“Yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Jennifer heyecanla.

“Hayır,” dedi Tully hemen. “*Sen* yakışıklı olduğunu düşünüyorsun.”

Jennifer gözlerini yeniden kapattı. “Gözlerimi kapatınca onu görüyorum,” diye fısıldadı. “Konuşan, gülen yüzünü görüyorum, yalnızca onun yüzünü görüyorum, başka hiçbir şeyi değil. Seni bile görmüyorum Makker, seni bile. Biliyor musun? Artık Palo Alto’yu bile görmüyorum. Yalnızca o var. Tanrım, Tully, neler oluyor?”

“Mantığını tamamen kaybetmişsin,” dedi Tully yavaşça.

Jennifer ağlamaya devam etti ama bu kez ağlaması daha yumuşak ve sakindi. Tully onun yüzünü silip alına üflemeğe devam ediyordu. Sonunda Jennifer uykuya daldı fakat Tully uyanıktı.

Dirseğine yaslanmış halde uzun süre Jennifer'ın alına üflemeğe devam etti. İlk tanıştıkları zamanı hatırlıyordu. Julie tanıştırmıştı onları. Julie'yle ilk tanışması ise bir tesadüften ibaretti. Julie, Tully'yi, anaokuluna devam ettiğı Lowman's-Hill İlkokulu'nun yakınlarında başıboş dolaşırken bulmuştu. Tully yine kaybolmuştu –bu kez bile- rek– ve Bayan Martinez beş yaşındaki kızı kendi evine götürmüşü. Tully, Julie'yle oynarken Angela polisi aramıştı. “Ah, yine Makkerların çocuğı,” demişti polis oraya geldiğinde. “Haftada bir kaybolur. Bir gün otoyola çıkacak ve bu onu son görüşümüz olacak. Çok cesur bir çocuk. Onu evine götürelim.”

“Ah, hayır,” diye itiraz etmişti Julie ve annesi. “Bırakın, oynasın. Onu evine biz götürürüz.” Tully'ye akşam yemeğı vermişlerdi: *burrito* ve *taco*. Tully daha önce hiç o kadar lezzetli yiyecekler yememişti.

Angela, Tully'nin anne babasının meraktan akıllarını kaçırmış olduklarını düşünüyordu. Tully o güzel kadına bir sorun olmadığını söylemek istiyordu ama Angela onu evine götürdüğünde bunu kendisi öğrenmişti. Hedda, Tully'ye, “Yine mi kaçtın?” demişti. “Biz sana ne dedik? Bahçeden ayrılma.”

O andan sonra Bayan Martinez sık sık Tully'yi anaokulundan alıp evine getirmeye çalışmıştı. Tully birkaç hafta sonra Lynn Mandolini'nin Jennifer'ı getirdiğini hatırlıyordu. Jennifer! Ne kadar da tombuldu, nasıl da patronluk taslıyordu... Julie'nin evine gelip iki kıza bisikleti hemen kendisine vermelerini emretmişti. Üçü birlikte bütün yaz ve ondan sonraki yaz oynamışlardı. Küçükken Jennifer istediğini elde edemeyince sık sık öfkeye kapılırdı. Çıglıklar atarak kendisine ait olmayan oyuncakları fırlatır, kum atar, kendini yere atıp tükürürdü. Tully küçükken Julie'yle geçinmenin daha kolay olduğunu düşünüyordu.

Jennifer büyüdükçe düzelmişti. Tully ancak kendisi de büyüdüğü zaman Jennifer'ın iki üç yaşlarında hafif otistik olduğunu keşfetmişti. Jennifer daha hayatının geri kalanında bu hastalığın kalıntılarından kurtulmaya çalışmıştı. İçine kapanmaya dair küçük izler kalmıştı; saplantılı bir şekilde düzenli oluşu ve fiziksel yakınlığa girememesi bunlardan en belirgin olanlarıydı. Ama başka şeyler de vardı. Jennifer

her sabah Sunset Court'taki evinden 17. Cadde ile Wayne Caddesi'nin kesiştiği yere kadar olan kaldırımdaki çatlakları saymak zorundaydı. Yeni çatlaklar keşfettiğinde bunu Tully ve Julie'ye mutlaka anlatırdı. Topeka Lisesi'ndeki dolapları saymıştı. En gelişmiş yirmi beş ülkenin en önemli ürünlerini ve 17. Cadde'de bulunan Gage Park'taki kırık sokak lambalarını dikkatle takip ederdi. Ayrıca Jennifer geçen ekim ayında girdikleri sınavdan sekiz yüz puan almıştı. Tully dudaklarını Jennifer'ın nemli alnına bastırdı.

Jen'in hasta olduğunu öğrenene kadar onun dünyadaki en şanslı kız olduğunu sanırdı. Ona göre içlerinde en iyi çocukluk geçiren oydu ve sürekli aydınlıkta yaşayacaktı. Ne de olsa Jennifer, tek görevleri onu mutlu etmek olan iki insanın çocuğuydu.

Bu arada Tully çıplak ayakla tavuklar ve sokak kedileriyle evlerinin bakımsız ve pis bahçesinde oynuyordu. Yaz aylarını ve öğleden sonralarını Grove'daki evlerinin bahçesinde kir pas içinde geçiriyor, otoyolu ve demiryolunu seyrediyordu. Bunları yaparken ona kim güneş yağı sürüyordu? Uf olan yerlerini kim öpüyor, yüzünü yıkayıp ona oyuncak veriyordu? Bir yerlerde iki erkek kardeşi, hatta bir babası bile vardı ama sonra Hedda ile Tully yalnız kalmışlardı ve Lena teyzesi ile Charlie eniştesi evin taksitlerine yardım etmek için onların yanına taşınmıştı. Charlie ölünce sigortadan aldıkları para sayesinde masrafları karşılamak daha kolay hale gelmişti. Hedda her zamanki gibi çalışırken hayatında bir gün bile çalışmamış olan Lena evde kalıyordu. Lena dul kaldığında daha kırk yaşında olmasına rağmen şişmandı ve beyaz saçlıydı. Çoğunlukla odasında tek başına kalıyordu. Charlie öldükten sonra yatak odasını ve oturma odasını bırakmamıştı. Ev teknik olarak ona ait olduğuna göre bu alana sahip olmaya hakkı vardı.

Tully, Jennifer'm yüzüne doğru üfledi. *Jenny, Tanrı sana pek çok şey lütfetmiş. Ama buna aldırmyorum. Aldırmyorum ve bunu söylerken samimiyim. Umurumda bile değil. Bunu düşündüğüme inanamyorum ama sana yemin ederim ki Jennifer, eğer Tanrı bir şekilde yine beni unutup sana mutluluk verse, gerçekten istediğin, bütün kalbinle istediğin şeyi sana verse hayatımı aynı şekilde baştan sona yaşamaya razıyım ben. Sevgili Jennifer. Her şey düzelecek.*

Ertesi sabah Jennifer kırmızı ve şiş gözlerle yatakta yatıyordu. “Tully, bana kurbağa ve akrep masalını anlatsana.”

“Jen, git başımdan. Ölesiye yorgunum. Güneş doğdu, değil mi? Ben gündüzleri uyuyan bir yaratığım. Sen bütün gece uyudun, şimdi sıra bende.”

“Anlat Tully, anlat. Anlatırken sırtıma masaj yap, lütfen.”

“Tanrı aşkına Mandolini, çok şey istiyorsun. Peki, tamam.” Tully iç çekip Jennifer’ın poposuna oturdu ve omuzlarını ovmaya başladı. “Bir zamanlar,” diye başladı, “bir akrep koca bir gölün ortasına kadar yüzmüş. Oraya vardığında ise yüzmeye bilmediğini hatırlayıp boca-lamaya başlamış.”

“O kadar sert değil Tully, o kadar sert değil!” diye bağırdı Jennifer.

Tully iç çekip sözlerine devam etti: “Yardım edin! Yardım edin!” diye bağırmış akrep. Ama kimse yardıma gelmemiş. Kurbağa gölün kenarında duruyormuş, akrep onu görüp seslenmiş: ‘Kurbağa, lütfen bana yardım et. Boğulduğumu görmüyor musun?’ Kurbağa, ‘Hayır, sana yardım etmem,’ demiş. ‘Eğer yanına gelirim beni sokarsın, ben de ölürüm.’”

“Tully, şimdi de hiçbir şey hissetmiyorum. Biraz daha sert lütfen.”

Tully, Jen’in arkasından ona dil çıkardı.

“Ve bana dil çıkarmayı bırak,” dedi Jennifer gözleri kapalı halde. “Dil çıkardığını biliyorum. Şimdi masala devam et.”

“Akrep itiraz etmiş,” dedi Tully yüksek sesle. “Kurbağa, yemin ederim, seni sokmayacağım. Ben aptal değilim. Hayatımı kurtarabilirsin. Seni sokarsam ben de boğulurum ama ben ölmek istemiyorum.’ Kurbağa ona inanmış, yanına gidip akrebi sırtına almış, kıyıya doğru yüzmeye başlamış. Kıyıya yaklaştıklarında akrep onu sokmuş. İkisi de boğulurken kurbağa dönüp akrebe sormuş: ‘Neden? Neden yaptın bunu akrep? Şimdi ikimiz de öleceğiz. Neden yaptın bunu?’ Akrep cevap vermiş: ‘Çünkü ben bir akrebim. Elimde değil. Tabiatım böyle.’”

Jennifer sessizce yatıyordu. “Bu masalı çok seviyorum,” dedi.

Ben de seni seviyorum Mandolini, diye düşündü Tully.

Noel'de Robin, Tully'yi babasının cenazesine götürdü. Bay DeMarco, Noel arifesinde ölmüştü.

Onu aralığın yirmi yedisinde Pamela DeMarco'nun yanına gömdüler. Robin onu insanlara kız arkadaşı olarak tanıtırken Tully içtenlikle gülümsüyordu. Pek çok acı çekmiş olan Tully o soğuk ve rüzgârlı aralık gününde, başkalarının yanında duygularını bu kadar gizlemenin nasıl mümkün olabildiğini düşünüyordu. Siyahlar içindeki Robin hareketsiz duruyordu, yüzünde bir maske vardı sanki. Ama Tully'yle birlikte eve döndüklerinde babasının koltuğunu görünce kendini daha fazla tutamadı. Tully onun sırtını okşarken yine düşünmeden edemiyordu. Robin babasının hastalığı konusunda fazla konuşmamış ve duygularını göstermemişti ama şimdi çok acı çektiği açıktı.

Yeni yıl daha iyiydi. Mezuniyet kraliçesi Shakie bir parti vermişti ve partiye herkes katılmıştı. Julie bile Tom'la çok iyi vakit geçiriyor gibiydi. Ama akşam boyunca Tully'nin dikkatini çeken kişi Jennifer'di çünkü Jennifer akşamın büyük bir bölümünü Jack'le geçirmişti. Hatta Jack onun yanından bir dakika bile ayrılmamıştı. Tully ne göreceğini bildiği için Jennifer'ın yüzüne bakmakla vakit harcamıyordu. Jack'inkinde neler olduğunu görmek için Jack'in yüzüne bakıyordu ama onu okumak daha zordu. Birincisi sarhoştı. İkincisi, yüzü kolayca okunabilecek yüzlerden değildi. Alkolün etkisi altındayken bile sakin görünüyordu. Ama elleri Jen'in omuzlarında, kollarında, yüzünde, boynunda dolaşıyordu. Gözleri onunla birlikte gülüyordu. Jennifer'la konuşmak için başını eğişinde şefkati andıran bir şeyler vardı. *Şefkat*. Ne saçma bir sözcüktü bu! Ama Jack'in Jennifer'a bakışını görünce Tully'nin aklına bu sözcük geliyordu. Bir de aşinalık duygusu vardı. Jennifer'ı çok iyi tanıyormuş gibi. *Kim bilebilir ki? Kim bilebilir? Cenneti cehennemden kim ayırabilir?* Fakat Tully o çok sevilen Pink Floyd şarkısını⁵ mırıldanmadı, içinden bile söylemedi. Jennifer hakkında hissettiği o ani anksiyete iğnesi, şarkı söylemesini engelleyecek kadar sivriydi.

5 Pink Floyd'un 1975 tarihli "Wish You Were Here" adlı şarkısı. (ç. n.)

Jack popüler bir takım kaptanı, diye düşündü. Bu bana onun Jennifer'a duyguları hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyor olmalı. Ama Tully'nin tek istediği Jennifer'm istediği şeye kavuşmasıydı ve Jennifer'm tek istediği de Jack'ti.

1978'e veda edip 1979'u şampanyayla ve öpüşerek karşıladılar. Robin, Tully'yi öptü, Tully gülümseyerek onun kolunu sıktı. *Onun ne hissettiğini anlamak için şarkı söylemem gerekmiyor,* diye düşündü. Bir an için Jennifer'ı gözden kaybetti ve bir daha da bulamadı. Ne onu ne de Jack'i gördü.

5

Jennifer önce gözlerini kapattı, sonra aceleyle açtı. *Evet efendim. İşte o burada. Aç gözlerini Jen, tek istediğin ona bakmak ve sen gözlerini kapatıyorsun. Neyin var senin?*

Eve gittiklerini sanıyordu. Jack açık konuşmamıştı. Gece yarısından hemen önce, "Haydi, gidelim buradan," diye fısıldamıştı, sonra da çok az şey söylemişti. *Jennifer'ın evine gitmeyi mi düşünmüştü? Çok sarhoş görünüyordu.*

Pekâlâ Jen, iki elinle direksiyonu tut kızım, sakın ol ve sürmeye devam et. Ona bakmak için bol bol zamanın olacak. Şimdi yalnızca arabayı sür. Saat gece yarısını epey geçmiş olmalı, diye düşündü Jennifer. *Bana arabayı eve sürmemi mi söyledi, yoksa ben mi buna gönüllü oldum? Jack şu anda kendi evinin nerede olduğunu bilecek durumda mı acaba? Ona bak, yalnızca bir bak. Jennifer, arabayı sür, önüne bak.*

Lakeside Yolu'na vardıklarında Jack ona içeri girmesini söyledi. Evde kimse yok gibiydi. "Evde kimse yok," diye doğruladı Jack banyoya girerken. Jennifer kanepeye oturup etrafına bakındı. Arka odadaydı, oturma odası olmalıydı burası. Bu eve geleli uzun zaman olmuştu. *Neredeyse bir yıl,* diye düşündü. Bu odayı her zaman çok sevmişti. İçeride beyaza boyanmış hasır mobilyalar ve çok sayıda saksı bitkisi vardı.

Jennifer başını kaldırıp kendisine kola uzatan Jack'e baktı. "En sevdiğin, değil mi?" dedi Jack. Jennifer ona yanıldığını, en sevdiğinin o olduğunu söylemek istedi ama sonra bunun çok klişe olacağını düşündü. Jack yanına oturup onun saçlarına dokunarak, "Saçların çok güzel ve yumuşak," diye mırıldandı. "Güzel kokuyorsun, kokuna bayılıyorum. Kokunu her zaman çok sevmişimdir."

"Her zaman mı?" diye sordu Jennifer.

Jack onun saçlarını kenara çekip boynunu ortaya çıkarırken doğruladı: "Her zaman." Eğilip boynunu öptü. Jennifer da ona doğru eğildi, Jack onun boynunu, her yerini öptü. Jennifer ona bakabilmek için gözlerini açık tutmak istiyordu ama bu mümkün değildi. Jack'in dudakları ona değer değmez gözleri kapanıyordu.

Bir elini Jack'in ensesine koyup diğer elini kör gibi onun yüzünde gezdirdi. Jack başlangıçta onu yumuşak bir şekilde öpüyordu, sonra öpüşleri daha tutkulu bir hal aldı; Jennifer'ı bir sert bir yumuşak, bir sert bir yumuşak öpüyordu. Jennifer onun yaptıklarını takip etmeye çalışıyordu ama beyni de gözleri gibi kapalı olmalıydı. Jack'in dudakları ve her yerinde gezinen elleri dışında her şeye boş verdi. Jack onun önünde diz çöküp bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Yüzünü göğüslerinin arasına bastırıp el yordamıyla sütyenini açmaya çalıştı. "Önden açılıyor," dedi Jennifer ona yardımcı olmaya çalışarak. Jennifer'ın göğüsleri ortaya çıkınca Jack inledi. "Jen, çok güzelsin, kendine bir bak, inanılmazsın." Jack göğüslerini öperken Jennifer onun sarı saçlarına yapışmış, kendini tamamen kaybetmişti.

Burada seninle birlikte olduğuma inanamıyorum. Senin beni öptüğüne inanamıyorum. Senin beni öptüğüne inanamıyorum. Jennifer son dört yıldır Jack'in kendisini öpüp okşamasının nasıl bir şey olacağını hayal ederken tam olarak bunları hayal ediyordu. Şimdi o dudaklarda tamamen kaybolmuştu.

Jack onu öpmeye devam ederek yatak odasına taşıdı. Yatağa yatırıp pantolonunun kemerini çözmeye başladı. *Kemerini çözüyor. Onun yatağında yatıyorum.* Jennifer onu seyrediyordu ama anlamsızca; içi acıyor, onu hissetmek istiyordu.

Ve ona sahip oldu. Jack içine girmeden saniyeler önce Jennifer onun cinsel organına dokunmayı başardı ve tek düşüncesi, *Tanrım, ne kadar büyük, hepsi bu kadar büyük mü*, oldu.

"Ah, sırlıklam olmuşsun," diyerek inledi Jack. "Benim için hazırsın." Jennifer cevap olarak yalnızca inleyebildi; burada onunla birlikteydi, geniş göğsünün altında, güçlü kaslarının arasındaydı, sarı saçları sarhoş, güzel yüzüne düşmüştü. Jennifer burada onunla birlikteydi, hazır olmasının bir önemi yoktu. Ona öyle bir âşık olmuştu ki zaten uzun zamandır her daim hazırdu.

Jack çok içtiği için boşalması çok uzun sürdü. Bir sürü şey denemişlerdi. İnanılması güç olsa da Jennifer onunla oral seks bile yapmıştı; daha önce o *şeyden* hiç görmemişti. Jack'i elleriyle okşarken, *bunu yapmanın zevkli bir tarafı var kesinlikle*, diye düşünmüştü. *O benim ilk her şeyim*. Sonra Jack de aşağılara inmişti, Jennifer üste çıkmıştı, ardından Jack arkaya geçmişti ve kendilerini izleyebilmeleri için yatağa bir ayna getirmişti. Jennifer'dan önce kendine, sonra ona dokunmasını istemişti. Nihayet her şeyi yaptıktan sonra başa dönmüşlerdi ve Jack yine üste geçmişti. Bekâretini alması Jennifer'a acı vermemişti çünkü *tam anlamıyla* bakire sayılmazdı. Ama şimdi, zorlayıcı cinsel aktivitelerden sonra Jennifer dünyaya geri dönmüş ve fiziksel rahatsızlık hissetmeye başlamıştı. Canı acısa da acımasa da tek düşünebildiği, Jack'in işinin uzamasını sağlamaktı. Jack girişleriyle hassas bölgesini âdeta yontsa da buna değerd; onu üzerinde hissetmek, uzayda, *Jackuzayı*'nda kaybolmak her şeye bedeldi.

Nihayet Jack boşalıp terli bir yığın halinde Jennifer'ın üstüne düştü ve anında uykuya daldı. Jennifer buna aldırmıyordu.

Jack ıslak ve ağırdı. Darmadağınık saçları başına yapışmıştı. Nefesi düzensizdi, bacakları Jennifer'ın bacaklarının arasındaydı. *Galiba benim bacaklarım da uyuyor*, diye düşündü Jennifer. *O kadar uzun zamandır aralık haldeler ki şu an kesilip biçilmeye hazır bir kurbağa gibi görünüyor olmalıyım*. Kendi bacaklarıyla Jack'inkileri okşadı. Parmaklarını sırtında dolaştırıp onu şakağından öptü.

Orada ne kadar zaman uyanık yatmıştı? Neler düşünmüştü? Hiçbir şey. Hiçbir şey düşünmemişti ve her şeyi düşünmüştü. Onunla yeniden sevişmeyi, sokakta onu öpmeyi ve kendisini mezuniyet balosuna götürmesini... Sonra doğum kontrolü için bir şey kullanmadığını

hatırladı çünkü buna gerek olacağını düşünmemiştir. Jack ona bir şey sormamış, kendisi de bir şey kullanmamıştır. Hamile kalabileceğini düşünüp güldü. Sonra düşündü: *Onu seviyorum, ona âşığıım. Onu seviyorum.* Sırtını hafifçe okşamaya devam ederek arkadaş oldukları yılları düşündü. *Softbolu hatırlıyor musun Jack? Shunga Park'ı hatırlıyor musun? Sen futbol kaptanı olmadan önceki zamanları? O günleri hatırlıyor musun?* Sonra uykuya daldı.

Uyandığında Jack hâlâ onun üstündeydi. Hemen özür dileyerek üstünden indi, banyoya gitti. Dışarı çıktığında üzerinde şort vardı. Jennifer'ın yanına oturup şakaklarını ovuşturdu.

“Jen, saat sabahın altısı, annenler seni merak eder mi?”

Annemler? Ben aklımlı kaçırılmış olmalıyım.

“Evet, galiba.” Jennifer gülümsedi, Jack de ona zayıf bir şekilde karşılık verdi.

“Sence gitmen gerekiyor mu?”

“Sen gitmem gerektiğini düşünüyorsan giderim. Yoksa onları arayabilirim.”

Jack şaşırmış görünüyordu. “Onları arayabilir misin? İtalyan anne babanın tek çocuğusun ve sabahın altısında onları arayıp ne... ne diyeceksin onlara?”

Jennifer bir an düşündü. Gitmek istemiyordu.

“Gitmem gerektiğini düşünüyorsan giderim,” diye tekrarladı donuk bir şekilde.

Jack bir şey söylemedi ama Jennifer'ın yüzüne de bakmıyordu.

“Tamam,” dedi Jennifer yataktan çıkarak. Hâlâ çıplaktı. “Anlıyorum.”

Jennifer giyindikten sonra üzerinde yalnızca şortu olan Jack onu arabaya kadar geçirdi. Elini omzuna koydu. “Dinle,” dedi. Hava buz gibiydi. “Özür dilerim. Bunu gerçekten yapmam gerekiyordu ve yapmayı çok istiyordum. Yaptığımıza memnunum. Umarım beni anlıyorsundur.”

Jennifer anlıyordu. Elbette. Gülümsemeyi becerebilmeyi umarak dudaklarını gerdi. Jack eğilip onu yanağından öptü. “Seni ararım,” dedi. “Arabayı dikkatli sür.”

Jennifer arabayı sürdü, sürdü, sürdü. Eve gitmek yerine Lawrence'a gitti. Kansas Üniversitesi kampüsüne, Eudora'ya, De Soto'ya gidip

çıplak mısır tarlalarında oturdu, zaman kavramının olmadığı bir boşlukta kaybolmuş gibiydi. Sonra Tully'nin evine gitti. Arka tarafa geçip Tully'nin penceresine taş attı. Taşlardan biri masasında uyuyan Tully'nin kafasına geldi.

"Haydi, hafif uykucu, al beni içeri," dedi Jennifer aşağıdan.

"Beni az kalsın öldürüyordun," dedi Tully ön kapıyı açarken. "Nerelelerdeydin? Annen deliye döndü."

"Tamam, onu ararım," dedi Jen. "Ama biraz uyuyalım." Üzerinde sadece iç çamaşırları kalana kadar soyunup yatağa girdi.

Tully, Jennifer'a sarıldı. "Jennifer, bu kokuyu biliyorum. Tanıyorum. Erkek kokusu bu. Erkek kokusu var üzerinde."

"Tully," diye fısıldadı Jennifer. "Sen bana soru sorma, ben de sana yalan söylemeyeyim."

Tully hiçbir şey söylemeden iki saat boyunca uyanık yattı, ta ki Hedda gelip çılgına dönmüş Bayan Mandolini'nin telefonda olduğunu onlara söyleyene kadar. Jennifer annesiyle birkaç dakika konuşup tekrar yatağa girdi, uyuyormuş gibi yaptı.

6

Şubat ayında Bay ve Bayan Mandolini birlikte veli toplantısına gittiler. Jennifer'ın matematik öğretmeni Bay Schmidt'in karşısında asık suratla oturuyorlardı. Bay Schmidt, Jennifer'la ilgili "büyük sorun"dan ve okuldaki başarı durumundan söz ediyordu.

"Kızımızın ders çalışmasında bir sorun yok Bay Schmidt," dedi Lynn. "Büyük baskı altında," diye devam etti sözünün kesilmesine izin vermeden. "Stanford'a başvurdu ve deneme sınavı sonuçlarını gördünüz; ergenlik çağındaki biri için büyük bir yük bu."

Bay Schmidt başını sallıyordu. Tony birden öfkeye kapıldı. "Ne var? Sorun, sorun! Neden bu kadar büyütüyorsunuz bu işi? Anlamıyorum. Kişisel bir şey mi?"

Bay Schmidt konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Bay ve Bayan Mandolini. Lynn, Tony. Sizi üç yıldır tanıyorum, sizin için neler hissettiğimi biliyorsunuz. Hayır, bu elbette kişisel bir şey değil.

Jennifer'a karşı hissettiğim kişisel tek şey sevgidir. Ancak dersleri ve derslere ilgisizliği beni çok endişelendiriyor."

"Eh, bizi endişelendirmiyor," dedi Tony. Ayağa kalkıp karısına döndü. "Gidelim."

"Tony," dedi Bay Schmidt parmak eklemlerini çatırdatarak. "Bir dakika bekleyin. Jennifer'ın matematik notlarının geçen yılın sonunda doksan dokuzdan bu yılın başında seksen ikiye ve ikinci döneme kadar da..." Tekrar duraksadı. "Şey, karnesini gördünüz, ona altmış beş verdim çünkü onu severim ve onun için endişeleniyorum. Ancak bu dönem yaptığım bütün sınavlarda başarısız oldu; dört büyük, altı küçük sınav. *Hepsinde başarısız oldu.* Jennifer matematiği uyurken bile yapabiliirdi. Eskiden *benim* hatalarımı düzeltirdi o, Tanrı aşkına! Yirmi yıldır öğretmenim ve deneme sınavında matematikten tam not alan kimseyi görmedim." Nefesini tuttu. "Size söylemeye çalıştığım şey, performansının endişe verecek ölçüde düşmüş olması." Jennifer'ın anne babasına baktı, ikisinin de bakışları yerdeydi. "Eminim bunları ilk kez duymuyorsunuzdur," dedi yavaşça. "Öğretmenleriyle konuştum. Bu genel bir sorun. Dersleri iyi değil."

"Bay Schmidt." Lynn başını kaldırdı. "O son sınıfta okuyor. Son sınıfta! Genç olduğunu unuttunuz mu? Genç, on sekiz yaşında, amigo lideri!" Yutkundu. "Bildığınız gibi hayatı boyunca ona destek olmaktan başka bir şey yapmadık." Hararetli bir şekilde başını sallayan kocasına baktı. "Ama bu onun son yılı! Onu biraz rahat bırakalım. Haksız mıyım Tony? Gelecek yıl Stanford'a gidecek, çok çalışmaya başlamadan önceki yıl iyi vakit geçirmesine izin verelim biraz. Öyle değil mi Tony?"

"Kesinlikle!"

Bay Schmidt iç çekti. Bir girişimde daha bulundu. "Ortaokulda okul birincisiydi. Şimdi her derste başarısız olurken nasıl Topeka Lisesi'nin birincisi olacak?"

Tony ayağa kalktı. "Biliyorsunuz Bay Schmidt, ne yaparsa yapsın biz kızımızla gurur duyarız ve bizim için önemli olan onun mutluluğudur. Eğer kendi nedenleri yüzünden okul birincisi olmayıp mutlu olacaksa bunun bizim için bir sakıncası yok."

"Onun..." diye dikkatle söze girdi Bay Schmidt, "onun... eee, so-runu, içine kapanması... İçine kapanma semptomları gösteriyor mu?"

Küçükken olduğu gibi? Hastalığı geri mi geliyor? Sınıfta neredeyse hiç konuşmuyor.”

“Tanrım!” diye bağırdı Tony. “Siz doktor değilsiniz. Onun matematik öğretmenisiniz.”

Daha fazla konuşmak istemeyip dışarı çıktılar. Bay Schmidt onları geçirip biyoloji öğretmeni Bayan Keller’m yanına girdi. Ona Bay ve Bayan Mandolini’yi sordu.

“Duymak istemiyorlar Jim. Onlar için çok zor olmalı. Harika bir öğrenciydi.”

“Eh, sana şu kadarını söyleyeyim: Bahse girerim, onları bahardaki veli toplantısında görmeyeceğiz.”

Tony ve Lynn’in görüşmesi gereken iki öğretmen daha vardı; İngilizce ve tarih öğretmenleri. Ama birbirlerine bir şey söylemeden okuldan çıkıp arabaya bindiler ve sessizlik içinde eve döndüler.

“Sence bunu yapmalı mıyız?” diye sordu mutfakta birbiri ardına sigara içen Lynn.

Tony kendisine ve Lynn’e içki hazırlıyordu. “Hayır, kesinlikle olmaz. Ona komplo kurduğumuzu düşünür. Onu bir süre rahat bırakalım, tamam mı?”

İki saat sonra Lynn, “Aşağıya bizi görmeye inmedi,” dedi.

“Ya telefondadır ya da müzik dinliyordur. Onu rahat bırakalım.”

Gece yarısı Lynn ve Tony yatmaya giderken Jennifer’in odasının karanlık olduğunu ve içeriden müzik sesi gelmediğini fark ettiler. Lynn kendini tutamadı. Kapıyı çalıp açtı.

“Anne,” dedi Jennifer yataktan. “Ne oldu?”

“Bir şey yok bebeğim, bir şey yok,” dedi Lynn. “İyi uykular.”

Ertesi akşam yemekte Lynn dikkatle söze girdi: “Jennifer, öğretmenlerin okuldaki durumunun pek iyi olmadığını söylüyorlar.”

Jennifer başını kaldırıp annesine baktı. “Anne,” dedi. “Bir hafta önceki karnemi görmediniz mi?”

“Evet, tatlım, elbette gördük,” dedi Tony. “Ama öğretmenlerin senin durumunun notlarında görüldüğünden daha kötü olduğunu söylüyor. Bize bu dönem hiçbir sınavda başarılı olmadığımızı söylediler.”

“Bu doğru baba. Olamadım.”

“Tatlım, bir sorun mu var?”

“Hayır, baba, neden bir sorun olsun ki? Yalnızca iyi bir dönem geçirmedim, hepsi bu.” Sonra ekledi: “Bir sonraki karnem çok daha iyi olacak, göreceksiniz.”

Lynn ve Tony gergin bir şekilde gülümsediler. “Bunu duyduğumuza sevindik tatlım,” dedi Lynn. “Çok sevindik. Başarılı olmanı çok istiyoruz.”

“Biliyorum anne. Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim.”

Lynn uzanıp Jennifer’ın elini tuttu ve ciddi bir ifadeyle, “Jenny, sen babanı ve beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratamazsın,” dedi. “Yalnızca endişelendik. Senin mutlu olmanı istiyoruz, hepsi bu.”

“Anne, bu benim son yılım. İyi vakit geçiriyorum,” diye karşılık verdi Jennifer.

Jennifer yemekten sonra üst kattaki banyoya çıktı. Kapıyı kilitleyip bir an için etrafına bakındı. Ayakkabıları ve cebindeki bozuk paralarla birlikte tartının üstüne çıktı. Üç haftadır ilk kez tartılıyordu ama son birkaç gündür iyi beslenmişti ve tartılmayı hak ettiğini düşünüyordu. Tartının üstünde durup ibrenin gösterdiği rakama bakmadan önce bir dakika kadar duvara baktı (*lütfen, lütfen, lütfen*). Bakışlarını tartıya çevirdiği an köpek havlamasını andıran bir çığlık koyverdi. Ama işte kırk altı kilo üç yüz gram gösteriyordu. *Dört altı virgül üç. 46,3!* Kısa süre sonra otuzlu kilolara ineceğini düşündü deli gibi.

Tartıdan inip yatak odasına girdi, soyunup yattı, lambayı kapatıp bir çığlık daha attı. Daha çok bastırılmış bir inlemeyi andırıyordu bu, ardından bir tane, bir tane daha. Haykırışlarını bastırmak için müzik setinin sesini iyice açmıştı. Annesi ona iyi geceler demek için kapıyı açınca mutlulukla, “Jenny! Müzik! Müzik dinliyorsun!” demişti.

Evet, diye düşündü Jennifer. *Müzik ve ben*. Uzun süre uyumadan öylece yattı. Tully ona uyuyamadığı zaman koyunlardan başka bir şey düşünmemeyi öğretmişti. Jennifer bu gece ve her gece bunu yapmaya çalışıyordu. Ama Jennifer’ın koyunları bu gece uyuyordu. Koyunlar otlakta hiç durmadan koşturup Stanford’a gidiyor, büyüüp doktor ya da ebeveyn oluyorlardı. Hayatlarının bundan sonrası koyunlarınkine çok benziyordu.

Geçen şubat ayında Tully, Jennifer ve Julie, Sunset Court'taki mut-fakta oturuyorlardı.

"Pekâlâ, yıllığa ne koyuyoruz çocuklar?" diye sordu Julie. "Bir vasiyet ve hayalimizi yazmamız gerekiyor."

"Hayalini kurabileceğimiz bir isteğimizin olması lazım," dedi Tully.

"Ya da isteyecek bir hayalimizin," dedi Jennifer.

"Makker, Mandolini," dedi Julie. "Kendinizi toparlayın. Bitirelim şu işi. Yıllık komitesi sizin keyfinizi bekleyecek değil. Son gün martın ikisi. Bu da gelecek cuma oluyor, bilginiz olsun diye söylüyorum."

"Sahiden mi? Kim öldü de sen başkan oldun?" diye sordu Tully.

"Doğrusunu istersen, sekreter," dedi Julie.

"O zaman bize ilham ver. Haydi, senin vasiyetini duyalım Martinez," dedi Tully önündeki kâğıda daireler çizerek. "Tom'a ne bırakacaksın? Bekâretini mi? Yoksa bunun için çok mu geç?"

Julie onun koluna bir yumruk attı. "Saçmalamayı bırak. Bir şeyler karalamayı da kes. İş, iş, iş. Bir işte yoğunlaşamazsanız nasıl üniversiteye gideceksiniz siz?"

"Vay canına, nasıl da patronluk taşıyor," dedi Jennifer.

"Bunu patronların en iyisinden öğrendim," dedi Julie. Gülerek Jennifer'ı işaret ediyordu. Ama Jennifer ona karşılık vermedi.

Tully konuyu değiştirdi. "Sevgilinin nereye gideceğini söylemiş-tin?" diye sordu Julie'ye.

"Brown'a."

Tully gülümsedi. "Sen nereye gideceksin? Northwestern'a mı? Arada kaç kilometre var? Bin mi? Ne kadar yakın olduğunuzu düşünürsek eminim paylaştığınız bu fiziksel yakınlığı çok özleyeceksiniz."

"Tully!" diye bağırdı Julie.

Tully gidip bir paket tuzlu kraker aldı. Julie paketin içinden bir avuç kraker alırken Jennifer aç olmadığını söyledi.

Bir süre sonra Tully, Julie'ye bakarak, "Robin bir kez daha onun yanma taşınıp taşınmayacağını sordu," dedi.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Julie. "*Bir kez daha* mı? Bu harika." Tully'ye ve Jennifer'a baktı. "Değil mi? Bu harika, değil mi? İstediyin bu değil miydi? Annenin evinden çıkmak?.."

Jennifer ve Tully önce Julie'ye, sonra birbirlerine baktılar. Tully başını salladı. "Ne olduğunu biliyorsun Jen. Bu heyecanının nedeni Romeo'suyla yaptığı o harika seks. Bu yüzden aklını kaybetti."

Jennifer güldü.

"Neden böyle söylüyorsun? Bu haksızlık," dedi Julie yumruğunu masaya vurarak.

"Martinez," dedi Tully de masayı yumruklayarak. "Son iki aydır söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun. Aklım nerede? Tom'da mı? Yoksa Ortadoğu'daki krizde mi? Jen ve benim Kaliforniya'ya gideceğimizi biliyorsun."

"O zaman gitme," dedi Julie. "Robin buna değer."

"Değer, ha?" dedi Tully.

"Tabii," dedi Julie. "Burada kal, evlenin, birkaç tane bebeğiniz olsun. Sana bir ev alır."

"Lanet olsun, neden bir evle yetineyim ki?" dedi Tully. "Neden bana yepyeni bir hayat almasın?"

"Sen iste yeter, alacağı kesin."

Tully güldü. "Neyin var senin Martinez? Ben bebek istemiyorum, evlenmek istemiyorum. Bunu sana on yaşında olduğumuz günlerden beri söylüyorum."

"On yaşındayken istemiyordun belki," dedi Julie. "Doğru değil mi Jen?"

"Doğru Julie," dedi Jennifer.

"Ama şimdi on sekiz yaşındasın."

"Hiçbir şey değişmedi," dedi Tully.

"Sana inanmıyorum," diye karşılık verdi Julie. "Her perşembe gittiğin Washburn Kreşi'ne ne diyorsun?"

Tully, Jennifer'a, *ben bu kızla ne yapacağım*, der gibi baktı. Jennifer omuz silkti.

"Üstelik," diye devam etti Julie, "Kaliforniya'da Jen'le ne yaparsın? Seni ilk fırsatta bırakacağını biliyorsun. Evlenmek istiyor. Çocukları olsun istiyor. Yanılıyor muyum Jen?"

"Doğru Julie," dedi Jennifer, Tully'ye bakarak.

"Ne bileyim, Robin'i bir kenara atarak ona yazık ediyormuşsun gibi geliyor bana Tully," dedi Julie. "Birlikte çok zaman geçiriyorsunuz."

"Çok mu?" dedi Tully. "Bir gün içinde mi çok? Bir hafta içinde mi? Bir yıl içinde mi? Yoksa bir ömür içinde mi?" Bir kakhaha attı.

“Birlikteliğimizin *bir amaca* hizmet ettiği kesin. Corvette’inin kırmızı deri koltukları bizi çağırıyor ve bu, konuşmaktan daha iyi gibi geliyor.”

Jennifer ve Julie kıkırdadı. Jennifer bir bardak süt içiyor ve işaret parmağını süte daldırıp masanın üstüne halkalar çiziyordu.

Julie ısrar etti. “Ama onun yanma taşınmanın avantajlarını bir düşün. Bir sürü parası var. Hem güzel çocukları da olur.”

“Ve Tully, bir düşün,” dedi Jennifer. “Eğer istersen eminim sana Teksas Caddesi’ndeki o evi de alır. Babam o evin sahibinin kim olduğunu öğrendi. Yaşlı bir kadınmış.” Kaşlarını kaldırdı. “Çok yaşlı bir kadın.”

Tully bakışlarını Julie’den Jennifer’a çevirdi. “Neyiniz var sizin çocuklar? Beni yalnız bırakıyorsunuz, öyle mi? Jen. Neyin var? Stanford’a ne oldu?”

Jennifer başını sallayarak Tully’nin kolunu okşadı, sonra masanın üstünü sütle süslemeye devam etti. “Bir düşün Tully,” dedi. “Evinden kurtulacaksın.”

“Evet,” dedi Tully. “Bir başkasının evine girerek.”

“Ah, evet ama Teksas Caddesi’nde! Bir düşün!” dedi Jennifer.

“Mandolini!” diye bağırdı Tully heyecanla.

Jennifer bir kakhaha attı. “Yalnızca şaka yapıyorum. Julie, Tully, Robin’i sevdiğini sanmıyor. Ve insan yüreğini bir şeye nasıl ikna edebilir ki? Doğru değil mi Tully?” Jennifer’ın sütünün çoğu masanın üstünde kuruyordu.

“Doğru Jen,” dedi Tully bakışlarını başka yöne çevirerek.

“Tully, onu sevmediğini nereden biliyorsun?” diye sordu Julie.

“Bilmiyorum,” dedi Tully yavaşça. “Eğer sevseydim bunu nasıl anlardım?”

“Anlardin,” dedi Julie, Jennifer’a bakarak. “Değil mi Jen?”

“Doğru Julie,” diye karşılık verdi Jennifer yavaşça.

O öğleden sonra hiçbir şey yapamadılar. Akşam altı olunca da bu işten vazgeçip yıllık çıkınca birbirlerini şaşırtmaya karar verdiler.

Jennifer yolcu koltuğuna oturup arabayı Grove’a kadar Tully’nin kullanmasına izin verdi. “İyi gidiyorsun Makker. Birkaç yıl sonra ehliyet sınavını geçebilirsin.”

“Git başımdan,” dedi Tully. “Ehliyet sınavım martın on yedisinde.”

Jennifer başını salladı. “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de Aziz Patrick’e dua etsen iyi olur.”

Jennifer

Mart 1979

Günler geçip gidiyordu. Hepsi birbirinin aynıydı, önemsiz ve sıkıcı ama her çimen yanında baharı da getiriyor, düşen her yağmur damlası kışın kokusunu biraz daha temizliyordu. Esen her rüzgâr kıştan kalan havayı alıp götürüyordu. Her ağacın ve çiçeğin yeniden doğması, gün ışığının süresinin her dakika biraz daha artması ve gecenin gitgide daha geç gelmesi süreci oldukça yavaştı. İnsanlar hayatlarının baharında nelerin yetiştiğini görselerdi fark edilmeden, hatırlanmadan geçip giden önemsiz şeylere çok daha fazla dikkat ederlerdi. Ama hiçbir şey olmuyorken zaman çok ağır geçiyordu ve temeldeki çatlaklar o kadar önemsiz, o kadar küçük görünüyordu ki her olay emilip unutuluyordu, tıpkı kahvaltılarının ve gün batışının unutulduğu gibi; herkesin, özellikle onların, özellikle gençlerin, daha iyi bir dünyayı, yetişkinler dünyasını görmek için yaşayan, hayatlarının geri kalanına devam edebilmek üzere günün sona ermesi için sabırsızlanan gençlerin gününü dolduran aynılığın bir parçasıydı bu.

Karlı şubat ayı yerini yağmurlu marta bıraktı.

Baharın kokusu rüzgâr ve fırtınalarla geldi. Her gün kasırga alarmı veriliyor, her gün yağmur yağıyor ama her gün güneş açıyordu. Tipik Kansas martıydı bu.

Tully, Robin'le, onu ve kendisini annesinden uzak tutmakla meşguldü. O gün öğleden sonra posta kutusunda Hedda Makker adına bir mektup bulunca içini bir korku kapladı. Tully'yi şaşırtan şey mektubun Hedda'ya gelmesi değil, adresin elle yazılmış olmasıydı. Hedda'ya faturalar dışında hiçbir şey gelmezdi, özellikle de elle yazılmış bir şey. Tully mektubu biraz daha dikkatli inceledi

“Hedda”nın yanlış yazılmış olduğunu fark etti. “Heda Makker” yazıyordu zarfta. Grove. Tully, *pekâlâ*, diye düşünerek bir başkasının mektubunu açma suçunu işledi.

Ama zarfı açınca bunu yaptığına memnun oldu. *Bayan Makker*, yazıyordu kâğıtta, *kızınız benim erkek arkadaşımınla fingirdiyor. Hem de çok sık. Her hafta. Onu benden çaldı ve size her çarşamba ve pazar yalan söylüyor.*

Kâğıtta imza yoktu. Tully böyle bir notun gelmesine çok da şaşırması. Böyle bir şey olmasını zaten bekliyordu. Onu şaşırtan, Gail’in ne kadar çok şey bildiğiydi. Yalnızca Robin’le hangi günler buluştuklarını değil, annesiyle sorunlarının derecesini de biliyordu.

Tully mektubu yırttı ve bundan kimseye bahsetmemeye karar verdi. Gail’in bu bilgileri onunla beraber İngilizce dersine giren ve hiçbir şeyden kuşkulananmayan saf Julie’den aldığından emindi. Eğer Gail planının Tully’nin başını derde sokacağını düşündüyse başka şeyler yapmayacak demektir.

Julie tartışma grubu, tarih kulübü, günlük olaylar kulübüyle çok meşguldü. “Konuşmak senin ve Tom’un birbirinizi eğlendirmek için yapabileceğiniz bir şey,” derdi hep Tully.

Jennifer kilo kaybetmeye devam ediyordu.

12 Mart Pazartesi günü Sunset Court’ta Jennifer bir an için mutaktan çıkınca Tully, Lynn Mandolini’ye onun kilo kaybettiğini söyledi. Ama Lynn savunmaya geçerek ona kızının hiçbir zaman bu kadar iyi görünmediğini söyledi.

“Bayan Mandolini, evet, on kilo önce çok iyi görünüyordu. Ama şu anda kırk dokuz kiloysa hiç şaşırmam.”

“Ah, Tully!” dedi Lynn sigara yakıp kendine bir içki alarak. “Kırk dokuz mu? Sahiden mi?”

“Jen,” dedi Tully, Jennifer geri dönünce. “Kaç kilosun?”

Jennifer bir yumruk yemiş gibi oldu. “Ben... ben bilmiyorum. Neden?”

“Jennifer, eskiden günde iki kez tartılırdın. Şimdi kaç kilosun?”

“Tully, onu rahat bırak,” dedi Lynn yüksek sesle.

“Anne, anne. Önemli değil. Elli iki kilo falanım.”

Lynn, Tully'ye, *ben sana demiştim*, bakışını attı. Tully ise meydan okurcasına ona bakmaya devam ediyordu. "Ah, anlıyorum," dedi. "Elli iki kilo. Yani eylülünden beri on altı kilo verdiğini mi söylüyorsun?"

Daha sonra yalnız kaldıklarında Jennifer'a, "Mandolini, yalan söylüyorsun. Gerçekte kaç kilosun?" diye sordu.

"Tully, yalan söylemiyorum."

"Jennifer, kes artık! Kendi annen bilmese bile ben senin ne zaman yalan söylediğini biliyorum. Kaç kilosun?"

Jennifer bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Tully.

"Kırk üç buçuk," diye fısıldadı Jennifer.

Tully akşamın geri kalanında hep üşüdü.

Daha sonra kendi evinde saatler süren huzursuzluktan ve bin yedi yüz elli ya da iki bin yedi yüz elli koyun saydıktan sonra uykuya daldı. Rüzgâr perdeleri ve saçlarını uçururken yine masasında uyuyordu. Elleri yüzü ile ahşap yüzeyin arasındaydı. Çölde olduğunu görüyordu rüyasında. Çölde tek başına yürüyordu, tamamen yalnızdı ve susamıştı. Günlerdir susuz bir şekilde yürüyordu. Tanrı aşkına, nasıl da su içmek istiyordu. *Su iç ya da öl*, diye düşündü çöldeki Tully.

Sah sabahı, "Julie, Jennifer hiç iyi değil," dedi Tully. Julie biraz dalgın görünüyordu. "Bence anoreksiya hastası o. Yani yemek yeme isteğinin tehlikeli biçimde azalması."

"Deli misin sen?"

"Julie, son zamanlarda pek çok şeye dikkat etmediğini biliyorum ama Jennifer'ın benden daha zayıf olduğunu fark etmediğini söyleme bana."

Julie düşünceli görünüyordu. "Şey, belki biraz zayıf görünüyebilir ama..."

"Julie!" diye bağırdı Tully. "Kırk üç kiloymuş! Kırk üç!"

Julie bir anda kızardı. "Tully, bana bağırma! Evet, çok zayıflamış. Hatta hasta bile olabilir. Ama benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Julie!" dedi Tully ellerini birleştirip yalvarırcasına. "Bu senin umurunda değil mi?"

"Tully, elbette umurumda. Ama İngilizce rapor yazmam gerekiyor ve okuldan sonra bir ödev için meclise gideceğiz. Bak, Jennifer her

zaman biraz tombuldu ve son zamanlarda kilo verdi. Sen de biraz kilo aldın.”

Tully başını salladı. “Anlamıyor musun? Ben kilo almadım. Ve Jen yalnızca kilo vermedi, o hasta.”

“Derse girmeliyim,” dedi Julie. “Onunla konuşuruz.”

“Sen ve aptalca kulüplerin. Bunca aydır nerelerdesin? Nerede? Kimin daha fazla sorunu var bilmiyorum. Jen’in bütün derslerinden altmış beş aldığını ve bunun da yalnızca öğretmenleri ona acıdığı için olduğunu biliyor muydun? Ocaktan beri tek bir dersten bile geçmediğini ve hâlâ bütün derslerde başarısız olduğunu biliyor muydun?”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Julie ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine vererek.

“Biliyorum çünkü jimnastik dersinde Jen’in matematik sınıfından iki kızla konuştum. Bana Bay Schmidt’in Jennifer için endişelendiğini söylediler. Öğrencileriyle durmadan onun hakkında konuşuyormuş.”

Zil çaldı ve Julie koridorda hızla koşmaya başladı. “Onunla konuşacağız,” diye bağırdı. “Konuşacağız.”

Tully, Julie’nin arkasından aptal gibi bakakaldı. Kendini daha iyi hissetmek için Julie’ye gitmişti ama şimdi kendini daha kötü hissediyordu. Kitaplarını göğsüne bastırarak, midesinde bir yumruğu andıran endişeyle girdi derse.

Dört gün sonra, St. Patrick Günü sabah saat on birde ehliyet sınavını geçti. Jennifer yanındaydı.

“Galiba Aziz Paddy dualarımı duydu,” dedi Tully gülerek.

“Galiba,” dedi Jennifer.

“Bana araba kullanmayı öğrettiğin için teşekkürler.”

“Bir şey değil Tully.”

20 Mart Salı günü Julie, Jennifer’a içtenlikle yaklaştı. Bunu daha önce yapmak istemişti... ama yapılacak çok şey vardı. Tarih kulübünün başkanı ondan Endonezya’nın İkinci Dünya Savaşı’ndaki durumu hakkında bir konuşma yapmasını istemişti ve Julie bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Bugün günlük olaylar kulübünün toplantısı vardı fakat hafta sonu gazete, pazartesi günü de *Time* ya da *Newsweek* okumamıştı, bu yüzden salı günü öğleden sonrasını Jennifer’la geçirmeye karar vermişti.

“Jen, nasıl gidiyor?” diye sordu 10. Cadde’den Wayne’e doğru yürürlerken.

“İyi, teşekkürler,” diye karşılık verdi Jennifer ayağıyla taşları itekleyerek.

“Sen ve Tully, Stanford konusunda heyecanlı mısınız?”

“Tully, Santa Cruz’daki UC’ye gidecek. Çok heyecanlı.”

“Ya sen? Sen de heyecanlı mısın?”

“Tabii,” dedi Jennifer.

Julie, Jennifer’a sormak istemiyordu, istemiyordu işte. Jennifer’m tartışmayı istemediği çok açık olan bir konuyu açmayacaktı. Tully ve o, Jack’e olan ilgisi yüzünden Jennifer’a takılmayı ne zaman bırakmışlardı? Ocakta mı? Kendisi Jennifer’ın Jack’in poposuna olan saplantısını saklayamadığıma dair aptalca bir yorum yaptıktan sonra Tully’nin uyarırcasına ona baktığı, Jennifer’m ise bakışlarını kaçırdığı zamandı bu. Julie o konuyu bir daha hiç açmamıştı ama şimdi, iki ay sonra Tully’ye neden bunu hiç sormadığını düşünüyordu. Jennifer ile Jack’in arasında bir şeyler olup olmadığını Tully’ye neden sormamıştı?

Julie huzursuzca bir şeyler *olduğunu* hissediyordu. Jennifer’ın tombul, mutlu bir kızdan karanlık bir gölgeye dönüşmesine neden olan bir şey... Ama açıkçası bununla uğraşmak istemiyordu. *İstemiyordu işte* ve bu rüzgârlı, güneşli mart öğleden sonrasında kendi evine doğru yürürlerken utanç duyuyordu. Jennifer’ın iyileşmesine yardım etmek çok zor olacağı için utanıyordu çünkü bu çok fazla zaman, çok fazla enerji gerektirecekti ve okuldaki son yıllarında vakitlerini şakalaşarak, televizyon karşısında geçirmek yerine göz-yaşları içinde geçireceklerdi, kahretsin!

Julie başını eğdi ve bunu yaparken son birkaç aydır okuldaki günlerini, Jack’in yanlarından geçip sporcu gülüşüyle onlara selam verirken Jennifer’ın nasıl kaskatı kesildiğini, bunu, yani Jack’in gülümseyişini ve Jennifer’m kasılmasını görünce kendisinin nasıl başını eğdiğini hatırladı. O zaman da başını utançla eğiyordu.

Jennifer’ın sıska, solgun yüzüne baktı. Eskiden kıpkırmızı olan dudakları artık morumsu bir pembeydi. Saçlarındaki pırıltı yok olmuştu ve şimdi saçları Tully’nin ocaktaki on sekizinci doğum günü için sarartıp perma yaptırmadan önceki saçlarına benziyordu. Vücudu uzun, bol bir siyah etek (Tully’nin miydi bu?) ve geniş kazağın altına

çok iyi gizlenmişti. Bugünlerde bir tek bunları giyiyordu. Bol etekler ve geniş bluzlar. Kırk üç kilo muydu? Bu mümkün müydü? Peki, bu konuda ne yapacaklardı? Julie boğazını temizledi.

"Jen, sen kilo mu verdin?"

"Tanrım!" diye öfkeyle bağırdı Jennifer. "Sizin neyiniz var? Herkes aynı soruyu soruyor! Biraz orijinal olup başka bir şey soramaz mısın? Derslerimin nasıl olduğunu mesela?.."

"Jennifer, derslerin nasıl?" diye sordu Julie sessizce.

"Harika! Hatta İngiliz edebiyatı sınavından altmış iki aldım. Bay Lederer iyi gittiğimi söyledi. Başka sorun var mı?"

"Evet," dedi Julie. "Neyin var senin?"

Jennifer cevap vermedi.

Julie'nin evinde Julie'nin iki küçük erkek kardeşi Vinnie ve Angelo'yla oynadılar. Jennifer, Vinnie'yle oynarken biraz neşelenmiş gibiydi. Vinnie onun favorisiydi çünkü Jennifer'a yapışır, gidene kadar da bırakmazdı.

Ama Jennifer evde yemek istediğini söyleyerek yemekten önce oradan ayrıldı. Julie onu Wayne ve 10. Cadde'nin kesiştiği yere kadar geçirdi, köşede durdular.

"Jennifer, seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana," dedi Julie.

"Hiçbir şey Julie," dedi Jennifer. "Diyeti bırakmayı unuttum. Enerjim biraz düşük. Daha fazla yemeye başlayacağım."

Julie ikna olmamıştı.

"Kısa bir kendine güvensizlik dönemi geçiriyorum," diye itiraf etti Jennifer.

"Ne kadar kısa?"

Jennifer, "Ah, on yedi yıl kadar," diye karşılık verdi ve birlikte kahkahalara boğuldular.

"Sen! Kendine güvensizlik, öyle mi?" dedi Julie. "Jen. Hangi konuda kendine güvensizsin? Zekisin, güzelsin, güçlüsün... kendine güvenmemek de neyin nesi?"

Jennifer duraksadı. "Evet, şey, bunlara itiraz etmek zor," dedi Julie'nin sorusuna cevap vermeden.

Birbirlerine sarılıp vedalaştılar. Julie midesinde bir yumruyla onun gidişini seyretti. *O serseriye seviyor*, diye düşündü ve anlayış, acıma, kıskançlıkla, evet, lanet olsun ki kıskançlıkla dolu bir şaşkınlık

yaşadı. Onu seviyordu! Sonra acıma hissi içine tekrar çörekledi. Jennifer onu ilk aşkın bütün burukluğuyla seviyordu ve bununla başa çıkmanın bir yolunu arıyordu. *Tully'yle daha fazla konuşmalı,* diye düşündü Julie evine doğru ilerlerken. Tully, Jennifer'a bununla nasıl başa çıkacağını öğretirdi.

Zeki, güzel, dolgun, solgun, kör, diye düşündü Jennifer görmeyen gözlerle ileriye bakarak evine doğru yürürken. *Evet, bunların hepsiyim ben, pek çok özelliğim var, bazıları iyi, bazıları harika. Bunlar bana hayatım boyunca söylendi, nasıl doğru olmazlar ki? Ama her zaman şüphelendiğim şey doğru. Bütün bunların hiçbir anlamı yok çünkü dünya güzel insanlarla dolu; güzel, zeki, akıllı insanlarla. Ne olmuş? Çirkinlik benim içimde. Güzelmiş! Güzelliğin herhangi bir şeyle ne ilgisi var ki? O beni istemiyor. Herkes bana onun değersiz, benim değerli olduğumu söylüyor ama o değersiz adam, değerli olan beni istemiyor.*

Eğer o bu kadar değersizse ve beni istemiyorsa, değerli biri beni nasıl isteyebilir?

Hem o değersiz değil. Ciddi ve güçlü. Tully'ye çok benziyor. Belki de bu yüzden kendimi tutamıyorum. Tully'nin yapmamı söylediği şeyi yapmaya çalıştım. Derslerime çalışıp Tully'nin kalbine sığınmaya çalıştım çünkü o beni çok seviyor. Yemek yemeye, uyumaya ve müzik dinlemeye çalıştım. Başka erkeklere bakıp Stanford'u düşünmeye çalıştım. Ama o olmadan Kaliforniya'nın ne anlamı var ki?

Onu unutmayı denedim. Ama her gün benim yüzümün üstünde onun yüzünü görüyorum. Benim üstümde. Amigoluk yaparken onun gülümseyen yüzünü görüyorum. Birlikte softbol oynadığımızı. "Wild Horses" eşliğinde dans ettiğimizi. Arkadaşım olduğu günleri. Yalnızca birkaç hatıram var ona dair, yanımdan geçip gülümseyerek, "Hey, Jen, ne var ne yok?" diye soruyor. Ondan nefret bile edemiyorum. Yanlış bir şey yapmadı, bu onun suçu değil. Bu kimsenin suçu değil. Benim suçum bile değil. Tully bana bununla nasıl mücadele etmem gerektiğini öğretti ama o bile içimdeki bu hasta, yorgun duyguyu yok etmeme yardım edemez. Kendimi de böyle hissediyorum. Hasta. Ve yorgun.

21 Mart Pazartesi günü Tully isteksizce Jennifer'ın evine akşam yemeğine gitti. Bugünlerde Mandolinilerin evinde ona kendi evini hatırlatan bir şey vardı. Sessizlik.

Mutfakta sessizlik, masada sessizlik. Jennifer, Lynn ve Tony Mandolini sessizlik içinde oturup birbirlerine spagettiyi uzatıyor, sessizlik içinde köftelerini yiyip ekmeklerini çiğniyorlardı. Televizyon, radyo sesi veya herhangi bir konuşma yoktu, yalnızca sessizlik! *Tıpkı benim evim gibi*, diye düşünürken ekmeğini çok hızlı yutup öksürmeye başlayan Tully sessizlik engelini yıktı.

Birbiri ardına sigara içen Lynn yemeğini bitirmeyi bekleyememişti. İçki içen Tony ise yalnızca tabağına bakıyordu.

Tully, Jennifer'ın *voodoo* tarzı kendi kendini kontrol etme alıştırmaları yaptığını görebiliyordu. Jennifer masa örtüsündeki kareleri ve kolundaki tüyleri sayıyordu.

Tanrı aşkına, eskiden en azından radyo açık olurdu. Belki de birbirlerini duyabilmek için radyoyu kapatmaya başlamışlardı.

Bunu onlara Jennifer yapıyor. Neler olduğunu bilmiyorlar ve Jennifer da onlara bir şey söylemiyor. Onlar da Jennifer kadar kaybolmuş durumdalar. Başlangıçta çok mutlu olduğu ve iyi vakit geçirdiği için okulda başarısız olduğunu düşündüler ama artık kendilerini bile kandıramıyorlar. Mutlu olmadığı belli. Belki de sorunun artık geçmemek üzere gelmiş olmasından korkuyorlar. Anoreksi hastası olduğundan eminim. Kusuyor mu acaba? Bunu bana söyler miydi? Bu konuyu benimle konuşur muydu?

Yemekten sonra kızlar tabakları yıkarken Bay ve Bayan Mandolini birkaç hafta içinde yapılacak olan Oscar töreninden önce *Avcı* filmini izlemeye gitmişlerdi. "Pekâlâ, Jen," dedi Tully sonunda yalnız kaldıklarında, "söyle bana, yemekleriniz ne sıklıkta böyle geçiyor?"

"Özür dilerim," dedi Jennifer. "Sessiz miydik?"

"Sessiz mi?" dedi Tully. "Neyiniz var sizin?"

Jennifer cevap vermeden tabakları kurulamaya devam etti.

"Bu durumdan kurtulmalısın Jen," dedi Tully. "Buna mecbursun."

Jennifer bir şey söylemedi.

"Herkesi perişan ediyorsun. Senin için ne yapmamız gerektiğini bilmiyoruz," diye devam etti Tully. "Senin yeniden her zamanki yarı normal haline dönmen için her şeyi yapardık."

Jennifer hafifçe gülümsedi ama bir şey söylemedi.

“Jennifer, söyle bana, anoreksi hastası mısın?” diye sordu Tully.

“Anoreksi mi? Tanrım, hayır!”

“Tuvalette kusuyor musun?”

“Tully, lütfen!”

“Jennifer, seni tanımayan biriyle konuşman gerekiyor, gerçekten. Kendin için bir şeyler yapman gerekiyor.” Tully’nin sesi yükseliyordu. “Eğer bunu yapamıyorsan ailene gözlerini açmalarını ve seni doktora götürmelerini söyle. Seni yeniden sağlığına kavuşturup tekrar ayaklarının üstünde durmanı sağlasınlar.”

“Yeniden ayaklarımın üstünde,” diye donuk bir şekilde tekrarladı Jennifer.

“Jenny, üç aydır yatıyorsun, üç ay önce onunla *yattın* ve bir daha kalkmadın ama kalkmak zorundasın.”

“Kalkmak zorundayım,” dedi Jennifer.

Tully musluğu kapatıp arkadaşına döndü. “Evet, *zorundasın*. Başka seçeneğin yok. Kalkmak zorundasın Jen. Bir düşün, üç ay sonra okul bitiyor, o da olmayacak artık ve yaz tatili başlayacak! Çalışacağız, eğlenmemize bakacağız, Shawnee Gölü’ne yüzmeye gideceğiz, sonra ağustos gelecek ve Kaliforniya’ya gideceğiz! Çekip gideceğiz. Hi ho, hi ho. Palo Alto’ya. Yeni bir hayata. Ben çok heyecanlıyım. Yeni bir başlangıç yapacağız. Haydi, neşelen artık. Ve yola devam et. Haydi, Jen. Sen hepimizden güçlüsün.”

“Hayır, Tully,” dedi Jennifer. “*Sen* hepimizden güçlüsün.” Jennifer ellerini iki yanına indirip bir süre öylece dikildi.

Million Dollar Movie sinema kuşağında *Aşk Hikâyesi* filmini seyretiler. Bu filmi daha önce üç kez seyretmişlerdi ve şimdi dördüncü seferleri titrek ekranın karşısında Jenny Cavilleri’nin ölümü dışında her şeyi düşünerek oturdıkları sırada gerçekleşiyordu. Tully gözleri kupkuru halde kanepeye kıvrılmış, gözünü kırpmadan ve korkusuzca, yanında sevgilisi Jennifer olmadan Central Park’ın buz pistinde oturan Oliver Barrett’i seyreliyordu. Ama yüreği kışın gecenin en sessiz saatlerinde daracık, karanlık bir yoldaymış gibi korku içindeydi.

Jennifer, Central Park’ta oturan Oliver’ı görmüyordu bile. Harvard’ı ve orada Oliver gibi biriyle tanıştığını hayal ediyordu. Kalbinin fır-

layıp Harvard'daki Oliver'a gitmemesi için onu iki eliyle tuttuğunu hayal etmeye çalıştı ama bunu başaramadı. Onun yerine küçükken Tully'yle birlikte gecenin bir yarısı Sunset Court'taki arka bahçede yattıklarını hatırladı. Yedi, sekiz, dokuz, on yaşındaydılar. On bir. Hatta on iki. Her yaz Tully onlara gelirdi ve bahçede çadır kurarlardı. Toprağı kazar, boş boş konuşur, bazı şeyleri anlamaya çalışır, gevezelik eder ve Kansas'ın gece havasını solurlardı.

"Sence yıldızlar dünyanın her yerinde bu kadar parlak mıdır Tully?"

"Hayır, bence Kansas yıldızlara dünyanın her yerinden daha yakın," dedi sekiz yaşındaki Tully.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Kansas, Amerika'nın ortasında. Ve yazın Amerika güneşe en yakın ülkedir. Bu da gökyüzüne en yakın ülke olduğu anlamına gelir. Ortada olduğuna göre Kansas gökyüzüne en yakın yerdir."

"Bundan emin misin?"

"Eminim," dedi Tully.

Jennifer bir süre sessizce düşündü. "Tully, biz uyuduğumuzda yıldızlar oldukları yerde kalır mı?"

"Elbette," dedi Tully.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi Tully, "onları bütün gece görüyorum."

"Uyuduğun zaman görmezsin," diye itiraz etti Jennifer.

"Ben uyumuyorum."

"Ne demek uyumuyorsun?"

Şimdi susma sırası Tully'ye geçmişti.

"Uyumuyorsan ne yapıyorsun?"

"Rüya görüyorum," dedi Tully. "Kötü rüyalar da görüyorum. Bu yüzden hep uyanıp dışarı bakıyorum."

"Çok mu?"

"Her gece."

Jennifer televizyonu kapattı. Karanlıkta otururlarken sokak lambasının mavi ışığı içeri süzülüyordu.

"Tully," dedi Jennifer. "Bana rüyayı anlat yine."

"Hangi rüyayı?" Tully, Jen'e baktı.

“İp rüyanı.”

“Ah, o eski rüyayı mı? Jennifer, sana *hiçbir* rüyamı anlatmak istemiyorum. Hepsini biliyorsun.”

“Şımart beni,” dedi Jen. “Bir daha anlat.”

Tully iç çekti. “Neyi bilmek istiyorsun?”

“O rüyayı hâlâ görüyor musun?”

“Evet, ara sıra.”

“Ne sıklıkta?”

“Birkaç hafta önce gördüm,” dedi Tully.

“Hâlâ aynı mıydı?”

“Biraz farklıydı,” diye karşılık verdi Tully.

“Aynı olan neydi?”

“İp. İp hep boynumda oluyor. Ağaçtan düşüyorum ve bu kez boynumun kırılmasını diliyorum, böylece boğulmayacağım.”

“Kırılıyor mu?”

“Asla. Yalnızca nefes alamıyorum.”

Jennifer sessizdi. “Farklı olan neydi?”

“Ortam. Geçen sefer çöldeydim. Küf kokulu bir palmiye ağacında. Galiba Kaliforniya’yı düşünüyordum.”

Jennifer parmaklarıyla Tully’ye dokundu. “Palmiye ağacını sevdin mi? Hayatında hiç palmiye ağacı görmedin.”

“Kabuğu ananas kabuğu gibi sertti. Çok ilginçti.”

“İp gergin miydi?”

Tully, Jennifer’ın yüzünü göremiyordu. “Hep boynumdaydı,” dedi yavaşça. “Düştüğüm zaman geriliyordu.”

“Boğuldun mu?” diye sordu Jennifer güçlükle duyulan bir sesle.

“Evet, sonra da uyandım.”

“Hiç... hiç öldün mü rüyada?”

“Hayır. Bunun olabileceğini sanmıyorum. Bence rüyada öldüğünde gerçekte de ölüyorsun. Hayır, insanlar rüyalarında ölmezler.”

“Sen bile mi?”

“Ben bile,” dedi Tully.

“Seni ne durduruyordu?” diye sordu Jennifer belli belirsiz bir sesle.

“Su içmek istiyordum,” dedi Tully. “Çok susuyordum. Ölmek istemiyordum. Su içmek istiyordum. Ve sonra yüzmeye gitmek istiyordum.”

Bir süre sonra Jennifer, "Eh, en azından evden ayrılıyorsun artık," dedi.

Tully hafifçe gülümsedi. "Evet. Eskiden bunu oturma odasında, annemin karşısında yapardım ve Lena teyzem, 'Tully, biraz kenara çekilir misin? Televizyonu kapatıyorsun,' derdi, annem ise hiçbir şey söylemezdi."

Jennifer karanlığa bakıyordu. "Bu rüyayı gördüğün için eskiden senin hasta olduğunu düşünürdüm. Aslında ölmek istemediğini, yalnızca yardım için haykırdığını düşündüğümü hatırlıyorum."

"Evet, haykırıyordum," dedi Tully. "Hem de çok yüksek sesle."

"Sana aldırmayan insanlara," dedi Jennifer.

"Hey, bir dakika. Burada annemden söz ediyoruz," dedi Tully. "Ve onun beni ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz."

"Evet," dedi Jennifer. "Çok derin bir sevgi bu."

Kızlar bir süre hiçbir şey söylemediler. Sonra Tully, "Jennifer, bana bunları neden soruyorsun?" dedi. "Yıllardır konuşmadık bunları. Neden şimdi soruyorsun?"

"Yıllardır bir sürü şeyi konuşmadık."

"Ne gibi?"

"Neden buraya gelmeyi bıraktığın gibi. Neden benim ve Julie'nin yanma gelmediğin gibi."

"Bunu sana anlattığımı sanıyordum."

"Evet, ama *nedenini* söylemedin. Neden Tully?"

Tully cevap vermedi. On iki yaşında olduğu zamanı düşündü. Ve on üç, on dört, on beş. 1973, 1974, 1975... İki yüzüncü kez. 4 Temmuz 1976'da Jennifer ve Julie'yle birlikte Shawnee Gölü'ne havai fişekleri seyretmeye gitmişlerdi. Tully, Jennifer'ı aramıştı. Jennifer hiçbir şey yokmuş gibi onu dışarı davet etmiş, Tully de kabul etmişti. İki buçuk yıldır birlikte ilk dışarı çıkışları değildi bu ama Tully'nin ilk arayışydı. *O yıllar, diye düşündü Tully. Sanki yeryüzünden kaybolmuştum. Her zamanki şeyleri yaptım; okula gittim, ev ödevlerimi yaptım, dans etmeyi öğrenip yeni arkadaşlar edindim, dışarı çıkıp sigara içtim, dans kulüplerinde dans edip kendime giysi almak için para kazandım. Ara sıra uyuyup Julie ve Jennifer'ı arada bir gördüm. Ama o yılları nasıl geçirdiğimi ben bile bilmiyorum. Kesinlikle koltukta yanımda oturan bu deliye tekrar anlatmaya değecek şeyler değildi.*

Jennifer gözlerini devirdi. "Unut gitsin. Söyle bana, Robin'e âşık mısın? Dürüst ol."

Tully karanlık odada Jennifer'ın silüetine baktı.

"Onu kaybetmek istemiyorum. Bu aşk mı?"

"Tully, çıktığın çocuklardan hiçbirini sevdin mi?"

Tully hiç tereddüt etmedi. "Hayır. Hiçbirini. Uzaktan bile sevmedim."

"Bu yüzden mi *Aşk Hikâyesi*'nin sonunda ağlamıyorsun?" diye sordu Jennifer. "Çünkü birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorsun."

Tully, Jennifer'ın bacağına hafifçe vurdu. "*Aşk Hikâyesi*'nin sonunda ağlamadığımı da kim söyledi?"

"Tully, on iki yıldır ağladığını görmedim."

"Ben fazla..." dedi Tully göğsünde bir yumruyla. "Fazla ağlamam."

"Benim önümde bile mi?"

"Belli ki öyle," dedi Tully. Sonra biraz yumuşadı. "Bazen birini... öyle sevdiğimi hayal etmeye çalışıyorum."

"Oliver'ın Jennifer'ı sevdiği gibi mi?"

"Hayır," dedi Tully, Jennifer'ın bacağına hafifçe sıkarak. "Onu anlıyorum. Çünkü Jenny'yi ben de seviyorum. Jenny'yi sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Gülümsedi. "Oliver'ı sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Tully, Jennifer'ın parmak uçlarını gözlerine bastırıp bir süre öyle durduğunu gördü. Şeytanlarını bastıran Jennifer hayalini zorla dışarı çıkarmak için kendi parmak uçlarını onun gözlerine bastırmayı geçirdi içinden bir an.

Karanlığın içinde hiç kıpırdamadan sessizce oturdular. Tik tak tik tak. Tik. Tak. Tik.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Tully.

"Benimle yukarı gel," dedi Jennifer. "Lütfen."

Üst kata çıktılar. Jennifer'ın odasını görünce Tully'nin ağzı açık kaldı; her zaman tertemiz olan odasına inanılmaz bir dağınıklık hâkimdi.

"Tanrım, Jennifer! Burada kim yaşıyor? Sen yaşıyor olamazsın!"

"Temizlik yapamayacak kadar meşguldüm."

"Meşgul mü? Tabii," dedi Tully.

Dağınık yatağın üstünde yan yana oturdular. Jennifer ayaklarına bakıp parmaklarını tekrar gözlerine bastırdı.

“Gececek Mandolini,” dedi Tully çaresizlik içinde. Jennifer’ın, Tully’nin anlamsız teselli sözcükleri karşısında dişlerini gösteren, yanına yaklaşamaz, evcilleştirilemez canavarlarını düşündüğünde bu çaresizliği öfkeye dönüşüyordu. Sözleri kendisine bile yavan ve boş geliyordu. “Unut onu... unut Jennifer Lynn Mandolini,” diye fısıldadı. “Lütfen. Unut onu.”

Ama içinden, *Jack kimin umurunda*, diye düşünüyordu. *İnsanı mahvedebilecek ya da heyecanlandırabilecek koca bir hayat var. Lanet olası koca bir hayat.*

Uzaklardan Jennifer’ın konuştuğunu duydu.

“Yazdığın o şiir nasıldı Tully? Hatırlıyor musun onu?”

“Hayır,” dedi Tully hemen. “Birkaç şiir yazdım. Yaz şiiri mi?”

“Yaz şiirini bilmiyorum,” dedi Jennifer. “Acıklı şiir.”

Tully boğazını temizledi.

“Eskiden şarkı söyledim

Eskiden

Tesellisiz, yalnız ama özgürdüm

Şimdi ruhumun her yanı örtüldüğüne göre

Ben ne olacağım?..”

Jennifer gözlerini kapattı. “Çok güzel,” dedi. “Şimdi bana yaz şiirini oku.”

Tully ondan hafifçe uzaklaştı. “Belki başka zaman, tamam mı Jen?”

“Tamam Tully,” dedi Jennifer.

Jennifer’ın düzensiz soluklarını dinlerken Tully’nin kalbi yerinden sökülüyordu. Aklından geçen korkunç bir düşünce, ışıkla şaşkına dönen bir böcek gibi irkilmesine neden oldu. *Jennifer bu kadar küçük bir şeyle bile baş edemiyorsa başka herhangi bir olayla nasıl baş edecek? Hep bir şeyle baş etmesinin gerekeceği ama bunu başaramayacağı bir zamanın gelmesinden endişelenirdi. Hayır, derdim ben ona, saçmalama. Aptal olma. Yaşanan her şey ancak daha fazla güçlenmeni sağlar. Nietzsche’nin ne dediğini hatırlıyor musun? ‘Seni öldürmeyen her şey daha güçlü yapar.’ Ama işte her zamankinden daha zayıf duruyor karşımda ve ben doğru sözcükleri bulamıyorum.*

“Eve gitmek istiyorum Jenny,” dedi sonunda.

Jennifer, Tully'nin Camaro'yu kullanmasına izin verdi. Rüzgâr içeri girsin diye bütün camları açtılar. Mart havası serindi ama bahar havası gibi kokuyordu. Sanki her şey çiçek açacaktı.

"Bu arabayı kullanmak çok kolay," dedi Tully.

"Tully, hayatında başka bir araba kullanmadın," dedi Jennifer. "Kolay olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bu doğru değil. Robin, Corvette'ini kullanmama izin veriyor."

"Evet, yalnızca otoparkta," dedi Jennifer. "Otoparkta çok hız yaptığından eminim."

Grove'a varınca verandada durup birbirlerine baktılar. "Jennifer," dedi Tully. "Sana bir şey soracağım ve bana doğru cevap vermeni istiyorum. Sen yardım için haykırıyor musun?" Arkadaşının zorlukla aldığı soluklarının sesini duyabiliyordu.

"Ne kadar da cesurca bir soru bu," dedi Jennifer sonunda.

"Bana cesurca cevap ver Jennifer, zaman kazanmaya çalışma, hemen cevap ver, haykırıyor musun?"

"Hayır, Tully," dedi Jennifer. "Haykırmıyorum."

"Haykıracağına söz veriyor musun?"

"Dostluğumuz üzerine yemin ederim."

Tully, Jennifer'ın tam karşısında durup üzgün gözlerle onun zayıf yüzüne baktı. Sonra sağ eliyle Jennifer'ın başını tuttu, yüzünü kendi yüzüne yaklaştırıp onu dudaklarından öptü, geri çekildi, sonra bir kez daha öptü.

"Mandolini, seni seviyorum," dedi acı içinde.

"Ben de seni Tully."

23 Mart Cuma günü Tully, Jennifer ve Julie okulda öğle yemeğinde birlikte oturdular (nadiren olan bir şeydi bu). Amigoluk sezonu kapanalı çok uzun zaman olsa da Jennifer genellikle amigo kızlarla otururdu. Tully arkadaşının biraz daha neşeli görüldüğünü fark etmişti. Onu bir türlü bırakmayan ağırlık hissi üzerinden biraz kalkmıştı. O cuma gecesi birlikte *Avcı'yı* seyretmeye gittiler.

"Bence En İyi Film Ödülü'nü kazanacak," dedi Jennifer eve dönerlerken.

"Bence *Eve Dönüş* kazanacak," dedi Julie.

“Ah, şaka yapıyor olmalısın!” diyerek güldü Tully. “Seni bir kazığa bağlayıp başına sürekli, ‘Savaş kötüdürüüü!’ tokmağıyla vursalar bile daha zalim olamazlardı.”

“Ah, ya bu filmde? Hepimiz kurtulacağını düşünürken Nick’i filmin son beş dakikasında öldürmek de ne oluyor? Bu zalimlik değil de ne?”

“Ben kurtulacağını düşünmemiştim,” dedi Jennifer gözlerini yoldan ayırmadan. “En başından beri öleceğini düşünmüştüm. Çok güçlü olmak istiyordu,” diye devam etti ifadesiz bir sesle. “Michael kadar güçlü olmak istiyordu ama öyle değildi, ne kadar uğraşırsa uğraşsın. Ve çok uğraştı ama sonunda inancını yitirdi.”

“Evet, fakat Stephen başardı,” dedi Julie. “Hâlbuki grubun en zayıfıydı.”

“Stephen hiçbir zaman güçlü olmaya çalışmadı,” dedi Jennifer. “Güçlü olmak Nick için olduğu kadar önemli değildi onun için. Stephen’a göre Michael çok yükseklerde bir yerdeydi, ona saygı duyulması gerekiyordu ama hiçbir zaman anlaşılamayacak biriydi. Ama Nick, Michael kadar güçlü olmak istiyordu ve sonunda onu kendi zayıflığı mahvetti.”

Julie arka koltukta elini şöyle bir salladı. “Ben Michael’ın o kadar da güçlü olduğunu düşünmüyorum. Bence güçlüymüş gibi yapıyordu.”

Jennifer başını salladı. “Hayır. Güçlüydü. Ona zarar vermek imkânsızdı.”

“Kimse o kadar güçlü değildir Jen,” dedi Tully boğuk bir sesle. “O bir efsane.”

“Bence filmde çok fazla çıkarım yapıyorsun Jen,” dedi Julie de.

“Evet, ama bu filmde *Eve Dönüş*’ün aksine bir şeyler çıkarmak mümkün,” dedi Tully. “Jennifer’la aynı fikirdeyim. Avcı kazanacak.”

“Oscar töreni ne zaman?”

“Nisanın dokuzu, pazartesi,” dedi Jennifer.

“Bekleyip göreceğiz, öyle değil mi?” diye karşılık verdi Julie. “Kaybeden, öğle yemeklerini ısmarlayacak.”

Önce Julie’yi bıraktılar. Jennifer arabasını Tully’nin evinin önüne park ettiğinde kollarını göğsünde kavuşturup başını önüne eğdi. “Belki de beni çok fazla seviyorsun Tully.”

Tully başını başka bir yöne çevirdi. Etrafındaki sis o kadar yoğundu ki iyi göremiyordu. Üzerindeki ağırlıkları atmak istercesine gözlerini

kırpıstırdı. Başını iki yana salladı ve sessizce, “Seni kesinlikle çok seviyorum Jennifer, hem de çok ama...” dedi ve duraksadı, “bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?”

“Keşke,” dedi Jennifer, “beni bu kadar çok sevmesen.”

Tully’nin başı titriyordu. “Bu kadar endişelenme. Sana çok yakınız gibi mi geliyor? Julie’yle de yakınız.”

“O kadar değil,” dedi Jennifer. “Sen ve ben çok yakınız.”

“Bunun nesi yanlış?” diye fısıldadı Tully. “Her şey yoluna girecek Jen.”

“Keşke bana bu kadar bağlı olmasaydın Tully,” dedi Jennifer acı dolu bir sesle. “Keşke olmasan.”

“Tamam Jen,” dedi Tully. “Olmam.”

“Olmayacağına söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum Jennifer,” dedi Tully. Boğazında öyle bir yumru vardı ki ağzından kısa sözcüklerin bile çıkabilmesine şaşırıyordu. “Olmam.”

24 Mart Cumartesi günü Tully, Jennifer ve Julie, Tom’un sezonun ilk beyzbol maçının ilk atışını yapmasını seyretmeye gittiler. Takımı on bire dokuz kazandı.

Jennifer neşeli ve konuşkandı. Tom’un maçı hakkında konuştu, ardından iki top çilekli ve çikolatalı dondurma yedi. Jack’i Shokie Lamber’la kol kola gördüğünde irkilmedi bile. Tully onu seyrediyordu. Jennifer, Jack’e ne selam verdi ne de baktı. Ruhunun derinliklerinde yatanları yalnızca kırpmadığı gözleri ele veriyordu.

25 Mart Pazar günü Jennifer her zamanki gibi Tully’yi alıp önce kiliseye, sonra da Village Inn’e götürdü. Daha doğrusu oralara giderken Camaro’yu Tully’nin kullanmasına izin verdi.

“Arabamı gerçekten çok seviyorum Tully,” dedi. “Ya sen?”

“Harika bir araba,” diye karşılık verdi Tully. “Lanet olası harika bir araba.”

“Gitgide daha fazla hoşuma gidiyor,” dedi Jennifer.

Tully’nin içinden, *evet, bütün Stanford sporcuları parlak bebek mavisi Camaro’nda sana deli olacak, demek geçti.*

Pazar akşamı Jennifer anne ve babasının arasına oturup onlarla birlikte *ABC Sunday Night Movie* programını seyretti. Daha sonra, "Anne, baba, üzgünüm ama bu yıl okul birincisi olamayacağım," dedi.

Lynn ve Tony birbirlerine baktılar. "Biliyoruz. Seni anlıyoruz. Önemli değil tatlım. Gerçekten," dedi Lynn.

"Son zamanlarda kendimi pek mutlu hissetmiyorum," diye devam etti Jennifer. "Eminim siz de bunu fark etmişsinizdir. Notlarım da etkilendi." Derin derin nefes alıp veriyordu.

"İyi misin Jen?" diye sordu Lynn. "Gidip... birini görmek ister misin?"

"Kimi mesela?"

"Doktor Collins'i. Nefes alıp verişin... şey... pek iyi değil."

Jennifer gülümsedi. "Olabilir. Evet. Bunu yapabiliriz. Nefesim yetmiyormuş gibi hissediyorum."

"Onunla şey hakkında... yani bilirsin... konuşmaya ne dersin? Biliyorsun..."

"Tekrar içime kapanmış olmamı mı baba? Merak etme. Siz beni çok seviyorsunuz, ben de sizi çok seviyorum. Eminim iyileşeceğim. Ergenlik çağı sorunları, bilirsiniz."

"Ah, tatlım, bilmez miyiz!" dedi Lynn. "Bunları hepimiz yaşadık. İyi olacaksın."

"Biliyorum anne," dedi Jennifer. "Bu arada," diye ekledi, "iyi haber şu ki babam gibi saçlarım dökülmüyor."

"Bu gerçekten iyi bir haber." Tony gülümsedi.

Daha sonra Jennifer anne ve babasını öpüp üst kata çıktı. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadı. Sonra uzun bir duş alıp saçını dört kez yıkadı, saç kremi sürdü. Bacaklarını ayak bileklerinden kasıklarına kadar tıraş etti, koltuk altlarını da. Duştan sonra bütün vücuduna Oil of Olay sürdü, özellikle yüzüne daha fazla özen gösterdi. Uzun bir tişört ve temiz bir iç çamaşırı giydikten sonra tartının üstüne çıktı. Kırk kiloydu.

Uyumakta zorluk çekiyordu. Bu yüzden sonraki iki üç saatini plakalarının, kitaplarının tozunu alarak geçirdi. Ortalığa saçtığı kâğıtları topladı, dergilerini yerine koydu. Yemek yiyebildiği bir ay öncesinden kalan kâğıt tabakları çöpe attı. Sabah saat ikide pencereyi açtı, içeri temiz hava girsin diye perdeleri açıp yatağına girdi. Sırtüstü uzanıp

ellerini başının altına koydu, tavana bakmaya başladı. Sonra Tully'yi aramadığını hatırladı. Yatağının altına uzanıp not defterini çıkardı, içinden bir sayfa yırttı.

Tully, yazdı karanlıkta.

Seni üzdüğümü bilmek içimi parçalıyor, benim Tully'm, Natalie Anne Makker, sadık dostum. Ama Tully, seni temin ederim ki ruhum böyle çılgınlıkların yükseldiği, kargaşa içindeki bir hayvanat bahçesini andırırken hayatıma devam etmemi sen de istemezdin. Hayatımı acı içinde geçirmemi istemezdin. İçimde başıboş dolaşan hayvanları kafese kapatmayı bana sen öğrettin çünkü senin içinde de yıllardır canavarlar başıboş dolaşıyor. Ama güç, irade gibi bir şey değil; onu bana geçiremezsin. Bana bir şeyleri öğretmeye çalışmış olsan da gücünü veremezdin. Bu da iyi bir şey çünkü bunu atlatabilmen için Tanrı senden bütün gücünü toplamanı isteyecek. Dışlerini ve yumruklarını sıkıp bunun üstesinden geleceksin. Başa çıkacaksın. Ama özür dilerim Tully. Korkarım ki hepimiz senin zavallı kalbini kırmaktan başka bir şey yapmadık...

Birkaç satır daha karalayıp defterini yatağın altına itti, başını tekrar yastığa koydu. Koyunları saymaya başladı ve yirmi yedinci koyun çitin üstünden atlarken Jennifer uykuya daldı.

26 Mart Pazartesi sabahı Jennifer etüt odasında yoktu. Etütten sonra Tully, Julie'yi bir kenara çekti. "Jennifer etütte değildi."

"Biliyorum. Ben de aynı etüde giriyorum, hatırlasana."

"Nerede o?" diye sordu Tully.

"Ben nereden bileyim? Evde hasta yatıyor olabilir mi?"

"Onu arayalım."

Alt kattaki kafeteryadan Jennifer'ı aradılar. Tully telefonu yirmi kez çaldırdıktan sonra kapattı ve gergin bir şekilde, "Annesini arayalım," dedi.

"Ah, harika, Tully!" dedi Julie öfkeyle. "Bayan Mandolini'yi arayıp ona kızının etütte ve evde olmadığını söyleyelim."

"Peki, nerede o zaman?" diye sordu Tully.

“Belki duş alıyordur,” diye karşılık verdi Julie. “Belki müziğin sesini fazla açmıştır ve telefonu duymuyordur.”

Tully, “Bu imkânsız,” diyerek onun sözünü kesti. “Müzik setinin fişi takılı değil.”

“Neden?”

“Çünkü Jennifer fazla müzik dinlemediğini ve setin pasif elektrik çekmesini istemediğini söyledi.”

“Pasif elektrik mi?”

“Onun söylediği bu,” diye karşılık verdi Tully. “Ne yapacağız?”

“Neyin var senin? Senin ne yapacağını bilmiyorum ama ben sağlık dersine gidiyorum.”

“Julie.”

“Tully! Bu ne biçim bir yüz ifadesi böyle? Sen aklını kaçırmışsın! Beni dinle. Jenny duş alıyordur. Müzik dinliyordur. Fişi tekrar takmıştır. Alışverişe gitmiştir. Araba kullanıyordur. Kansas City’ye gitmiştir. Kocaman kız.”

Tully hareketsiz kaldı. “Benimle gel Julie.”

Julie, “Ben sağlık dersine gidiyorum Tully. Yemekte görüşürüz,” diyerek derse koştu.

Tully orada dikilmeye devam etti. Sonra yavaşça dolabına gitti, kitaplarını dolaba koyup okuldan çıktı. Dışarıda Robin’i aramayı, ondan gelip kendisini almasını istemeyi düşündü. Ama bu aptalca bir düşünceydi, hemen vazgeçti. Kollarını bedenine dolayıp düşündü. *Hem ona ne diyeceğim? ‘Lütfen beni alıp Sunset Court’a götür’ mü diyeceğim? Sadece Sunset Court’a giderken yalnız olmak istemiyorum. Ashnda Sunset Court’a gitmeyi hiç istemiyorum. Robin, lütfen gelip beni bir çöle götür, bir palmye ağacına götür, içmeye götür, beni Sunset Court’tan uzaklaştır yeter Robin. Yan girişteki banka oturdu. Orada o kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki ayağa kalkıp 10. Cadde’yi geçene kadar güneş bahçedeki ağacın dibinden gökyüzünün ortasına kadar yükselmişti. Sunset Court’a doğru yürürken omuzlarını olabildiğince dik tutuyordu. Yolda yanından geçen her arabayı saydı, Jennifer’ın evine varana kadar elli yedi araba görmüştü.*

Garajı geçti, kollarıyla kendini biraz daha sıkı sararak arka bahçe kapısına gitti. Piknik masasına oturdu, çimenleri seyretti. Ön tarafta bir arabanın kapısının kapandığını duyunca hemen araba yoluna koştu

ama gelen Jennifer'ın Camaro'su değildi, yalnızca Bayan Mandolini'nin Chrysler Plymouth'uydu.

"Tully, burada ne yapıyorsun? Ne oldu?"

"Ah, hiçbir şey Bayan Mandolini."

"Tully, yüzün kül gibi olmuş. Ne oldu? Evde her şey yolunda mı?"

Evde mi? Benim evim harika, işte geliyor, işte geliyor, işte şimdi her şey yıkılıyor, tam buraya, bulunduğumuz yere, geri dönüp bu evden kaçacağım ve buraya bir daha hiç gelmeyeceğim. Burada, onun karşısında olmaya dayanamıyorum.

"Öğle yemeği ister misin?" Lynn mutfğa girip dolabın kapısını açtı, Tupperware kaba koyduğu ton balıklı salatayı çıkardı.

"Gelmene sevindim. Seninle uzun zamandır konuşmamıştık. Kendimi sana çok yakın hissediyorum Tully. Bana karşı çok iyisin ama sen bunu zaten biliyorsundur."

Lynn'in sesi Zaire kadar uzak ve siyahtı sanki. "Elbette," diye mırıldandı Tully.

"Ve ara sıra sergilediği tavırlara rağmen Bay Mandolini'ye karşı da çok nazıksın. Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Lynn ağzı dolu bir şekilde.

"Bayan Mandolini," dedi Tully elini boğazına koyarak. "Jen'in arabasının garajda olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Elbette garajda, gece oraya park ediyoruz."

"Bir kontrol eder misiniz lütfen?" dedi Tully sesinin sakın çıkması için çabalayarak. Ama Lynn, Tully'de garip bir şey görmüş, sesinde bir şey duymuş olmalıydı çünkü sandviçini bir kenara bıraktı (ama Marlboro'sunu bırakmadı). "Tully, Jennifer nerede?"

"Okulda değil," dedi Tully. "Alışverişe falan gitmiş olabilir diye düşündüm."

"Jennifer okulu kırıyor, öyle mi?" Lynn omuz silkip tekrar ton balıklı sandviçini aldı. "Şey, sanırım her şey mümkün," dedi ağzı dolu bir şekilde.

Dışarı çıkıp garaja gittiler. Lynn anahtarı çevirirken Tully karışındakini görmek istemeyerek gözlerini kapattı. Garaj kapısının yavaşça yükseldiğini duydu. Gözlerini açtığında 1978 model parlak, bebek mavisi Camaro'yu gördü.

Tully kıpırdamıyordu, Lynn de öyle. Lynn'in sigarasından dökülen kül dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

"Vay canına," dedi Lynn. "Nerede acaba? Sence nerede olabilir Tully?"

Tully onu duymuyordu. Alçaktaki bir rafa tutunmuş, sabit durmaya çalışıyordu. Birden içini kaplayan öfkeyle şaşkına döndü. Evet. Öfke. Lanet olası çıplak öfke. *Kahretsin, Jennifer, kahretsin, en azından açık alana çıkmaz mıydın? En azından bizi biraz olsun düşüncemizi miydin? Azıcık olsun?*

"Tully, sence nerede olabilir?" diye sordu Lynn biraz daha telaşlı bir şekilde.

Tully başını kaldırdı, Lynn'in bakışlarını karşıladı ve olabildiğince sakin bir şekilde, "Evde Bayan Mandolini," dedi. Ama rafı bırakınca bacalarının dermanı kesildi, beton zemine yığıldı.

"Tully, neyin var senin? Hasta mısın?" diye sordu Lynn bir eliyle ona yardım edip diğer eliyle Marlboro'sunu tutarken. "Berbat görünüyorsun, neden içeri girmiyorsun? Jen seni arabayla evine bırakır."

Tully zorlukla ayağa kalktı. Perişan bir halde, *eğer Jennifer araba kullanmak isteseydi zaten bir yere gitmiş olurdu*, diye düşündü. Ama arabası garajdaydı!

"Jennifer!" diye bağırdı Lynn Mandolini merdivenlerin başından. "Gel de bir şeyler ye. Jenny Lynn!"

Cevap yoktu. Lynn tırabzanlara tutunan Tully'ye baktı. Yukarıya önce Lynn çıktı. "Umarım iyidir," dedi. "Son birkaç gündür kendini pek iyi hissetmiyordu. Ama bu çok garip. Bu sabah çok iyi görünüyordu. Çok neşeli ve canlıydı. Kahvaltısını yaptı." Üst katta Jennifer'ın odası dâhil bütün odaların kapıları kapalıydı, bu yüzden koridor karanlık bir tünele benziyordu. Tully, Jennifer'ın kapısının yakınında durdu.

"Tully! Orada dikilecek misin, yoksa kapıyı açacak mısın?" Lynn, Tully'nin yanından geçip tokmağı çevirdi.

Jennifer'ın odası boştu. Birlikte içeri girdiler. Oda yalnızca boş değil, tertemizdi. Yatak toplanmıştı, yerler süpürülmüştü, pencere aralıktı. Kitaplar ve plaklar yerli yerindeydi.

"Vay canına, bunu ne zaman yapmış?" dedi Lynn merakla. "Dün gece odası çok dağınıktı."

Tully, Jennifer'ın yatağına oturdu. Elleri nemliydi. "Bu sabah. Bu sabah yaptım."

"Ne? Okula gitmek yerine mi?" dedi Lynn. "Şey, belki de. Bana onun evde olduğunu söylemiştin."

Tully parmak uçlarını gözlerine o kadar güçlü bir şekilde bastırdı ki ellerini çektiğinde karşısında kırmızı noktalar gördü. "Bayan Mandolini, Jennifer okulda değil ve arabası garajda."

"Ama evde de değil Tully," dedi Lynn biraz kızgın bir şekilde. "Dinle, öğle yemeği molam bitmek üzere."

"Bayan Mandolini," dedi Tully. "Jennifer evde."

"Tully, evde ikimiz dışında kimse yok. Evde olamaz. Nerede peki?"

"Banyoya baktınız mı?" dedi Tully zorlukla duyulan bir sesle. O anda Jennifer'dan nefret etti.

Lynn Mandolini zorlukla nefes alıyordu artık. "Banyodan hiç ses gelmiyor," dedi. "Neden banyoda olsun ki?"

Tully dikkatle yataktan kalktı, yavaşça Bayan Mandolini'nin önünden geçip elini banyo kapısının tokmağına koydu.

Kapı kilitliydi.

Tully geri çekilip dizlerinin üstüne çöktü. "Banyoda," dedi ellerini yüzüne koyarak.

"Saçmalama," dedi Lynn. "Dur, ben de deneyeyim. Belki de yalnızca kapı sıkışmıştır, bazen sıkışıyor."

Banyo kapısı kilitliydi.

"Jenny?" dedi Lynn.

Tully alt dudağını tuz ve metal tadı alana kadar ısırdı.

"Jenny Lynn," dedi Bayan Mandolini kapıya vurarak. "Jenny Lynn, tatlım, kapıyı aç. Neyin var? Tatlım, lütfen kapıyı aç Jenny Lynn. Jenny Lynn? Jennifer! Kapıyı aç! Kapıyı aç Jennifer! Aç şu lanet olası kapıyı!"

Tully gözlerini kapatıp dizlerinin üstüne çöktü, ellerini kulaklarına koymuş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. "*Cennetteki Babamız, adın kutsal kılınsın...*" Bu arada Bayan Mandolini'nin ağlamaklı sesini, kapıya vuruşunu, çılgınlıklarını duyabiliyordu. "Jenny Lynn, Jenny Lynn! Tatlım lütfen! Annen için kapıyı aç! Anneciğin için kapıyı aç Jenny Lynn!"

Lynn sendeleyerek alt kata indi, bir tornavida aldı, tekrar yukarı koştı, kapı tokmağının önünde diz çöküp deli gibi kilidi sökmeye başladı. Sağ eliyle tornavidayı tutuyor, sol eliyle yüzünü siliyordu, bu arada durmadan, "Jenny Lynn, Jenny, her şey yoluna girecek tatlım, her şey iyi olacak," diye mırıldanıyordu.

Tully onun arkasında durmuş, ellerini birbirine kenetlemişti. "...*egemenliğin gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun...*"

Lynn bir vidayı söktü, diğerini sökmeden omzuyla kapıya yük-lendi. Tully başını eğip titreyen ellerini sımsıkı birbirine kenetledi. "...*bugün bize gündelik ekmeğimizi ver. Bize karşı suç işleyenleri başışladığımız gibi, Sen de bizim suçlarımızı...*"

Gözleri sıkıca kapalı olsa da Tully sağır değildi ve Bayan Mandolini'nin kapıyı açıp kızını bulduğunda attığı çığlıkları yalnızca sağırlar ve ölüler duyamazdı.

II

Demiryolu Günleri

Sakin ol ruhum; sakin ol.

A. E. Housman

Küçük Yanılsamalar Evi

Mayıs 1979

Tully liseden mezun olmadan kısa bir süre önce Tracy Scott adında bir kadın, Tully'nin perşembe günleri çalışmaya devam ettiği Washburn Kreş ve Gündüz Bakımevi'nde yanına geldi. Tracy Scott yirmi beşinde, iri kemikli bir kadındı ve mini eteği beyaz, dolgun bacaklarının Tully'nin görmek istediğinden çok daha fazlasını açıkta bırakıyordu.

Tracy'nin üç yaşındaki oğlu Damien, Washburn Kreş'i ne gidiyordu. Tully, çocuklarını oraya gönderebilmek için anne babaların Washburn Üniversitesi'nde kaç kredilerinin olması gerektiğini bilmiyordu. Ama Tracy'yi dinlerken çok fazla olmaması gerektiğini tahmin etti.

Tracy Scott, Tully'nin yaz aylarında Damien'a haftada beş altı gece bakıp bakamayacağını soruyordu. "Yeni erkek arkadaşım bir müzisyen," dedi Tully'ye. "Ben de o çalarken ona destek olmak istiyorum. Gerçekten çok iyi çalıyor. Kesinlikle. Onu görsen sen de öyle düşünürdün. Belki bir ara sen de gelirsin."

Tully emin değildi. Tracy nerede oturuyordu?

"White Lakes Alışveriş Merkezi'nin hemen karşısında. Kansas'ta. Şey, aslında Kansas'ın hemen arkasında. Bir iki gece eve geç gelebilirim. Çalmak için nereye gideceğine bağlı. Eskiden Damien'ı da yanımda götürüyordum ama Billy'nin bundan pek hoşlandığını sanmıyorum. Damien huysuzluk ediyor. Üstelik Dami'nin biraz şeye ihtiyacı var... sen söyle. Huzura. O henüz küçük bir çocuk. Geç saatlere kadar uyanık kalmak onun için iyi değil, sence de öyle değil mi?"

Tully kesinlikle onunla aynı fikirdeydi.

"Sana fazla para ödeyemem Tully," dedi Tracy. "Ama Damien seni çok seviyor, evde durmadan senden söz ediyor. Ödemenin eksik kalacağını yatacak yer ve yemekle tamamlarım, ne dersin? Kullanabileceğin

boş bir odam var. Hâlâ evde yaşıyorsun, değil mi? Ne diyorsun? Bu konuyu düşünür müsün?”

Tully ona düşüneceğini söyledi.

Birkaç gün sonra Hedda işten eve yürürken paçaları kesik bir şort ve askılı tişört giymiş zayıf bir kız yanına yaklaştı. Bir süre Hedda'nın arkasından yürüdü, sonunda cesaretini toplayıp yanına geldi.

“Siz Hedda Makker mısınız?”

Hedda kıza şöyle bir baktı. “Sen kimsin?”

“Siz beni tanımazsınız,” diye cevap verdi kız. “Ama kızınızı tanıyorum.”

Hedda hemen kulak kesildi.

“Adın ne?”

“Gail,” diye cevap verdi kız Hedda'ya yetişmeye çalışarak. “Gail Hoven.”

“Gail, bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Eee, şey, eee, peki.” Gail son derece gergin görünüyordu. “Mektubumu aldınız mı?”

“Ne mektubu? Gerçekten çok yorgunum Gail,” dedi Hedda. “Eve gitmek istiyorum.”

Bu sözler kızın cesaretini artırdı. “Bayan Makker,” dedi. “Sanırım kızınızın eylül ayından beri benim erkek arkadaşım ile çıktığını bilmeniz gerekiyor.”

“Aah,” dedi Hedda.

“Jennifer'ın on sekizinci doğum gününde tanıştılar ve o zamandan beri haftada iki ya da üç gün buluşuyorlar!”

“Üç gün, ha?”

“Evet, hanımefendi, hı hı,” dedi Gail. “Size yalan söylüyor. Bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

“Eh, teşekkür ederim Gail,” diye karşılık verdi Hedda. “Ama bunu zaten biliyorum.”

Gail buna çok şaşırılmış gibiydi. “Ah, öyle mi?” diye kekeledi.

“İstedliğini yapabilir. Şimdi bırak da eve gideyim Gail.”

“Evet, elbette Bayan Makker,” dedi Gail. Yolun ortasında kalmıştı.

“Ah, Gail?”

“Evet Bayan Makker?”

“Belki de kendine başka bir erkek arkadaş bulsan iyi edersin, yoksa seni başka kimse istemiyor mu?” dedi Hedda arkasına dönmeden.

Hedda eve gidince Tully’yi bekledi. Akşam yemeğini hazırlamadı. Lena’yla konuşmadı. Televizyon kapalıydı. Oturup bekledi. Yedi buçukta Lena’dan odasına çıkmasını istedi.

Tully eve vardığında saat sekizdi. Tracy Scott’ın evini ziyarete gitmişti. Tracy bir karavanda yaşıyordu (karavanda, Tanrı aşkına!). Hem yalnızca bir karavan değildi orası, pis, eski bir karavandı ve her yerinde kirli çamaşırlar, bulaşıklar ve kirli Damien vardı. Ama Tully’nin canını sıkan şey bu değildi. Onun canını sıkan, *Damien’in* her tarafı kirli çamaşır ve bulaşıkla dolu, pis ve eski bir karavanda yaşıyor olmasıydı. Tracy dağınıklık ve koku için özür dilemişti. “Özür dilerim. Çok meşguldüm, temizlik yapmaya fırsatım olmadı.” Ama Tully, Tracy Scott’m hiçbir zaman temizlik yapma fırsatı bulamadığından emindi. Karavanın pisliği *orada yaşıyor gibi* görünüyordu. *Bu kesinlikle yatay bir geçiş olacak*, diye düşünmüştü Tully arabayla eve dönerken. Sanki bir şey fark edecekmiş gibi.

Kapıdan girip annesinin yüzünü görünce, “Geciktiğim için özür dilerim anne, Julie’deydim,” dedi.

Hedda kanepeden kalktı, Tully’nin yanma gidip yüzüne bir yumruk indirdi. Tully yumruğun etkisiyle sendeleyip geriye doğru düştü. Ter içindeki Hedda dişlerini sıkarak tek kelime bile etmeden Tully’nin yanma gelip karnına bir yumruk indirdi.

Tully’yi tekrar tekrar tekmeledi ve Tully sonunda çılgık atmaya başladı. Çılgıllıkları ön kapıdan dışarı taşıp Grove’a yayıldı ve birkaç komşuları dışarı çıktı. Birbirleriyle fısıldaştılar ama hiçbiri Hedda’nın kapısına gitmeye cesaret edemedi.

“Anne!” diye haykırdı Tully. Hâlâ sırtüstü yatıyor ve annesinin ayağından kaçmaya çalışıyordu. “Yapma, yapma, yapma!” Sonunda ayağa kalkmayı başarıp elleriyle yüzünü kapattı. Bu arada ağzından köpükler saçan annesi onu yumruklayıp, “Sürtük, sürtük, sürtük!” diye tıslıyordu.

Tully iki yaşından itibaren korkmayı, korkuyla birlikte nefreti, nefretle birlikte de sessizliği öğrenmişti. Ama bu akşam başka bir

şey daha ortaya çıkıyordu. Elleri yüzünde, mücadele edip kendini korumaya çalışırken içini bir öfkenin kapladığını hissediyordu. Öfkesinin gücü neredeyse yerden yükselmesine neden oldu ve Tully annesinin elini yakalayıp duvara çarptı. “Kes şunu! Kes şunu deli kadın, kes artık!” diye tısladı.

Hedda, Tully’den çok daha güçlüydü ve kızının öfkesini görmek onu yalnızca daha da delirtmiş ve güçlü hale getirmişti. Tully’ye doğru atılıp iki eliyle boynunu yakaladı, onu sallayıp boğmaya başladı.

Gerçek hayatta nefes alamamak Tully için garip bir histi. O kadar sık ölüm korkusuyla ter içinde uyanıyordu ki nefes alamayınca başta rüya gördüğünü sandı; ağır çekimde boğuluyor ve mücadele etmiyordu. Bu hissi çok iyi tanıdığı için paniğe kapılmıyor, nefes almak için çaba bile harcamıyordu. Sonunda dizini kaldırıp bütün gücüyle Hedda’nın kasıklarına indirdi. Hedda yutkunup Tully’yi bıraktı. Hedda’nın iki elinin de kasıklarında olduğunu görmek Tully’yi daha da cesaretlendirdi. Dişlerini sıkıp Hedda’nın dağınık saçlarını yakaladı, aşağıya doğru çekip, “Sen lanet olası bir delisin! Lanet olası bir deli!” diye bağırdı.

Birkaç dakika sonra Tully onu bıraktı. Anne kız birbirlerinden uzaklaştırlarken kan içinde olduklarını gördüler. Bir an öylece dikilip aptal aptal birbirlerine baktılar. Tully annesine bakıp dikiş atılmadığı için açılan bileklerini yukarı kaldırdı. Kısa bir süre önce kesildikleri için –üç yıldır ilk defa– henüz iyileşmemişlerdi. Kan Tully’nin ellerine, parmaklarına doğru akıp yere damlıyordu. Koyu renkli kan damlaları siyah beyaz seramik zeminde kırmızı lekeler oluşturunuyordu. Tully bileklerini göğsüne bastırdı.

Hedda çılgılık atmaya başladı. “Seni sürtük, seni yalancıl!” diye haykırdı. Sonra yeniden soluk soluğa Tully’nin üstüne atıldı. Artık hazırlıklı ve daha sakin olan Tully hızla geri çekilince annesi dizlerinin üstüne düştü, ayağa kalkıp tekrar Tully’ye doğru bir hamle yaptı. Sonra bir hamle daha. Ondan uzaklaşmaya çalışan Tully daha ağır ve daha sakin hareket ediyordu, sanki çok fazla gerilim ve öfke bütün savunmasını zayıflatmıştı. Ama kendisini sakinleştiren şeyin gerilim ya da öfke olmadığını biliyordu çünkü başının dönmesi geri planda kalmış, tanıdık bir foşşş sesine dönüşmüştü. Karşısında Hedda’yı değil, dalgaları ve kayaları görüyordu. Kayalar, Tully orada kanlar

içinde dururken ona sürtük ve yalancı olduğunu haykıran annesinin gerçek dışı görüntüsüyle karı ıyordu.

“Ne diyorsun sen manyak kadın? Beni neyle su lıyorsun?” dedi zayıf bir sesle, bilekleri hâlâ g  s ndeydi. Bacakları titriyordu, bir sandalyeye ya da kanepeye tutunmak istiyordu ama iki bileği g  s ndeyken bunu yapamıyordu.

“Eylülden beri d z   yormu sun!” diye haykırdı Hedda.

Tully bütün mantığını kaybetmişti. Annesine doğru atılıp ellerini onun karşısında savurdu. Hedda’nın yüzü bir anda kan içinde kaldı. “Eylülden beri mi? Eylül! 1972’nin Eylül ayı demek istiyorsun, değil mi anne? Eylül 1972, doğru, Charlie eni teyle ba layarak! Değil mi anne? Değil mi?”

Kanepeye yaslanıp ondan destek alan Hedda nefes nefese Tully’ye bakarak başını salladı. “Bütün bunlara bir son vereceksin, beni duyuyor musun?” diye tısladı. “Benim  atım altında bir sürtük ve yalancı olmayacaksınız!”

Dik dik bakarak tekrar Tully’ye doğru atıldı ama yere d  t . “Benim evimde ya arken bunu yapmayacaksın, beni duyuyor musun?” diye bağırdı d  t   yerd n.

“Harika!” dedi Tully. “Canın cehennem!” Ba ırmak istiyordu ama ba ıracak gücü kalmamıştı. Dönüp yalpalayarak merdivenlere ve banyoya yönelirken kesik bilekleri de Hedda’nın yüzüne ve zemine, “Canın cehennem!” diye ba ırıyordu.

Hedda solukları düzelene kadar d  t   yerd  kaldı, sonra ayağa kalkıp koluyla yüzünü sildi, üst kata  ıktı. Tully’yi odasında, yatağının önünde buldu. Tully bileklerini beceriksizce bandajlamı , süt kasalarına giysilerini dolduruyordu.

“Ne yapıyorsun Tully?”

“Buradan defolup gidiyorum anne,” dedi Tully ona bakmadan.

“Bu evden ayrılamazsın.”

“Ah. Doğru.”

“Bu evden ayrılmıyorsun! Tully! Beni duydun mu?”

“Anne, sen *beni* duydun mu?”

“Hiçbir yere gitmiyorsun, otur ve sakinle . Yaralısın. Yine kendini kesmeye ba lamı sın.”

“Artık seninle konuşmak istemiyorum anne. Bu odadan çık ve beni rahat bırak.”

Hedda, “Tully, benimle böyle konuşma!” diye bağırıp Tully’nin üstüne atıldı.

Tully ayağa kalktı, bacaklarını hafifçe aralayıp dimdik durdu. Uzun namlulu kırk beşliği bandajlı elleriyle Hedda Makker’a doğrulttu.

Hedda donup kalmıştı, tabancaya bakıyordu. “Nereden buldun onu?” diye fısıldadı.

“Anne,” dedi Tully. Sesi zayıftı ama gözlerinde bir delinin bakışları vardı. “Bu önemli değil. Önemli olan buradan gidiyor olmam ve bir daha geri gelmeyecek olmam. Buna alışkın olmalısın anne, ailenin seni bırakıp bir daha geri gelmemesine yani.”

Hedda irkildi.

Tully bir kahkaha attı. “Bunu sana nasıl söyleyebiliyorum anne? Çünkü sen lanet olası bir delisin! Bu yüzden söyleyebiliyorum. Ve beni de delirtiyorsun.” Tabancayı indirdi ama annesinin karşısında dikilmeye devam etti.

“Tabancayı bırak,” dedi Hedda.

“Anne, bu odadan çıkmanı istiyorum. Birkaç dakika içinde evinden gideceğim.”

“Gitmeni istemiyorum,” dedi Hedda. “Kendimi kaybettim, o kadar.”

“Çok geç,” dedi Tully.

“Gitmeni istemiyorum,” dedi Hedda donuk bir sesle.

“Anne!” diye bağırды Tully. “Bu odadan çık, böylece ben de bu evden çıkabileyim! Beni duyuyor musun?”

Hedda kıpırdamadı.

“Sana bir şey söyleyeceğim ve buna inanmayacaksın. Eğer beni durdurmaya çalışırsan, eğer yanıma gelersen, eğer bana saldırırsan seni öldürürüm. Seni öldürürüm, anladın mı?”

Hedda kızına dik dik bakıyordu.

“Seni sokağın ortasında kuduz bir köpek gibi öldürüp hayatının geri kalanını yaşamaktan kurtarırım!” diye bağırды Tully nefes nefese. “Sana karşı bazı kötü hisler beslediğimi düşünebilirsin ama anne, senden nefret ediyorum. Nefret ediyorum! Şimdi odamdan defol!”

Hedda ellerini uzatıp Tully’ye doğru iki adım attı.

Tully nişan aldı, horozu kaldırıp Hedda daha fazla ilerleyemeden yüzünün otuz santim yakınına ateş etti. Patlama sağır ediciydi ama kurşun kapının yanındaki duvara girip yalnızca küçük bir delik açtı. Tully ürperdi.

Hedda hareketsiz duruyordu. Tully horozu tekrar kaldırdı. “Anne, odamdan çık çünkü bir dahaki sefere ıskalamam.”

Hedda arkasını dönmeden kapıya doğru geriledi, kapıyı açıp sendeleyerek dışarı çıktı.

Tully tabancayı elinden bıraktı, telefona gidip kablosunu duvardan söktü. Lena teyzesinin polis çağırmasına fırsat vermek istemiyordu. Yarım saat sonra pek de yeni sayılmayan arabasına binip Kansas Otoyolu’na çıktı.

Gece olmuştu. Tully cebinde sekiz yüz dolar ve tabancasıyla hiç durmadan batıya doğru gidiyordu. Her yeri acıyordu.

Bir yerlerinin kırılmış olmasından kuşkulandı; ya burnunun ya kemiklerinin ya da hepsinin birden. Bilmiyordu. Kasırğa alarmini duyunca arabayı durdurdu.

Hava inanılmaz derecede rüzgârlıydı, özellikle burada, diye düşündü Büyük Ovalar’ın ortasındaki Kansas’ın ortasında. Otoyol zifiri karanlıktı. *Kırlarla çevrili olmalıyım*, diye düşündü Tully. Gökyüzünde yıldızlar yoktu, yolda başka araba yoktu. Yalnızca evinin üç yüz yirmi kilometre batısındaki Tully ve kasırğa vardı. I-70’te arabayı yol kenarına park edip yamaçtan aşağı indi, bir çukur bulup içine girdi ve anında bilincini kaybetti.

2

Ayıldığında sabah olmuştu ve yağmur yağıyordu. Vücudu ağrıyor, bilekleri zonkluyordu. Toprak setten yukarı çıkıp arabasına bindi, bir sonraki çıkıştan döndü, iki yüz kırk kilometre doğuya gidip Manhattan’a, DeMarco ve Oğulları’na döndü. Batıyı bulma girişimi Tully’yi Central Plain’deki WaKeeney’ye kadar getirmişti.

Manhattan'da Robin onunla ilgilendi. Tully, Manhattan Memorial'da kırk sekiz saat kaldı. Doktorlar burnunu ikinci kez düzelttiler, çatlamaş iki kaburgasını bandajlayıp bileklerindeki kesiklere beş altı dikiş attılar.

Tully, Robin'le iki hafta boyunca, haziranın ortasına kadar kaldı. Aslında onunla kalmak istemiyordu ama fazla seçeneği yoktu. Hem zaten Robin günün büyük bir bölümünde çalışıyordu. Tully de arabayla etrafı geziyor, alışveriş yapıyor ve kütüphaneye gidiyordu. Bazen Julie'yi görmek için Topeka'ya gidiyordu. Ama bunu çok sık yapmıyordu.

Akşamları yemeğe, bara, sinemaya ya da gece kulübüne gidiyorlardı. Bir keresinde Tully, Kansas eyaletinden yakışıklı bir dans öğrencisiyle dans yarışmasına girmiş, yarışmayı kazanınca ona daha önce dans edebilen bir İrlandalıyla hiç karşılaşmadığını söylemişti. Delikanlı da Tully'ye onun gibi dans edebilen biriyle hiç karşılaşmadığını söylemişti. Birlikte iki yüz dolar kazanmışlardı. Çocuk ona paranın yarısını verip bir içki ısmarlamıştı. Ve o gece Robin'le hararetli bir kıskançlık kavgasına tutuşmuşlardı.

Tully ertesi gün o öğrenciyi arayıp delikanlının üç dans öğrencisiyle paylaştığı kampüs dışındaki evine gitmişti. Öğleden sonra birlikte olmuşlardı ve Tully çocuğun dansta sekste olduğundan çok daha iyi olduğuna karar verip geri dönmüştü.

Tully iki hafta boyunca ne yapacağına karar verememişti. Sık sık I-70'e çıkıp Salina civarından geri dönüyordu. Bir keresinde Bay ve Bayan Mandolini'yi ziyaret etmek için Lawrence'a gitmişti. Lynn, Sunset Court'taki evlerine bir daha girmemiş, Tony onlara şehir dışında bir yer bulana kadar annesiyle kalmıştı. Lawrence'a taşınmışlardı ve artık Massachusetts Caddesi'nin sonunda tek yatak odalı bir apartman dairesinde oturuyorlardı. Tony her gün işe gidip geliyor, Penney's'de müdür yardımcısı olarak çalışmaya devam ediyordu. Bayan Mandolini artık çalışmıyordu. Tully onu hiç görmemişti. Tony ona karısının pek iyi olmadığını söylemişti ve konuştukları süre boyunca yatak odasının kapısı kapalı kalmıştı. Tully orada fazla kalamamıştı.

Gitmeden önce Tony kolunu onun omzuna atmış ve Topeka Lisesi 1979 yıllığının vasiyetler bölümünü göstererek, "J. P. kim?" diye sormuştu. Tully ses çıkarabilseydi ona cevap verecekti ama Tony'nin

bakışları ona *Muhteşem Gatsby*'deki George Wilson'ın bakışlarını hatırlatıyordu.

Bu yüzden Bay Mandolini'ye J. P.'nin kim olduğunu söylememiş, omuz silkip başını iki yana sallamıştı.

Bir an sessiz kaldıktan sonra Bay Mandolini, "Üzgünüm Tully," demişti. "Bu bizim için çok zor. Ama eğer bir şeye ihtiyacın olursa..."

Tully cansız bir şekilde gülümsemişti ona.

Robin'in evine geri döndüğünde süt kasalarını toplayıp ona bir not bırakmıştı: *Sevgili R., ben Topeka'ya, Tracy Scott'ın yanına dönüyorum. T.*

Tracy, Tully'yi gördüğüne çok sevinmişti. Arka tarafta ona küçük bir oda verip temizliğe yardım ederse "küçük bir ekstra" ödemeyi önermişti.

Küçük bir ekstra, diye düşünmüştü Tully. Bana ödeme yapmak bir yana, çocuğuna oyuncak almak için küçük bir ekstrası bile olduğunu sanmıyorum. "Sorun değil," diye karşılık vermişti Tracy'ye.

Yakıcı bir yaz geçiriyorlardı. Kansas'ın havası değişkendi, bu havada herkes bir şeyler bulabilirdi. Ama bu yaz ister bardaktan boşanırcasına yağmur yağsın, ister güneş açsın, ister fırtına çıksın, ister şimşek çaksın hava sıcaklığı otuz beşin altına düşmüyordu.

Tracy gün içinde nadiren evde duruyordu, oysa gün boyunca evde olması gerekiyordu. Genellikle hızlı bir kahvaltı yapıp "ufak tefek işleri halletmek" üzere dışarı çıkıyor ve gitgide daha fazla dışarıda kalıyordu. Erkek arkadaşı Billy onun bütün enerjisini tüketiyordu. Tracy sabahları süslenip püslendikten sonra öğle yemeğine kadar geleceğini söylüyor ama akşam altıya kadar dönmüyordu, o zaman da Billy minibüste onu beklerken üzerini değiştiriyordu. Sonra Damien'a bir hoşça kal öpücüğü verip dışarı fırlıyordu.

Tully, Damien'ı sık sık Blaisdell Havuzu'na götürüp ona yüzme öğretiyordu. Havuzdan sonra Topeka'nın dünyaca ünlü hayvanat bahçesine gidiyor ya da atlıkarıncaya biniyorlardı. Tully her pazar Damien'la birlikte St. Mark's'a gidiyordu. Birkaç pazar kiliseye gittikten sonra Tully, Robin ve Damien hep birlikte Shawnee Gölü'ne gitmişlerdi. Tully bazen cumartesileri Robin'in futbol maçlarını

seyretmek için Damien'la birlikte Manhattan'a gidiyordu. Julie'yi nadiren görüyordu.

"Tully, neden bize daha sık gelmiyorsun?" diye sormuştu Bayan Martinez bir öğleden sonra. "Kızım seni özlüyor," diye eklemişti kızı başını eğmiş, sosisli sandviçine bakarken.

"Çok meşgulüm Bayan Martinez," diye karşılık vermişti Tully, Damien'ın başını okşayarak. "Küçük bir çocuğa bakmak kolay değil."

"Bilmez miyim, bende beş tane var."

"Anne, ben küçük bir çocuk değilim," demişti Julie asık suratla.

"Ben ölene kadar sen benim bebeğim olacaksın," demişti Angela.

O gün Damien'la birlikte oradan ayrıldıktan sonra Tully *kendisi* ölene kadar Angela'yı ya da Julie'yi bir daha hiç görmese çok mutlu olacağını düşünmüştü.

Temmuzda Tracy'nin karavanındaki durumdan memnun olmadığına karar verdi. Tracy sevgilisi Billy'yle akşam yedide karavandan ayrılıp ertesi sabah geç saatlere kadar geri dönmüyordu.

"Tracy," dedi Tully bir gün. "Anlaşmamızın haftada beş ya da altı gece olduğunu sanıyordum."

"Eee, ne olmuş?"

"Daha çok haftanın yedi günü, yirmi dört saat gibi görünüyor. Başlangıçta sabahları ufak tefek işleri halletmek için çıkıyordun ama şimdi altı saat uyuyorsun ve kalan on sekiz saatte ortada yoksun."

Tracy Scott savunmaya geçti. "Paranı ödüyorum, öyle değil mi?" dedi kabaca. "Ne istiyorsun? Zam mı?"

"Hayır, Tracy, zam falan istemiyorum," dedi Tully. "Küçük oğlun seni özlüyor. Hiçbir zaman onun yanında değilsin. Ve hayır, bana her saat çalışmam için para ödemiyorsun."

Tracy onu anlamıyordu. "Ona iyi bakılıyor, öyle değil mi? Elbiseleri, oyuncakları ve yiyeceği var. Seni de seviyor..."

"Hayır," diyerek sözünü kesti Tully. "Benden hoşlanıyor. Seni seviyor."

"Bak Tully," dedi Tracy sinirli bir şekilde, "hayatımı yoluna koymaya çalışıyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Eğer hayatımı yoluna koyarsam bu hem benim için hem de Damien için iyi olacak. Eğer Billy gelip bizimle yaşarsa bu herkes için iyi olacak. Yani... Damien'm babası nerede? Bilmiyorum. Ve umurumda da değil. O lanet olası

adamın geri gelmesini istemiyorum. Ama Billy'yi istiyorum. Bunda büyütülecek ne var? Eve gelmiyor değilim. Sorun ne Tully? Senin yapacak başka bir şeyin yok ki zaten."

Tully karavanın basamaklarına oturup Damien'in küçük küreğiyle bahçede çukur kazmasını seyretti.

Senin yapacak başka bir şeyin yok ki zaten, diye geçirdi aklından. Yapacak başka bir şeyin yok. Hiçbir şey. Eh, kesinlikle haklı. Tracy'nin üstü başı perişan, tırnaklarını yiyen, eşyalarını oraya buraya fırlatan, tükürüp küfreden kötü huylu çocuğuna bakmaktan başka yapacak bir şeyim yok. On yıl sonra Damien'i çocuk ıslahevinde ziyaret ediyor olacağım. Neden olmasın? Yapacak başka bir şeyim yok. Hiçbir şeyim. Param yok, işim yok, evim yok. Bu kadın bana yalnızca oğlunu doyurup eğlendirmeme yetecek kadar para ödüyor. Benim olmayan bir çocukla birlikte bir karavanda yaşıyorum. Bir karavana bakıyorum. Tanrım, ne oldu böyle? Ne oldu?

Temmuzun ortalarında Tully ve Damien bütün gece Tracy ve sevgilisinin eve dönmesini beklediler ama gelen olmadı. Ne o gün ne de ertesi gün. Küçük Damien hırsızlanıyor, durmadan ağlıyordu. Tully de hiç iyi bir ruh hali içinde değildi. Birdenbire her şey kontrolünden çıkmaya başlamıştı. Temmuz gelmişti ve beş haftadır bu karavanda yaşıyordu. Üç yaşında bir çocukla her gün biraz daha artan sorumlulukla geçirdiği bir beş haftaydı bu ve Tracy artık eve bile gelmiyordu. Tully çocukla uyanıyor, bütün günü çocukla geçiriyor ve çocukla uyuyordu. Ertesi gün uyandığında hâlâ tek başına ve çocukla birlikteydi.

Sonunda Tracy Scott ve Billy geri geldi. Tracy oğluna sarıldı, ondan bol bol özür diledi. "Özür dilerim tatlım, özür dilerim bebeğim. Annen Billy'yle Oklahoma'ya gitmek zorunda kaldı. Oklahoma'nın nerede olduğunu biliyor musun? Çok uzakta."

Bunları duyan Tully, Tracy'nin kendisinin Oklahoma'nın nerede olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Bundan kuşkuluydu. Her yeri dövmeyle kaplı Billy ise öylece durmuş sigara içiyordu.

Bir hafta sonra Tracy tekrar ortadan kayboldu ve bu kez yokluğu dört gün sürdü. Damien artık tırnaklarını kanatana kadar kemirmeye

ve Tully'ye vurmaya başlamıştı. Tully de ya ona bir şaplak indirerek karşılık veriyor ya da aldırılmıyordu. Artık havuza ya da Manhattan'a nadiren gidiyorlardı. Tully, Julie'yi hiç görmüyordu. Ama pazarları hâlâ Damien'la birlikte kiliseye gidiyordu.

Çoğunlukla sandalyeye oturup Damien'in oyun oynamasını seyrediyordu. On metre öteden trenlerin ve Kansas Bulvarı'ndan arabaların geçişini izliyorlardı. Caddenin karşısından Sears Automotive'in ve bir Meksika kafeteryası olan Carlos O'Kelly'nin arka tarafları görünüyordu.

Tracy geri geldiğinde bu kez daha az özür dileyip daha fazla kendini savundu. Hatta geri gelmek zorunda olduğu için Tully onun öfkeli olduğunu bile düşündü. "Dinle Tracy," dedi hiçbir şeyi şansa bırakmayarak, "bir daha yirmi dört saatten uzun bir süreliğine gittiğinde belki Damien'ı da yanında götürebilirsin."

"Ah, harika, gerçekten harika!" diye patladı Tracy. "Peki yolda ona kim bakacak, ha? Kim?"

"Bilmiyorum," dedi Tully. "Bir bakalım. Belki, hımmmm... sen?"

"Sana söyledim," diye fısıldadı Tracy neredeyse tıslarcasına, "ben barlardayım, kulüplerdeyim. Ona *bakamam*."

"O senin oğlun, benim değil," dedi Tully. "Senin yerine annelik yapmam için günde on papel ödüyorsun bana ama ben bunu yapmam. Yapmak istemiyorum. Eski düzenimize geri dönmek istiyorum. Doğru olanı yapacak gücü kendi içinde bulmalısın Tracy."

"Ah, öyle mi? Peki neymiş o doğru şey?" dedi Tracy kavgacı bir tavırla.

Tully yorgundu. "Dinle," dedi, "gün içinde ona bakmak istemiyorum artık."

"Eğer artık ona bakmak istemiyorsan burada yaşayamazsın," diye karşılık verdi Tracy.

"Pekâlâ," dedi Tully. "Sen durumu ikimiz için de kolaylaştırdın. Artık senin için çalışmak istemiyorum."

Tracy telaşla ondan özür dilemeye çalıştı. Tully'ye bir hiç yüzünden sinirlendiğini söyledi. "Elbette burada yaşayabilirsin. Ve Damien'a yalnızca geceleri bak. Gerçekten özür dilerim."

Tully gönülsüzce kaldı. Bir hafta kadar karavandan sabah saat dokuzda çıkıp Damien'a bakma saati olan altıya kadar geri dönmedi.

Yedi gün boyunca Billy yatak odasında uyurken, sigara içerken ya da tek başına dışarı çıkarken Tracy, Damien'a baktı.

Yedi gün Damien'a baktıktan sonra Tracy Scott, Billy'sinin müzisyenlik yapışını seyretmek için dışarı çıktı ve ertesi gün gelmedi. *Buraya kadar, diye düşündü Tully. Artık yeter! Gelir gelmez buradan gidiyorum.* Bir gün geçti, iki gün, üç gün. Sonra dört, beş, altı.

On birinci gün Tully, Tracy Scott'ın, karavanını ve oğlunu bulamayacak kadar uzağa gittiğinden şüphelendi. On bir gün boyunca her gün hiç kıpırdamadan oturup Tracy'nin dönüşünü beklerken, *yapacak başka bir şeyim yok, diye düşünüyordu. Yapacak. Hiçbir. Şeyim. Yok.* Küçük oğlana bakıyor ve *yapabileceğim başka bir şey yok, diye düşünüyordu. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.*

On üç gün sonra Hedda'nın on yıl kadar önce faturaları ödemeye yardım etmesi için eve bir pansiyoner aldığını hatırladı. Yedi yaşında bir pansiyoner. Kansas eyaleti çocuğun yiyecek ve giyecek masrafı dışında Hedda'ya biraz para veriyordu. Çocuk onlarla sekiz ay kalmıştı. Sekiz aydan sonra çocuğun anne babası gelip Hedda'dan pansiyonerini geri istemişlerdi. Ve Lena ile Charlie'nin gelişyle kurulan Hedda devletten başka pansiyoner istememişti.

Kansas Eyaleti Koruyucu Ev Bulma Programı. Tully oranın varlığını tam zamanında hatırlamıştı.

Bir öğleden sonra Damien'ı birkaç saatliğine Angela Martinez'e bırakıp meclis binasının karşısındaki Docking binasına gitti, dördüncü kata, sosyal hizmetler birimine çıktı. Resepsiyondaki kişi onu üzerinde "KORUYUCU EV BULMA KURUMU" yazan kapıya gönderdi ve ona Lillian White'la konuşmasını söyledi.

Tully, Damien'ın hikâyesini Lillian White'a anlattıktan sonra büyük masanın arkasında oturan kadın iri ellerini birbirine kavuşturdu. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsunuz? Annesini geri getirmemi mi?"

"Hayır," dedi Tully bu tepkiden rahatsız olarak. "Ona uygun bir ev bulmanızı istiyorum."

"Hanımefendi, burası Koruyucu Ev Bulma Kurumu. Biz çocuklara uygun evler bulmayız. Onlara yalnızca kalacak evler buluruz. Eğer uygun evler istiyorsanız özel evlat edinme kurumlarıyla konuşmanız gerekir. Üstelik," diye ekledi Lillian, "annesinin geri geleceği kesin

gibi görünüyor. Hemen hemen her zaman gelir ve çocuklarını geri isterler.”

Tully donakalmıştı. “Ama annesini beklerken ona bakacak kimse yok!”

“Ah, bu doğru değil,” dedi Lillian White. “Siz varsınız ya...”

“Ben mi? Ben on sekiz yaşındayım. Annesinden bile daha yetersizim. Üstelik benim durumum uygun değil,” dedi Tully çaresizce. Bu hiç de dostça olmayan, şişman kadın tarafından hayatına dair bir karara varmaya zorlandığını hissediyordu. “Bu ay Washburn’e başlıyorum.”

Lillian kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Ne okuyorsunuz?”

“Çocuk gelişimi,” deyiverdi Tully 26 Mart’tan önceki hayatından bir şeyler hatırlayarak.

Lillian dikkatle Tully’ye bakıyordu. “Ve Washburn’e gidiyorsunuz, öyle mi?”

“Evet,” dedi Tully daha sakın bir şekilde. “Kaliforniya’daki Stanford’a başvurduğum ama kabul edilmedim. Bu yüzden Washburn’e gideceğim. On sekiz kredi. Ayrıca iş de buldum,” dedi hızlı hızlı. “Carlos O’Kelly’de. Orası Meksika...”

“Carlos O’Kelly’nin ne olduğunu biliyorum,” diyerek sözünü kesti Lillian. “Stanford’un nerede olduğunu da biliyorum. Bakalım onun için ne yapabiliriz. Çocuğa onu alacak bir aile bulana kadar bakabilir misiniz?”

Tully başını salladı. “Çocukları evlatlık vermeden önce anne babalarının dönmesi için ne kadar süre veriyorsunuz?”

“On sekiz yıl,” diye karşılık verdi Lillian.

Tully gitmek üzere ayağa kalkarken kadının hiç de şaka yapıyor gibi görünmediğini düşündü. Dışarı çıktığında, *ah, Tanrım*, diye geçirdi aklından. *Korkunç. Bir de Koruyucu Ev Bulma Programına vermişler bu kadını?*

Lillian White’a Washburn’den söz ettikten sonra Tully bu fikrini hayata geçirebileceğini düşündü. Kadına oraya gideceğini söylemişti ve şimdi bunu uygulamaya koyması gerekiyordu.

Morgan Hall’a –Washburn Kabul Ofisi– gidip bir başvuru formu doldurması, Topeka Lisesi’ne gidip aldığı derslerin transkriptini istemesi, karavana dönüp yetenek testi sonuçlarını bulduktan sonra

Washburn'e gitmesi bir saatini aldı. Daha sonra Carlos O'Kelly'ye gidip garsonluk deneyimi konusunda yalan söyleyerek bir iş buldu. Dört gün sonra Tully güz yarıyılına kabul edilmişti (geç kayıt ücretiyle). Kenara koyduğu parayı iki dakikada buldu, alacağı dersleri katalogdan iki dakikada seçti. Hepsisi de genel eğitim için gerekli olan derslerdi. Biraz İngilizce kompozisyon, biraz din bilgisi, biraz iletişim. "Bölümünüzü düşündünüz mü?" diye sordu kayıt görevlisi. "Çocuk gelişimi," dedi Tully donuk bir sesle. Fark etmiyordu. Ev ekonomisi de diyebilirdi.

Kansas eyaleti, Damien'a hemen bir ev buldu: Indian Hills Yolu'nda oturan Baxterların evi. Bill ve Rose Baxter elli yaşlarında bir çiftti ve iki çocukları evlenip yuvadan ayrılmıştı. Baxterlar torunları olmadan önce başka bir çocuğu daha mutlu etmek istediklerini söylemişlerdi. Ama onlarda Tully'yi rahatsız eden bir şey vardı. Evleri dört kişinin oturamayacağı kadar küçüktü. Ve evde hiç fotoğraf yoktu. Bahçede koşturan ya da çocuk havuzunda oynayan tombul çocukların fotoğrafları yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Damien," dedi Tully o gece çocuğa. "Annen gelene kadar gidip Rose teyze ve Bill amcayla kalacaksın, tamam mı?"

Damien kaşlarını çatı. "Annem nerede?"

Tully çocuk yalnızca üç yaşında olduğu için şükretti.

Ertesi sabah Damien'ı giysileri, kitapları ve oyuncaklarıyla birlikte Indian Hills Yolu'na götürdü ve Baxterlara onun nelerden hoşlandığını, nelere ihtiyaç duyduğunu anlatmaya çalıştı ama neredeyse tam bir kayıtsızlıkla karşılaştı. Çocuğa içi acıyarak sarılırken, *Damien'a bakmak için ne kadar para alacaklar acaba*, diye düşündü. Damien'a yakında gelip onu ziyaret edeceğini söyledi. Arabayla uzaklaşıp ona el sallarken yan aynada kendi yüzünü gördü. Yüzü Damien'ınki kadar küçük ve kederli görünüyordu.

3

Carlos O'Kelly'nin müdürü Sylvia Vasquez adındaki Guatemalalı ufak tefek, şirin kadın Tully'yi önce dışarıda, restoranın alkol servis edil-

meyen bölümünde denedi. Burada bahşiş daha azdı ama işler daha hafifti. Tully'nin hızına uygundu burası çünkü daha önce hiç garson olarak çalışmamıştı.

Sylvia, Tully'ye güzel giysiler verdi: mavi bir gömlek ve kısa, çiçekli, pamuklu bir etek. Tully ilk hafta üç gece çalıştı ve bahşiş dâhil altmış dolar kazandı. Bu gerçek bir işten kazandığı ilk altmış dolarıydı; dans etmesini, Bayan Mandolini için iş yapmasını veya bebek bakmasını gerektirmeyen gerçek bir iş. İkinci hafta seksen dolar kazandı. Üçüncü hafta Sylvia, Tully'nin mesaisine on saat ilave etti ve Tully yüz yirmi dolar kazandı.

Tracy'nin eşyalarının çoğunu bir zamanlar Damien'in olan odaya koyarak karavanda yaşamaya devam etti.

Robin karavanı ilk gördüğünde hayal kırıklığını saklayamadı.

"Tully, neden bu çöplükte yaşamak istiyorsun?"

"Burası çöplük değil," dedi Tully savunmacı bir şekilde. "Karavanı temizleyip boyadım. Artık kötü de kokmuyor. Üstelik kirası ayda yalnızca yüz dolar. Ve şimdilik bana ait. Kaç karavan için bunu söyleyebilirsin?"

"Tully, benim evim senin evin sayılır. Beş oda, havuz, hizmetçi var. Üstelik yeni boyandı. Neden burayı tercih ediyorsun?"

"Çünkü bu karavan pis, ucuz, demiryoluna yakın ve bana ait."

"Kim demiryolunda oturmak ister ki?" Robin yüzünü buruşturdu. "Ne zaman demiryolundan uzaklaşacaksın?"

"Demiryolundan uzaklaşabilir miyim ben?" diye sordu Tully. "Sonuçta ben bir demiryolu kızıyım."

Robin sadece iç çekti.

Julie, Tully'yi Carlos O'Kelly's'de ziyaret ettiğinde ağustos bitmek üzereydi. Çimiçanga ve kola sipariş eden Julie, "Seni görmeyeli uzun zaman oldu," dedi.

"Evet," dedi Tully dikkatle sipariş formuna bakarak. "Çok meşgulüm. Diyet mi, yoksa normal kola mı istersin?"

"Normal olsun," dedi Julie. "Tom bir hafta önce Brown'a gitti."

"Ah," dedi Tully yan masayı temizlemeye giderken. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

“Bilmiyorum. Gittiğinden beri konuşmadık.”

“İşte bu çok şaşırtıcı.”

“Sana bir sürpriz daha,” dedi Julie. “Onu özlemiyorum bile.”

“Özlenecek ne var ki?” diye karşılık verdi Tully.

“Tom ve ben eskiden çok konuşurduk,” dedi Julie. “Seninle konuştuğumuzdan daha fazla,” diye ekledi.

Herkes senden ve benden daha fazla konuşur Julie, demek istedi Tully.

“Ama onu özlemememin nedeni bu değil,” dedi Julie.

Onu neden özlemediğini biliyorum, diye düşündü Tully ama bir şey söylemedi.

Julie yemeğini bitirip hesabı ödedikten sonra Tully’nin mutfaktan çıkmasını bekledi. Ön kapıda sıkıntılı bir şekilde durdular.

“Tully, sana hoşça kal demeye geldim,” dedi Julie. “Yarın Northwestern’a gidiyorum.”

Tully gülümsemeye çalıştı. “Ah, şey, bu harika Julie. Harika. Dinle, eminim orada iyi vakit geçireceksin. Bana mutlaka yaz, tamam mı?”

Julie ona buruk bir bakış attı. “Evet, tabii Tully. Sen de bana yazacaksın, tamam mı?”

Birbirlerine kısaca sarılıp ayrıldılar.

“Şimdi nerede yaşıyorsun Tully?” diye sordu Julie. “Eve geri mi döndün?”

Tully gözlerini devirdi. “Asla. Caddenin hemen karşısındayım,” dedi. “Karavan parkında.”

Julie, Tully’ye bakakaldı. “Ah,” dedi. “Şey, bu çok güzel. Dinle, gitmem gerek. Kendine iyi bak, tamam mı?”

Tully, Julie’nin arkasından baktı, sonra masalara geri döndü.

“Tully! Tully Makker, değil mi?”

Tully karşısındaki neşeli yüze baktı.

“Beni hatırladın mı? Shakie. Ben Shakie Lamber.”

“Seni nasıl unutabilirim Shakie Lamber?” diye karşılık verdi Tully. “Topeka Lisesi’nin balo kraliçesiydin.”

“Ya, işte o benim! Ayrıca balo kraliçesiydim ama seni mezuniyet balosunda göremedim.”

“Gitmedim ki,” dedi Tully.

“Mezuniyet balosuna gitmedin mi? Vay canına!” dedi Shakie. “Son sınıflar için düzenlenen geziye katıldın mı peki?”

“Hayır,” dedi Tully, şimdiden yorulmuştu. “Denver nasıldı?”

“Ne şehir ama!” dedi Shakie.

“Eminim öyledir,” dedi Tully. Carlos O’Kelly’de çalışmayı seviyordu fakat orada liseden bir sürü arkadaşını görüyordu. Hem de bir sürü.

“Burada çalışmak nasıl Tully? Çok zor değil galiba.”

“Hayır, harika. Çok kolay,” dedi Tully.

“Güzel,” dedi Shakie. “Çünkü iş için buraya başvurmayı düşünüyorum. Güzellik okuluna giderken çalışacağım.”

“Aslında, Shakie,” dedi Tully, “çalışma saatleri çok kötü ve masaları temizlemen gerekiyor, ayrıca müşteriler pek fazla bahşış bırakmıyor ve...”

“Bu konularda sen bana yardım edersin, öyle değil mi?” dedi Shakie. “Daha önce hiç çalışmadım.” Tully’ye doğru eğildi. “Bebek bakıcılığı bile yapmadım.”

“Harika,” diye mırıldandı Tully.

Shakie işe alındı ve ilk birkaç hafta Sylvia onu Tully’nin peşine taktı. Tully ne kadar uğraşırsa uğraşsın ondan kaçamıyordu.

“Shakie,” diyordu. “Kirli tabakları üst üste koymalısın, tek tek taşıyamazsın. O zaman hem masalar çok uzun süre kirli kalır hem de vakit kaybedersin.”

“Şey, henüz bunu yapamam Tully. Bu işte yeniyim. Öğreneceğim,” diyerek sarı saçlarını geriye savuruyordu Shakie. Bir müşteri Shakie’ye beş dolar bahşış bıraktıktan ama yemeğinde daha az saç tercih ettiğini söyledikten sonra Sylvia, Shakie’den saçlarını atkuyruğu yapmasını istemek zorunda kaldı.

Shakie’nin arabası yoktu, bu yüzden genellikle annesinin gelip onu almasını bekliyordu. Ekim ayında bir cumartesi gecesi Tully onu arabasıyla evine bırakmayı teklif etti.

Yürüyerek Kansas Bulvarı’ndan geçip Tully’nin karavanına geldiler. “Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Shakie.

“Evet,” dedi Tully. “Ne olmuş?”

“Çok güzel,” dedi Shakie. “Ve tamamen sana ait. Harika bir şey olmalı.”

“Shakie... Ne biçim bir isim bu?” diye sordu Tully yola çıktıklarında.

“Shakira,” diye cevap verdi Shakie. “Galiba annem Kızılderili bir bebek bekliyormuş. Peki ya Tully ne biçim bir isim?”

“Natalie,” dedi Tully her zamanki gibi. “Erkek kardeşim adıma düzgün söyleyemiyormuş.” *Ne kadar garip*, diye düşündü. *Ben ona ne biçim bir adı olduğunu söylüyorum, Shakira diyor, sonra o da bana aynısını yapıyor.*

“Ah, bir erkek kardeşin var demek?” dedi Shakie. Ama Tully ona cevap veremeden, “Benim üç ağabeyim var,” diye ekledi. “En küçükleri benim. Ailenin bebeğiyim ben.”

“Ne güzel,” dedi Tully.

“Güzel araba.” Shakie koltuklara ve arabanın kontrol paneline dokundu. “Böyle bir araba alacak kadar kazanıyor musun Carlos’ta?”

Tully biraz bekledi, nefes alıp beşe kadar saydı. Sonra konuştu. “Hayır, bu araba bana hediye edildi.”

“Ne? Ailen mi hediye etti? Ne iyi annen baban varmış. Bizim ailede çok fazla çocuk var, kimsenin 1975 modellerden daha yeni model bir arabası yok. Benim hiç arabam olmadı.”

Bir süre daha sohbet ettiler.

“Çok teşekkürler Tull,” dedi Shakie kapıyı açarken. Tully yüzünü buruşturdu.

“Sana Tull dememin bir sakıncası var mı?”

Tully yavaşça başını salladı ve “‘Kur’ kelimesini andırmıyor mu sence de?” dedi. “Tabii neden olmasın? Kur yapan kuşları severim. Erkek arkadaşımın adı Robin, o da bülbül anlamına geliyor zaten.”

“Harika,” dedi Shakie. “Dinle, yarın işin var mı? Hava güzel olursa mangal yapacağız. Gelebilirsen gel.”

Tully ona teklif için teşekkür edip mümkün olursa geleceğini söyledi.

Neyse ki pazar günü yağmur yağdı ve Tully bir karar vermek zorunda kalmadı.

“Eee, Shakie,” dedi Tully, yine bir cumartesi gecesini Shakie’yi evine götürürken Green Parrot’a uğramışlardı. “Bu aralar kiminle çıkıyorsun?”

“Ah, onunla bununla takılıyorum,” dedi Shakie dalgın dalgın, sonra Tully’ye doğru eğilip, “Anneme söyleme ama Jack’in geri dönmesini bekliyorum,” dedi.

“Ah,” dedi Tully buz gibi bir sesle. “Jack nerelerde?”

"Ah, Jack," diyerek başını salladı Shokie. "Orada. Burada. Her yerde."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Bir yerlerde futbol bursu yok muydu onun?"

"Neden bunu bana soruyorsun?" dedi Tully. "Onunla mezuniyet balosuna giden sensin. Ben nereden bileyim?"

"Şey, kimse tam olarak bilmiyor. Galiba Kaliforniya'da bir üniversiteden burs aldı. Palo Alto mu ne? Ama oraya gittiğini sanmıyorum."

"Aah," dedi Tully güçlkle, sonra dudakları birden hissizleşti. Dudaklarını ısırmaaya çalıştı. *Palo Alto! Palo Alto. Tanrım, Tanrım.*

"Onunla görüşmüyor musun?" diye sordu dakikalar sonra. Green Parrot loş bir yer olduğu için şükrediyordu.

Shokie güldü. "Görüşmek mi? Yoo. Orada kendini buluyor. Kendini bulmaya çalışan insanlarla görüşülmez. Peki, sen neden mezuniyet balosuna gelmedin?"

Kendini mi buluyor, diye düşündü Tully. Shokie sorusunu tekrarladı.

Tully omuz silkti. "Canım istemedi."

"Kendi mezuniyet balona gitmek istemedi canın, öyle mi? Vay canına!" dedi Shokie şaşkınlıkla. "Harika vakit geçirdik. Harika. Jack ve ben kral ve kraliçeydik."

Ah, eminim, diye düşündü Tully. *Eminim Shokie Lamber, amigo lideri ve balo kraliçesi.*

Shokie, Miller Lite'ından bir yudum aldı. "Sana bir şey söyleyeyim Tully, çünkü sen benim arkadaşısın. O zamanlar Jack'e deli oluyordum."

"Şaka yapıyorsun," dedi Tully zayıf bir sesle.

Shokie gülümsedi. "Şey, insanı delirten bazı şeylere sahipti gerçekten, bunu sana şimdi söyleyebilirim." Bir içki daha istedi. "Ama artık yok. Sanırım bizimki de şu yalnızca lisede yaşanan aşklardandı. Ama! Ümit etmeye devam ediyorum, bunda yanlış bir şey yok, öyle değil mi? Öte yandan popomun üstünde oturuyor da değilim Tully. Güzellik okuluna gidiyorum. Topeka Kozmetik Okulu. Macy's'de çalışmak istiyorum. Lüks kozmetik ürünleri bölümünde. Chanel falan."

"Ya, öyle mi?" dedi Tully. Birasını iki yudumda bitirdi. "Dinle, biraz geç oldu. Uyumam gerek. Haydi, gidelim."

1979 Şükran Günü'nde Tully ve Robin, Shakielere yemeğe davetliydi. Ama Robin gitmedi, tatili kardeşleriyle geçirecekti.

Tully yemeğe tek başına gidip Shakie'nin üç ağabeyiyle, iki met-relik oduncu babasıyla, bir ellilik annesiyle tanıştı. Shakie içeride Tully'yle otururken annesi avazı çıktığı kadar bağırarak bütün Lam-ber erkeklerinin yemeği hazırlamasına yardım etmesini istiyordu.

"Ben ailenin en küçüğüüm ve tek kızım," diye açıkladı Shakie. "Hiçbir zaman bir şey yapmak zorunda değilim."

"Martha! Yemek hazır!" diye bağırды annesi.

"Martha mı? Martha da kim?" diye sordu Tully.

Shakie rahatsız bir şekilde güldü. "Ah, benim," dedi. "Martha Louise Lamber." Yemek masasına geldiklerinde annesinin kulağına hararetle fısıldadı: "Shakie anne, *Shakie!*"

Birkaç gün sonra Tully'nin karavanındayken Robin, "Eee, Shakie kimin yerini alıyor?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Julie'nin mi? Benim mi?"

"Senin yerini almadığı kesin Robin," diye karşılık verdi Tully. "Ama Julie çok uzakta. Shakie'nin benden hoşlanması konusunda yapabileceğim bir şey yok. Ama çok yakın da değiliz."

"Sen kimseyle çok yakın değilsin."

"Evet," dedi Tully. "Değilim galiba. Yine de bunu bana söylemek ne büyük bir cesaret Robin DeMarco."

"Shakie'den hoşlanıyor musun?" diye sordu Robin.

"Hoşlanmayacak ne var ki? Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Sen ne isterdin Robin? Senden başkasıyla arkadaş olmamamı mı?"

Robin iç çekip ona yatakta yer açtı, yorganı üzerlerine çekti. "Sanki benim isteklerimin bir önemi varmış gibi Tully..."

Cumartesi akşamı vardiyalarına başlarken Shakie sevinçle, "Jack geri döndü," dedi.

Noel yaklaşıyordu.

"Öyle mi?" dedi Tully. "Neden?"

"Ah," dedi Shakie saçlarını restoranın ortasında tararken. "Babası ölmüş. Bu yüzden geri döndü. Şarkı gibi, değil mi? *Jack dönene*

kadar, hep bunu bekledim, şimdi Jack döndü, ben hazırım, Jack döndü, çuvala girdi!" Şarkı söyleyip dans ederek sarı saçlarını boş masaların etrafında savuruyordu.

Tully onu seyredip güldü. "Shakie, sen delisin."

"Tully, o gerçekten geri döndü," dedi Shakie ciddi bir şekilde.

"Hayır, demek istediğim o değil. Aranızdakinin yalnızca lise aşkı olduğuna dair saçmalıkların neydi?"

Shakie omuz silkip güldü. "Haklısın. Hepsi saçmalıklı."

"Üstelik babası ölmüş. Sen nasıl bu kadar mutlu olabiliyorsun?"

"Şey, neşelendirilmeye ihtiyacı olacak, öyle değil mi?" diye karşılık verdi Shakie gözleri parlayarak. "Yani çok neşelendirilmeye!" Kıkırdayarak olduğu yerde zıpladı.

Tully hissettiklerine rağmen gülmeyi başardı.

Birkaç gün sonra Shakie'yi almaya geldiğinde Jack'i gördü. Shakie'nin bölümü doluydu, bu yüzden Sylvia onu Tully'nin boş masalarından birine oturtmak zorunda kaldı. Tully, Jack'i oldukça soğuk bir şekilde karşıladı. "Ne istersin?" diye sordu. Jack her zamanki gibi görünüyordu. Hatta her zamankinden de iyi. Bronz tenli, sarışın ve kaslı. Ama Tully'nin gözleri buhara maruz kalmış bir gözlük gibi buğulanmıştı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Jack, Tully'ye.

"Ah, iyiyim, idare ediyorum, daha iyi olamazdım." Kalbi paramparça olurken Tully ona bakmamaya ve gözlerini kırpmamaya çalışıyordu. "Ne istersin?" diye tekrarladı buz gibi bir sesle.

Jack uzanıp onun parmaklarına hafifçe dokundu. "Üzgünüm Tully," dedi. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Bunu mezun olurlarken de söylemişti. Tully'yi arayıp bulmuş, neredeyse bir köşeye sıkıştırmış ve "Üzgünüm Tully, üzgünüm," demişti. Ciddi, kararlı yüzü o zaman da şimdiki gibi Tully'nin dilinin tutulmasına neden olmuştu.

Shakie, "Aaah, Jackie!" diye bir çığlık atarak onun üstüne atıldı, onu saçlarıyla sarmalayarak öpücüklere boğdu. Jack de Shakie'nin sırtını sıvazladı. "Tamam, tamam, neyin var senin?"

Tully ikisini bırakıp masalardaki işlerini tamamladı, ketçap şişelerini, tuzlukları ve şekerlikleri doldurdu. Bu arada gözleri sürekli titreyen ellerindeydi.

Jack çıkarken, "Tully, seni arabayla evine bırakmamı ister misin?" diye sordu.

Tanrım! Keşke adımı bilmeseydi, diye düşündü Tully.

"Şaka yapıyor olmalısın!" dedi Shakie, Tully cevap verme fırsatı bulamadan. "Tully'nin harika bir arabası var. 1978 model mavi bir Camaro. Asıl o seni arabayla bırakmayı teklif etmeli." Jack, Tully'ye o kadar dikkatli ve o kadar üzgün gözlerle baktı ki Tully o yüzü parparça edebilirdi. Ya yüzünü parçalayacak ya da oracıkta, onun ve sevgilisinin önünde sinir krizi geçirecekti.

Bir hafta sonra Shakie işten sonra Tully'nin karavanına geldi. İçeri girip oturdu ve göz yaşlarına boğuldu.

Tully gözlerini devirdi. Yavaşça yürüyerek dikkatle kanepenin köşesine oturdu. Kolunu Shakie'nin omzuna atmak istiyordu ama bunu yapamazdı.

"Ne oldu Shakie? Gitti mi?"

Shakie başını salladı ve ağlayarak, "Gidecek," dedi.

Tully ellerini ovuşturdu. Yumruklarını sıkıp açtı.

"Kalacağımı sanıyordum, kalır diyordum," diye mırıldanıyordu Shakie. "Ama hayır, gitmek zorundaymış, geri dönmeliymiş. Artık buraya dönmek istemiyormuş." O ağlamaya devam ederken Tully öylece oturuyor, hiçbir şey söylemiyordu. Uzun süre oturdular, Tully için *dayanılmayacak* kadar uzun bir süre. "Shakie, gerçekten üzgünüm çünkü seni seviyorum. Şu anda birine ihtiyacın var, keşke sana yardım edebilseydim. Ama bu konuda kendini daha iyi hissetmeni sağlayamam. Beni anlıyor musun?"

Shakie gözlerini silip Tully'ye baktı.

"Shakie," diye devam etti Tully eklemelerini çatırdatarak, "seni Sylvia'ya karşı korurum, masalarını temizlerim, seni arabayla evine götürürüm. Her konuda yardım ederim sana ama *bu konuda* edemem. Edemem, lütfen beni anla. Sana yardım edemem."

Shakie ona öylece bakıyordu.

"Güçsüz!" dedi Tully heyecanla. "Evet, güçsüz ve çaresiz. Ve oturup bunun için ağlamana dayanamıyorum!" Birden bağırıp ayağa kalktı. Yüzü acı dolu bir maskeyi andırıyordu, Shakie ise yataкта oturmuş

şaşkınlıkla ona bakıyordu. Tully yumruklarını gözlerine bastırıp fısıldadı. “Onun için ağladığını görmeye dayanamam.”

Uzun süre ellerini gözlerinden çekmedi. “Lütfen iyi bir dost ol ve bunu benim önümde yapma Shakie, tamam mı? Yoksa seninle arkadaş olmaya devam edemeyeceğim. Tamam mı?”

“Tamam, tamam,” dedi Shakie hemen. Ayağa kalkıp Tully’nin yanına gitti. “Tamam,” diye tekrarlayıp, geri çekilen Tully’yi kucaklamaya çalıştı.

Karanlıktı ama Tully korkmuyordu. Shakie gittikten sonra St. Mark’s Kilisesi’ne gitmiş, arabasını park etmiş, arka tarafa dolaşmıştı. Bahçe kapısını itti, kapı gıcırdayarak açıldı. Kapının gerçekten yağlanması gerekiyordu. Bahçeden dikkatle geçti. Peder Majette’in Tully’yi yerde yatarken bulunca getirdiği demir sandalyenin yanında durdu. “Tanrı yaşayan ile ölü arasında ayırım yapmaz,” demişti peder. “İkisini de eşit ölçüde sever. Sen hâlâ yaşıyorsun Natalie Anne. Onların arasında yatarak Tanrı’mızın seni ölülerle karıştırmasını istemezsin herhalde.”

Yaşayan bir ölü, diye düşündü Tully sandalyeyi yolundan çekip Kansas’ta aralık ayında yere uzanarak. *Yaşayan bir ölüyüm*, diye geçirdi içinden; paltosu, atkısı ve eldivenleriyle toprakta, mezar taşının yanında uzanıyordu. Parmaklarını yavaşça, usulca mezar taşının üstünde gezdirdi.

4

Bir, iki, üç, dört dakika süren çığlıklar. Acı dolu, çirkin, korkunç çığlıklar. Lynn Mandolini, Jennifer’ı sarsarak çığlıklar atıyordu. Tully avuç içlerini kulaklarına bastırdı, kulak zarlarını patlatmak istiyordu. Sus, sus artık.

Gözlerini açtığı anda Lynn’in dudaklarını Jennifer’ın yüzüne bastırıldığını gördü. Tully’nin, hangi amaca hizmet ettiğini bilmediği bir çabayla ağzını Jennifer’a bastırıyordu. Tully hemen tekrar gözlerini kapattı, Lynn Mandolini’yi görmemek için avuç içlerini gözlerine bastırdı. Ama artık çok geçti. Lynn’in eğilip dudaklarını çaresizce

Jennifer'a bastırırkenki hali zihnine kocaman, kapkara bir dövme gibi kazınmıştı. Tully tekrar gözlerini kapatmıştı ama çılgına dönmüş bir annenin tek kızının üstüne eğilmiş hayalini görmeye devam ediyordu.

Hâlâ dizlerinin üstündeydi, banyoya doğru ilerledi. "Bayan Mandolini, Bayan Mandolini," diye fısıldadı başı önünde. "Faydası yok."

Ama Lynn yürek parçalayan feryatları ve Tully'nin derisinin karcıncalanmasına neden olan iniltileri arasında onu duymuyordu bile.

Banyoya şöyle bir baktıktan sonra Tully duyulmaz bir sesle, "Lütfen Bayan Mandolini," diye tekrarladı.

Orada, annesinin kollarında yatıyor. Annesinin kollarında. Doğduğunda bu kolların arasındaydı, şimdi yine orada. Benim değil de annesinin kollarının arasında yatması çok normal.

Tully, Jennifer'ın Lynn'in üst bedeninin arkasında kalan yüzünü göremiyordu. Ama Lynn'in yüzünü, ellerini, Jennifer'ın beyaz tişörtünü, yerleri, duş perdesini, duvarları, Jennifer'dan kalanlarla dolup taşan tuvaleti görebiliyordu. O sırada zil çaldı ve Tully kapıyı açmak için alt kata indi. Kapıda bir polis vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu polis, şapkasını çıkararak. "Caddenin karşısındaki komşularınız..." –hareketsiz duran yaşlı bir kadını işaret ediyordu– "...bir sorun olduğunu düşünüyorlar."

"Bir... sorun var," dedi Tully boş boş. Sonra Lynn tekrar çığlık atmaya başladı. Polis, Tully'yi kibarca kenara itip yukarıya koştu. Tully açık kapının yanında dikilmeye devam etti. Şu anda gidebilirim, hemen çıkıp gider, garaj yolunu geçer, yoldan aşağıya iner, Sunset Court'tan uzaklaşır ve bir daha asla geri gelmeyebeirim.

"Hanımefendi, hanımefendi." Polis merdivenlerden iniyordu. Şimdi az önceki gibi görünmüyor, diye düşündü Tully. Polis, "Ambulans çağırmamız lazım," derken Tully onun titrediğini fark etti. Etrafındaki tepkilerin şiddeti arttıkça kendisinin sakinleştiğini hissetti. Lynn Mandolini'nin çığlıklarını duydukça içinde bir şeyler kapanıyordu sanki. Artık elleri titremiyor, solukları daha düzenli hale geliyordu. Daha az dua ediyor ve gözlerini daha az kapatıyordu. Ve şu anda polisin ambulans çağırırken içinde bulunduğu yarı panik hali onu neredeyse, neredeyse eğlendiriyordu.

"Sanırım," dedi Tully, "bunun için biraz geç."

Ama yine de ambulans on dakika içinde geldi. Hatta iki ambulans. Ve bir polis arabası daha. Mavi beyaz ışıklar hiç durmadan yanıp sönüyor, Jennifer'ın kırmızı kanının hayalini neredeyse bastırıyordu. Caddenin üst tarafından gelen siren sesleri de Lynn'in korkunç çığlıklarını bastırıyordu. Sağlık ekibi zili çaldıktan sonra Tully'nin onları içeri alması için kapının yanında kibarca bekledi. Sigortacılar ya da tesisatçılar gibi. "Sigorta yaptırmayı düşünüyor muydünüz?" "Borularınızı değiştirmeye geldik."

Tully onlara kapıyı açıp polis memurunun Lynn'i Jennifer'dan ayırmaya çalıştığı üst katı işaret etti. Adam tekrar yukarıya çıkmadan önce alt kattaki tuvalete girip sessizce kusmuştu. Ama Tully onun sesini duymuştu. Çığlıklara kıyasla o ses ona melodi gibi gelmişti. Sağlık ekibi Jennifer'ı alabilmek için Lynn'e beş yüz miligramlık Thorazine vermek zorunda kalmıştı.

Bir başka polis, Tully'nin koluna dokunarak, "Hanımefendi, adınız nedir?" diye sordu. Tully bu dokunuşla irkildi.

"Makker," derken ağzı Novacain'le dolu gibi hissizdi. Dişçinin ancak sinir uçlarını deldikten sonra verdiği Novacain.

"Sakinleşmek için bir şey ister misiniz?" diye sordu polis. Tully başını eğip bedenine baktı, son derece sakın, son derece hareketsizdi.

"Daha sakın olsaydım komaya girerdim," dedi. "Hayır, teşekkürler." Sağlık görevlilerinden biri Tully'nin bileğini tutup başına dokundu ve "Şokta," diye mırıldandı. "Hastaneye gitmesi gerekiyor. Tedavi görmeli. Anneyle birlikte götürün onu."

Tully bileğini sertçe çekti. "Ben iyiyim," dedi. "İyiyim."

"Şokta," diye tekrarladı adam, "sol, sağ, bir, iki, üç" dermiş gibi aynı tekdüze ses tonuyla. "Tedavi görmesi gerekiyor."

Tully kıpırdamadı. Bir an için merdivenlere doğru döndü ama iki adamın üstü örtülü sedyeyi aşağı indirdiklerini görür görmez neredeyse mesanesinin kontrolünü kaybederek başını tekrar başka yöne çevirdi.

Dakikalar geçti. Ses dalgaları koyduğu engelleri durmadan aşıyordu. Adamlar hareket ediyor, mavi ışıklar parti ışıkları gibi dönüyordu. Dışarıdaki kalabalık, parti için toplanmıştı. Öğle vakti toplanmış koca bir kalabalık. Gidecek başka yerleri yok muydu?

Kıpırtılar ve görüntüler vardı ama hiç ses yoktu. Acaba haklı mı, diye merak etti Tully. Acaba gerçekten şok mu geçiriyorum? Acaba iki ya da üç yaşındayken içine kapandığında o da böyle mi hissediyordu? Bizim çıkardığımız sesler başının içinde bir anlam ifade etmediği için mi içine kapanıyordu? Küçük bir kızken bütün dünyaya kapılarını kapatmak istediğinde o da böyle mi hissetmişti?

Hafif bir ses duydu. "Bayan Makker... Bayan Makker. Neler olduğunu bize anlatabilir misiniz? Sizin için zor olduğunu biliyorum ama denemelisiniz. Lütfen Bayan Makker."

Ben onun koruyucusu değilim, demek istedi Tully. Onun koruyucusu değilim. Onu koruyamadım. Koruyamadım.

"Bilmiyorum," dedi. "Bay Mandolini'yi aradınız mı?"

"Bilmemiz gerekiyor. Bayan Makker, olay gerçekleştiğinde siz burada mıydınız?"

Evet, tabii, diye düşündü Tully. Ona yardım ettim. Ben ve annesi, birlikte. Ona yardım edip onu seyrettik.

"Belki de," diyordu polis memuru, "kazaydı. Bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Adli kayıtlara ne yazacağımızı belirlemeye çalışıyoruz. Kaza olabilir mi?"

Tully yavaşça başını sallayıp ayağa kalktı. Kendini "iyileştirirken" hissettiğine benzer bir baş dönmesi hissetti. Tekrar oturdu. Ah. Böylesi daha iyi. Ama yine de nefeslerim kesik kesik. Cildine dokundu. Soğuk ve nemliydi. "Bakın, şok geçiriyorum, tamam mı? Şu an size yardım edemem. Ama bilmelisiniz ki," dedi sesi titreyerek, "iyi bir Katolik kızdı o. Eğer bunun bir kaza olduğunu yazarsanız kilise uygun şekilde defnedilmesine izin verebilir. Biliyorsunuz kilise bu tür... kaza olmayan olayları onaylamıyor. Bu yüzden belki bunu yapabilirsiniz, ne dersiniz?"

Tully doğruca adamın yüzüne bakıyordu, adamın gözlerinin dolduğunu gördü. "Hanımefendi," dedi adam. "Ben polis memuruyum. İşimi yapmam gerekiyor. Gerçekte ne olduysa onu yazmalıyım. Üzgünüm hanımefendi."

Tully'nin bakışları sertleşti. "Öyleyse," dedi, "bir kaza oldu. Oyun oynuyordu. Evde silah olduğunu bile bilmiyordu. Kazaydı. Her şey yolunda gidiyordu. Kaliforniya'ya gidecektik, biliyor musunuz? Sınıf birincisi olacaktı." Tekrar ellerine baktı ve titremeye başladı.

"Tamam hanımefendi, tamam," dedi polis memuru ona dokunarak. "Tamam."

Ve kısa bir süre sonra herkes evi terk etti. Kalabalık bile dağıldı. Eh, neden olmasın ki? Gösteri sona erdi. Öylece dikilip iki sedyenin ambulanslara konmasını seyretmişlerdi. Siren sesleri tekrar başladı, polis arabaları yerlerinden fırladı, Stormont-Vail Hastanesi'ne doğru yola çıktılar. Kalabalığın yapmaktan çekindiği tek şey alkışlamaktı. Tully geride kalmıştı. Ambulansa kadar yürüyebiliyorsa evde de kalabileceğini düşünmüştü. Eğer konuşabiliyorsa evde kalabilirdi. Hem önce Stormont-Vail'e, ardından da karakola giderse daha fazla konuşması gerekecekti. Yürüyebiliyorsa geride de kalabilirdi. Bu yüzden Sunset Court'taki o sevdiği evin kapısını kapatıp içeri girdi. Oturma odasındaki kanepede oturup evi dinledi. Fazla ses çıkarmıyordu ev. Eh, en azından ses çıkarmasını beklemiyorum. Daha önce olduğu gibi. En azından artık ses çıkarmayacağını biliyorum.

Kanepenin kenarında dimdik oturuyordu, elleri kucağındaydı. Sonra kalkıp televizyonu açtı. Televizyonun sesini sonuna kadar açıp ekrana baktı. Televizyonun sesi sayesinde pek çok şeyi duymuyordu. Kapı zilini, telefonun sesini. Geçen dakikaların, saatlerin sesini, kafasının içindeki çığlıkları. Şok geçirmiyorum, diye tekrarladı. Şok geçirmiyorum. Şok geçirmiyorum.

Bir süre sonra, güneş artık oturma odasının penceresinden görünmez hale gelince, eve gitmeli miyim, diye düşündü. Eve gidebilirim. Yapacak başka bir şey yok.

Ama yapacak bir şey vardı. Yapaçak bir şey vardı... Bay Mandolini için. Tully en azından onu koruyabilirdi. Merdivenlerin başında kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Oraya çıkamam! Oraya ikinci kez gidemem!

Ama sonra düşündü: Bunu daha önce de söyledim. Dört saat önce. Ve en kötüsü geçti.

Hayır, diye düşündü. En kötüsü geçmedi.

Ve yavaş yavaş üst kata çıktı. Belki de dokunmamalıyım, diye geçirdi içinden. Belki polis öylece bırakmamı ister. Belki kanıtlar için öyle kalması gerekiyordur. Ama hayır, o zaman bunu dile getirirlerdi. Hem duruşma falan da olmayacak. Davalı yok. Davacı yok.

Kendini yavaş yavaş yukarıya doğru sürükledi. Üst kattaki bütün kapılar kapalıydı. Bir tanesi hariç. Banyodan ışık geliyordu. Ne kadar sıradan, diye düşündü Tully. Ne kadar normal. Kapı hafifçe aralıktı. Eve gece sessizliği hâkimdi. Sanki kimse yokmuş gibi.

Yumruklarını sıkıp dudakları ve elleri titreyerek banyoya baktı. Sağlık görevlileri ya da polis pencereyi açmıştı. Ama temiz havanın pek faydası yoktu.

Tully dizlerinin üstüne çöküp içeriye doğru emekledi.

Yerdeki kurumakta olan pıhtılaşmış birikintiye doğru ilerleyip ağlamaya başladı. Yerdeki kanın üstüne yüzükoyun yatıp ağladı, ellerini ve yüzünü Jennifer'dan kalanlara sürdü.

"Ah, Mandolini. Mandolini," diye fısıldadı. "Sana son kez sarılma fırsatım bile olmadı, seni domuz. Zavallı başını benimkine yaslayıp sallayamadım bile. Annen sana sarıldı, sonra da seni götürdüler. Bak, senden geriye ne kaldı bana. Bak, senden geriye ne kaldı Mandolini..."

Uzun süre öylece yattı, yüzünü ve ellerini yere bastırarak. O kadar hareketsizdi ki sanki hayat onu terk etmiş gibiydi.

Sonra doğrulup hızlı hızlı soluk aldı. Bütün paspasları, havluları, klozet örtüsünü ve duş perdelerini aldı, büyük, siyah bir poşete doldurdu. Sonbahar yapraklarını bu torbalara doldururduk, diye düşündü. Sonbahar yaprakları. Yine bayılacak gibi oldu ve kendini toparlamak için bir sandalyeye tutunmak zorunda kaldı, bayılmayacaktı, bayılmayacaktı, bayılmayacaktı. Hayır. Hayır. HAYIR.

Paspası alıp yukarı çıktı, lavabonun altından bir sünger aldı, bir kovaya su doldurdu ve banyoyu temizlemeye başladı. K vetin kenarını temizleyip kovadaki suyu değiştirdi. Tuvaletin yanındaki duvarlar; yine suyu değiştirdi. Tuvalet ve zemin;    kez su değiştirdi. Daha uzaktaki duvarlar, ayna, küvetin i i, zemin; dört kez su değiştirdi. Tully'nin Jennifer'ın banyosunu temizlemesi on kova su ve yüz otuz dakika aldı. Tony Mandolini eve geldiğinde Tully hâlâ banyodaydı ve hâlâ orada burada bulduğu kahverengi lekeleri deli gibi fır alıyordu.

Yerden kalkıp kapıya döndü.  şte Tony orada durmuş, onu seyreliyordu; şimdiden yaşlı bir adama dönüşmüştü.

"Sana ne oldu Tully?" diye sordu Tony. "Her yerin kan içinde."

Tully'ye polisin kendisini aradığını, Starmont-Vail'e gidip kızını teşhis ettiğini, Lynn'in yanında bir süre oturduktan sonra karakola gidip ifade verdiğini, Kanıt A'yı imzalayıp eve geldiğini anlattı.

Bir süre yan yana oturdular. Tony televizyonun sesini kısmıştı, bu yüzden telefonun çaldığını ikisi de duyabiliyordu. Tully ona baktı. Tony başını iki yana salladı. Bir süre sonra telefonun sesi kesildi ve Tony fişi çekti.

"Tully, burada kal, yani eğer istersen, mümkünse. Ben şimdi yatmak zorundayım. Burada kal. Lütfen."

Tully orada kaldı. Annesini arayıp ona bir sorun olmadığını, yalnızca Jenlerde kaldığını söylemek için telefonun fişini yeniden taktı. "Yarın okul varken mi?" diye sordu Hedda, ama onun dışında bu duruma aldırdığı yoktu.

Tully alt katta kaldı. Tony'nin üst katta banyoya girip kapıyı kapattığını duyabiliyordu. Geceyi kanepede dizleri karnına kadar çekili vaziyette geçirdi. Oda aydınlanıp kendisi hissiz bir yarı baygınlik konumuna geçene kadar ileri geri sallandı.

Sabah Tony için kahve yaptı.

"Bayan Mandolini bir süre hastanede kalacak," dedi Tony. Evet, öyle olacağını tahmin etmiştim. Tony de bir süre hastanede kalsa iyi olacak gibi görünüyordu.

"Tully, şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Tony. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum." Titreyen ellerine bakıyordu.

Tully uzanıp onun ellerini tuttu. Kendi elleri sabitti ama gözleri değildi.

O hâlâ şaşkın ama benim şimdiden kolum kanadım kırıldı, ben şimdiden nefes alamıyorum, şimdiden onsuzum.

"Bay Mandolini, o yakılmak istiyordu," dedi, sesi Tony'nin elleri gibi titriyordu. Sesine güvenmemesi gerekiyordu. Boğazını temizledi.

"Hayır, hayır, bu mümkün değil," dedi Tony. "Ben Katoliğim. Hepimiz öyleyiz. Cenaze töreni yapmamız gerekiyor. Şey gerekiyor..." Sesi kısılarak kesildi.

"Gömülmesi mi?" diye onun sözlerini tamamladı Tully. "Sizinle aynı fikirdeyim. Onu dinlemeyelim. Ama Katolik Kilisesi... Onlar..."

“Ben o konuyu hallettim,” dedi Tony. “Senin yardımınla. Polis memuru, Bayan Makker’in kendisine bu olayın bir kaza olduğunu söylediğini anlattı. Bana seninle aynı fikirde olup olmadığımı sordu. Ben de aynı fikirde olduğumu belirttim. Otopsi istemedim. Zaten yeterince zarar görmedi mi bedeni?” Kendini toparlamak için duraksadı. “Yani bu bir kaza olabilirdi de, öyle değil mi? Oyun oynuyor olabilirdi gerçekten, haksız mıyım?”

“Doğru,” dedi Tully. Sonra başını sallayıp kurşunun giriş ve çıkış yarasının hayalini zihninden silmeye çalıştı. Doğru. Banyonun döşemesine oturup Colt .45’liği çenesine dayadı ve tetiği çekti. Yalnızca oyun oynuyordu.

“Lynn’in hastaneden çıkmasını beklemek istemiyorum. O zaman da kendini çok iyi hissediyor olmayacak zaten,” dedi Tony.

“Anlıyorum,” diye karşılık verdi Tully.

“Büyük bir şey istemiyorum,” dedi Tony.

Eh, bu bir düşün değil ne de olsa, diye düşündü Tully. “Anlıyorum,” diye tekrarladı.

“Ashnda hiçbir şey istemiyorum,” dedi Tony. “Yalnızca bu işin olabildiğince hızlı bir biçimde... bitmesini istiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Tully tekrar.

Bir süre sonra evden çıkıp Topeka’nın en iyi cenaze evi olan Penwell-Gabel’a gittiler. Tony Mandolini on yıl önce annesini de onların defnettiklerini söyledi.

“Tören olmayacak mı?” diye sordu ilk Bay Gabel’ın torunu Bay Gabel. “Ama herkes için tören yapılır.”

“Tören olmayacak,” diye tekrarladı Bay Mandolini, Tully bir kenarda dikilirken. “Yalnızca bir rahip olsun.”

“Nereye gömülecek?” diye sordu Bay Gabel.

“St. Mark’s’a. Değil mi Tully? St. Mark’s’a.”

Tully başını salladı. İyi bir seçimdi bu. St. Mark’s güzel, küçük ve eski bir kiliseydi. Tully yıllarca o kiliseye pazar günleri onlarla birlikte gitmişti. Ağaçlar ve çalılarla çevrili, küçük, özel bir mezarlığı vardı. Aile kilisesiydi orası.

“Tabutu gösterme töreni olacak mı?” diye sordu Bay Gabel yumuşak bir sesle.

Tully gözlerini kırıştırdı. Kapalı tabut utanç verici bir şeydi. Açık tabut ise olanaksızdı.

“Hayır!” dedi Tony heyecanla. “Açık tabut olmayacak, otopsi olmayacak, tören olmayacak. Tamam mı? Ve en iyi tabutunuzu istiyorum. En iyisini. Sekoya ağacından bir tabut. Tamam mı?”

Tully tekrar gözlerini kırıştırdı. Tony için Tanrı’ya şükrediyordu.

“Tamam, efendim,” dedi Bay Gabel. “Ne zaman defnedilmesini istiyorsunuz?”

“Bugün,” diye karşılık verdi Tony. “Daha erken olamayacağına göre.”

Bay Gabel, “Rahibi ayarlayacağız,” diyerek ona güvence verdi. “Eminim Peder Majette uygun olacaktır. Mezar taşı düşündünüz mü?”

“Hiçbir şey düşünmedim,” dedi Tony Mandolini. Tully bakışlarını kaçırdı.

Gerçekten de sözünü tutan Penwell-Gabel şirketi her şeyi halletmişti. Jennifer’ı hastaneden almak için yanlarında sekoya tabutuyla birlikte Bay Penwell ve Bay Gabel kendileri gittiler. Tabutu 10. Caddede cenaze evlerine getirip Jennifer’ı tahnit ettikten sonra, adamları St. Mark’s’a gidip mezar çukurunu kazana kadar tabutu kısa bir süre için “St. Mary’s” odasına koydular.

“Bayan Mandolini’nin beklemenizi istemeyeceğinden emin misiniz?” diye sordu Tully dikkatle.

Tony başını salladı. “Eminim. İyi olması çok zaman alacak.”

Tully eve gidip eski, siyah bir elbise giydi. Banyosunda yüzüne ve saçlarına baktı, bir makas alıp saçlarını üç santim olacak şekilde kestti. Başına siyah bir bandana geçirip siyah güneş gözlüğü taktı, siyah, topuklu, burnu kapalı ayakkabılar giyip Canterbury ve Pembroke’un köşesindeki St. Mark’s’a doğru yürüdü. Takvimlerin 27 Mart 1979’u gösterdiği o Salı günü kasvetli ve yağmurluydu. En iyi takım elbisesini giymiş olan Bay Mandolini’yi, Peder Majette’i ve daha sonra arkasında farları yanan iki arabayla Canterbury’ye gelen cenaze arabasını gören Tully’nin güneş gözlüğü çok işine yaradı. Evet, bu güneş gözlükleri çok işe yarıyordu.

Dört tabut taşıyıcı, sekoya ağacından tabutu küçük bahçe kapısından geçirdi, dar patikada taşıyıp arka tarafa götürdüler. Bayan Jennifer Lynn Mandolini sekoya tabutunun içinde yatarken Peder Majette, Bay Penwell, Bay Gregory Gabel, Bay Anthony Mandolini ve Bayan Natalie Anne Makker başları eğik halde mart yağmurunun altında on beş dakika dikildiler.

Jeremy

Haziran 1980

Tully'nin Washburn'deki ilk yılı gelip geçmişti.

Tracy Scott'ın karavanında yaşayıp onun geri dönmesini beklediği bir yıldır bu. Derse gidiyor, işe gidiyor ve hafta sonları Robin'le görüşüyordu. Sigara içmeyi bırakıp alkole başlamıştı. Daha sonra içki içmeyi, okumayı ve televizyon seyretmeyi bıraktı... Tracy'nin kanepesinde tek başına oturmaya başladı. Üniversitenin ilk yılında Tortilla Jack's'teki salı akşamları yapılan dans yarışmasını kırk kez kazandı.

Julie'ye Noel'den önce ve sonra birer kez yazdı. Julie ise ona Noel'den önce dört, Noel'den sonra altı kez yazdı.

Tully haftada dört gün Shokie'yle yan yana çalışıyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Shokie'yi bu kadar sık görmek onu çok rahatsız ediyordu. Hatta o kadar rahatsız etmeye başlamıştı ki nisan ayında Carlos O'Kelly'deki işini bırakıp birkaç blok ötedeki Casa del Sol'da iş bulmuştu. Geleceğini yalnızca pazar gününe kadar düşündüğü bir yıldır bu.

2

1980 yazında Tully, Sosyal Hizmetler ve Rehabilitasyon Birimi'nde staj yaptı ama yaptığı iş genellikle fatura giriş çıkışlarını yapmak ve dosyalamaktı. Ama SHR'nin başkan yardımcısı Bay Hillier'ın Tully'ye karşı babacan ve sevecen bir ilgisi vardı. Adam Tully'ye *Happy Days* dizisindeki Bay Howard Cunningham'ı hatırlatıyordu.

Tully'yi bunun onun için harika bir deneyim olacağına ikna edip onu Lillian White'ın Koruyucu Ev Bulma Kurumu'na yerleştirdi. Tully burada yeni koruyucu aile başvurularını inceleyecekti. Görevlilerin, potansiyel koruyucu ailelerin evlerini inceleyip bir  ocuk yetiştirmek için uygun olup olmadığını belirlerken yapmaları gerektiği gibi evlere gitmiyordu. Tully'nin görebildiği kadarıyla kimse evlere gitmiyordu ama aday ailelere altı saatlik yoğun bir eğitim veriliyordu,    yüz altmış dakikada nasıl  ocuk yetiştirileceği öğretiliyordu.

Çalışanların görev yükü çok ağırdı; her birinin otuz beş çocuğu vardı ve yalnızca çocuklar değil, geçmişteki pislikler, aileler, uyuşturucu ve çeteler de işin içindeydi. Ama eleman sayısı yetersizdi. Lillian dâhil yedi kişiydiler. Tully yaz boyunca sosyal hizmet çalışanları için bir uşak görevi görmüştü. "şu başvuru formunu Lillian'a ver," cümlesini günde yirmi kez duyuyordu. Lillian'ın o formlarla ne yaptđı konusunda ise hiçbir fikri yoktu.

Tully'nin Lillian için çocuklar hakkında istatistiksel bilgi de toplaması gerekiyordu. Lillian'ın koruyucu ailelere "satmaya"  alıřtđđı çocuklardı bunlar ya da Tully  yle düşünüyordu. Ama Tully'yi en fazla kızdıran, o altı saatlik eğitimdi. Altı saat. Bazen bir sütyen satın almak daha uzun sürüyordu.

"Seni hatırlıyorum," dedi Lillian, Tully işe başlayalı bir ay olmuşken. "Vay canına. Gerçekten sözünde durdun. Üniversiteye gittin."

"Sanırım," dedi Tully. "Bu arada annesi geri gelmedi."

"Kimin annesi? Ah, o küçük çocuğu'n mu? Eh, o oğlan küçük bir canavar. şimdiden    aile değiştirdi. Kimse ondan hoşlanmıyor."

Tully kadının kabalığı ve duyarsızlığı karşısında dehşete düşmüştü. *O çocuğu'n annesi yok, seni geri zek alı,* diye bağırmak istiyordu ama yalnızca sustu. Staj iyi bir deneyimdi. Fakat burada çalışan insanlar hep böyle mi oluyordu? Çocukları birer mal gibi pazarlıyor ve evden eve dolaştırıyor, sonra da çocukların baş belası olmalarından şikâyet mi ediyorlardı? *Hayır, teşekkürler,* diye düşündü Tully. *Hayır. Teşekkürler.*

O yaz Shakie güzellik okulundan mezun olup Macy's Chanel'in lüks kozmetik bölümünde işe başladı. Tully, Shakie'nin yeni işinin en ilginç

yönünün Chanel kursu olduğunu düşünüyordu: yedi hafta boyunca haftada yirmi saatlik çile.

Julie yaz için Northwestern'dan gelmişti.

Bir cuma gecesi Casa del Sol'a uğradı.

"Hey, Julie," dedi Tully. "Dönmüşsün. Masa ister misin?"

"Hayır, teşekkürler Tully," dedi Julie. "Geçerken uğradım. Sine-maya gidiyorum."

"Kiminle?" diye sordu Tully. "Tom'la mı?"

Julie boş ver dercesine elini şöyle bir salladı. "Hayır, Tom'la görüşmüyorum artık. Kendini beğenmiş salak."

Tully güldü.

"Ama öyle. Sırf Brown'a gidiyor diye. İnsanları küçümseyen bir ses tonuyla konuşuyor artık."

"Artık mı?" diye sözünü kesti Tully. Julie'den birkaç metre ötede duruyordu.

"İnsanı sinir ediyor. Ben de Topeka Lisesi'nde onur listesine girmiştim, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Tully. Duraksadı. "Ne zaman döndün?"

"İki hafta oldu," diye karşılık verdi Julie hızla. Tully bakışlarını başka yöne çevirdi.

Bir hafta sonra Tully, Wayne Caddesi'ne uğradı. Kapıyı Angela açtı.

"Tully!" dedi sevinçle. "İçeri gel, içeri gel canım! Julie çok mutlu olacak. Julie!"

Julie ve Tully oturma odasındaki kanepenin iki ucuna oturdular. "Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu Tully.

"Hiç, yalnızca televizyon seyredeceğim."

"Bu gece benimle çıkar mısın, diye soracaktım. Green Parrot'a gideriz belki."

Julie elleri dizlerinin arasında, televizyona bakmaya devam ediyordu. "Evet, tabii Tully," dedi yavaşça. "Çok iyi olur."

O akşam saat sekizde evden çıktılar. Julie, Tully'nin arabasını görünce olduğu yerde kaldı.

"Aman Tanrım, hâlâ bunu mu kullanıyorsun?"

"Beni bu şeyden ancak zorla çıkarabilirler," diye karşılık verdi Tully. "Haydi gel. Bir şey olmaz."

Yolun yarısına kadar hiç konuşmadılar. Radyonun sesi yüksekti.

“Burası Green Parrot’a giden yol değil,” dedi Julie sonunda.

“Haklısın, değil. Shokie’yi de alalım diye düşündüm. Bizimle gelmek ister herhalde.”

Julie ona buz gibi bir ifadeyle baktı.

“Evet, tabii Tully,” dedi. “Elbette.”

Shokie neşeyle yanlarına geldiğinde Julie, Tully’ye dönüp sordu: “Benim arkada oturmamı ister misin?”

Tully, Julie’nin soğuk bakışlarına karşılık verdikten sonra Shokie’ye rahatsız bir şekilde gülümsedi. “Arkada oturmanın bir sakıncası var mı?”

Green Parrot’taki barda üçü yan yana oturdu. Tully bir sigara yaktı.

“Tully,” dedi Julie. “Mektuplarından birinde bana sigarayı bırakmayı yazmamış mıydın sen?”

“Yazmıştım,” dedi Tully çakmağıyla oynayarak. “Ama sonsuza kadar demek istememişim.”

Tully akşamın büyük bir bölümünü dans ederek ve masalardaki insanlara takılarak geçirdi. Julie ve Shokie barda hiç konuşmadan oturdular. Shokie ve Julie’yi eve bırakma zamanı gelince Tully, Shokie’nin evi çok daha yakın olmasına rağmen önce Julie’yi evine bıraktı.

Bir hafta sonra Tully bir kez daha Julie’ye gidip dışarı çıkmak isteyip istemediğini sordu. Bu kez Julie teklifi reddetti.

Birkaç hafta sonra Julie, Casa del Sol’a uğrayıp Tully’ye *Superman II*’yi izlemek isteyip istemediğini sordu. Tully o filmi daha önce izlediğini söyleyerek yan çizdi.

Julie bir pazar akşamı Casa del Sol’a uğrayıp Tully’ye ertesi gün Northwestern’a gideceğini söyleyene kadar da bir daha görüşmediler. Tully, Julie’ye vardiyası saat onda bitene kadar beklemesini söyledi. Julie de onu bekledi.

Birlikte Tully’nin karavanına yürüdüler.

“Demek hâlâ burada yaşıyorsun?” dedi Julie.

“Evet. İşe çok yakın,” diye karşılık verdi Tully.

Julie içeri girmek istemedi. “Dışarıda oturmamızın bir sakıncası var mı Tully? Gece çok güzel.”

Karavanın arkasında, yamaca yakın bir yerdeki devrilmiş ağaç kütüğünün üstüne oturdular.

Tully bir sigara yakarak, "Northwestern'ı nasıl buldun Julie?" diye sordu, sigarasından derin bir nefes çekti.

"Bilmiyorum," dedi Julie. "Oda arkadaşım Laura iyi biri. Dersler zor. Bu yıl hiçbir kulübe üye olmadım. Mektuplarımı okumadın mı?"

"Elbette okudum," dedi Tully. "Tekrar tekrar. Bütün yıl boyunca bir tek senin mektuplarını okudum."

"Evet, ben de senin iki mektubunu ezberledim," dedi Julie. "Hiç zor değildi. Toplam iki sayfa ve bir kart. Kocaman harflerle yazılmış."

Kızlar yan yana oturmuş ileriye doğru bakıyorlardı. Camaro'ya. Sonunda Tully ayağıyla yeri eşelemeye başladı. Julie de onu seyretmeye.

"Fazla yazamıyorum," dedi Tully toprağı sandaletleriyle dürterek. "Çünkü söyleyecek pek bir şey yok. Biliyorsun. Hep aynı şeyler. İş. Okul. Karavan. Robin."

"Annen nasıl?"

"Bilmiyorum."

Julie, Tully'ye döndü: "Şeyden beri anneni hiç gördün mü?.."

"Şeyden beri onu görmedim, hayır," diyerek onun sözünü kesti Tully.

"Bahse girerim hep aynı şeyler oluyordur. Dinle, *onu* bu kadar sık görmeye nasıl katlanabiliyorsun?"

Tully onun kimden söz ettiğini biliyordu. "Onu pek sık görmüyorum. Haftada bir kez."

"Buna nasıl katlandığını merak ediyorum, hepsi bu."

Tully elini şöyle bir salladı. "Zararsız biri o, Julie. Ve beni neşelendiriyor."

"Evet, bu yaz gerçekten Bayan Gün Işığı olmuşsun."

Tully duraksadı. "Neden söz ettiğini bilmiyorum. Benimle dışarı çıkmayı sen reddettin."

Julie homurdanarak güldü. "*Seninle* değil Tully, tatlım," dedi alaycı bir şekilde. "Sen ve o kedinin sürüklediği herkesle."

Tully ayağıyla yeri tekmelemeye başladı. "Hepimiz için eğlenceli olacağını düşünmüştüm..."

"Eğlenceli olacağını düşünmüş," diyerek onu taklit etti Julie. "Kes şunu. Tamam mı?"

Tully bir şey söylemedi.

"Artık bize gelmediğin için annem çok üzülüyor," dedi Julie.

"Ona üzgün olduğumu söyle. Meşgulüm."

“Ya, annemi ziyaret edemeyecek, ona mektup yazamayacak kadar meşgulsün. Ama yaptığın hiçbir Şey yok.”

“Julie, yeter artık, tamam mı?”

“Evet,” dedi Julie kütükten inerek. “Dinle, gitmem gerek.”

Tanrı’ya Şükür, diye düşündü Tully. “Seni bırakayım,” diye teklif etti.

“Hayır, teŐekk rl r. Babamın arabası Casa’da. Oraya kadar yürürüm.”

Tully elleri kucağında oturmaya devam ederek, “G le g le Julie,” dedi. “Sana daha fazla yazacağım, söz veriyorum.”

“Evet, tabii,” dedi Julie ama sonra gelip Tully’nin koluna hafifçe dokundu. Tully kolunu çekti.

Julie  ks rd . “Annem seni St. Mark’s’ta gördüğünü söyledi. Hâlâ o kiliseye gitmiyorsun, değil mi?” diye sordu sessizce.

“Elbette gidiyorum,” diye karşılık verdi Tully olabildiğince soğuk bir Şekilde. “Neden gitmeyeyim ki?”

Julie, Tully’ye biraz daha yaklaştı. Tully ondan kaçmaya çalıştı ama arka st  düŐmek üzere olduğu için vazgeçti.

“O kiliseye nasıl gidebildiğini anlamıyorum,” dedi Julie titreyen bir sesle.

Tully, Camaro’ya bakıyordu. “Birinin ona  i ek götürmesi gerek,” dedi sonunda.

“Yine de bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum, hepsi bu,” diye tekrarladı Julie.

“Birinin yapması lazım,” dedi Tully.

“Bırak, annesi babası yapsın.”

“Annesinin pek iyi olduğunu sanmıyorum.”

Julie eliyle yüzünü sildi. Tully, Camaro’ya bakmaya devam ediyordu. “Ben de senin ona nasıl *gitmediğini* anlamıyorum,” dedi Julie’ye.

Julie geri çekildi. “Gerçekten gitmeliyim. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Julie gittikten sonra Tully karavana girip uykuya dalana kadar kanepede oturdu.

Tully  niversitenin ikinci yılında yeni bir kanep  ve orta büyüklükte pirinç bir karyola aldı. Büyük bir yatak istiyordu ama öyle bir Şey karavanın minik yatak odasına sığmazdı.

Artık sabit bir geliri olduğu için Tracy'nin karavanından ayrılmayı düşünüyordu. Ama nedense bunu yapamıyordu. *Ya Tracy gelir de oğlunu isterse*, diye düşünüyordu.

Her cumartesi gecesi Robin'i görüyordu ama bazen hafta içinde isimsiz birinin ona dokunmasını, onu okşamasını, her yerinde o nemli sıcaklığı hissetmeyi istiyordu.

Tully'nin stajı bittiğinde Bay Hillier onu ofisine çağırdı. "Çok iyi çalıştın Tully. Lillian bile senin iyi iş çıkardığını söyledi ve onu memnun etmek çok zordur. Benim tavsiyem, çocuk gelişimi bölümünden yalnızca bir ön lisans derecesi almak yerine sosyal hizmetler bölümünden diploma alman. Bu daha fazla para, daha büyük terfi olanağı demek. Ve sonra belki bir yüksek lisans..."

Tully yüksek sesle güldü.

"Bunu düşün," dedi Bay Hillier. "Her neyse, mezun olduğunda gelip benimle konuş. Belki senin için bir iş ayarlayabiliriz. Gelecek yıl bir stajyerlik daha vereceğimiz kesin."

"Ah, evet, bunu düşüneceğim," dedi Tully isteksizce.

"Sorun nedir Tully?" diye sordu Bay Hillier. "İyi bir fırsat bu."

"Evet, tabii."

"Senin gibi akıllı bir kızın aptalca bir işle uğraşmasının bir anlamı yok. Eğer yüksek lisans yaparsan bu, kariyer anlamına gelir..."

"Ya, harika olur," dedi Tully ayağa kalkarken. "Teşekkürler."

Sosyal hizmetler, diye düşündü. *Az maaş alan insanların annesiz çocukları sisteme yutturdukları sosyal hizmetler mi? Harika.*

"Sosyal hizmet programlarının iyi kalpli insanlara ihtiyacı var," dedi Bay Hillier onun zihnini okurcasına.

"Evet," dedi Tully. "Bunu koruyucu ailelere söyleyin."

"Ah, o kadar da kötü değiller," diye karşılık verdi Bay Hillier. "Altı saatlik bir kurstan geçiyorlar, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Tully. "Ve bu çok belli oluyor."

Tully dört yıllık fakülte diploması alma konusunu düşündü. Bay Hillier onun için bazı olanaklar söz konusu olabilmemiş gibi davranıyordu ve Tully kendisine böyle inanılmasına alışık değildi. Onun büyümesini gören insanların çoğu hep Makkerların dikbaşı ve disiplinsiz kızı için hiçbir şeyin mümkün olmadığını düşünmüştü. Birisi tarafından

tanınmamak Tully'ye çok yabancı bir şeydi ama artık buna aldırdığı da yoktu. Bir zamanlar planları olsa da hepsi buhar olup uçmuş gibiydi. Şimdi onun için önemli olan tek şey rahat bırakılmaktı. Tully uzaklara, batıya gitme hayalini hatırladı. *Eğer uzaklara gidersem beni kimse tanımaz*, diye düşünüyordu o zamanlar. *Hiç kimse*.

Bay Hillier'ın tavsiyesine uymaya karar verdi. *Neden olmasın*, diye düşünmüştü. Sosyal Refah 250, İleri Çocuk Gelişimi 302 ve Sosyal Hizmetlere Giriş 100 derslerini aldı. Sosyal Hizmetler dersi kırk saatlik gönüllü toplum çalışması gerektiriyordu. Gönüllü! Damien'a binlerce saat bakmış olmasının sayılıp sayılmayacağını birilerine sormak istedi. Ama bunun yerine Shawnee Gençlik Merkezi İslahevi'nde çalıştı. Burada yetmiş beş tane evden kaçmış ve terk edilmiş ergenlik çağındaki uyuşturucu bağımlısı, koruyucu ailelerinin üç yüz altmış dakikalık eğitimlerini bitirip kendilerini devletten "satın almalarını" bekliyordu. Tully kırk saati doldurduğunda sevincinden havalara uçtu.

Aldığı diğer iki ders, İş İdaresi ve İngilizce Kompozisyon'du. İngilizce Kompozisyon dersinde verilen ev ödevlerine dayanamıyordu. Profesör Macy onlardan durmadan bir şeyler *yazmalarını* istiyordu. Zihninden geçen düşüncelerin, duyguların anlatımı, yaz mevsimiyle ilgili bir makale, bir arkadaş hakkında kısa bir hikâye, bir otobiyografi. Sonra da sınıfta yazdıkları şey hakkında *konusuyorlardı!* Hatta ödevlerden bazılarının sınıfta *yüksek sesle* okunması gerekiyordu. Tully gerçekten derse ilgisini kaybetmişti. Ödevlerinden birine baskarken, *bu keşke zorunlu derslerden olmasaydı*, diye düşünüyordu. "Dört mevsim hakkında bir yazı yaz. Senin için ne anlama geliyorlar ve nasıl olmalarını isterdin?"

Tully oflaya puflaya bir şeyler yazmaya çalışırken aklına karavanın arka taraflarına sıkıştırdığı süt kasaları geldi. Belki içlerinde uygun bir şeyler bulabilirdi. Ama ne yazık ki karavanın arkasında bir tek kendisinin süt kasası yoktu. Bir buçuk yıl önce Tony Mandolini gelip Tully'ye Sunset Court'taki evi sattıklarını, Lawrence'a taşınacaklarını söylemiş ve kızının odasını temizleyip temizleyemeyeceğini sormuştu. Böylece Tully boş süt kasalarını alıp Sunset Court'a gitmişti. Son kez.

Şimdi önünde, sekiz kırmızı süt kasasının içinde, bir zamanlar Sunset Court'taki en büyük yatak odasının bir parçası olan kitaplar, dergiler, notlar, plaklar, kartpostallar duruyordu.

Keşke daha fazla yerim olsaydı, diye düşündü Tully yılgınlıkla. Keşke tavan aram olsaydı. O zaman yıllar geçtikçe tozlarınsınlar diye onları çok uzak bir yere koyardım. Ve kendimi de.

Dört Mevsim, yazan: Tully Makker

*Her zaman sıcak bir yaz mevsimiydi
Oyunlar oynadığımız günler
Önemli değil derdim
Ben kendimi feda edebilirim
Şimdi bir sonbahar geçti ve bir tane daha,
Nice baharlar gelecek,
Hepsi sensiz geçecek.*

*Soğuk Kansas kışlarımız seni bir daha görmeyecek
Ben de göremeyeceğim
Benim mevsimlerim sona erene dek
Bencil kalbimi en çok üzen
Senin gitmiş olman değil
Benim hâlâ burada
Ve tek başına olmam.*

*İlkbahar, kış, sonbahar birbirine karışıyor
Umarım senin olduğun yerde hep yaz olur.*

Profesör Macy omzuna dokunduğunda Tully, Carnegie Binası'ndan kütüphaneye gidiyordu. Kütüphaneye kadar birlikte yürüdüler.

"Ne biçim bir isim bu, Tully?" dedi adam.

Tully güldü. Adam onun kahkahası yüzünden mahcup olmuştu.

"Özür dilerim," dedi Tully. "Genellikle giriş için hep bu konuşma yapılır benimle. Harika bir açılış ismi, öyle değil mi?"

Adam rahatlayarak başını salladı. Yürürlerken Tully ona şöyle bir baktı; yakışıklı sayılırdı, çok uzun boylu değildi, kahverengi saçlı, açık tenli, sakallıydı. Üzerinde kadife pantolon, mavi gömlek, mavi kravat, ayağında makosenler vardı. Elleri ve mavi gözleri çok güzeldi.

"Natalie," dedi Tully.

“Ah,” dedi profesör. “Natalie, çok hoş.”

“Evet ve eğer biri bu adımı kullanırsa eminim ben de öyle düşüneceğim.”

“Eğer istersen ben bu ismini kullanabilirim,” diye öneride bulundu profesör.

“Eğer isterseniz,” dedi Tully yumuşak bir sesle.

Birlikte yürüdüler.

“Ödevin için yazdığın şiir çok hoşuma gitti. Çoğu öğrenci kısa bir hikâye yazmış,” dedi profesör.

“Pek iyi hikâye yazamıyorum.”

“Şiirini sınıfta okuyabilir miyim?”

Tully başını iki yana salladı. “Okumamanızı tercih ederim.”

“Harika bir şiir. Eminim diğer öğrenciler de çok zevk alacak.”

“Zevk alacaklar, ha?” dedi Tully.

“Şiirin çok hüznü geldi bana,” diye devam etti Profesör Macy. “Bir ara bu konuda konuşmak ister misin?”

“Ben hüznü bir insan değilimdir...”

“Öyle olduğunu söylemedim,” dedi Profesör Macy. “Konuşmak ister misin?”

“Konuşkan bir insan da değilimdir,” dedi Tully.

Tully adamın şüpheli bakışlarına savunmacı bir şekilde karşılık verirken onun dürüst yüzünden etkilenip gülümsedi. “Eğer isterseniz şiirimi sınıfta okuyabilirsiniz.”

“Ben *senin* okumanı bekliyordum.”

Tully gözlerini devirdi. “Bunu benden istemeyeceğinizi umuyordum.”

Ama Tully’nin içinde bir şeyler kıpırdanmıştı. Ertesi hafta şiirini kimsenin gözlerine bakmamaya çalışarak sınıfta okudu.

Birkaç hafta sonra profesör onu kantinde kahve içmeye davet etti. Tully kahve ve *cheesecake* sipariş etti.

“Biliyor musunuz Profesör Macy, daha sizin ilk adınızı bile bilmiyorum. J neyin baş harfi?” diye sordu birden iç çekerek. *Tanrım, umarım Jack değildir.*

“Jeremy,” diye karşılık verdi profesör. “Jeremy Macy.”

Tully nefesini serbest bırakıp güldü. “Çok güzel. Seninle tanıştığımı memnun oldum Jeremy,” dedi. “Ben de Tully Makker.”

Kafeteryada iki saat kaldılar.

“Ailenle mi yaşıyorsun Tully Makker?”

“Hayır,” dedi Tully. “Kendime ait bir yerim var. Sen ailenle mi yaşıyorsun?”

“Ben otuz beş yaşındayım!” diye karşılık verdi Jeremy gülerek. “Üstelik ailem New York’ta.”

“New York mu? Ne demeye burada bize, bir grup taşralıya güzel yazılar yazmayı öğretiyorsun?”

Profesör güldü. “Senin taşralı şiirinle bu şekilde tanıştım ama.”

“Ah, sanki bu şiir seni değiştirdi,” dedi Tully. “Ciddiyim. Ne yapıyorsun burada?”

Jeremy ona Kansalı bir kızla evlendiğini ve yaşamak için buraya geldiklerini söyledi.

“Aah,” dedi Tully üzüntüyle. “Demek evlisin...”

Jeremy başını salladı. “Üç yıl önce boşandık.”

“Ne kadar evli kaldınız?”

“Üç yıl.”

“Çocuğun var mı?”

Jeremy, “Hayır,” diyerek konuyu değiştirdi. “Pekâlâ, hangi bölümden mezun olacaksın?”

“Ön lisans eğitimi görecektim. Ama şimdi diploma alacağım,” dedi Tully sesindeki gururu gizlemeye çalışarak. *Ben burada dalga geçmiyorum, uyuşturucu kullanan ve hiçbir yere varamayacak olanlardan değilim. Yalnızca öyle olan çocuklarla ilgilenmek için okuyorum. Bu büyük bir başarı. Üstelik hâlâ on dört yaşındayken yaptığım gibi Tortilla Jack’s’te dans ediyorum.* “Sosyal Hizmetler,” diye ekledi olabildiğince neşeli bir şekilde. “Sorma. Nedenini Tanrı bilir.”

“Mezun olduktan sonra diplomanla ne yapmak istiyorsun?”

“Onu çerçevelenip duvara asmayı.”

“Hayır, ben ciddiym.”

“Biraz para biriktirmeyi,” dedi Tully. “Sonra da buradan gitmeyi.”

“Nereye?”

“Bilmiyorum. Belki Kaliforniya’ya.”

“Neden Kaliforniya?”

“Neden olmasın?”

“Bu herhangi bir şey yapmak için kötü bir mazeret Tully,” dedi Jeremy.

Tully onu onaylarcasına başını salladı. *Galiba öyle, Profesör Macy,* diye düşündü. *Galiba öyle.* “İyi bir nokta,” dedi. “Peki, hiç palmye ağacı görmemiş olmama ne dersin?”

“Ne olmuş?” dedi Jeremy. “Ama kasırğa görmüşsündür.”

Doğru, diye düşündü Tully. “Doğru. Ama hiç okyanus görmedim.”

“Evet ama kır görmüşsündür.”

“Kırmış,” dedi Tully onu azarlarcasına. “Üzerinde çimen biten bir alan.”

“Okyanus ne peki? Shawnee Gölü’nün tuzlusu.”

“Ve kumlusu,” dedi Tully gülümseyerek.

“Kırlar denizler gibidir, vahşi hayvanlar vardır oralarda... hem de hayal bile edemeyeceğin kadar çok sayıda.”

Tully ona şaşkınlıkla baktı. “Kansas’tan hoşlanıyor gibisin.”

“Kansas’ı seviyorum,” dedi Jeremy. “Başka bir yerde yaşamayı hiç istemedim. Ovaları seviyorum, gökyüzünü seviyorum. Flint Tepeleri’ni gördüm. Hayatımda ilk kez. Arabama binip Sky Line Karayolu’na indim, sonra da El Dorado’ya. Tanrım! Ne görkem, ne ihtişam. Flint Tepeleri’ni gördükten sonra her şeyi gördüğümü hissettim. Yarın ölürsem hiç pişmanlık duymam.” Duraksadı. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Sen delisin de ondan,” dedi Tully. “Okul bize bir delinin İngilizce öğrettiğini biliyor mu?”

Jeremy kahkaha attı. “Kaliforniya’nın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Ben Kaliforniya’ya gittim. İnan bana, Flint Tepeleri daha iyi.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Tully. “Ama şehir dışından gelip bunları söyleyen ve burada kalmak isteyen biriyle daha önce hiç karşılaşmadığımı söylemeliyim.”

“Şehir dışından biriyle tanıştın mı hiç?”

“Yalnızca seninle,” diyerek güldü Tully.

Jeremy onu dikkatle inceledi. “Sana bir şey soracağım Tully,” dedi yavaşça. “Çıktığın biri var mı?”

Tully sessizdi. “Galiba,” dedi. “İki yıldır.”

“Lise aşkın mı?”

“Şey, onunla lisedeyken tanıştım ve ben onun aşkıyım. Bu sayılır mı?”

“Ciddi misiniz?” diye sordu Jeremy.

“Şey, o ciddi,” dedi Tully ve kendini suçlu hissederek başını öne eğdi. İki yıl önce Gail’i küçük düşürmüştü ve şimdi hiçbir neden yokken Robin’i küçük düşürüyordu. “Ciddi sayılırız,” diyerek sözlerini özür dilercesine düzeltti ve konuyu değiştirdi.

Başkanlık seçimlerinden hemen önce tekrar kahve içmeye gittiler.

“Daha önce hiç evli biriyle tanışmamıştım,” dedi Tully. “Yetişkinler hariç.”

“Eh, ben de yetişkinim Tully,” dedi Jeremy. “Senin de öyle olduğunu sanıyordum.”

“Yok canım,” dedi Tully. “Ben daha on dokuz yaşındayım. Hâlâ ergenlik çağında sayılırım.”

Tully onunla dalga geçiyordu ama Jeremy’nin mavi gözleri ciddiydi.

“Bana yetişkin gibi geliyorsun Tully,” dedi. “Gözlerinde bir yetişkinin bakışları var.”

“Gözlerin bir anlamı yok,” dedi Tully. “Ben daha bebeğim.”

Jeremy ona biraz daha yaklaştı. “Gözlerin ruhunun aynası.”

“Ruhumda kimsenin evde olmadığını görebiliyor musun?” diye takıldı ona Tully.

Ama Jeremy gülmüyordu. “Benimle yemeğe çıkmak ister misin?”

Tully tereddüt etti. “Şey... şey, tabii. Tabii, neden olmasın? Değil mi?”

“Hayır,” dedi Jeremy. “Neden olmasın değil. Benimle yemeğe çıkmak *istiyor musun?*”

“Tabii,” diye karşılık verdi Tully, dudaklarından dökülmek üzere olan “neden olmasın”ı bastırmak için alt dudağını ısırıldı. “Yalnızca bir yemek, değil mi?”

Jeremy arkasına yaslanıp gülümsedi. “Neye göre? Bir akşam yemeği ve Hawaii’ye bir geziye göre mi?”

Tully yemekten fazlasını düşünüyordu. Bir an için tereddüt edip ona Robin’le ciddi olduğunu söylemeyi düşündü. Ama kendisini tanımayan ve ona Robin’in anlayışlı bakışlarıyla bakmayan biriyle

çıkma düşüncesi içini ısıtıyordu. *Neden olmasın, diye düşündü. Neden olmasın?*

“Şaka yapıyorum. Her şey yolunda,” dedi.

Salı günü Ronald Reagan başkan seçildi ve Tully ile Jeremy cuma günü Steak and Ale’e yemeğe gitti.

“Bana neden boşandığını anlat bakalım,” dedi Tully yemekte.

Jeremy patatesini didikliyordu. “Çünkü Elsa, yani karım karate öğretmeniyle fazla yakınlaştı.” Bir an sessiz kaldı. “Ama siyah kuşağı aldı,” diye ekledi. “Ve bu onun için iyi bir şeydi.”

“Ah, çok üzgünüm,” dedi Tully. “Senin için zor olmalı.”

“Zordu,” dedi Jeremy. “Hâlâ öyle. Evliyedik. Flört etmiyorduk. Aramızda gerçek bir bağ vardı. Elsa’yla evlenmek için New York Üniversitesi’ndeki işimi bırakmıştım. Evliliğimizin ömür boyu süreceğini sanmıştım.”

Tully sözlerini dikkatle seçti. “Galiba evliliğin kötü yanı da bu; insan hep ömür boyu süreceğini sanıyor.”

“Bu kötü yanı değil. Zaten öyle olmalı. Benim annem ve babam kırk yıldır evli.”

“Vay canına,” dedi Tully. Ekleyecek başka bir şey bulamayınca, “İsimleri ne?” diye sordu.

“Billy ve Ellen,” dedi Jeremy. “Seninkiler hâlâ evli mi?”

Tully düşündü. “Hayır, evli olduklarını sanmıyorum,” dedi yavaşça. “Öldüler.”

“Ah, Tully, çok üzgünüm,” dedi Jeremy içtenlikle.

Tully masanın üstünden uzanıp onun eline dokundu. “Önemli değil. Gerçekten.”

“Ne zaman öldüler?”

“Babam ben yedi yaşındayken, annem de geçen yıl.”

“Tanrım. Neden?”

Tully ciddi bir ifade takındı. “Kanser. Uzun sürdü ve acı doluydu. Annem çok çekti. Ölmesi daha iyiydi.” *Bunları söylemek ne kadar kolaymış,* diye düşündü. *Bunu on yıl önce yapmalıydım.*

“Kardeşlerin var mı?”

“Hayır, ben tek çocuğum.”

Jeremy onu evine götürdü, karavanın kapısına kadar birlikte yürüdüler. Eğilip Tully'yi yanağından hafifçe öptü. "İyi geceler Tully. Bu gece için teşekkür ederim."

Tully, Jeremy'nin onu doğru düzgün öpmesini istiyordu. "Hayır. Ben teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Pazartesi sınıfta görüşürüz."

Ertesi cuma tekrar yemeğe çıktılar. Tully onunla konuşurken gerçekten iyi vakit geçiriyordu. Yemek boyunca *Tiffany'de Kahvaltı*'nın kitap versiyonu ile film versiyonu arasındaki farkları konuşular.

Tatlılar gelince Jeremy çekingen bir şekilde boğazını temizledi. "Tully, bana karşı dürüst ol. Diğer adamlarla ne kadar ciddisin?"

Tully de boğazını temizledi. "Bunu neden soruyorsun?"

"Soruyorum çünkü sana dürüst olma fırsatı vermek istiyorum. Seni tekrar görmek isterim."

Tully, "Ben de seni görmek isterim Jeremy," diyerek gülümsedi. "Her şey yolunda."

"Onunla ciddi misin?"

"Öyle bir şey yok," dedi Tully, kaçamak bir cevaptı bu.

"Çünkü senden isteyeceğim tek şey bu Tully. Bana karşı dürüst olman. Önemli olan tek şey bu. Anlıyor musun? Elsa'dan sonra isteyeceğim tek şey bu."

Tully sessizdi, sonra yavaşça, "Sanırım *yalnızca* yemek mi diye sorarken kastettiğim şey buydu," dedi.

Konuyu kapattılar ve hafta boyunca kantinde kitaplardan, filmlerden ve şarkılardan bahsettiler. Şükran Günü'nden önceki cuma gecesi tekrar çıktılar.

Jeremy aradan yedi gün geçmemiş gibi bir önceki haftanın konusuna devam ediyordu. "Dürüstlük senden istediğim tek şey Tully. Sahtekârlık hariç her şeyi affedebilirim."

Tully başını salladı. "Jeremy, açıkçası ben affedicilikten söz etmek için biraz erken olduğunu düşünüyorum. Robin'i, yani erkek arkadaşımı iki yıldır tanıyorum ve o affetmekten hiç söz etmez."

"Belki de bir şeyler sakladığı içindir," dedi Jeremy.

Tully bu imaya sinirlenmişti. "Saklayacak ne var ki?" dedi ters bir şekilde.

Jeremy bifteğini sessizlik içinde yedi. Kahvesini içerken, “ ok mu hızlı gidiyorum?” diye sordu. “Hayır, sorun sen değilsin,” dedi Tully. “Yalnızca ben basit bir hayat istiyorum. Anlıyor musun? Karma a istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Jeremy. “Soruma hâlâ cevap vermedin. Başkalarıyla da g r   eğinize dair bir anla ma yapmış mıydınız?”

“Anlaşma mı?” Bu sözcük Tully’ye çok sevimsiz gelmişti. Bu konuşmadan hiç ho lanmadığını düşünerek, “Hayır, anla mamız yok. Başkalarıyla g r   m yoruz. Biz birbirimize aittiz,” dedi. “Aslında bu konuyu hiç konu madık,” diye ekledi kızgınlıkla. Ve ona göre doğru olan da buydu. Aptalca ve ilgisiz konulardan konu ulmamalıydı. O ve Robin yalnızca yaşıyorlardı, hepsi bu.

“Benden başka insanlarla da çıktın mı?”

Tully gülümseyerek bu konu mayla dalga geçmeye çalıştı. “Geçen ay çıkmadım.”

“Hayır, ben ciddiyim.”

“Ben de ciddiyim. Her şey iyi olacak.”

“Robin başkalarıyla g r   yor mu?”

“Açıkçası,” dedi Tully gerçekten sinirlenerek, “bunu hiç d   nmedim. Hayır, tamam mı? Başkalarıyla g r   m yor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Ah, Jeremy!” diye patladı Tully dondurma ka ığını tabağına fırlatarak. “Bu soruların bir anlamı var mı?”

“   r dilerim,” dedi Jeremy hemen. “Galiba yalnızca aramızda ne olmasını istediğini merak ediyorum.”

“Yavaş yavaş ilerleyelim,” dedi Tully. Sonra daha sakın bir ses tonuyla tekrarladı: “Yavaş yavaş ilerleyelim, olur mu?”

“Robin’i seviyor musun?”

“Tanrım,” dedi Tully. “Fazla özele girmiyor musun?”

Jeremy bir şey söylemeden bekledi.

“Ondan ho lanıyorum, evet,” dedi Tully. “Bana iyi davranıyor. Cimri değil, onun yanma ta ınmamı istiyor, beni istiyor. Evet, ondan ho lanıyorum.”

Yemekten sonra Jeremy’nin arabasında bir süre oturdular.

“Yani ben baştan kaybedilmiş bir dava için mi sava ıyorum Tully?”

Tully gözlerini kısarak ona dikkatle baktı. "Savaşıyor musun? Ne istiyorsun Jeremy?"

"Seni tanımak," dedi. "Seninle çıkmak."

"Ben de seninle çıkmak istiyorum. Ama bilecek bir şey yok."

"Ah, bana söylemediğin bir sürü şey varmış gibi geliyor. Büyük bir merkez var ve bana yalnızca kenarını gösterdin."

"İnan bana," dedi Tully, "merkez falan yok. Yalnızca dış kabuk var. İçerideyse koca bir kara delik."

"Çok fazla şeyle dolu bir delik," dedi Jeremy.

"Hiçbir şeyle dolu değil. Büyük, siyah ve içi boş."

Jeremy sessizdi. Tully üşümüştü.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Jeremy.

"Konuşacak bir şey yok," diye karşılık verdi Tully. "Ne istiyorum, biliyor musun? Çok yakında Topeka'dan ayrılmayı." Jeremy'nin meraklı yüz ifadesini görünce sözlerine devam etti: "İstediğim tek şey bu. Kaliforniya'ya gitmek istiyorum. Santa Cruz'daki Kaliforniya Üniversitesi'ne."

"Tully, oraya taşınmadan önce gidip orayı görmen gerekmez mi?"

"Hayır. Gidip görmek çok aptalca. Önemli olan orada yaşamak."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Tully parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi. "Dinle, New Yorklu öğretmenler oturup geçmişleri, geçmişleri konusunda hissettikleri, geçmişlerini nasıl değiştirecekleri ve eğer farklı bir geçmişleri olsaydı nasıl farklı insanlar olacakları konusunda konuşmaktan hoşlanıyor olabilirler ama ben böyle bir şey yapmıyorum. Topeka'da bunu kimse yapmaz. Ben yalnızca Kaliforniya'ya gitmek istiyorum, bu konuda konuşmak istemiyorum. Yalnızca gitmek istiyorum."

Jeremy uzanıp onu yanağından öptü. "Tamam, Tully," dedi. "Tamam."

Karavana gelince içeri girip giremeyeceğini sordu ve Tully, "Hayır," dedi.

Tully içeri girince konuşmalarından pişmanlık duydu. Jeremy'de onu çeken bir şeyler vardı. İlginçti, iyi konuşuyordu ve Tully daha önce hiç New Yorklu biriyle tanışmamıştı. Ayrıca kendisinden yaşça

büyük bir erkekti. Ama en cazip yönü Bay Hillier ile Kaliforniya'nın da sahip olduğu bir özellikti. Jeremy Macy, Tully'yi hiç tanıımıyordu.

Tully ve Jeremy iki kez daha çıktılar. Şükran Gününden önce her öğle yemeğinde görüştüler ve Jeremy tatili ailesiyle birlikte geçirmek üzere New York'a uçtu. Şakayla karışık Tully'yi de davet etti, Tully de şakayla karışık bu teklifi geri çevirdi.

Tully, Şükran Günü'nü Robin, Robin'in erkek kardeşleri ve onların kız arkadaşlarıyla geçirdi. Bütün hafta sonu Jeremy'yi düşündü.

Pazartesi sabahı sınıfta tek düşünebildiği onunla yalnız kalmak için daha fazla bekleyemeyeceğiydi. O akşam dışarı çıktılar ve Jeremy onu eve götürdüğünde Tully genç adamı içeri davet etti.

Ona kahve yaptı, kanepede yanma oturup onu özlediğini söyledi. Jeremy kahvesini bırakıp Tully'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Kanepede seviştikten sonra piriñç karyolaya gidip orada da seviştiler.

Daha sonra Tully'nin başı Jeremy'nin göğsünde, yan yana yattılar. Jeremy onun saçlarını okşuyordu.

"Neden saçlarını bu kadar kısa kestiriyorsun Tully?" diye fısıldadı.

Tully bir an kasıldı, sonra omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Her şey için bu cevabı mı vereceksin bana? Neden olmaması gerektiğini bilmiyorum. Ama saçların uzunken daha güzel olmalı."

"Aslında değil. İnce telli ve gösterişsizdir." Tully gülümseyerek onun sakalına dokundu. "Senin sakalların kadar güzel değil."

Bir süre daha birlikte yattılar. Çekmeceye sakladığı Robin'in hediyelerini ve bir arada oldukları fotoğrafları düşünüyordu. Jeremy etrafına bakındı. "Bu oda çok çıplak Tully. Duvarda hiç resim yok, komodinin üstünde de yok. Ne yani, çekmecede mi saklıyorsun resimleri?"

"Hayır. Saçmalama," dedi Tully.

Jeremy iç çekti. "Kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Suçlu mu?" dedi Tully. "Bu sözcüğün anlamı ne? Ben bu sözcüğü hiç kullanmam, bir tür duygu falan mı?"

Jeremy gülümsedi ama ısrar etti. "Robin konusunda kendini suçlu mu hissediyorsun?"

“Hayır, Jeremy,” dedi Tully. “Hissetmiyorum.” *Ama ona sadık değilim, diye düşündü. Robin bana karşı hep iyi oldu fakat ben ona sadık değilim. Sadık olmadığımı hissediyorum.* “Suçluluk duygusunun içime yerleşmemesi için bunu ayda bir yaparım.”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden ayda bir yaparsın?”

“Neden olmasın?”

“Bir şey elde ediyor musun?”

“Ayda bir kez biri bana senin şu anda baktığın gibi bakar.”

“Robin sana benim baktığım gibi bakmıyor mu?”

“Evet, ama ne olmuş?” Tully, Robin konusunu gerçekten açmak istemiyordu. Jeremy zaten çok fazla şey biliyordu.

“Eee,” dedi Jeremy. “Senin için bu anlama mı geliyorum? Ayda-bir-kez-kendini-iyi-hisset-şeyi miyim ben?”

“Jeremy,” dedi Tully. “Seni rahatsız eden ne? Ayda bir kez olması mı? Yoksa kendini iyi hissetme konusu mu?”

“Hiçbir şey rahatsız etmiyor beni,” dedi Jeremy konuyu değiştirek. “Robin’le çok konuşur musunuz?”

“Pek konuşmayız, neden?”

“Sen bana fazla konuşmadığını söylemiştin. Onunla farklı olup olmadığını merak ettim.”

“Seninle farklı,” dedi Tully. “Onunla fazla konuşma gereği duymayız,” diye açıkladı. “Birlikte otururuz yalnızca.”

“Robin senin hakkında her şeyi biliyor mu?”

“Hayır, Tanrı’ya şükür,” dedi Tully. Sonra Jeremy’nin üstüne çıktı ve üçüncü kez seviştiler.

Tully birkaç gün sonra Robin’le yemeğe çıktı. Sessizdi.

“Neyin var?” diye sordu Robin.

“Hiç,” dedi Tully. O akşam Robin’e onu evine kabul edemeyecek kadar yorgun olduğunu söyledi.

“Pekâlâ,” dedi Robin. “İşte şimdi bir şeylerin yolunda olmadığını gerçekten biliyorum. Çünkü her zaman evine gelirdim. Söyle bakalım, neler oluyor?”

Tully, Robin'in eve gelmesine, onunla birlikte olmasına, onu öpmesine ve ellerini vücudunda dolaştırıp şefkatle ona bakmasına, onu sevdiğini söylemesine izin verdi.

Ertesi hafta Robin'i arayıp ona üşüttüğünü ve cumartesi gecesi onunla görüşemeyeceğini söyledi.

"İşe hasta hasta mı gideceksin?" diye sordu Robin.

"İşe gitmezsem sokakta kalırım," dedi Tully.

"Hayır, kalmazsın," diye karşılık verdi Robin. "İstedğin zaman benim yanıma taşınabilirsin."

"Sokakta kalırım," diye tekrarladı Tully.

Noel'den önceki üç hafta boyunca Jeremy, Tully'nin evinde haftada üç kez kaldı. Hafta sonları Robin'e aitti. Cumartesi geceleri Tully işten sonra Robin'le birlikte dışarı çıkıyordu ve pazarları St. Mark's'a gidiyordu.

Bir akşam Jeremy, Tully'nin evindeyken, Julie'den gelen ve Tully'nin dikkatsizlik edip sehpanın üstüne bıraktığı mektubu aldı.

"Mektup alıyorsun demek. Arkadaşından mı? Bana annemlerden başka kimseden mektup gelmez."

"Çünkü hiç arkadaşın yok," diye takıldı ona Tully ama mektubu Jeremy'nin elinden almayı da unutmadı.

"Ya senin? Çok arkadaşın var mı?"

Tully, Jeremy'yi işaret ederek, "Sen," dedi. "Sen varsın."

"Ama yalnızca ben yokum, öyle değil mi Tully?" dedi Jeremy meydan okurcasına.

Tully ona cevap vermedi. Bir süre sonra o mutfaktayken Jeremy ona seslendi. "Mektup kimdendi Tully?"

"Ah, arkadaşım Julie'den," diye cevap verdi Tully aradaki bölmeden başını uzatıp. "Northwestern'a gidiyor."

"Bunu zarftaki yazıdan anlamıştım. Liseden arkadaşın mı?"

Mutfakta bir sessizlik oldu. "Hayır. Çocukluk arkadaşım."

"Vay canına," dedi Jeremy. "Ben çocukluğumdan kimseyi tanı-mıyorum. Üniversiteden bile çok az kişi kaldı. Birbirinize çok yakın olmalısınız."

Tully ellerini bir beze silerek mutfaktan çıktı. “Öyleyiz,” dedi orta parmağını işaret parmağının üstüne atarak. “Haydi, gel de tabakları kurulamama yardım et.”

“Sen de ona sık sık yazar mısın?” diye sordu Jeremy, Tully’nin tabaklarını kurularken.

Tully alt dudağını ısırdı. “Yazmam gerektiği kadar sık değil,” dedi. “Haydi, oturalım artık.”

“Ama yeni başlamıştık...”

“Gel,” dedi Tully imalı bir şekilde. “Oturalım.”

Gece yarısını geçtiği halde Tully yine uyuyamıyordu. Jeremy’nin kolunu üstünden çekip oturma odasına geçti. Julie’nin mektubunu alıp tekrar okudu.

1 Aralık 1980

Sevgili Tully,

Şükran Günü için Topeka’ya gelmedim ve bil bakalım ne oldu? Çok şaşırtıcı bir şey; senden telefon almadım. Senin neyin var bilmiyorum Tully, hiçbir fikrim yok. Ama ben de işleri senin için kolaylaştıracam, tamam mı? Artık sana yazmayacağım. Seni aramayacağım da. Bu, sömestir boyunca sana yazdığım dördüncü mektup. Bana cevap yazmadın ve artık benimle iletişimi kesmek istediğini anlayabiliyorum. Bu beni üzse de canını sıkmayacağım Tully. Benimle konuşmak istediğinde bana yazabilirsin. Senden haber almak beni her zaman mutlu eder ama aynısının senin için geçerli olmadığı kesin. Yalnızca bilmeni istiyorum ki Tully, sana olanlar yüzünden çok üzgünüm. Keşke sana bir şekilde yardım edebilseydim. Sanırım hepimiz yaşananlarla elimizden geldiği şekilde baş etmek zorundayız ama görüyorum ki sen sahip olduğun bütün dostlarından kurtulma ve farklı bir insan olma yolunu seçtin. Bunun için çok üzgünüm Tully çünkü seni eskiden gerçekten severdim.

Şimdilik bu kadar. Hoşça kal.

Sevgiler, Julie.

Tully mektubu üç kez okuyup bir kenara koydu, başını kanepenin arkasına yasladı. *Bütün eski arkadaşlarımdan değil Julie, diye düşündü. Bütün eski arkadaşlarımdan değil, yalnızca senden.*

Aralık ayının ortalarında Shakie, Casa'ya geldi. Ağzı kulaklarındaydı. Tully onun yüzüne bir kez bakınca olanları anlayıp gözlerini devirdi. 'Pekâlâ, Jack'in ailesinden kim hasta bu sefer?'

"Amcası," dedi Shakie neşeyle. "Ölmek üzere."

"Shakie, lütfen şarkı söylemeye başlama çünkü iki hafta içinde ağlamaya başlayacaksın."

"Ah, Tully! Ah! Keyfimi böyle kaçırmak zorunda mısınız?"

Aynı günlerde Jeremy, Tully'yi tatil için New York'a davet ediyordu. Tully başlangıçta onun bunu gerçekten istediğine inanmadı ama inandığında New York'u görme şansından çok, Shakie'nin neşesinden kaçma fırsatını düşünüyordu.

Öte yandan New York'a gitmek, bunu Robin'e söylemesi gerektiği anlamına geliyordu. Jeremy Macy'de onda olmayan ne bulduğunu açıklamak zorunda kalacaktı, tabii Robin bir açıklama duymak isterse.

Noel'den önceki hafta Jack Pendel ve Shakie, Casa del Sol'e geldiler. Tully onlara servis açarken Shakie, Jack'e sakız gibi yapışmıştı. Jack ise ona yalnızca eğleniyormuş gibi bakıyordu. Tully onlara Meksika usulü köfteli çorba servis ederken, *Tanrım, buradan çıkmalıyım, diye düşündü. New York'a gitmeliyim, gitmek zorundayım çünkü eğer gitmezsem Shakie, Jack'in bakışlarının ne anlama geldiğini anlayacak ve ben de çılgınlık atarak ondan kaçmak zorunda kalacağım.*

Tully çorbayı getirdiğinde bakışlarını Jack'ten kaçırmak için çok büyük çaba harcarsa da Jack bakışlarını ona çevirdi ve "Nasılsın?" diye sordu.

"Harika," diye cevap verdi Tully olabildiğince neşeli bir şekilde. Sipariş defterini önlüğünün cebinden çıkarıp sordu: "Başka bir arzunuz?"

"Evet!" dedi Shakie. "Karnım zil çalıyor. Şu peynirli böreklerden yiyeceğim Jack, sen?"

Jack hâlâ Tully'ye bakıyordu. "Neler yapıyorsun bu aralar? Okula gidiyor musun?"

“Tabii,” dedi Tully. “Hepsi bu kadar mı?”

Jack menüleri Tully’ye uzattı. “Ben etli dürüm istiyorum. Üç tane olsun, çok küçükler.”

“Jack! Seni domuz!” dedi Shakie neşeyle. “Honk, honk. Şişmanlayacaksın.”

Jack menüleri alıp uzaklaşan Tully’ye arkasından baktı.

Ödeme yaparlarken Jack, Tully’ye otuz dolarlık hesap için yirmi dolar bahşiş bıraktı. Omuz silkerek, “Noel zamanı,” dedi. Tully bu omuz silkme hareketini liseden hatırlayınca acıyla yüzünü buruşturdu.

“Bunu kabul edemem,” diye mırıldandı. “Hayır, gerçekten.”

“İyi Noeller Tully,” dedi Jack. “Bol bol eğlen.”

Canın cehenneme, diye düşündü Tully. *Canın cehenneme.*

Onlar gittikten sonra Tully, Jack’in cüzdanını kirli masanın üstünde buldu. Park alanına koştu ama gitmişlerdi.

“Geri gelecek,” dedi yüksek sesle, dışarıda dikilmeye devam ederek. *Önemli değil,* diye düşündü. Sonra dişleri takırdamaya başladı. *Cüzdanın içindekilere bakabilirim!* Cüzdanı önlüğünün cebine atıp kollarını göğsünde kavuşturdu. *Hayır, Tully Makker, bu yanlış bir davranış olur,* diye düşündü. Dişleri takırdamaya devam ediyordu.

Kendini tuvalete kilitleyip kapalı klozetin üstüne oturdu, birkaç dakika soluklarının düzelmesini bekledi, sonra elini önlüğünün cebine uzattı. Cüzdanı burnuna götürüp kokladı; deri, belli belirsiz Hindistan cevizi ve Polo kokuyordu. Onun hayali gözlerinin önüne geldi: uzun boylu, kaslı, sarışın, ciddi. Cüzdanın içinde birkaç kredi kartı, altmış dolar, Shakie’yle mezuniyet balosunda çektiardıkları bir fotoğraf vardı. Bütün küçük bölmelere baktı, bir düzine kartvizit ve fatura buldu. Aralarından üzerlerine telefon numaraları karalanmış çok sayıda küçük, katlanmış kâğıt çıktı.

Kâğıtlardan bir tanesi diğerlerinden daha parlaktı. Tully kâğıdı açtığında içindeki, “*J. P.’ye, ilk softbolumu ve kalbimi bırakıyorum*” yazısını gördü.

Tony Mandolini’nin Topeka Lisesi 1979 Yıllığı’na bakıp, “J. P. kim?” sorusunu sorarken işaret ettiği sözlerdi bunlar.

Tully yıllıktan yırtılmış kâğıdı dikkatle katladı. Kâğıdın “Son Sınıf Vasiyetnameleri” bölümünden yırtıldığını biliyordu ama kendi yıllığını

hiç açmamış, hiçbir bölümünü okumamıştı. Şu anda düşündüğü şey, Bay Mandolini ona yazıyı gösterdiğinde düşündüğü şeydi: *Neden o? Neden ilk softbolunu ona bırakıyor? Eskiden Shunga Park'ta onunla softbol oynayan bendim.*

Cüzdanı kapattı, lavaboya gidip yüzünü buz gibi soğuk suyla yıkadıktan sonra dışarı çıktı. Cüzdanı saklaması için hemen şefleri Donna'ya verdi. Jack bir saat sonra geldi. Tully onun cüzdanını alıp Donna'ya teşekkür ettiğini gördü. Sonra Jack gözleriyle restoranı araştırmaya başladı ve Tully'yi görene kadar da durmadı. Tully hemen başını önüne eğdi ama bakışlarını yerden kaldırına kadar Jack yerinden kıpırdamadı. Göz göze gelince de elini kaldırıp onu selamladı.

Ertesi cuma gecesi Jeremy, Tully'yi almaya geldiğinde Jack ve Shakie yine Casa del Sol'daydı. Tully herkesi tanıştırdı Jack, Tully ve Jeremy'ye birer içki içmeye gitmek isteyip istemediklerini sordu.

"Gidemeyiz," dedi Tully.

"Çok isteriz," dedi Jeremy.

Hep birlikte Magoo's'a gittiler. Shakie durmaksızın konuşuyor, Tully'yi biraz rahatlatıp Jeremy'yi eğlendiriyordu. Birkaç içkiden sonra müzik dinlemeye başladılar. Bee Gees "Stayin' Alive"ı söylüyordu.

"İşte geçmişten bir esinti. Lise zevkimiz," dedi Shakie. "Bee Gees'i sever misin Jack?"

"Pek sayılmaz," dedi Jack. "Pink Floyd'u severim."

Shakie "Comfortably Numb" şarkısına eşlik ediyordu. Güzel de söylüyordu. "Acı yok, uzaklaşıyorsun..."

"En sevdiğim şarkı," dedi Jack.

Benim de, diye düşündü Tully ve bakışlarını hemen bira bardağına çevirdi.

"Bu ve 'Wish You Were Here'⁶ şarkısı," diye devam etti Jack.

Tully bira bardağıyla meşguldü. "Doğru," dedi Shakie saçlarını kabartarak. "Pink Floyd'un en iyisi olduğunu düşünüyorsun."

"Kesinlikle öyle." Tully ona bakarken Jack gülümsedi.

"Hepiniz aynı liseye mi gittiniz?" diye sordu Jeremy. Hepsini ona baktı; yirmi yaşındaki gençler otuz beş yaşındaki adama bakıyorlardı.

“Evet,” dedi Jack.

“Çok güzel,” diye karşılık verdi Jeremy. “Nasıldı lise?”

“Çok güzel,” dedi Tully ve herkes güldü.

“Lisedeyken de arkadaş mıydınız?” diye ısrarla sormaya devam etti Jeremy.

Shakie kıkırdadı. “Bizim için *arkadaş* sözcüğü biraz fazla.” İmalı bir şekilde gülümseyerek elini Jack’in bacağına koydu, Tully’ye baktı. “Jack, Tully’yi biraz tanıyor olabilir, değil mi Tull?”

“Tabii Shakie,” dedi Tully bardak altlığını dikkatle inceleyerek.

Jack gözlerini dikmiş, Tully’ye bakıyordu. Tully gözlerini içkisine dikmişti. Jeremy ise gözlerini dikmiş, Tully ile Jack’e bakıyordu. Shakie de öyle.

Jeremy, Jack’e döndü: “Peki, Tully lisede nasıl biriydi?”

Jack, Tully’nin tırnağıyla masadaki bir lekeyi kazımasını seyretti. “Bence çok zekiydi,” dedi ifadesiz bir şekilde. “Çok zeki. Herkesten daha zeki.”

“Öyle miydi?” diyerek keyifle güldü Jeremy.

“Gerçekten mi?” dedi Shakie heyecanla.

“Öyle miydim?” dedi Tully de halinden memnun bir şekilde.

“Öyleydin,” diye doğruladı Jack.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Shakie.

“Okulda dersleri iyi miydi?” diye ekledi Jeremy.

“Ah, hayır,” dedi Jack, Shakie’nin sorusuna aldırmayarak. “Dersleri berbattı. Derslere hiç girmezdi. Dans etmeyi öğrenip dersleri unuttu, değil mi Tully?”

Tully konuşmanın gidişatıyla afallayıp sigara bulmak için çantasını karıştırdı, yazdan sonra sigara içmeyi bıraktığını unutmuştu. Jeremy konuyu değiştirdi. “Peki, söyleyin bana çocuklar, son seneniz nasıldı?”

Tully o kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ki sandalyesi geriye devrildi. Bu kadar çabuk kalkmak zorunda oldukları için Jack ve Shakie’den özür diledi.

“Jeremy, seninle New York’a gelemem,” dedi o gece daha geç saatlerde. Jeremy’nin hayal kırıklığına uğradığı açıktı, genç adam bir süre Tully’ye bakmadı bile. Ama Tully o sırada Jeremy’yi düşünmüyordu. Shakie ve Jack’le dışarı çıktıkları için kızgındı.

Sonunda Jeremy sordu: “Neden Tully?”

“Çünkü bunu Robin’e söyleyemem.”

“Neden?”

“Çünkü onu incitmek istemiyorum.”

“Ama Tully, ben biliyorum,” dedi. “Ben biliyorum ve bu beni incitiyor.”

“O zaman neden iki kişiyi birden üzeyim?” dedi Tully somurtarak.

“Tully, onu sevmediğini sanıyordum.”

Tully iç çekti. “Jeremy, yine de onu incitmek istemiyorum.” Ona dokunmaya çalıştı ama Jeremy yataktan çıkıp giyindi, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

“Tully, bunun için çok yaşlıyım,” dedi. “Gerçekten yaşlıyım.”

Tully de üzerine bir tişört giyip doğruldu. “Ne için çok yaşlısın?”

Jeremy sesini yükseltti. “Bunun için!”

Tully gözlerini kocaman açarak ona baktı. Jeremy sesini alçalttı. “Bunun için, benimle oynaman için.”

“Jeremy, sakin ol,” dedi Tully. “Ve benim evimde bana sesini yükseltme.”

“Özür dilerim,” dedi Jeremy daha yumuşak bir sesle.

“Jeremy, ben senden bir şey saklamadım,” dedi Tully. “O senin hakkında hiçbir şey bilmiyorken sen Robin’i biliyordun, bu durumda asıl oynanan kişi kim oluyor?”

Jeremy odada dolaşmaya devam etti. Sonunda yatağın önünde durdu.

“Tully, bana karşı neler hissediyorsun?”

“Jeremy, senden çok hoşlanıyorum.”

“Robin’den ayrılıp yalnızca benimle çıkabilir misin?”

Tully üzerini örten çarşafı inceledi.

“Tully?”

“Jeremy,” dedi Tully sabırsızlıkla. “İmdat! Seni yalnızca birkaç aydır tanıyorum. Şükran Günü’nden beri yatıyoruz ve daha Noel bile gelmedi! Beni biraz rahat bırak, olur mu?”

“Evet, biliyorum, biliyorum,” dedi Jeremy. “Ama çok yol katettiğimize inanıyorum, duygusal açıdan yani. Bunu biliyorum ve umarım sen de biliyordursun. Yakınlığımız hoşuma gidiyor. Dürüstlüğün hoşuma gidiyor. Seni kaybetmek istemiyorum.”

Tully bir şey söylemedi, başını salladı. “Ah, Jeremy, Jeremy.” Ona baktı. “Jeremy, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey.” *Ve bu şekilde kalmasını istiyorum.* “Duygusal olarak hangi yolu aş-tık? Seks hayatımızın çok iyi olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Senin hakkında bir şeyler biliyorum Natalie Makker,” dedi Jeremy yumuşak bir sesle, yanına oturup ellerini tuttu. “Yetimsin ve öyle de davranıyorsun. Henüz sevecek birini bulamamışsın. İyi bir yüreğin var. Kurt Vonnegut ve Stephen King okuyorsun. *Sıradan İnsanlar* ve *Muhteşem Gatsby* en sevdiğin kitaplar. Edna St Vincent Millay’yi seviyorsun, beyaz karanfilleri seviyorsun, dans etmeyi seviyorsun. Tanrı’ya inanıyorsun. Başka ne bilmem gerekiyor?”

“Hiçbir şey,” dedi Tully. “*Kesinlikle hiçbir şey.*”

Jeremy başını Tully’nin ellerine doğru eğip sessizce, “Ama Tully, beklentimiz olmazsa ilişkimizin yürüyüp yürümeyeceğini nasıl anlayacağız? Yarına dair bir beklenti olmaksızın ilişki hiçbir şeydir. Lütfen Tully, bırak, içeri gireyim.”

Tully gözlerini kapatıp yavaşça inledi. Yarın ve beklenti. Bu konuyu hiç düşünmemişti bile. *Büyüyünce böyle mi oluyor,* diye düşündü. *Çocukken bunlardan söz etmemiz gerekmiyordu. Birlikteydik, arkadaştık çünkü birlikte olmak istiyorduk. Arkadaş olmak istiyorduk. Ve çocukken biriyle arkadaş olmayı istemediğimizde arkadaş olmayı bırakıyorduk, bu kadar basitti. Şimdi... şimdi bir de seks var.*

Ama Robin’le seks yapsak da yarından söz etmiyoruz. Nedense öyle olması daha çok hoşuma gidiyor.

Jeremy yanında Tully olmadan New York’a gitti. Tully de Noel’i Robin’in evinde geçirdi. Büyük bir Noel ağacı alıp onu güzelce süslediler. Noel arifesinde ateşin karşısına oturup *Bir Noel Hikâyesi*’ni seyrettiler. Ertesi sabah sevişip hediyelerini açtılar. Tully, Robin’e çorap, kolonya ve kazak almıştı (DeMarco ve Oğulları’ndan elbette). Robin de ona iki yanında iki yakutun parladığı, isminin harflerinden oluşan altın bir kolye almıştı.

Tully iç çekti ama kolyeyi yine de taktı. Çekmeceye konacak bir şey daha. Saklanacak bir şey daha.

Tully hindiyi pişirdi. “Ağaç kadar büyük bir hindi,” demişti Robin. Noel günü onlar giyinip hazırlandıkları sırada Robin’in kardeşleri

kız arkadaşlarıyla birlikte geldiler. Birlikte hindi dolması ve patates püresi yediler. Müzik dinleyip hediyeleri açtılar, konuşup televizyon seyrettiler. Herkes gittikten sonra Tully ve Robin ateşin karşısında, halının üstünde sevişti.

Tully, Noel ve yılbaşı arasındaki yedi gün boyunca Robin'le kaldı ve bu yedi gün boyunca hindi yediler. Tully hindi çorbası ve hindi güveci yaptı, Robin'in işe götürmesi için hindili sandviçler hazırladı. Robin'i kuzu eti diye kandırıp peynirli hindi yaptı. Sonunda kalan hindiyi yılbaşının ardından Noel ağacıyla birlikte attılar.

Yılbaşından önceki akşam Shakie onları evindeki partiye davet etmişti.

"Jack daha gitmedi mi?" diye sormuştu Tully.

Shakie'nin suratı asılmıştı. "Tully, acımasız olma. Henüz gitmedi, tamam mı?"

"Pekâlâ, Shakie. Üzgünüm ama bu partiye hayır demek zorundayım, tamam mı?"

"Ah! Neden?"

Çünkü iki yıl önce partilerinden birine gelmiştim, diye düşünmüştü Tully. İki yıl önce o partide Robin'e "Wish You Were Here" şarkısını söyleyip senin Jack'inin benim en iyi arkadaşıma karşı neler hissettiğini anlamaya çalışmıştım.

"Çünkü Robin'in kardeşi Bruce bizi çiftliğine davet etti ve oraya gitmek zorundayız."

Tully yalan söylüyor sayılmazdı. Kendilerini Bruce'un çiftliğine davet ettirmişlerdi. Orada bol bol içip sabaha kadar sözcük bulma oyunu oynadılar. Gece yarısı Robin kendisini öperken Tully ona "Auld Lang Syne" şarkısını söylüyordu.

Gece yarısından birkaç dakika sonra Robin, Tully'ye doğru eğilip, "Tully, sence anneni arayıp ona iyi yıllar dilemen gerekmiyor mu?" diye sordu.

Tully'nin gülümsemesi birden silindi. "Annem kutlamalardan hoşlanmaz."

"Yine de Tully..."

"Yine de diye bir şey yok," diye parladı Tully. "Gerçekten, Robin. Onu yalnızca uykudan uyandırmış olurum."

“Tully, bir buçuk yıl önce ondan ayrıldığından beri onu aramadın. Yılbaşı insanları aramak için iyi bir zamandır. Sence de öyle değil mi?”

“Robin, yalnızca onu uyandırmış olurum,” diye tekrarladı Tully.

“O senin annen Tully...”

“Bu benim hatam değil,” dedi Tully.

Robin bu sözlere aldırmadı. “İyi olup olmadığını bile bilmiyorsun.”

Tully derin bir nefes aldı. “Robin, lütfen.” Gülümsedi. “Şimdi iyi vakit geçirmeye çalışalım. Annem hakkında yarın konuşuruz. Haydi, dans edelim.”

Hedda Makker

Ağustos 1941

Kızlık soyadı Rust olan Hedda Makker, 1942 yılında Oklahoma'nın kuzeyinde, domuz çiftliği sahibi bir çiftçinin "karısının kızı" olarak dünyaya gelmişti. Hedda'nın anne babası Bill ve Martha Rust 1936'da evlenmişlerdi ve Bill, 1941 yılı Ağustos ayında aktif göreve çağrıldığında hâlâ çocukları olmamıştı. Martha vaktinden beş hafta erken doğum yapmış, 6 Ağustos 1942'de iki buçuk kiloluk bir kız dünyaya getirmişti. Kocasını 1945'te geri döndüğünde kendisini yalnızca karısı değil, üç yaşında bir kız çocuğu da bekliyordu. Japonlarla savaşmak, hamilelik süresi konusundaki basit hesaplamaları unutmasına neden olmamıştı. Hedda kanepenin köşesine büzüşmüş onları seyrederken Bill, Martha'yı öldüresiye dövüp ikisini de kapı dışarı etmişti. Martha, Hedda'yı da alıp yara bere içindeki yüzü, kırık burnu ve ağzındaki yarayla otostop çekerek en yakındaki hastaneye gitmişti. Hedda hemşirelerin odasında kalırken Martha tedavi edilmişti. Hedda somurtkan, içine kapanık bir çocuktü ve çoğunlukla yalnız bırakılıyordu.

Martha hastanede yetmiş saat kaldıktan sonra, doktorlar kendisini taburcu etmeden önce Hedda'yı almadan ve bir adres bile bırakmadan çekip gitmişti. Hemşirelerden bir tanesi Hedda'ya annesinin gittiğini açıklamaya çalışmış ama yalnızca somurtkan ve korku dolu bir ifadeyle karşılanmıştı. Hemşire sonunda Hedda'dan babasının domuz yetiştirdiğini ve soyadının "Wust" olduğunu öğrenebilmişti. Oklahoma civarındaki otuz beş domuz çiftliğini aradıktan sonra hemşire, Rustları bulmuş ve Hedda'yı babasına götürmüştü.

Bill Rust karısının başkasından dünyaya getirdiği çocuğuna baktıktan sonra hemşireye yumruklarını sıkarak havlar gibi teşekkür etmişti. Kadın oradan alelacele ayrılmıştı. Küçük Hedda annesini

öldürmeye çalışan adamın karşısında kalakalmıştı. Adam ona öfkeyle bakıyordu. Hedda da başını kaldırıp ona bakmış ve üç yaşındaki birinin yapabileceği tek şeyi yapmıştı: Çığlıklar atarak evden kaçmıştı. Bill peşinden koşup onu yakalamış, Hedda onu ısırınca da küçük kıza öyle şiddetli bir tokat atmıştı ki Hedda bilincini yitirmişti.

Ama Bill Rust onu eve getirip ona bakmıştı. Ona yemek verip küçük yatak odasında kalmasına izin vermişti. Bill gündüzleri tarlalara ve ağıllara gidiyor, akşamları da giyinip dışarı çıkıyordu. Birkaç kez sabaha kadar gelmemiş, geri döndüğünde korkudan donmuş olan Hedda'yı kapının arkasına çömelmiş halde bulmuştu. Bill ilk evliliğini iptal ettirmiş ve Hedda altı yaşındayken eve Sarah adında bir kadını getirmişti. Hedda onun şişman olduğunu ve kötü koktuğunu hatırlıyordu. Sarah'nın on beş yaşında bir kızı vardı. Komik konuşan, kalın kafalı bir kızdı Lena. Lena, Hedda'yla arkadaş olmasına rağmen Hedda onun kalın kafalı olması ve ağır çekim hareketleri yüzünden perişan oluyordu. Ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Birkaç yıl sonra Sarah, Hedda'nın sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ okuyup yazamadığını fark etmişti, böylece Hedda okula gönderilmişti.

Okulda geçirdiği yedi yıl onun için tam bir işkenceydi. Hiçbir şey kafasına girmiyordu, okul bahçesinde sürekli kavga ediyordu. İki yıl sınıfta kalmıştı ve hiç arkadaşı olmamıştı.

On beş yaşındayken uzun boylu ve geniş omuzlu olan Hedda sağlıklı ve güçlü bir izlenim veriyordu. Gözleri yeşil, teni açık renkti, saçları uzun ve açık kahverengiydi. Gecenin bir yarısı kalkıp küçük bir çantaya eşyalarını doldurmuş, Bill Rust'ın gizli yerinden (un çuvallarının arkasındaki kiler) iki yüz dolar almıştı.

Teksas'ın altında, Kansas'ın üstünde olduğunu bilmeden yolun sağından yürüyerek kaderinin hayatına bir yön vermesine izin vermişti. On iki kilometre yürüdükten sonra onu bir kamyon şoförü almış, on saat sonra da Topeka Bulvarı'na bırakmıştı. Hedda'nın içecek almak için bir dükkâna girdiğinde konuştuğu ilk kişi Henry Makker olmuştu.

Henry yirmi ikisindeydi ve şehir atık tesisinde müdür yardımcılığına terfi etmişti. Sırtında çanta, üstü başı perişan çocuğu görünce onun

kolay bir av olacağını d    n    t  . Bu  ocuğun güzel, g     bir v ucudu vardı ama çok utangaç görünüyordu.

Henry ona tesiste bir i  bulmuştu. Hedda plastik    elere lağım arındırma solüsyonu doldurma içine 1 Ocak 1981 yılına kadar geçen yirmi dört yıl boyunca devam etmişti. Henry ona haftalığı iki dolar olan bir oda bulmuştu. Hedda bu odada bir ay kaldıktan sonra Henry'nin yanma ta ınmı tı.

Hedda'nın yeşil gözleri ışığını, hayatı seyrini bulmuştu.

Henry Makker uzun boylu ve yakı ıklıydı. Hedda'nın standartlarına göre zengin ve eğitimliydi de. Hedda onu bulmadan önce bütün hayatı boyunca her pazar kilisede baptist ilahileri söylemişti ama artık tanrısı Henry'ydi. Henry her sabah Topeka'nın kuzeyindeki iki odalı dairesinden çıkıp onunla beraber arabayla i e gidiyordu. Fabrikanın kafeteryasında birlikte   le yemeği yiyorlardı. Hedda onun için yemek yapmayı   renmi ti. Henry için dikiş dikmeyi, okumayı ve sevi meyi   renmi ti. Yürürken  arkı söylüyor, Henry yanındayken ne e doluyordu.

1959 yılında evlendiklerinde Hedda çok güzel bir gelin olmuştu. Onları evlendiren nik h memuru bile söylemişti bunu. Hedda düğününden bir ay önce Bill Rust'a bir mektup yazıp zarfa iki yüz dolarlık bir  ek ili tirmi  ve onu düğününe davet etmişti. Bill Rust mektubuna cevap vermemiş, düğününe gelmemişti ama çeki bozdurmu tu.

Fakat i siz bir tesisat ı olan pejmürde görünümlü Charlie'yle evlenen Lena gelmişti. Charlie düğüne kocaman bira göbeğini ortaya çıkaran mavi, flanel bir gömlekle te rif etmişti. Lena ve Charlie, Topeka'yı o kadar sevmi lerdi ki eğer Charlie düzenli bir i  bulursa orada kalabilirlerdi. Sonra da Charlie i  bulmuş ve kalmışlardı.

Hedda ve Henry balayı için Corpus Christi, Teksas'a gitmişler, 1960 ve 1961 yıllarında orayı tekrar ziyaret etmişlerdi.

 lk yıllar Makkerlar için çok güzel geçmişti. Henry'nin biriktirdiği parayla bir ev almışlardı. Grove Caddesi'ndeki ev Hedda'nın gözüne son derece büyük görünüyordu. Çok ucuzdu ve çitle çevrili büyük bir bahçesi vardı. Böylece Hedda bahçede tavuk besleyebilir ve Henry'ye her sabah taze yumurta yedirebilirdi.

Henry 1960'ta müdürlüğe terfi etmişti ve artık biraz daha fazla çalışması gerekiyordu. Hedda her gün yorgun ve aç kocası eve geldiğinde yemek hazır olsun diye işten eve koşarak geliyordu.

Henry Makker, Hedda'nın sevdiği tek erkekti, dünyada sevdiği tek şeydi, bu yüzden 1960'ta hamile olduğunu anladığında hayatının sona erdiğini düşündü.

Hedda annesi ile babasının arasında geçenleri pek anlayamadığı ve zaten keskin bir zekâsı olmadığı için şöyle bir çıkarımda bulunmuştu: Bill Rust, annesi Martha'yı onun önünde dövmüş, sonra ikisini de evden atmıştı.

Hedda, Bill Rust'ın, karısını çocuk doğurduğu için dövdüğünü düşünmüştü.

Hedda'nın zihninde annesinin en büyük hatası onu doğurmasıydı ve babasının en büyük pişmanlığı da karısının ona sahip olmasıydı. Bu düşünce, annesinin ortadan kayboluşuyla Hedda'nın zihnine kazınmıştı. Annesi her gün günahıyla yüzleşmek yerine kaçmayı tercih etmişti.

Ve Bill Rust, Hedda'yı yanında tutmasına rağmen on iki yıl boyunca ona ne sarılmış onu ne öpmüş ne de ona tatlı bir söz söylemişti. İkisinin arasında düşmanca bir sessizlik vardı. Hedda onun yanından kaçtığı için yalnızca memnuniyet duyuyordu ve Bill Rust'ın da ondan kurtulduğu için memnun olduğundan emindi. Ama yoldan çıkmış karısının doğurduğu sevgisiz bir çocuğu büyütmenin duygusal açıdan Bill Rust'a nelere mal olduğu konusunda bir fikri yoktu.

Ve şimdi kendisi hamileydi. Hayatını annesininkinden daha iyi kılmak istediği için bir gün işten hastalık izni alıp eve geldi, Wichita yakınlarında bir "doktor"a gidip kanlı ve pis bir kürtaj yaptırdı. Eve dönüp Henry için yemek pişirdi ve oturlurken büyük bir kanama geçirdi. Henry onu hemen Topeka Devlet Hastanesi'ne götürdü. Doktor orada Henry'ye gizlice, kürtajın Amerika'da yasa dışı olduğunu ve bu tür kürtajlar yüzünden Hedda'nın yirmi beşinde dul kalabileceğini söyledi. Henry karısı iyileşene kadar ona bir şey söylemedi ama sonra onu karşısına alıp ona onu çok sevdiğini fakat eğer bir daha böyle bir oyuna kalkışırsa onu terk etmekten başka çaresi olmadığını söyledi. Mayıs 1960'ta Hedda bir kez daha hamile olduğunu fark

etti ve kocasının coşkusuna rağmen artık onunla günlerinin sayılı olduğunu düşündü. 19 Ocak 1960'ta Hedda zor bir doğumla    kilo, elli bir santimlik Natalie Anne'i dünyaya getirdi. Natalie sessiz ve mutlu bir bebektir. Bu iyi bir Şeydi çünkü anne olmak için işinden ayrılan Hedda, Natalie'yi üst kattaki bir odaya koymuştu ve yalnızca mama saatlerinde yanına gidiyordu. Günün geri kalanında Natalie  st katta agular yapıp olduğu yerde yuvarlanırken Hedda oturma odasında boş boş oturup duvara bakıyordu.

Natalie'yi    ay emzirdikten sonra katı mamalara geçmiş ve Henry'nin tüm itirazlarına rağmen bir dadı tutup işe geri d nm şti. Ama Henry daha sonraları k  k Natalie'nin buna itiraz etmediğini g rm şti, hatta dadısının kollarında daha mutlu görünüyordu.

Hedda'nın gerçek endişeleri, emekleyen tombul Natalie dokuz aylıkken, işten gelip kızına bakan kocasının gözlerindeki ifadeyi görünce başlamıştı. Bu bakış, adamın kızına duyduğu büyük hayranlığı gösteriyordu ve Hedda'ya yönelik değildi. Henry karısının yanından hızla geçip Natalie'yi kucaklamıştı ve Hedda hayatında ilk kez kısıkan lık ve onunla birlikte yakıcı bir nefret hissetmişti. Henry'ye açık olana kadar hiçbir duygu yaşamamıştı ama baba kızın oynaştıklarını gördüğünde kalbine   ken büyük sıkıntının yanında Henry'ye duyduğu açık bile çok s n k kalıyordu. Natalie bir yaşındayken Hedda yeniden hamile kaldı. Henry bu kez erkek  ocuk umuyordu. Hedda da erkek doğurmak istiyordu, böylece Henry kızının üstüne düşmekten vazge erdi. 1962 yılı Kasım ayında Johnny Makker dünyaya geldi ve Natalie artık k  k oğlundan başka bir Şey görmeyen babasının gözünden d şti.

Henry artık Natalie'ye çok daha az ilgi göstermesine rağmen bu Hedda için çok k  k bir zaferdi çünkü Henry'nin bütün ilgisi ve sevgisi bu sefer de k  k oğlana yönelikti. Hedda dişlerini sıkıp parmak eklemelerini çatırdatarak uygun zamanı bekliyordu. Natalie'ye baktığından çok daha uzun bir süre evde kalıp Johnny'ye bakıyordu çünkü Henry  yle istemişti. Natalie ortalıkta dolaşıyor, dışarıda oynuyor ya da dadısıyla yürüyüşlere gidiyor, Hedda ise Johnny'yle kalıyordu. K  k oğlan emeklemeye başladığında sekiz aylıktı, Hedda onu emzirmeyi kestiğinde sekiz aylıktı, Henry iş yerindeyken çılgına

dönmüş dadıdan Johnny'nin beşiğinde nefes almadan yattığını söylediği telefonu aldığı anda da sekiz aylıktı.

“Beşik ölümü” yazıyordu ölüm raporunda. Doktor, bebeğin bunun için oldukça büyük olduğu konusundaki endişelerini dile getirmişti. “Beşik ölümleri genellikle bebek çok küçükken, nefes almayı doğru dürist öğrenememişken gerçekleşir,” diyordu.

“Ne kadar küçükken?” diye sormuştu Henry.

“On haftalıktan daha büyükken olmaz,” demişti doktor.

Johnny'yi Topeka Woodlawn Mezarlığı'na gömmüşlerdi ve Henry Makker her pazar oğluyla konuşmak için oraya gidiyordu.

Natalie'yi unutmamıştı bile. Çalışmaktan ve yas tutmaktan başka bir şey yapmıyordu. Hedda da çalışmaktan ve onu rahatlatmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Makkerlar dadıyı Natalie dört yaşına bastıktan hemen sonra göndermişlerdi. Henry bu kadar küçük bir çocuğu yalnız bırakmanın iyi bir fikir olup olmadığını soruyordu ama Hedda onu ikna etmişti. “Beni üç yaşındayken tek başıma bıraktılar. Natalie dört yaşında. Sorun olmaz. O artık büyüdü.”

Natalie yazın bahçede tavuklarla bırakılıyordu, kışın evin içinde kalıyordu. Televizyon seyrediyor, resim yapıyor, bebekleriyle konuşuyordu. Bazen dışarı çıkıyor, Henry ve Hedda işten geldiğinde evde olmuyordu.

Natalie eve gelmeyince Hedda onun kaybolması ya da onu isteyen biri tarafından kaçırılması için dua ediyordu.

Ama polisler onu durmadan geri getiriyor, Hedda ve Henry'ye onları onaylamadıklarını anlatan gözlerle bakıyorlardı. Sonra Angela Martinez ve Lynn Mandolini, Natalie'yi evlerinde tutup akşamları getirmeye başlamışlardı. Bu Hedda'nın hoşuna gidiyordu ama onların da kocasına ve kendisine onaylamayan gözlerle bakmalarından hoşlanmıyordu. *Sizi ilgilendirmez, diye bağırarak istiyordu. Ben kiliseye gidiyorum. İyi bir Hristiyan'ım.*

1965 yılı Eylül ayında Hedda dördüncü kez hamile kaldı. Kocasını sevinçten havalara uçarken o dördüncü kez yıkılıyordu. Yemek yemeyi bırakıp sigara ve içki içmeye başlamış, üç ay Southern Comfort içmişti. Ama bütün çabalarına rağmen üç buçuk kiloluk sağlıklı Henry

Makker Jr., Johnny'nin  ld    güne birkaç gün kala, 23 Haziran 1966'da dünyaya gelmişti. Henry o lana bakması için yatılı bir dadı tutmuştu. Dadısı, Hank'in odasında yaşayıp ona bakacaktı. Hank hayatının birinci ve ikinci yılını atlatmayı başarmıştı. Konuşmaya başladığında a zından çıkan ilk sözcük onunla oynayan küçük insanın, yani ablasının adı "Tuwy"ydi. Jennifer, Hank'in taktı ı bu adı duyunca gülerek Natalie'yi önce "Tuwy", ardından daŐaka olsun diye "Tully" diye  a ırmaya başlamıştı ve sonradan bu isim ağızlarına takılıp kalmıştı.

Hedda, Tully'yi aldırmasının yasaklandığı zamandan bu yana Henry'nin kendisini bırakmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Yalnızca kocasına karşı hissettiği duygularla hareket ederek kaderini kontrol etmek için yaptığı hiçbir Şeyden pişman değildi. Ama Henry Makker'ın Hedda'yı terk etmesi dokuz yıl almıştı. Henry bunu 20 Haziran 1968'de yaptı.

Hedda yıkılmıŐtı ama Şaşırmamıştı; sadece kocasının gidişinin bu kadar uzun sürmesine Şaşırmıştı. Evlili inin uzun ömürlü olmasının kocasını elinde tutmak için gösterdiği insanüstü çabaya ba lıyordu.

Hedda çalışmaya devam etmişti ama evi çekip çevirmek ve faturaları ödemek ona çok ağır geliyordu artık. Tully'ye bakmak hiçbir zaman problem olmamıştı. Tully kendi kendine bakabilirdi.

İŞ yerinde Kansas Koruyucu Aile Programı diye bir Şey duymuştu; devlet on iki yaş altı çocuklar için günde beş dolar    yordu. Hedda bunun kolay bir iş olacağını düşünüyordu. Böylece Billy Bains'i evine almıştı. Onu evinde sekiz ay barındırmıŐtı ama ona, Tully'ye aldırmadı ı gibi aldırmamak çok zordu. Sosyal Hizmetler Birimi'nden yetkililer birkaç ayda bir gelip onunla ve çocukla görüŐüyorlardı. Ve Billy Bains kesinlikle mutlu görünmüyordu. Bu yüzden bir süre sonra onu almışlardı. Hedda da bunun üzerine onlarla birlikte yaşamaları için eve Lena ve Charlie'yi davet etmişti. Onların gelmeleri hem iyi hem kötü olmuştu ama Charlie kısa bir süre sonra kalp krizi geçirip ölmüştü ve bu inançsız sarhoŐun sigortası faturaları ödemeye devam etmişti. Ancak Lena'yı evde tutmak zaman kaybıydı; Hedda'nın kız kardeşi pek çok açıdan  ocuk gibiydi, hem de zor bir  ocuk. Kafası

ağır işliyordu ve neredeyse kördü. Evde Hedda'ya hiçbir yardımı ol-
muyordu, bütün gün öylece oturup komşularla konuşuyordu.

Yıllar geçtikçe Hedda'nın Tully'ye olan hisleri aşırı kayıtsızlık-
tan kontrolsüz bir öfkeye dönüştü. Tully genellikle sinir bozucu bir
çocuktu. Ona disiplin vermek mümkün değildi. Evden çıkıp birkaç
gün eve gelmiyordu, okulu kırıyor, yemek yemiyordu. Hiç konu-
şmuyordu, hem de hiç. Bunun Hedda için bir sakıncası yoktu çünkü
kendisinin de söyleyecek çok az şeyi oluyordu ama Tully'nin arsız
sessizliği sinirine dokunuyordu. Tully de inançsızdı. O ve Charlie'yle
ilgili sorun 1973'te başlamıştı. Hedda bu işe hiç bulaşmamıştı ama
Charlie bir süre sonra öldüğünde yine de gizliden gizliye sevinmişti.
Kızını birkaç kez kiliseye bile götürmüştü ama Tully her zamankinden
de fazla içine kapanmıştı ve Hedda ona iyi davranmaya çalışmaktan
vazgeçmişti artık.

Hedda çok uzun saatler boyunca çalıştığı için Tully'nin okuldan
kaçmalarıyla, veli toplantılarıyla, akşam yemekleriyle, Tully'yle ilgi-
lenecek enerjisi yoktu. Tully haftada birkaç gün Jenniferlarda, birkaç
gün de Julielerde kalıyordu. Bunun Hedda için bir sakıncası yoktu.
Evde olduğu zamanlarda ise Tully'yi kayışla dövüp haftalarca evden
çıkmasını yasaklıyordu.

Sonra Tully'nin okulda dans etmesi ve kondom konusu ortaya
çıkmişti. Hedda kızını gerektirdiği gibi cezalandırmıştı ama aslında
iki olaya da aldırdığı yoktu.

Her sabah saat altıda kalkıyor, sekize kadar Topeka'nın kuzeyindeki
fabrikaya gidiyor, beş buçuğa kadar çalışıyordu. Mümkün olduğunda
fazla mesai yapıyordu. Aksi takdirde hemen eve gelip hızlıca bir ye-
mek hazırlıyor ya da Tully'nin pişirdiğini yiyor, ardından televizyon
seyrediyordu. Her gece kanepede uykuya dalıyordu ve Tully evdeyse
onu uyandırıp ona yatağına yatmasını söylüyordu. Hedda, Henry'den
sonra başka bir erkekle, iş yerinden herhangi biriyle, Lena'yla ya da
Tully'yle asla dışarı çıkmamıştı. Gail adlı kızdan Tully'nin biriyle
beraber olduğunu öğrendiğinde otuz altı yaşındaydı. Büyük bir öf-
keye kapılarak ona saldırdığında Tully zehir saçan bakışlarla ona
silah doğrultmuştu. Gözlerinde Martha'yı döven Bill Rust'ın bakışları
olduğunu hatırlıyordu Hedda.

Tully gittikten sonra Hedda kendini her zamankinden daha yalnız hissetmişti.  nce Tully'nin kısa süre sonra döneceğini düşünmüştü ama günler aylara, aylar bir yıla dönüşünce Tully'nin hiç dönmeyeceğine inanmaya başlamıştı. Artık kanepede uykuya dalıp kanepede uyanıyordu, onu uyandıracak biri yoktu. Lena  rg   r yor, yemek pişiriyor, biraz dikiş dikiyor ve bir tabureye oturup sokağa bakıyordu, ta ki bir gün Hedda'ya bir adamla tanıştığını ve "evleneceklerini" söyleyene kadar. "Bir adamla mı tanıştın?" demişti Hedda. "Bu nasıl olur? Bir yere çıktığın yok ki."

"şart değil ki," demişti Lena. "O bana geldi. Bizim postacımız."

Böylece Lena ve postacı evlenmiş, Lena, Hedda'dan evden taşınmasını istemişti. Kendi evinden taşınmak... Eh, orası artık Hedda'nın evi değildi. Yıllardır değildi.

Hedda Kuzey Topeka'daki küçük bir odaya taşınmıştı. Haftalığı yalnızca yirmi dolar olan oda, çalıştığı atık tesisinden    blok ötedeydi.

Hedda çalışmaya devam ediyordu, eve gidip fırına hazır yemek koyuyor, televizyonun karşısında oturup orada uyuyordu. Tully'nin dönmesini aylarca bekledikten sonra Angela Martinez'i arayıp onun ne yaptığını öğrenmiş ve cumartesi geceleri bir otobüse binip Carlos O'Kelly's'e, aylar sonra da Casa del Sol'a gider olmuştu. Angela'dan Tully'nin nerede çalıştığını ve Jennifer Mandolini'ye ne olduğunu öğrenmişti. Tully neden söylememişti bunu ona?

Onu görmek için Topeka Bulvarı'nın karşısında Tully'nin Casa del Sol'dan çıkışım bekliyordu. Vardiyası bittikten sonra dışarı çıkan Tully köpek gibi yorgun görünüyordu. Bazen evine yürüyordu, bazen de arabasıyla gelmiş oluyordu. Hedda, Tully'nin arabasına yürüyüşünü seyreliyor, ince bacaklarını, kısa saçlarını,  i ekli üniformasını hemen fark ediyordu. Tully, Jennifer'm mavi arabasını kullanıyordu. Tully daha lisedeyken Jennifer'ın babasının bir gün eve gelip ona arabanın anahtarlarını verdiğini hatırlıyordu. Tully buna itiraz etmişti. Ama Jennifer'ın babası, "O da böyle isterdi," demişti, Tully anahtarları o zaman kabul etmişti. Hedda bu olayın nedenini merak etmişti ama merakı bunu Tully'ye soracak kadar değildi.

Casa del Sol'de Tully'nin, arabasına binip birkaç dakika oturduktan sonra uzaklaşmasını seyreliyordu. Tully, Carlos'ta çalışırken ya karavanına kadar yürüyor ya da sarışın bir kızı evine bırakıyordu.

Casa'da çalışırken ise bazen bir erkekle çıkıyordu; adam güzel, kırmızı arabasına biniyordu, Tully kendisinininkine. Kısa bir süre önce Tully bir başka erkekle daha çıkmaya başlamıştı ve onun arabası gösterişsiz, eski bir Ford'du.

Bazen Hedda, Tully'yi karavanına kadar takip ediyor, sonra Kansas Caddesi'nin karşısında oyalanarak onu seyrediyordu. Tully perdelerini çekince Hedda otobüse binip odasına dönüyordu.

Hedda 1980 yılı Noel arifesinde fazla mesai yaparak kimyasal maddelerle dolu kutuları yapıştırdı, eve gelip fırına tavuk koydu ve uykuya daldı. Yanık tavuk kokusuyla uykusundan uyandı. Noel'i tek başına geçirdi, bu ilkti. Her zamanki gibi bir Noel ağacı da yoktu. Yılbaşı akşamı da tek başınaydı ve gece yarısından önce kanepede uykuya daldı. Yılbaşı günü normalin iki katı çalıştı. 1 Ocak 1981'de, yani Tully'nin yirminci doğum gününden on sekiz gün önce iş yerinde öğle yemeği yiyordu. Düşen peçetesini almak için eğildiğinde sağ gözünün arkasına giren şiddetli sancının etkisiyle az kalsın sandalyesinden düşecekti. Kendinden geçer gibi oldu, ayağa kalktı, sendeledi, gözüne dokunmak için elini kaldırdı, ağrı tekrar başladı ve bu kez Hedda'yı yere serdi. Hedda ayağa kalkmaya çalıştı ama ağrı bir kez daha girdi. Gözlerini kapattı, her yer simsiyahtı, açtı, her yer yine simsiyahtı. Son düşüncesi, *Tully*, oldu.

2

"Tully! Telefon!" diye seslendi Donna o akşam saat beş buçuk gibi.

Tully girişteki masaya geldi. "Bir erkek," diye fısıldadı Donna. "Sesi ciddi geliyor."

Onu Shokie hariç kimse iş yerinden aramazdı. Tully, *ne olmuş olabilir ki*, diye düşünerek ahizeyi eline aldı.

"Evet?"

"Natalie Makker'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

"Tully, ben Topeka Devlet Hastanesi'nden Doktor Reuben."

"Evet."

“Tully, üzgünüm ama annen hakkında bazı kötü haberlerim var.”

Sessizlik.

“Tully, orada mısın?”

“Evet.”

“Gerçekten üzgünüm.”

Sessizlik.

“Tully, annen felç geçirdi. Şu anda yoğun bakımda, burada, Topika Hastanesi’nde yatıyor. Hayatta kalıp kalmayacağını bilmiyoruz. Kalsa bile durumunun ne olacağını bilmiyoruz.”

Sessizlik.

“Tully? İyi misin? Bu senin için çok zor olmalı.”

“Evet.”

“Hastaneye gelince ikinci kata çık, görevlilere kim olduğunu söyle, seni annenin yanına götürürler, tamam mı?”

Tully, “Tamam,” deyip telefonu kapattı.

“Tully? Her şey yolunda mı?” diye sordu Donna.

“Evet,” dedi Tully. İşine geri dönüp vardiyasını tamamladı.

İşten sonra eve döndü, duş alıp yattı.

Ertesi sabah hastaneye gitti. Hemşireler onu annesinin yattığı odaya götürdüler. Birkaç dakika annesini seyretti.

“İsterseniz gidip yanına oturabilirsiniz,” dedi hemşire. “Merak etmeyin. Onu rahatsız etmezsiniz.”

Tully başını salladı. Az sonra oradan ayrılıp St. Mark’s Kilisesi’ne gitti.

New York’tan dönen Jeremy o akşam Tully’ye buz gibi bir ifadeyle bakıp, “Casa del Sol’u aradım,” dedi. “Donna hasta olduğunu söyledi.”

“İyiyim,” dedi Tully.

Jeremy başını salladı. “Benim kastettiğim bu değil,” dedi. “Donna bana anneni ziyarete gittiğini söyledi.”

“Evet,” dedi Tully. “Durumu pek iyi değil.”

“Tully!” diye bağırdı Jeremy. “Bana annenin öldüğünü söylemiştin!”

“Ah, evet,” dedi Tully yavaşça. Jeremy’ye bakıp omuz silkti. “Yakalandım desene.”

“Yakalandın mı? Ne demek ‘yakalandım’? Bana yalan mı söyledin Tully?”

“Eh, öyle görünüyor. Annem hâlâ hayatta.”

Jeremy çok kızgın görünüyordu. “Böyle bir konuda bana nasıl yalan söyleyebilirsin? Kendi annen hakkında, Tanrı aşkına. Neden?”

“Ah, eğer sana başka bir konuda yalan söyleseydim bir sakıncası yoktu, öyle mi?”

“Tully, neden bana annenin öldüğünü söyledin?”

“Onunla çok yakın değiliz,” dedi Tully.

“Öyle olmalı!” diye kükredi Jeremy. “Bana başka hangi konularda yalan söyledin?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Tully yorgun bir sesle. “Aklıma bir şey gelmiyor şu an. Ama hatırlarsam sana hemen söylerim.”

“Bana yalan söylersen sana nasıl güveneabilirim Tully?”

“Eğer bana bu kadar çok aptalca soru sormasaydın ben de sana yalan söylemek zorunda kalmazdım,” diye parladı Tully.

“Neden bana yalnızca konuşmak istemediğini söylemiyorsun?”

“Çünkü işe yaramıyor!” diye bağırdı Tully. “Çünkü hemen yüzünde o iğrenç anlayışlı ifade belirliyor ve ‘Bu konuyu konuşalım,’ diyorsun. Eh, ben konuşmak is-te-mi-yo-rum!”

Jeremy bir süre hiçbir şey söylemedi ama sonunda daha sakın bir sesle sordu: “Şimdi nasıl?”

“Felç geçirmiş,” dedi Tully. O da daha sakindi.

“Ah, Tully,” dedi Jeremy elini onun sırtına koyarak. “Çok üzgünüm.” Tully ondan biraz uzaklaştı. “Önemli değil. Eminim iyileşecektir.”

Jeremy onun yüzüne dikkatle baktı. “Ah...”

“Sana söyledim,” dedi Tully. “O kadar yakın değiliz.”

“Biliyorum ama o şu anda hasta Tully.”

“Evet.”

Jeremy bir süre sessiz kaldı. “Konuşmak istemiyor musun?”

“İstemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü istemiyorum.”

“Gidip onu ziyaret ettin mi?”

“Evet, fakat o pek konuşkan değildi.”

“Bana anlatmak istemiyor musun?”

“Jeremy! Anlatacak bir Şey yok. Onu görmeye gittim, yoğun bakımdaydı, vücuduna bir sürü hortum ve kablo takılıydı. Biraz solgun görünüyordu. Hepsı bu.”

“Benim demek istediğim bu değil.”

“Biliyorum.”

Tully kanepeden kalkıp hızla mutfağa girdi. Birkaç dakika sonra oturma odasına geri dönüp kanepenin ucuna ilişti. “Jeremy, bak, senden gerçekten hoşlanıyorum ve birlikte iyi vakit geçiriyoruz, kesinlikle seni görmeye devam etmek istiyorum ama seninle konuşmak istemediğim bir sürü Şey var. Bir sürü. Öte yandan sen her gün, her görüŐmemizde buna devam ediyorsun; sorular, sorular, sorular. Artık kitaplar, geziler ya da Kaliforniya hakkında hiç konuşmuyoruz çünkü sürekli bana saldırıyorsun. Ben de ya sana yalan söylüyorum ya da senden uzak duruyorum çünkü bu konuda konuşmak istemiyorum! Buna saygı duymalısn, öyle değil mi?”

Jeremy sersemlemiş bir Şekilde oturuyordu. “Tully, birbirimize yakın olduğumuzu sanıyordum.”

“ok yakınız. Ama sırf d z Ő yoruz diye senin için harakiri yapmam gerekmiyor.”

Jeremy Şaşırmıştı. “Ben yalnızca sana yardım etmek istemiŐtim. Neden sana yardım edemiyorum?”

“Bana yardım etmek mi? Nasıl? Neyle?” Tully güçlükle yutkunup sözlerine devam etti: “Jeremy, bana nasıl yardım edebilirsin biliyor musun? Bana durmadan soru sormaktan vazgeçerek. Vazgeçerek.”

“Neden seni rahatsız eden, inciten Şeylerden söz edemiyoruz? KonuŐursak senin acın benim acım haline gelir ve artık sana o kadar ağır gelmez, sen de kendini daha iyi hissedersin. Bunun sana yardımını olur, öyle değil mi?”

“Jeremy, Jeremy.” Tully başını iki yana salladı. “Bana yardım etmek mi istiyorsun? Bana farklı bir hayat kur.” Bakışlarını yere indirdi. “Evet, bana farklı bir hayat kur. Sana anlatabileceğim bir hayat, Shakie’ye, Robin’e ve Julie’ye anlatabileceğim bir hayat. Beni kızdırıp durma.”

Bir süre konuşmadılar. “Robin biliyor mu?” diye sordu Jeremy.

“Robin neyi biliyor mu?” diye sordu Tully sertçe. Robin’in kendisini bilip bilmediğini sorduğunu sanmıştı.

“Bazı şeyleri?.. Anneni?”

“Eh, beni iki yıldır tanıyor. Arkadaşlarımı tanıyordu. Az çok bir şeyler biliyor. Fazla değil. Annem hakkında bilinecek fazla bir şey yok. O kadar yakın değiliz. Herkes annesine yakın değildir Jeremy!”

Jeremy ona yaklaşıp saçlarını okşadı. “Sen kimseyle yakın değilsin, öyle değil mi Tully?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tully elini boğazına götürerek. “Şu anda sana o kadar yakınım ki nefes bile alamıyorum.”

Hedda’nın felç geçirdiğini öğrenince Robin, Tully adına hem üzüldü hem de ona kızdı.

“Tully! Annen hastanede! Ölebilir! Nasıl burada benimle oturup bu yiyeceklerin tadını çıkarabiliyorsun? Böyle bir olasılık varken nasıl espriler yapıp gülebiliyorsun?”

“Bu olasılık bana daha çok uzaktan el sallıyor gibi,” dedi Tully gülerek.

Robin yumruğunu masaya indirdi.

“Robin, sakın ol. Sorun yok.”

“Hayır! Sakın olmayacağım! Ve sorun var. O senin annen. Umurunda değil mi?”

Tully limonlu tatlısından bir lokma alırken bunu düşündü. “Robin, bunu sana söylediğim için gerçekten pişmanım,” dedi ağzını silerken. “Şu anda beni gerçekten sinirlendiriyorsun ve eve gitmek istiyorum. Lütfen beni eve götürür müsün?”

“Neden hastaneye gitmiyoruz?”

“Çünkü ben hastanede yaşamıyorum. Evimde yaşıyorum ve oraya gitmek istiyorum.”

“Annen ne kadar zamandır hastanede?”

Tully tereddüt etti. “Altı gün oldu galiba. Hesabı iste lütfen.”

“Kaç kez ziyaret ettin onu?”

Tully yine tereddüt etti. “Komada ve her yerine hortum bağlı.”

“Kaç kez?” diye tekrarladı Robin.

“Bir sürü hortum var.” Tully başını sallıyordu. “Yarım düzine kadar, belki de...”

“TULLY!”

“Bir kez.”

“Bir kez mi?” diyerek yutkundu Robin.

Tully ayaĝa kalkıp mantosunu giydi. “Robin! Senin için zor olduĝunu biliyorum ama bunun seninle bir ilgisi olmadıĝını aklında tutmaya  alış. Yalnızca eve götür beni.”

Hava soĝuk ve karlıydı. Robin yolcu tarafında durup Tully’nin yolunu kesti ve alçak sesle, “Tully, bu konuda neler hissettiĝimi biliyorsun. Benim annem aniden  old ,” dedi.

“Evet, kendimi iyi hissetmemi saĝlamaya  alıřtıĝın için teşek  rler. Ama o senin annendi ve benimkinin o kadar şanslı olup olmayacaĝını biliyorum.”

Robin i  çekip ona vurmak üzere elini kaldırdı, Tully ise öylece dikilip ona baktı. Yüzünü buruşturmadı, gözlerini kırpmadı, kaçmaya çalışmadı. Robin elini indirdiĝinde Tully dişlerini sıkarak, “Deli misin sen? Aklını mı kaçırdın?” diye sordu.

“ z r dilerim, özür dilerim, özür dilerim,” dedi Robin. “ zg n m Tully, sana dokunmadım, gerçekten  zg n m.”

Tully arkasını dönüp ondan uzaklaştı. Robin onun kolunu yakalayıp onu kendisine doĝru çevirdi. Tully onu itmeye çalıştı ama Robin’in güzel yüzü ona o kadar yakındı ki Tully birden onunla mücadele etmek istemedi, yalnızca yüzüne yakın olmak istedi. İstediĝi son şey annesi hakkında konuşmaktı. İstediĝi, sondan bir önceki şeyse Robin’e Jeremy’den söz etmekti.

Sonunda arabaya bindiler. Tully sessizce oturuyor, karşıya bakıyordu.

“Tully, bana bak. Lütfen. Özür dilerim. Hayatımda daha önce hiç kimseye vurmadım ve vurabileceĝimi de sanmıyorum. Ben yalnızca... Beni kırdın.”

Tully bir şey söylemedi.

Robin sözlerine devam etti: “Sorun ne Tully Makker? Son zamanlarda çok dalgınsın...”

“Son zamanlarda mı?”

Robin başını salladı. “Sana daha önce de ulaşmaya çalıştım. Sana ulaşmanın mümkün olmadıĝı zamanlarda. Ama şimdi birbirimizi giderek daha az görüyoruz ve biraz endişeleniyorum. Annene karşı bu kadar soĝuk olman beni üzüyor. Her şeye raĝmen o senin annen.”

Tully hâlâ bir şey söylemiyordu.

Robin arabayı kenara çekti.

“Tully, lütfen kendini bana kapatma,” dedi ona dokunarak. “Lütfen.”

Tully iç çekti. “Tamam, Robin. Tamam. Ama hava çok soğuk. Beni eve götür, sonra konuşuruz.”

Karavanı sıcak ve temizdi. Tully çay yapip kanepeye, Robin’in yanma oturdu. Onun samimi yüzüne bakıp pürüzsüz tenine, çay fincanını tutan ellerine dokundu ve yapamadı. Bunu ona yapamazdı. Onun üzüldüğünü görmek istemiyordu. Bir yandan da Robin’in Jeremy’yi öğrenip kendisini terk edeceğinden ve bir daha geri gelmeyeceğinden de korkuyordu. Mağazasında çalışan ve iş için yetersiz olan insanları kovduğunu görmüştü, bir cumartesi günü iki tane Christian Dior marka kravat çalan biri için polis çağırmıştı. Robin esnek biriydi ama ona yanlış yapıldıktan sonra sakinleşmesi mümkün olmuyordu.

Tully ondan vazgeçmeye henüz hazır değildi. Ama işte Robin orada oturmuş onun konuşmasını, kendisini içeri kabul etmesini bekliyordu. Bu yüzden Tully ona ya Jeremy’den ya da annesinden söz edecekti.

Onu mutfaka çağırdı. “Robin, sana küçük Natalie’nin ilk anısını anlatayım,” dedi ifadesiz bir sesle. İki dilim ekmek alıp ekmek kı-zartma makinesine koydu. “İki yaşındaydı ve geceydi. Natalie derin bir uykudaydı ve birden uyandı. Nefes alamadığı için uyanmıştı. Ses çıkarmaya çalışıyordu,” dedi tereyağı ve üzüm reçeli çıkarırken. “Ama nefes alamıyordu. Yüzüne bir şey bastırılıyordu. Gözlerini aç-tığında hiçbir şey göremedi. Silkiniyor, tekmeliyor, hareket etmeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Elleri yüzüne bastıran şeyi tutmaya çalışıyordu. Bu bir yastıktı ve yastığı yüzünden çekemiyordu. Sonunda hareketleri yavaşladı, bacakları tekmelemeyi bıraktı. Başı dönüyor ve uzaklaştığını hissediyordu. Acı duymuyordu. Sonra Natalie birden uzaklardan babasının iyi olup olmadığını sorduğunu duydu. Yastık birden yüzünden çekilmişti. Natalie yutkunup çığlık atmaya başladı. Annesinin babasına dönüp bebeği uyandırdığı için bağırıldığını gördü. Natalie bağırmaya devam ediyordu, babası gelip onu kucağına aldı.”

Robin’in siyah göz bebekleri çikolata rengi irislerini kaplamıştı. Öylece dikilmiş, Tully’yle birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda Robin, “Ekmekler yanıyor,” dedi.

Tully ekmek kızartma makinesinin kolunu tam vaktinde kaldırdı. Ekmekleri çayla servis etti, tekrar kanepeye oturdular.

“Tully, sana inanmıyorum.”

Tully omuz silkti. “Olabilir. Ama anlattıklarım yine de doğru.”

Robin  ay fincanını elinden bıraktı. “Tully! Anneler çocuklarını öldürmez.”

“Natalie’yi öldürmedi.”

“Rüya g rm     n.”

Tully alaycı bir şekilde güldü. “Robin, hiç bo ulmadı ın belli oluyor. İki yaşındayken hayal edip rüyasını g rebilece in bir şey değildir bu.” Bir an için bakışlarını uzağa çevirdi. “Bu rüyayı ancak daha sonra görebilirsin.”

Robin kanepeden kalkıp içeride dolaşmaya başladı. Tully’nin hoşuna gitmişti bu. Neden hayatındaki erkekler onun yanındayken volta atıyordu hep?

“Bu yüzden mi iyi uyuyamıyorsun?”

“Galiba.”

“Ah. Ben bunun nedenini şey sanıyordum...”

“Hayır, büyük ölçüde bu olay,” dedi Tully sert bir şekilde. “Bu olayla ilgili şeyler. Yalnızca uyuyamıyorum, hepsi bu.”

Robin volta atmaya devam etti. “Tully, neden seni bo maya çalışsın ki?”

“Bunu kim bilebilir Robin? Hem kimin umurunda? Çünkü annesi onu terk etmiş, çünkü babası onu sevmemi , çünkü babamızın bizi çok fazla sevmesinden korkmu  falan filan. Nedeni kimin umurunda?”

“Benim umurumda.”

“Neden?”

Robin cevap vermeyince Tully, “Nedeni neyi de i tirir ki? Kimin umurunda? Bir neden olursa meseleyi daha iyi anlayaca ını mı düşünüyorsun?” diye devam etti.

“Daha fazla anlamı olurdu, evet.”

“Bir annenin küçük, tombul bebeğini bo masının senin için bir anlamı olabilir, öyle mi?” Tully bir kakhaha attı. “Harika!”

Robin sessizdi. “‘Biz’ dedin.”

“Biz mi?”

“Evet. Biz. ‘Babamızın bizi çok fazla sevmesinden korkmu ,’ dedin. Biz kim? Sen ve kardeşin mi? Karde in do du unda be  yaşında olduğunu sanıyordum.”

Tully sessiz, sessiz, sessizdi. Buzdolabının, arabaların ve kaloriferin sesini duyabiliyorlardı.

“Bir kardeşim daha vardı,” dedi sonunda. “Çok küçükken öldü.”

“Ölüm nedeni neydi?” diye sordu Robin yavaşça.

Tully bakışlarını kaldırıp ona çevirdi. “Beşik ölümü.”

Yatağa girdiklerinde Robin ona iyice sokulmuştu. “Tully, bu çok korkunç bir hikâye, çok korkunç. Sana inanmakta zorluk çekiyorum.”

Tully ellerini ovuşturdu. “Biliyorum,” dedi. “Önemli değil.”

“Zavallılık. Gecenin bir yarısı başını iki yana savururken gördüğün rüya bu mu?”

“O ve başka şeyler,” dedi Tully kafayla ilgili rüyayı hatırlayarak.

Doğum gününden bir hafta önce Tully dişlerini sıkarak Jeremy'ye de aynı ilk anı hikâyesini anlattı.

Jeremy ağlayıp ona sarıldı, bir süre için tek söyleyebildiği, “Ah, Tully, ah, Tully, zavallı Tully, Tully'ciğim,” oldu. Tully duygusuzca yatıyordu. Hayatı hakkında konuşurken dişlerini sıkıyor, *eski bir haber kupürünü yineliyorum*, dercesine monoton bir sesle konuşuyordu. Ama Jeremy'nin tepkisi Robin'inkiyle büyük tezat oluşturmuş, Tully'ye bilmek istediği şeyi göstermişti: Robin ve Jeremy birbirinin yerine geçemezdi. Boş ovalar ile görkemli tepeler kadar farklıydılar birbirlerinden. Dehşet verecek derecede boş High Plains ile Flint Tepeleri'nin çimenleri kadar farklıydılar.

Bir hafta sonra Hedda daha iyiydi ve en kötü kısmı atlatmıştı. Doktor Reuben, Tully'yi evinden arayıp ona Hedda'nın onu sorduğunu söyledi.

“Felçten sonra konuşabiliyor mu?”

“Pek iyi değil. Ama ‘Tuwy’ diye birini çağırıyor.”

Tully hastaneye gidip annesinin odasına girdi, oturup bir süre ona baktı. Hemşire içeri girince Hedda uyandı. Başını ağır ağır çevirdi ve Tully'yi gördü. Gözleri Tully'nin yüzünden bir an bile ayrılmıyordu.

Tully boğazını temizledi. “Nasılsın anne?” diye sordu. “İyileşeceğimi duydum.”

Hedda başını sallayıp Tully'ye yaklaşmasını işaret etti. Tully ayağa kalkıp annesine doğru eğildi. Annesi kloroform, alkol, serum ve bir şey daha kokuyordu: kendi iğrenç nefesi. Tully tiksinierek yüzünü

buruşturdu. Biraz daha eğildi, Hedda'nın, "Kolumu oyyatabildiimi bile bildiklerimi sammıyorum," dediğini duydu.

Geri çekilip annesinin yüzünü inceledi. "Eminim iyi olacaksın anne," dedi. "Sen çok güçlüsün." Ayağa kalktı. "Hayatta çok şey atlattın. Eminim bunu da atlatacaksın. Şimdi gitmem gerek." Hızla kapıya doğru yürüdü. "Yakında yine gelirim. Kendine dikkat et, tamam mı?"

Tully'nin doğum gününden iki gün önce Doktor Reuben onu aradı, gelip kendisini görmesini rica etti.

"Doktor Reuben," dedi Tully, yine iş yerindeydi. "Çok meşgulüm. Akşamları çalışıyorum, gündüzleri okula gidiyorum. Telefonda konuşamaz mıyız?"

"Tully, konu çok ciddi. Annen hakkında."

Tully ertesi gün, 18 Ocak'ta hiç istemeden doktoru ziyarete gitti. *Başkan Reagan görevi devralma törenine hazırlanıyor, bense doktorla annem hakkında konuşacağım.*

"Tully," dedi doktor. "Annen iyileşiyor."

"Güzel."

"Pek güzel değil." Doktor Reuben uzun boylu, kel ve Tully'ye göre biraz gergin bir adamdı. Gözlüğü vardı ve gözlüğünü birkaç dakikada bir çıkarıp mendille sildikten sonra tekrar takıyordu.

Tully hastanenin kokusundan, beyaz boyasından, temizliğinden, orada olması gerektiği gerçeğinden nefret ediyordu. Hemen o saniye yerinden kalkıp oradan çıkıp gidemediği için kendine sinir oluyordu. Doktorun gözlüğünü bir kez daha temizlemesini seyredip, *iyi haber vermeyecek*, diye düşündü.

"Bir daha yürüyebileceğini ya da uzuvlarını kullanabileceğini sanmıyorum," dedi doktor.

Tully sessizdi. Sonunda, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu. "Fiziksel rehabilitasyon pek çok şeyi iyileştirebiliyor artık."

Doktor başını salladı. "Evet. Evet, iyileştirebiliyor. Ama serebrovasküler tıkanmadan sonra annenin beyinde meydana gelen hasar çok ciddi. Şu anda periferel nöropatisi var, bu periferel sinir sisteminin muskular sklerotiğe yakından benzeyen bir reaksiyonudur. Vücudunun sol tarafında hemipleji, sağ tarafında parezi var. Şu anda afazisi oldukça belirgin..."

Tully adamın sözünü kesti ve boğazını temizleyerek, “Doktor Reuben,” dedi. “Söylediğiniz her şeyi benim anlayabileceğim bir dille tekrarlayabilir misiniz lütfen?”

Doktor Reuben gözlüğünü yeniden çıkardı. “Detayları aradan çıkarırsak, sana iyileşmeyeceğini söyleyebilirim,” dedi. “Özellikle de bir iki yıl içinde,” diye ekledi.

“Peki,” dedi Tully.

“İyi haber ise hemen hemen her şeyi anlayabilmesi. Hafif pelteklik hariç konuşma yetisini büyük ölçüde kazanabileceğini düşünüyoruz.”

“Bu iyi haber mi?” dedi Tully.

“Elbette,” diye karşılık verdi Doktor Reuben onu yanlış anlayarak. “Tıkanmış kan damarlarının sayısını düşürsek tam bir bitkiye ya da daha kötüsüne dönüşebilirdi.”

“Ya da daha kötüsüne,” diye tekrarladı Tully, *tam bir bitkiden daha kötü ne olabilir*, diye düşünerek.

Doktor Reuben gözlüğünü yeniden çıkardı. “Tully, söylemeye çalıştığım şey şu: Annenin günlük hayatta yardıma ihtiyacı olacak. Artık çalışamaz ve tek başına yaşayamaz.”

Tully bir cevap vermeden önce uzun süre doktora baktı.

“Özür dilerim ama sizi anladığımı sanmıyorum.”

“Annenin ona bakacak birine ihtiyacı var.”

“Tamam,” dedi Tully. “Tamam, eminim bunu halledebiliriz. Lena teyzem annemi yanma alır.”

“Ya sonra?”

“Ya sonra ne? Sonra anneme bir hemşire ve bir terapist tutarız, ihtiyacı neyse karşılarız. O bu şehir için çalıştı. Şimdi şehir ona bunun karşılığını ödemek zorunda.”

“Annenin sigortası bütün bunları karşılamıyor.”

“Ne demek karşılamıyor?” dedi Tully hiddetle. “Yirmi yıl boyunca Topeka için çalıştı, bir gün bile işten kaçmadı, hiç hasta olmadı. Ne olursa olsun çalıştı. Lanet olası felcin nedeni bile orada soluduğu solüsyonlar olabilir! Şimdi bana onun malulen emekli olamayacağını mı söylüyorsunuz?”

“Hayır, hayır, elbette olacak. Malulen emeklilik maaşı iki yıl boyunca yaşam masraflarını karşılıyor,” dedi Doktor Reuben. “Bana onun oldukça iyi bir maaş alacağı söylendi. Haftada bir ya da iki kez

terapist, belki haftada bir kez bir hemşire tutmaya yeter. Ama her gün gelip onun için yemek pi irecek, onu yıkayacak, kıyafetlerini ve  ar aflarını yıkayacak, ona günde    kez ilaçlarını verecek bir hemşirenin masraflarını karşılayamaz. Hasta bir insanın günlük bakımını yani.”

“Tamam,” dedi Tully. “Lena teyzeye ne olmuş?”

Doktor Reuben az önce taktı ı g zl   n  tekrar çıkardı. “Tully, teyzenin de kendi sorunları var. Onunla konuştuk, onu görmeye gittik. Bize, yani hastane ekibine göre onun... onun da bakıma ihtiya ı var.”

Tully gülmemek için kendini zor tuttu. “Size katılıyorum. Peki, ne öneriyorsunuz doktor?”

Doktor Reuben g zl   n  taktıktan sonra tekrar çıkardı. “Evine dönmeyi düşünür müsün?”

Tully bir kahkaha attı. Gülmeye devam ederek ayağa kalktı. Doktorun masasına gidip ona doğru eğildi, yüzünü doktorun yüzüne iyice yakla tırarak gülmeyi kesti. “ aka yapıyor olmalısınız,” derken sesi buz gibiydi. “Lanet olası bir  aka olmalı bu.”

Do ruldu ama ayakta durmaya devam etti.

“Tully, bağımsız olmak istediğini biliyorum...”

“Birincisi,” dedi Tully, “ev diye bir şey yok artık. Grove’dan bir iki kez arabayla geçtim. Annem artık orada ya amıyor. Teyzem orada bir adamla ya ıyor.”

“Evet, teyzen tekrar evlenmiş. Onunla konuştuk. Eğer sen de g lirsen Hedda’nın oraya yerleşmesine izin verecek.”

“Grove’a dönmek mi?” Tully buz gibi bir kahkaha attı.

“Tully, sen onun kızısın,” dedi Doktor Reuben. “Sahip olduğu tek şey sensin.”

Tully tekrar gülüp başını salladı. “Doktor, doktor. Beni buraya bunun için mi  a ırdınız? Benimle bu konuda mı konu acaktınız? Ciddi olamazsınız!”

“Tully, çok ciddiyim. Annen artık tek başına yaşayamaz, sahip olduğu tek şey sensin, bu çok basit, başka yolu yok.”

Tully zorlukla nefes alıyordu. Sonra bir anlık dizginlenemez hayal kırıklı ının etkisiyle doktorun masasının üstündeki her şeyi yere fırlattı. K l tablası, fotoğraflar, k  itler, k  it ağırlığı, her şey gürültüyle yere d  t . Kırılan camların  angırtısı duyuldu. Tully

özür dileyerek elini kaldırıp alnını sildi. *Kendimi kaybettim*, diye düşündü. *Annem gibi*.

“Özür dilerim. Ailece öfkemizi pek kontrol edemeyiz de.” Çantasını yerden aldı. “Tekrar özür dilerim.” Gitmek üzere arkasını döndü.

“Tully, lütfen gitme. Ne de olsa senin annenle ilgili bir konu bu.”

Tully durdu. Doktor sözlerine devam ediyordu: “Öyleyse sen ne öneriyorsun Tully?”

“Doktor, yaşayan bir akrabası olmasaydı ne yapacaktınız? Hiç akrabası olmasaydı?”

“Ama akrabası var,” dedi doktor.

“İnanın bana,” dedi Tully, “onun hiç kimsesi yok.”

Doktor sessizdi. “Eh, o halde onu Menninger’a, kronik hasta koğuşuna vermemiz gerekiyor.”

Tully keyifsiz bir şekilde güldü. “İşte. Cevabınızı buldunuz.”

“Tully, oraya bir baksan iyi olur belki, o zaman fikrin değişebilir. Oradaki insanlar tanıdığım en üzgün insanlar. Onlarla bir tek maaşları düşük, aşırı derecede çalışan ve Stormont-Vail’in doğumhanesinde çalışmayı bile yeğleyebilecek hastane görevlileri ilgileniyor. Yaşayan ölüler için bir yer orası. Anneni oraya gönderdiğine inanamıyorum. Burası Kansas! New York ya da Kaliforniya değil. Burada ailelerimizi terk etmeyiz, onlara bakarız. Senin yaptığın şey inançsız birinin yapacağı bir şey.” Doktor Reuben artık gözlüğünü takmıyor, durmaksızın temizliyor, mendili atıp yeni bir tane alıyor, nefesiyle camları buğulandırıp yeniden temizliyordu.

Tully iç çekti. Doktorun masasının yanına geldi ama dikilmeye devam etti.

“Doktor Reuben, siz benim için bir yabancısınız ve ben annem hakkında, yakın olduğum insanlarla bile konuşmam. Şu anda sizinle konuşmayı da hiç istemiyorum. Ancak sizin bana önerdiğiniz şey bir inançsızın yapacağı bir şey. Yirmi yaşında bir genci nasıl olur da yaşayan bir ölünün hayatına itebilirsiniz? Çalışan, okula giden, kendine bir hayat kurmaya çalışan yirmi yaşında genç bir kadının bir yatalağın kol değneği olması gerektiğini nasıl söyleyebilirsiniz? Genç bir kadından yatalak bir hastayı temizleyip yıkamasını, banyoya götürmesini nasıl isteyebilirsiniz? Onun için her gün evde olmasını?.. Ne kadar süreyle?” Tully nefes almak için durdu. “Bazı felç kurbanları

yirmi yıl felçli yaşayabiliyorlar, annem daha kırkında bile değil.” Sesini yükseltti. “Burada benden kendi hayatıma son vermemi istiyorsunuz!” Gözlerini kırpmamaya çalışıyordu. “Ve bunu reddettiğim için karşıma geçip beni yargılıyorsunuz! Hiçbir şey bilmeden beni yargılıyorsunuz!” Bastırılmış, hafif bir çığlık koyverdi.

“ z r dilerim Tully,” dedi Doktor Reuben. “Ama o senin annen. Senin annen! Seni doğurdu, sana baktı.” Doktor, gözlüğünü takıp elindeki k ğit mendili parçalara ayırmaya başladı.

“Evet, benim annem!” diye bağırdı Tully. “Anlıyorum! Ben küçük, güzel bir bebekken o bana baktı ve ben de karşılığında ona yatalak bir acuzeyken bakmak zorundayım, öyle mi? Anlıyorum! Eh, bu kesinlikle adil. Kesinlikle inançsızlık değil!” dedi hırçın bir şekilde. “Ben onun kucağına oturup boynuna sarılabiliyorken o bana baktı. Beni yıkamak bir zevkten,  rdeklerimle oynayıp minik adımlar atabiliyorken. Bunun karşılığında onun koca felçli bedenini nefret ettiğim bir evde dolaştırmam gerekiyor!” Tully bir an için konuşmayı bırakmak zorunda kaldı. Oturup bakışlarını yere indirdi. Doktor bir şey söylemeye kalktığı zaman eliyle onu susturup sesinin titremeyeceğinden emin olduğu anda ayağa kalktı.  zerinden hiç çıkarmadığı mantosunun düğmelerini ilikledi.

“Seni piç kurusu. Beni burada sana açıklama yapmak zorunda bıraktığına inanamıyorum. Beni bir daha asla arama, anlıyor musun? Asla.  l rse ve lanet olası cenaze masraflarını karşılamamı söylemek için olsa bile.”

 ıkmak için kapıyı açtı ama son bir kez dönüp şunları söyledi: “Annem bütün hayatım boyunca bana bir köpek gibi davrandı.” Sesi buz gibiydi. “Ve bu en kötüsü bile değil. Doktor, bana gerçek aşkı vadetsen bile bakmazdım ona.” Büyük bir öfkeyle yere tükürüp dışarı çıktı, kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Robin ve Jeremy

Ocak 1981

Ertesi sabah uyandığında Tully'nin ilk düşüncesi şu oldu: *Yirmi yaşımdayım. İkinci düşüncesi ise şuydu: Ve hâlâ Topeka'dayım.*

Yataktan çıkıp dişlerini fırçaladı, çişini yaptı, bir fincan kahve alıp kanepeye oturdu. *Yirmi yaş. Yirmi yıl yaşadım. On sekiz yılım annemle geçirdim. Leavenworth'teki en azılı katiller bile bazen on sekiz yıldan az hüküm giyiyor. Ve tıpkı onlar gibi ben de şartlı tahliyeyle salverildim. Eğer uslu durmazsam kendimi yine orada, Grove'da bulacağım.*

Ben aslında cezamı tamamladım, diye düşündü, ama yanlış bir şey yapmadım. Monte Cristo Kontu Edmond Dantès gibiyim ben, işlemediğim bir suç yüzünden Chateau d'If'te cezamı tamamlıyorum ama onun aksine karşımda bana ilham verecek Notre Dame à la Garde manzarası yok. Benim manzaram yalnızca –perdeleri açtı– Santa Fe yolları, Sears ve Roebuck. Ne kadar görkemli. Ama yine de benim sorumluluğum değil o. Benim kefaretim değil. Annem bile sayılmaz. Eşofmanıyla dışarı çıktı. Hava buz gibiydi. Rüzgâr inleyerek demiryolu yamacından kar savuruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup Kansas Caddesi'ne baktı. Yol karla kaplıydı, henüz buldozerler yolları açmaya gelmemişti. On dokuzuncu yüzyıl şiirlerinden biri geldi aklına. Neden rüzgâr bu kadar şiddetli esiyor bana doğru? Ben kimsenin çocuğu olmadığım için mi?

İçeri girip yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı. Ama sonra vazgeçti. Tek başına olduğunda yemek pişirmekten de yemekten de hoşlanmıyordu.

Giyinip makyaj yaptı, aynaya baktı. *On iki, on beş, on sekiz yaşımdayken olduğum gibi görünüyorum. Aynı o zamanki gibi. Aynaya*

biraz daha yaklaştı. Hayır, bu doğru değil. On beşimdeyken daha yaşlı görünüyordum. Hep o oksijenle sarartılmış saçlar ve rimel yüzünden. College Hill'de geçirdiğim geceler yüzünden gözlerimin etrafında mor halkalar oluyordu. Bütün o danslar, oğlanlar. Uykusuzluk.

Şimdi oksijenli saçların ve rimelin yerini gözlerimin kenarlarındaki kırışıklıklar aldı, diye düşündü, dansın yerini iş –hâlâ ayaklarımın üstündeyim– oğlanların yerini ise iki yetişkin adam. Ve yakında yaşlanacağım. Kısa süre sonra bir diplomam olacak ve bir palmye ağacının altında oturacağım. Hâlâ uykusuzluk çekiyor olacağım.

Eski, ahşap sehpanın başına oturdu, sırtını kanepeye dayayıp Julie'ye mektup yazmaya başladı.

19 Ocak 1981

Sevgili Julie,

Tamam, işte geliyor mektubun. Özür dilerim.

Sana uzun zamandır yazmadığım için üzgünüm. Lütfen inan bana, mektuplarını sabırsızlıkla bekliyor ve hepsini tekrar tekrar okuyorum. Günde birkaç kez. İyi bir mektup arkadaşı olmadığım kesin ama bana yazmanı istiyorum Julie. Bugün benim doğum günüm olması umurunda mı? Senden bir kart almadım. Üstelik saat dokuz oldu ve sen beni hâlâ aramadın. Sırf yirmi dört saatlik doğum günüm süresince sizlerin yanında olmak için doğum günümünden bir gece önce ve o gece sizinle kaldığımı hatırlıyor musun? Dün gece yalnız uyudum ve yalnız uyandım. Büyük bir olasılıkla bugünü de yalnız geçirip gece yalnız yatacağım.

İnsan büyüyünce böyle oluyor herhalde. Çoğunlukla yalnız yaşıyorsun. Doğum gününde bile. Ve artık her an yalnız olduğuna aldırmadığında, yalnızca bir fincan çay yapıp yalnız yattığında büyüdüğünü anlıyorsun.

Yalnız yatma kısmı sorun değil.

Ama ne, biliyor musun? Ben henüz büyümedim.

Sana başka bir şey daha söyleyeyim: Ben neredeyse... anneme çay yapmayı öğledim. Hayatımda hiçbir zaman bir fincan çay yap-

madım. Hep iki, bazen üç fincan yapardım. Annem verdiği çayı içmese bile. Her zaman bir fincan çay yapardım ona.

Felç geçirdi, biliyorsun. Ama nereden bilebilirsin ki? Kımıldamadan yatıyor ve doktor bana anneme bakmak için Grove'a taşınıp taşınmayacağımı soruyor. Sana soruyorum, onun için ne yapabilirim ki?

Yeni bir erkek arkadaşım var. Adı Jeremy ve çok hoş biri. Otuz beş yaşında, New Yorklu ve tek erkek arkadaşım değil. Hâlâ her hafta sonu Robin'le görüşüyorum. Hemen hemen her gün de konuşuyorum.

Oda arkadaşın Laura nasıl? Son mektubunda neredeyse en iyi arkadaşın olduğunu söylemiştin. Peki ya o adam? Richard? Onunla hâlâ görüşüyor musun?

Perşembe geceleri Shakie'yle görüşüyorum. Dansa gidiyoruz, yalnızca kızlar olarak.

Kar yağıyor, hem de çok. Tek düşünebildiğim, Kaliforniya'da kar olmadığı ve belki bir gün doğum günümde soğuktan gözlerimin yaşarmayacak olması, onun yerine okyanusun kokusunu alabileceğim olmam. Okyanusa bakacağım ve onun benim "Notre Dame à la Garde"im olduğunu düşüneceğim. Boş ver.

Geçen yaz için özür dilerim, Shakie'yi bizimle gelmesi için davet edişim falan. Ne diyebilirim ki? Lütfen bana yaz. Seni Noel'de bile görmedim. Seni görmediğim ilk Noel bu. Lütfen yaz.

Sevgiler, Tully.

Tully kalemi elinden bıraktığı anda telefon çaldı. Telefona öylece baktı. Çaldı, çaldı. Saat sabah dokuz buçuktu. Tully isteksizce telefona doğru gitti ama o sırada telefonun sesi kesildi. Tully ona boş boş bakarken telefon tekrar çalmaya başladı. Bu kez susana kadar bekledi, sonra gidip telefonun fişini çekti.

Ardından St. Mark's Kilisesi'ne gitti. Benim Notre Dame à la Garde'im, diye düşündü. Kendisi için oraya konan sandalye karla kaplanmıştı. Tully karı temizleyip sandalyeye mantosuyla oturdu. Ellerini bacaklarının arasına sıkıştırıp derin nefesler alıp verdi.

Sen de yirmi yaşında olacaktın. Üçümüz de yirmi yaşındayız.

Uzun süre oturdu sandalyede. Rüzgâr kulaklarına üflerken Tully bacaklarının donmaya başladığını hissetti. Annen ve baban seni zi-

yarete geliyor mu hiç? Sana çiçek getiriyorlar mı? Şu anda, soğukta hiçbir şey hayatta kalamıyorken bile?.. Kışın bile, soğuk rüzgâr bütün çiçekleri alıp götürürken tekrar tekrar gelip sana çiçek getiriyorlar mı? Yoksa bunlar yalnızca benim çiçeklerim mi? Hayır, benim olamazlar, ben sana gül getirmiyorum. Ben sana karanfil getiriyorum; bu çiçekler cansız ama gül oldukları kesin. Beyaz güller. Tully çiçeklere biraz daha yakından baktı. Bu beyaz gülleri kim getirdi sana? Kısa bir süre önce kim oturdu senin yanında?

Ben gideceğim, biliyorsun. Karar verdim, ne dersin? Kaliforniya'ya gidip seni burada bıraktığımda beni affedebilecek misin? Neden olmasın? Sen Kaliforniya'ya gidip beni burada bıraktın. Bensiz gittin. Dedin ki canın cehenneme Tully Makker, Kaliforniya yolunu kendin bul. Ben seni bekleyemeyeceğim. Sensiz gidiyorum. Seni bencil inek, Mandolini. Seni bencil, bencil inek. Kaliforniya'ya gitmek istedin çünkü o da Kaliforniya'ya gidiyordu. Beni de planına dâhil ettin, sana inanmamı sağladın, umut etmemi, istememi... Sonra da kalkıp bensiz gittin. Eh, ben de gidiyorum. Gidip seni burada bırakıyorum, üzüleceksin. Her lanet olası pazar günü beni göremeyeceksin. Ayağa kalkıp ellerine sıcak nefesini üfledi, istavroz çıkarıp fıslıladı: "Umarım olduğun yerde mevsim hep yazdır. Çünkü burası buz gibi."

Saat bire kadar St. Mark's'ta kaldı. Öğle yemeğinde Shakie'yle görüşecekti, Jeremy'yle de. Nasıl olacaktı bilmiyordu ama öğle yemeğinde onları görecekti. Sonra akşam yemeğini Robin'le yiyecekti. Ne karmaşık bir ağıdı bu, aslında ne Shakie'yi ne Jeremy'yi ne de Robin'i görmek istiyordu. Sandalyeden kalkıp karın içine çömeldi. Eldivenlerini çıkarıp mezar taşındaki karı temizledi, onun adını görüne kadar. Böyle daha iyi, diye düşündü. Biraz daha iyi.

Sonra oradan ayrıldı, Camaro'ya binip Kansas'a gitti. Alışveriş yapıp kalın bir battaniye, kaz tüyü dolgulu yastıklar, yeni çay fincanları (ne olur ne olmaz diye dört kişilik) ve makyaj malzemesi aldı. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar için Lancome'dan göz kremi aldı. Shakie kremi Chanel'den almadığım için bana kızacak ama bunu ona söylemem olur biter, diye düşündü. Akşam altı buçukta sinemaya gitti. İki film oynuyordu. Yanlış Karar ve Only When I Laugh. Tully ikinci filmde uykuya dalıp film bittikten sonra eve gitti.

Eve dönünce telefonun fişini takmadı, yeni fincanlarıyla kendine iki fincan çay yaptı, bütün ışıklar açık halde kanepede uykuya daldı. Tully yirminci doğum gününde hiçbir şey yemedi ve hiç kimseyle konuşmadı.

Ertesi gün White Lakes Alışveriş Merkezi'ndeki Macy's'de Shakie'yi görmeye gitti. Telefonunun fişini hâlâ takmamıştı.

"Shakie, haydi yemeğe gidelim," dedi.

"Tully Anne Makker!" dedi Shakie öfkeyle. Saat on bir buçuktu ve işi yoktu. Sesini biraz daha yükseltti. "Tully! Nerelerdesin sen?"

"Ah, bilirsin işte," dedi Tully belli belirsiz bir sesle. "Orada burada. Haydi, ögle yemeğine gidelim."

"Ögle yemeğiymiş! Seni dün yemeğe götürmem gerekiyordu. Bugün sayılmaz."

"Tamam. Ben ısmarlıyorum. Red Lobster'a gidiyoruz. Beş dolar doksan dokuz sente muhteşem ıstakoz menüleri var."

"Ne? *Sen* mi ısmarlıyorsun? Kimin doğum günü bugün?"

"Artık benim değil, Tanrı'ya şükür. Haydi, gidelim."

Shakie'nin, bir müşterisine yardımcı olması gerekiyordu. Tully onun orta yaşlı bir kadına üç şişe Chanel No. 5 parfüm satışını seyretti. *Çok güzel*, diye düşündü. *Tanrım, keşke ben de onun kadar, hatta yarısı kadar güzel olsaydım.* Shakie'nin gözleri Tully'ye Julie'ninkileri hatırlatıyordu. Bu gözlerin ardında mutluluk ve memnuniyetten başka bir şey yoktu. Jack bile bu gözleri uzun süre üzemezdi. Ama Tully kabul etmeliydi ki Julie'ninkiler değişmişti. Geçen yaz o kahverengi gözleri bir ineğinkiler kadar hüznü bakıyordu.

Topeka Bulvarı'ndaki Red Lobster'a gittiler. Tully karides sipariş etti. Shakie araya girip ikisi için de ıstakoz sipariş etti ve "Senin doğum günün," dedi.

"Ama fiyatı beş dolar doksan dokuz sent değil," diye karşılık verdi Tully.

"Yalnızca para. Sadece kâğıt parçası. Bunu bana Jack öğretti." Shakie gururla gülümsedi. "Güzel, değil mi?" dedi çantasını açıp içinden bir kart ve hediye paketini çıkararak.

Tully gülümsedi. Karşısında oturan Shakie masanın üstünden eğilip Tully'nin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra saçlarını kabarttı. "Doğum günün kutlu olsun Tully."

Shakie, Tully'ye Chanel marka bir makyaj seti almıştı. "Belki biraz makyaj yapmaya başlasan iyi olur," dedi.

Kartta, "*En yeni en iyi arkadaşım, nice yıllara,*" yazıyordu.

"Çok güzel, Shakie!" diyerek gülümsedi Tully. Uzanıp elini okşadı. "Birlikte dışarı çıktığımızda makyaj yaparım, tamam mı?"

Yemeklerini yerken sohbet ettiler. Tully ona Jack'i bile sordu. Shakie boş ver anlamında elini şöyle bir salladı. "Tully, Jack hakkında konuşmak istemezsin. Bu konuda seni rahatsız eden bir şey var." Gülümsedi. "Erkek arkadaşlarınla sorun yaşıyor musun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun Lamber?" diye sordu Tully yumuşak bir şekilde.

"Dalga geçiyorsam Tanrı cezamı versin," dedi Shakie ciddi bir ifade takınarak.

"Eh, kes artık. Dinle. Onlarla bir sorun yaşamıyorum. *Onlar* benimle sorun yaşıyor. Tek istedikleri işi ciddileştirmek, benim tek istediğim ise buradan defolup gitmek."

"Biliyorum," dedi Shakie. "Seni durduran ne?"

Tully, "Hiçbir şey," derken, *yalnızca St. Mark's*, diye düşünüyordu.

"Topeka'nın bir şeyi yok," dedi Shakie.

"Shakie, ben Kaliforniya'ya gitmek istiyorum, bunu biliyorsun."

"Ya, ya, ya. Tıpkı Jack gibi konuşuyorsun."

"Öyle konuşuyorsam Tanrı cezamı versin."

"Dinle," dedi Shakie. "Geçen hafta gerçekten çok hoş bir adamla çıktım ve bu hafta onu iki kez gördüm."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Shakie. "Frank Bowman. Frank iyi bir Metodist. Anne babama karşı nazik, sabit bir işi var, çok konuşuyor, beni sık sık görmek istiyor." Diyet Sprite'ından bir yudum aldı. "Başka bir deyişle, Jack'e hiç benzemiyor."

"Eh," dedi Tully. "Jack nazik biri. Hem o da Metodist. Noel gelip Jack'in akrabalarından biri hastalandığında ne yapacaksın?"

Shakie omuz silkti. "Önümde on bir muhteşem ay var. Göreceğiz."

Çikolatalı dondurma sipariş ettiler.

Shakie, Tully'nin saçlarını şüpheci bir şekilde inceledi. "Saçların... harika. Mia Farrow'un, *Rosemary'nin Bebeği* filmindeki haline benziyorsun."

Tully ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Lamber, bu bir hareket mi?"

Shakie güldü. "Hayır. Hayır, değil. Keşke benim de saçlarımı kısa kestirecek cesaretim olsa." Dondurmasından bir kaşık aldı. "Eee, Tully Makker, güneşli Kaliforniya'ya gittiğinde ne yapacaksın? Erkek arkadaşlarına bir not mu bırakacaksın?"

"Bu konuda ne yapacağıma bir karar vermem gerekiyor," dedi Tully. "Beynim beni yönetmiyor."

"Aşağıya in Tully, aşağıya. Bu tür konularda seni yönetmesi gereken şey beynin değildir."

"Teşekkürler Shakie," dedi Tully. "Ama cidden artık bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Bir karar vermem gerek. Jeremy'yle ilişkimi bitirmem ya da Robin'e Jeremy'yi anlatıp onun beni terk etmesini sağlamam lazım. Böyle bir şey."

"Robin'le kal," dedi Shakie. "O seni seviyor."

"Jeremy de seviyor."

"Jeremy'yle kal," dedi Shakie. "O seni seviyor."

"Shakie, neden bana kimi sevdiğimi sormuyorsun?"

"Çünkü sen ikisini de sevmiyorsun. Bu çok açık."

"Peki ya ikisini de seviyorsam?" diye sessizce sordu Tully, çikolatalı dondurmasının erimiş kısmını kaşıklarken, orası en sevdiği kısımdı.

Shakie elini şöyle bir salladı. "İkisini de seviyormuş! Ne saçmalık. Bu mümkün değil."

"Neden olmasın?" dedi Tully. "İnsan iki çocuğunu da sevebiliyor. İki kardeşini de sevebiliyor. İki arkadaşını da sevebiliyor. Neden iki erkeği sevebilir?"

"Nedenini bilmiyorum," dedi Shakie. "Ama sevemezsin, hepsi bu. Üstelik bu saçma bir dayanak noktası. Sen onları sevmiyorsun."

Tully bir şey söylemedi.

"Tull, hâlâ birini seçmek zorunda olduğunu düşünüyorsun. Birisini. Kendini yalnızca akıntıya bırak. Biraz eğlen! Eğleniyor gibi görünmüyorsun. Hem de hiç. Dışarı çıktığımızda bile. Topeka'da olmak istemiyorsun, değil mi?"

“Pek istemiyorum,” dedi Tully dondurmasını yavaş yavaş yerken.

“O zaman toparlanıp git. Kaliforniya’ya git. Jack’e benden selam söyle.”

Tully başını salladı. “Yaz bitene kadar gidemem. Ve şu anda bir şeyler yapmam gerek. İkisi de perişan halde. Robin neler olduğunu bilmediği için, Jeremy de bildiği için. İkisi de aynı şekilde mutsuz.”

“Ya sen?” diye sordu Shakie dondurmasını bırakarak. “Sen... mutsuz musun?”

“Ben mi? Mutsuz mu? Hayır,” dedi Tully. “Domuz gibi mutluyum.”

“Pekâlâ, mutlu domuz, o halde bir şeyler yap,” dedi Shakie. “Portakalı soydum, baş ucuma koydum’ yap.”

“Kes şunu,” dedi Tully uzanıp Shakie’nin yarısını yediği dondurmayı alarak. “O kadar basit değil.”

Shakie dondurmasını geri aldı ama yemedi, yalnızca kaşığını yaladı. “Neden olmasın?” dedi. “İkisi arasında bir tercih yapmak için ‘portakalı soydum’dan başka yapacak ne var ki? Riske attığın bir şey yok.”

Tully, Shakie’nin dondurmasını tekrar aldı. “Shakie, sen çok ilginç birisin,” dedi. “Gerçekten.” Bir an tereddüt etti. Aynı hikâyeyi bir hafta içinde üçüncü kez mi anlatacaktı? O hikâyeyi Shakie’ye de anlatmak istiyordu; onun hevesli, güzel yüzüne baktı. Ona anlatmak istiyordu, birisine bir arkadaş olarak anlatmak, birisini, Shakie’yi yakın arkadaşı haline getirmek için anlatmak istiyordu ve neredeyse anlatmaya başladı da... Ama bu hikâyeyi kapkara bir Kansas gecesi Sunset Court’ta, çadırın dışında uzanırken anlattığını hatırladı. O zamanlar on yaşındaydı. Hikâyeyi iki arkadaşına da anlatmıştı ve sonrasında bir saat hareket etmeden uzanmışlardı. Bir süre yalnızca neşeli şarkılar söyleyen kuşların sesi duyulmuştu. O gece hava ne kadar sıcaktı.

Üzerimizde bir tek tişört ve külotlarımız vardı, sıcak hava soğuk tenimi kurutuyordu. Sonra Julie uzanıp, “Hey, Tull, yemeğe kalmayı bu kadar çok istemene şaşırmamak gerek,” demişti.

“Yemeğe mi?” demişti Jennifer. “Gece yarısını bir dakika geçe başlayıp gece yarısı sona eren ebedî yemekten söz ediyorsun herhalde? Tully buradan hiçbir zaman gitmiyor. Evine hiç gitmiyor.”

Tully bunları hatırlayınca hikâyeyi Shakie'ye anlatmaktan vazgeçti. Shakie onun en eski arkadaşı değildi.

Shakie, Tully'nin dondurmasını yiyişini seyrediyordu. Sonra saçlarını geriye atıp, "Önemli değil Tully," dedi. "Bana fazla bir şey anlatmak istemediğini biliyorum."

Tully, Shakie'nin boş dondurma kâsesine baktı. *Bir tane daha mı sipariş etsem? Kahretsin.*

"Nedenini de biliyorum," diye devam etti Shakie. "Şey diye düşünüyorsun... ne anlamı var ki?"

Tully bakışlarını dondurma kâsesinden kaldırıp, şaşkınlıkla ona bakan Shakie'ye çevirerek, "Evet," dedi. "Kesinlikle öyle. Aynen öyle hissediyorum. Ne anlamı var ki?"

"Sana bir şey sorayım Tully," dedi Shakie garsonun dikkatini çekmeye çalışarak. "Konuyu değiştirmek için. Duyguların değişti mi? Annene olan duyguların? Hani şimdi hasta ya..."

"Fazla değişmedi," dedi Tully isteksizce.

"Annen hastanede kalsa da gider miydin Kaliforniya'ya? Kendisine bakacak birine ihtiyacı yok mu?"

Tully, Shakie'ye bakakaldı. "Ne yapıyorsun Shakie?" diye sordu. "Kimin tarafındasın sen?"

"Senin, elbette senin," diyerek ona güvence vermeye çalıştı Shakie. "Ama yine de, ne düşünüyorsun? Hasta anneni, arkadaşlarını, üniversiteyi, belki iyi bir işi, kiliseyi, dansı ve sevdiğin iki erkeği geride bırakıyorsun. Bunu nasıl yapacaksın?"

"Shakie, sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Tully öfkeyle.

"Galiba gitmeni istemiyorum," diye itiraf etti Shakie. "Ben olsam gitmezdim."

"Gitmez miydin? Neden?"

"Burada iyi bir hayat yaşadım. Herkesi özlerdim. Sen özlemez misin? Uzaklara gittiklerinde liseden arkadaşlarını özlemedin mi?"

Tully ona hızla cevap vermeye koyulmadan önce parmak uçlarının hissizleştiğini fark etti. "Elbette özledim. Ve sanırım sizi de özleyeceğim. Ama yapacak çok şey olacak. Okula gideceğim, iş bulacağım, yeni arkadaşlar edineceğim. Yolculuk yapacağım. Her şey yolunda gidecek..." Parmak uçları hâlâ hissizdi.

"Özleyeceğin bir şey yok mu?"

“Var...” dedi Tully ağzını yayararak. “En fazla neyi  zleyece im biliyor musun? Casa’nın köfteli çorbasını. Onu nefis yapıyorlar.”

Shakie  zg n görünüyordu. “O da nasıl yapıyor bilmiyorum, yani her zaman uzakta,” dedi. “Biliyor musun? Bana kaçmaya  alı ıyormuş gibi geliyor. Kardan nefret ettiğini söylüyor. Ama ona inanmıyorum. Yani Topeka’nın kötü bir yanı yok, öyle değil mi?”

“Elbette yok,” dedi Tully rahatsız bir şekilde.

“Ama burada olmaya dayanamıyor. Dayanamıyor.”

Tully, Shakie’nin koluna dokundu. “Ah, Shakie. Ama  imdi senin Frank Bowman’ın var; kibar, Metodist  ocuk.”

Shakie, Tully’nin ellerini yakalayıp sıktı. “Onu hâlâ  zl yorsun, değil mi Tull?” dedi. “Onu hâlâ  zl yorsun.”

Tully ellerini çekti. “Galiba,” dedi bo uk bir sesle. “Yalnızca altı yüz gün oldu.” *Ve altı yüz gece*, diye düşündü.

“Onu çok severdim,” dedi Shakie dikkatle. “ ok hoş biriydi. Sessiz ama çok hoş. Ve çok da zeki.”

“Evet,  yleydi,” diye onayladı Tully. “Gerçekten zekiydi.”

“Biliyor musun, eskiden stadyuma şöyle bir bakar ve bize orada kaç kişi olduğunu s yl rdi. Bu beni çok etkilerdi. Nasıl yapıyordu bunu?”

“O...” dedi Tully zorlukla. “O...  lim gibiydi. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, ama çok etkileyiciydi,” dedi Shakie.

“Bu yalnızca...  evresini kontrol etmesinin bir yoluydu,” dedi Tully. “Etrafındaki şeyleri saymak çok fazla korkmamasını sağlıyordu.”

“Ah,” dedi Shakie. “Ben de çevremi kontrol etmek isterim ama milyonlarca yıl da geçse stadyumdaki insanları sayamam.”

“Bunu yapamamak o kadar da korkunç bir şey değildir o zaman,” dedi Tully.

“Her neyse,” dedi Shakie. “Onu gerçekten severdim. Çok  zg n m Tully.”

“Teşekkürler Shakie, teşekkürler,” diye karşılık verdi Tully. Shakie her zamankinden daha nazik, her zamankinden daha düşünceli olmaya çalışıyordu. Ama bu konuşma sona erince Tully inanılmaz derecede rahatladı.

Tully, Shakie’yi geri götürdü.

“Bu gece ne yapacaksın Tully? Kim seninle birlikte olma şerefine ulaşacak?”

“Johnny,” dedi Tully. “Ve konuk yıldızı Bob Newhart.”

Macy’s’in kapısında Shakie, Tully’ye sarıldı. “Doğum günün kutlu olsun Tull. Ve olacaklar hakkında bu kadar endişelenme. Rahatla biraz. Sağlığına dikkat et, en önemlisi bu. Kendini toparla. Zamanı gelince erkeklerin konusunda ne yapman gerektiğine karar verirsin.”

“Öyle mi?” dedi Tully, Shakie’nin kollarından sıyrılmaya çalışmıyordu. “Bunları sen nereden biliyorsun?”

“Biliyorum çünkü birini sevdiğinde her şey insana çok açık görünür. Senin için doğru kişi olup olmadığından, seni dövüp dövmeyeceğinden ya da seni aldatıp aldatmayacağından, içki içip içmeyeceğinden şüphelenebilirsin. Ama kendi duygularından şüphelenmezsin. Ayrıca kendini onlardan gizlemezsin, senin şimdi yaptığın gibi. Kendini masanın üstüne koyup, ‘İşte buradayım,’ dersin.”

“Shakie, ben hiç kimse için kendimi masanın üstüne koymadım.”

“Bir gün bunu yapacaksın Makker,” dedi Shakie. “O güne lanet edeceksin, bundan eminim. Kontrol delisi olan sen, bunu bir gün yapacaksın.”

Tully başını sallayıp gülümsedi. “Shakie, kim öldü de yerine seni filozof yaptı?”

“Jack’in babası ve amcası,” diye karşılık verdi Shakie.

Gitmeden önce Tully ona bir soru sordu: “Peki sen o Çingene için kendini masanın üstüne koydun mu Shakie?”

“Ne sanıyorsun?” dedi Shakie. “Ama çok sert bir masaydı kızım. Çok sert,” diye ekledi mağazanın içinde gözden kaybolmadan önce.

Tully o gece St. Mark’s’a gidip saat ona kadar kilisede oturduktan sonra eve gitti.

2

Tully’nin doğum gününden üç gün sonra Robin, Topeka Devlet Hastanesi’ne gitti. Girişte görevlilere Hedda Makker’ı görmek istediğini söyledi.

“Siz kimsiniz?” diye sordu hem  ire.

“Robin DeMarco,” dedi Robin.

“Akrabası mısınız?”

Hen  z değil, diye d    nd   Robin. “Hayır,” dedi. “Kızının erkek arkada  ıyım.”

Hem  ire ona     pheyle baktı. “Ve onu g  rmek istiyorsunuz, şöyle mi?”

“Evet.” Robin ba  ını salladı. “Evet, istiyorum.”

Gen   ve g  zel bir hem  ire gelip onu ikinci kata   ıkarana kadar oturup bekledi. “  ok iyi durumda değil, biliyorsunuz,” dedi hem  ire, Robin’e     le bir bakarak. “Durmadan kızını sayıklıyor.” Sesini al  alttı. “Ama kızı onu g  rmeye hi   gelmiyor. Bu durum hepimizi     yor. Zavalhı kadını ziyaret edecek kimse yok.”

“  zg  n  m,” dedi Robin. “Kızıyla konu  urum.”

Koridorda y  r  rlerken hem  ire sesini biraz daha al  altı. “Ne duydum biliyor musunuz?” dedi utanga   bir   ekilde g  l  mseyerek. “Doktor Reuben, Hedda’nın kızından evine geri d  n  p Hedda’ya bakmasını rica etmi   ve o bunu reddetmi  !”

“  yle mi?” dedi Robin sesinin y  kselmesine engel olmaya   alı  arak. Hem  ire ba  ını sallayıp Robin’e biraz daha yakla  tı. “Uzun s  re konu  tular, sonra kız fırtına gibi   ıkıp gitti.   ok   fkeli g  r  n  yordu. İnanamadık. Yani b  t  n anneler ve kızları arasında anla  mazlıklar vardır, şöyle değil mi? Annem ve ben h  l   kedi k  pek gibi didi  iriz, Tanrı onu korusun ve ben yirmi iki ya  ındayım.” Robin’e baktı. “Adım Cheryl,” dedi elini uzatarak.

Robin kızın elini kibarca sıktı. “Eh, Cheryl, galiba Tully’yle konu  mam gerekecek,” dedi. “Ama onu yargılamayın.”

“Tabii,” dedi Cheryl. “İ  te geldik. İki y  z on bir numaralı oda. On dakika   nce uyanıktı. Onunla konu  abilirsiniz.   ıkarken beni bulun. Burası b  y  k bir hastane. Kaybolabilirsiniz. Ben sizi dı  arı   ıkarırım.”

Robin g  l  msedi.   apkası olsaydı bu co  kulu gen   kadına   apkasıyla selam verirdi. “Te  ekk  rler Cheryl. Eminim   ıkı   yolunu bulabilirim.   ok nazıksın,” dedi Hedda’nın odasının kapısını a  arken.

Hedda sırt  st   yatıyordu ve g  zleri kapalıydı. Robin, Hedda’yı daha   nce hi   g  rmemi  ti. Birka   kez Tully’den ona fotoğraflarını g  stermesini istemi  ti ama Tully hi   fotoğrafının olmadığını s  ylemi  ti. Kimsenin fotoğrafı yoktu.

Kapı arkasından kapanırken hafif bir ses çıkardı. Hedda gözlerini açtı ve Robin kibarca gülümsedi.

“Bayan Makker, beni tanımıyorsunuz, adım Robin DeMarco.”

Hedda konuşmaya çalıştı ama sesi çok boğuk çıkıyordu. Boğazını temizledi. “Ten Gail’in erkek arkadaşısın.”

“Gail’in mi! Hayır Bayan Makker, Gail’in değil, Tully’nin, kızınızın.”

“Tully’nin kim olduğunu biliyorum,” dedi Hedda Makker.

Robin ona biraz daha yaklaştı. “Buyurun,” dedi Hedda’ya bir demet çiçek uzatarak. “Bunlar sizin için.”

Hedda çiçeklere şöyle bir baktı. “Vatom yok.”

“Endişelenmeyin, hemşire bir vazoyu getirir,” dedi Robin neşeyle. Çiçekleri yatağın yanındaki masaya bırakıp oturdu.

“Adın ne demittin?”

“Robin, Robin DeMar...”

“Ne ittiyotun Robin?”

Robin parmaklarını ovuşturmaya başladı. “Yalnızca sizi görmeye geldim Bayan Makker. Gelip size kendimi tanıtmak istedim.”

Hedda gözlerini ondan ayırmıyordu.

“Başınıza gelenlere üzıldüm. Acı çektiğinizi biliyorum ve size gelip her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.”

Hedda bir şey söylemedi ama bakışları hâlâ Robin’deydi. Robin durmadan parmaklarını birbirine sürtüyordu. Ne biçim bakışlardı bunlar! İnsanın kanını donduruyordu.

“Şey, ikinizin her zaman iyi geçinemediğini biliyorum,” dedi. “Ama Tully sizin durumunuzun ciddiyetini kavrayamıyor. Benim annem...” Duraksadı. “Huzur içinde yatsın, çok uzun zaman önce öldü, hem de aniden. Size karşı gerçekten yakınlık hissediyorum. Yalnızca bunu size söylemek istedim Bayan Makker.”

“Tully,” dedi Hedda Makker gözlerini kapatarak. “O inançsız bir türtük.”

Robin, Hedda’ya bakakaldı. Dakikalar geçti; Hedda’nın gözlerinin kapalı olduğu, Robin’in gözlerinin öfke dolu bir ifadeyle Hedda’ya çevrili olduğu dakikalar. Ama sonra kendi kendine hafifçe başını salladı, bakışları yumuşadı ve ayağa kalktı. “Pekâlâ... şey, ben şimdi gidiyorum. Sizinle konuşmak güzeldi,” dedi kibar ama huzursuz bir şekilde.

Hedda gözlerini açtı. “Robin,” diye fısıldadı. Robin yatağa doğru birkaç teditirgin adım attı. “Robin,” diye fısıldadı Hedda. “Eve gitmek ittiyorum.”

Robin o kadar gergindi ki neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktı. *Tully buraya gelmeme çok kızacak. Buna hakkı olduğunu şimdi anlıyorum. Ama yine de bu kadına acıyorum,* diye düşündü kendi kendine. *Yüzü çok uzun ama kötü bir hayat geçirmiş bir kadının yüzüne benziyor. Ona acıyorum.*

“Robin,” diye tekrarladı Hedda. “Eve gitmek ittiyorum.”

Robin, Hedda’nın yatakta külçe gibi yatan bedenine, iki yandan sarkan işe yaramaz kollarına baktı. “Bayan Makker, bu konuda ne yapılabilir, bir bakalım. Eğer söylemek istediğiniz buysa Tully’nin Grove’a geri döneceğini sanmıyorum. Size bakacak başka birine, profesyonel birine ihtiyacınız var.”

Hedda belli belirsiz başını salladı. Robin duyduğu tiksintinin üstesinden gelerek battaniyeye dokundu ve “Her şey iyi olacak,” dedi.

Hedda’nın odasından çıkıp arabasına kadar yürüdüğü süre içinde bir plan yaptı. Bu planın Tully’nin hoşuna gitmesini umuyordu yalnızca. Sarı sayfalara bakıp Tully’nin karavanına fazla uzakta olmayan David’s Kuyumcusu’nu buldu. Bu yakınlığın kaderin bir cilvesi olduğunu düşündü.

Kırk beş dakika içinde Tully’nin hoşuna gidecek bir yüzük seçti; altın halka üzerine yerleştirilmiş bir kıratlık mavi elmas. Yirmi dakika yüzüğün içine isim yazılması sürdü. *Sevgili David bu yüzüğü sattıktan sonra şubat ayı boyunca dükkânını hiç açmasa da olur,* diye düşündü Robin. *Belki de yanlış bir şey yapıyorum,* diye geçirdi aklından karavana giderken. *Bir bezelyeden daha büyük olmayan bir taşı almak için üç gün boyunca en iyi elli Dior kravatı satmam gerekir. Ama iri bir bezelye,* diye düşündü gülümseyerek. *Hem de en iyisinden.*

Tully evde değildi. Robin saatine baktı. Saat üçtü. Ne yapacağını bilemediği için sinemaya gitti. *Fil Adam* filmine. Aslında tamamen farklı bir film olan *The Stunt Man*’e gitmeyi düşünüyordu ve seyrettiği filmin aslında seyretmek istediği film olmadığını anlaması yarım saat sürmüştü. Ama yine de hoşuna gitmişti film; John Hurt’ü

fil kafasıyla görmek kesinlikle harika bir şeydi. Tully'nin de hoşuna giderdi bu. Birkaç yıl önce seyrettikleri buna benzer bir filmi sevmiştir.

Robin dışarı çıktığında hava karanlık ve soğuktu. Saat hâlâ erkendi; cuma akşamı saat altı. Robin, Tully'yle genellikle cuma geceleri görüşmüyordu. Robin onun okuldan başka bir yere gitmemiş olmasını umuyordu. Dansa mı gitmişti? Ama hayır, kızların perşembe gecesi dışarı çıktıklarını biliyordu ve dans da buna dâhildi. Dün perşembeydi.

Robin arabasında oturup ona ne diyeceğini düşündü. "Tully," dedi yüksek sesle. "Benimle evlenir misin? Tully, lütfen benimle evlenir misin?"

Tully'nin evlilikle ilgili görüşlerini bilmiyordu ama birlikte yaşama konusundakileri kesinlikle biliyordu. Tully karavanda yaşamayı onun evine tercih ediyordu. Onunla birlikte yaşamaktansa Casa del Sol'de bütün gece ayakta çalışarak bacaklarının varis olmasını tercih ediyordu. Onunla birlikte yaşamak istemiyordu, bu kadarını açıkça belirtmişti. "Tully, benimle evlenir misin?" diye tekrarladı Robin, Corvette'inde tek başına otururken. Yirmi yedi yaşında, bekâr, çocuksuz, cebini yakan elli kravat değerindeki bir taşla, soğuktan kıcı donarak oturan Robin. Evliliği hiç konuşmamışlardı. Bunun birlikte yaşamayı gerektireceği kesindi. Hedda'yı düşününce ürperdi. *Zavallı Tully*. Ama yine de Hedda onun annesiydi. Biyolojik annesi. Bunun bir değeri yok muydu? Bu bir tür fedakârlık gerektirmiyor muydu? Başka bir seçeneği olduğunu bilirse Tully annesinin Topeka Devlet Hastanesi'nde ya da daha da kötüsü, Menninger'da çürüyüp gitmesine izin verecek değildi herhalde. Karavandan başka bir seçeneği olduğunu bilirse mutlu olmaz mıydı? Doğru kararı vermez miydi? Robin vermesini umuyordu. "Lütfen evlen benimle Tully," dedi tekrar.

Az sonra saat yedi olmuştu. Robin arabayı çalıştırıp 29. Cadde'ye girdi, sağa dönüp Kansas Caddesi'ne çıktı, ardından da sola, yani karavana giden yola saptı. Tully'nin arabası ön tarafa park edilmişti. Karavanda ışıklar yanıyordu, perdeler çekilmişti. Robin, Corvette'ten inip menteşelere ve hassas Corvette fiberglasına zarar vermemek için her zaman yaptığı gibi kapıyı yavaşça kapattı. Karavana doğru yürüdü. İçeriden belli belirsiz sesler geliyordu, konuşma sesleriydi bunlar ama televizyondan geliyor gibiydi. Robin kapıyı çaldı.

Bir süre sonra bir kahkaha duydu. Robin'in kapı açılmadan hem önceki düşüncesi, *bu bir erkek kahkahası mı*, oldu. Kapı açıldı, Robin DeMarco mutlu, gülen bir erkek yüzüyle karşılaştı. *Sakallı bir adam*, diye düşündü Robin sersemlemiş bir şekilde.

"Jer, kim o?" diye sordu Tully başını sakallı adamın arkasından uzatarak. Yüzünde hâlâ kahkaha kalıntıları vardı. "Ah, aman Tanrım," dedi Tully.

Robin dişlerini sıktı. "Haklısın, aman Tanrım."

Tully ikisinin arasına girebilmek için Jeremy'yi kenara çekti. Artık gülümsemiyordu.

"Robin, üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm."

Tully ona dokunmak için uzandı ama Robin o sanki cüzzamlıymış gibi geri çekildi. Robin karavanın girişinin altında, yerde dikilirken, Tully yüzünde Robin'in kabullenme olarak tarif edebileceği bir ifadeyle ona bakıyordu. En kötüsünün kabulü ve suçluluk ifadesi. Bir de şişmanlık.

Hızla dönüp arabasına doğru yürüdü, Tully'nin çıplak ayaklarla üç basamaktan indiğini duydu.

"Robin," diye seslendi Tully onun deri ceketine dokunarak. "Lütfen. Lütfen gitme, lütfen, konuşalım bunu."

Robin birden ona doğru dönüp yüzüne baktı. Tully çıplak ayakla ondan yarım kafa kısaydı. Üşümüş görünüyordu.

"Ne hakkında konuşacağız?" diye hırladı. "Üçümüz mü konuşacağız? Ben her şeyi anladım."

"Robin, anlamıyorsun, lütfen..."

"Tully!" diye bağırdı Robin. Tully ellerini kulaklarına kapattı. "Uzak dur benden!" diye bağırdı Robin, sonra ellerini başına götürdü. "Ne yapıyorum ben?" dedi kendi kendine daha yavaş bir şekilde. "Ne yapıyorum?" Hemen arabasına binip kapıyı hızla çarptı, neredeyse sol ayağını eziyordu. Tully yüzünde yalvaran bir gülümsemeyle kapıya gelip ellerini cama koydu. Robin camı içeriden yumruklayıp camın sarsılmasına neden oldu. Tekrar tekrar. Ve Tully ellerini çekmeden Corvette'in camını kırdı.

Robin arabayı çalıştırıp vitese taktı. Bir şey hatırlayarak durdu, elini cebine soktu, camı indirip küçük hediye paketini Tully'nin ayaklarının dibine attı. "Mutlu yıllar Tully Makker. Doğum günün kutlu olsun."

Tully küçük paketi alıp döndüğünde kapıdaki Jeremy'yle karşılaştı. Birlikte içeri girdiler.

“Üzgünüm Tully,” dedi Jeremy. “Pek iyi karşılamadı.”

“Ben pek iyi karşılamadım,” diye karşılık verdi Tully. Hâlâ sıcak olan kutuyu elinden bırakmamıştı. Çok güçlü bir koklama isteği vardı içinde. Kutuyu burnuna götürüp koklama, onun kokusunu alma, kutuyu dudaklarına götürüp ona dokunma isteği. Jeremy onunla konuşmaya çalışıyordu ama o anda Tully'nin Jeremy'yle konuşmak istediği hiçbir şey yoktu. Robin geldiğinde dışarı çıkmaya hazırlanıyorlardı fakat şimdi Tully hissettiklerini göz önüne aldığı anda pirinç karyolasına kadar gidebilirse kendini şanslı sayacaktı.

Sonunda Jeremy biraz televizyon seyretmeye, biraz Tully'yle konuşmaya çalışarak bir süre oturduktan sonra gitmesinin iyi olacağını söyledi.

“Evet, galiba en iyisi bu,” dedi Tully. “Pazartesi görüşürüz, sanırım,” diye ekledi anlaşılmaz bir şekilde.

Kapıyı Jeremy'nin arkasından kapatıp kilitledi, geri dönüp kanepeye oturdu. Bir saat sonra kalktı, televizyonu kapatıp tekrar kanepeye oturdu ve öylece uykuya daldı. Şafak vakti uyandı. Bütün ışıklar açıktı. Elleri bakınca hâlâ Robin'in hediyesini tuttuğunu gördü. Paketi yırtıp kutuyu açtı.

Yüzüğü ışıktaki inceledikten sonra parmağına taktı. *Delirmiş*, diye düşündü. *Daha önce hiç yüzük takmadım ben. Parmağımda güzel görünüyor, değil mi?*

Çok ağır, diye düşündü. *Ne yapmış Robin böyle? Ben ne yaptım?* Tekrar yüzüğe baktı. *Bunun gibisini daha önce yakından bile görmemiştim. Yarısı büyüklüğündekini bile.*

Sendeleyerek kanepeye çöktü. *Vay canına*, diye düşündü. *Bu kesinlikle UCSC'ye taşınma masraflarımı karşılar.* O anda samimi olmadığı bu sözler için yoğun bir suçluluk duygusuna kapıldı. Yatak odasına gidip komodinin çekmecesini açtı, Robin'in daha önceden kendisine verdiği bileziği çıkarıp taktı. Sonra Robin'le birlikte çekilmiş bütün fotoğrafları çıkarıp makyaj masasının üstüne yerleştirdi. Çok fazla fotoğraf yoktu. Tully'nin Robin'in kucağına oturup dilini onun ağzına soktuğu, Robin'in Tully'nin kucağına oturup dilini onun ağzına

soktuğu birkaç siyah beyaz fotoğraf vardı. Gülüyorlardı. Yılbaşında Bruce'un çiftliğinde çekilmiş birkaç Polaroid ve Tully'nin en sevdiği fotoğraf: Robin'in havuzunda, ıslak Robin, ıslak Tully'nin arkasına geçmiş onun ıslak boynunu öpüyor. Tully zorlukla yutkundu ama bu bir işe yaramadı. Boğazındaki yumru hâlâ oradaydı. Aşağı yukarı parmağındaki elmas büyüklüğünde bir yumruydı bu.

3

Robin ertesi hafta ve ondan sonraki hafta aramadı, ondan sonraki hafta da. Tully boş zamanını isteksizce de olsa Jeremy'yle geçiriyor, bütün bu süre zarfında Robin'in aramasını bekliyordu. Son iki yılda Robin'in kendisini aramadığı iki gün bile olmamıştı.

Yüzüğü çıkarmayı düşündü ama bunu yapamadı, Jeremy'yle çıktığında bile. Verdiği tek ödün, Robin'in fotoğraflarını tekrar çekmeceye koymak olmuştu fakat bu zaten Jeremy Macy'nin huzuru için olduğu kadar kendi huzuru için de gerekliydi. Jeremy yüzük konusunda yorum yapmamıştı ama yorum yapsaydı bile bu, bir öğretmenle kavgaya degecek bir yüzüktü.

Bu yüzük Hedda Makker'la kavgaya bile değerdi.

Beş hafta ağır ağır geçti.

Tully eskiden cumartesi gecelerini Robin'le geçiriyordu. Kışın pazar günleri öğlene kadar uyurlardı ve Robin ona pastırma ve yumurta pişirirdi ya da onu kahvaltı için dışarı çıkarırdı. Sonra çiçek alıp St. Mark's'a giderlerdi. Yazın sabah saat ondaki ayine giderlerdi. Kışın gitmezlerdi. Artık Tully cumartesi gecelerini Jeremy'yle geçirip pazar sabahları Jeremy'yle uyandığı için St. Mark's'a gitmek bir seçenek değildi. Gitmek, ona anlatmak demekti. Ve Tully hiçbir zaman anlatmayacaktı.

Onun yerine kiliseye pazartesi gidiyordu ama bu ona Tully'nin evde yaşayıp annesine yalan söylediği hissini veriyordu. Yirmi yaşında gizlice hareket etmek zorunda kalıyordu çünkü Jeremy'nin dikkatli gözlerini üzerinde hissetmek ve meraklı sorularını duymak istemiyordu; bu, kendini *kafese kapatılmış* hissetmesine neden olu-

yordu. Ve kafese kapatılan şey bir kuş değildi, kuştan daha büyüktü. Günde yirmi saat uyuyup kalan dört saatte kükreyen bir şey. *Kafese kapatılmış*. Yirmi yaşında.

Jeremy, Tully'yi daha da kızdırmak istercesine ona ne kahvaltı hazırlıyor ne de onu dışarı çıkarıyordu. Tully ondan bunu bir kez istemiş ama Jeremy ona evde bu kadar yiyecek varken kahvaltı için dışarı çıkmanın müsriflik olduğunu söylemişti. "Pişmemiş yiyecek varken," demişti Tully. Bu yüzden yemeği Jeremy pişirmişti ama yalnızca bir kez. Kendisi yumurta ve domuz pastırması sevmiyordu. Bu yüzden hazırladığı kahvaltı kurutulmuş tavuk sosisi ve yanık ekmekten ibaretti. Tully homurdanarak kendi ekmeğini kızartıp üzerine yağ sürmüş ve yanında biraz yulaf ezmesi yemişti. Sonraki pazar günleri Tully ona aç olmadığını, Product 19 mısır gevreği ve kahvesiyle mutlu olduğunu söylemişti. Jeremy kahve içmiyordu ve ara sıra Tully'yi kafein ve tam yağlı sütün tehlikeleri konusunda uyarmaya çalışıyordu. Tully ise ona kahve sayesinde yakınlaştıklarını hatırlatıyor, aldırmiyordu. Ama çiçek alamayıp St. Mark's Kilisesi'ne gidememesi gerçeğine aldırılmazlık edemiyordu.

Daha fazla dayanamayıp bir pazar sabahı Jeremy'yle kavga etti. Ders çalışmak için Jeremy'nin karavandan gitmesini istemişti ama Jeremy buna itiraz edip Tully'ye onun bir şeyler çevirdiğini söylemişti.

Tully o zaman kiliseye yanında onu da götürmeyi ama ona hiçbir şey sormaması gerektiğini söylemeyi düşündü. Ancak bunun mümkün olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu Jeremy'yi. Ona gerçeği söylemeyi düşündü fakat tartışma fikri de içinin dehşetle dolmasına neden oluyordu. Jeremy'ye ondan söz ederken ifadesiz bir ses tonu kullanması mümkün değildi. Tully bunu denememişti ama öyle bir arzusu da yoktu. Neredeyse yeniden annesiyle birlikte yaşamayı tercih edecek hale gelmişti.

Bu yüzden kavga çıkardı ve Jeremy gitti. Tully bir süre bekledikten sonra hemen çiçekçiye koşup karanfil aldı ve St. Mark's'a gitti. Beş haftadır ilk kez bir pazar günü St. Mark's'taki demir sandalyeye oturuyordu.

Ertesi pazartesi gecesi Tully ve Jeremy barıştılar. Yatağa birlikte girerlerken Jeremy, Tully'nin bacağına okşayarak fısıldadı: "Şiirini hatırlıyor musun?"

"Şiirim mi?" Tully onun neden söz ettiğini anlamamıştı.

"Her zaman sıcak bir yaz mevsimiydi..."

"Tamam, tamam," dedi Tully. "Ne olmuş?"

"Onu Jennifer için mi yazdın?"

Şaşkına dönen Tully kımıldamadan yattı. *Bir koyun, iki koyun, üç lanet olası koyun...* Yapamıyordu.

Jennifer! Jen-ni-fer! Tully bu üç heceyi dile getirmek bir yana düşünmek bile istemezken tamamen yabancı birisi dile getiriyordu. JEN-NI-FER!

Tully o şiiri Mandolini'ye gösterdiğini hatırlıyordu, bu akşamdan çok çok uzun zaman önce, 26 Mart 1979'dan çok çok uzun zaman önce. Şiiri dinledikten sonra, "Tully, çok numaracısın. Bunu sen yazmadın. Sen adını Noel kartına yazmakta bile zorlanırsın," demişti. Tully ona şiiri gerçekten kendisinin yazdığını söylemişti ama Mandolini ona inanmamıştı. Fakat bu o zamandı, onlar on yaşındayken... ve JEN-NI-FER'in ona inanmamasının Tully için bir sakıncası yoktu.

Tully şimdi orada öylece yatarken Jeremy'ye onun adından hiç söz edip etmediğini düşünüyordu ama etmediğini çok iyi biliyordu çünkü ondan hiç kimseye söz etmiyordu. Hayvanlar kafeslerinden çıkmışlardı, içinde kükrüyorlardı ve gözlerinin önünde o nadiren inen perde vardı ama işte inmişti o perde. En son annesini vurup öldürmeye kalktığı zaman inmişti. Kırmızı sis perdesi.

Fakat şimdi Jeremy yanında yatmış, masum masum yalnızca tek ama tek bir şekilde öğrenebileceği şeyi soruyordu. Neyse ki Tully'nin sırtı ona dönüktü. Tully yorganı parmaklarının arasında sıkı, acıdan inleyene kadar dudaklarını ısırdı. Kirli duvar kâğıdındaki siyah kareleri saymaya çalıştı. Ona cevap vermesi birkaç dakika aldı.

"Hayır," dedi sonunda alçak ama anlaşılır bir sesle. "Dokuz yaşındayken babam için yazmıştım."

"Ah. Baban ölmüştü, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Tully daha önceki gibi sessizce. Hâlâ hareketsiz yatıyordu, dudakları hâlâ dişlerinin arasındaydı. "Bu yok olmakla aynı anlama mı geliyor?"

Birkaç dakika geçti.

“Peki, Jennifer Lynn Mandolini kim?”

Tully bir çığlık atarak yataktan fırladı. “Biliyordum! Kahretsin, biliyordum!” diye haykırdı Jeremy’nin karşısında çırlıçıplak. “Beni takip ettin Jeremy. Beni takip ettin!”

“Ettim,” diye itiraf etti Jeremy doğal bir tavırla. “İlk kez.”

Tully yatak odasının kapısına gidip kapıyı açtı, kapıya yumrukla-
rıyla tekrar tekrar vurdu. “Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!” Sonunda
oturma odasını işaret etti. “Dışarı çık, lütfen.”

Jeremy hâlâ yataktaydı ama bu kez şaşırmış görünüyordu. “Tully,
özür dilerim. Düşünemedim... senin bu kadar... üzgünüm, lütfen.
Benden bir şey sakladığın hissine kapılmıştım.”

Tully yatak odasının kapısında dikiliyordu. “Dışarı çık dedim.”

Jeremy ayağa kalkıp kotunu giydi.

“Robin’i görmeye gittiğini sanmıştım.”

“Ah, tabii. Kilisede mi?”

“Bilmiyordum, Tanrı aşkına! Çiçek almıştın. Çiçekleri ona aldığını
sandım, sinirlendim, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Tully buz gibi, dudağı kanıyordu. “Şimdi defol
buradan.”

“Tully, bana soğuk davranıyorsun. Son birkaç aydır böylesin,
bunu yapma!”

Tully hiçbir şey söylemeden yere bakıyordu.

Jeremy onun yanına gidip kollarını ona uzattı. Tully çılgın gibi
yumruğunu Jeremy’nin yüzüne savurdu. “GİT dedim!” Nefes nefeseydi.

Jeremy yanağını tutarak geriledi. “Neyin var senin?” diye bağırdı.
“Çıldırдың mı?”

Tully yumruklarını savurarak Jeremy’nin üstüne atıldı, onu geriye,
yatağa doğru itti, komodinin üstündeki su bardağını kapıp duvara
fırlattı. Jeremy hemen yataktan kalktı, yüzü öfkeden kızarmıştı. “Bana
dokunma! Bana dokunmaya hakkın yok!” diye bağırdı.

“DEFOL!” diye bağırdı Tully tekrar.

“Lütfen,” dedi Jeremy sesini alçaltarak. “Lütfen bana ne yaptığımı
söyle. Özür dilerim. Lütfen.”

“Beni takip ettin!” diye bağırdı Tully. Birkaç derin nefes aldı ama
bu nefesler daha çok ölmekte olan bir hayvanın hırıltıları gibiydi.

“Sana söyledim...”

“DEFOL!” diye bağırdı Tully. Jeremy giysilerinin geri kalanını topladı. Giderken mırıldanıyordu: “Senin yardıma ihtiyacın var Tully Makker. Profesyonel yardıma. Sessiz kalarak ve çığlıklar atarak sorunlarının üstesinden gelemezsin, yardıma ihtiyacın var...”

“DEFOL! DEFOL! DEFOL!” diye bağırdı Tully ellerini kulaklarına bastırarak.

Jeremy gitti. Tully yarım saat boyunca yatak odasından oturma odasına, oradan tekrar yatak odasına gidip geldi, sonunda kanepeye oturabilecek kadar sakinleştiğinde ellerini dizlerinin arasına sokup koyunları, televizyon sehpasının üstündeki pas lekelerini sayıp ağaçları düşündü.

O haftanın geri kalanında Jeremy’yi ne gördü ne de onunla konuştu. Derslerine gitmedi, telefonlara cevap vermedi. Ertesi pazar günü St. Mark’s’a gitti. Köşeye sıkışmış bir rakun gibi etrafına bakınıp duruyordu. Rahat edemediği için orada yalnızca birkaç dakika kaldı.

4

İki gün sonra Tully, Robin’i görmeye gitti. Manhattan’a giden otoyol yerine Route 24’ü tercih etti çünkü oranın manzarası daha güzeldi. Ama akşam saat altı buçuktu; ovaların ve kavaklarla kaplı tepelerin yıldızsız gökyüzünün altında uzandığı Kansas gecesi zifirî karanlıktı ve insan yapımı hiçbir ışık, Tanrı’nın karanlığını delemiyordu.

Tully endişeliydi. Araba kullanırken yüzüğüyle oynayıp duruyordu. *Ya Robin gerçekten beni görmek istemezse? Ya yüzüğü geri isterse? Geri vermem. Yüzüğe sahip olmamı istemediyse onu ayaklarımın dibine fırlatmasaydı.*

Uzun farları yakıp arabayı daha yavaş sürmeye başladı. Tully genellikle otoyolda saatte en az yüz otuz kilometre hızla giderdi ve Kansalı nazik trafik polisleri tarafından sürekli durdurulurdu. Bu gece saatte altmış beş kilometre hızla gidiyor, öteki arabaların iki şeritli yolda korna çalarak yanından geçmelerine neden oluyordu. Bu gece endişeliydi. *Artık beni görmek istemezse yüzüğü satarım.*

Yemin ederim satarım. Eminim bana bunun için birkaç yüz papel verirler. En azından iki yüz dolar. “Bu, San Jose’ye gidiş biletimi karşılar,” diye şarkı söyledi yavaş yavaş.

Sonra yine kendini suçlu hissetti. Santa Cruz UC’den üniversite nakil başvuru formu almış, onunla birlikte okula otuz dolarlık iadesi olmayan kayıt ücreti ve ders notlarını da göndermişti. Üç nokta yetmiş sekizlik ortalama tutturduğu ders notlarını. Robin’i görmeye gitmenin ne anlamı vardı? Hızını saatte elli kilometreye indirdi. *Beni geri çevirmese bile oraya gitmenin ne anlamı var? Zaten gidiyorum buradan. Ve o benimle gelmeyecek. Bu lanet olası ovaları seviyor. Mağazasını seviyor, evini seviyor, uzun çimenleri ve kasırgaları seviyor.* Hızını saatte otuz kilometreye indirdi, sonra da yolun kenarında durdu. Peki, ona böyle bir yüzük vererek ne demek istemişti?

Neden onu görmeye gidiyorum? Bir ayı geçti, peşini bırakmalıyım, bırakmalıyım. Geri dönmeyi aklından geçirdi. Ama Robin’i görmek istiyordu. DeMarco ve Oğulları’nın dışında bekledi. Kapanış saati çoktan geçmişti ama yine de içeride ışık vardı. Robin’in dükkânı kapalı çarşı gibi yan yana sıralanmış yirmi yedi dükkândan biriydi, kısa süre önce boyanmıştı ve alışveriş merkezi yönetimi alışveriş yapanların rahatlığı için içeriye kaldırım taşı döşetmiş, mağazaların üstüne koruyucu çatı yaptırmıştı.

Tully arabasından inip mağazaya doğru yürüdü. Camdan Robin’in kasayı kapattığını gördü. Robin’in yardımcılarından biri onu görüp ellerini salladı. “Üzgünüm hanımefendi, kapalıyız.”

Tully, Robin’i işaret etti. Adam Robin’e bir şeyler söyledi, Robin başını kaldırıp baktı. Tully onun çikolata rengi gözlerini on beş metreden görebiliyordu. Robin kapıya gelip kilidi açtı ama Tully’nin önünde dikilip yolu kapattı.

“Hey,” dedi. “Ne haber?”

“Fazla bir şey yok,” dedi Tully nazikçe. *Uzun zaman önce çarşamba akşamları beni görmek için erken çıkardı işten,* diye düşündü. Robin harika görünüyordu. Saçlarının arkasını kısa kestirmişti, önleri katlı ve biraz daha uzundu. Azıcık zayıflamıştı. “Senden ne haber?”

“Bende de fazla bir şey yok. Mağazayı kapatıyordum. Ne yapıyorsun burada?”

“Hiç. Şöyle bir uğramak istedim.”

Robin onu soğuk bir şekilde inceledi. “Eh. Seni görmek güzel. Her şey yolunda mı?”

“Yolunda, yolunda,” dedi Tully, sonra kendini rahatsız hissetti. *Beni görmek istemiyor, diye düşündü. Tam düşündüğüm gibi. Her şey buraya kadar.*

“Dinle,” dedi. “Yalnızca sana bir merhaba demek istedim.” Birkaç adım geriledi. “Şimdi gidiyorum. Kendine iyi bak.”

Robin o zaman mağazadan dışarı çıktı. “Bekle,” dedi. “Konuşmak mı istiyorsun?”

“Hayır, aslında,” diye cevap verdi Tully gülümseyerek. “Yemek yemek istiyorum. Açlıktan ölüyorum. Haydi, Mike’s’a gidelim. Ben ısmarlıyorum.”

“Sen mi ısmarlıyorsun?” dedi Robin kaşlarını kaldırarak.

Mike’s’a gittiler. Manhattan’da en sevdikleri restorandı burası.

Yemeklerini sessizlik içinde yediler. Tully, Robin’e kardeşlerini, mağazayı, ragbi maçlarını sordu.

“Eee, neler oluyor Tully?” diye sordu Robin, Tully tatlısını sipariş etmiş olsa da kendisi hâlâ *fajita*’sını bitirmeye çalışırken. “Yüzüğü bana geri vermeye mi geldin?”

“Bu yüzüğü sana asla geri vermeyeceğim,” dedi Tully kendinden emin bir şekilde. “Asla.”

“Eh, bu çok güzel,” dedi Robin. “Biraz paran olur böylece.”

“Robin,” dedi Tully yumuşak bir sesle. “Bana karşı sert olma. Üzgünüm.”

“Burada ne arıyorsun?”

Tully omuz silkti. “Beni aramadın.”

“Söylenecek pek bir şey yoktu,” diye karşılık verdi Robin.

“Konuşmak isteyeceğini sanıyordum.”

“Tekrar söylüyorum: Söylenecek pek bir şey yoktu.”

“Özür dilerim,” dedi Tully. “Onu sana uzun süre söyleyemedim çünkü seni üzmem istemiyordum.”

Robin’in gözleri kocaman açıldı. “Uzun süre mi?”

Tully sözlerini düzeltti. “Hayır, yani başlangıçta söylenecek bir şey yoktu.” Sonra ekledi: “Çok uzun zaman olmuş gibi geliyor bana. Aslında yalnızca iki ay.”

“Onunla ne kadar zamandır yatıyorsun?”

“Şükran Günü'nden beri.”

Robin öfkeyle nefes alıp veriyordu. “Tanrım, ben de şükran duy-
mam gereken bir sürü şey olduğumu düşünüyordum.”

Tully dondurmasına baktı, bir şey söylemedi.

“Kim o Tully?”

Tully anlattı.

“İngilizce kompozisyon dersi öğretmeninin mi?” Robin keyifsiz
bir şekilde güldü. “Onların kızlardan hoşlanmadıklarını sanırdım.”

Tully bir şey söylemedi.

“Peki, bulduğun ilk fırsatta buralardan gideceğini biliyor mu,
yoksa bunu ondan gizliyor musun?” Robin yemek yemeyi bırakıp
tabağını önünden itti.

“Biliyor,” dedi Tully sessizce.

“Tully,” dedi Robin ellerini masanın altından çıkarmadan. “Söyle
bana. Neden? Bir İngilizce öğretmeniyle, Tully? Sevişirken özne ve
yüklemi mi buluyorsunuz? Üzerindeyken sana Milton'dan bir şeyler
mi okuyor?”

“Robin, lütfen,” dedi Tully utançla. “Üzgünüm, tamam mı?”

“Bana nedenini söyle.”

“Bilmiyorum, tamam mı?” dedi Tully hararetle. “Benden yaşça
büyük bir erkek...”

“Ben de öyleyim,” diyerek onun sözünü kesti Robin.

“O senden çok daha yaşlı,” dedi Tully. “Uzaklardan geliyor, yeni
biri ve...”

“Yeni biri mi?” dedi Robin şaşkınlıkla. “Sen bana her yeni biri
geldiğinde üzerine atlayacağını mı söylüyorsun? Ah, bu harika, Tully
Makker. Harika.”

“Özür dilerim, öyle demek istemedim,” dedi Tully telaşla. “Robin,
beni anlamaya çalış, zaten buradan gitmek istiyordum. O yalnızca
ben gidene kadar hoşça vakit geçirebileceğim biriydi.”

“Tamam Tully,” dedi Robin. “Tamam. Demek istediğin gibi biri
o,” diye sahte bir neşeyle ekledi. “Peki, bir ay geçtikten sonra beni
neden aradın?”

Tully ona içtenlikle baktı. “Çünkü seni özledim.”

Eski günlerin hatırına arabada seviştiler. Daha fazla bekleye-
meyeceklerdi. Hava soğuktu ama Robin motoru çalışır durumda

bırakmıştı. Sonra Robin'in evine gidip tekrar seviştiler. Daha sonra yatakta yatarlarken, "Tully, Tully," diye fısıldadı Robin onun saçlarına doğru. "Ben de seni özledim. Aklımı kaçıracığımı sandım."

Tully başını sallayarak onu dinliyordu.

"Tully, lütfen bana geri dön, bana geri d n, pişman olmayacaksın. Seni çok mutlu edeceğim... Birlikte yaşayabileceğimiz bir ev alırım..."

Tully güldü. "İstedieğim evi görmelisin," dedi. "Kararından hemen vazge erdin."

"İstedieğin evi biliyorum," dedi Robin hemen doğrularak. "O evi biliyorum. Bir keresinde Teksas Caddesi'nden geçtim çünkü eskiden bana oradaki evi anlatırdın. Yanından geçtim. Blokun sonundaki çitle çevrili ev olmalı. Muhteşem bir ev o Tully."

"Hı hı," diyerek onayladı Tully.

"Tully, yüzüğü beğendin mi?" Robin, Tully'nin cevap vermesine fırsat vermeden sözlerine devam etti. Tully, Robin'in gözlerinin alev alev yandığını düşündü. "  nk  bu yüzüğü alırken bir amacım vardı, senin için özel bir şey yapmak istemiştim. Dinle, bana şu anda cevap vermek zorunda değilsin. Y z ğ n içindeki yazıyı okudun mu, sana planımdan söz etmek istiyorum, hoşuna gideceğini biliyorum, umarım hoşuna gider. Dinle, gerçekten iyi bir plan bu. Ve ben de fedak rlıkta bulunacağım, gerçekten." Robin derin bir soluk aldı, Tully de  yle.

"Bitti mi?" dedi Tully gülümseyerek. "Ne yazısı?"

"Yani sen bana yüzüğümü parmağına taktığını ama içindeki yazıyı okumadığını mı söylüyorsun? Tully!"

"Yazı mı? Çok kısa olmalı," dedi Tully yüzüğü çıkarıp lambayı yakarken. "Zorlukla okunuyor. Ne yazıyor?" Y z ğ n içindeki yazıyı görür görmez gülmeyi kesti.

"Robin," diye fısıldadı. "Burada, 'Benimle evlenir misin Tully?' mi yazıyor?"

Robin dudaklarında tereddütlü bir gülümsemeyle başını salladı.

"Robin, seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Robin tekrar başını sallayarak, "Evlen benimle Tully," diye mırıldandı. Gülümsemesi yavaş yavaş siliniyordu.

Tully i  çekti, yüzüğü ellerinin arasında sıktı. "Ah, Robin," dedi ona dönerek. "Zavallıcık. Bu yüzüğü alıp bana evlenme teklif etmek için karavanıma gelmişsin. Çok  z n m."

“Tully, artık onunla görüşmeni istemiyorum.”

“Elbette istemiyorsun,” dedi Tully. “O da seninle görüşmemi istemiyor.”

“Sen ne istiyorsun?”

Tully yavaşça başını iki yana salladı. “Seninle evlenmek istemiyorum.”

Robin artık gülümsemiyordu. “Neden?” diye sordu başını öne eğerek. “Onunla mı evlenmek istiyorsun?”

“Onunla evlenmeyi hiç istemiyorum. Ah, Robin. Neden evlilik konusunu açmak zorundaydın?”

“Tully, dinle beni. Evleniriz, sana o evi alırım. Teksas Caddesi’ndeki evi.”

Tully bir kahkaha attı. “Bu arada ne olacak? Sen Manhattan’daki evinde yaşamaya devam mı edeceksin?”

“Hayır. Benim fedakârlığım bu olacak. Evimi ve Manhattan’ı çok seviyorum ama seninle Topeka’ya taşınacağım. Teksas Caddesi’ndeki evimizde seninle birlikte yaşayacağım.”

“Bunu yapardın gerçekten, değil mi? Benim için Manhattan’dan ne kadar uzağa taşınırdın?”

“İşe gidip gelebileceğim bir mesafeye.” Robin gülümsedi. “Kaliforniya’ya balayımızda gideriz, buna ne dersin?”

Tully elini havada şöyle bir salladı. “Balayı falan yok. Robin, anlamıyorsun. Ben evlenmek istemiyorum.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Asla mı?” diye sordu Robin şaşkınlıkla.

“Asla,” diye cevap verdi Tully kararlılıkla. “Asla.”

“Peki ya çocuk? Çocuklarının gayrimeşru olmalarını mı istiyorsun?”

“Çocuk mu?” Tully kahkaha attı. “Robin, çocuk yok! Çocuğum olmasındansa evlenmeyi bile tercih ederim.”

“Ah, Tully,” dedi Robin ondan uzaklaşarak. “Beni üzüyorsun.”

Tully uzanıp başını Robin’in sırtına yasladı. “Lütfen üzülme. Seninle nasıl evlenebilirim ki? Ben Kaliforniya’ya gitmek istiyorum.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu.”

“Peki, seninle Kaliforniya’ya gelseydim benimle evlenir miydin?”

Tully onun omzunu öptü. “Hayır. Ama uzaĝa gitmek evlenmeyi gerçekten imk nsızlaştırıyor.”

Robin ona döndü. “Peki, olur da hamile kalırsan ne yapacaksın Tully?  ocuĝu aldırarak mısın?”

Tully y z ĝ  elinde sıkıca tutarak ona döndü. “Robin, ben hamile kalmayacaĝım. Hap kullanmanın benim için din  bir tören gibi olduĝunu söylemiş miydim sana? Yataĝımın başına   kerim, haplardan birini çıkarırım, gümüş bir tepsiye koyup ona sevgiyle bakarım, birkaç kutsal şey söyledikten sonra istavroz çıkarıp onu aĝzıma alırım, aĝzımın içinde biraz çevirdikten sonra bir bardak suyla yutarım. Sonra uzanıp sistemimin onu emmesini beklerim.”

“Ha ha,” dedi Robin.

“Hap konusunda çok katıyımdır. Hap benim kilisemdir.”

“St. Mark’s Kilisesi’nin senin kilisen olduĝunu sanıyordum.”

Tully ona buz gibi bir bakış attı. “Böyle konuşma.”

Robin hemen konuyu deĝiřtirdi. “Tamam, hap alıyorsun. Ama bazen hap kullanırken bile hamile kalabilirsin. O zaman ne yaparsın?” diye tekrarladı. “Aldırır mıydın  ocuĝu?”

Tully sayı saymaya çalıştı. “Robin, gerçekten bu soruya dayanamıyorum,” dedi ellerini birbirine bastırarak. “Hem bunları söyleyen, Katolik biri mi? Yoksa sözü geçen olası  ocuĝun babası mı? Unutma Robin,” dedi acımasızca, “hamile kalırsam  ocuĝun babası sen olmayabilirsin.”

Robin’in yüz ifadesi sertleşti. “Teşekkürler Tully. Bu ger eĝi unutmuşum gibi kafama soktuĝun için teşekkürler.”

Bir süre sessiz kaldılar. Tully pencereden içeri soĝuk havanın girdiĝini hissetti.

“Yalnızca soruyorum,” dedi Robin bir süre sonra. “Aldırır mıydın  ocuĝu?”

“Robin, kes şunu!” diye patladı Tully. Sonra daha sakın bir şekilde, “Hayır, aldırılmazdım,” dedi.

“İşte. Harika, mutlu bir bebeĝin olmasını istemez misin Tully? Onunla oyunlar oynarsın, ona bir şeyler  ĝretirsin, onu seversin. Kendine ait bir bebek istemez misin?”

“Yüce Tanrım, Robin,” dedi Tully dimdik oturarak. “Bu kesinlikle istemediĝim bir şey.” Sigarasını yakıp dumanı içine çekerken par-

makları titriyordu. “Hem sen neden söz ediyorsun? Şimdiye kadar beni biraz tanımış olman gerekirdi. Mutlu bir bebek. Ona bir şeyler öğretmek, onu sevmek, öyle mi?” Kuru, alaycı bir kahkaha attı. “Ona ne öğreteceğim? Onu neyle seveceğim? Bak, ben kendim hakkında kendimi kandırmıyorum. Yüreğimde hiç sevgi olmadığını biliyorum. Ve bebeklerin sevgiye olan açlıkları çok büyüktür. Onlar için sevgi su gibidir. Sevilmezlerse içleri ölür. Nadasa bırakılmış topraklar gibi olurlar. Nadasa bırakılan topraklar sevilen çocuklar vermez. Ancak nadasa bırakılmış çocuklar verir, onlar da çorak, katı ve boş ruhlarını kendi çocuklarına geçirirler.”

Robin başını iki yana salladı. “Tully, bu çok saçma.”

“Robin, sana söylüyorum. Bu böyle.”

“Tully, sen çorak değilsin,” dedi Robin öfkeyle. “Değilsin. Şeye bir bak...”

“Neye bir bakayım?” dedi Tully kaba bir sesle.

“Jennifer’ı nasıl sevdiğine,” dedi Robin çabucak.

Tully sigarasını söndürüp uzandı, sırtı Robin’e dönüktü. “Bir tek onu sevdim. Çölümdeki kaktüstü o. Çok az şeye ihtiyacı vardı. Ama çocukların inanılmaz ihtiyaçları vardır.”

Robin onu omzundan tutup kendisine doğru çevirdi. “Bunun için üzgünüm. Haklısın. Şimdi seni anlıyorum. Evlenmeyeceksin, hiç çocuğun olmayacak ama eğer hamile kalırsan çocuğu aldırma-yacaksın? Eh, Tully Makker, sen Tanrı değilsin, biliyorsun. Bazen bu seçim bize bağlı olmaz. Eğer bu konuda çok kararlıysan neden tüplerini bağlatmıyorsun?”

Tully ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Robin’in eli hâlâ omzundaydı. “Bu biraz aşırı,” dedi sonunda. “Daha yirmi yaşındayım. Hem zaten hap yüzde doksan dokuz nokta yedi etkili.”

Tekrar sessizlik içinde yattılar. Tully hayvanları kafeslerine koymaya çalışıyor, okyanusun sesinin nasıl olabileceğini, palmye ağaçlarının neye benzediğini hayal etmeye çalışıyordu.

Sonunda Robin onu bıraktı ve Tully arkasını döndü. Robin onun sırtına dokundu. “Tully, canım. Özür dilerim. Kendini kötü hisset-mene neden olmak istemedim.”

“Ben de senden özür dilerim Robin. Yüzüğünü çok sevdim.”

“Onu bana geri verme hiçbir zaman. Onu bana vermendense Shawnee Gölü’ne atmanı tercih ederim.”

Tekrar seviştiler ve sonra Tully fısıldadı: “Eğer Kansas’ta kalıp biriyle evlenirsem bu sen olursun. Bu sana kendini daha iyi hissettirdi mi?”

“Hayır. Benden çocuk yapar mıydın?”

“Asla Robin,” diye fısıldadı Tully. “Asla.”

Birkaç dakika sonra Robin, “Onunla görüşmeyi kesecek misin?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Tully dürüstçe. “Deneyeceğim, tamam mı?”

“Onu seviyor musun Tully?”

Tully’nin yüreği birden acıyla doldu; bu, Robin’e duyduğu merhametin verdiği bir acıydı çünkü Robin iki yıl boyunca ona hiçbir zaman onu sevip sevmediğini sormamıştı ama şimdi böyle bir şeyi soracak cesareti bulmuştu.

“Bilmiyorum,” dedi Tully dürüst olmaya, onu incitmemeye çalışarak. “Gerçekten. Bilmiyorum.”

Sorsana Robin, diye düşündü. Mümkünse cesaretini biraz daha toplar. Bana seni, Robin DeMarco’yu sevip sevmediğini sor.

Ama Robin sormadı. Aradan uzun bir süre geçtikten sonra Tully onun bir şey sormayacağını anlayınca, “Robin, yalnızca birlikte yaşasak bile o evi alır mıydın bana?” diye sordu.

“Asla,” diye fısıldadı Robin. “Sana karım diyemeyeceksem, her an bir kasırgayla savrulmaya ya da işin bitince beni bir kenara atmana hazır bir şekilde karavanda da yaşayabilirim.”

5

“Jeremy, Robin’le görüştüm,” dedi Tully hemen, Jeremy’yle ilk görüşmelerinde. Jeremy işten sonra onu almıştı ve hava sıcaklığı sıfırın altındayken Casa del Sol’un park alanında titreyerek oturuyorlardı.

Jeremy beş dakika bir şey söylemedi.

“Karım bana beni başka bir adam için terk ettiğini söylediği zaman da ben ona bir şey söylememiştim. Şimdi senin karşında da söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bir sürü sözcük biliyorum. Neden hiçbirini aklıma gelmiyor?”

“Üzgünüm Jeremy.”

“Son zamanlarda çok sık söylüyor olmalısın bunu Tully.”

Tully dışarı baktı. “Bunu açıklayamam.”

“Açıklamanı istedim mi senden?”

“Onu biraz özledim.”

“Anlıyorum.”

“Geçen gece için özür dilerim,” dedi Tully ama sesi içten değildi.

“Hayır,” dedi Jeremy. “Ben özür dilerim.”

“Kendimi kaybettim. Kendimi nasıl hissettiğimi biliyor musun?” diye sordu Tully. “Sanki hastane yatağında yatıyordum, bacaklarım açıktı, sen de elindeki aleti içime sokuyordun ve arkandaki doktorlar, ‘Şuna bak, şuna bak!’ diye bağııyorlardı.”

“Sana bir şey soracağım Tully,” dedi Jeremy sessizce. “Seni oraya değil de başka bir yere giderken takip etseydim bana bunun yarısı kadar kızarmıydın?”

“Bilmiyorum Jeremy,” dedi Tully soğuk bir tavırla. “Bunu asla bilemeyiz, öyle değil mi? Ama büyük olasılıkla kızmazdım.”

Jeremy bir şey söylemeye kalktı ama sonra vazgeçti. “Üzgünüm.” Tully ona bakmıyordu.

“Aklımı kaçıracaktım. Çiçekleri onun için aldığını sandım.”

“Tamam.”

“Peki, şimdi ne olacak? Artık beni görmek istemiyor musun?”

Tully parmak eklemelerini çatırdattı. “Ben senin beni görmek istemeyebileceğimi düşünmüştüm.”

“Böyle mi düşündün?” diye sordu Jeremy imalı bir şekilde. “Eh, ben bu tür oyunlar için fazla yaşlıyım. Eğer beni görmek istemiyorsan bunu bana söyle. Yüzüme söyle.”

Tully ona bakamıyordu. “Bir süre görüşmeyelim, tamam mı? Bana şu anda kimsenin soru sormamasını istiyorum.”

“Şu anda mı?” dedi Jeremy. “Yani hiçbir zaman.”

Tully bir şey söylemeyince Jeremy, “Tamam, sana soru sormayacağım,” dedi.

“Evet,” dedi Tully. “İçinden bile sorma.” Sıcak nefesini ellerine doğru üfledi. “Dinle,” dedi. “Son birkaç yıl çok zorluydu. Zorlu, birlirsin işte. Kendimi toplamak için elimden geleni yapıyorum ama sen sorular sormaya, bir şeyler istemeye başlayınca bu pek kolay olmuyor. İşimi zorlaştırıyorsun. Bu yüzden tekrar zırhımı kuşanmak için biraz zamana ihtiyacım var, bu arada sen de eskisi gibi benden bir şeyler beklememeye alışsın. Çünkü gerçekten sana fazla bir şey veremem. Pek çok şey konusunda açık konuşmuyor olabilirim ama bu konuda çok açığım. Verecek çok fazla şeyim yok.”

“Çok şeyin var Tully Makker.”

“Hiçbir şeyim yok,” dedi Tully yavaşça. “Hepinizden bıktım artık. Jeremy, benim için en iyi yönün neydi, bilmek ister misin? Hakkımda hiçbir şey bilmiyor olman. Hiçbir şey. Seninle ilgili en iyi şey buydu Jeremy Macy. Artık bu durum geçerli olmadığı için seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Hâlihazırda bana acıyan biri var zaten, biliyorsun.”

“Ben sana acımiyorum Tully,” dedi Jeremy. Sonra küskün bir ifadeyle ekledi: “Robin, Jennifer’ı biliyor.”

“Robin eskiden benimle St. Mark’s’a giderdi,” dedi Tully, nefesleri sıklaşmıştı. “Kilisede beni beklerdi.”

“Ah,” dedi Jeremy. “Onu orada gördüm. Kilisenin içinde.”

Tully başını salladı. “O da bana seni gördüğünü söyledi. İkiniz de beni gözetliyordunuz.”

“Ne yapabiliirdim ki? Onu öldürse miydim? Mihrabın önünde dövse miydim onu?”

“Beni takip etmemeliydin.”

Jeremy derin bir nefes aldı. “Evet. Ama seni takip ettiği için ona kızmıyorsun, yalnızca bana kıızıyorsun.”

“Yalnızca sana,” diye karşılık verdi Tully. “Robin benim hayatımın o bölümünden haberdar. Bu benim elimde olan bir şey değil. Sen söz konusu olduğunda buna engel olmak istedim. Senin bu avantaja sahip olmanı istedim.”

“Jennifer’ı nasıl tanıyor? Jennifer’ı ona sen mi anlattın?”

Tully yan camdan dışarı baktı. “Onu tanıyordu. Bizi o tanıştırmıştı.”

“Bir partide tanıştığınızı sanıyordum,” dedi Jeremy.

“Evet,” dedi Tully arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak. “Onun partisinde.”

Jeremy ona yumuşak bir şekilde dokundu. “Ne oldu Tully? Bana neler olduğunu anlat.”

Tully ona gözlerini açmadan cevap verdi: “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Evden Gelen Kartpostal

Mart 1981

Tully için Jeremy'yi görmemek çok zordu. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri sabah saat ondan on bire kadar Jeremy'nin ileri kompozisyon dersini alıyordu. Yaptıkları konuşmadan sonra, pazartesi günü dersin ardından Tully onu beklemedi ama çarşamba günü birlikte kahve içmeye gittiler ve cuma günü Jeremy onda kaldı. Tully, Robin'le cumartesi gecesi görüştüğünde onun mutlu yüzü karşısında o kadar büyük bir suçluluk duygusuna kapıldı ki pazartesi sabahı Jeremy'ye ilişkilerinin gerçekten bittiğini, artık onunla görüşemeyeceğini söyledi. Telaşa kapılan Jeremy de Tully'ye bu konuyu konuşmak için daha sonra onunla tekrar görüşmek istediğini söyledi.

O akşam Tully onu beklerken Julie'ye mektup yazdı.

23 Mart 1981

Sevgili Julie,

Mektubun için teşekkürler. Yazın eve dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Robin ve Jeremy konusunda biraz daha rahat olacağız. Shokie konusunda da.

Sana geçen mektubumda iki erkek tarafından kiliseye kadar takip edildiğimi yazmıştım. O zamandan beri pek bir şey değişmedi. Jeremy bir iki saat içinde gelecek ve neden artık onunla görüşmek istemediğimi konuşacağız.

Eskiden ilkbaharları severdim.

Havayı koklayıp pek çok şey için sabırsızlanırdım. Çiçeklerin kokusu ve yazın müjdecisi olan sıcak, güçlü rüzgâr. Müjdecî? Böyle bir sözcük var mı? Bugünlerde sürekli fırtına çıkıyor. Bu yıl yirmi

dört kasırga oldu ve daha martın sonundayız. Bir gün Bayan Mandolini'yle alışverişten dönerken hortum gördüğümüzü hatırlıyor musun? Bayan Mandolini çığlıklar atıp dua ediyordu. Bize hemen arabadan inip bayır aşağı koşmamız için bağıırıyordu ama biz yerimizden kıpırdamadan gökyüzündeki siyah şeye bakıyorduk. Arabadan indiğimizde duyduğumuz sesi hatırlıyor musun? Ses gerçekten çok güçlü olmalıydı ki artık Bayan Mandolini'yi bile duyamıyorduk; tek gördüğümüz, Jennifer'ı yakalayıp bayır aşağı sürüklerken ağzının açılıp kapandığıydı. Jen ise, "Onlar gelmiyorsa ben de gitmiyorum!" diye bağıırıyordu. Hatırlıyor musun?

Dün St. Mark's'ta Bay Mandolini'yi gördüm. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Kansas ilkbaharı. Şapkası vardı ama onu elinde tuttuğu için pek işine yaramadı. Çiçeklerimizi bıraktık, hemen islandılar tabii. Sonra içeri girdik. Birkaç mum yaktık. O diz çöküp dua etti. Onunla konuşmak istiyordum fakat bana kibarca yalnız kalmak islediğini söyledi. Penney's'de görüşmek istedi.

Ben de gittim. Bugün okuldan sonra. Çok meşguldü, orada fazla kalmadım. Ona Bayan Mandolini'nin nasıl olduğunu sordum, başını sallayıp, "Hiç iyi değil, hiç iyi değil," dedi. "İçiyor." Ama detaya girmedi.

İşte böyle. Benden onları ziyaret etmemi istedi ama samimi olduğunu sanmıyorum ve bunun için onu suçlayamam, hâlâ Kansas'ta olmaları bile şaşırtıcı.

Jack Pendel, Kansas'ta değil. Ah, Jack'ten söz etmişken, Shakkie bugünlerde sinirime dokunuyor. Frank Bowman'la ciddi gibi. Hemen hemen her gün görüşüyorlar. Adam onun saç fırçası gibi; Shakkie onsuz bir yere gitmiyor. Perşembeleri bile, oysa o gece kızlar gecesiydi. Galiba ona evlenme teklif edecek.

Casa del Sol iyi. Ama hâlâ restoran bölümündeyim. Yirmi yaşında bir kızın içki servisi yapmasına izin vermiyorlar. Onlara silah koleksiyonumdan söz etmeliyim. İstesem sahip olabileceğim koleksiyondan.

Cuma gecesi Jeremy'ye artık onunla görüşemeyeceğimi söyledim. Bunun için şimdiden biraz üzgünüm. Ama Robin'in yüzünü görünce buna dayanamıyordum. Gerçekten. Ve Jeremy buradayken beni aramasına da.

Robin bu arada oldukça kendinden emin görünüyor. Jeremy'yi ciddiye almıyor. Jeremy için onu terk edeceğime inandığını sanmıyorum. Galiba haklı. Neden öyle bir şey yapayım ki? Nasıl yapabilirim?

Ama biliyorsun Julie, konuşma konusunda söylenecek bir şeyler var. Ben fazla konuşkan değilim, Robin de öyle. Bunun iyi bir karışım olduğunu sanmıyorum. Öte yandan Jeremy hiç susmaz. Konuşma isteği hiç bitmez. Ve genellikle iyi konuşuyoruz. Robin daha çok şöyle: Konuşmak istemiyor musun? Benim için bir sakıncası yok, haydi sevişelim. Jeremy ise sevişme öncesinde, sevişme sırasında ve sevişme sonrasında konuşmanın peşinde. Seks sırasında Robin gibi tatlı şeyler fısıldamaz, onun dışında çok iyi bir iletişimimiz var ve çok akıllı. Ona çok saygı duyuyorum. Ama şunu söylemeliyim ki Robin'in fısıldadığı şeyler son zamanlarda ciddileşmeye başladı.

Hem biliyor musun, Robin'le uyumayı seviyorum. Bana sarılıyor. Jeremy her zaman yatağın öteki ucunda uyur.

İkisi de bana ne istediğimi sorup duruyor. Beni dansa götürün, diyorum. Gülerек komik olduğumu söylüyorlar. O zaman, beni rahat bırakın, diye düşünüyorum. Ne istediğimi unutun. İstedğim şeyi bana veremezsiniz. Ne istiyorsanız onu yapın. Beni terk edin. Bana istediğiniz isimle seslenin. Bana seslenmeyin. Ne istiyorsanız yapın. Yeter ki bana soru sormayı bırakın.

Ama ikisi de iyi insanlar ve kalplerinin kırılmasını hak etmiyorlar. Ben daha yirmi yaşındayım. Yirmi yedi ve otuz beş yaşında iki adamın hayallerini karartmak istemiyorum. Bunu hak etmiyorlar ve ben aslında çok önemsiz biriyim. Düşünebiliyor musun, dışarıda bir sürü şey var ve onlar değerli zamanlarını benimle ziyan ediyorlar, oysa benim tek istediğim Pasifik'e ayak bastığımda ayağımın altındaki çakıl taşlarını ve deniz kabuklarını hissetmek. Bu yüzden ben de "portakalı soydum" yaparak Robin'i seçiyorum. Çünkü uzun vadede kimin umurunda ki? Ağustos gelsin, Santa Cruz'a gidiyorum. İki yıl önce gitmiş olmam gereken yere. UCSC'den cevap aldım. "Kabul son sömestir notlarına bağlıdır." Bugün itibarıyla not ortalamam üç nokta altı. Çok kötü değil.

Jeremy çalışmama yardım ediyor. Onunla ileri İngilizce kompozisyon dersi çok eğlenceli. Birbirimize Shakespeare, Wordsworth ve Whitman okuyoruz. Bence bunlar insanı depresyona sokacak

şeyler. Ara sıra Jeremy'ye Edna St. Vincent okuyorum. Bu beni biraz neşelendiriyor.

Richard'dan ayrılmaya üzüldüm. Ama bana ondan çok hoşlanıyormuşsun ya da seks hayatınız harikaymış gibi gelmedi. Aslında bir seks hayatınız olduğuna bile inanmıyorum.

Jeremy'nin arabasının sesini duydum. Gitmeliyim, hoşça kal.

Sevgiler, Tully

Not: Bu arada Tortilla Jack's'te dans etmeyi bıraktım. Bana hep liseyi hatırlatıyordu.

Not 2: Aldığın danışmanlığın yararını görmene gerçekten çok sevindim.

Jeremy kanepenin öteki ucundan Tully'ye bakıyordu. Tully onun sakalından hoşlanıyordu ama yüz ifadesini hiç beğenmiyordu.

"Jeremy, her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum. Dinle, kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama arkadaş kalabiliriz."

Jeremy gözlerini devirdi. "Haklısın Tully. Gerçekten çok aptalca."

Tully sinirlendiğini hissediyordu. "Jeremy, benden ne istediğini bilmiyorum."

"Ah, bilmiyorum. Dürüstlüğe ne dersin? Sadakate? Biraz sevgiye?"

Tully ona biraz yaklaştı. "Jeremy," dedi. "Lütfen. Bırak artık."

"Bırakamam!" dedi Jeremy hararetle. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Bırakmak istemiyorum," dedi. "Anlamıyor musun? Bırakmak istemiyorum."

"Lütfen," diye fısıldadı Tully. "Lütfen."

"Tully," dedi Jeremy ısrarcı bir şekilde. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum. Çok mutsuz görünüyorsun ve seni mutlu edebileceğimi düşünüyorum. Bir yolunu biliyorum."

Tully mart aylarını, yağmuru, güneş gözlüklerini ve St. Mark's'ı düşündü. "Biliyor musun?" dedi sessizce. "Bir yolunu biliyor musun?"

"Evet," dedi Jeremy neşeyle. "Bak." Paltosunun cebinden bir şey çıkardı.

"Paltonu çıkar Jeremy," dedi Tully yorgun bir şekilde. "Elindeki ne?"

“Nakil başvurusu.”

“Nakil mi? Nereye?”

Jeremy’nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Santa Cruz’daki Kaliforniya Üniversitesi’ne.”

Aman Tanrım, diye düşündü Tully gözlerini kapatıp arkasına yaslanarak. *Aman Tanrım*.

“Jeremy...” diye söze başladı.

“Hayır, beni dinle. Seninle geleceğim.”

Tully başını iki yana salladı.

“Geleceğim. Birlikte gideceğiz. Buradan kurtulup yeni bir başlangıç yapacağız. Bir yer kiralarız...”

“Jeremy,” diyerek onun sözünü kesti Tully, bu kez gerçekten yorgundu. Tükenmiş durumdaydı. “Lütfen. Hayır, bunu yapamayız. Jeremy...” Sağ elini ona doğru uzattı. “Bak. Robin bana evlenme teklif etti.”

Jeremy onun eline baktı. “Bu yüzüğü iki aydır takıyorsun.”

“Evet ve benden onunla evlenmemi istedi. Gidemem.”

Jeremy ayağa kalktı. “Eh, onun mal varlığıyla kesinlikle baş edemem. Eğer onu çek defteri için kabul edeceksen seni satın almasına izin ver ve ilişkinize devam edin. Ona evet mi dedin?”

Hayır aslında, diye düşündü Tully. *Hayır dedim. Neden sanki ona aitmişim gibi bu aptal yüzüğü takıyorum? Evet demişim gibi.*

Başını iki yana salladı. “Hâlâ düşünüyorum. Ama buna daha fazla devam edemem. Yapamam. Çok fazla çaba gerektiriyor. Buna değmez. Senin için değmez, onun için değmez ve benim için değmez.”

Jeremy arkasına yaslanıp Tully’ye yaklaştı. “Ona hayır dedin. Onunla evlenmek istemiyorsun. Kaliforniya’ya gitmek istiyorsun. Gidelim o halde Tully. Birlikte gidelim. Beni duydun mu?”

Tully onu duymuştu. Ama cevap veremiyordu. “İzin ver, bunu biraz düşüneyim, tamam mı?” dedi. “Şimdi git ve düşünmeme izin ver.” Jeremy kapıdan çıkmadan Tully kanepeden ona seslendi. “Jeremy, bana Kansas’tan hiç ayrılmayacağını söylediğini hatırlıyorum.”

“Kansas’tan senin için ayrılıyorum.”

26 Mart’ta Tully okulu kırıp St. Mark’s’a gitti. Sıcaklık on derece, hava rüzgârlıydı. Siyah elbisesinin eteği çılgınca uçuşurken güneş gözlüğü gözünden fırladı. Tully beyaz karanfilleri toprağa dikmişti

ama yeterince derine dikmemiştir, bu yüzden rüzgâr çiçekleri alıp götürmüştü. Öğleden sonra kilisenin arka sıralarından birine oturup, İncil'den satırlar okuyan Peder Majette'in monoton sesini dinledi. Bir saat sonra peder onun yanına geldi.

"Git Tully, git," dedi peder yumuşak bir sesle. "Ellerine bak. Çiçeklerini toprağa dikiyorsun. Ama yılın bu zamanında bunun bir işe yaramayacağını öğrenmiş olman gerek."

Tully ona zayıf bir şekilde gülümsedi. "Önemli değil. Onun için *Rab Çobanımdır*'ı okuduğunuz için teşekkürler."

Peder Majette elini Tully'nin başına koydu. "Senin için Tully. Senin için okudum."

Tully adamın eline doğru eğildi. "Büyük sıkıntı içindeyim."

"Biliyorum," dedi adam yumuşak bir şekilde. "Ama Tully, yalnız değilsin. Tanrı seni taşıyor ve bunu da aşmanı sağlayacak. Devam et Tully. Hayatına devam et."

"Çabalıyorum," diye karşılık verdi Tully sessizce. "Yalnızca hayatın ne olduğunu biliyorum."

Peder yanından ayrıldıktan sonra Tully uzun süre sıradan kalkmadı. Robin'i düşünüyordu.

Hayatım çok hızlı inşa edilmiş dengesiz bir ev gibi, diye düşündü. Ahşaptan yapılmış ama temeli yok, her rüzgârla sarsılıyor. Islak zemin yüzünden rutubetli ve soğuk, camları kırık, pencereler sıkıca kapatılmış. Her an yıkılması beklenen bir ev. Üstelik yıkılmaya hazır, yirmi yıldır sarsak. Evimi hiçbir şey şaşırtamaz artık. Ama yine de ben sürekli şaşırdığımı fark ediyorum.

İki sevgili bir yana, bir sevgilim olacağını bile hiçbir zaman ummadım. İki adamın beni, benim evimi yeniden inşa etmek için kendi evlerini yıkacak kadar isteyebileceği hiç aklıma gelmemiştir. Bu kadar çok vaatle, bu kadar güvenceyle, bu kadar yoğunlukla karşılaşmayı hiç beklememiştim. Bu beni hem şaşırtıyor hem de ürkütüyor. Neredeyse –anladığım ve içinde rahat ettiğim– eski, soğuk ve rutubetli evimi geri isteyeceğim. Şu anda hayatımdaki insanların hayatının sağlam, güçlü bir şeye dayanmadığını hissediyorum.

İnsanoğlunun hayatı ararken yaşadığı şey bu mu? Ben buna nasıl dayanabilirim? Dayanamam.

Robin'e Jeremy'nin benim yıkık dökük evimin peşinde olduğunu söylemedim. Suçluluk duyuyorum, göğsümde tombul bir papağan gibi oturup yaptığım bütün işleri bana tek tek sayan bir suçluluk: "Ne? Yine mi Robin'le? Ne rahatlık! Onunla işin bittikten sonra ellerini yıkamayı unutma! Ne rahatlık ama! Takvime bakmayı unutma. Jeremy'nin neye benzediğini unutma! Ne rahatlık! Neden Robin'e Jeremy'yle birlikte Kaliforniya'ya gittiğini söylemiyorsun? Söyle ona! Söyle ona! Söyle ona! Doğru olanı yap. Söyle ona. Senden nefret etmesine dayanabilecek cesareti bul kendinde. Söyle ona Tully! Tully! Tully!" Tombul papağanım bütün gece göğsümde oturup çığlıklar atıyor.

Doğru şeyi yapma zamanı gelince onun ne olduğunu bileceğimi umuyorum. Umarım onu yapıp bir daha arkama bakmayacağım. Çünkü şu anda bana karavana aitmişim gibi geliyor. Tracy Scott olabilmemişim gibi, Tracy Scott olmalıymışım gibi.

Nisanın ortasına kadar hafta sonları Robin'le, hafta içi Jeremy'yle görüşmek Tully'ye çok fazla gelmeye başlamıştı. Robin'e yüzüğünü geri verdi.

"Ah, hayır, lütfen. Tully, neden?"

"Robin, artık bunu sürdüremem."

"Neyi? Bana artık onunla görüşmeyeceğini söylemiştin."

Kendini suçlu ve huzursuz hisseden Tully, "Robin, biliyorum ama sen bütün hafta çalışıyorsun ve onu bütün hafta derste görüyorum ve bu yalnızca..." diyecek oldu.

"Yalnızca ne? Yalnızca ne? Tully, sana söyledim, buraya taşınacağım. İzin ver, sana o evi alayım."

Tully onun yanağına dokundu. "Robin, bana karşı çok iyisin. Hak ettiğimden daha iyi."

"O zaman seni mutlu etmeme izin ver. Sana o evi almama izin ver."

Tully iç çekerek gülümsedi. "Robin, hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Robin ona şefkatle baktı. "Neden vazgeçeceğime bir baksana."

Tully başını iki yana sallayarak ayağa kalktı, karavanın penceresine gitti. Orada sessizce dikilip yolun karşısındaki Sears Otomotiv'e baktı.

“Robin, anlamıyor musun, ben gitmek istiyorum. Kaliforniya’ya gitmek istiyorum. Bazı şeyler oldu, bunu şimdiye kadar yapamadım. Ama artık gidiyorum. Hayatımı burada sürdürmek istemiyorum.”

“Burası senin evin. Buranın kötü bir yanı yok. Teksas Caddesi’ndeki evin kötü bir yanı yok.”

Tully tekrar başını iki yana salladı. “Burası benim evim değil. Benim evim Grove.”

Robin ayağa kalkıp onun yanına geldi. “Grove’dan çık artık, Tanrı aşkına. Yıllardır orada yaşamıyorsun ve bir daha da yaşamayacaksın. Unut orayı artık. Geçti o dönem.”

“Sen öyle san,” dedi Tully. “Öylece geçmiyor. Burada ne zaman camdan dışarı baksam o lağım tesisini ve otoyolu görmeyi bekliyorum.”

“Evet ama tek gördüğün demiryolu. Bu çok daha iyi.”

Tully sessizdi. “Doktor Reuben beni tekrar aradı. Daha doğrusu beni kendisinden daha cesur olan hemşirelerinden birine arattı. Hemşire bana annemin Menninger Kronik Hastalar Koğuşu’na yerleştirilmek üzere olduğunu ve durmadan beni sorduğunu söyledi. Bu konuyu biraz daha düşünüp düşünmediğimi sordu.”

Robin gerilmişti. “Düşündün mü?”

Tully ona tuhaf bir bakış attı. “Hayır,” dedi. “Düşünmediğimi biliyorsun. Az önce bana Grove’dan sonsuza dek ayrıldığımı söyledin.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Robin hemen. “Yalnızca sordum.”

Tully sözlerine devam etti: “İyi günler diledim hemşireye. Hepsi bu. Umarım artık onu oraya nakledip beni rahat bırakırlar.”

Robin, Tully’ye bakamıyordu, “Kronik hastalar koğuşu, Tully, kronik hastalar koğuşu.”

“Ah, Robin!” dedi Tully öfkeyle. “Kes şunu artık.”

Robin onun elini tuttu. “Tully, o ev konusunda ne diyorsun? Orayı satın almama izin ver.”

Tully elini çekmeye çalıştı ama Robin onun elini biraz daha sıktı. “Robin, o evi istemiyorum. Ben Kaliforniya’ya gitmek istiyorum.”

Robin onun elini sertçe bıraktı. “Seninle uğraşmak imkânsız. Kaliforniya’ya gittiğin zaman hayatının değişeceği şeklinde yanlış bir inanca kapılmışsın. Kendini de yanında götürdüğünü unutma Tully Makker. Lanet olası kendini Topeka’da bırakmıyorsun.”

Tully buna ne cevap vereceğini bilmiyordu ama karavanı, Grove'u ve annesini düşündü. Bir de St. Mark's Kilisesi'ni.

"Bir şeyin değişeceğini kim söyledi?" dedi yavaşça. "Benim tek istediğim biraz yanlış hayallere kapılmak." *Üniversite diploması yanlış hayal mi? İyi bir iş gibi yanlış bir hayal mi? Okyanus gibi yanlış bir hayal mi?*

"Nasıl yanlış hayaller?" diye sordu Robin sabırsızlıkla ön kapıya doğru ilerleyerek. Yüzünde kontrolünü kaybetmemek için büyük çaba harcadığını gösteren bir ifade vardı.

Tully onun yüzünü görünce arkasından gitti. "İyi yaşanmış bir hayat hayali," dedi kapı ile Robin'in arasına girerek. "Lütfen beni anla."

"Anlıyorum. Yüzüğü geri istemiyorum. Yalnızca seni geri istiyorum. Bunu sana daha önce de söyledim. Yüzüğü satıp kendine ve şiir öğretmenine bir tatil ikram et."

Tully, Robin'e Jeremy'nin ona onunla birlikte Kaliforniya'ya gelmeyi teklif ettiğini söylemeyi düşündü, ona bunun kendisi için ne kadar büyük anlam ifade ettiğini söylemek istiyordu ama Robin'in yüzünü tekrar görünce hiçbir şey söylemek istemedi.

"Robin," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Teksas Caddesi'ndeki evin satılık olup olmadığını bile bilmiyorsun."

Robin'in yüzü biraz yumuşadı. "Onlara reddedemeyecekleri bir teklif yapacağım."

Tully onun koluna dokundu. "Gitme. Burada kal."

15 Nisan 1981

Merhaba Julie,

Sıradan İnsanlar filmi En İyi Film Ödülü'nü aldı! Buna inanabiliyor musun? Sevgili Robert Redford. Biz de onun yalnızca güzel bir yüzü olduğunu düşünüyorduk. Bana bir şey yazmadın. Bilgisayar bölümünde okuyan birinin sinemaya bile gidecek vakti yok mu?

Bu arada bu yağmurlu Topeka'da berbat şeyler oluyor. İki sevgilim de beni artık delirtiyor. Ve daha nisan ayındayız.

İnan bana Julie, deniyorum. Ah, gerçekten deniyorum. Jeremy'ye gidip artık onunla görüşmek istemediğimi söylüyorum. Üzülüyor. Robin'e gidip artık onunla görüşmek istemediğimi söylüyorum. O

da üzülyüyor. Onlar üzüldükleri için ben üzülyüyorum. Robin bana ev almayı teklif etti. Jeremy benimle Kaliforniya'ya gelmeyi teklif etti. Ama hâlâ Robin'in benden geri almayı reddettiği yüzüğünü takarken ondan nasıl ayrılabilirim? UCSC'ye başvurup mülakat için haber bekleyen Jeremy'den nasıl ayrılabilirim?

Bu işten çok sıkıldım artık. Sürekli yorgunum. Sürekli sigara içiyorum. Her zamankinden daha kötü uyuyorum, işte ve okulda ayaklarımı sürüyerek yürüyorum. Sınavlarım yaklaşıyor ve kötü notlar almamam gerek çünkü karar veremiyorum. Bunu hiç bilmiyordum Julie, ben bencil biriymişim. Bencil ve kararsız. Bugünlerde kendimi hiç sevmiyorum.

Lütfen bana yaz.

Sevgiler, Tully

30 Nisan 1981

Sevgili Julie,

Senden kısa süre içinde haber alamazsam sınavlar bitene kadar alamayacağımı düşünüyorum. Neden senden ses çıkmıyor? Sevgili Bay Howard Cuningham, namıdiğer Bay Hillier bana geçen sene olduğu gibi staj öneriyor. Koruyucu Ev Bulma Kurumu'nun çalışana ihtiyacı var. Ona koruyucu ailelerle bir iki kez görüşüp görüşemeyeceğimi sordum, bana, "Eğer vakit olursa," dedi. Koruyucu ev bulma işi bana o oyunu hatırlatıyor. Hani A tarafındaki listenin maddelerini B tarafındaki listenin maddeleriyle eşlersin ya... B tarafı 1 ila 20 arasında numaralandırılır ve A tarafındaki sıraya uymaz. Hangisinin hangisiyle eşleşeceğini senin bulman gerekir ve yalnızca birkaç dakikan vardır. Bu iş de böyle. Ancak A tarafında 50 kadar koruyucu aile var, B tarafında ise 150 çocuk. Eski patronum Lillian White'ın neden çocukları kim isterse ona verdiğine şaşmamak gerek. Bu onları ıslahevine kapatmaktan iyidir. Orada çalıştım. Onunla aynı fikirdeyim. Bunun başka bir yolu olmalı. Daha fazla koruyucu aile bulunmalı, çocuklar için gerçekten bir şeyler yapmak isteyen aileler. Bu 50 ailenin kaç gününde 7 dolar gibi ko-

mik bir para için bu işe girerir? Bence yarısı ve bu bile çok iğrenç. Herhalde sen rakamlarla falan çalıştığın için böyle ağır duygusal çatışmalar yaşamıyorsundur.

Richard nasıl? Hâlâ konuşuyor musunuz? Neden ayrıldığınızı bana tam olarak anlatmadın. Eğer ondan ayrıldıysan yaptığı şey çok ciddi olmalı çünkü sen Tom'la bile çok uzun zaman çıkmıştın.

Seni bir yıla yakın bir süredir görmüyorum. Shakie'nin burada olması konuşacak biri olması açısından iyi bir şey. Ben pek konuşkan değilim ama bu da iyi bir şey çünkü Shakie de dinlemeye fazla düşkün değil, geçinip gidiyoruz işte. Üstelik o hep Frank'le birlikte ve bu da iletişim kurmamızı biraz daha güçleştiriyor. Bu aptalca konuda geçen gün Shakie'den tavsiyesini istedim. Ona on beş dakika boyunca Kaliforniya'yı, Jeremy'yi ve onun ne kadar eğitilmiş olduğunu, benim eğitimime ne kadar önem verdiğini, Santa Cruz yakınlarında yaşayabileceğimizi, Robin'in de benimle evlenmek, bana bir ev almak istediğini anlatıp durdum. Ve Shakie bana ne dedi biliyor musun? "Frank bir müteahhit, senin için bir ev yapabilir."

Az kalsın onu tutup şöyle bir sarsacaktım. O zaman, "Tanrım, iyi ki benim başımda senin dertlerin yok," dedi.

"Evet," dedim. "Noel'e kadar."

Güldü. "Ah, ama benim seçimim çok açık."

Şimdi gitmem lazım. Lütfen bana yaz. Neredesin?

Sevgiler, Tully

Not: Topeka Hastanesi'nden beni tekrar aradılar. Bu kez o kadar kibar değildim.

2 Mayıs 1981

Sevgili Tully,

Tamam, tamam, paniğe gerek yok. Yazıyorum işte. Kısa bir mektup olacak. Evet, Tully. İkisi de aptal değil, eğer seni öylece beklerlerse birbirlerine kaptıracaklarını biliyorlar. Gittiği yere kadar böyle yapacaklar, senin bir karar veremeyeceğini biliyorlar. Bu kadar

kararsız olduğunu bilmiyordum Tully. Senin her zaman yalnızca... dikkatli olduğunu düşünürdüm hep.

Görüştiüğümüzde konuşuruz. Eve geliyorum. Bir hafta içinde. Eşyalarımı toplamam lazım, sonra iki hafta evde olacağım.

Mektuplarımı söylediğin kadar dikkatli okumuyorsun herhalde. Ben Richard'ı bıraktım, tersi olmadı. Ondan ayrıldım çünkü onu sevmiyordum, Tom'u sevmediğim gibi. Ama o zaman lise sondaydım. Son yılımı erkek arkadaşsız geçirmek istemiyordum. Mezuniyet balosuna erkek arkadaşsız gitmek istemiyordum. Hepsi bu. Sen ve Tom arasındaki fiyasko bile mezuniyet balosunda kavalyesiz kalmaya değmezdi. Ve harika vakit geçirdik. (İlk kez mezuniyet balosunda birine dokundum, ne demek istediğimi anlıyor musun?)

Mezuniyet balosuna gelmediğin için üzgünüm. Robin'le K.C.'ye gitmek de eğlenceli olmuştur herhalde.

Doktor Kingallis'i hâlâ haftada iki kez görüyorum. Bana çok yardımcı oldu. Onsuz ne yapacağım? Ama bana artık çok güçlü olduğumu, kendi yüreğimi çok daha iyi tanıdığımı ve iyi olacağımı söylüyor. Hiçbir fikri yok aslında. Hımmm. Belki de bana o kadar yardımcı olmamıştır.

Eve döndüğümde gelip seni Casa del Sol'de bulurum. Ama çok meşgulsün sanırım. Bana ayıracak zamanın olmayabilir.

Sevgiler, Julie

Not: Jeremy'yi tanımıyorum, bu yüzden fikrimi sonraya saklıyorum ama Robin için üzülüyorum. Neden bir başkasıyla da ilişki yaşamaya başladın ki zaten?

Julie sözünü tutup Tully'nin sınavları olduğu hafta Casa del Sol'e geldi. "Julie, seninle görüşmem," dedi Tully hemen.

"Ne kadar şaşırtıcı."

"Yalnızca karnımı doyurmak zorunda olduğum için çalışıyorum."

Tully, Julie'ye şöyle bir baktı. Julie'nin saçları artık daha uzun ve kıvrıktı. Ayrıca kilo almıştı. Yüzü ve gözleri yuvarlaktı. Tully onun kollarının üst kısımlarının da tombullaştığını fark etti.

Julie gelip Tully'nin masalarından birine oturdu,    le yemeği si-
pari  etti.     porsiyon *enchilada* yedikten sonra bir el işareti yaparak
Tully'yi çağırdı. Tully masadaki kalıntılara baktı. "Doydun mu Julie?"

"Kızarmı  dondurma istiyorum," dedi Julie. "    top vi neli."

Tully dondurmayı getirip onun karşısına oturdu. "Evde ne için var
senin? Sınav haftasındayız. Northwestern'da sınav yapmıyorlar mı?"

"Elbette yapıyorlar. Mektubumu almadın mı?"

Tully, Julie'nin mektubunu on hafta önce almıştı. Ama o on gün
kıskaçlık kavgaları, uykusuz geceler, bir buçuk paket sigara içilen
günler ve sabaha kadar sınavlara hazırlanmalarla geçmişti. Tully
mektupta yazılanları belli belirsiz hatırlıyordu. "Elbette aldım. Eve
geleceğini söylüyordun."

"   te evdeyim."

"Hımmm," dedi Tully başka ne diyece ini bilemeyerek. Mektup
yazmak nedense daha kolaydı. "Annenler seni gördüklerine sevin-
diler mi?"

Julie omuz silkti. "Hem sevindiler hem üzüldüler. Vinnie beni
g rd   ne sevindi."

Tully  teki masalardan kendisine ihtiyaç olup olmadığına baktı.
Ne yazık ki yoktu. "Beni görmeye gelmene sevindim. Belki dışarı
 ıkabiliriz."

"Belki," dedi Julie kaçamak bir şekilde.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Tully.

"Evet, yolunda. Dinle, bir şey düşündüm. Ne yapmak e  lenceli
olurdu biliyor musun?"

Tully başını iki yana salladı.

"Pijama partisi. Eskiden yaptığımız gibi, hatırlıyor musun? Arka
bahçede. Ben annemden birkaç uyku tulumu alırım, sen bize gelirsın
ve dışarıda yatarız. Mangalda mar melov kızartırız. Nasıl fikir?"

Tully ertesı günkü  ngilizce kompozisyon sınavını ve h    okuma-
dışı *Hırçın Kız* kitabını düşünüyordu. " ey..." dedi, "bunu ne zaman
yapmayı düşünüyorsun?"

"Ne zaman olursa. En kısa zamanda. Sınavların ne zaman bitiyor?
Bu bizim küçük kutlamamız olur."

“Tamam,” dedi Tully ayağa kalkıp gerileyerek. “Evet, iyi olur. Tabii, yapalım.”

Tully beş gün sonra Julie'nin evine gitti. Angela Martinez, Tully'ye annelere özgü bir şekilde aşırı özen gösterdi, daha sonra ona ev yapımı *burrito* ve *enchilada* ikram etti. Fakat Tully, Angela'nın çocuklarla ve kendisiyle, çocukların Julie'yle ve kendisiyle konuştuklarını ama Angela'nın yemek masasında sarf ettiği gelişigüzel birkaç sözcük hariç Julie'yle konuşmadığını fark etti. Pilavı uzat, tuzu ver, peçeteler nerede? Hepsini buydu.

Dışarıda çadırı kurarlarken Tully boğazını temizledi ve sordu: “Annenle aranızda ne var Julie?”

Julie çadırın uçlarını yerdeki kazıklara bağlarken Tully'ye bakmıyordu. “Ah, bilirsin işte, uyduruk şeyler.”

Demek bir şey vardı. “Nasıl uyduruk şeyler?” diye sordu Tully.

Julie ayağa kalktı. “Okulu bıraktım.”

Tully nefesini hızla içine çekti, bir süre bir şey söylemedi. “Sen ne yaptın? Neden?”

“Bilmiyorum. Neden olmasın?”

Tully soğuk çimenlerin üstüne, Julie'nin yanına oturdu. “Ve bunun için danışmanlık aldın, öyle mi? İyi iş. Sen buna yardım almak mı diyorsun?”

“Ah, demek mektuplarımı gerçekten okudun. Doktor Kingallis ihtiyaçlarımın ne olduğunu öğrenmeden önce onları geliştirmem gerektiğini söyledi.”

Tully başını salladı. “Julie, bu çok saçma. Ne olduklarını bilmeden onları nasıl geliştirebilirsin?”

“Bilmiyorum. Bak, ben bunu başarmaya çalışıyorum, tamam mı? Annem ve sen aynısınız.”

“Annen haklı. Okulu bırakmak çok aptalca. Kızgın olmasına şaşmamak gerek.”

“Ne kadar kızgın olduğunu bilemezsin.”

“Ya baban?”

“Ah, o çok komik. Kalbinin derinliklerinde hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama hiç durmadan, ‘Angela, sızlanmayı kes, o daha yirmi yaşında, ne yapacağını bilir o, sızlanmayı kes,’ diyor. Annem

de, 'Bir komün! Okulu bir komünde yaşamak için bırakıyormuş!' diyor. Babam onun omzunu sıvazlayıp, 'Daha kötüsü de olabilirdi, *mia cara*, daha kötüsü de olabilirdi,' diyor. Annem başını sallayıp, 'Daha kötüsü olamaz. Daha kötüsü olamaz,' deyip duruyor. Görülmeğe değer bir sahne."

Tully kahkahalar atarak sırtüstü uzandı. Julie de onun yanına yattı. "Battaniye ister misin?"

Tully ayağa kalktı. "Hayır, tam tersi," dedi gömleğini çıkarıp sütyeni ve şortuyla sırtüstü uzanarak. "Islak çimenleri sırtımda hissetmek istiyorum."

Julie kendi altına bir battaniye serdi. "Battaniyeyle daha iyi."

Gece ılık. Kollarını başlarının altına koyup yıldızlara baktılar.

"Komün derken ne demek istiyordu annen?" diye sordu Tully dikkatle.

"Ben... Arizona'ya gidiyorum. Üniversitenin barında bazı kızlarla tanıştım. Birkaç içki içip konuşmaya başladık. Bana Arizona'daki bir yerden söz ettiler, adı Gün Işığı Vadisi. Her yaz oraya gidip çölde sebze yetiştirmeye çalışıyorlar. Yahudiler bunu Negev'de başardılarsa onlar neden başaramasın, değil mi? Bu amaçla bir arazi bulmuşlar. Arazi birisine aitmiş, kime olduğunu hatırlamıyorum, yirmi kadar insan gidip orada yaşıyor, toprağı sürüyor, şafaktan önce kalkıp bahçeyi suluyor, kendi yiyeceklerini pişiriyor. Çok ilkel ve sağlıklı. Benim de denemek istediğim bir şey bu."

"Kulağa harika geliyor," dedi Tully hiçbir şey hissetmeden. "Bu kızlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Laura'yı. Sınıf arkadaşım. O da benimle geliyor."

"Ah, güzel. Bunu bilmek insanı rahatlatıyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Julie, hemen savunmaya geçmişti.

"Hiçbir şey. Okulu bırakıp çöle git. Çok hoş."

"Büyümeme yardımcı olacak."

"Julie, sen domates değilsin. İnsansın."

"Bekle. Bırak da sözlerimi bitireyim. İyileşmeme yardımcı olacak. Doktor Kingallis bunun benim için olumlu bir deneyim olacağını söylüyor."

"Ah, elbette. Doktor Kingallis doğrusunu biliyordur, değil mi?" dedi Tully alaycı bir şekilde.

Julie yumuşak bir sesle, “Değer verdiğin şey neredeyse yüreğin de oradadır,” dedi. “Kim demişti bunu? Aziz Matta mı, Aziz Mark mı?”

Kimin umurunda, diye düşündü Tully. “Yaz geldi sayılır,” dedi. “Hava çok sıcak ve birkaç gündür kasırga çıkmadı. Hava gerçekten çok güzel kokuyor. Jeremy’yle arada bir Clinton Gölü’ne gidiyoruz, oranın havası muhteşem kokuyor. Sıcak ve yeşil.”

“Robin’le sık görüşüyor musun?” diye sordu Julie.

Tully sinirlendiğini hissetti. “Ara sıra. Çok çalışıyor. Ve ragbi oynadığı için sürekli yaralanıyor. Geçen hafta burnu kırıldı.”

“Jeremy sana evlenme teklif etti mi?”

Bu soruya gerçekten sinirlenen Tully, “Hayır, etmedi,” diye karşılık verdi. “Etmesini istemediğimi biliyor. Robin’in ettiğini ve ona hayır dediğimi biliyor. Robin’den farklı olma avantajına sahip olmak istediğini söylüyor.”

“Ah, eminim Robin’den farklıdır,” dedi Julie.

Tully derin bir nefes alıp Julie’ye döndü. “Bu da ne demek şimdi?”

“Bu dünyada Robin gibi pek fazla erkek olmadığını söylemek istiyorum. İyi erkek bulmak çok zor.”

“Evet ama iyi bir eğitimi her gün çöpe atabilirsin.”

Julie ellerini havaya kaldırdı. “Kimin umurunda? Kimin umurunda? Ben yaşamak istiyorum.”

“Gün Işığı Vadisi’nden *sonra* nereye gideceğini düşündün mü? Bana kalırsa bir adım ileri, iki adım geri atıyorsun.”

“Senin değişim günün geldiğinde seni görmek istemem Tully Makker.”

“Ben öyle bir gün yaşamayacağım. Her pazar yaşıyorum zaten. Azar azar.”

“Saçma,” dedi Julie. “Saçma, Tully. Bu süreçte sen neredesin? Öfkenin üstesinden gelemedin mi hâlâ? Bunu yapana kadar diğer üç basamağı aşamazsın.”

“Teşekkürler Doktor Martinez. Bir saatimiz doldu mu?”

“Oraya gidiyor musun hiç? Sunset Court’a gittin mi hiç?”

“Tanrım, hayır,” dedi Tully, *Tanrım onun hakkında konuşmak istemiyorum*, diye düşünerek.

“Dün oraya gittim,” dedi Julie. “Orada birilerinin yaşıyıp yaşamadığını görmek için Wayne Caddesi’nde yürüdüm.”

“Eee?” dedi Tully yıldızlara bakarak.

“Garaj yolunda bir araba vardı, arka bahçede kayak ve salıncak gördüm.”

“Eh, bu harika,” dedi Tully. “Okulu bırakıp Sunset Court’u ziyaret ediyorsun. Bir de bana iyileştiğini söylüyorsun.”

Julie yavaşça Tully’den uzaklaştı. “Evet. İyileştigimi söylüyorum. Ama sen iyileşemezsin çünkü bu konuyu kimseyle konuşmuyorsun.”

“Ah,” dedi Tully. “İyileşmek için konuşmak gerekir, değil mi?”

“Bir şey yapmak zorundasın!” dedi Julie yüksek sesle. “Bir şey!”

“Bir şey yapıyorum,” dedi Tully doğrularak. “İşe gidiyorum, sıkı ders çalışıyorum, bütün sınavlarımdan A alıyorum, Kaliforniya’ya gidiyorum. Ve biriyle ilişkim de var, Tanrı aşkına.”

“Hatta iki kişiyle. Sana bunun gerçek bir gelişim olduğunu söyleyebilirim.”

“Ah, git başımdan,” dedi Tully. “Birkaç hippy piliçle Arizona’ya domates yetiştirmeye gitmeye ne diyorsun?”

“İyileşme,” diye karşılık verdi Julie. “İki adamla yatmaya ne diyorsun?”

Tully ayağa fırlayıp çadırın kazığına bir tekme attı ve “Kahretsin, yeter artık!” diye bağırdı. “Anlamıyor musun? ÖLDÜ O! ÖLDÜ! Bir süreliğine ölü değil, hatta uzun bir süre için ölü değil. Sonsuza kadar ölü! Hangi adam, hangi eyalet ya da hangi komün olduğu kimin umurunda! O hayattayken aptal tarih kulübünle onunla ilgilenmeyecek kadar meşguldün. Ne sanıyorsun yani? O öldükten sonra okulu bırakıp iyileşeceğini mi? Bu çok saçma. Devam et, saçlarını iyice uzat ve günlerce tıraş olma. Bakalım bu onu geri getirecek mi?”

Julie de ayağa kalktı. “Tanrım, Tully, çok zalimsin.” Ağlamaya başladı.

Tully soluklarının düzelmesini beklerken onu seyretti, yıldızlara bakıp gözlerini devirdi, sonra Julie’ye gidip ona sarıldı.

“O öldü,” diye tekrarladı sesi titreyerek. “Hiçbir şey onu geri getirmeyecek Julie.”

Julie bir süre daha ağladı, kollarını sıkıca Tully’ye sardı. O uzun süre hıçkırarak ağlarken Tully gözlerini uzaklara dikmiş, hafifçe onun sırtını sıvazlıyordu.

“Onu özlüyorum Tully,” dedi Julie ondan ayrılarak.

“Hepimiz özlüyoruz,” dedi Tully tekrar yere oturup el yordamıyla çimenlerin arasında sigarasını ararken. Julie yavaşça ağlamayı kesip yere oturana kadar bir sigara içti. Sonra ikincisini yaktı. Gözleri kuruydu.

“Sen hiç ağlamıyorsun, değil mi Tully? Onun için bile.”

“Ben pek ağlamam,” dedi Tully derin bir nefes çekip gözlerini kapatarak.

Tekrar sırtüstü uzandılar. Tully, Julie’nin, “Eskiden okulu seviyordum,” dediğini duydu. “Ne kadar sevdiğimi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” dedi Tully ifadesiz bir şekilde, ellerini nereye koyacağını bilemeyerek.

“Katıldığım o kulüpleri hatırlıyor musun? Tartışma Kulübü, Jennifer’ın kendisinin çıkabilmek için beni soktuğu Satranç Kulübü, Uluslararası Kalem Arkadaşları Topluluğu. Tarih Kulübü?” diye ekledi mahcup bir tavırla. “Bütün o çalışmalarımızı hatırlıyor musun? Ama sen çalışma kısmını fazla hatırlamazsın. Çok komikti. O bana matematikte yardım ederdi. Mutfak masalarına oturup ders çalışmaya çalışırdık. Sen çalışmazdın, yalnızca bize arkadaşlık etmek için gelirdin, değil mi? Çalışıyormuş gibi yapardın ama yalnızca cips yiyip çene çalardın, kısa süre sonra üçümüz de cips yiyip çene çalmaya başladık ve ardından akşam yemeği saati gelirdi. Sonunda çiftler halinde çalışmak zorunda kalmıştık çünkü üç kişi olunca hiç çalışamıyorduk. Hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Tully ayağa kalkmak, bir sigara daha yakmak, belki de oradan gitmek isteyerek.

“Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır Tully. Hayal kırıklığına uğramanı istemem.”

“Beni sen hayal kırıklığına uğratmadın Julie Maria Martinez,” dedi Tully ve *beni o hayal kırıklığına uğrattı*, diye düşündü. *Lanet olsun ona.*

“İki yılımı aldı ama sonunda okulu yavaş yavaş umursamaz oldum,” diye devam ediyordu Julie. “Bir zamanlar okul benim için her şeydi, artık hiçbir şey. Artık okulu önemsiyormuş gibi yapamıyordum. Bu yüzden bıraktım okulu. Üstelik daha yirmi yaşındayım, yakında yirmi bir olacağım. Okula geri dönmek için bolca zamanım var, sence de öyle değil mi?”

Hayır, diye düşündü Tully. Bir kez ayrıldın mı bir daha asla geri dönmezsin. İstatistikler seni yalanlıyor dostum. "Tabii geri dönersin," dedi. "Eğer istersen."

"Şey gibi..." Julie duraksayıp burnunu sildi. "Okul onun için her şeydi, hatırlıyor musun? Hayatındaki her şey okula yönelikti. Özel dersler alıyordu, özel öğretmeni vardı, piyano çalıyor, bale yapıyordu ve her tarafı kitaplarla çevriliydi. Doktor olacaktı. Onu tanıdığım süre boyunca doktor olmak istediğini biliyordu ve ben onu senden önce tanımıştım. Beş yaşındayken beni muayene etmek istemişti. Bana büyüyünce doktor olacağını ve işe erken bir başlangıç yapmak istediğini söylemişti."

Tully kaşlarını kaldırıp Julie'ye döndü. Bu çok ilginçti. Meraklı Tully'yi neredeyse alt edecekti ama Julie yeniden ağlamaya başlamıştı ve Tully bunun uygun bir zaman olmadığını biliyordu.

"En akıllımız, en çalışkanımız oydu," dedi Julie. "Bir amacı vardı ve gözünü oraya dikmişti. Ama... ama... işin özüne inince zekâsı, istekleri, hayatı hiç önemli değildi. Hiçbiri yeterince önemli değildi! Burada oturmuş, hayatındaki bütün o şeylerin Jack'e üstün gelememiş olmasına şaşıyorum."

Tully onun konuşmayı kesmesine çok memnun olmuştu. Gökyüzüne bakıp Büyükayı'yı bulmaya çalıştı. *İşte Kuzey Yıldızı... Onunla aramızdaki fark, bizim yaşamak istiyor olmamız, diye düşündü Tully. İşte Küçükayı...*

"Tully, sence o yaşamak istiyor muydu? Orada düşmeye hazır beklerken birinin kendisini tutacağını umuyordu ve biz... biz onu yakalayamadık. Sen de böyle düşünüyor musun Tully?"

"Hayır, Julie," dedi Tully sertçe. "Bizim onu yakalamamızı beklemiyordu. Yardım istemiyordu, dalga geçmiyordu. Önemli olan tek şey kimsenin kendisini tutup aşağı indirmesini istememesi. Hayatını tanıdığım hiç kimsenin yapmadığı gibi bitirmek istedi. Huzur istiyordu. Kırk beşlik bir silahla kendini vurdu. Düşmekten başka hiçbir şeyi umut etmiyordu o."

Julie hıçkırarak ağlıyordu. Tully, Büyükayı'yı bulup gözlerini kapattı.

Dakikalar geçti. "Rüya koleksiyonuma en son eklediğim şeyi sana anlatmış mıydım?" diye sordu Tully sahte bir neşeyle.

Julie yüzünü sildi. "Hayır. Anlat."

“Bu rüyayı iki Noel önce, Shakie bana gelip ağlayarak Jack’in gideceğini söylediği zaman gördüm. Üniversitede yatakhanedeyim, annem beni ziyarete geliyor. Onu oda arkadaşım ile tanıştırmak için odama götürüyorum ama arkadaşım orada değil. Odanın ortasında dikiliyoruz ve birden bacaklarım titremeye başlıyor, terlediğimi fark ediyorum. Kan kokusu alıyorum. İğrenç kan kokusu. Donup kalıyorum ve hareket edemiyorum. Yavaşça etrafıma bakıyorum, havanın ve odanın berrak olmadığını fark ediyorum, sisli ve yoğun bir hava var. Sis, havadaki kan zerrecikleri yüzünden pembe. Ağır hareketlerle anneme dönüp duyulmaz bir sesle, ‘Anne, kokuyu alabiliyor musun?’ diye soruyorum. ‘Hayır,’ diyor. ‘Anne, görebiliyor musun?’ diye soruyorum, ‘Hayır,’ diyor yine. Sonra odadan çıkıyor. Tek başıma kalıyorum. Dehşet içindeyim ama koku hâlâ bir yerlerden geliyor, odamdaki bir yerden. O zaman yatağımın altında bir ceset olması gerektiğine karar veriyorum. Kanlı bir ceset var yatağımın altında. Birden cesaretimi topluyorum çünkü şöyle düşünüyorum: *Bu bir rüya, çok saçma.* Yatağımın yanında eğiliyorum, yatak örtüsünü kaldırıp altına bakıyorum, çığlık atıyorum. Çünkü yatağımın altında Jennifer’ın kesik başından kan sızıyor.”

Julie iki kez istavroz çıkardı. “Ah. Aman Tanrım,” dedi. “Tanrı yardımcın olsun.”

“Âmin,” dedi Tully.

“Bana anlatabileceğin başka korkunç bir şey var mı? Yoksa hepsi bu kadar mı?”

“Hepsi bu kadar.”

“Geceleri nasıl uyuyabiliyorsun? Bunun olabileceğini bilerek?.. Nasıl uyuyabiliyorsun?”

“Pek iyi uyuyamıyorum.” Tully öksürdü. “Bir keresinde kendimden o kadar tiksiniştim ki giyinip St. Mark’s Kilisesi’ne gittim ve orada uyudum.”

Julie bir kez daha istavroz çıkardı. “Tully Makker, bana şeyin üstünde uyuduğunu söyleme sakın... şeyin...”

“Hı hı,” dedi Tully. “Kilise kapalıydı.”

“Tully!”

“Julie, uyuyakaldım. Yerde. Sorun değildi. Uyandığımda Peder Majette’i başımda dua ederken buldum. Galiba bu beni rüyadan daha fazla üzdü.”

“Tully, üzgünüm,” dedi Julie. “Ama bu normal değil. Gerçekten. Gün Işığı Vadisi’ne her an gidebilirim. En azından insanlara Gün Işığı Vadisi’nden söz edebiliyorum. Bahse girerim sen bu hikâyeyi kimseye anlatmamışsındır.”

“Pek fazla kişiye değil,” diyerek onayladı Tully. “Ama Gün Işığı Vadisi bana boş bir şey gibi geliyor. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum. Ama Kaliforniya’ya gitmek de boş.”

“Hayır, değil. İki yıl önce bütün bir yaz boyunca Tracy’nin bahçesinde oturdum. Önümde göz alabildiğince Tracy Scott’ın bahçesi uzanıyordu. Orada oturmak tamamen boş bir şeydi.”

“Ama o durumdan kurtuldun.”

“Tabii ki kurtuldum. Küçük bir çocukla kalakalacağımı anladığımda. Ve hiçbir şeye bakmak istemediğime karar verdim; küçük bir oğlan bir yana, tavuklara bile bakmak istemiyordum. Hiçbir yerde. Hele Tracy Scott’ın bahçesinde asla.”

“Böylece okula gittin ve bu her şeyi halletti.”

“Her şeyi. Okul benim buradan gidiş biletim. UCSC’ye burslu gidiyorum. Okul, Tracy Scott’ın bahçesinden çıkış biletim olacak.”

Julie hiçbir şey söylemedi. Tully de ona ne düşündüğünü sormak istemiyordu. Yalnızca gökyüzüne bakıyordu. Gökyüzü yıldızlarla o kadar dolu ve o kadar parlaktı ki gözleri acıyordu. “*Yıldızlar,*” diye şarkı söylemeye başladı. “*Hızla geliyorlar, yavaşça geliyorlar... güneşin son ışığı gibi gidiyorlar...*”

“Yalnız mısın Tully? O öldüğünden beri yalnız mısın?”

Tully’nin duyma ve görme yetisi azaldı. Julie’yi iyi duyamıyor, yıldızları iyi göremiyordu. Kansas yıldızlarını daha fazla görmemeye aldırıyordu.

“Onu affet Tully. Tanrım, onu affet. Bunu bizi incitmek için yapmadı.”

“Ah, evet. Ah, evet. Bunu beni incitmek için yaptı. Başka kimsem olmadığını biliyordu. Başka hiçbir şeyim olmadığını... Biliyordu ama hiç umursamadı.”

“Tully, bu kadar kızgın olma. Ne anlamı var ki? Hayatına devam et.”

“Hangi hayatıma? Hem bunları söyleyen sen misin?” Tully alaycı bir şekilde gülererek başını çevirdi. “Nasıl devam edebilirim ki hayatıma?” diye fısıldadı. “Hâlâ inanamıyorum, biliyorsun.”

“Ah, biliyorum. Ama gerçek bu!” dedi Julie. “Ve iki yıl oldu.”

“İki gün de olabilirdi,” dedi Tully. “Donmuş bir şekilde geçen iki gün.”

“Onun hakkında konuşalım, o olay hakkında. Ben Doktor Kingallis’le konuşuyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Ben o olay hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi Tully. “Ya da onun hakkında.”

“Tully.”

“Tully deme bana. Gökyüzüne bakıyorum, Topeka’nın etrafındaki tepelere bakıyorum ve büyük bir boşluk hissediyorum, bunun beni bir bütün olarak yuttuğunu düşünüyorum. Midem bulanıyor. Her şeyi bitirmek istiyorum. Keşke onunla hiç arkadaş olmasaydık. Ve seninle de, çünkü onu senin aracılığıyla tanıdım. Keşke onu hiç tanımasaydım. Bundan daha kötü bir şey olamaz. Hiçbir şey. Babam bizi terk ettikten sonra annemle konuşmadan geçirdiğimiz perişan yıllar bile bundan daha kötü değildi.”

“Ama Tully, şu anda kendini yalnız hissediyor musun? Benim yanımdayken?..”

Tully yan dönüp top gibi kıvrıldı. “Her zamankinden daha fazla,” dedi gözlerini sımsıkı kapatarak.

Sonra uykuya daldılar. Julie battaniyenin üstünde, yarı çıplak Tully ise ıslak çimenlerin.

Tully rüyasında Jennifer’ı gördü. Meksika kumsallarında amaçsızca yürüyorlardı, gidecek hiçbir yerleri ve yanlarında suları yoktu. Jennifer, Tully’ye, *beni nereye götürüyorsun*, diye sordu. Tully, *sen nereye gidiyorsun*, diye karşılık verdi. *Seni takip ediyorum*, dedi Jennifer. *Ben nerede olduğumu bilmiyorum*, dedi Tully. Bu şekilde konuşarak yürümeye devam ediyorlardı. Hava sıcaktı ve susamışlardı. Sonunda yavaşlamaya başladılar ve durmayı düşündüler ama çölün ortasındaydılar.

Böylece devam edip biraz konuştular. Tully, Jennifer’ın yüzünü görüyordu. Yuvarlak ve güneşten yanmış. Gözleri mavi, dudakları çatlaaktı.

Tully, Jennifer'ın yüzünü yeniden gördüğüne sevinmişti.

Kilometrelerce ya da yıllarca yürümüşler gibi gelmişti onlara, güneş durmadan dudaklarını kavurup tenlerini yakıyordu. Nere-
deyse hiç konuşmadan yürüdüler ama sonra gözlerine tanıdık gelen
bir kakt sle karşılaşıp dehşet içinde hiçbir yere gitmediklerini fark
ettiler. Bu, Jennifer'ı çok üzdü. Durdu, arkasını döndü ve bir adam
gördü. Meksikalı bir adamdı bu ve o da yolculuk yapıyordu. Jennifer
adamın uzattığı suya doğru gitmeye başladı. Ah, Tully o suyu ne
kadar çok istiyordu! Ama geri dönemezdi, geri d nmemeliydi. Bu
yüzden Tully yoluna Jennifer olmadan devam etti. Kilometrelerce ya
da yıllarca yürüdü. Hareket ettiğini sanıyordu ama emin olamıyordu
Çünkü her şey aynı görünüyordu.

Ve sonra Tully önünde aynı Meksikalı adamı gördü. Jennifer artık
onunla değildi ama adamın elinde su matarası vardı. Ellerini Tully'ye
doğru uzatmıştı.

Tully şafağın mavi ışığıyla uyandı ve gördüğü ilk şey çadır oldu.
adır. Çocukken içinde uyudukları gri adır. Sabahın ilk dakika-
larında ve yarı uykuda olmanın verdiği mahmurlukla sol tarafına
dönüp fısıldadı: "Jen?.."

Julie'yi görünce hemen başka tarafa döndü. Yavaşca nefes alıp
yüzükoyun yattı, yüzünü çiğ düşmüş çimenlere gömdü.

Birkaç dakika sonra sessizce kalkıp giyindi ve oradan ayrıldı.

2

Julie çadırında uyandı, gerinip yanında uyumakta olan Laura'ya
baktı. Burada, çölün ortasında yaşamak fena değildi ama şafak vakti
kalkmak tam bir  l md . Gidip kuyudan su getirme sırası ondaydı.
Laura'yı uyandırmamak için sessizce kalktı, tuvalete gitti, dişlerini
fırçaladıktan sonra iki büyük kova alıp kuyuya gitti. Suyu aldıktan
sonra yeni domates fidelerinin yanma gidip gecenin ayazında onları
sıcak tutan naylonu kaldırdı. Eğer birisi bu naylonu kaldırmazsa
güneş çıkar çıkmaz domatesler, domates salasına dönüşürdü.

Sonra ortak çadıra gidip yirmi uyku mahmuru ve huysuz kahve düşününe yetecek miktarda kahve yaptı. Kahve demlenirken oturdu, haftada iki kez yetmiş kilometre ötedeki yerel postanede çalışan postacının getirdiği gazete, mektup ve dergileri karıştırdı. Topeka'nın havadan çekilmiş bir fotoğrafını gördü. Ovalar, tepeler ve ortasında Topeka. Topeka'yı nerede görse tanırdı. Gülümseyerek kartpostalın arkasını çevirdi. Tully'den geliyordu, 5 Ağustos 1981 tarihliydi ve üzerinde yalnızca, “Öğretmenimi seçtim!” yazıyordu.

III

Teksas Caddesi'ndeki Ev

*Ansızın fark ettim,
Öyle a larken, kutsal bir gölgenin
Arkamda kımıldadığını ve beni saçlarımdan
geriye doğru çektiğini;
Derken sordu kendinden emin bir sesle, ben çırpınırken...
“Bil bakalım kimdir seni böyle tutan?” Dedim ki, “ l m.”
Ama bunun üzerine,
 ınladı o g m    sesi: “ l m değil, a ktır, a k.”*

Elizabeth Barrett Browning

Eve Dönüş

Eylül 1982

Julie bir eliyle direksiyonu tutarken diğeriyle camı açtı. “Laura!” dedi heyecanla. “Kokla! Şu havayı bir kokla! Burası Topeka. Nerede alsam tanırım bu kokuyu.”

Laura başını iki yana salladı. “Harika.”

Julie ona aldırmadı. Topeka’dan isteyerek ayrılmıştı ve istediği için seyahat ediyordu. Bu hayatı bir yıl önce tercih etmişti. *Sonsuza dek süremez*, deyip duruyordu kendi kendine. *Şimdilik böyle. Çünkü genciz ve bu çok eğlenceli, hem neden olmasın?*

Julie on beş ay uzakta kalmıştı çünkü ne zaman yapraklarla dolu kanatlarını bereketli topraklara doğru eğen Kansas kavaklarını, uzun çimenlerle kaplı tepelerin pürüzsüzlüğünü düşünse hayatında yaşadığı tek acıya benzer bir acı hissediyordu içinde.

Eve gitmekten nefret ediyordu. Northwestern günlerinden beri nefret ediyordu bundan. Orayı bir zamanlar sevdiği gibi sevebilmek istiyordu. Topeka hâlâ inkâr edilemez bir biçimde sonsuza dek onun eviydi.

Zorlukla gülümsedi. “Hayır, burayı gerçekten özledim, evimi özledim. Annemler evden bu kadar uzun süre uzak kaldığım için beni öldürecekler.” *Tully de*, diye düşündü. Gülümsemesi yerini nedensiz bir hüzne bırakmıştı. *Tully on beş ay boyunca ona yazmadığım için beni öldürecek. Nerede olduğunu bile bilmiyorum*, diye düşündü. Son zamanlarda ne zaman Tully’yi düşünse suçluluk duygusu her yanını kaplamıştı. Yine aynı şey oldu.

Şehrin etrafından dolaşan I-70 Güney Otobanı’ndan çıktı. *İşte Ramada. İşte Holiday Inn*. Laura’yı Capital Plaza’nın yanından geçirdi. Laura dalgın bir şekilde camdan dışarı bakıyordu. Julie, To-

peka Bulvarı'nı geçip 10. Cadde'ye doğru devam etti. "Nasıl buldun burayı?" diye sordu neşeli görünmeye çalışarak, ama aslında hâlâ Tully'yi düşünüyordu.

"Hımmm," dedi Laura. "Tipik bir Ortabatı kasabası. Sokaklarda kimsecikler yok. Hiç kimse. Herkes nerede, ha?"

Julie yavaşlayarak sağ tarafına baktı.

"İşte burası çok etkileyici bir yer," dedi Laura heyecanla. "Nedir burası? Katolik okulu mu?"

Julie vitraylı camlara, Tudor stili kuleye, ön taraftaki bakımlı bahçeye baktı. "Burası," dedi üzgün bir sesle, "benim okuduğum Topeka Lisesi."

Laura bir süre Julie'yi inceledi, sonra omuz silkti. "Hah, ne olmuş yani? Yalnızca lise, öyle değil mi? Artık bir hayatımız var." Başını kaşıyıp yola baktı. "Ben kendi lisemin adını bile hatırlamıyorum. Mezun olduğum yılı bile zorlukla hatırlıyorum."

Julie yola bakarak arabayı yavaşça sürüyor, okuduğu lisenin adını hiç unutmadığını düşünüyordu. Mezun olduğu yılı da hatırlıyordu. Lisenin bir zamanlar gerçekten çok önemli olduğunu düşünüyordu.

Boğazını temizleyip, "Amerika'da inşa edilmiş en pahalı liseye baktığını biliyor muydun?" diye sordu.

"Haydi ya?" dedi Laura ona aldırmayarak.

"Evet, gerçekten," diye ısrar etti Julie. "Burayı inşa ettikleri zaman bir milyon altı yüz..."

"Julie, Julie. 'Haydi ya, sana inanmıyorum,' demek istemedim. 'Haydi ya, kimin umurunda,' demek istedim. Lanet olası geçmişini unut artık. Bizim bir hayatımız var."

Julie sesini kesti. *Bir hayat. Hah,* diye düşündü. Bu ifadeyi Laura'dan almıştı. *Ne hayat ama. Bir steysinımız ve çadırımız var. Ülkeyi dolaşıp çiftçi gibi çalışıyoruz. Yedi aydır bacaklarımızı tıraş etmedik, bir sonraki duşumuzu nerede alacağımızı bile bilmiyoruz. Ne harika!..*

Wayne'e döndü, blokun yarısını geçti ve işte oradaydı; her zamanki gibi yepyeni boyalı ev. *Bir sonraki duşumu nerede alacağımı biliyorum,* diye düşündü. *Yarım saat içinde sevgili banyomda.*

“Julie!”

“Anne!”

Angela Martinez kızını öyle büyük bir güçle kucakladı ki Julie bir an nefessiz kaldı. “Anne, anne...” Rahatsız bir şekilde gülerek annesini hafifçe itti. “Anne, bu Laura,” dedi arkadaşını öne çıkararak.

Angela kıza şöyle bir bakıp gülümsedi. “Seninle tanıştığıma sevindim Laura. Senin hakkında çok şey duyduk.” Julie’ye döndü. “Seni gelecek haftaya kadar görmeyi beklemiyordum.”

Julie, Laura’ya baktı. “Biliyorum ama Lincoln’dan beklediğimizden erken kurtulduk. Fakat başka bir işimiz daha var. Yakında. Mısır hasadı. Des Moines yakınlarında. Korkarım burada istediğim kadar kalamayacağız. Eylül bizim için yoğun bir ay.”

Angela başını salladı. “Bilmez miyim? Büyükbaban –huzur içinde yatsın– göçmen bir işçiydi. Buraya Meksika’dan göç etmişti. Ailesi göçmen hayatı yaşamasın diye eylülde de diğer aylarda da köle gibi çalışırdı. Çabasının boşa gitmediğini görmek güzel.”

“Anne! Anne!”

Angela ellerini şöyle bir salladı. “Buraya yeni geldin ve bana daha şimdiden fazla kalamayacağım söylüyorsun. Aç mısınız? Akşam yemeği saat altıda hazır olacak. Babanı bilirsin. Size sandviç hazırlayayım mı?” Kızlar başlarını salladılar ve Angela’yı mutfağa kadar takip ettiler.

“Tully’yle görüşüyor musun anne?”

“Neden bana Tully’den önce kardeşlerini sormuyorsun Julie Martinez?”

“Kardeşlerimin nerede olduğunu biliyorum anne. Tully’nin nerede olduğunu biliyorum.”

Angela kızına ve Laura’ya onları onaylamadığını gösteren bir bakış attıktan sonra, “Evet,” dedi. “Tarlanın ortasında kâğıt kalem bulmak zor olmalı.”

“Galiba öyle anne,” dedi Julie, *bunu hak ediyorum, hak ettiğimi biliyorum ama yine de bana eziyet etmek zorunda mı*, diye düşünerek. “Onu gördün mü?”

“Tully’yi uzun süredir görmedim Julie. On ay mı oldu? Bir yıl mı? Geçen Şükran Günü’nde ona Dillon’s’ta rastlamıştım. Kara kaplı defterine dâhil etmiş seni.”

Julie başını önüne eğdi. “Biliyorum. Onunla fazla iletişim kuramadım.”

“Fazla iletişim kuramamış,” diyerek onu taklit etti Angela.

Uzun bir sessizlikten sonra Julie huzursuz bir şekilde sordu: “Nasıldı?”

“Tully’yi bilirsin,” dedi Bayan Martinez, “ağzından tek kelime bile alamazsın. İyi görünmüyordu. Saçlarına ve yüzüne özen göstermemiştii.”

“Ona Kaliforniya konusunu sordun mu?” diye sordu Julie tırnaklarını yiyerek. “Kaliforniya’ya gidecekti.”

Angela iç çekti. “Konuşmamızın tamamı şöyleydi: Ona, ‘Nasılsın?’ diye sordum. Bir şeyler mırıldandı. Bana seni sordu. Ben de ona senin belli bir adresin olmadan dolaştığını söyledim, gelip senin mektuplarını okumasını söyledim. Ama hiç gelmedi.”

“Şimdi nerede yaşıyormuş?”

“Julie, neyim ben, zihin okuyucu mu? Bilmiyorum. O senin arkadaşsın.” Hindili sandviçleri masaya koydu. “Haydi, yiyin.”

Laura sandviçini yedi ama Julie iştahını kaybetmişti. Bu durum annesini biraz daha sinirlendirdi. Julie duş almak için yukarı çıktı fakat sıcak suyun tenine yaptığı güçlü basınç bile iyi hissetmesini sağlayamadı. Tully, Şükran Gününde Topeka’da ne yapıyordu? Şükran Günü’ne kadar gitmiş olması gerekirdi.

Tam bir yıl önce, geçen eylülde Tully’nin Santa Cruz’daki birinci yılının başlamış olması gerekiyordu. Kasım ayında neden hâlâ Topeka’daydı? Şimdi neredeydi? *Belki de buraya yalnızca tatil için gelmiştir*, diye düşündü kurulanırken. *Tabii ya. Annesini ziyaret etmi geldi? Yoksa yanında Jeremy’yle Robin’i ziyaret etmi? Tabii*, diye düşündü. *Tabii*.

Laura’yla birlikte Casa del Sol’e gitti. Orada kendilerine fazla dostça davranmayan başgarsonla konuştular. Kadın onlara Tully’nin işi uzun zaman önce bıraktığını ve aylardır ortalıkta görünmediğini söyledi. Biraz zorlandıktan sonra Donna onlara Shokie’nin hâlâ Macy’s’deki Chanel tezgâhında çalıştığından söz etti. Julie ile Laura bu kez White Lakes Alışveriş Merkezi’ne gittiler.

Shakie çok meşguldü. İşini bitirmesi için yarım saat kadar beklemek zorunda kaldılar. Shakie her zamankinden daha iyi görünüyordu; neşeli, canlı ve bakımlı.

Julie, Laura'ya doğru eğildi ve "Balo kraliçemizdi," diye fısıldadı.

Laura gözlerini Shakie'den alamayarak biraz uzaklaştı. "Ne güzel."

Shakie sonunda yanlarına gelerek heyecanla, "Julie!" dedi. "Tully seni öldürmek istiyor."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Julie. "Bana onun nerede olduğunu söyle de beni öldürmesini sağlayayım."

Shakie gülümsedi. "Tully'nin gezgin arkadaşı. Uzun zamandır ortalıkta yoksun." Laura'ya baktı. "Bu yeni arkadaşın Laura mı?"

Julie kızarak telaşla özür diledi. "Evet, bu Laura," dedi. "Laura, bu Shakie Lamber. Tully nerede Shakie?"

"Tully nerede? Tully nerede?" dedi Shakie.

"Galiba Kaliforniya'da değil, ha?" dedi Julie somurarak.

"Galiba değil," dedi Shakie. "Ama güneş alan odasında bol bol palmye ağacı var. 'Kaliforniya Odası' diyor oraya."

"Nerede o?" diye tekrarladı Julie zayıf bir sesle.

"Teksas Caddesi bin beş yüz bir numarada," dedi Shakie.

Julie şaşkınlıktan söyleyecek bir şey bulamıyordu. Arkasındaki tezgâha yaslanarak havalandırmanın çalıştığı mağazada alnında biriken teri sildi.

Shakie, Julie'ye ve aynada kendine bakmakta olan Laura'ya göz ucuyla baktı. "Tully iyi Julie. Gidip gör onu."

Julie gitmek üzere arkasını döndü ama sonra Shakie'yi hatırladı. "Shakie, sen nasılsın?"

"Çok iyiyim. Biliyor musun? İki hafta içinde evleniyorum."

"İki hafta içinde mi? Gerçekten mi? Bu harika Shakie. Harika." Yine aklına sonradan bir tebrik cümlesi geldi: "Tebrikler. Kiminle?"

Shakie'nin dostça bakışları biraz soğudu. "Nişanlım Frank'le elbette. Başka kiminle olabilir ki?"

"Frank'le! Elbette! Başka kiminle olabilir ki?" dedi Julie utanarak.

"Tully sana Frank'ten söz etmiş olmalı. Birbirinize hâlâ yazdığınız dönemde yani..."

"Ah, evet, bana onunla ciddi olduğunuzu söylemişti." Julie kızardı.

Shakie ona soğuk bir bakış attı ve “İki hafta içinde,” diye tekrarladı. “Çok mutluyuz.”

“Elbette, elbette,” dedi Julie huzursuz bir şekilde. “Tully’ye uzun süredir yazmadım.”

“Öyle,” dedi Shakie, Laura’ya yandan bir bakış atarak. Julie’ye neredeyse alaycı gibi gelmişti bu bakışlar. “Yazmadın. Haydi, gidip gör onu.”

Arabaya bindiklerinde Laura, “Çok güzel bir kız,” dedi.

“Evet,” dedi Julie. “Çok güzeldir.”

Yolun geri kalanını sessizlik içinde katedip doğruca Teksas Caddesi’ne gittiler. Bu cadde Shunga Park bölgesinin en güneyinde ve en güneşli bölümünde yer alan çıkmaz bir caddeydi. Bin beş yüz bir numara. Julie kırmızı çatılı, dört sütunlu, geniş verandalı evi görünce duygusuz Laura’nın bile bir ıslık koyverdiğini duydu. Kendisinin de nefesi kesilmişti. Unutmaya çalışıyordu... *On yıl önce bir gün Tully ile Jennifer’in onu, buldukları bu eve getirdikleri zamanki kızarmış yüzlerini unutmaya çalışıyordu. İkinci kattaki pencereleri çepeçevre balkonlu olan bu üç katlı eve. Üst ve alt katta cumbalı pencereleri, dev bir ön bahçesi olan bu yeni badanalı eve. Birilerinin hayallerini süsleyen bu eve. “Ne düşünüyorsun Julie?” diye sormuştu Tully onu dirseğiyle dürterek. Jennifer da Tully’yi dürtüp, “Ne düşünebilir ki? İnsan bu evin şimdiye kadar gördüğü en müthiş ev olduğundan başka ne düşünebilir?” demişti.*

Julie, Laura’nın, “Evin boyanması gerekiyor,” dediğini duydu. “Ama burada oturduğuna inanamıyorum. Sen bana onun hiç parasının olmadığını söylememiş miydin?”

“Hiç parası yok,” dedi Julie nefesini serbest bırakarak. Yavaşça arabadan çıktı. Julie’nin hafızasındaki beyaz çitler kaldırılmış, yerine demir parmaklıklar ve demir bir kapı konmuştu. Bahçe güneşten kavrulmuş, uzun çimenler yere yatmıştı. Evin yakınındaki çimenler sazlara benziyordu ve neredeyse çitler kadar uzundu; bir metre ya da daha fazla. Tully’nin neler yaptığı konusunda Julie’nin hiçbir fikrinin olmadığı on beş ay. Birkaç bakımlı çiçek tarhı da vardı. Verandanın yakınlarındaki böğürtlen çalılıkları üç metre yüksekliğindeydi ve dağınık bir şekilde ikinci kattaki balkonlara kadar uzanıyordu. Julie ve Laura tozlu ve kumlu yoldan yürüyüp verandanın merdiveninden

çıktılar. Verandada bir salıncak, salıncakta da bir battaniye vardı. Julie dikkatle kapıyı çaldı. Cevap veren olmayınca Laura'ya dönüp, "Gidelim, evde kimse yok," dedi.

"Bir dakika," diye bağırdı Laura. "Bir daha çal. Daha sert vur."

Julie başını sallayarak geriledi ve "Yalnız gelmeliydim," diye mırıldandı.

"Ne oldu Julie?" dedi Laura buz gibi bir sesle. "Benden utanıyor musun?"

"Senden utanmıyorum Laura," dedi Julie mahcup bir şekilde. "Tully için yalnız gelmeliydim. Haydi, gidelim." Ama o sırada ayak sesleri duyuldu ve büyük kapı açıldı. Tully karşılarında dikiliyordu. Julie bir adım geriledi.

"Tully?" dedi Julie neredeyse duyulmaz bir sesle. Tully eski Tully'ye neredeyse hiç benzemiyordu ve kollarında çıplak bir erkek çocuk vardı. "Julie," dedi alçak, ifadesiz bir sesle. Gülümsemiyordu ve şaşırmış da görünmüyordu.

Julie, Tully'nin sade, solgun yüzünde hiç makyaj olmadığını fark etti. Neredeyse çimenlerin rengini andıran kül rengi düz saçları omuzlarına geliyordu. Julie onun sesini duymuş olmasa bu gördüğünün Tully olmayabileceğini düşünebilirdi. Eğer o ise Tully'nin doğal saç rengi ile Jennifer'ın kül rengi saçlarının renginin birbirine ne kadar benzediğini nasıl unutmuştu?

"İçeri girin," dedi Tully, cansız, ifadesiz ama derinden gelen sesle. Evet, Tully'ydi bu.

"Sen Laura olmalısın," dedi Tully. "Tanıştığımıza sevindim Laura. Bu Boomerang," dedi kollarındaki eğilip bükülen oğlanı göstererek. "Onu tutar mısın lütfen Julie?" dedi ve kollarını uzattı. "Ve ne yaparsan yap ama onu yere bırakma, müthiş bir kuvveti var." Oğlana baktı. "Hemen geliyorum, üst kattan giysilerini getireceğim. Güneşleniyorduk da."

Julie huzursuz bir şaşkınlıkla çocuğu tutarken Tully yanlarından uzaklaştı. Çıplak oğlan kıpır kıpırdı. Julie'nin aklından çocuğun çış yapabileceği geçti ve az sonra çocuk gerçekten de çış yaptı. Julie onu kendisinden uzaklaştırırken Laura gülüyordu. Çocuk bir dakika kadar sakın durduktan sonra ağlamaya başladı.

“Tamam, tamam,” dedi Tully aynı cansız sesle. Elinde çocuğun giysileri, buzlu çay sürahesi ve krakerler vardı. İç çekti. “Annen burada.” Çocuğu Julie’den aldı, hep birlikte oturdular.

Tully’nin içecekleri doldurduğu, yerleri temizlediği, sonra oğlana denizci tarzı kıyafetlerini giydirdiği sırada uzun bir sessizlik oldu. Julie onu seyrederken ağlamak istiyordu.

“Eee?” dedi Tully sonunda. “Nasılsın bakalım?”

“İyiyim,” dedi Julie coşkuyla. “Ya sen?”

“Çok iyiyim,” diye karşılık verdi Tully. “Gördüğün gibi.”

“Minik oğlun kaç aylık?” diye sordu Laura.

“Minik mi? Çok iri o. On kilo. Bu civardaki en şişko kediden beş kat büyük.”

“Kaç aylık?” diye tekrarladı Laura.

“Altı. On iki Mart’ta doğdu,” dedi Tully monoton bir sesle.

“Ve adı Boomerang, öyle mi?” diye sordu Julie.

“Evet,” dedi Tully. “Hoşuna gitti mi? Ben seçtim.”

“Çok güzel, evet. Neden Boomerang adını verdin ona?”

“Kulağa maço geldiğini düşündüm, futbol oyuncusu ismi falan gibi. Kimsenin bulaşmaması gereken biri. Kısaca Boomer. Beğendin mi?”

Julie bu soruya aldırmadı. “Boomerang ne?”

“Boomerang ne,” diye tekrarladı Tully, sorusunun sonunda soru işareti yoktu. “Boomerang DeMarco sanırım.”

“Aaah,” dedi Julie oturduğu için memnun olarak. Kendine biraz daha çay alırken Tully’nin yüzüne bakmadığı için de memnundu. *DeMarco!*

“Demek evlendin,” dedi, hâlâ Tully’ye bakmıyordu.

“Elbette evlendim,” dedi Tully. “Birinin bize bakması lazım.”

Julie, Tully’nin yüzüne hâlâ bakmıyordu. “Hâlâ Bay Hillier’in yanında mı çalışıyorsun?”

“Ben artık bir anneyim. Boomerang henüz altı aylık.”

“Okula gidiyor musun?”

“Ben artık bir anneyim,” diye tekrarladı Tully. Julie arkadaşına hâlâ bakmıyordu.

“Söyle bakalım, sen neler yapıyorsun bugünlerde?” diye sordu Tully. “Hâlâ Gün Işığı Vadisi’nde misin?”

Laura güldü ama Julie gülmedi. “Hayır,” dedi Julie. “Uzun zaman önce ayrıldık oradan.”

“Yolculuğa çıktık,” diye açıkladı Laura.

“Öyle mi?” dedi Tully. “Çok hoş.”

Tully onlara başka bir şey sormadı ama yine de anlattılar. Daha çok Laura anlattı. New Orleans, Key West, Mississippi, Georgia, New Mexico, Meksika, Kaliforniya.

“Kaliforniya,” diye tekrarladı Tully ve bir an için gri gözlerinde bir şey yanıp söndü, tıpkı bir ateş böceği gibi.

“Nasıl yaşıyorsunuz?” diye sordu sonra.

“Yalnızca üstümüzdeki giysiler, bir çadır ve bir arabayla,” diye karşılık verdi Laura. “Harika bir hayat. Hiç sorumluluk yok.”

“Hiç,” dedi Tully. Julie, Laura’ya çenesini kapatmasını söylemek istiyordu.

“Kaç çadırınız var?” diye sordu Tully.

“Yalnızca bir tane,” dedi Laura. “Harika bir evin var.”

“Evet, teşekkürler,” dedi Tully. “Yalnızca bir tane, ha? Yani bir evi paylaşıyor gibisiniz.”

“Evi, hayatı, her şeyi.”

“Bu çok güzel,” dedi Tully gözlerini kısıp Julie’ye bakarak. Julie, Tully’nin sessiz ve insanı yerin dibine sokan sitemli bakışlarını çok iyi tanıyordu. *Yalnız gelmeliydim*, diye düşündü yirmi dakika içinde yirminci kez. *Eski dostum Tully’yi görmeye yalnız gelmeliydim. O zaman ona her şeyi kendim anlatabilirdim. Ondan özür dileyebilirdim, ona her şeyi açıklayabilirdim. Belki o zaman benimle gerçekten konuştuğunu duyabilirdim. Ne oldu?*

Tully ayağa kalktı. “Uyku saati.”

“Tamam,” dedi Julie. “Sen onu uyutana kadar bekleriz.”

Tully, Julie ile Laura’ya baktı, bakışları soğuktu. “İkimizin de uyku saati,” dedi imalı bir sesle.

Julie acı veren bir anlayışla başını önüne eğdi. Tully’ye sarılmak isteyince Tully geriledi. Boomerang’ın başını öpüp Tully’ye fısıldadı, “Yakında görüşürüz.”

“Evet,” dedi Tully yüksek sesle. “Görüşelim. Seninle tanıştığıma sevindim Laura. İyi şanslar.” Julie ve Laura’yı kapıya kadar geçirdi, onlar daha verandadan inmeden kapıyı arkalarından kapattı.

2

O gün saat altı gibi Julie, Tully'nin kapısını çaldı. Tully onu içeri aldı.

“Boomerang uyuyor mu?” diye sordu Julie.

O sırada oğlanın ağlaması duyuldu.

“Artık uyumuyor,” dedi Tully. Onu alt kata indirdi, eski çiçek desenli elbisesinin önünü açıp çocuğu emzirmeye başladı. Julie sessizce oturmuş onları seyrediyordu. Tully'nin saçlarını hiç bu kadar uzun görmemişti. Bu kadar düz. Bu kadar renksiz. Tully'nin makyajsız yüzü solgun ve kuruydu. Hiçbir zaman kolayca gülmeyen dudakları sürekli kapalı durmanın izlerini taşıyordu, dudağının üstündeki dört beş dikey çizgi Tully'nin ağzını on beş aydır açmadığını gösteriyordu.

“Kırpiklerin nerede Tully?” diye sordu Julie şakayla.

“Çekmecemde,” diye karşılık verdi Tully. “Gerçek olduklarını düşünmemiştin herhalde.”

Tully hiç olmadığı kadar kilo almıştı, göğüsleri iri, beyaz ve süt doluydu.

“Kilo almışsın Tully,” dedi Julie, kibarca bir sohbet başlatmaya çalışıyordu.

“Sen de kilo almışsın Julie. Ayrıca hoş bir şekilde bronzlaşmışsın. Bunu isteyerek mi yaptın, yoksa koca bir yıl güneşin altında durduğun için mi oldu?”

Julie yutkundu. “Özür dilerim Tully.”

“Hayır, özür dileme. Biraz kilo aldım. Niçin özür diliyorsun?”

“Sana yazmadığım için, seni aramadığım için. Gerçekten üzgünüm.”

Tully elini şöyle bir salladı. “Julie, hepimiz çok meşgulüz. Eskiden tek bir hayatımız vardı ama bu uzun zaman önceydi. Artık yollarımız ayrıldı.” Duraksadı. “Endişelenme.” Boomerang'ı doyurmayı bitirince elbisesinin önünü kapatıp onu burnundan öptü. “Haydi, arka bahçeye çıkalım, akşamın bu saatinde çok hoş olur orası.”

Tully haklıydı. Dışarısı gerçekten hoştu. Bahçe çok büyüktü ve güneybatıya bakıyordu. Parmaklıkların kenarında kırmızı beyaz çiçekler ve ayçiçekleri vardı. Julie evin etrafında da bir dizi pembe çiçek gördü. Güneş, kavurduğu çimenlerin üstünde acımasızca ve görkemli bir şekilde parlıyordu. “Güzel çiçekler, Tully. Kim ekti onları, sen mi?”

Tully ona inanamayarak baktı. “Ben? Çiçek ekmek? Hayır, onları Millie ekiyor. Millie bizim kâhyamız, aççımız ve bahçıvanımızdır.”

Julie hafifçe gülümsedi. “Leydi Chatterley de kendi çiçeklerini ekmiyordu. Sen Leydi Chatterley olabilir misin acaba?”

“Hayır. Millie benim sevgilim değil,” dedi Tully gülümsemeye çalışarak. Verandadaki sandalyelere otururlarken Tully, Boomerang’ı ayaklarının dibindeki battaniyeye koydu. “Oyun parkın yok mu?” diye sordu Julie. “Bütün annelerin oyun parkı vardır sanıyordum.”

“Bu yeni annenin yok,” dedi Tully. “Benim oğlum kafese girmeyecek.”

“Adı sahiden Boomerang mı?” diye sordu Julie.

“Sahiden.”

Bir süre konuşmadan oturdular.

Sonunda Tully söze girdi. “Robin’le evlendim.”

Julie başını salladı ama bir şey söylemedi.

Tully bakışlarını kaçırdı ama bunu yapmasına gerek yoktu çünkü Julie zaten ona bakmıyordu. Bakamıyordu.

“Anlamıyorum,” dedi Julie yumuşak bir sesle ve Boomerang’a bakarak. “Eylülde senden bir kart almıştım, ‘Öğretmenimi seçtim,’ diyordun.”

“Evet. Ben öğretmenimi seçmiştim ama herhalde Tanrı’nın benim için farklı planları varmış.”

“Anlatsana,” dedi Julie. “Neler oldu, anlat.” Ama Kansas, kavak ağacı ve ayçiçeği kokan bu arka bahçede oturup yüzünü güneşe çevirmek, Tully’yi tekrar görmek Julie’ye o kadar iyi gelmişti ki neredeyse neler olduğunu bilmek istemeyecek haldeydi. Orada olmak yeterliydi. İsteksizliğini fark edince kendinden utandı. *Bugünlerde pek çok şeyden utanıyorum*, diye düşündü.

“Sen gittikten sonra bir süre daha bir ileri bir geri gittim. Jeremy hazıranda mülakat için Kaliforniya’ya gitti.” Duraksadı. “Ben hazıranı Robin’le geçirdim,” dedi zorlukla, Julie’ye bakamıyordu. “Jeremy geri döndüğünde bana işi aldığını söyledi, ben de Jeremy’ye gittim. Bana

Robin'le görüşüp görüşmediğimi sordu. 'Evet,' dedim, çılgına döndü ve benimle birkaç hafta görüşmedi. Ben de Robin'le görüştüm. Sonra Tracy Scott geri geldi."

"Gerçekten mi?" dedi Julie şaşırarak.

"Hı hı. Evini geri istiyordu."

"Ya oğlunu?"

Tully cansız bir şekilde tekrarladı: "Evini geri istiyordu."

"Anlıyorum. Peki, sen ne yaptın?"

"Karavandan çıkıp Jeremy'nin yanma taşındım. Santa Cruz'a gitmeye karar verdik. Ocak ayında işe başlıyordu. Ben de güz dönemi için okula kabul edilmiştim. Ama pek bir şey fark etmiyordu. Bir sömestir atlamayı düşünüyordum." Zorlukla yutkundu.

Julie sessizdi. "Onun yanma taşındın."

"Başka seçeneğim yoktu. Karavanım elimden gitmişti."

"Ya Robin?"

"Ne olmuş ona?" dedi Tully. "Artık onunlayım."

Julie başını salladı. "Hâlâ anlamıyorum."

"Hamile kaldım."

"Ah," dedi Julie. "Şimdi anladım," diye ekledi. Ama aslında hiçbir şey anlamıyordu. Güneş ve Boomerang dışında hiçbir şey görmüyordu.

"Sabah bulantılarım yoktu, rahatsızlık, huzursuzluk, hiçbir şey hissetmemiştim," diye devam etti Tully. "Hazirandan beri hamileydim ama bunu eylülde fark etmiştim. Jeremy'nin yanma taşındıktan bir ay sonra."

"Hap kullanmıyor muydun?"

"Kullanıyordum ve haplar arasında âdetim kesilmişti. Ama buna önem vermedim. Âdetlerim her zaman düzensizdi. Bir gariplik olduğunu düşündüm fakat her şeyim garipti zaten."

"Hapların hamileliği önlediğini sanıyordum," dedi Julie.

"Önlüyor. Haziranda bir enfeksiyon geçirdim. Penilisin almak zorunda kaldım. Penisilinin doğum kontrol haplarının etkisini azalttığı söyleniyor. Bunu kim bilebilirdi ki?" diye karşılık verdi Tully ifadesiz bir sesle.

"Ah," dedi Julie. "Hazirandan beri," diye ekledi sonra. "Hazirandan beri." *Haziran*. Sanki haziranın bir anlamı olması gerekiyormuş

gibi. Geçen hazirandan beri on beş ay geçmişti. Kendisinin pek çok tozlu yol gördüğü on beş ay. "Haziranda ne oldu?"

Tully iç çekti. "Dedim ya, Jeremy haziranda Santa Cruz'daydı."

Julie'nin gözleri kocaman açıldı, birden her şey daha açık hale gelmişti. Tully'nin neler hissettiğini anlamaya çalıştı ama Tully çimenlere bakıyordu, hem zaten gri gözleri neler hissettiğini ele vermezdi. Ruhuna açılan pencereler değildi onun gözleri.

"Tully," dedi Julie. "Bebek Jeremy'den değildi, öyle mi?.."

"Aferin Julie."

"Ondan olması mümkün değil mi?"

"Julie," dedi Tully yorgun bir şekilde. "Doğum zamanımda, hamile kaldığım tarihte bir sapma olmadı ve Jeremy sayı saymasını biliyordu. Hepimiz biliyorduk."

Julie şakaklarını ovuşturdu. "Tully, bir dakika. Kiminle, ne zaman, nasıl ya da hangi ay olduğu kimin umurunda? Sen bana bebek istemediğini söylemiştin. 1982'deyiz, Tanrı aşkına. Doktora üç yüz dolar ödüyorsun ve sorun halloluyor, sen de hayatına devam ediyorsun." Sonra arkadaşının yüzünü gördü.

Merhaba sevgili eski dostum karanlık. Yine seninle konuşmaya geldim.

Tully uzun süre konuşmadı. Julie hafif esintiyi hissediyor, kuşların güneşin batışını kutladıklarını duyabiliyordu. Küçük Boomerang'ın çimenlerin üstünde agular yaparak otları yemeye çalıştığını görebiliyordu. Hava sıcaktı ve Tully konuşmuyordu. Julie onun ifadesiz yüzüne bakınca her zamanki gibi düşüncesizce sözleri yüzünden utanç duydu. Belki Jeremy, Tully'nin kürtaj yaptırmasını istememişti ve Tully bu yüzden ona gerçeği söylemek zorunda kalmıştı. Gerçeği açıkladıktan sonra da ondan ayrılması gerekmişti. Ardından durumu Robin'e söylemiş ve o da bebeği aldırmasını istememişti belki. Tully de ona boyun eğmişti. Ya da belki de Tully bebeği aldırmanın, bütün dünyasını kazanmak yerine bütün ruhunu kaybetmek anlamına geldiğini düşünmüştü. Belki de Tully bebekleri aldırılmamak gerektiğini düşünüyordu. Belki. Lisedeyken bu konuları hiç konuşmamışlardı. Tully sohbetlerde bu konudan özenle kaçınırdı.

Tully gözlerini kırpmadan oğluna baktı, "Bunu denedik," dedi kendini toparlayarak. "Ben denedim. Önce meseleyi Jeremy'ye söy-

lemem gerekti. Hesaplamayı yeterince hızlı yapamadım ve yalan söylemek...” Sesi kesildi. “O zaman bütün geleceğim söz konusuydu. Bir hayal değil. Bir yanılsama değil. Yalnızca bir yalan.” Zorla bir nefes aldı. “Jeremy’ye bebeğin martta doğacağını söyledim ve Jeremy, ‘Martta mı?’ diyerek ayları geriye doğru saydı, hesaplamayı benden hızlı yaptı. Ne yapabilirdim ki? Ona yanlışlığı mı söylemeliydim? Şey, aslında mart değil, şaka yaptım, bebek nisanda doğacak. Evet, nisanda, doğru. Ve bebek bu şekilde doğduktan sonra...” Koyu renk gözlü, koyu renk saçlı oğlanı işaret ediyordu. “Ne diyebilirdim ki, ailemde İspanyol kanı olduğunu mu?” Başını salladı. “Bunu yapamazdım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım.”

“Nasıl karşıladı?”

“Şey,” diyerek iç çekti Tully. “Lena teyzem bana annemin babasının annemin ‘kendisinden’ olmadığını anladığında neler yaptığını anlatmıştı. Jeremy meseleyi ondan daha iyi karşıladı. Ama o kadar da iyi sayılmazdı.”

“Sana gitmeni mi söyledi?”

“Başka şeylerin yanı sıra gitmemi de söyledi, evet.” Tully bir süre sessiz kaldı. Sonra sözlerine devam etti: “O şekilde devam edemezdik. Jeremy bunu yapamıyordu. Yapamıyordu. İstemediğinden değil. Ama yanıma gelemiyor, bana dokunamıyor, gözlerinde ‘hayatımı mahvettin’ bakışı olmadan bana evet diyemiyordu. Bu yüzden en sonunda onu terk etmek zorunda kaldım. Kasımda. Bir pazar sabahı, ‘Gidiyorum,’ dedim, kahvesinden başını bile kaldırmadı. Ben de oradan ayrıldım. Ama sorun, gidecek hiçbir yerimin olmamasıydı.” İçi boş bir kahkaha attı. “Hiçbir yer Julie. Docking’deki Sosyal Hizmetler Birimi’nde stajım çoktan bitmişti. Yazın başında Casa’da çalışmayı bırakmıştım. Çalışmıyor, yalnızca Jeremy’yle yaşayıp bol bol kitap okuyordum. Televizyon seyrediyordum. Shakie hâlâ ailesiyle yaşıyordu. Annem sonunda Menninger’a yatırılmıştı, Lena teyze benden nefret ediyordu.” Nefesini yukarıya doğru üfledi. “Gidecek tek bir yerim kalmıştı: Manhattan.”

“Ah,” dedi Julie. “Aman Tanrım. Robin’e geri döndün. Aman Tanrım. O nasıl karşıladı? Bunu ona nasıl söyledin?”

“Günlerden pazardı ve ragbi oynuyordu. Devre arasında buldum onu. ‘Ne arıyorsun burada?’ diye sordu bana. ‘Jeremy’den ayrıldım,’

dedim yalnızca. 'Öyle mi?' dedi. 'Ben başkasının artığını istemiyorum.' Ben de, 'Hamileyim,' dedim."

"Aman Tanrım! Böyle mi oldu?" diye bağırdı Julie. "Yüce Tanrım, beni koru. O ne dedi?"

"Hiçbir şey. Gidip maçını bitirdi. Takımının yenildiğini hatırlıyorum. Burnu kanamıştı. Sonra çamur ve kan içinde yanıma geldi. 'Bunu bana neden söylüyorsun?' dedi. 'Çünkü bebek senden,' dedim."

Tully oğluna bakmıyordu artık. "Robin bana emin olup olmadığını sordu. Şuna bir baksana Julie. Hiç şüphe var mı?"

Julie, Boomerang DeMarco'ya baktı. "Hayır," dedi. "Tıpkı ona benziyor." *Çok güzel bir çocuk*, diye düşündü.

"Onun evine gidip bir saat oturduk, ne yapacağımızı konuşuyormuş gibi yaptık. Bana ne istediğimi sordu." Tully'nin dişleri birbirine kenetlenmişti, dudaklarının üstündeki dört çizgi Teksas Caddesi'ndeki evin dört sütunu gibi duruyordu ama gözleri, ya o gözleri!.. Julie başını eğip küçük oğlana bakmak zorunda kaldı. Tully hakkında yanılmıştı. Tully'nin ruhunu, duygularını belli etmeyen gri gözlerinden bile okumak mümkündü. "Ona evlenmek istemediğimi söyledim. 'Evlilikten söz eden kim?' dedi. Çocuk istemediğimi söyledim. Bana kendisine birkaç ay önce, 'Hamile kalırsam bebeği aldırمام,' dediğimi hatırlattı. O sözlerimin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Benim için iyi bir doktor bulmasını ister miymişim? 'Nerede?' dedim. 'Wichita'da mı?' İyi bir doktor bulmak için Wichita'ya kadar gitmemize gerek olmadığını söyleyip uzun süre yüzüme baktı. Sonunda ona bebeği aldırمام istemediğimi söyledim. Bana bebeği doğurmak isteyip istemediğimi sordu. 'Hayır,' dedim. İkisini de istemiyordum. Bana yalnızca iki seçeneğim olduğunu söyledi. Ona bebeği aldırمامa izin verip vermeyeceğini sordum. Yalnızca bu ona gerçek gibi gelmediği için bana izin verebileceğini söyledi. Bebeği evlatlık vermeme izin verip vermeyeceğini sordum. Bana ne dedi biliyor musun? Gerçekten çaresiz olduğum için ona geldiğimi düşündüğünü söyledi. Ona dönmüşüm çünkü gidecek bir yerim yokmuş, annemin evinden ayrıldığım zaman olduğu gibi. Bana yanımda olduğunu söyledi. Ama ben onun küçük kızını başkasına verecekken kendisinin bile evinde bana dokuz ay bakmayacağını söyledi."

Julie'nin içinde gidip Boomerang'ı kucaklama arzusu doğmuştu. Gidip onu almak ve başına dokunmak istiyordu. "Öyle mi dedi?"

"Öyle dedi. Ona bebeğin kız olduğundan nasıl emin olabildiğini sordum, bana her zaman kız çocuk istediğini söyledi."

O anda Julie neredeyse, neredeyse Robin'e âşık olacaktı.

"Ama Julie, on dört haftalık hamileydim," diye devam etti Tully. "Bir şeyler yapılmalıydı. Bu yüzden ertesi hafta Topeka'da bir doktordan randevu alıp kliniğe gittik." Tekrar sessizleşti. Julie'ye çığlıklar atan bir sessizlikti bu.

"Tamam Tully," dedi onu rahatlatmaya çalışarak. "Tamam."

Tully ürperdi. Ayağa kalkıp Boomerang'ı aldı. "Topeka'ya giderken ona, 'Bebeği aldırmasaydım benimle evlenir miydin?' diye sordum. Çok yorgun, gerçekten yorgun bir sesle, 'Evlenirdim,' dedi."

"Demek geri döndün ve evlendiniz?"

"Evet," dedi Tully. "Geri döndük ve evlendik. Geçen Şükran Günü'nde."

Geçen Şükran Günü! Eh, bu annemle Dillon's'taki hoş karşılaşmasını açıklıyor, diye düşündü Julie.

"Ya Jeremy? Onu gördün mü daha sonra?"

Tully başını iki yana salladı. "Hayır, elbette onu görmedim. Ekimde öğretmenliği bırakıp New York'a döndüğünü öğrendim." Duraksadı, gözlerini kısarak güneşe baktı. "Bunu hak etmemiştii."

"Elbette etmedi. Robin de hak etmedi."

Tully homurdandı.

"Tully, bu senin kazanmanın mümkün olmadığı bir durumdu. İki erkek, bir kadın."

"Galiba öyle," dedi Tully boş bir sesle. "Bir kişiye yetecek kadar bile bir şeyim yok benim," diye fısıldadı Boomerang'ı çiçekli elbisesine bastırarak.

Julie, Tully'nin kolunu sıkarak ona bir şeyler söylemeye çalıştı. "Zaten o kadar da harika değildi. Kaliforniya yani. Gerçekten."

"Eminim," dedi Tully.

Otmaya devam ettiler. "Robin'le nasıl gidiyor?" diye sordu Julie dikkatle, Robin'le aralarının iyi olmasını istiyordu. Robin'in eve erken gelmesini umuyordu, böylece onu görebilirdi. Böylece en eski arkadaşı Tully'yi Robin DeMarco'nun karısı olarak görebilirdi.

"Nasıl olabilir ki?"

Julie'nin omuzları çöktü. "Annen nasıl?" diye sordu konuyu değiştirmek için ve Tully'nin yüzündeki ifadeyi gördü. "Ne? Ne? Öldü mü? Ne oldu?"

Tully eve bakmak için sandalyesinde arkasını döndü. Sol taraftaki küçük pencereyi işaret ederek, "Robin'in her zaman benim ve annem için büyük planları olmuştu," dedi. "Büyük planları."

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Julie.

"Robin her zaman eğer anneme iyi bakarsak iyileşebileceğini düşünüyordu. Ve bana hayatı boyunca maruz kaldığı kabalıktan sonra eğer bizden iyilik görürse aklını başına toplayıp iyi bir büyükanne olabileceğini söylüyordu."

"Robin ne yaptı? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Onu Menninger'dan çıkardı, söylemeye çalıştığım şey bu," dedi Tully öfke dolu bir sesle. "1981'de elmas bir yüzük alıp bana evlenme teklif etmek için karavanıma geldiğini söylemiştim sana, hatırlıyor musun? Annemi de buraya getirebilmek için bana evlenme teklif edip bu evi almak istemiş. Benim aracılığımla anneme evlenme teklif etmiş oldu da diyebiliriz."

"Ah, hayır," dedi Julie. "Senin bu konuda neler hissettiğini biliyor olmalı. Ne düşünüyordu? Ona her şeyi anlatmadın mı?"

"Biliyordu," dedi Tully. "Anlatmıştım."

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedi Julie sadece, tekrar tekrar. Eve bakınca Tully'nin Teksas Caddesi'ndeki eve baktığında gördüğünün ne olduğunu anladı. "Durumu nasıl peki?" diye sordu. "Senin düşündüğünden daha iyi mi?"

"Hayır, Julie. Benim düşündüğümden iyi değil. Hiçbir şey benim düşündüğümden iyi değil."

Julie, Robin'i, onun nazik yüzünü, lisedeyken Tully'ye bakan nazik gözlerini düşündü. Robin'in Hedda Makker'ı buraya kötülük olsun diye getirdiğine inanmak istemiyordu. Belki de aptallığından yapmıştı böyle bir şeyi.

Tully, Julie'nin koluna dokundu. "Anlat bana," dedi. "Yolculuk nasıl gidiyor?"

"Ah, güzel," diye yalan söyledi Julie. "Harika. Hiç şikâyetim yok."

"Okula gitmekten daha mı çok seviyorsun yolculuğu?"

“Ah, evet, çok daha fazla!” diyerek yalan söylemeye devam etti Julie. “Çok güzel. Açık havada çalışıyoruz. Sağlıklıyız. Bilirsin, beden zihni besler derler. Gerçekten çok mutluyuz.”

“Hı hı,” dedi Tully.

Julie, Tully’nin o soruyu sorup sormayacağını merak etti. Eğer sorarsa ona söylerdi.

Birkaç dakika daha oturdular. Tully ona Robin’in yakında eve geleceğini, yemek yapması gerektiğini söyledi.

“Sen yemek mi pişiriyorsun?” diye sordu Julie. “İşte buna çok şaşırdım.”

“Evet,” dedi Tully. “Ben ve mikrodalga fırınla geçirdiğim on iki dakika.”

“Onun için yemek pişirmen Robin’in çok hoşuna gidiyor olmalı.”

“Bayılıyor,” dedi Tully ayağa kalkarken. “Silip süpürüyor pişirdiklerimi.”

“Genelde eve ne zaman gelir?”

“Duruma göre değişiyor,” dedi Tully kaçamak bir şekilde. “Çoğunlukla geç saatlere kadar çalışıyor.”

Birlikte evin güney tarafından dolaşp ön kapıya geçtiler. Tully verandadaki salıncağa Boomerang’la birlikte oturdu. Julie karşısında duruyordu. “Shakie’nin evleneceğini duydum.”

“Frank iyi biri.”

“Jack geçen Noel gelmedi mi?”

“Ah, geldi,” dedi Tully. “Ama Shakie, Frank’le nişanlanmıştı bile.”

“Ah,” dedi Julie. “Yani Jack’e aldırmadı mı?”

“Aldırmamak mı? Frank’ten ayrılıp Jack’le iki hafta geçirdi.”

“Sonra da Jack çekip gitti mi?”

Tully başını salladı. “Shakie de Frank’e geri döndü. Evlilik için kesin planlarını yaptılar.”

“Anlıyorum,” dedi Julie. “Peki, Noel’de ne olacak?”

“Korkarım aynı şey olacak,” dedi Tully.

Julie buna inanamayarak başını iki yana salladı. “Frank bunu kaldıracabilecek türde bir adam mı?”

“Hangisi değil ki?” diye sordu Tully.

Evet, diye düşündü Julie, hangisi değil ki? Sevdiklerimiz için yaptığımız şeyler. Katlandığımız şeyler. Çadırda uyuyup çiğ mısır

yalıyoruz. Annelerimizi görmüyoruz. Duş almıyoruz. Arkadaşlarımızı özlüyoruz. Bütün arkadaşlarımızı. Ayrı yollara giden bütün arkadaşlarımızı.

Julie boğazını temizledi. "Sizi gerektiği kadar arayıp sormadım..."

Tully onun sözünü kesti. "Önemli değil. Anlıyorum. Gerçekten."

"Hâlâ St. Mark's'a gidiyor musun?" diye sordu Julie dikkatle. "Annem bana seni pazar ayinlerinde görmediğini söyledi."

"Ah, hâlâ gidiyoruz," dedi Tully. "Her pazar. Ama ayine o kadar sık gitmiyoruz. Bütün o insanlar falan... Boomerang biraz huysuzlanıyor. Ben de öyle. Daha sonra gidiyorum. Genellikle Boomerang'ı Robin'le bırakıp birkaç dakikalığına gidiyorum. Bazen öğleden sonra gidiyorum, sonra da alışveriş falan yapıyorum."

Julie yine boğazını temizledi. "Buna memnun oldum Tully. Gerçekten."

Tully'yi ve Boomerang'ı öpmek için eğildi. "Hoşça kal," diye fısıldadı. "Söz veriyorum. Artık seninle iletişimimi koparmamaya çalışacağım."

"Bana söz verme Julie. Yalnızca arada bir gel."

Julie, Boomerang'ın başına dokundu. "Senin anne olduğuna inanmıyorum," dedi şefkat dolu bir sesle. "Bir oğlun olduğuna inanmıyorum."

"Buna inanamayan bir tek sen değilsin," dedi Tully, Boomerang'ın bacağıyla oynayarak. "Bana Laura'yı anlat."

Julie biraz uzaklaşıp gözleri hafifçe parlayan Tully'ye baktı. Birden yüreği yerinden oynadı. Onunla konuşmak o kadar da kötü olmayacaktı.

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Kim olduğunu."

"Laura, arkadaşım," diye açıkladı Julie.

"Arkadaşın."

"Benim... eşim."

"Eşin. Anlıyorum." Tully uzanıp Julie'nin elini çimdikledi, sonra da gülümsedi. "Tom'la ne yapacağını bir türlü bilememenin nedenini şimdi anlıyorum." Yüzü yumuşadı. "Jen bunu bilseydi çok gülerdi."

"Biliyordu," dedi Julie.

Tully sessiz kaldı. "Biliyor muydu?" dedi sonunda. "Güldü mü?"

“Karnı çatlayana kadar,” diye cevap verdi Julie sesi titreyerek. *Acaba Tully de benim gördüğümü görüyor mu, diye düşündü. Tully de Jennifer’in gülen yüzünü görüyor mu?*

Tekrar eğilip yanağını yumuşak bir şekilde Tully’nin yanağına bastırdı. “Onu hep özlüyorum, biliyorsun,” diye fısıldadı.

Tully cevap vermedi.

Julie anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Kendine iyi bak Tully.”

“Sen de kendine iyi bak Julie.”

“Senin için bir anlamı var mı bilmiyorum ama sen doğru şeyi yapmışsın. Doğru şeyi yaptın Tully Makker,” diye tekrarladı Julie. “Bence okula dönmek için her zaman vakit var, o istediklerini her zaman yapabilirsin. Ama şu sahip olduklarına bir bak.”

Tully dudakları gergin bir şekilde, “Ya,” diye fısıldadı. “Bir bak şunlara.”

Julie ıslak yanağını Tully’nin kuru yanağına sürterek, “Robin’i hep sevmişimdir,” dedi.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Tully. “Belki de onunla sen evlenmeliydin.”

“Seni seviyorum Tully.”

Tully yalnızca başını sallamakla yetindi. Julie yüzünü sildiği sırada Tully’nin gözlerini yakından gördü. Yürüyerek uzaklaşırken Tully’nin gri gözlerinde gri ruhunu görmenin ne kadar zor olduğunu düşünüyordu.

Kapıya varınca geri dönüp seslendi: “Evin çok güzel!”

“Çok güzel!” diye tekrarladı Tully ona el sallayarak. “İyi hasatlar.”

Wichita

Eylül 1982

Julie gittikten sonra Tully verandadaki salıncakta oturmaya devam etti. Evin ön tarafı kuzeydoğuya baktığı için güneşi göremiyordu ama caddeyi görebiliyordu. Boomerang'la birlikte orada uzun süre oturup sallandılar. Boomerang bir süre uyuyup uyandı. Tully bebeğin karınını Julie'yi düşünerek doyurdu. Ona ne olmuştu? Neler yapıyordu?

Evi benimkinden biraz daha büyük gibi görünüyor. Evi Iowa'da bir tarla, Nevada'da bir çöl, buranın batısında bir yerdeki bir ova ama o yine de çadırının dışında oturuyor, çadırından, arabasından dışarıya bakıyor ve evinin orası olduğunu düşünüyor. Evinin oralarda bir yerlerde olduğunu düşünüyor, burada değil. Ve evimizi nasıl bulacağımızı ikimiz de bilmiyoruz.

Ah, bu çok saçma. Pekâlâ biliyoruz. Gayet iyi biliyoruz. Tüm hayallerimizin sert Kansas rüzgârı tarafından alınıp götürülmeyi beklediği kırılğanlığın olduğu yer. Nerede olduğunu biliyoruz ve bu bizi boğuyor. Eskiden ona dokunmak için okuldan Sunset Court'a koşardık. Şimdiyse üzerine çiçek koymak için ağır adımlarla St. Mark's'a yürüyorum.

Boomerang'ı salıncakta sallarken ona alçak sesle eski bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Boomerang mutlu olduğunu gösteren sesler çıkarıyordu. "Çok güzel bir ev," dedi Tully melodik bir sesle. "Her zaman istediğim bir şeydi. Ve baban, Boomerang, her şeyin parasını ödedi."

Julie'ye gerçeği söylemişti; Robin az sonra eve geliyordu. Ancak Tully onun için yemek hazırlayacak değildi. Robin eve gelip dün Millie'nin pişirdiği yemeklerden ne kaldıysa onunla idare edecekti.

Millie her gün yemek yapıyordu ama bugün günlerden salıydı ve salı günleri Millie izinliydi.

Bu yüzden Robin başının çaresine bakacaktı ve bu, Tully'nin umurunda bile değildi. Robin hakkında pek düşünmüyordu artık. Nadiren konuşuyorlardı. Tully güneş yapraklardan yansımayı kesip dünyayı kızıla boyayana kadar verandada oturmaya devam edecekti. Sonra içeri girip küçük Robin'i yıkayacak ve yatmaya hazırlayacaktı.

Jeremy nasıl görünüyordu, diye düşündü. Neredeyse unuttum. Birlikte neredeyse bin beş yüz kilometrelik yola gideceğim bir adamdı o, birlikte yaşadığım, seçtiğim adam ve şimdi ben onun nasıl göründüğünü bile hatırlamıyorum. Hayır, planlarımızı çok iyi hatırlıyorum. Planlarımız vardı. Yanımda olacaktı ve Kaliforniya'yı görecektim. Ondan sonsuza dek ayrılmak için eşyalarımı toplarken ve artık yapabileceği hiçbir şey yokken bana bakamayan mavi gözleri vardı. "Kimin oğlu olduğu umurumda değil. Tully, lütfen. Lütfen gitme. Öyle demek istemedim. Lütfen gitme," demişti.

Ama Tully öyle bir hayatı yaşayamayacaklarını biliyordu. Ne kendisi ne de Jeremy yaşayabilirdi.

Sevgili Jeremy. Kalbini kırdım mı? Evet. Nasıl göründüğünü unutmuş olabilirim ama bunu hatırlıyorum.

Uyuyan oğluna baktı. Zihninin içinde usul usul çalan bir melodi vardı ama Tully onu tam olarak çıkaramıyordu. Oğluna biraz daha sarılıp onu salladı, salladı. *Bir verandam ve verandada salıncağım var. Boomerang ve ben her gün o salıncakta sallanarak şarkı söylüyoruz, sallanıyor ve şarkı söylüyoruz. Ve caddeyi seyrediyoruz. Küçükken yatağıma oturup etrafımdaki her şeyden kurtulmak için sallanırdım, şimdi bu salıncakta oturup oğlumla birlikte sallanıyorum. Çünkü gerçek şu ki burada oturup ön bahçeye, verandaya, parmaklıklara, pencerelere, meşelere ve sedirlere bakarken aslında gerçekten gördüğüm şey Tracy Scott'ın karavanı.*

Onun karavanını arkamda, oğlunu önümde görüyorum. Kansas Bulvarı ve demiryolu da önümde. Hepsi bu. Burada oturuyorum ama bunu görüyorum.

Artık bir evim var, hem de ne ev. Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası var içinde.

Tully evin içini ilk kez gördüğünde yedi aylık hamileydi ve beli ağrıyordu. Robin, Teksas Caddesi bin beş yüz bir numarada yaşayan seksen dört yaşındaki dulla anlaşılmayı yeni yapmıştı. Tully evi satın alınana kadar görmek istememişti. Hayır, öyle değildi. Evi görmeyi hiç istememişti ama ev satın alınınca başka seçeneği kalmamıştı. Teksas Caddesi bin beş yüz bir numara. Oturma odası birinci katın neredeyse tamamını kaplıyordu. Zemin ön kapıdan arka kapıya kadar parke kaplıydı. Caddeyi ve gün doğumunu gören cumbalı bir penceresi, arka bahçeyi ve gün batımını gören başka bir cumbalı penceresi vardı. Eve yerleştiklerinde Robin kanepeli tam sağa yerleştirdi, böylece Tully ve Boomerang ya da küçük Tully gün içinde iki pencereden de dışarısını görebileceklerdi.

Evin arkasında dev bir mutfak vardı. Meşe ağacından devasa bir masa, iki kişilik kanepeli, kitap rafları ve bitkiler için yer vardı bu mutfakta. Mutfak kapısı bahçeye açılıyordu, böylece Tully mutfaktayken Boomerang'ı arka bahçedeki salıncağa koyup içeriden onu seyredebilirdi. Evin kuzey tarafında küçük bir çalışma odasına açılan bir yemek odası vardı. Eve ilk taşındıklarında bir iki kez bu yemek odasını kullanmışlardı.

Evin güneyinde küçük bir kış bahçesi vardı ve Tully orada bitkilerini yetiştiriyordu. Kaliforniya Odası'ydı oranın adı. Yalnızca iki tür bitki vardı içeride: yüzlerce kaktüs ve düzinelerce minik palmye ağacı. Robin palmye ağaçlarını yaz başlamadan önce almıştı.

Onları tatile gitmek için işten ayırlamadığından almıştı. Kış bahçesinde iki kişilik hasır bir kanepeli, masa ve sandalyeler vardı. Küçük Robin hasır eşyaların çıkardığı sestten hoşlanıyordu, bu yüzden Tully gün içinde onunla oturup hasırla oynuyordu. Küçük Robin hasırın sesini dinleyip palmye ağaçlarını seyreliyordu.

Üst katta beş yatak odası vardı. Üç pencereli geniş yatak odası kuzeydoğuya ve kuzeye bakıyordu. Küçük Robin'in yatak odası güneydoğuya ve gün doğumuna bakıyordu. Diğer üç yatak odası ikinci katın çeşitli yerlerine dağılmıştı. İki tanesine hiç dokunulmamıştı ve üçüncüsü Hedda Makker'a verilmişti.

Robin ve Tully evlenip Teksas Caddesi'ndeki ev hakkında konuşmaya başladıktan sonra Robin'in tek şartı Hedda'nın Menninger'da kalmaması olmuştu. "Kimsesi yokmuş gibi," demişti.

“Ama kimsesi yok zaten,” demişti Tully de.

Robin onu dinlemiyordu. “İstedğim tek şey bu Tully. Senin iyi bir eş olmanı istemiyorum, iyi bir anne olmanı istemiyorum. Yalnızca Hedda’ya biraz nezaket göstermeme izin vermeni istiyorum.”

Tully ona bir daha asla annesiyle aynı evde yaşamayacağını söylemişti. “Anlamıyor musun? Onunla birlikte yaşadığım her ev Grove’a dönüşecek.”

Ama Robin kararından dönmüyor, onun Hedda’yla ilişkisinin çok sınırlı olacağına dair sözler veriyordu. Onun için bir hemşire ve terapist tutacaktı.

Tully, “Hayır,” demişti. “Bana bu evi alma. Burada yaşamak istemiyorum. Manhattan’da yaşarız. Umurumda bile değil.”

“Biz nerede yaşarsak yaşayalım Hedda, Menninger’da kalmayacak Tully,” demişti Robin. “Ve Teksas Caddesi’ndeki ev çok büyük. Birbirinizi görmek zorunda bile değilsiniz.”

“Hayır,” demişti Tully. “Hayır.” Robin, Tully’nin öz annesine davranış şekline “dayanamadığını” söylüyordu.

“Sana anlattığım hiçbir şeyi dinlemedin mi Robin?” diye sormuştu Tully.

“Hem de çok dikkatli dinledim. Ama o senin annen.”

“Evet, senin annen değil!”

Robin hareketsiz duruyordu.

“Benim bu evdeki her günümü mahvederek kendi anneni geri getireceğini mi sanıyorsun?” diye bağırmişti Tully.

Yüzünün rengi biraz solsa da Robin ona acımasızca bakmaya devam ediyordu.

“Robin o bir kötürüm, felçli,” demişti Tully yalvarırcasına. “Hiç kıpırdayamıyor. Banyoya gitmek için yardıma ihtiyacı var. Diyaliz makinesine ihtiyacı var. Hemşireye, aşçıya ve masöre ihtiyacı var. Hareket ettirebildiği tek yeri ağzı. Onu evimde istemiyorum! Ben ona bakamam, çocukla yeterince meşgul olacağım zaten. Bizim çocuğumuzla,” diye eklemişti durumu vurgulamak için.

Robin yüzünü buruşturmuştu. “Bana bu zırvalarla gelme Tully. Yapacak hiçbir şeyin olmasa bile annene bakmazdın. Ve çocuğun ‘bizim’ olup olmadığını da göreceğiz, öyle değil mi?”

Tully sabrının sonlarına gelmişti. “Robin, neden bu kadar acımasızsın? Anlamıyor musun? Ben on altı yılımı bir daha onunla beraber yaşamamaya çalışarak geçirdim. Yalnızca bunun için yaşadım, neden şimdi bunu yapıyorsun bana?” Sesi çok zayıf çıkıyordu. “İsteddiğini elde ettin, beni elde ettin, seninle evlendim, daha ne istiyorsun?”

“İstedığımı elde ettim, öyle mi?” demişti Robin alaycı bir şekilde. “Gerçekten mi? Kız arkadaşım ne zaman dans etmeye gitse biriyle yattı, sonunda düzenli aralıklarla yatmayı istediği bir şair bulup bizimle de dalga geçti, yarı istemeyerek onu seçti ve sonra onu hamile bıraktığını anlayınca çocuğu için bir baba istedi. Benim istediğim buydu, öyle mi?”

Tully onun karşısında sessiz duruyordu. Şükran Günü perşembe-siydi ve yalnızca altı gün önce evlenmişlerdi. Şükran Günü yemeği için Brucelara gideceklerdi.

“Anlıyorum,” demişti Tully. “Yaramazlık yaptım ve beni cezalandırmak için annemi evimize getiriyorsun. Yaptığın bu mu? Cezam bu mu? Nesin sen? Tanrı mı? Tanrı mısın sen Robin?”

“Hayır,” demişti Robin ama Tully anlıyordu. Nafile bir çabası daha olmuştu. “Robin,” demişti zayıf bir sesle. “Lütfen. Anneme karşı neler hissettiğimi biliyorsun. Sana yalvarıyorum, bunu bana yapma. Bunu bize yapma. Evliliğimize... Birlikte geçireceğimiz hayata başlamanın yolu bu değil.”

Bu sözcükleri söylemek ne kadar zordu. Bir önceki cuma günü ne beyaz ne de krem rengi olan sade bir elbiseyle Robin'in yanında dikilmiş ve şu sözleri duymuştu: birlikte bir hayat. Nikâh memurunu ve onun siyah cübbesini görmüştü. Nikâh dairesinin dışındaki güneşi, kışı bekleyen çıplak ağaçları görmüştü. Şükran Günü'nü bekleyen ağaçları. Nikâh memurunun ve Robin'in sesi kafasının içinde yankılanıyordu: “Tuuuuullllyyyy... Tuuuuu... lllllyyyyy...”

“Birlikte hayatımıza başlamanın yolu bu değil,” diye tekrarlamıştı Tully. Ama Robin ona alaycı bir şekilde bakıp, “Bunu sen mi söylüyorsun Tully Makker? Sen mi?” demişti.

“Robin,” demişti Tully tekrar. “Seni incittiğimi biliyorum ve senden özür diliyorum. Yaptıklarımı telafi etmek için elimden geleni yapacağım. İyi bir eş olmaya çalışacağım, hatta iyi bir anne ve Tanrı biliyor ki bunun için karşımda iyi bir örnek yoktu. Elimden geleni

yapacağım. Ama bunu yaparak beni incitmeye çalışma Robin. Bizi daha başlamadan mahvetme. Bizi bu kadar çabuk bitirme. Yaptıklarımıza karşılık beni incitme.”

“Tully,” demişti Robin. “Melodram yapıyorsun, üstelik beni yanlış anlıyorsun. Anneni buraya seni incitmek için getirmiyorum. Gerçekten, ben öyle bir şey yapmıyorum. Birincisi, bu seninle ilgili bir şey değil. Ama doğru olanı yapmaya çalışabilir ve yetişkin bir kadın, bir anne adayı olarak annenle aranda barışı sağlayabilirsin.”

“Robin, saçmalıyorsun!” diye kükremiştir Tully. “Büyük bir nezaket göstererek bu konunun benimle bir ilgisi olmadığını söylüyorsun, çok haklısın, bu işin benimle ilgisi sıfır, değil mi? Anneme karşı çok nazıksın ama kendi annene tek bir sözcük bile söylemeden ölmesine izin vermişsin, seni sahtekâr, seni piç kurusu!”

Rengi biraz daha solan Robin yumruklarını sıkıyordu ama hepsi o kadardı.

Ev satın alınmış, parası ödenmişti. Gıcır gıcır yüz dolarlık banknotlar halinde, üç bin beş yüz tane. Tully’nin annesi satın alınmış, parası ödenmişti. Tully’nin de. Herkes satın alınmış, parası ödenmişti ve aynı evde birlikte yaşamaya başlamışlardı.

Tully ve Robin 10 Şubat 1982’de, Tully yirmi birine bastıktan kısa bir süre sonra Manhattan’dan taşınmışlardı.

Robin, Hedda Makker’ı bir hafta sonra eve kendisi getirmişti. Tully evde değildi. *Tootsie*’yi seyretmeye gitmişti. Daha sonra gece olana kadar St. Mark’s’ta kalmış, ardından Shaki’e gitmişti. Sabahın ikisinde eve geldiğinde Robin uyanıktı ve onu bekliyordu. Koltuğundan suçlarcasına ona baktıktan sonra kalkıp yatmıştı.

Tully, Hedda’ya merhaba demek için yukarı çıkmamıştı. Ertesi sabah Robin, Hedda’yı kahvaltıya indirince Tully kahkahasını tutamamıştı: Seksen kiloluk bir adam, yüz kiloluk bir külçeyi taşıyordu. Tully üç yıl içinde belki üç kez gördüğü annesine başıyla selam verirken günlerden pazartesi olduğunu ve Robin’in işe gitmesi gerektiğini hatırlamıştı.

“Gitmeden önce onu yukarı çıkarmayı unutma,” demişti.

“Ah, Tully.”

“Önemli değil Robin,” demişti Hedda ağır ağır. “Bana karşı hiçbir zaman nazik olmadı o.”

Robin, Hedda'yı yukarı çıkarmıştı.

O hafta Tully her akşam Shakie'ye gitmişti. Cumartesi günü Robin kardeşlerini ziyaret etmek için Manhattan'a, Tully de Bay ve Bayan Mandolini'yi ziyaret etmek için Lawrence'a gitmişti.

Ertesi hafta Tully gün içinde Washburn Kütüphanesi'ne ya da sinemaya gitmişti. Akşamları Shakie'yi ziyaret ediyordu. Gece geç saatte eve geldiğinde Robin hep buz gibi bakışlarla koltuğunda oturmuş, onu bekliyor oluyordu.

Hedda'nın hemşiresi her gün gelip gidiyordu. Ara sıra geceleri kalıp odalardan birindeki bir yataкта yatıyordu. Hedda'nın terapisti de her gün gelip gidiyordu.

Tully doğum yapmadan önceki birkaç hafta içinde terapist, Tully'den annesini temiz hava alması için dışarı çıkarmasını istemişti.

"Belki onu iple camdan sarkıtabiliriz," demişti Tully de. Terapist ona sitemkâr ve soğuk bakışlar atmıştı. Tully adamın kendisine ikinci defa aynı şekilde baktığını gördüğünde de onu kovmuş, Robin de yeni bir terapist bulmak zorunda kalmıştı.

Sonunda nisan ayında Robin eve bir müteahhit getirmiş, ondan yemek odasını ve bitişindeki çalışma odasını Hedda'nın odası haline getirmesini istemişti. "Artık annemin benim evimde bir köşesi var, tıpkı Lena teyzemin annemin evinde bir köşesi olduğu gibi," demişti Tully.

Hedda'nın Tully'yle konuşmak için bulunduğu birkaç girişim acımasız bir sessizlikle karşılanmıştı. Tully birkaç kez odayı terk etmişti. Çoğunlukla da evi. Hedda geldikten üç hafta sonra Robin bir şeyler söylemek zorunda kalmıştı. "Tully bu çok saçma..."

"Bence de," diye onaylamıştı onu Tully.

"Annemi incitiyorsun." Tully cevap vermeyince Robin sözlerine devam etmişti: "Seninle konuştuğunda ona evet ya da hayır diyor, gerisine aldırımıyorsun. Aşağıya indirilince odadan çıkıyorsun. Bahçedeyse içeri giriyorsun, içerideyse evden çıkıyorsun. Sana ulaşmaya çalıştığını göremiyor musun?" Sesi titriyordu. "Bunu göremiyor musun? Annen olması, seninle iletişim kurmaya çalışması senin için önemli değil mi?"

Tully yine hiçbir şey söylemeyince Robin bağırmaya başlamıştı. "Eee? Bir şey söylesene!"

Tully ifadesiz bir şekilde bakmıştı ona. “İlerleme kaydediyor mu?”
“Evet!” demişti Robin iç çekerek. “İki elini de oynatabiliyor artık ve dizlerini bükmeye başladı.” Tully sessizdi.

“Neden soruyorsun?” diye sormuştu Robin.

Tully gözlerini kısarak buz gibi bakmıştı ona. “Çünkü artık ellerini hareket ettirebildiğine göre, doğduğu zaman onu bebekten uzak tutmanın bir yolunu bulmanı tavsiye edeceğim sana.”

12 Mart Cuma günü sabah saat dokuz buçuk gibi kütüphanede oturmuş Dostoyevski’nin *Budala*’sını okurken Tully’nin suyu gelmişti. Tully önce bir ıslaklık hissetmiş ve *aman Tanrım, yoksa altına mı kaçırdım*, diye düşünmüştü. Kaslarını sıkıyordu ama su gelmeye devam ediyordu. Ayağa kalkamayacak kadar utandığı için bir süre hiçbir şey olmamış gibi oturmaya devam etmişti, akıntının kesilmesini umuyordu yalnızca.

Budala’yı okumaya devam etmişti.

Birkaç dakika sonra insanlar ona baksa bile kesinlikle ayağa kalkması gerektiğine karar vermişti. Neyse ki üzerinde siyah, bol bir pantolon ve dizlerine kadar uzanan bir kazak vardı ve ıslaklığın büyük bir kısmı bunların altında kalmıştı.

Banyoya gittiğinde şüphesi doğrulanmıştı, evet, gerçekten ıslaktı. Artık daha az su geliyordu; suyun çoğu külotunda, pantolonunda ve oturduğu sandalyedeydi. *Hımmm*, diye düşünmüştü. *Doğuruyor muyum?* Kütüphaneden Robin’i aramayı aklından geçirmişti ama sonra, *ya yanlış alarmsa*, diye düşünüp Stormont-Vail’e Camaro’suyla tek başına gitmişti.

“Galiba bebeğim geliyor,” demişti danışma masasındaki hemşireye. “Ama emin değilim.”

“Sancınız var mı?”

“Emin değilim.” Tully rahminin kasıldığını hissediyordu ama bu kasılma son birkaç gündür hissettiklerinden farklı değildi. Âdet sancılarından biraz daha şiddetliydi, o kadar.

Hastaneye yatış işlemleri yapmış, acil müdahale odasına alınmış ve tek başına bırakılmıştı. Duvarda zamanı gösteren çirkin, yuvarlak bir saat vardı. Saat 10.35’ti. Tully sırtüstü yatıp derin derin nefes almaya başlamış, yatağın iki yanını sıkıca kavramıştı. Arada bir karnında

şiddetli bir kasılma oluyor ve yatağın kenarına daha sıkı sarılması gerekiyordu. Sonra sancı geçince Tully yatağın kenarını bırakıyordu. *Daha sıkı tut ve bırak. Gözlerini kapatmıştı. Daha sıkı tut ve bırak. Gözlerini açmıştı. Tekrar kapatmıştı. Daha sıkı tut, bırak, daha sıkı tut, bırak. Daha sıkı tut, daha sıkı tut, daha sıkı tut, daha sıkı tut...* Gözlerini tekrar açtığı anda saat 10.55'ti ve saçları sıırılsıklamdı.

Doktor onu muayene etmek için gelmişti. Tully artık yatağın kenarını bırakmıyordu. Sıktığı dişlerinin arasından, "Galiba doğuruyorum!" diye bağırıyordu.

"Neden buna benim karar vermeme izin vermiyorsun?" diye sormuştu doktor nazikçe.

Ama Tully'yi muayene eder etmez yutkunup odadan fırlarken, "Kımıldama, kımıldama, hemen geliyorum, hemen," demişti. Tully onun dışarıda bağırarak bir şeyler söylediğini duymuştu ama bilincini kaybetmek üzereydi. Yatağın kenarını biraz daha sıkı tutmuştu. Nefesleri düzenli değildi artık, daha çok bir labrador gibi soluyordu.

Doktorlar ve hemşireler hızla içeri dalmışlardı. Tully gözlerini açmış ve saatin 10.59 olduğunu görmüştü.

11.06'da da bir erkek bebek dünyaya getirmişti. Başlangıçta bebek küçük, mor bir şeydi ama ağlamaya başladıktan sonra rengi tatlı bir pembeye dönüşmüştü. Bu iyiydi. Doktorlar ve hemşireler bebeğin saat 11.03 gibi görünen kafasını yakalamak için Tully'nin yanına tam zamanında gelmişlerdi. Tully oğlanın başına dokunmak için eğilmemişti, yatağın kenarını bırakamıyordu. Ama bebek dışarı çıkınca hemşire onu aldığı için Tully kendini üzgün hissetmişti. Bebeği kucağına almak istiyordu. Birinin bebeği karnına koymasını istiyordu. Hayal meyal hemşirenin bebeğin gözüne bir şey damlattığını, onu tırtıldığını ve üzerindeki kırmızı kalıntıları sildiğini gördü. Doktor bacağına bir iğne yaparken Tully'ye bir şeyler söylüyordu. İçinde bulunduğu rüyaya benzer durumda Tully'nin istediği tek şey bebeğini kollarına alabilmektir.

Ve sonra onu kucağına almıştı... *Aah, işte.* Bebek beyaz bir bataniyeye güzelce sarılmıştı, yalnızca başı dışarıdaydı. *Evet. Aslında seni Jeremy'nin bebeği olarak da yutturabilirmişiz, öyle değil mi?* Bebeğin burnuna dokunmuştu. *İşte. İşte.* Eğilip dudaklarını onun yumuşacık, nemli başına dokundurmuştu.

Doktor şaşkınlık ve rahatlamayla başını sallıyordu. “Eh, sen olağanüstü bir kadınsın Tully DeMarco, değil mi? Olağanüstü bir kadın. Sağlam hamurdan yapılmışsın. Tek bir çığlık bile çıkmadı ağzından, tek bir çığlık bile. Ama oğluna bir bak, dört buçuk kilo. Zavalcılık, sana hemen dikiş atmamız gerekiyor, biraz yırtığın var ama çok kötü değil. Tanrım, çok iyiydin. Hem de tek başına. Son hastamın yanında bir dakika fazla kalsam ne olurdu, düşünmek bile istemiyorum. Buraya gelmek için neden bu kadar bekledin? Sancın yok muydu?”

Tully başını iki yana sallamış, “Hiç sancı hissetmedim,” demişti.

Tully’ye dokuzu içeride olmak üzere on yedi dikiş atılmıştı. Yırtığı çok kötüydü ve görünüşe göre, yapılan iğneye rağmen rahmi kapanmıyordu ve kanaması devam ediyordu. Oraya geldiğinde Robin’den yarım litre kan vermesi istenmişti. Tully genel alıcı AB, Robin ise genel verici pozitif O kan grubuna sahipti. Robin kolunu sıvayarak, “Yarım litre mi?” demişti. “Neden o kadar az? Genellikle insanın bütün kanını emer.”

“Bebeği gördün mü?” diye sormuştu Tully.

“Kucağında tutuyorsun, elbette gördüm,” demişti Robin.

Tully gönülsüzce Robin’in bebeği kucağına almasına izin vermişti ve birkaç saniye sonra, “Galiba karnı aç, onu bana ver,” demişti.

Robin bir süre onun bebeği emzirmeye çalışmasını seyrettikten sonra yatağın kenarına oturup, “Neden beni aramadın?” diye sormuştu.

“Doğurmak üzere olduğumu bilmiyordum. Çok çabuk oldu.”

“Ya...” Robin boğazını temizledi. “Doktorların söylediğine göre rahim duvarı doğumdan önce zarar gördüğü için şu anda sorun yaşıyormuşsun.”

“Sana böyle mi söylediler?” demişti Tully ona bakmadan.

“Evet, bana ne sordular biliyor musun? Bunun senin ilk hamileliğin olup olmadığını.”

“Sana bunu mu sordular?” demişti Tully âdeta fısıldayarak.

“Evet. Onlara evet dedim, bildiğim kadarıyla tabii. Ama onlar başlarını salladılar.” Robin duraksamıştı. “Öyle mi?”

“Elbette,” demişti Tully neredeyse kendi kendine konuşur gibi.

Robin onun elini okşamış ama Tully elini hafifçe geri çekmişti. Bunun üzerine Robin de gerilemişti.

“Adı ne olsun?” diye sormuştu Robin. “Henry’ye ne dersin? Babanın adı?..”

Tully başını iki yana sallamıştı. “Robin.”

“Efendim?”

“Hayır. Robin. Ona bu ismi vereceğiz. Robin DeMarco, Jr.”

Robin buna itiraz etmişti ama bu fazla uzun sürmemişti.

Sonraki birkaç gün de hastanede kalan Tully’nin kanaması devam etmişti. Robin’den bir kere daha kan vermesi istenmişti. Tully hastanede normalde üç gün kalınırken beş gün kalmıştı ama bu sorun değildi. Robin’in Tully’ye verecek bol bol kanı vardı.

Tully bebeğiyle eve geldikten sonra Robin, Hedda ve Millie, Tully’nin bir ateşkes yapıp annesiyle aynı çatı altında yarı dostça da olsa yaşaması için birkaç girişimde daha bulunmuştu. Ama aradan iki ay daha geçmesine rağmen Tully’nin davranışlarında bir değişim olmamıştı. Bunun üzerine herkes uğraşmaktan vazgeçmişti. Robin, Tully’ye onun eskisi gibi evden uzakta olmasından hoşlanmadığını, yanında oğluyla birlikte geç saatlere kadar dışarıda kalmasını istemediğini söylemişti. Bu yüzden ev halkı bir programa göre yaşar olmuştu. Tully evin içindeyken Hedda odasında kalıyordu, Tully arka bahçedeyken Hedda dışarı çıkmıyordu. Hedda’nın buna aldıracağı yoktu. Tully, Robin’e annesi için bir televizyon aldırması ve Hedda artık bütün gün odasında kalıp televizyon seyrediyordu.

Hedda’nın kendisinden uzaklaştırılması Tully’yi biraz rahatlatmış gibiydi. Evde daha fazla kalmaya başlamıştı. Robin de daha fazla çalışır olmuştu artık. *Eh, neden olmasın ki*, diye düşünüyordu Tully. Robin her şeyin bedelini ödemişti.

Teksas Caddesi’ne alacakaranlık çökerken Tully sallanmaya devam ediyordu. Robin’in arabasının sesini duydu, birkaç saniye içinde de eve geldiğini gördü. Robin, Corvette’inden inip her zamanki gibi ona el salladı. Tully de ona güçsüz bir şekilde karşılık verdi. Robin bahçe kapısını açıp eve kadar yürüdü, verandanın basamaklarından çıkıp verandayı geçti. Sağına, Tully’nin oturduğu yere doğru baktı.

Tully başını hafifçe kaldırdı, onun bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini kırpmadan başını başka yöne çevirdi. Robin omuzlarını dikleştirdi, oğlunun yanma gidip onu başından, Tully'yi yanağından öptü. Tully onun Paco Rabanne parfümünün kokusunu alabiliyordu. Her zaman harika kokardı zaten. Robin dönüp eve girdi. Tully sallanmaya devam etti. Uyanıp annesinin saçlarıyla oynayan Boomerang'a yavaşça şarkı söylemeye başladı:

*Hilekâr bir adam varmış
Eğri büğrü bir yolda yürüyormuş
Eciş bücüş bir para bulmuş
Kırık dökük çitlerin altında
Dalavereci bir kedi satın almış o parayla
Kedi namussuz bir fare yakalamış
Hepsi birlikte yaşamışlar
Küçük, berbat bir evde.*

Boomerang güldü. Tully de güldü. "Hoşuna gitti, öyle mi? Ne şeker şeysin sen! Peki ya buna ne dersin? Hoşuna giderse söyle bana." Bir süre düşündü.

*Bırak küçük kuşlar şarkı söylesin,
Bırak küçük kuzular oyun oynasın,
Bahar geldi, işte bahar geldi...
Ama eskisi gibi değil!*

*Bir yer hatırlıyorum,
Erik ağaçlarının büyüdüğü,
Sen orada başını kaldırdın
Ve çiçekler yüzünü kapladı.*

*Eğer küçük kuşlar şarkı söylerse
Ve küçük kuzular oyun oynarsa
Bahar geldi, işte bahar geldi...
Ama eskisi gibi değil!*

*Bütün kızcılık çiçekleri ağacın altında!
Erken bahar gidiyordu... ah, bahar gitti!
Ve işte ne senin ne benim hoşlandığımız yaz geldi,
Çiçek açma zamanı erken ama hiç meyve yok.*

*Bütün kızcılık çiçekleri ağacın altında,
Uçları kararmış,
Bütün kalbimle istediğim, benim için bir öbek olmaları
Ve o tarafa giden bütün yollar uzun otlarla kaplı!*

Boomerang ağlamaya başladı. Tully güldü. “Boomer, şiiri o kadar da ciddiye alma! Yalnızca aptalca bir şiir bu. Yalnızca Edna.” Boomerang yüksek sesle ağlamaya devam ediyordu. “Hişşşt, hişşşt, Boomer.” Çocuğu başının üstüne kaldırıp birkaç kez zıplattı, sonra eve girdi.

Yemek masasına oturup Robin'in yemek yemesini seyretti. Birkaç dakika birbirlerine sessizlik içinde baktılar. Robin onun yanma gelip Boomerang'ı aldı.

“Bu akşam çocuklar iskambil oynuyor,” dedi Robin.

“Harika.”

“Boomer'ı Millie'yle bırakıp benimle gelmek ister misin?”

Tully başını salladı. “Millie izinli.”

“Onu arayabiliriz.”

“Yeterince çalışıyor zaten. Rahat bırak onu.”

Robin tabağını lavaboya bıraktı. “Onu ve seni, değil mi?” dedi Boomerang'ı Tully'ye geri verip üzerini değiştirmek için yukarı çıkarken. Tully kucığında Boomerang'la onun peşinden gitti. “Neden ben çıkarken sen evde kalmıyorsun?” diye teklifte bulundu.

“Sen her zaman dışarı çıkıyorsun. Hiçbir zaman evde değilsin.”

“Ah, sen evde misin sanki?”

“Ben çalışıyorum.”

“Ben de çocuğa bakıyorum.”

“Evet, evet, biliyorum,” dedi Robin yorgun bir sesle. “Ama neden ona hep Teksas Caddesi'nden uzakta bakmak zorundasın? Neden Lawrence'ta, Shawnee Gölü'nde, Clinton Gölü'nde ya da Shakielerde değil de burada bakamıyorsun ona?”

“Nedenini biliyorsun.”

“Ah, rahatla artık Tully,” dedi Robin. “Bu konu çok eskidi. Gerçekten.”

Tully banyonun kapısına dayanıp onun tıraş olmasını seyretti. Robin iç çekti. “Evde kalmamı istiyor musun?”

“Evde kalmak istiyor musun?” Aslında Tully, Robin’in o gece evde kalmasını istiyordu. Onunla Julie hakkında konuşmak istiyordu. Eski arkadaşının karşısında sakın kalmıştı ama Julie’yi görmek ona ne olduğundan tam olarak emin olamadığı bir şeyi hatırlatmıştı. Bir şarkıyı. Ve bu konuda Robin’le konuşmak istiyordu.

“Çocuklara söz verdim,” dedi Robin.

Tully, Boomerang’ı yere bırakıp Robin’in arkasından yatak odasına girdi. Kollarını kavuşturup Robin’in bej rengi güzel bir pantolon, beyaz, pamuklu bir gömlek ve siyah Izod kazak giyişini seyretti. Çok yakışıklı görünüyordu. Lise yıllığında En İyi Giyinen Erkek seçilebilirdi. Tully dudaklarının gerildiğini hissetti. Birkaç dakika sonra Boomerang’ın, eteğini çekiştirdiğini hissetti. Küçük çocuk annesine tutunarak doğrulup ona baktı, gülümsedi. Tully de gülümseyip onu kucakladı.

“Evet,” dedi Robin onun yanından geçip oğluna bir öpücük verirken. “Sonra görüşürüz. Beni bekleme. Nasıl olduğunu biliyorsun.”

Tully yatak odasının kapısını Robin’in arkasından tekmeleyerek kapatırken, “Ah, evet,” dedi.

Robin gittikten sonra Boomerang’ı yıkadı. Boomerang küvette o kadar eğleniyordu ki bir süre sonra Tully de küvete girmeye karar verdi. Ama onun yarısı kadar bile zevk alamadı. Bir süre sonra kurulanıp bebek odasındaki sallanan sandalyeye çıplak halde oturup Boomerang’ı uyuyana dek emzirdi.

Boomerang iyi bir bebektir, Tully’nin beklediğinden daha iyi. Çok az şey beklemişti Tully. Hastanede yattığı beş gün boyunca onu seyretmekten başka bir şey yapmamıştı. Robin hastanede Tully’nin bebekle birlikte kalabileceği özel bir oda ayarlamıştı. Boomerang’ın hastanede yaptığı tek şey beyaz pamuklu battaniyelerin içinde uyumaktı. Tully onun saçlarına, kirpiksiz gözlerine ve dudaklarına dokunuyordu. Uyanmak istesin ya da istemesin onu günde iki kez beşikten alıp uyandırıyor. Uyanıp ağladığında da onu göğsüne yatırıp sallıyordu. İleri geri, ileri geri bebeği sallayıp, *ben anneyim*, diye düşünüyordu. *Benim annem*

bir anne, ben de anneyim. Bebeğinin göğsündeki başının verdiği his, daha önce hiç tatmadığı bir histi. O uykulu, yumuşak, ipeksi, minik baş. *Benim bebeğim,* diye düşünüyordu. *Benim bebeğim.*

Onu eve getirdikten sonra oturup seyretmeye devam etmişti. Ama bebek onu kesinlikle yoruyordu. Tully onu seyrederken bazen oturuyordu ama çoğunlukla uykuya dalıyordu. Sonra Boomerang gülücükler saçmaya başlamıştı. Önce ayrım gözetmeksizin Tully'ye ve Robin'e gülümsüyordu ama dışarıdaki yeşil çalılara ya da arabaya da gülümsüyordu. Kısa süre sonra Boomerang sadece Tully'ye gülümsemeye başlamıştı. Annesini gördüğü anda yüzü baş döndürücü mutlu bir yüze, yalnızca annesine gösterdiği bir yüze dönüşüyordu. Ona karnının doyurulacağını bilen küçük bir bebek gibi gülümsüyordu ve Tully onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmıyordu. Sabahları Boomerang ağlarken Tully onun odasına girmek için sabırsızlanıyordu çünkü kendisini görmenin onu neşelendireceğini, karşılığında kendisinin de neşeleneceğini biliyordu. Tully aralarındaki bağı hissediyordu. Kesinlikle fizyolojik bir bağdı bu. Boomerang ne zaman ağlasa Tully meme uçlarından süt sızmaya başladığını hissediyordu. Boomerang'ı kucakladığında küçük çocuk süt kokusunu alıyordu ve minik başı hemen aşağıya doğru eğiliyordu. Ağzı kocaman açılırken gözlerine hoşnut bir ifade yerleşiyordu. Daha sütün tadını bile almadan susuyordu. Yalnızca annesinin sütünün kokusunu almak bile yetiyordu ona.

Boomerang beş aylık olduğunda Tully'ye doğru uzanmaya başlamıştı. Yerde oturup küçük, tombul parmaklarını yalnızca "beni doyur" değil, "beni kucağına al" der gibi de uzatıyordu annesine. Ah, Tully onu hemen kucağına alıyordu. Bağına basıyor, emziriyor, yıkıyor, giydiriyordu. Ona kitap okuyor, göğsüne taktığı askıyla onu alışverişe ve kiliseye götürüyordu. Onu almadan odadan asla çıkmıyor, bazen banyoya bile götürüyordu. Boomer, Millie'yle kaldığında ağlıyordu, Robin'le kaldığında ağlıyordu ama Tully'yle birlikteyken yalnızca acıktığında ya da kucağa alınmak istediğinde ağlıyordu. Robin ve Tully oğullarına Boomerang lakabını vermişlerdi çünkü fark etmişlerdi ki onu nereye bırakırlarsa bıraksınlar o bir şekilde soluğu annesinin yanında alıyordu.

Tully kendisinden istenen ve yapması gereken şeyi yapıyordu ama yaptıklarını çoğunlukla Boomerang'ın yüzünün güldüğünü görmek için yapıyordu. Çünkü ona olan hislerine inanamıyordu.

Öte yandan her an Boomerang'ın *gerçek* annesinin kapıyı çalıp onu kendisinden alacağını, kendisinin de rahatlatarak iç çekeceğini ve Boomerang'ı ona teslim edeceğini düşünmeden edemiyordu. Tıpkı Damien'i teslim ettiği gibi, çünkü Damien onun değildi, çünkü Tully ona bakamazdı. Tully, Tracy Scott'ın her an kapıyı çalacağını hissediyor ve Boomerang'a bakıp Damien Scott'ı göreceğini düşünüyordu. Ama o gün henüz gelmemişti. Tully, Boomerang'a baktığında da gördüğü kendi küçük oğluydu.

Bazen Robin'in babalara has özgürlüğüne aldırımıyordu. *Dostlar, bakın, ben babayım. Bana bakın, oğlumun ve annesinin ihtiyaçlarını nasıl karşıladığuma bakın. Onlara istedikleri her şeyi verdim. Hiçbir eksikleri olmayacak. Her şeyi ayarladım. İşe gidiyorum, günde otuz kravat satıyorum çünkü bunun oğlumun karnını doyuracağını biliyorum. İşe gidip güneşin doğuşundan batışına kadar orada kalıyorum ve oğluma bakıyorum. Şanslı çocuk, değil mi?*

Tully'nin ödülü, Robin'in baba olarak oğlunun ihtiyaçlarını gidermesine rağmen Boomerang'm, babasını istememesiydi. Boomerang'm gözleri yalnızca annesini görüyordu. Aguları ve meme emişiyle ona gerçek kahramanın, annesi olduğunu hatırlatıyordu. Annesinin oğluydu o.

Tully annesinin alt kattan kendisine seslendiğini duyar gibi oldu ama ona aldırılmamaya çalıştı. Bunun üzerine annesi ona daha tiz bir sesle bağırmaya başladı. Tully aşağıya, annesinin odasına inip kapıda durdu. "Ne var?"

"Tully, suyum bitti, bana biraz su getirir misin?" dedi Hedda.

Tully homurdandı ama yürüyüp gitmeden önce isteksizce sordu: "Çay da ister misin?"

"Çay için hava çok sıcak Tully. Yalnızca su istiyorum."

Tully ona suyu getirdi. Annesinin odasına girdiğinde kokuyu almamak için nefesini tutuyordu. Sürahiyi komodinin üstüne koyup annesi için bardağa biraz su doldurdu. Hedda suyu içerken Tully onu seyretti.

“Teşekkürler Tully,” dedi Hedda. Tully, “önemli değil” der gibi elini şöyle bir salladı ama bir şey söylemedi. Etrafına baktı. Hastane beyazına boyanmış odada tek bir yatak, iki komodin ve açık bir televizyon vardı. Dergiler ve Agatha Christie kitapları etrafa saçılmıştı. Hedda hemşirenin cinayet ve kan dökme hikâyelerini okurkenki rahatlatıcı sesiyle uykuya dalmaktan hoşlanıyordu. “Pencereyi açayım mı anne?”

“Çok az, Tully. Üşüyorum.”

“Anne,” dedi Tully gidip pencereyi açarken. Sıcak esinti odanın havasını hemen tazeledi. “Eylül ayındayız. Hava sıcak.”

“Evet,” dedi Hedda. “Ama yakında gece olacak, üşüeyebilirim.”

Tully dışarı çıktı. “Beni çağır. Zaten Boomerang’ım yanımdayım. Gelip pencereyi kapatırım.”

“Teşekkürler Tully,” dedi Hedda. Tully kapıyı arkasından kapattı.

Oğlunu kontrol etti, bebek derin bir uykudaydı. Tully onun odasındaki sallanan sandalyede bir süre oturdu ama küçük Robin’in odasında oturup onun, pudrasının, battaniyelerinin kokusunu alırken, nefes alıp verişini dinleyip Mickey figürlü lambasını ve Minnie desenli perdelerini seyrederken her nasılsa Boomerang’ın odasının dışında bir dünya olduğunu bir an için unuttuyordu. Zihninin içindeki şarkıyı tekrar duyuyor, melodisini hatırlayana kadar unuttuyordu. Janis Ian’in on beş yaşındayken yazdığı bir şarkıydı bu. Tully şarkının melodisini biraz mırıldandı, sonunda gösterişsiz, yalnız ve acının peşini bırakmadığı Janis Ian’in “Hair of Spun Gold” gibi bir şarkıyı on beş yaşında nasıl yazabildiğine hayret etti. *Ben on iki yaşındayken yazmadığım için şanslıyım*, diye düşündü.

Boomer’ın meme emmek için uyanmasına daha iki saat vardı. Tully karanlık yatak odasında gözlerini kapatıp bir başka şarkı mırıldanmaya ve bu melodiye göre hareket etmeye başladı. Bacaklarına, karnına, göğüslerine dokundu. Şarkıyı mırıldanırken başı iki yana sallanıyor, bacakları yalnızca kendisinin duyduğu bir melodiyle hareket ediyordu.

“Bir zamanlar sana koşuyordum

Şimdi senden kaçıyorum

Senin verdiğin bu lekeli sevgiden

Ben sana bir delikanlının verebileceği her şeyi verdim

*Ve sadece bu da değil
Lekeli bir sevgi.*

*...Bana dokunma lütfen
Benimle dalga geçmene dayanamıyorum.”*

Birden durdu. Aklına, kalbini kıran bir kadını takip ederek geldiği sevgili Kansas'ından, kalbini kıran bir kadın yüzünden ayrılan Jeremy geldi. “Biraz farklı olamaz mıydın Tully?” diye fısıldadı. “Birazcık daha farklı?” Kollarıyla kendini sarıp yatak odasında bir aşağı bir yukarı yürürken boğazından alçak, ağlamaklı bir ses çıktı. Perdeler çekiliydi, sokak lambaları yanıyordu ve gölgeler odaya, Tully'nin üzerine düşüyordu. *Kahretsin*, diye düşündü. *Kahretsin*.

Ben bunun için mi, akşamın sekiz buçuğunda yatağa girmek için mi dua ettim, ağladım, lanetler yağdırdım? “Sana ne oldu Tully?” diye fısıldadı. “Kocan nerede?” *Uzakta. Uzaklarda. Bana şans eseri sahip oldu, bunu biliyor ve bunun için beni affedemiyor. Onu kim suçlayabilir ki?* Pencereye gidip camın kenarına oturdu.

Bitti, bitti, bitti. Her şey bitti... Her şey bitti çünkü bir adamla bir yalanı yaşarken diğerinin benim için her şeyi satın almasına izin veremezdim. Sallanmaya devam ederken avuçlarına dokundu. Altı ay önce ve Boomerang doğmadan iki hafta önce Tully, sekiz aylık hamileyken Teksas Caddesi'ndeki evinin küvetine oturup bileklerini kesmişti. Bileklerini kesmiş ve buna olabildiğince dayanmıştı ama özlemine duyduğu sesi duymak, dalgaların sesini duymak ona çok fazla gelmişti. Çok davetkârdı, çok rahatlatıcıydı o sesler. Küvetten kalkmak istiyordu ama o kadar da değil. Her zamankinden daha az. İsteddiği şey sonsuza kadar denizin sesini duymaktı.

Ellerini indirmiş ve bir daha kaldıramamıştı. *Önemli değil*, diye düşünüyordu. Bu yüzden başını geriye yaslayıp ellerini suyun içine sokmuştu. *Önemli değil. Her şey yoluna girecek...*

Onu küvetten Robin çıkarmıştı. Bileklerini çaresizce elleriyle tutup onu kendine çekmiş, sekiz aylık hamile Tully'yi küvetten çekip onunla birlikte yere yığılmıştı. Tully'nin bilinci gidip gelirken o bağırarak bir şeyler söylüyor, bulduğu bir havluyu onun bileklerine sarıyordu. Şimdi Robin'le evliyen, Jeremy'yle birlikte Kaliforniya'da

değilken, altı aylık oğlu varken ve yine annesiyle birlikte yaşıyorken pencerenin kenarında oturmuş, bileklerine dokunarak onları dokuz yıl önce ilk kez kestiği zamanı hatırlıyordu. 1973 sonbaharı. Wichita. Yaralarındaki iyileşmeyen sinir uçları zonklamaya başlamıştı. Wichita.

Dokuz yıl önce, on iki yaşındaki bir deri bir kemik Tully kusmaya başlamıştı. Kusmaya başlayınca yemek yemeyi bırakmıştı. Pastırma gözüne güzel görünmüyordu artık. Ne pastırma ne de spagetti sosu hoşuna gidiyordu.

Aynaya bakıyor, her gün biraz daha şolup süzülüğünü görüyordu ama aynada neden domuz pastırması yiyemediğini göremiyordu. Ne pastırma ne de ton balıklı sandviç. Haftalar geçiyor ve Tully hayatına her zamanki gibi devam ediyordu. Hâlâ kusuyordu ama karnının üstüne yatamıyordu artık. Acıyordu karnı. Böylece masasında oturarak uyumaya başlamıştı. Beş hafta pastırma yiyemeyip karnının üstüne yatamadıktan sonra kusmaları kesilmişti. Tully memnundu; evde hiç kimse onun bu yeni sabah alışkanlığını fark etmediği için memnundu. Ama karnı hâlâ acıyordu. Yaz yerini eylüle bırakmıştı ve Tully sonunda annesine karnındaki acıdan söz etmek zorunda kalmıştı. Hedda, Tully'ye patates kızartması ve gaz yapan yiyecekleri yemeyi kesmesini, sabahları portakal suyu içmemesini ve egzersiz yapmasını söylemişti. Birkaç haftadan sonra Tully annesine karnının içinde kabarcıklar patladığını söyledikten sonra Hedda ona mide yanmasını gideren tabletlerden vermişti. Tully aynada kendine bakıp duruyordu ama mide yanmaları bir türlü yok olmuyordu.

Sonunda Tully'yi kendi aile doktorlarına götüren Bayan Mando- lini olmuştu. Doktorun muayenehanesinden çıktıklarında Tully'nin elinden tutan Bayan Mandolini'ydi.

"Tully, ne yaptın sen?" diye fısıldadı arabaya bindiklerinde. "Kendine ne yaptın kızım? Neler yapıyorsun?"

Tully, Lynn'in neden söz ettiğini bile bilmiyordu. Hayatının büyük bir kısmı boyunca yaptığı şeyler dışında bir şey yapmıyordu. Yalnızca... evet, ama ne olmuştu? Kimin umurundaydı ki? Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?

Tully'yi Grove'a götürüp olanları Hedda'ya anlatan da ağlamaklı Bayan Mandolini'ydi.

"Beş aylık hamile mi? Bu nasıl olur?" demişti Hedda kızarak. Lynn'in arkasına saklanan Tully'nin üstüne atılmıştı hemen. O gün annesinin ona ilk kez "sürtük" dediği gündü. Tully bu sözcüğün ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

Lynn araya girmek istemişti ama ondan yalnızca evi terk etmesi istenmişti ve bir teşekkür bile edilmeden kapıya konmuştu. "Hamile mi? On iki yaşında mı? Hamile! Nasıl hamile olabilirsin?" diye haykırmıştı Hedda. "Gözümün önünden bir dakika bile ayırmıyorum seni!"

"Evet, anne, ayırmıyorsun," demişti Tully onun karşısında dimdik durarak. "Ne sen ne de Charlie enişte..."

Hedda, Tully'ye afallamış bir şekilde baktıktan sonra yüzüne bir tokat patlatmıştı. "Seni yalancı kaltak, neden söz ediyorsun sen?"

"Ne sen," diye tekrarlıyordu Tully ifadesiz bir sesle, "ne de Charlie enişte."

On iki yaşındaki hamile kızla yüzleştirilen Charlie, yapabileceği tek şeyi yapmıştı. Ellerini havaya kaldırarak yüksek sesle atıp tutmuş, bu suçlamaya cevap bile vermeyeceğini haykırmakla en yakın bara gitmişti.

Birkaç gün sonra kötü bir grike yakalanan Hedda on gün yaktan çıkamamıştı. Lena, Hedda'ya bakmış ve Charlie herkesten uzak durmuştu.

Sonunda Tully'nin narin bedeni Charlie eniştesinin sarhoş haldeki girişimini daha fazla gizleyemeyince Lynn ve Tony Mandolini, Tully'yi Wichita'ya götürmüşlerdi. 1973 sonbaharıydı ve kürtaj hem yasa dışı hem de çok pahalıydı. Kürtaj yaptırabilmek için Wichita'ya kadar gitmek zorunda kalmışlardı. Bir açıklama yapmaları gerekiyordu. Lynn ve Tony neden kızlarının (kliniğe Tully'nin kendi kızları olduğunu söylemişlerdi) hamileliğinin bu kadar ilerlemesine izin vermişlerdi? Neden söz ediyordu bunlar?

O gün Tully için anlamı olan tek şey, Natalie Mandolini olarak anılmasıydı. Hoşuna gitmişti bu. Jen'le aynı soyadını taşıdığı tek gündü o gün.

Lynn ve Tony bekleme odasında Tully'yle birlikte oturmuşlardı. "Natalie Mandolini," diye çağırmişti hemşire onu. Tully duyduğundan hoşnut bir şekilde kalkmıştı yerinden.

Tully dilatasyon ve kürtajın artık bir seçenek olmadığı hastalar için kurulmuş klinikteki en genç hastaydı. Narkozla uyutulmuştu, tuzlu su verilmişti ve bebeği ilaçla doğurtulmuştu. Ayıldığında çığlıklar atıyordu Tully. Sonunda Lynn Mandolini'den gelip diğer hastaları korkutan kızını sakinleştirmesi istenmişti. Ama Tully kendini kaybetmişti; Lynn'e, hemşireye, yatağına görmeyen gözlerle sarılıp hiç durmadan çığlıklar atıyordu...

Sonunda ona Thorazine vermek zorunda kalmışlardı. Tony ve Lynn ertesi gün Tully'yi almak için tekrar gelmişlerdi. Yolculuk boyunca yağmurun dinmediği berbat bir gündü.

Topeka'ya döndüklerinde Lynn ve Tony, Jennifer, Julie ve Tully'yi dondurma yemeye ve sinemaya götürmüşlerdi ama Tully'yi eve götürme zamanı gelince Tully ağlamaya başlamış, arka koltuğa yığılarak birkaç gece onlarda kalmasının mümkün olup olmadığını sormuştu. Jen el çırparak "Evet," demişti, Tony ve Lynn de hemen kabul etmişlerdi bunu. Sunset Court'a döndüklerinde Lynn, Tully'ye annesini aramasını söylemişti ama Tully bunu yapmak istemiyordu. "Annen seni merak eder Tully," demişti Lynn. Tully başını iki yana sallamıştı. "Annem hasta. Onu rahatsız etmek istemiyorum."

Ama Tully Makker sonunda evine, Hedda'ya, Lena teyzesine ve Charlie eniştesine geri dönmek zorunda kalmıştı.

"Gülümse küçük Boomerang," diye fısıldadı Tully, Teksas Caddesi bin beş yüz bir numaralı evin penceresinin kenarında dalgın dalgın sallanırken. "Gülümse."

Bebeklik

Eylül 1982

İki hafta sonra Shakie evlendi.

Evlenen tek kişi o değildi. Robin'in iki kardeşi de sonunda evlenmeye karar vermişti. Stevie uzatmalı kız arkadaşı Karen'la evleniyordu. *Artık zamanı gelmişti*, diye düşünüyordu Robin çünkü hâlihazırda iki çocukları vardı. Bruce da birkaç aydır tanıdığı geniş omuzlu Linda'yla evleniyordu. Çiftçi kızı olduğu için Linda, Bruce'a çok çekici geliyordu. Linda onun çiftliğini çok seviyordu ve Bruce böyle bir şeyin çok sayıda kız için geçerli olduğunu söyleyemezdi.

Shakie'nin görkemli düğün töreni 20 Eylül'de Topeka'nın en iyi toplantı mekânlarından biri olan Shawnee Şehir Kulübü'nde gerçekleşmişti. Shakie ve Frank bir Metodist kilisesinde evlenmişti ve Robin, Tully'yle daha geleneksel bir düğünle evlenmediği için biraz pişmanlık duyuyordu. Ama sonra sırf Tully kendisiyle evlendiği için bile kendini şanslı hissetmesi gerektiğini düşündü. *Bir şeyleri doğru yapmışım*, diye düşünmek istiyordu ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Tully'nin bebeği doğurma konusundaki nedenleri ile kendisinin hiçbir ilgisinin olmadığını düşünüyordu.

Bu tür düşüncelerin, ruh haline hiçbir katkısı olmuyordu. Dik-katini Korint tarzı mimariye vermeye çalıştı.

Bir gün Tully'ye, *neden*, diye sorabilirdi ama Tully'nin doğruyu söylemeyeceğinden emindi. Bir gün ona Boomerang'ı doğurarak ve kendisiyle evlenerek doğru şeyi yaptığını düşünüp düşünmediğini sorabilirdi. Bunu Tully'ye sorabileceği zaman gelene kadar iyice kel kalacağından emindi. Tully'ye ve bebeğe bakmak için döndü. Tombul şey annesinin kucağında oturmuş, bir daha ne zaman emzirileceğini

düşünüyor gibiydi. Tully, Robin'in bakışlarını yakaladı ve ona ileriye bakmasını işaret etti.

Shakie beyaz gelinliği içinde muhteşem görünüyordu. Frank siyah smokini ve bordo kuşağıyla mutlu bir damat örneği sergiliyordu. Yeminlerini ederlerken ikisi de mutluluktan havalara uçacak gibiydi. Robin kendi düğününü hatırladı. İkisi de öylece dikilmiş, yere bakıyordu. Tully öyle olmadığını söylese de bej rengi bir elbise giymişti. Kendisi de şık bir takım elbise giymişti. En iyilerinden, siyah Armani. Ama smokin değildi.

Robin, Tully'ye doğru eğildi. "Shakie çok güzel görünüyor."

"Her zaman öyledir," diye karşılık verdi Tully. "Hişşşt."

"Jack tam bir aptal," dedi Robin sessizce.

"Hişşşt," dedi Tully bu sefer daha duyulur bir şekilde ve etrafına bakınarak. Robin de etrafına bakıyordu. Jack onlardan birkaç sıra geride oturuyor, siyah beyaz smokini içinde kusursuz görünüyordu. Robin alaycı bir şekilde başını salladı. Smokin. Bir erkek evlenmeyeceği bir kadının düğününde neden smokin giyerdi ki?

Kilisenin dışında gelin ve damadı tebrik etmek üzere beklerken Robin, Tully'ye Shakie'nin Jack'i görünce ne hissettiğini sordu. "Onu Shakie davet etti. Ve Shakie'ye bir bak."

Robin kabul etmek zorundaydı ki Shakie mutluluktan uçacak gibiydi. Her an neşe doluydu. Herkesi iki yanağından öpüyor, geldikleri için onlara teşekkür ediyor, kadınların elbiselerine iltifat ediyordu. Robin, Jack'in yeni evli çifti tebrik edip etmeyeceğini görmek için bekledi. Jack de onu hayal kırıklığına uğratmadı. Frank'in yanma gidip onun elini iki kez sıktı, gözlerinin içine bakarak, "Aferin dostum," dedi. Sonra Shakie'ye doğru bir adım attı. O zaman Shakie'nin tavırları biraz bozuldu. Yüzü kızardı. Jack kendinden emin haliyle Shakie'nin ellerini tutup onu iki yanağından öptü. "Aferin Shakie, aferin."

Robin şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu. Tully'ye doğru eğilip fısıldadı: "Beni bu adamla tanıştırmak *zorundasın*." Tully ona cevap vermedi ama Robin onun kendisini duyduğundan emindi. Tully ona cevap vermek yerine hafifçe başka yöne döndü, dudaklarını sıktı.

Robin resepsiyon sırasında karısıyla dans etme fırsatı buldu.

Şeyden beri... Robin bunu düşünmek istemiyordu. O danstan beri ilk dansıydı Tully'nin. Onunla dans ettiğinden bu yana ne kadar

uzun zaman geçtiğini düşünmek istemiyordu. Yine de bu düşünce aklından geçmişti işte. Geçen yazdan beri. On dört ay önce miydi? Tully'yi kendine biraz daha çekip zarafetine ve çekiciliğine, artık iyice uzayan saçlarına hayranlıkla baktı. Genellikle cansız ve ıssız olan gözleri şimdi parlıyordu. Dans ederken çok güzel görünüyordu ve bunun farkındaydı. Robin onu oracıkta, dans pistinde öptü, hem de vals yaparlarken... Ritimlerini bozmadan öpmüştü onu. Tully de ona karşılık verip güldü, neşeye dans etmeye devam etti. Robin, Tully'yi kendisine doğru çekince incecik elbisesinin altından göğüslerini hissetti. Tully, Boomerang'dan sonra kilo almıştı, Robin bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Böylesi daha iyiydi.

Tully dans pistinden inmek bilmiyordu. "Gelini gölgede bırakıyorsun," dedi Robin onu masalarına götürürken.

"Onu nasıl gölgede bırakabilirim ki? Bir baksana şuna."

Shakie davetle ilgili ayarlamaları yaparken garip bir espri anlayışı içinde olmalıydı. Çünkü Jack'i Robin ile Tully'nin masasına, hem de Tully'nin yanına vermişti. Masa insanlarla dolmuş, sonunda Jack de oturmuştu. Tully, Jack'e başıyla selam verdi ama onu Robin'le tanıştırmadı.

Robin birkaç dakika bekledikten sonra Tully'yi masanın altından yavaşça dürttü.

Tully üfleyerek, "Jack, bu Robin, kocam," dedi. "Robin, bu Jack." Jack gülümseyerek Robin'e elini uzattı, el sıkıştılar. Robin, Jack'in tokalaşmasının sert ve kendinden emin olduğunu fark etti.

"Emin değilim ama galiba daha önceden tanışıyoruz," dedi Jack.

"Öyle mi?" dedi Robin şaşırarak. Sonra üçü de tabaklarına baktı.

"Bu salata harika görünüyor," dedi Tully.

Tanıştık mı, diye düşündü Robin. Tully'ye baktı. Tully salatayı yakından incelemekle meşguldü. Sonra Robin, Jack'e baktı. O da gözlerini Tully'ye dikmişti.

Tanıştık, öyle mi? Bunu Tully'ye sormayı not etti kafasına. Hafızasında belli belirsiz bir müzik çalıyordu. Müzik ve bir şey daha vardı; bira, bira kokusu.

Yemek sırasında dostça sohbet ettiler. Robin, Jack'i ve yemek yiyişini seyrediyordu. Jack'e sigara ikram edince genç adam başını iki yana salladı. Bir bira daha teklif edilince kabul etti. Kendisiyle

konusulduğunda karşısındakini dikkatli ve ciddi bir şekilde dinliyordu. Konuşurken ellerini bol bol kullanıyordu. İyi konuşuyor ve yüksek sesle gülüyordu. Dans teklifi gelince istekle ve kibarca ayağa kalkıyordu ama coşkuyla değil. Dans ediyordu çünkü kendisine yaklaşan süslü kızların mahcup yüzlerini geri çeviremiyordu ve sonuna kadar bir centilmen gibi davranmaya çalışıyordu.

Jack kızların her biriyle dans ediyor, her birine içki getiriyor ve kendine has kibar tarzıyla bütün kızları çekiyordu. Ama aralarına hep bir mesafe koyuyordu. Robin kızların hevesini görünce Jack'in biraz soğuk durmasının gerekli olduğunu düşündü.

Shakie bile gelip Jack'le dans etmek istemişti. Jack ona gülümseyip ayağa kalkarken ve elinden tutup onu dans pistine götürürken yüzünde diğer ismini bilmediği kızlara gösterdiği kibar ve dostça ifade vardı.

Shakie ve Jack, J. Geils'in "Freeze-Frame" şarkısı eşliğinde tempolu bir şekilde dans ettiler, ardından Shakie bir an için DJ'in yanına gitti ve John Cougar'ın "Jack and Diane" şarkısı çalmaya başladı. Shakie, Jack'i kendine doğru çekti.

Robin şaşırıyordu. Çok güzel bir düğünle daha yeni evlenen Shakie, kocası olmayan bir adamın kibar yüzüne öylelikle bakıyordu.

Robin, Tully'ye doğru eğilip fısıldadı: "Jack and Diane' çalıyor. Ne büyük tesadüf."

"Hiç de değil," dedi Tully. "Shakie'yi tanıyorum. DJ'in bu şarkıyı çalmasını o istedi."

Robin başını salladı. "Ona ve Frank'e altı ay veriyorum."

Tully, Robin'e döndü. "Bize ne kadar verdin?"

Sonraki iki dakikalık sessizlikte Robin geride bıraktıkları yılı düşündü. Sessiz akşamları, tek başına yediği yemekleri, Tully pencerenin kenarında otururken yalnız uyuduğu geceleri, eve gelip kimseyi bulamadığı günleri... Gecenin dokuzuna, onuna kadar mağazada kalışını, cumartesi ve pazarları futbol oynayışını, akşamlarını kardeşleriyle geçişişini... Ama yine de Tully onunla evlenmişti.

Kolunu Tully'nin beline dolarken yüreğ'i sıkıştı. "Elbette sonsuza kadar Tull. Ya sen bize ne kadar verdin?"

Tully cevap vermedi.

Robin, Jack ve Shaki'e'yi seyredip düşüncelere daldı. Birlikte mü-kemmel görünüyordlardı. Sonra Jack'in dans ettiği bütün kızlarla iyi görüldüğünü hatırladı. Jack eşlerine bir şeyler bulaştırıyor olmalıydı.

"Jack," dedi Robin, Jack masaya döndüğünde. "Bugünlerde Topeka'da yaşamıyorsun herhalde?"

"Hayır, bir süredir burada yaşamıyorum," dedi Jack. "Annem burada, bu yüzden her yıl Noel'de geliyorum."

"Yalnızca Noel'de mi?"

"Şey, şimdi Noel değil ama buradayım," dedi Jack hoş bir tavrıyla. "Çoğunlukla Noel'de geliyorum."

"Anlıyorum," dedi Robin. "Yılın geri kalanında ne yapıyorsun peki? Bugünlerde nerede yaşıyorsun?"

"Kaliforniya'da," dedi Jack. "Bugünlerde."

Robin, Tully'ye baktı. Tully'nin gözleri onları dinlemiyormuş gibi donuk ama özetle berraktı ve dudaklarında konuşmayı duymayan ama asıl konunun kendisi olduğunu hisseden birinin gülümsemesi vardı.

"Peki, bugünlerde neler yapıyorsun Jack?" diye sordu Robin.

"Pek bir şey yapmıyorum," diye karşılık verdi Jack. "Kendimi oyalıyorum. Yolculuk yapıyorum. Her yere gittim. Yolculuk yapmak harika."

"Çok masraflı olmuyor mu?"

"Olmaz mı? Hem de nasıl. Ama idare ediyorum. Biraz çalışıyorum, para biriktirip yola çıkıyorum. Tulsa, Lincoln, Richmond, Charleston, Miami. New Orleans. Ardından biraz çalışıp tekrar yola çıkıyorum."

"Julie gibi, değil mi Tull?" dedi Robin, Tully'ye.

"Evet," dedi Tully ifadesiz bir sesle. "Julie gibi."

Robin tekrar Jack'e döndü. "Sen de Tully'nin arkadaşı Julie gibi tarlalarda mı çalışıyorsun? Çadırdı ve arabada mı kalıyorsun?"

"Hayır, bunları okulu bitirdiğim ilk yıl yaptım," dedi Jack. "Yaşamak için iyi bir yol değil."

"Ah, demek üniversiteye gittin?" dedi Robin.

"Evet, sanırım," diye karşılık verdi Jack. "Bir iki sömestir. Futbol oynadım. Ama..." Sesi kısılarak duyulmaz oldu.

"Ama ne?" diye ısrar etti Robin.

“Yok bir şey. Üniversite için futbol oynamak aynı şey değil. Lise futbolu eğlenceli, hem de çok. Ama üniversite futbolu... Onlar çok ciddiye alıyorlar bu işi.”

“Nerede okudun?”

“Berkeley,” dedi Jack. “Kaliforniya, San...”

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedi Robin, Tully’nin ellerini kucağına koyduğunu fark ederek. *Vay vay*. Tully konuşmalarının hiçbir kelimesini kaçırmıyordu.

Robin, Jack’e hayatını tam olarak nasıl kazandığını sormak istiyordu ama Jack onun sözünü kesti. “Tully, hâlâ okula gidiyor musun?”

Tully başını iki yana salladı.

“Ah, çok yazık olmuş,” dedi Jack ciddi bir şekilde. “Shakie bana senin çok başarılı olduğunu söylemişti. Neden okula geri dönmüyorsun?”

Tully, “Artık bir oğlum var,” derken Robin onun sesindeki tonlamayı çözemedi.

“Oğlun mu var?” dedi Jack. “Tebrikler.” Robin onun sesindeki tonlamayı da çözemedi.

“Adı ne?”

“Boomerang,” dedi Tully.

“Boomerang!” Jack gülümsüyordu. “Harika. Boomerang Makker mı?”

“Hayır,” diye imalı bir şekilde araya girdi Robin. “Boomerang DeMarco.”

“Boomerang DeMarco,” diye yavaşça tekrarladı Jack. “Sen de Tully DeMarco musun?”

“Elbette,” dedi Tully. “Neden olmayayım ki?”

“Ve oğlunun adını Boomerang koydun, öyle mi?”

“Evet. Neden olmasın?” dedi Tully donuk bir şekilde. *Dans ederken daha mutluydu*, diye düşündü Robin.

“Ah, umarım Boomerang takma adıdır,” dedi Jack içkisini alırken.

“Öyle,” dedi Tully.

“Bir tahminde bulunayım. Bir zamanlar normal bir adı vardı, Tully Jr. ya da Robin Jr. gibi. Evet, işte bu olmalı!” Jack kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Elinde şarap kadehiyle sözlerine devam etti: “Ama büyüdükçe annesine neredeyse doğüstü bir bağlılık göstermeye başladı. Annesi odadan çıkınca ağladı. Annesi geri gelince güldü. Annesi

onu bırakınca ağladı. Annesi onu kucağına alınca güldü. Emeklemeye başlayınca artık hiçbir şey onu durduramaz oldu. Annesi odadan çıkınca onun peşinden emeklemeye başladı. Annesi onu yere bırakınca bacaklarına tırmanmaya başladı. Annesi dışarı çıkınca o da dışarı emekledi. Annesi merdivenlerden çıkınca o da emekleyerek çıktı. Bu yüzden adı Boomerang oldu. Boomerang ben-annemi-her-zaman-bulurum DeMarco. Haklı mıyım? Haklıyım, değil mi?” dedi Jack, Robin ve Tully sersemlemiş bir şekilde ona bakarken. “Tamamen haklıyım. Vay canına, yaşasın!” Jack kadehini kaldırdı. “Şerefe Tully. Şerefe Robin. Oğlunuza.”

Kadehlerini kaldırdılar. “Şerefe,” dedi Robin, *her zaman böyle dostça mı davranır, yoksa sarhoş mu oldu*, diye düşünüyordu. Yine bira kokusu geldi aklıma. Bira ve yetmişler tarzı müzik.

Bir süre sonra Jack’e ne iş yaptığını sordu. “Sörfün yanı sıra.”

“Ah, hayır. Sörf bana hiç para kazandırmadı,” dedi Jack. “Evleri boyuyorum.”

“Boyacılık kazançlı bir iş mi?” diye sordu Robin.

“İnanılmaz. Evler, ofisler, mağaza cepheleri. Bütün işi kendim yapıyorum, hızlı çalışıyor ve gerçekten iyi kazanıyorum.”

“Boyacılığın çoğunu evinden iki bin beş yüz kilometre ötede mi yapıyorsun?”

“Çoğunlukla. Manhattan sahilinde bir bungalovum var, seyahatleyken onu kiraya veriyorum. Geçen ay Topeka’da da boyacılık yaptım. Fazla değil, yalnızca iki ev boyadım. Ama burada çok iş var. Sizin eviniz nasıl? Boyaya ihtiyacı var mı?”

“Hayır, evimiz iyi durumda,” dedi Robin.

“Aşlında boyası dökülüyor Robin,” dedi Tully.

“Evimiz iyi durumda Tully,” diye tekrarladı Robin.

“Peki, siz bugünlerde nerede yaşıyorsunuz?” diye sordu Jack, kızaran Tully’ye bakarak.

“Teksas Caddesi’nde,” diye cevap verdi Tully. “Shunga yakınlarında...”

“Nerede olduğunu biliyorum,” diyerek onun sözünü kesti Jack. “Teksas Caddesi’ni çok iyi bilirim. Eskiden bir arkadaşımın giderdim oraya. Cadde boyunca yürüyüp hayran hayran evlere bakar, orada yaşamının nasıl bir şey olduğunu düşünürdük.” Daha fazla devam

edemedi. Tully hiçbir şey söylemiyordu. Robin de öyle. Blondie'nin "Call Me" şarkısı çalıyordu.

"Teksas Caddesi'nde güzel bir ev vardı," diye devam etti Jack kaldığı yerden. "En iyisinin o olduğunu düşünüyorduk."

Arka planda 1981'in en sevilen şarkısı çalmaya başlamıştı.

"Peki, siz hangi evde yaşıyorsunuz?" diye sordu Jack.

"Bin beş yüz bir numara," diye karşılık verdi Tully.

"Nasıl bir ev?" diye sabırla sormaya devam etti Jack.

"Krem rengi," dedi Tully zorlukla. "Kırmızı çatı. Cumbalı pence-reler. Çatı katı pencereleri. Dört sütun. Büyük bir veranda."

"Beyaz çitleri var mı?" Robin, Jack'in bunu çok yumuşak bir şekilde sorduğunu düşündü.

"Eskiden vardı," dedi Tully şarap kadehini iki eliyle tutarak. "Ama biz onu söktük. Hoşumuza gitmemişti."

Jack öylece oturup Robin'e sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Tully'ye baktı. Robin'in üzerine parmak basamadığı bir şey vardı. Jack, Tully'ye bakıyor, Tully de ona karşılık veriyordu ve bir tür karşılıklı anlayışla sessizce duruyorlardı. Sonunda Jack kalan şarabını başına dikip ayağa kalktı. "Tully, benimle dans etmek ister misin?"

Tully başını salladı. İki kere sorulması bile gerekmemişti.

Robin kadehini ağzına kadar doldurup onları seyretti.

Şaşırarak Tully'nin Jack'i geride bıraktığını gördü. Tully dans pistinde Jack Pendel'dan üstün durumdaydı. Çaykovski'yle kuğular gibi dans ederken Tully'nin Jack Pendel'in iyi görünmesini sağlayacağı kimin aklına gelirdi ki?

Dansçı olabilirmiş, diye düşündü Robin. Hiçbir zaman dansçı olmak istemediğini söyledi ama ona inanmıyorum. Sanırım hiçbir zaman Topeka'da dansçı olmak istemedi. Aslında Topeka'da hiçbir şey olmak istemedi. Robin, Jack'in de Tully'nin çok gerisinde olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Bunun nedeni yalnızca iyi bir dansçı olması değil, çok az iyi görünümlü insanın sahip olduğu kendine hâkimiyet ve çeviklik özelliklerinin ondaki yansımasıydı. Robin, Tully'nin yüz ifadesini okumaya çalışıyordu ama yüzünde içtiği şarabın verdiği parıltı dışında hiçbir şey yoktu. Dansçı yüz ifadesini takınmıştı. Derken Juice Newton'm "The Sweetest Thing" şarkısı çalmaya başladı. Birbirlerine yaklaşıp dans etmekten başka

yapabilecekleri bir şey yoktu. Shakie, Frank'le dans ediyordu, Tully de Jack'le. Robin kadehini tekrar doldurup şarabını yudumlarken Jack'in yüzüne baktı.

Jack'in yüzünde artık o kadar *kibar* bir ifade yoktu.

Robin'in masadan kalkıp, olabildiğince doğal bir şekilde onların yanına gidip, araya girip giremeyeceğini sormasına neden olan şey de Jack'in yüzündeki o ifadeydi. Jack, Tully ve Robin'e başıyla hafifçe selam verip pistin dışına yürüdü. Nereden geldiği belli olmayan hevesli bir kız hemen ona elini uzattı ve Jack'in yüzünde yine o kibar ifade belirdi.

Robin eve dönerken olabildiğince doğal bir ifadeyle Tully'ye Jack'le daha önceden tanışıp tanışmadığını sordu.

"Hayır," dedi Tully. "Tanışmadığımdan eminim."

"Ama tanıştığımızı düşünüp duruyorum," diye ısrar etti Robin.

"Başka biri olmalı," dedi Tully.

Robin başka bir şey daha sormak istedi. Bunu en iyi şekilde nasıl sorabileceğini düşündü ama sonunda olduğu gibi soruverdi.

"Dans ederken ne konuştunuz?"

"Pek bir şey konuşmadık," dedi Tully. "Hatta hiçbir şey konuşmadık. Dans etmekle meşguldük."

"Ama fazla uzun süre dans ettiniz, hiçbir şey konuşmamanız mümkün değildi," diye ısrar etti Robin.

Tully omuz silkti. "Eminim bir iki kelime etmişizdir ama ne olduğunu hatırlamıyorum."

"O bir iki kelime neydi?"

"Ona, 'Sen yönlendir,' demiş olabilirim."

Ama Jack ve Tully konuşmuşlardı. Tully, Shakie'nin düğününden bir gün sonra uyuyamayıp pencere kenarında sigara içerken bunu düşünüyordu. Bir caddeyi, bir Robin'i seyrediyor, yüzüne çarpan serin esintiyi hissediyordu. Bulunduğu noktadan meşe ağaçlarının ötesine bakarsa Kansas City'yi görebilirdi. Sırtüstü uzanıp yukarı bakmaya benzemiyordu bu ama yıldızlar hâlâ oradaydı, hâlâ sessizce parlıyorlardı.

Tully aralarında geçen konuşmayı düşünüyordu.

"Julie de ayrıldı Topeka'dan, öyle değil mi Tully?"

“Evet.”

“Okulu bıraktı mı?”

“Evet.”

“Sen de mi bıraktın okulu?”

Tully başını kaldırıp ona bakmıştı. “Dedim ya, bir oğlum var.”

“Biraz büyüyünce okula geri dönebilirsin belki.”

“Belki. Ne fark eder ki?”

“Çok şey fark eder Tully,” diye karşılık vermişti Jack. “Ben sonsuza dek boyacılık yapacağım ve Julie sonsuza dek mısır toplayacak ama sen, Tully, sen çok iyi gidiyordun. Shakie bana anlattı. Bütün bunları kaybetmen çok acı.”

“Kimin umurunda? Artık bir oğlum var.”

“İkisine de sahip olabilirsiniz.”

2

Shakie'nin düşününden iki gün sonra Tully, Robin'le yemek masasında oturuyordu. “Okula geri dönmek istiyorum.”

Robin bifeğini çiğnemeyi tamamladı. “Tamam,” dedi yavaşça. “Harika.”

“Bana inanmıyorsun, değil mi?”

“Elbette inanıyorum. Yılın bu zamanı hep hareket zamanı olmuştur senin için, öyle değil mi? Her sonbaharda yeni bir şeye başlarsın. Bu yıl neden olmasın?”

“Okula geri dönmek istiyorum,” dedi Tully inatla.

“Tamam. Boomerang ne olacak?”

“Ben de onu düşünüyordum.”

“Düşünüyordun, öyle mi? Düşünmek için bol bol zamanın olduğu kesin.”

“Neden bana bu kadar düşmanca davranıyorsun? Neden okula gitmemi istemiyorsun?”

“Boomerang'ı hâlâ emziriyorsun,” dedi Robin ters bir şekilde.

Küçük Robin doğduğundan beri büyük Robin, Tully'nin, sürekli kolunda ya da göğsünde duran o küçük, güzel uzantısı olmaksızın

neye benzediğini unutmuştu. Boomerang anne sevgisine susadığında ve anne sütü için açlık duyduğunda Tully'ye geliyordu ve o da küçük çocuğa istediğini veriyor, veriyor, veriyordu. Ama iş büyük Robin'e gelince geriye hiçbir şeyi kalmıyordu. Tully, Robin'in ona dokunmasına izin vermiyordu, kendisi de ona dokunmuyordu. Robin bu konuyu birkaç kez açmış ama sonra vazgeçmişti. Oğlunun ihtiyaçlarının yanında kendisinin ihtiyaçlarının bir önemi yoktu.

Ama şu anda yalnızca okul ve yalnızca birkaç ders için Tully'nin bu anne sevgisini fırlatıp bir kenara atmaya hazır oluşu Robin'i gücendirmişti.

"Onu emzirmeyi bırakmayacağım," dedi Tully.

"Ah, güzel," diye karşılık verdi Robin. "Peki, bu okul işi nereden çıktı?"

"Robin, bunu uzun süredir düşünüyordum."

"Ne kadar uzun?" Tully yalnızca bir hafta öncesine kadar arka bahçede oturuyor, şafaktan gün batımına kadar yerinden kıpırdamıyordu. Bir haftadan daha kısa bir süre öncesine kadar son altı aydır yaptığı gibi verandada oturuyor, Boomerang'ı kollarında sallıyordu. Hiçbir planı yoktu, kendine acımak dışında. Robin, Tully'nin saatlerce oturup ağaçları seyrettiğinden emindi. Bir hafta öncesine kadar hiçbir planı yoktu. "Ne zamandan beri Tully?" diye sordu tekrar.

"Julie ve Laura'yı gördüğümünden beri. Julie'nin ne kadar mutsuz olduğunu gördüğümünden beri."

"Julie mutsuz değil. Tam olarak istediği şeyi yapıyor."

"Hiçbir şey yapmıyor. Birkaç yıl sonra geriye dönüp bakacak ve hiçbir şey yapmadığı için pişman olacak."

"Anlıyorum," dedi Robin. "Anne olduğun için sen de mi böyle hissediyorsun? Hiçbir şey yapmadığını?.."

"Robin, kes şunu. Öyle hissetmediğimi çok iyi biliyorsun. Anne olmayı bırakacak değilim. Yalnızca okula gidip diplomamı alacağım."

"Hı hı," dedi Robin şüpheyle. "Peki, ne yapmak istiyorsun? Washburn'e gitmeyi mi?"

"Kansas Devlet Üniversitesi'ne."

"Manhattan'daki Kansas Devlet Üniversitesi mi?" diye sordu Robin alaycı bir ifadeyle. "Kaderin cilvesine bak."

"Hayır, Lawrence'taki Kansas Devlet Üniversitesi'ne."

“Lawrence mı?” Robin yavaşça başını salladı. Bu komik değildi. Tamam, öyle istiyordu demek. Son on iki aydır Robin'in kendisine vermesini istediği hayattan elini çekmişti, şimdi de evden elini çekmek istiyordu. Tamam.

“Tamam Tully. Eğer istediğin buysa...”

Tully onun yanına gidip omzuna hafifçe dokundu. “Teşekkür ederim Robin,” dedi hiçbir şey hissetmeden.

Tully üst katta Boomerang'ı yıkarken Robin mutfak masasında huzursuz bir şekilde oturuyordu. K.Ü. Lawrence. Tully'yle yaşamak çok zordu. Bu kadar zor olacağı hiç aklına gelmemiştir. Hafta sonları Tully'nin karavanında kalması ile Tully'nin Manhattan'da kalması ya da Teksas Caddesi'ndeki bu evde yaşamaları birbirinden farklıydı.

Birincisi, Tully'nin uyku alışkanlıkları Robin'i üzüyor ve kızdırıyordu. Şimdi Tully uykusuzluğunu Boomerang'ın üstüne atıyordu ama o doğmadan önce de Robin geceleri kalkıp Tully'yi aramak zorunda kalıyordu. Onu bazen alt katta, bazen başka bir yatak odasında buluyordu. Bazen de banyoda. En çok banyo korkutuyordu onu.

Pembe su. İrili ufaklı zerrecikler barındıran o dalgalı pembelik içinde hafızasının ona ikram ettiği ana öğün buydu. *Pembe su.*

Teksas Caddesi bin beş yüz bir numarada Tully sabah saat yedide kalkıyordu. Ama sabaha karşı saat üçte kalktığı da oluyordu, hatta bazen gece yarısı. Gün içinde de üç dört saat uyuyordu. Robin eskiden işten evi beş altı kez arıyordu ama artık bundan vazgeçmişti. Ne zaman arasa hep bir şeyleri bölüyordu; emzirmesini, çamaşır işlerini, okuduğu kitabı. Kendisinin parçası olmadığı bir şeyi. Ya da daha kötüsü, Tully evde olmuyordu.

Tully hamileliğinin son aylarında kızgın bir boğa gibiydi, Robin'in temsil ettiği kırmızı kumaşa her an saldırmaya hazırды. Robin onun yolundan çekildiğinde kendisini çok fazla yalnız bıraktığı için Tully ona bağıırıyordu, yanında olduğunda ise onu rahat bırakması için. Küçük Robin'i yalnız başına doğurmuştu ve sahip olduğu az miktarda enerjiyi de bebeğe adamıştı.

Boomer doğduktan sonraki ilk birkaç ay Robin her akşam ailesiyle birlikte olmak için eve koşuyordu. Ama bir süre sonra gitgide daha geç saatlere kadar çalışmaya başlamıştı. Millie'nin yemeklerini yemek istemiyordu. Tully'nin yemeklerini yemek istiyordu. Boş mutfığa gel-

mek istemiyordu. Başlangıçta Tully'yi arayıp ona eve geç geleceğini haber veriyordu ama sonra bundan da vazgeçmişti. Tully ona nerede olduğunu hiç sormuyordu. Çalıştığına inanıyordu ve eğer geldiğinde evdeyse ona işte gününün nasıl geçtiğini mutlaka soruyordu. Robin'e güveniyor gibiydi ya da aldırımıyordu. Bazen Robin, *keşke sorsa*, diye düşünüyordu. Bu normal değildi. *Keşke bir kez olsun bana neredesin diye sorsa ya da kal dese. Bir kez olsun, haydi dışarı çıkalım ya da haydi yemek yiyelim veya televizyon seyredelim dese. Ya da sevişsek. Yalnızca bir kez.*

Robin kalkıp tabağını yıkadı. Millie iyi bir aşçıydı. Tanrı'ya şükür.

Robin'in tek istediği evde kalmak, eve gelmekti ama Tully'yle ne yapacağını bilmiyordu. Ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Onun ne istediğini bilmiyordu. Şimdi de Tully kalkmış, "K.Ü.'ye gitmek istiyorum," diyordu. Robin elinden geleni yapmaktan başka seçeneği olmadığını biliyordu. Tully daha yirmi bir yaşındaydı. Hayatı henüz sona ermemiştir. Robin'e ne istediğini söylemişti ve Robin'in de ona yardım etmekten başka seçeneği yoktu.

Birkaç ay sonra, Aralık 1982'de Robin ve Tully, Tully'nin ilk Noel ağacını seçmeye gittiler. Tully en büyük ağacı istiyordu ama Robin buna direndi. Sonunda üç buçuk metre boyundaki (gerçekten istediğine göre büyük bir özveriydi bu) ağacı alıp teslimatı için ekstra para ödediler. Neyse ki evin tavanları yüksekti. Ağacı birlikte süslediler ama Tully bu işte pek iyi değildi. Bütün kırmızı toprakları aynı tarafa koyuyordu ve kar ve ışıklar konusunda da iyi iş çıkaramıyordu. Yine de bu onun ilk Noel ağacıydı. Robin buna inanamıyordu. Bu gerçekten inanılmazdı ama Tully'nin huysuzluğunun nedenlerinden birinin kendi evlerinde yaşadığını hatırlayarak bir şey söylemiyordu. Tully'yle aralarındaki on iki aydır kapatmaya çalıştığı uçurumun sorumlusunun kendisinin verdiği yanlış hüküm ve gururu olduğunu biliyordu. Ama nereden bilebilirdi ki? Tully'yi nasıl bu kadar hafife alabilmişti? Merdivenin tepesinde Noel meleşini ağaca takarken pişmanlıkla bunları düşünüyordu. *Tully'yi nasıl bu kadar hafife aldım ve Hedda'ya bu kadar değer verdim?*

Ama işte üç buçuk metrelik ağaçları hazır. Artık dokuz aylık olan Boomerang merdivene tırmanmaya çalışıyordu. Robin, Tully'nin,

dzlerinin arkasını gıdıkladığını hissetti. Bir tepki vermeden önce ona biraz daha dokunmasını umarak gözlerini kapattı. Tully ona bir daha dokundu. Robin hiç bozuntuya vermeden, "Hey, hemen kes şunu. Kes," dedi ve Tully ile Boomerang'ın üstüne düştü. Boomerang o kadar çok gülmüştü ki sonunda kusmaya başladı. Tully onun üstünü değiştirmek için yukarı çıkarken Robin yattığı yerden ağaca bakıyordu. Tully bir şey söylememişti ama Robin harika bir iş yaptıklarını düşünüyordu.

O gece uyandığında Tully yanında yoktu. Onu üst katta bulamayınca alt kata indi. Oradaydı. Gökkuşağı renklerindeki ışıkları yanıp sönen ağacın önünde uyuyordu. Robin onun yanma çömelip yüzüne düşen bir tutam saçı kenara çekti ve "Tully," diye fısıldadı. "Tully."

Tully uyandı.

"Tully," dedi Robin. "Galiba hatırladım. Jack'i. Doğum günündeydi. Noel arifesinde, futbolcu... galiba şeylerden biriydi..."

"Evet," dedi Tully uykulu bir şekilde. "Çok iyi bir dedektifsin."

3

Tully Noel ayını için Robin'i St. Mark's'a gitmeye ikna etti. Robin bir süredir kiliseye gitmiyordu. Geçen Noel Tully kiliseye tek başına gitmişti. O zamanlar araları çok kötüydü. Robin, Hedda'yı Teksas Caddesi'ndeki evlerine getirmek üzereydi. Tully geçen Noel'den beri kiliseye ayın için gitmemişti. Julie'nin annesiyle karşılaşmak istemiyordu, Julie'nin onun hamile ve hâlâ Topeka'da olduğunu öğrenmesini de.

Ama her pazar St. Mark's'a gitmeye devam ediyordu, genellikle de herkes kiliseden ayrıldıktan sonra. Robin artık cumartesi ve pazarları Manhattan'da softbol oynuyordu. İlkbahar ve yaz softbol, sonbahar ve kış ragbi. Ocak ve şubat sahalarında çok fazla kar olduğunda açılıştan kapanışa kadar mağazasında çalışıyordu. Bazen televizyon seyrediyordu ya da yemek yapıyordu. Ama artık Tully'yle birlikte St. Mark's'a gitmiyordu.

O gün arka bahçelerinin karla kaplı olduğu güzel bir Noel sabahıydı, bu yüzden Tully, Robin'in de kiliseye gelmesini istemişti. Ve o da gelmişti.

Julie hariç bütün Martinez kabilesi oradaydı.

Tully, Robin'in ilk evlilik yıl dönümleri için aldığı mavi elbiseyi giymişti ve elinde beyaz karanfillerden bir buket vardı. Yanlarından geçen Angela'ya gülümsedi. Angela durdu, gülümseyerek eğildi. "Seni yeniden burada görmek çok güzel."

Ayin başladığında Tully, *ben vaftiz edildim mi acaba*, diye düşündü. *Neyse, boş ver.*

Gözlerini kapatıp tütsünün kokusunu içine çekti. *Wichita.*

O pazartesi sabahı Wichita'daki hemşireye ne demişti? Din mi? Kendisinin bir dini olabileceği hiç aklına gelmemişti. Beş buçuk aylık hamileliğini örten siyah, bol Evel Knievel kazağıyla kadına aptal gibi bakıyordu. Bağırarak sessizliği bozan Lynn Mandolini'ydi. "Din mi? Neden dinini soruyorsunuz ki? Dinin konumuzla ne ilgisi var?" Hemşire sakindi. "Rahip gerekirse diye soruyorum." Ve Tully meseleyi hemen anlamıştı. Onun için dua edilmesi gerekirse hangi dine mensup olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Birisi benim için dua etmeli, diye düşünmüştü zayıf bir şekilde ama konuşamamıştı.

Lynn gerçekte Tully'nin dininin ne olduğunu bilmediği için onu Katolik yazdırmıştı.

Neden olmasın? Tully ve annesi yıllardır kiliseye gitmemişlerdi. Tully'nin babası yanlarındayken dua etmek için bir iki kez başlarını öne eğmişlerdi. Noel'de ve Paskalya'da. Lena teyzesi Tully'ye Bill Rust ve ailesinin baptist olduğunu söylemişti. Ama bu Oklahoma'daydı. Topeka'da Hedda cemaatçi olmuştu. Ama cemaatçilik Tully'yi rahatlatmıyordu. Katolikler, tütsü ve ilahiler rahatlatıyordu onu. Wichita'da din konusunda ağzını açmamıştı ama Tanrı biliyor ya, keşke bir şeyler söyleseydi. Çünkü 1973'ün o pazartesisinden sonra aylarca kâbuslarında siyah cübbeli bir rahip görmüştü. Rahip elinde İncil'le, ipin ucunda asılı olan Tully'nin altında duruyordu ve tekrar tekrar soruyordu: "Tully, hangi dindensin sen? Eğer Tanrı'ya ait değilsen seni kurtaramam. Eğer Tanrı'ya ait değilsen seni nasıl kurtarabilirim ki?"

Tully hâlâ gecenin bir yarısı uyanıyordu. Yatağına sıkıca tutunurken hâlâ adamın gözlerini görüyor, onun kurtarılamayacak kadar kötü olduğunu söyleyen yumuşak sesini duyuyordu. Gözlerini açıp kendisine bakmakta olan Robin'e cansız bir şekilde gülümsedi. "İyi misin?" diye sordu Robin.

"İyiyim, harikayım," diye karşılık verdi Tully karşıya bakarak. Ama gözlerini bir daha kapatmadı.

Buketi Robin'e verdikten sonra Boomerang'ı kucağına alıp ayin için ayağa kalktı ve İsa'nın kanından içip etinden yemeye gitti. Vaftiz edilip edilmediğini annesine hiç sormamıştı ama zaten bir şey fark etmezdi. *Boomerang vaftiz edildi*, diye düşündü ekmek ve şarabı almak için eğilirken. Sonra istavroz çıkarıp Peder Majette'in elini öptüğü sırada, *böylece ben de vekâleten vaftiz edildim, hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız*, diye mantık yürüttü. *Hepimiz kurtarılmayı hak ediyoruz*.

Ayinden sonra Boomer'ı Robin'le bırakıp ona eliyle nereye gittiğini işaret ettikten sonra St. Mark's'ın arkasına dolaştı. Eski, paslı sandalyeye oturdu önce. Sonra çömelip beyaz karanfilleri mezar taşının üstüne serpti. Çiçekler kara karıştı, yalnızca siyah kökleri ve yeşil yaprakları görünüyordu. Tully orada fazla kalmadı. Robin ve Boomerang onu bekliyordu. Hava soğuktu. Yazın daha iyi oluyordu. Yazın buraya Boomerang'ı da getiriyordu ve kendisi sandalyede otururken o etrafta emekliyordu.

Tully oradan ayrılmadan önce mezara çiçek getirenin sadece kendisi olmadığını fark etti. Her Noel birisi beyaz karın içine dikkatle beyaz güller koyuyordu. Tully bazen birisinin geleceğini umarak mezarlığa her zamankinden erken gelip orada soğuktan donana kadar kalıyordu. O kişiye teşekkür etmek istiyordu.

Jennifer canlı çiçeklere bayılırdı.

Ayinden sonra Shokie ve Frank'in Shawnee Gölü yakınındaki bir sitede bulunan yeni evlerini ziyarete gittiler. Tully onu yalnız yakalayana kadar Shokie çok mutlu görünüyordu. Yakaladığında ise Tully, Shokie'nin gözlerinde acı görüyordu.

"Sana gelecek ay okula başlayacağımı söyledim mi Shokie? K.Ü.'ye. Okulu bir buçuk yılda bitirmeye çalışacağım."

Shakie, Tully'nin anlattıklarına aldırılmıyordu bile. Süzölmüş, gergin yüzü Tully'nin iç çekmesine neden oluyordu. Sonunda Tully başını iki yana sallayarak sordu: "Shakie, neyin var senin?"

"Tully, bana yardım etmelisin. Jack evine döndü. Ne yapacağım ben?"

"Ne mi yapacaksın?" diye sordu Tully yüksek sesle, sonra etrafına bakınıp sesini alçalttı ve Shakie'ye doğru eğildi. Mutfakta ayakta duruyorlardı. "Hiçbir şey, Shakie, yapacağın şey bu. Çalışacaksın, yemek yapacaksın, hamile kalacaksın. Sonra birkaç çocuğun olacak. Belki bütün bunların ortasında iyi bir evliliğin de olur. Sen neden söz ediyorsun?"

Shakie başını iki yana sallıyordu.

"Başını neden sallıyorsun? Evliliğini kesip atmaya mı hazırlanıyorsun? Niçin? Yılda bir kez gelip seni becerdikten sonra çekip giden bir Çingene için mi? Haydi ama Shakie, aklını başına topla. Ne yapıyorsun?"

Tully'ye iyi bir azarlama gibi gelmişti bu ama Shakie'nin acı çeken yüzünü görünce bu sözlerin hiçbir anlam taşımadığını anladı. Zaten Shakie'nin kendisinden nasihat istemediğini biliyordu. Tully'nin kendisi için yalan söylemesini istiyordu. Tully'nin çenesi kasıldı. "Senin neyin var kızım? Devam et, umurumda değil, devam et. Frank'e şimdi mi, yoksa eşyalarını topladıktan sonra mı söylemek istiyorsun bunu? Tanrım, riske attığın bunca şeye değer mi o? Gerçekten buna değer mi?"

Shakie'nin yüz ifadesi Tully'ye aradığı cevabı vermişti. Tiksinerek arkasını döndü ve Shakie'yi mutfakta tek başına bırakıp çıktı.

Birkaç gün sonra Tully, Macy's'de Shakie'yi görmeye gitti. Bay Mandolini'yi görmek için JC Penney'ye uğramak istiyordu ama onun yüzüne bakamazdı. Ona yeniden Lynn'i sormak istemiyordu. Söylediklerini duymak, yüzünü görmek istemiyordu.

Shakie, Tully'yi görünce hemen işine ara verdi. "Geldiğin için teşekkürler. Bir süre gelmeyeceğini sanıyordum."

"Elbette gelirdim," dedi Tully. "O gittikten sonra."

Mücevherlerin yanında durdular. Tully, Shakie'nin anlattıklarını dinlerken camın arkasındaki nişan yüzüklerinin fiyatlarını görmeye

çalışıyordu. Elmaslara gözlerini kısarak baktıktan sonra Shakie'ye döndü.

Shakie konuşuyor, Tully düşünüyordu. *Benim yüzüğüm bunların hepsinden daha güzel.*

"Tully, bana yardım eder misin?.. Lütfen," dedi Shakie. "Bu gece. Bana yardım eder misin bu gece?"

Tully sessizce arkadaşına baktı.

"Ne?" dedi Shakie. "Bana yardım etmeyecek misin?"

"Edeceğim," dedi Tully sessizce. "Sana yardım edeceğim. Sen benim arkadaşısın. Ama Shakie," dedi, "sana tek bir şey sorabilir miyim? Neden evlendin? Yani ben neden evlendiğimi biliyorum ama sen neden evlendin? Ne anlamı vardı?"

"Ah, Tully, çok safsın," dedi Shakie.

Tully bir an için dikkatini elmaslardan çekti. "Shakie, bana saf olduğumu söyleme. Küçük oyununu anlamadığımı mı sanıyorsun? Senin sandığından daha fazlasını anlıyorum. Birincisi," derken hem kendini durdurmaya çalışıyor hem de zalim olmak istiyordu, "bahse girerim seninle görüşmeyi teklif eden Jack değildir."

"İşte burada yanıyorsun Tully DeMarco."

"Ah, gerçekten mi? Anlıyorum." *Yeter Tully, yeter,* dedi kendi kendine. Ama hayvanat bahçesinde koşturan dört yaşında bir öfke vardı içinde. "Demek o adam istedi, Topeka'yı ve seni geride bırakmayı seçen o adam, uzaklara giden ama seni yanına almayan o adam, birden özlem duymaya başladı ve şu anda bir başkasıyla evli olan eski sevgilisini görmeden evinde bir hafta bile geçiremedi, öyle mi? Shakie, saf olan kim?"

Shakie ona alçak sesle karşılık verdi: "Kahretsin Tully, bir an için yargıç cübbeni çıkarıp beni dinler misin? Senin için bir anlamı olup olmaması umurumda değil. Bunun için saf olduğunu söylemiyorum sana."

"Niçin o zaman?"

"Çünkü," dedi Shakie alçak sesle, "ne hissettiğim konusunda hiçbir fikrin yok. Hiç. Onu unutmanın, ışıkları söndürmek kadar kolay olacağını sanıyorsun."

Tully içinin burkulduğunu hissetti. *Bu sözleri daha önce de duymuştum, öyle değil mi?* "Hiçbir fikrimin olmaması kimin umurunda?"

Tek bilmek istediğim, eğer Frank'i sevmiyorsan neden onunla evlendiğin?"

"Frank'i sevmediğimi kim söylüyor?" dedi Shakie. Savunmaya geçmedi. "Frank'i seviyorum. Jack'le artık görüşmeyeceğim. Bu gece son. Gerçekten. Onu yalnızca birkaç saat görmek, eski günlerden bahsetmek istiyorum. Yalnızca onu görmek için." Shakie'nin bakışları yalvarır gibiydi. Tully'nin eline dokundu. "Lütfen Tully. Bana yardım eder misin?"

O akşam Shakie ve Frank yemeğe gelmişlerdi. Robin patatesli rosto yapmıştı. Yemekten sonra Tully, Boomerang'ı yatırmak için izin isteyip üst kata çıktı. *Bunu yapmak istemiyorum*, diye düşündü Boomerang'ı kollarında tutarken. Onun meme emerken çıkardığı sesler içini rahatlatıyordu. *Onun için bunu yapmak istemiyorum*.

Tully aşağı indiğinde Shakie erkeklere Tully'yle birlikte *Sevgi Sözcükleri* filmini seyretmeye gidip gidemeyeceklerini sormuştu bile.

"Ama Tully ve ben o filmi seyrettik," dedi Robin.

"Evet," dedi Shakie. "Tully o filmi çok beğenmiş."

"Öyle mi?" dedi Robin. *Neler oluyor*, dercesine Tully'ye baktı. "Beğendin mi?"

Tully başını salladı.

"Beğendiğini hatırlamıyorum."

"Neredeyse kendimi kaybedene kadar ağlamamış mıydım?" dedi Tully.

"Hayır," dedi Robin. "Ağlamadın."

Tully ve Robin'in bakışlarını birbirlerinden kaçırdıkları kısa bir duraksama oldu. O filmi şubatta seyretmişlerdi. Banyodaki olaydan iki gün sonra. Sinemada tek bir kuru göz bile yoktu. Tully'ninkiler hariç.

O gece erkekler evde kalıp televizyon seyretti, kızlar ise sinemaya gitti. Shakie, Tully'ye Lakeside Yolu'nu gösterdi.

Demek burada yaşıyor, diye düşündü Tully arabayı Lakeside Yolu'ndaki küçük, beyaz evin önüne park ederken. *Neden onu birkaç yıl önce St. Mark's'ta gördüğüm belli*. Lakeside Yolu, Pembroke ve Canterbury'ye bağlanıyordu.

Tully, Shakie'yi bıraktıktan sonra sinemaya gitmek yerine St. Mark's'a yürüdü. Hava dışarıda kalamayacağı kadar soğuktu, bu

yüzden içeri girip Shakie'yi alma vakti gelene kadar sıcak, tütsü kokulu havayı içine çekti.

Arabasına geri döndüğünde Shakie yaşlı gözlerle arabada oturuyor, ellerini ovuşturuyordu. Tully ona bir şey sormadı, Shakie de bir şey anlatmadı, en azından ilk on dakika boyunca.

“Nereye gittin?”

“St. Mark's'a.”

Shakie, Tully'ye yandan bir bakış attı. “Gece kiliseye mi gittin? Arabanı dışarıda görünce Jack bana senin oraya gitmiş olabileceğini söyledi ama ben ona inanmadım. Neden gece yarısı kiliseye gittin ki?”

“İçerideydim,” dedi Tully. “İçeride oturdum.”

Shakie sessizdi. “Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum,” dedi gergin bir şekilde.

“Âmin,” dedi Tully.

“Bunu hiç onaylamıyorsun, değil mi?” dedi Shakie ona bakmadan.

Tully, Shakie'nin dizine hafifçe vurdu. “Shakie, bunu ne onaylıyorum ne de onaylamıyorum. Ben onay mercisi değilim. Yalnızca 20 Eylül 1982'den önce yüreğinin ne istediğini bilmemene kızıyorum.”

“Ah, Tully, Tully,” dedi Shakie. “Yüreğimin ne istediğini çok iyi biliyordum.”

“O zaman neden evlendin?”

“Çünkü,” dedi Shakie ellerini ovuşturarak, “Frank'le gerçek bir ilişki yaşıyorum. Yürüyen, bir ev ve çocuk sahibi olabileceğim bir ilişki. Gerçek bir ilişki. Jack'le ise imkânsız bir şeyi yaşıyorum.” Ellerine baktı. “Benim evli olmamın Jack'i rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Ama belli ki ediyor. Düşünebiliyor musun?”

Yol boyunca başka bir şey konuşmadılar. Tully, Jack'e bir daha rastlarsa Shakie'yi rahat bırakma büyüklüğünü gösterdiği için ona teşekkür etmeyi düşündü.

“Frank'i seviyor musun?” diye sordu arabayı evin önüne park ederken.

“Elbette seviyorum,” dedi Shakie titreyerek. “Senin Robin'i sevdiğin gibi.”

Tully başını iki yana salladı, o da titriyordu. “Hayır. Benim gibi değil. Benim başka kimsem yok. Başka bir şeyim de. Jeremy yok.

Kaliforniya yok. Pek fazla bir şeyim yok. Sahip olduğum tek kişi Robin. Ve annem.”

“Ve Boomerang.”

“Evet,” dedi Tully. “Ve o.” Onun kendisi için umduğundan çok daha büyük bir anlam taşıdığını düşünüyordu. “Ama başka hiçbir şeyim yok.”

“Ama başka bir şeye ihtiyacın da yok Tully.”

“Senin de öyle.”

“Öyle,” dedi Shakie hüznle. “Galiba öyle. Sanırım artık benim de başka bir şeyim yok.” Bir süre sonra, “Sence bu yalnızca bir bahane mi onun için? Yani benim evli oluşum?.. Sence bir başkası mı var?” diye sordu.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Tully huzursuz bir şekilde. “Bence yalnızca yerinde duramıyor, o kadar.”

Shakie sessizdi.

“Ama kim durabiliyor ki? Öyle değil mi?” dedi Tully kıpırdanarak. “Julie duramıyor. Jack de öyle.”

“Sen de,” diye tamamladı Shakie. “Ama *ben* durabiliyorum. Robin de durabiliyor. Ve pek çok insan. Topeka’daki insanların çoğu. O insanlar mutlu. Sürekli başka bir yerde olmak istemiyorlar.”

“Ah, öyle mi?” dedi Tully. “Ama sen pek mutlu görünüyorsun.”

“Ben de başka bir yerde olmak istiyorum,” diye karşılık verdi Shakie.

“Kim istemiyor ki Shakie? Kim istemiyor?”

Soğuk arabada oturuyorlardı. “Dinle,” dedi Tully. “Unut onu. Bu iki sözcüğü dilimizdeki bütün sözcüklerden daha fazla söylemişimdir herhalde.”

“Canın cehenneme’ hariç,” dedi Shakie gülerek.

“Evet, o hariç.” Tully de gülüyordu. “Unut onu Shakie. Hayatına devam et. Hamile kal. Taşın. Bir şeyler yap. Ama onu unut.”

“Eh, fazla seçeneğim yok, öyle değil mi? Artık evli ve yaşlı bir kadın olduğum için benimle takılmak istemiyor.” Shakie ağlamaya başladı.

“Üzgünüm Tully. Ama senin önünde ağlamam, onun önünde ağlamamdan iyidir, değil mi?”

Tully olağanüstü derecede sakindi. Shakie’nin saçlarını okşayarak, “Tamam, bir bebek yap. Hatta iki bebek yap. Onu unut.”

Arabadan inerlerken Shakie, Tully'ye döndü: "Ondan pek hoşlanmıyorsun, öyle değil mi? Gerçekten iyi biri, harika bir erkek. Yani en iyi arkadaşın onun iyi olduğunu düşünüyordun. Ben de öyle. Ama ona biraz anlayış gösteriyorsun. Yalnızca buradan gidip bir daha hiç gelmemesini diliyorsun, değil mi?"

"Öyle," dedi Tully dürüstçe. "O yokken sen çok daha mutlu oluyorsun."

"Ben genellikle mutlu bir insanımdır. Kolay kolay yıkılmam." Shakie duraksadı. "Yani *onu* düşürdüğü kadar derinlere düşmem."

"Jack onu yıkmış olabilir," dedi Tully dudağını ısırarak. "Ama çoğu insan tekrar ayağa kalkardı."

Birkaç gün sonra Tully ve Robin 1983'ü evlerinde karşıladılar. Tully başlangıçta sinirliydi ama günün sonunda her zaman olduğu gibi Brucelara gitmeyip evde kaldıklarına sevindi çünkü 31 Aralık'ta saat on civarı Boomerang ilk adımlarını atmıştı. Sarsak, kuşkulu ama yine de kendinden hoşnut Boomer, babasının kollarından annesinin kollarına gitmek için gerekli olan dört adımı atmayı başarmıştı. Sevinçle çılgık atmıştı Boomer, Tully ve Robin de tabii. İlk yılbaşını kutlayabilmek için onu gece yarısına kadar uyanık tutmaya çalıştılar ama Boomerang dayanamayıp kanepede sızdı. Robin karides kokteyli hazırlamış, Tully de bir Asti Spumante açmıştı. Yeni yılı karşılayıp "Auld Lang Syne"ı söylediler ve çekinerek öpüştüler. Karides kokteyli yenmeden, Asti Spumante içilmeden kalmıştı. Tully ve Robin, Boomerang doğduğundan beri ilk kez sevişiyordu.

Ocak ayının başlarında, K.Ü.'de bahar sömestirinin başlamasından birkaç hafta önce Tully tek başına St. Mark's'a gitti. Kiliseye her zamankinden erken gelmiş, ayının sonlarına yetişmişti.

"Tully," dedi Angela ayinden sonra yerinden kalkarak. "Neden ailenin diğer üyelerini de getirmedi? Çok güzel bir ailen var."

"Boomerang hasta," dedi Tully. "Ona Robin bakıyor."

"Bu güzel, o iyi bir adam. Siz ikiniz hiç dışarı çıkmıyor musunuz? Çocuklarımız küçükken kocam ve ben hiç dışarı çıkmazdık."

"Biz de çıkmıyoruz."

“Bu çok kötü,” dedi Angela. “Arada bir sinemaya gitmelisiniz. Boomerang’ı bana bırak. Ben ona bakarım. Çocuklarım ona bayılacak.”

Angela, Tully’nin elindeki çiçeklere baktı. “Yine çiçek. Onun için mi?”

Tully başını salladı. “Çok fazla çiçek var. Yalnızca mum yak. Ben öyle yapıyorum. Bir adam daha çiçek getirdi ona...”

“Adam mı?” diyerek onun sözünü kesti Tully.

Angela şimdi neredeyse boş olan bahçeye baktı. “Gitmiş. Görmedin mi onu? Son sırada oturuyordu. Onu nasıl görmezsin? Elinde çok büyük bir buket...”

Ama Tully onu dinlemiyordu bile. Ona hızla el sallayıp yan kapıdan dışarı çıktı, dar yolda yürümeye başladı.

İşte oradaydı.

Bunu bilmeliydi. Kahverengi deri ceket, siyah pantolon, başı önde, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Tully ona biraz daha yaklaştı. Nasıl düşünememişti bunu? O yavaşça dönüp Tully’ye başıyla selam verdi. Birkaç dakika sessiz kaldılar, Tully inanılmaz derecede rahatsızdı. Ona kibarca selam vermenin dışında ne yapması gerektiğini bilmiyordu. *Ona ne diyeceğim? “Teşekkür ederim” mi? Ona çiçek getiren kişiye teşekkür etmek istiyordum ama o kişinin bu adam olacağını kim bilebilirdi ki?* Şu anda teşekkür etmek ona saçma geliyordu.

Yüzeyde onunla karşı karşıya olduğunda hep hissettiği şeyleri hissediyordu Tully. Hakkında bildiği bütün o şeyler yüzünden biraz mahcubiyet... biraz düşmanlık... biraz rahatsızlık...

Ama derinlerde bir yerde Tully, Jen’i unutmadığı için ona müteşekkirdi; Jen bunu bilseydi mutlu olurdu. Öldüğü halde unutulmadığına memnun olurdu.

“Nasılsın?” diye sordu Jack.

“Harikayım, iyiyim,” dedi Tully kuru bir sesle. “Beyaz gül sevmediğini biliyorsun. Beyaz karanfilleri sever o.”

Jack ona yarı gülümser gibi bakıyordu. “Ben seninle aynı fikirde değilim. Birinci sınıfların balosunda yakasına beyaz gül takmıştı.”

“Olabilir,” dedi Tully isteksizce. “Ben o baloya gitmemiştim.”

“Evet, ama son sınıfların şölenine gittin. O zaman da yakasına beyaz gül takmıştı.”

“Bir şey taktığını hatırlamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum,” dedi Jack. “Ona o gülü ben vermiştim.”

“Aah,” dedi Tully, bir an için nefesi kesilmişti.

“Onları buraya koymak istiyor musun?” diye sordu Jack karanfilleri işaret ederek.

“Buraya bunun için geldim,” diye karşılık verdi Tully, *ona pek nazik davranmıyorum ama kimin umurunda*, diye düşünerek.

Jack ona yol verirken sözcüklerin üstüne basa basa, “Buraya bunun için mi geldin?” diye sordu. Tully karanfilleri bırakırken boğazına doğru sıcak bir şeyin yükselip onu gıdıklamaya başladığını hissetti. *Ne sordu bana?* Doğrulup ona soğuk bir şekilde baktı. “Evet, buraya bunun için geldim,” dedi. “Sen neden buradasın?”

Jack ona dikkatle baktı, sonra omuz silkip ceketinin fermuarını çekti. “Çiçek bırakmak için elbette. Başka neden olabilir ki?”

“Ona çiçek getirmek için biraz geç değil mi sence?” diye parladı Tully onu iterek karda ilerlerken. Tamam, belki biraz düşmanlıktan daha fazlasını hissediyordu.

Tully kendisini takip eden ayak seslerini duyabiliyordu.

“Belki,” dedi Jack arkasından. “Ama ben ona yalnızca yılda iki kez çiçek getiriyorum. Shakie senin ona her pazar çiçek getirdiğini söylüyor. Neden?”

“Canın cehennem!” dedi Tully öfkeyle, mezarlıkta küfrettiği için kendine kızarak.

Jack onun yanından geçip önünde durdu. “Neden Tully? Söyle bana.”

“Canın cehennem,” dedi Tully, onu itti ve karda düşmeden ilerlemeye çalıştı. “Benimle konuşmayı kes artık! Beni rahat bırak!”

Jack, Tully’nin geçebilmesi için bir kar tümseğinin üstüne çıktı. “Benden nefret ediyorsun, öyle değil mi? Benden gerçekten nefret ediyorsun.”

“Yanılıyorsun,” dedi Tully. “Senden nefret etmiyorum. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum piç kurusu.”

Jack alaycı bir şekilde güldü. “Bunu bana yutturamazsın. Benden nefret ediyorsun. İkisi için de.”

Shakie. Evet. Tully şu anda çok öfkeliydi ve Shakie’yi sonunda rahat bıraktığı için Jack’e teşekkür etme isteği geçmişti. Artık onun yüzüne bakmaya dayanamıyordu. Üçüncü kez yüksek sesle ve son

derece anlaşılır bir şekilde, “Canın cehenneme,” dedi. Sonra mezarlıktan hızla çıktı.

4

Tully ocak ayının sonunda okula başladığında günler artık ona çok kısa gelmeye başlamıştı. Boomerang ve kâbusları yüzünden gece boyunca uyanık kaldıktan sonra saat sekiz buçuktaki sosyal refah politikası dersi için yedi buçukta evden çıkıyordu. Yirmi bir kredi alıyordu ve gün doğumundan gün batımına kadar ayaktaydı. Gece yarısı Robin’le yattığında kâbus görmeye pek vakti olmuyordu ama yine de uyuyamıyordu. Terden ve bu halinden kurtulmak için gece yarısı buz gibi suyla duş alıyordu.

Sosyal refah derslerinin yanı sıra modern dansa da tekrar başlamıştı. Elinde değildi, çok yorucuydu ama en azından böylece biraz dans etme fırsatı buluyordu. İngiliz edebiyatı, Cumhuriyetçi Parti tarihi ve çocuk gelişimi. İngiliz edebiyatı onu öldürüyordu çünkü kitap okumak için çok az zamanı vardı ve gece Boomerang uyuduktan sonra Tully bu zamanı bulduğunda da çok yorgun oluyordu. Bu yüzden Boomerang’a yüksek sesle Thomas Hardy okuyordu. *Kaybolan Masumiyet*, Tully’nin en sevdiği kitaplardan biri haline gelmişti, Boomerang’ın da dinlerken uykuya en kolay daldığı kitaptı.

Boomer’ın ayaklarının dibinde oynadığı, Robin’in kanepenin diğer ucunda televizyon seyrettiği akşamlarda Tully, ikisine de Tess’i okuyordu. Robin, Tess’le ilgilenmiyordu ama Tully E. M. Forster’in *Manzaralı Bir Oda*’sını okumaya başladığında Robin televizyonu kapatıyordu. Birkaç haftalık bir süre içinde Boomerang oyun oynarken, Robin gazete okurmuş gibi yaparken Tully kitabı ikisine de okumuş oldu. Kitabın bittiği gece Robin, Boomerang’ı yıkayıp yatırmaya gönüllü oldu. Tekrar alt kata indiğinde Tully mutfakta başını masaya dayayıp uyuyakalmıştı. Robin onu yavaşça uyandırdı. Birlikte yatağa girdiklerinde

7 Thomas Hardy’nin Türkçeye *Kaybolan Masumiyet* olarak çevrilen *Tess of the D’Urbervilles* kitabının başkarakteri. (ç. n.)

Robin ona doğru eğilip fısıldadı: "Tully, ne düşünüyorsun? Sence ben manzaralı bir oda mıyım?"

"Robin," dedi Tully ona doğru dönüp yanağını okşayarak, "sen lanet olası eksiksiz bir evsin."

O günden sonra DeMarcoların evinde televizyon nadiren açılır olmuştu. Robin eve gitgide daha erken geliyordu. Millie bütün aile için yemek hazırlıyordu. Hedda dâhil. Ve yemekten sonra Tully kitap okuyordu.

Shakespeare, Dante, Milton, Dickens, Henry James, zaman zaman da Tennyson. Boomerang ona çoğunlukla aldırış etmiyordu. Bir keresinde onlarla birlikte oturma odasında oturan Hedda onlara televizyonu açıp açamayacağını sormuştu.

Robin, Tully'ye bakıp, "Hedda, şu anda televizyon seyretmiyoruz, Tully, Boomerang'a bir şeyler okumayı seviyor. Bize okumayı," demişti. Bunun üzerine Hedda da gözlerini kızından bir an olsun ayırmadan başını iki yana sallayarak öylece oturup *Bir Kadının Portresi*'ni dinlemişti. Bir süre sonra kendisini odasına götürmelerini istemiş ve ilkbahara kadar bir daha onlarla birlikte oturma odasında oturmamıştı. Bahar geldiğinde bir cumartesi gecesi Tully'ye, kendisine Agatha Christie okuyup okuyamayacağını sormuştu ve o da okumuşt.

Tully okumanın ve dans etmenin karşılığını alıyordu. K.Ü.'deki ilk sömestirini mükemmel dereceyle tamamlamıştı.

Yüksek çimenlerle kaplı Kansas tepelerinin arasından K.Ü.'ye giden yolu çok seviyordu. Ama oğlunu özlüyor ve göğüsleri sızlıyordu. Boomerang harika bir insan olan Millie'yle evde kalıyordu ve bu çok iyi bir şeydi. Ama yine de Millie onun annesi değildi. İlkbahar geldiğinde Robin, Boomerang'ı Lawrence'a götürecek genç bir bakıcı tuttu. Böylece ders aralarında Tully, Boomerang'la birlikte olabiliyordu. Bakıcı tutmak Robin'in fikriydi. Tully ona şükran borçluydu.

Kansas Üniversitesi'ndeki ilk sömestirinden sonra Bay Hillier, Tully'yi staj için memnuniyetle kabul etmişti. (Robin, Tully'ye Bay Hillier'in ondan hoşlandığını söylüyordu. "Bay Cunningham mı?" diyordu Tully. "Bay Cunningham'ın gözleri Bayan C.'den başkasını görmez.")

Birimde birkaç kişi işinden istifa etmişti ve Lillian White çaresizlikten iki yeni vakayı acemi Tully'ye vermek zorunda kalmıştı.

Tully'nin ilk görevi Bay ve Bayan Buckle'la bir "görüşme" yapıp onlardan on üç yaşındaki alkol bağımlısı oğulları Jerry'yi koruyucu aileye verme kararlarını yeniden gözden geçirmelerini rica etmekti. Oğullarını yanlarında tutmaları için onlara yalvarmaktı. Yeterince koruyucu aile yoktu. Bu yüzden Tully'nin pazarlık etmesi gerekiyordu. Jerry anne babasının yardımıyla çok daha kolay iyileşmez miydi? Ve belediye, klinik masraflarına yardımcı olacaktı.

Tully Doğu Topeka'nın ortasındaki bir garajın üstünde bulunan daireye sabah saat on birde geldi. Bay ve Bayan Buckle birbirlerine avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı ama Tully söylediklerinden tek kelime bile anlamıyordu çünkü peltek peltek konuşuyorlardı. Görüşme bitmişti. Tully, Docking'e geri döndü. Lillian görüşmenin nasıl gittiğini sorduğunda Tully, Bay ve Bayan Buckle'ın Jerry'ye başkasının bakmasının daha iyi olacağını düşündüklerini söyledi.

Tully ikinci vakası için Bay ve Bayan Arnuther'ın evine gitti. Baktıkları çocukların taciz şikâyetinde bulundukları bir çiftti bu. Son iki çocuk ellerinden alınmıştı ama çift o zamandan beri danışmanlık alıyordu ve tekrar koruyucu aile olmak için başvuruda bulunmuşlardı. Lillian onları "denemeyi" kabul etse de bu yalnızca kâğıt üstünde kalan bir sözcüktü. Tully, Arnutherların neden programdan tamamen silinmediklerini merak ediyordu. "Olur böyle şeyler Tully," demişti Lillian. "O zaman Jerry gibi çocuklar anne babalarının yanında kalırlar. Arnutherların biraz gözlem altında tutulmaları gerekiyor, hepsi bu."

Böylece Tully onları gözlemeye gitti.

Bay ve Bayan Arnuther'ı ve baktıkları yedi yaşındaki Sharon Muske'yi gördükten sonra Jerry gibi çocukların anne babalarının yanlarında kalmalarının daha iyi olabileceğini düşünmeden edemedi. Sharon birlikte oldukları bir saat boyunca Tully'ye tek kelime bile etmemişti, ikisi birlikte evin etrafında yürüyüşe çıktıklarında dahi. Tek kelime bile. Sharon yalnızca yürüyor ve karşıya bakıyordu. Tully'nin kolunu omzuna atması bile Sharon Muske'nin konuşmasını sağlayamamıştı. Tully onu anlıyordu.

Lillian'la konuşmayı düşündü ama o kadına nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu. Lillian durmadan sigara içiyor, kesik kesik nefes alıyor, kırk sekiz beden giysilerinin içinde şişman şişman dolanıyordu. Ellisine yaklaşıyor olmasına rağmen evli değildi ve çocuğu yoktu.

İşinden başka hiçbir şeyi yoktu ve onunla uygun olmayan koruyucu ailelerin ayıklanması gerektiği konusunda konuşmak, bebek emzirmenin hassasiyeti hakkında konuşmak kadar anlamsızdı.

Bu yüzden Tully ağzını kapalı tutup elinden geleni yapmaya karar verdi.

Ağustos ayında bir pazar günü St. Mark's'ta yine bir sürü beyaz gül gördü. Güllere parmak uçlarıyla dokunduktan sonra istemese de o pazar kendini daha iyi hissetti.

Julie ve Laura ağustos ayında geri döndüler. Tully arkadaşını gördüğüne gizliden gizliye çok sevinmişti.

Başlangıçta bazen öğle molasında, çoğunlukla Boomerang'la birlikte haftada birkaç kez Julie'nin evine gitti. Ama Laura hep oradaydı. Julie artık Tully'nin değildi. Hiç yalnız konuşma fırsatı bulamıyorlardı. Birkaç hafta sonu Julie, Laura, Tully, Robin ve Boomerang hep birlikte Shawnee Gölü'ne gittiler. Sonunda Tully dayanamadı ve Julie'yi St. Mark's'a çağırdı. "Yalnızca sen, tamam mı Julie?" derken Julie'nin telefondaki nefeslerini duyabiliyordu. Pazar günü geldi ve Julie tek başına göründü.

"Arka tarafa gitmek istemiyorum Tully."

"Kim istiyor ki?" dedi Tully. "Ama yine de gidelim."

Birkaç dakika küçük mezar taşının önünde sessizce durdular.

"Şu beyaz güllere bak," dedi Julie şaşkınlıkla. "Onun beyaz karanfil sevdiğini sanıyordum. Yanlış mı hatırlıyorum?"

"Yanlış hatırlamıyorsun."

"Beyaz gülleri kim getirmiş?"

"Jack."

"Jack," diye ifadesiz bir sesle tekrarladı Julie. "Buraya geldiğini bilmiyordum."

"Geliyor işte," dedi Tully. "Topeka'ya her gelişinde onu hatırlıyor."

"Kimin umurunda?" dedi Julie sertçe. "Artık kimin umurunda?"

Bence de, diye düşündü Tully. Julie, Tully'ye baktı. "Buraya gelmesi konusunda ne düşünüyorsun?"

Tully omuz silkti. "Daha kötü de olabilirdi. Onu ara sıra hatırladığı için memnunum."

Julie başını önüne eğip istavroz çıkardı. “Buraya gelmekten nefret ediyorum Tully. Nefret ediyorum. Lütfen, haydi gidelim.”

Tully mezarın önünde dikilmeye devam ediyordu. “Üçümüz birlikteyiz yine,” dedi. “Öldüğünden beri ilk kez mi oluyor bu? Buraya hiç geliyor musun?”

Julie, Tully’yi elinden tutup çekti. “Geliyorum. Ama fazla sık olmadığınızı söyleyebilirim. Haydi Tully.”

Tully kıpırdamıyordu. “Onun buraya gelmesi hoşuma gidiyor,” dedi yavaşça. “O kadar insanın arasından bir tek onun gelip çiçek getirmesi çok güzel.”

“Aferin ona,” dedi Julie arkadaşına bakarak. Tully dişlerini gıcırdatıp durdu. “Tully, Jennifer’a hâlâ öfkeli değilsin, değil mi?”

Tully mezar taşını tekmeledi. Lanet olsun. İnanılmaz derecede çaresiz ve yalnızdı.

Julie, Wayne Caddesi’ne dönerken, “Shakie onun şehirde olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

“Sanmıyorum,” dedi Tully bir zamanlar ona teşekkür etmek istediğini hatırlayarak. “Galiba Jack onunla ilişkisini tamamen kesti. Shakie evlendi ve Jack onu rahat bıraktı.”

“Shakie bu konuda ne hissediyor?”

“Ah, mutluluktan havalara uçuyor,” dedi Tully. Julie alaycı bir tavırla güldü.

Evinin önünde durduklarında Julie başıyla arabayı işaret ederek sordu: “Hâlâ bunu mu kullanıyorsun? Bin yaşında olmalı.”

Tully direksiyonu okşayarak başını salladı. Julie’yle yalnız kaldığı tek an buydu. O hafta Julie ve Laura, Iowa’ya doğru yola çıktılar.

Ertesi pazar Tully bütün kiliseyi görebilmek için St. Mark’s’ta en arka sıraya oturmuştu. Jack en önde rahibi dinliyordu. Angela da oradaydı, dizlerinin üstüne çökmüştü.

Ayından sonra Tully herkesten önce ve hızla dışarı çıktı. Angela’yla konuşarak zaman kaybetmek istemiyordu. Çiçeklerini bırakıp paslı demir sandalyeye oturdu ve beklemeye başladı. Fazla beklemesi gerekmedi.

“İşte yine buradayız,” dedi Jack yanına gelip çömelerek. Tully onun başına baktı, Jack ona dönüp gülümsedi. Tully’de kibarca gülümseyip

karşıya bakmaya devam etti. Jack kendi çiçeklerini Tully'ninkilerin yanına yerleştirdi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Jack.

Bronzlaşmıştı, çok iyi görünüyordu. "İyi, teşekkürler," dedi Tully medeni bir şekilde. "Ağustos ayında ne arıyorsun burada?"

"Annem bütün yıl burada yaşıyor. Evime ağustos ayında gelmem yasak mı?" dedi Jack ayağa kalkarken.

Tully avuçlarını birbirine bastırdı. "İstedğini yapabilirsin."

"Teşekkürler."

"Yine de ben senin bir evin olmadığını düşünüyordum," dedi Tully. "Bir bavulda yaşadığını sanıyordum."

"Öyle," dedi Jack. "Bir bavulda yaşıyorum. Ama bu ay bavulum evimde. Annemi ziyarete geldim."

"Ve de burayı."

"Ve de burayı," diye tekrarladı Jack.

Tully ayağa kalkıp bir an için Jack'in önünde durdu, uzunca bir süre gömleğinin düğmelerine baktı. "Evet, şey... görüşürüz."

"Geçen sefer için özür dilerim," dedi Jack hemen. "Beni burada görmeyi ummadığını fark ettim."

Tully yola doğru ilerleyip ondan uzaklaşırken, "Hayır, hayır," diyerek onun sözünü kesti. "O sırada kendimde değildim. Aslında biraz şaşırmıştım."

Jack onun peşinden geldi. "Nedenini bilmiyorum," dedi. "O benim de arkadaşımdı."

Bu sözler Tully'nin dönüp uzun süre onun yüzüne bakmasına neden oldu. "Nedense," dedi bahçe kapısına doğru ilerlemeye devam ederek, "buna inanmak çok zor geliyor bana."

"Evet, bana senin şüpheli olduğunu söylemişti."

Bu bir kez daha irkilmesine neden oldu ama Tully bu kez arkasına bakmadı. "Buna inanmak daha da zor."

Jack uzanıp demir kapıyı açtı. Tully onun gülümsediğini görebiliyordu. "Neye? Senin şüpheli olduğuna mı?"

Tully boğazını temizledi. "Onunla konuştuğunuzu bilmiyordum."

"Elbette konuşuyorduk," dedi Jack. "Senin hakkında bir şeyler biliyorum Tully Makker."

Tully gözlerini kısıtı. Güneş Jack'in arkasındaydı ve Tully onun yüz ifadesini okuyamıyordu. Acaba onunla dalga mı geçiyordu? "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi pek emin olamasa da.

Jack yalnızca gülümsedi. Tully, Camaro'nun kilidini açarken biraz meraklandığını itiraf etmek zorundaydı. Jennifer hakkında konuşmak! Bunu düşünmek bile Tully'nin midesinin kasılmasına neden oldu.

Camaro'yu çalıştırıp camı açtı. Jack içeriye doğru eğildi. "Shakie nasıl?"

"İyi, harika," dedi Tully. "Senden haber almaması daha iyi," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Jack alaycı bir şekilde güldü. "Benden hiç haber almıyor."

Tully bunun doğru olduğunu biliyordu. "Biliyorsun hamile." Shakie'nin neye hamile olduğunu söylemek üzereydi ama sustu. Jack'le Shakie hakkında konuşmak istemiyordu.

"Ah, öyle mi?" Jack'in sevinci içten gibi görünüyordu. "Bunu bilmiyordum. Onun adına çok sevindim." Duraksadı. "Ama burada olduğumu ona söyleme."

"Merak etme," dedi Tully alaycı bir şekilde, "bu kesinlikle yapmayacağım bir şey."

Jack arabadan uzaklaştı. "Natalie Anne Makker, okula geri döndün mü?"

"Evet, döndüm. Kansas Üniversitesi. Gelecek mayısta mezun oluyorum."

"Aferin sana," dedi Jack samimi bir şekilde. "Aferin."

Tully bir şey söylemek istedi ama diline gelen tek şey, "Teşekkür ederim," cümlesiydi. Bu yüzden dilini ısırды. "Bu arada, Jack, adım Tully DeMarco."

"Hoşça kal Tully DeMarco," dedi Jack ona neşeyle gülümseyerek.

Tully ertesi pazar St. Mark's'a gittiğinde Jack orada değildi ve taze çiçekler de yoktu, yalnızca bir hafta öncesinden kalan çiçekler vardı. Kurumuş ve boyunlarını bükmüşlerdi ama Tully onları iyice kuruyup toprağa karışana kadar orada bıraktı ve kendi getirdiği taze çiçekleri onların etrafına yerleştirdi.

Yaz sona ererken Tully'nin Boomerang'a bir yer bulması gerekiyordu. Boomer artık on yedi aylıktı ve sürekli taşınamayacak ve emzirilemeyecek kadar büyüktü ama Tully bunu hâlâ başarıyordu. Millie de mutfaktaki bütün becerilerine rağmen bebek bakıcısı değildi. Bu yüzden Tully, Angela Martinez'e kibarca haftada altmış dolara Boomerang'a bakıp bakamayacağını sordu.

"Paranı istemiyorum Tully. Oğluna ücretsiz bakarım."

"Ücretsiz olmaz," dedi Tully, Angela'nın oğluna bakacak olmasına sevinerek.

"Asıl parayla olmaz," diye karşılık verdi Angela. "Seni beş yaşındayken bana oğlun için para ödeyesin diye yolda bulmadım, her akşam bunun için doyurup evine götürmedim, bunun için burada uyumana izin vermedim," dedi öfkeyle. "Bir şey daha var: O zavallı çocuğa Boomerang demeyeceğim. Gerçek adı neydi?"

"Boomer," dedi Tully. "Ve ona ücretsiz bakmayacaksın. Bu nezaketinin karşılığında sana para ödememe izin ver. Paranın işine yarayacağını biliyorsun, hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Hayır," dedi Angela inatla.

İleri geri, ileri geri. Tully arabaya gidip sabırla direksiyonun başında bekleyen Robin'i çağırdı. Sonunda üçü bir anlaşmaya vardı. Robin'in Angela'ya ödeme yapması kabul edildi çünkü Angela, Robin'i beş yaşından beri tanııyordu. Ama parayı ona Tully'nin getirmemesi gerekiyordu. Tully bunu kabul etti ve eve geldiklerinde Robin'e, Angela'ya cömert bir ödeme yapmasını söyledi. *Beni sokaklardan topladığı ve karnımı doyurduğu günler için*, diye düşündü.

Böylece Boomerang artık Millie'yle birlikte kalmadı, Tully'yle Lawrence'a gitmedi. Wayne Caddesi'ne gidip sekiz yaşındaki Vinnie'yle oynamaya alıştı. Hem de çok alıştı. Tully akşam saat altıda onu almaya gittiğinde Boomerang başını oyuncaklardan kaldırmıyor ve eve gitme vakti gelince büyük yaygara koparıyordu. Robin de birkaç kez Boomerang'ı almaya gittiğinde aynı tepkiyle karşılaşmıştı.

Tully okula dönmek üzereydi ama Bay Hillier ona iki vakayı daha gözlemleyip gözlemleyemeyeceğini sormuştu. “Neden ben?” diye sordu Tully.

“Çocuklar seni seviyor,” diye karşılık verdi Bay Hillier. “Koruyucu anne babalar da öyle.”

Tully başını salladı.

“Sharon Muske seni seviyor,” dedi Bay Hillier.

Tully başını iki yana salladı. *Evet, diye düşündü. Damien da seviyordu.*

“Gerçekten,” diye tekrarladı Bay Hillier. “Seni soruyor. Bay Arnut her beni aradı. Sharon seni sormuş. Senin ziyaretlerinin ona yardımı oluyor. Bize de tabii. Yalnızca iki vaka. Karşılığında sana ücret de öderiz. Belki saatine on dolar verebiliriz. Ne dersin?”

Tully iç çekti. Ona saatine on dolar ödenmesine gerek olmadığını söylemek istiyordu, ücreti ödenmişti, satın alınmıştı o zaten. Ama teklifi sessizce kabul etti. Artık Jack’in Jennifer’a beyaz güller getirdiğini bildiği için dünyaya karşı daha az öfkeliydi.

Sonbaharda Tully koruyucu aileler seçilirken gösterilen rahatlık konusunu dikkatle Bay Hillier’a açtı.

“Lillian’ı eleştiriyor musun Tully?”

“Hayır, hayır,” dedi Tully hemen. “Şey, evet. Biraz. Lillian gerçek bir profesyonel.”

“Lillian işini bilir,” dedi Bay Hillier. “Çok fazla muhtaç çocuk var. Koruyucu aileler olmazsa program altüst olur. Lillian bunu biliyor.”

“Bence Lillian’ın bulduğu bazı insanlarla altüst olacak program.”

“Peki, sen ne öneriyorsun Tully?”

“Çocukları almak isteyenler için daha uzun bir eğitim. Bu altı saat konusu, yani üç kez başarısız olma hakkın bulunan bir sınava girmek için bile on saat araba sürme dersi ve üç saatlik kurs alıyorsun ama burada, bir çalışma gününden daha kısa bir süre içinde bu aileler çocuk bakmaya başlıyor. Yani bu çocuklar yarım yamalak anne baba istiyor olsalardı evde kalmaları daha iyi olurdu, öyle değil mi?”

“Daha uzun bir eğitim süreci para gerektirir,” dedi Bay Hillier. “Ne kadar uzunlukta bir programdan söz ediyorsun?”

“İki ay,” dedi Tully. “Sekiz hafta. Haftada beş gün. Günde dört saat. Daha çocukları yanlarına almadan önce. Hükümetin verdiği

eke el sürmeden önce. Onlara eğitim sıkıntısına katlandıkları için bir şeyler verin. Cüzi bir şey. Ama ocuklara gerçekten yardım etmek istediklerinden emin olun. Ben diyorum ki Bay Hillier, ilk çocuklarını ve çeklerini almak için on kiloluk bir hindiyi pişirmekten daha uzun süren bir eğitim almaları gerektiğini fark edince bir sürü insan programı bırakacaktır.”

Bay Hillier gülümseyerek başını salladı. “Sen ciddisin Tully. Ama ailelerin geri çekilmesi bizim istediğimiz en son şey. şu durumda bile elimizde yeterince koruyucu aile yok.”

“Hayır, Bay Hillier, yeterince aileniz olacak. Daha iyi insanlar bulmak için yalnızca onları eğitmeniz ve reklam yapmanız gerekiyor.”

“Reklam mı?” diye sordu Bay Hillier kuşkuyla.

Tully çok neşeliydi. “Reklam.” dedi. “Topeka civarındaki alışveriş merkezlerine küçük ilanlar asın. Yerel gazetelere ilan verin. Büyük reklam panoları hazırlatın. İnsanlardan lkeleri için bir şeyler yapmalarını isteyin. John Kennedy'den alıntı yapın. Ya da John Donne'dan. Bilmiyorum ama bir şey yapın.”

Ekimde Tully paranın geleceği yere hitap etme fırsatı buldu. Bay Hillier, Tully'den bir sonraki mali yıl başlamadan önce denek Komitesi'ne hitaben bir konuşma yapmasını rica etti. Lillian kesinlikle Tully'yle birlikte konuşmak istemiyordu. *Bana hiç de dostça bakmayan yirmi adamın cesaretimi kırmasını umuyor,* diye düşündü Tully. *Ama dostum olmayan hiç kimse benim cesaretimi kıramaz.*

“Bu yaz Bay ve Bayan Arnuther'ı ziyaret ettim,” dedi Tully uzun sunumundan sonra kapanışı yaparken. “Ve onlara himayelerindeki Sharon Muske'nin neden konuşmadığını sordum. ‘Aslında çok konuşkandır,’ dedi Bayan Arnuther. Ama ocuk konuşmuyordu işte. Onun yerinde kim olsa konuşmazdı. Sharon, Douglas bölgesinin ortasında, ineklerin ve samanların içinde yaşıyor. Annesi de babası da lmş. Teyzesi ve eniştesi uzun bir yolculuğa çıkmaya karar vermişler. Sharon okula gitmiyor, Bay ve Bayan Arnuther ona evde ders veriyor. Ama yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ okumayı ve yazmayı bilmiyor. Bir ineğin nasıl sağılacağını biliyor. Yabani otların nasıl ayıklanacağını biliyor. Dşemeyi silmeyi biliyor. Bay ve Bayan Arnuther'a küçük Sharon'ın bakımını üstlenmelerinin nedenini sordum. Bay Arnuther

yüzüme dimdik bakıp Docking'den geldiğimi, Kansas eyaletini temsil ettiğimi bilmesine rağmen küstah bir şekilde, 'Paraya ihtiyacımız var,' dedi. Günde yedi dolara mı ihtiyaçları var? Günde yedi dolar. Bayanlar ve baylar, Topeka halkının gözünün önünde bir havuç gibi sallamamız gereken şey para değil, çocuklardır. Topeka halkının önünde küçük Sharonları sallayarak onlara paranın çok az olduğunu söylemeliyiz. Çok az. Günde yalnızca yedi dolar. Bir çocuğu doyurmaya yetecek kadar. Para çok az, evet, ama kimin umurunda? Sharon'ın sizin yardımınıza ihtiyacı var, Sharon'ın sizin bakımınıza ihtiyacı var. Bu çocuklar mutsuz çocuklar. Bu çocuklar anne ve babaları alkolik olan, kendileri de içen, hırsızlık yapan, esrar kullanan, esrar kullanmak için hırsızlık yapan çocuklar. Kimse onlara okula gitmeleri gerektiğini söylemediği için okula gitmeyen çocuklar. Bu çocuklardan bazıları büyüüp kız kardeşinize tecavüz edecek ya da erkek kardeşinizi soyacak. Bazıları bunu yaptı bile.

"Size diyorum ki bu çocuklara yardım etmek isteyen aileler parayı önemsemeyecek. Yalnızca para isteyenler bize gelmeyecek. Cehennem kadar yolları var. Ama diğerlerinin, o az sayıda ailenin ne yapacağını biliyor musunuz? Bu çocukları sokaklardan kurtaracaklar. Onları ıslahevinden ya da uyuşturucu rehabilitasyon merkezlerinden kurtaracaklar. Kardeşlerinizin cebinden ellerini çekecekler. Reklam ve gerekli eğitim için harcayacağımız para, bedeli olmayan bir şeyi karşılayacak. Bu çocukların geleceğini. Tabii bizlerin de.

"Kurumumuz şu anda niçin burada olduğunu unutmuş durumda. Eğer bizler de unutsak bunu dışarıdaki insanlara nasıl hatırlatabiliriz? Ama onlara hatırlatmamız gerekiyor. Koruyucu Ev Bulma Kurumu yoksul ailelere ekstra gelir kazandırmak, yerlerini temizleyecek birini almaları karşılığında günde yedi papel vermek için kurulmadı. Birkaç kâğıt doldurup gün bitince eve gitmek için burada bulunmuyoruz. Kansas eyaleti gelecek sene bizi bütçesinden çıkarmanın diye varlığını haklı göstermek için burada değiliz.

"Buradayız çünkü dışarıda pek de şanslı olmayan çocuklar var. Doğarken şanslı olmayan çocuklar..."

Tully kekelemeye başlamıştı. İyi bir benzetme arıyordu ve aklına bir tek Sunset Court geliyordu. "Sharon Muske her zaman sessiz bir çocuktı ve bu yüzden teyzesi ile eniştesi onu zaman zaman doyurmayı

unutuyorlardı çünkü Sharon onlara karnının aç olduğunu söylemiyordu. Sharon istemek zorunda kalmadan kahvaltı edebilse, öğle ve akşam yemeği yiyebilse güzel olmaz mıydı? Sharon'a, gözümüzün içine bakıp, 'Yedi dolar,' demeyen koruyucu aileler borçlu değil miyiz?

"Hayır, diyoruz. Her dönemde koruyucu aile yanında olan ya da olmayı bekleyen, üç aylıktan on sekiz aylığa kadar iki yüz çocuk var. Bazıları ıslahevinde. Bazıları hâlâ anne babasının yanında. Ve çocuk kabul eden yalnızca elli ila yetmiş beş aile var. Bu yüzden çocukları anne babalarıyla bırakıyoruz. İki ayda bir gerçek anne babaların yanına gidip onlara çocuklarını geri isteyip istemediklerini soruyoruz. Potansiyel koruyucu ailelere, 'Günde yedi dolar, haydi ama, ne duruyorsunuz?' diye soruyoruz. Niçin burada olduğumuzu unutuyoruz. Ve sessiz Sharon Muske veya sarhoş Jerry Buckle'ı gördüğümüzde kendi kendimize onlardan daha önce en az otuz tane gördüğümüzü hatırlatıyoruz. İlkinde ağladık, ikincisinde de. Üçüncüsünde sigaraya başladık. Dördüncüsünde aşırı yemeye. Beşincisinde yumruklarımızı sıktık, altıncısında dişlerimizi gıcırdattık. Gördüklerimiz karşısında aklımızı kaçırmamak için otuz mazeret bulmak zorunda kaldık. Ama otuzuncusunda yüreğimizi sıktık. Yüreğimizi gıcırdattık.

"Ben şu anda diyorum ki yüreğinizi açın. Yoğun eğitim. Daha fazla para. Daha yakından izleme. Gerçek anne babalar için daha iyi danışmanlık. Çocuklar için daha iyi danışmanlık. Ve yeni yönümüzü gösteren bir reklam kampanyası. 'Gelin!' diyeceğiz Topeka halkına. 'Arabanızdan inin ve hâlâ hayatta olan köpeği yoldan çekin. Çekin o köpeği yoldan. Ölmeden önce ya da daha da kötüsü, dişlerini göstererek, sık sık soluyarak, kara gözleri ve kara ruhuyla, o sizi arabasıyla ezip geçmeye hazır biçimde yaşamaya başlamadan önce yoldan çekin onu.'

"Ama bu arada Sharon Muske hâlâ konuşmuyor, Jerry Buckle hâlâ sarhoş ve Bay ve Bayan Arnuther hâlâ günde yedi dolar alıyor."

İki hafta sonra Ödenek Komitesi sekize on iki oyla Koruyucu Ev Bulma Kurumu'nun bütçesini 1984 yılı için üç milyon dolar artırmayı kabul etti ama eğitim süresinin Tully'nin istediği gibi altı saatten sekiz haftaya çıkması için talep edilen iki milyon dolarlık ek yardımı on ikiye sekiz oyla reddetti.

“Harika bir iş çıkardın,” dedi Bay Hillier, Tully’yle yalnız oldukları sırada.

“Harika bir iş çıkardın,” dedi Lillian White herkesin içinde ama nedense Tully onun samimiyetinden kuşkuluydu.

“Harika bir iş çıkardın,” dedi Robin, Tully ona olanları anlattığında. Tully onun samimi olduğunu biliyordu.

6

Tully pazartesi, çarşamba ve cuma günleri okula gidip yirmi bir kredi alıyor ve Bay Hillier’in ricasıyla sah ve perşembe günleri Docking’de çalışıyordu. Salı günü idari işlerle ilgileniyor, perşembeleri Sharon Muske’yi ziyaret ediyordu. Salı ve perşembeleri aynı zamanda öğle yemekleri için Angela’nın evine yürüyordu. Bu çok hoşuna giden ve sabırsızlıkla beklediği bir şeydi. Beş yaşındayken Angela’nın yaptığı *tostada*’ları yemek gibi bir şeydi bu. Ama artık *tostada*’ların yerini ton balıklı sandviçler almıştı ve Julie orada değildi, Boomerang vardı. Tully kendisini yemek masasında görmenin Angela’yı rahatlattığını düşünüyordu, tıpkı eski günlerde olduğu gibi. Bu nedenle öğle yemeklerini kaçırmamak için büyük çaba sarf ediyordu.

“Angela, sarı perdelerine bayılıyorum,” dedi Tully bir öğleden sonra. “Wayne Caddesi’ndeki bu ev kadar eskiler herhalde.”

“Yanılıyorsun Tully. Onları iki yılda bir değiştiriyorum. Ama yine sarı perdelerle.”

Tully gülümsedi. Ne yanılsamaydı ama. Güneş sayesinde bu sarı perdelerin çok eskilerden beri pırıl pırıl olduğunu hatırlıyordu.

“Kızımı özlüyorsun, değil mi Tully?”

Tully başım sallayarak düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. “Elbette.”

“Onu ben de özlüyorum. O yolculuğa çıktığından beri hiçbir şey eskisi değil.”

Eskisi gibi olmadığı kesin, diye düşündü Tully.

Daha sonra Angela’nın Julie’nin eş seçimi konusunda bir şey söylemesini, duygusallaşmasını bekledi ama o yalnızca kızının çok uzaklarda olmasından söz ediyordu.

Başını sallayarak, “Benim Julie’m Topeka’da kalamadı. Senin gibi değil o Tully, senin gibi değil. Sen gerçek bir savaşçısın. Kocan nasıl bugünlerde? O iyi bir adam.”

“Gerçekten iyi bir adam.”

Angela, Tully’ye biraz yaklaştı. “Ben şahsen Julie’nin Jen olayını hâlâ atlatamadığını düşünüyorum. Bunu biliyor muydun?” Tully biliyordu. Angela devam etti: “Çok iyiymiş gibi yapıyor ama derinlerde uğradığı hayal kırıklığıyla baş edemiyor. Anlıyor musun?”

Tully anlıyordu.

“O senin gibi değil Tully. Sen gerçek bir savaşçısın. Lynn Mandolini gibi değilsin, öyle değil mi?”

Tully ellerine baktı. Hayır, Lynn Mandolini gibi değildi pek.

“Zavallı kadın. Zavallı kadın, onu suçlayamam. Keşke kendini toparlasa ama onu suçladığımı söyleyemem. Julie benim tek bebeğim olsaydı ne yapardım? Çıldırırdım, bunu biliyorum. Kimse tek çocuk yapmamalı, kimse. O zaman atlatabıyorsun. Tanrı’nın bizi tek çocuğumuzun kaybının üstesinden gelecek şekilde yarattığını sanmıyorum.”

“Tanrı’nın bizi herhangi bir çocuğumuzun kaybının üstesinden gelecek şekilde yarattığını sanmıyorum,” dedi Tully sarı perdelere bakarak.

“Sanırım haklısın. Yani bunu nasıl atlatabilirsin ki? En azından, eğer başka çocukların varsa meşgul olursun, onlar seni ayakta tutar. Bütün gün oturup ağlayamazsın, yapılacak bir sürü şey olur. Ama zavallı Lynn... Ve Tony... En azından Tony çalışıyor. Ama Lynn... Lynn ne yapacak şimdi? Ölesiye içecek, geriye başka ne kaldı ki yapacak? Biliyorsun, birkaç yıl önce onu evime davet ettim ama o reddetti. Julie’m gibi. Julie buraya çok nadir geliyor. Ve benimle St. Mark’s’a gitmiyor. Herkes gidiyor oraya, benim Julie’m hariç. Ama sen Tully, sen kendini toparladın. Bebeğinin, kocanın sana yardımı olmalı. Haklı mıyım? Meşgulken üzölmek çok zor, değil mi?”

O kadar da zor değil, demek istedi Tully ama Angela henüz sözlerini bitirmemişti. “Julie’ye her zaman bu olayın etkilerinden kurtulacak biri varsa onun sen olduğunu söyledim, Jen’e en yakın kişi sen olsan da. Sende o güç her zaman vardı.”

“Öyle mi?”

“Ah, evet, ah, evet,” dedi Angela. “Bir çivi kadar sertsin sen.” Gülümsedi. “Ne olursa olsun bunu başaracaktın. Ve şimdi kendine bir bak.”

Evet, bana bir bak, diye düşündü Tully. Her gece, rüyamda huzuru ve palmiye ağaçlarını, beni kimsenin rahatsız etmediğini, beni o ipten kurtaracak kişiyi, sahilde dans etmeme izin verecek kişiyi, onun beni boğmasına engel olacak kişiyi görmek için yattığım her gece boynuma asılan o iple kendimi toparlıyorum ama evet, kendimi böyle toparlıyorum. Çünkü rüyamda ölümü görüyorum.

Gitmek üzere ayağa kalktı. Bu öğle yemeği ona çok fazla gelmeye başlamıştı.

“Arkadaşın Shakie nasıl? Bir ara onu da getir,” dedi Angela. “Onun da karnını doyururum.”

Tully o sonbahar Shakie’yi birkaç kez Angela’ya götürdü.

“Shakie, kocaman görünüyorsun,” dedi Angela onu ilk görüşünde. Shakie paytak paytak yürüyerek içeri girdi. “Teşekkürler. İkiizler geliyor. Her zaman çok zayıf olduğum için Tanrı’nın verdiği bir ceza bu.”

Tully gülümsedi. Jack’e Shakie’nin ikiizlerinden söz etmediğini hatırladı.

“Kaç aylık oldular?” diye sordu Angela ton balıklı ve hindili sandviçleri masaya koyarken. Tully *tostada*’ları özlemişti.

“Yedi,” diye karşılık verdi Shakie. “Bebekler ocağın beşinde doğacak, Tanrı yardımcım olsun.”

“Shakie,” dedi Tully. “Zavallılık. Yalnızca bir bebeğin bile ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Boomerang çıkmak istemedi, geçmesi için gerekli açıklık oluşmamıştı, yirmi dokuz buçuk saat doğum sancısı çektim, sonunda su kesesini patlattılar ve doğarken iki buçuk saat hiç durmadan bağırdım. Hayatımın en kötü deneyimiydi. İki bebekle sana gerçekten şans diliyorum.”

Shakie’nin rengi soldu, yemeyi bıraktı. Angela, Tully’yi duyarsızlığı için yalandan azarladı. “Gerçekten korkunç bir şey olsa bile zavallı Shakie’ye bunları nasıl anlatırsın? Baksana, kendini ne kadar kötü hissediyor. Yemeyi bile bıraktı. Ye tatlım, ye. Sen onu dinleme. O her zaman baş belası olmuştur.”

Shakie kuşkuyla sordu: "Ama Tully, Boomer'ın çok hızlı ve çok kolay doğduğunu söylememiş miydin sen? Hatta o doğarken Dostoye-bilmem kimden üç bölüm okumuştun ve Dostoye-bilmem kimin kitabını anlamak doğumdan daha zordu hani? Bunları söylemedin mi sen bana?"

Tully gözlerini devirerek omuz silkti. "Evet, evet, ama bunları sana yalnızca cesaretini kırmamak için söylemiştim. Bana inanmadın, öyle değil mi?"

Shakie'nin rengi biraz daha soldu ve sonraki öğle yemeklerinde Angela'yı doğum detaylarını anlatması için sıkıştırmaya karar verdi.

"Şey, umarım iyi bir anne olurum," dedi sonunda. "Saçlarım yeterince vakit ayıramadığımı düşünemiyorum."

"İyi bir anne olacaksın," diyerek ona güven verdi Angela. "Bütün annelerin yüreği iyidir."

Tully alaycı bir tavırla güldü.

"Şey, Tully," dedi Angela. "Senin durumunda biraz aşırılık söz konusu. Hem de en büyük aşırılık. Tanrı'yı unutan annelerle uğraşıyorsunuz. Çoğu anneler Tanrı'yı unutmaz. Sen unutmadın."

"Sen iyi bir anne olacaksın Shakie," dedi Tully, zorlukla konuşuyordu. "Hepimiz öyleyiz."

7

Shakie 1983 Noel'inde sezaryenle bir oğlan ve bir kız dünyaya getirdi. Tully, Robin ve Boomerang'la Topeka Devlet Hastanesi'ne onu ziyarete gittiğinde Shakie iki bebeği yerine, hayatı boyunca yara izi taşıyacak olması yüzünden endişeliydi.

Yalnız kalma fırsatı bulduklarında Tully'ye, "Tüplerimi bağlat-tım," dedi. Tully bir şey söylemedi, *ne kadar çok olursa o kadar iyi*, diye düşünüyordu.

"İsimleri ne?"

"Oğlan Anthony, kız ise..." dedi Shakie sıcak bir şekilde gülümseyip Tully'nin elini tutarak, "Natalie."

“Natalie!” dedi Tully heyecanla. “Natalie,” diye tekrarladı sonra sessizce ve Shakie’ye sarıldı.

“Önemli değil. Bu ismi her zaman sevmişimdir. Seni tanımadan önce bile.” Ama Tully ona sarılmaya devam ediyordu, Shakie sonunda, “Bak, senin adın Natalie bile değil. Kimse sana Natalie demiyor. Kes artık, dikişlerimi acıtıyorsun,” demek zorunda kaldı. Sonra sesini alçalttı. “Birkaç gün önce Noel’ini kutlamak için onu aradım. Eve gelmiş yine.”

Tully’nin bakışları sertleşti. “Ben de öyle olacağını tahmin ettim.”

“Ona nasıl olduğumu söylemek istedim. Evde değil,” diye devam etti Shakie. “Belki sen onu arayabilirsin diye düşündüm. Anlarsın ya, sıradan bir telefon. ‘Merhaba, nasılsın? Shakie’nin ikizleri oldu...’ bunun gibi şeyler.” Tully hemen itiraz etmeyince aceleyle sözlerine devam etti. “Belki ikiniz beni ziyarete gelirsiniz. Birlikte gibi. Ama gerçekte birlikte değil. Tamamen ayrı olarak ama aynı anda gelmiş gibi. Bu şekilde kimse üzülmez. Ne dersin? Olur mu? Lütfen...”

Tully gözlerini devirdi. “Bu bir savaş görevi gibi. Onu bana getir, ölü ya da diri. Dirisi tercih edilir...”

Shakie, Tully’nin elini tuttu. “Yani bunu yapacak mısın?”

“Yapacağım, yapacağım,” diye karşılık verdi Tully.

Shakie, Tully’nin parmaklarını sıktı. “Ama gelmeden iki üç saat önce beni ara. Hazırlanmam gerek.”

“Aynen,” dedi Tully. “Temiz bir hastane önlüğü giymen lazım.”

Tully’nin Jack’i araması gerekmedi. Onu pazar günü St. Mark’s’ta elinde bir demet beyaz gülle gördü. Çiçeklerini bıraktılar. Birkaç dakika sonra Jack, “Bayan Mandolini bugünlerde neler yapıyor?” diye sordu.

“Fazla bir şey yapmıyor sanırım,” dedi Tully. Onunla konuşmakta bir sakınca görmüyordu. “Kimse onu yıllardır görmüyor. Tony onun hakkında fazla konuşmuyor. Yalnızca iyi olmadığını söyleyip duruyor. Bir süre önce bana çok içtiğini söylemişti.”

“Eminim,” dedi Jack. “Bahse girerim Southern Comfort’la bütün hislerini yok etmeye çalışıyordur. Ben olsam öyle yapardım. Ya sen?”

Tully kızarmış yüzüyle onun yüzüne kısa bir an için baktı. *Evet, aynen... Hepimiz son beş yıldır hislerimizi öldürmek için elimizden geleni yapıyoruz. Elimizden geleni. İç çekip ürperdi.*

"Hava biraz soğuk, sence de öyle değil mi?" dedi Jack, Camaro'nun yanında.

"Bence buz gibi," diye karşılık verdi Tully. "Kansas havamızı yumuşatan o okyanus nerede?"

"Çok uzakta," dedi Jack. "Ama bir fincan kahveye ne dersin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Tully kısaca ve ters bir şekilde. Arabanın anahtarlarını bulmaya çalışırken görevini hatırlayıp iç çekti. Olabildiğince neşeli ve doğal olmaya çalışıyordu. "Ah, bu arada, bil bakalım ne oldu? Shokie'nin ikizleri oldu. Bir kız, bir oğlan."

Jack'in gözleri kocaman açıldı. "İkiz, ha?" Güldü. "Aferin Shokie'ye. Oğlana benim adımı mı verdi?"

Tully buna inanamıyordu. "Tanrım, bu ne küstahlık! Shokie böyle bir şey yapar mı?"

"Tully, Tully," dedi Jack. "Mizah anlayışını kaybediyorsun. Yalnızca şaka yapıyordum. Ve Shokie bunu yapabilseydi yapardı."

"Sanmıyorum."

"Kıza ne isim verdi?" Jack onun şaşkın yüzünü görünce bir kahkaha attı. Çok gürültülü bir kahkaha. Tully de elinde olmadan gülümsedi. Jack, Tully'nin gözlerine bakmak için eğilip sordu: "Shokie çocuğunun adını Tully mi koydu?"

Tully neredeyse ona her şeyi unutmamasını söyleyecekti. "Bu konuyu seninle tartışmak istemiyorum. Adını Natalie koydu elbette."

"Elbette," dedi Jack gülümseyerek. "Peki, Natalie, ne diyorsun? Gidip Shokie'yi ve iki çocuğunu ziyaret edelim mi?"

Tully öfkeli bir tavır takındı. Nedenini anlayamıyordu. Bir savaş görevi üstlenmişti ve kurbanı kucağına diri olarak düşmüştü. Ama yine de öfkelenmekten alamıyordu kendini. "Senin Shokie'yi ziyaret et gitmen uygun olur mu?"

Jack sırtını dikleştirip ellerini cebine soktu. "Şu andan itibaren sana Ahlaklı Natalie Makker diyeceğim. Son derece uygun olacaktır. Hediyelerle ve seninle birlikte gideceğim. Hem çok az kalacağım. İyi olacak," dedi. "Haydi, gidelim."

Tully onu, "Ahlaklı Natalie *DeMarco*," diye düzelttikten sonra hâlâ parlak, hâlâ bebek mavisi olan Camaro'yla uzaklaştılar.

Macy's'de raflar dolusu bebek elbisesini görünce Jack önce şaşkına döndü. Ama sonra Tully'nin yardımına bile ihtiyaç duymadan neredeyse bütün bebek ürünlerini satın aldı. *Şuna bak*, diye düşündü Tully. *Savaş üniformalarımı giymeme bile gerek kalmadı.*

Kapıyı açıp içeri girdiklerini görünce, "Dışarı çıkın lütfen," dedi Shakie. "Sizin için hazırlanmam lazım." Tully geri dönmek üzere durdu ama Jack yerinden kıpırdamadı. Gidip yatağın kenarına oturarak gözlerini Shakie'ye dikti.

"Shakie, yeni doğum yapmış gibi görünüyorsun, hem de iki kez. Hayat boyu kaç kez böyle görüneceksin? Dokuz mu? On mu?"

Shakie başını salladı. "Bir daha asla. Tully haklıymış."

Tully koltuğa oturdu ve içeride bir süre kaldılar. Shakie bebek hediyelerini açtı. Jack ara sıra ayağa kalkıp dolaştı. Jack ne zaman Tully'ye ya da saatine baksa Shakie saçlarını taramaya çalışıyordu. Tully, Shakie'nin Jack'in huzursuzluğunu hissetmemesini umuyordu. *Gelmesine çok sevindi*, diye düşündü, *ama Jack görevini yaptı. Yeterince şey yaptı. Artık gitmek istiyor. Ve Shakie öldüğünde de yılda iki kez gelip mezarına çiçek koyar. Yılda iki kez de yeterli olur.* Tully ellerine bakıp başka bir yerde olmayı diledi.

Hemşire bebekleri getirdi. Shakie, Jack'e bebeklerden birinin karnını doyurmak isteyip istemediğini sordu. Jack bu teklif üzerine neredeyse düşüp bayılacaktı. Tully gülmesini zorlukla bastırırken Jack ayağa kalkıp, "Ama benim memem yok ki," dedi.

"Onlar meme emmiyor, biberonla besleniyorlar," dedi Shakie.

Jack yine de ikna olmamıştı. Özellikle de karnını doyurmak için küçük bebeği kucağına alması gerektiğini fark edince. Tully gözlerini devirdi. "Bak, Jack," dedi. "Böyle yapacaksın." Beşiğe gidip küçük Natalie'yi kucağına aldı, yavaşça Jack'in kucağına verdi. "Onu kendine yakın tut, tamam, işte böyle. Sağ elini mi kullanıyorsun? Tamam, böyle güzel, onu kolunun kıvrımına yerleştir, oldu işte. Şimdi biberonu tutup ağzına sok, hepsi bu."

Tully ona saçlarının kokusunu alacak kadar yakındı. Beer on Tap. Beer on Tap ve Polo kokusu. *Saçları çok açık sarı, değil mi*, diye

düşündü gerileyerek. Jack, Tully'ye bakıp gülümsedi. "Sen bu işte eski bir profesyonelsin. Nasılım?"

"Harika!" diyerek araya girdi Shakie bir Tully'ye, bir Jack'e bakarak. "Tully biberondan ne anlar ki? Daha Boomerang'ı kestiğini sanmıyorum ve çocuk neredeyse iki yaşında."

"Biberondan mı kesmedin daha?" diye sordu Jack.

"Memeden," dedi Tully bakışlarını Jack'in dik bakışlarından kaçırarak. Shakie gözlerini dikmiş ikisine bakıyordu. Tully rahatsız olup ayağa kalktı. "Dinle, gitmeliyim."

Jack de ayağa kalktı. "Benim de gitmem gerekiyor."

"Tebrikler Shakie," dedi Tully onu yanağından öperek.

Jack de onu yanağından öptü. "Evet, aferin Shakie, aferin."

Tully dışarı çıkınca rahatlayarak iç çekti.

"Neyin var?" diye sordu Jack.

"Ah, yok bir şey," dedi Tully. "Seni bir yerlere bırakmamı ister misin?"

"Evet, Casa'ya ne dersin? Seni öğle yemeğine götüreyim."

Tully başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Eve gitmeliyim."

"O zaman beni merak etme. Ben biraz dolaşıp eve giderim."

Park yerinde birbirlerinden üç adım ötede duruyorlardı ve Tully nedense onunla ettiği dansı hatırlıyordu. Shakie'nin düğününde değil, ondan beş yıl önce son sınıf balosunda. Jack'in gözlerindeki o tanıdık ifadeyi gördü yine ve bu Tully'yi çok şaşırttı.

Bir hafta sonra Tully, St. Mark's'a gitti. Jack orada değildi ama Jennifer'ın mezarı beyaz güllerle kaplıydı. Şiddetli yağmura rağmen, belki de yağmur sayesinde çiçekler taze gibi duruyordu. Tully oturdu.

Mandolini, senin Jack'ini yanlış değerlendirmiş olabilirim. Bugünlerde nerelerdesin? Bizi seyreliyor musun? Ben uyuduğumda uyuyor musun? Ben gülemiyorken gülüyor musun? Bir şeyi istemekten kurtulmak nasıl bir şey? Bulunduğun yerin huzur verici olduğunu umuyorum çünkü biz burada hiç huzurlu değiliz. Ah, bir şekilde idare ediyoruz, hayatlarımızı sürdürüyoruz, annen hariç. Çalışıyoruz, evlendik, hatta çocuklarımız oldu, evleri boyayıp uçsuz bucaksız topraklarımızda yolculuk yapıyoruz. Ama bazen, günde bir iki kez acı çekiyoruz. Acıyla yatıyoruz ve kalktığımızda hâlâ

orada oluyor. Ben hâlâ özgür değilim, sanki beni bağlayacak, zircirleyecek, kör edecek yeterince şey yokmuş gibi. Mandolini, lanet olsun sana, sen akıntıya karşı taşımam gereken bir ağırlıksın. Bazen birisi soruyor ve ben, hangi ağırlık, diyorum. Ve diyorlar ki, vay canına, sen büyük bir savaşçısın Tully, şuna dayandın, buna dayandın. Doğru, dedi Tully, Jack'in ıslak, beyaz güllerinden bir demet alıp yüzünü aralarına gömerken. Tully hiç ağırlık hissetmiyor. Tully yine hafif ve acı çekmiyor.

Vaquero Gölü

Mayıs 1984

Arka arkaya üç sömestir boyunca yirmİ bir kredi alan Tully neredeyse Papa'nın bile kabul ettiği bir İftihar derecesiyle mezun oldu. Ah, büyütülecek bir şey değildi bu, yalnızca biraz kitap okumuştı, geceleri Teksas Caddesi'ndeki evde herkes uyurken onun okuyarak ve çalışarak onca saat geçirmesi gerekmişti.

Sosyal hizmetler alanında yüksek lisans yapmak için bir yıl daha okumaya karar verdi. Bu şekilde birimde daha fazla söz hakkı olacağını, daha fazla şey başarabileceğini ve sözünün daha fazla dinleneceğini söylüyordu. Ama aslında sabah dokuzda boğazını sıkmaya başlayıp akşamın beşine kadar bırakmayan işine başlamadan önce bir yıl daha ders çalışmak, seminer vermek ve tez hazırlamak, yani gerçeklerden biraz daha uzaklaşmak istiyordu. Koruyucu Ev Bulma Kurumu'nda hâlâ yarım gün çalışıyordu. Başlangıçtaki vaka sayısını ikiye katlamış, dörde çıkarmıştı. Bölümdeki elli vakaya bakan diğerk çalışanlarla kıyaslandığında Tully özgürdü ama dört vakanın bile çok fazla olduğunu düşünüyordu. Her gece sorumlu olduğu dört Damien Scott'ı unutmak için Boomerang'la birlikte banyoya girip yüzünü onun ıslak sırtına dayıyordu.

"Onu severdin Boomer," diye fısıldıyordu banyoda. "Küçük, şirin bir oğlandı."

Ama artık Tully'nin izlemesi gereken Damien gibi iki küçük oğlan ve iki küçük kız vardı.

Tully'nin orada tam gün çalışmaya pek istekli olmadığını fark eden Bay Hillier ona mezun olduktan sonra müdür yardımcılığı görevini önerdi ama bu, Tully'yi rahatlatmadı. Birincisi, müdür yardımcılığı Lillian'ın yardımcısı olması anlamına geliyordu ve ikincisi, bunu yapmak

istemiyordu. İş, bütün gün Damien'm oyun oynamasını seyretmek gibi bir şeydi. Ara sıra ona yemek veriyor ve yüzmeyi öğretiyordu. Ama bu göz boyayıcı yardımların dışında Tully işini yaparken, bir koruyucu aileden diğerine, Sharon'dan Sam'e, Mary'den yeni, güzel evinde hâlâ sarhoş olan Jerry'ye giderken yaptığı tek şey *Damien'in oyun oynamasını seyretmekti*.

Bu yüzden Boomerang'la banyoya giriyor ve yüzünü onun ıslak sırtına yaslayarak ayak parmaklarını sabunluyordu.

“Haydi Boomerang, bana bir iyilik yap ve şu ayakkabıları giy,” diye yalvarıyordu Robin iki yaşındaki oğluna. “Anneye geç kalacağız.”

“Anne,” dedi Boomerang, Stride Rite ayakkabılarla ortalıkta koştururken. “Annemi istiyorum.”

“Bundan eminim,” dedi Robin de oğlanın arkasından koşarak. “Neden bu ayakkabıları deneyip onu görmeye gitmiyoruz? Bugün diplomasını alacak.”

“Dip Loma,” diye tekrarladı Boomerang. “Dip Loma ne?”

“Haydi Boomer, şu lanet olası ayakkabıları giy,” dedi Robin sabırsızlıkla. “Tully haklıymış. Ayakkabı satın almak hiç de kolay bir iş değilmiş. Bir mağazayı idare etmekten daha zor. Haydi, bitirelim şu işi oğlum, anneye geç kalmayalım,” dedi ayakkabıyı çocuğun kıvrılıp bükülen ayağına geçirmeye çalışarak. “Annen sen yürümeye başladığından beri bu şeylerden alıyor, alışveriş merkezinden geldiğinde neden yorgunluktan öldüğü belli. Seni birinin tutması gerekiyor. Tanrım, ne kadar güçlüsün. Ayağını oynatma Boomerang!” dedi soluk soluğa. “İlk ayakkabılarını hatırlıyor musun? Dokuz aylıktın. İlk adımlarını yeni atmıştın.”

Boomerang yavaşladı, Robin konuşmaya devam ediyordu. “Hatırlıyor musun? Yılbaşından önceki gündü. Ben hatırlıyorum. Nasıl olduğunu biliyor musun?” Oğlunun kulağına doğru eğilerek fısıldadı: “Çünkü sen doğduğundan beri annenle yaptığımız ilk gündü.”

“Neyi yaptığınız?” dedi Boomerang.

Robin gözlerini devirdi. “Boş ver. Uslu dur Boomerang. Kımıldama.”

Manhattan'dan Lawrence'a kadarki yüz kilometrelik mesafeyi kendisi için bile rekor denecek bir sürede katetti: kırk iki dakika.

“Dikkat et Boomer,” diye uyarılmıştı oğlunun emniyet kemerini takarken. “Bu bir Mach 2.”

“Mack kim?” diye sormuştu Boomer, Robin’in bir tutam saçını yakalayarak.

Kansas Üniversitesi Anıt Stadyumu’na tam zamanında yetiştiler. Ama çok kalabalıktı. Tully’yi pek iyi göremiyorlardı. Daha sonra onu stadyumun çıkışında buldular. Kepi ve cübbesiyle elindeki diplomayı sallıyordu. “Robin, ona yeni bir çift ayakkabı alacaktın! Boomerang, neden baban sana yeni ayakkabı almadı?”

“Denedik Tully. Ah, hem de nasıl denedik,” dedi Robin gözlerini devirerek.

Diğer mezunlar aralarına girip Tully’yi tebrik etmeye başladılar.

Robin, Jack’i o zaman gördü ve Boomerang’ı kucağına alıp ona doğru yürüdü. Jack onu tanıyıp gülümsedi. Tokalaştılar. “Burada ne arıyorsun dostum?” diye sordu Robin merakla. Ama Tully elinde kepiyle yanlarına geldiği için Jack’in cevabını duyamadı. Tully, Boomerang’ı Robin’in kucağından aldı. Jack’i gördüğüne hiç şaşırması Robin’in dikkatinden kaçmamıştı.

“Uzman Tully,” dedi Jack. “Kimin aklına gelirdi ki?” Tully’nin omzunu sıvazladı. “Tebrikler.”

“Uzman olmadım daha,” dedi Tully.

“Uzman Tully,” diye tekrarladı Jack gülümseyerek.

Sonra Jack, “Yakında sana *Uzman Tully*,” diyeceğiz gibi bir şeyler söyledi.

Tully hiçbir şey söylemedi ama bu sözler Robin’in sinirine dokunmuştu çünkü onun neden söz ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Üniversite öğrencilerinin verdiği kokteyl için öğrenci derneğine doğru yürüdüler. Jack onu çok iyi tanıdığı belli olan bir kadın tarafından alıkondu. Robin ve Tully onun arkasından baktılar. Robin, Jack’i seyreden Tully’ye bakıyordu. Tully’nin yüzü ise ifadesizdi.

Yine de sormaya karar verdi. “Jack neden gelmiş buraya Tully?”

Tully onun gittiği yönü işaret etti. “Daha fazlasını bilmen gerekiyor mu?”

“Neden onu gördüğüne şaşırmadın? Ben çok oldum.”

“Şaşırmadığımı kim söyledi?”

“Şaşırmadın,” dedi Robin.

Tully dikkatle bakışlarını kaçırdı. “Eğer çok önemliyse, bilmiyorum. Galiba derslere falan katılıyor. Gerçekten bilmiyorum Robin. Senin de gördüğün gibi bir sürü tanıdığı var.”

“Onu daha önce kampüste gördün mü?”

“Ah, Robin. Bir iki kez. Kimin umurunda?”

Robin’in umurundaydı. Ama Tully’nin yüz ifadesinden kızdığı ve umurunda olmadığı belliydi. Bu konu hakkında daha fazla konuşmadılar. Başka herhangi bir konu hakkında da.

Eve dönerlerken Robin arabasında yalnızdı; Tully, Camaro’sunu kullanıyordu ve Boomerang da onunlaydı. Neredeyse altı yaşında olan Camaro yeni bakımdan çıkmıştı. Marş motoruna ve triger kayışına ihtiyacı vardı. Robin, Tully’ye yeni bir Camaro almayı teklif etmişti ama Tully ona kilisede küfretmiş gibi bakmıştı.

Robin onu sorguladığı için üzgündü, Tully’yi sorguya çekmekten hoşlanmıyordu. Ne de olsa Tully onu hiç sorgulamıyordu.

Tully, Jack’i gördüğüne şaşırmamıştı çünkü Jack son altı aydır aralıklı olarak Kansas Üniversitesi’nin kampüsüne geliyordu. Şubatın karlı, martın rüzgârlı günlerinde kısa bir süre için uzaklara gitmişti. Ama şubattan önce, hatta doğum gününden önce bile Tully ona alt kattaki öğrenci derneğinin oyun odasında rastlamıştı. Tully, Galaga oynarken o da Asteroids ya da Star Wars gibi bir şey oynuyordu. Tully onun yanından geçerken Jack ona, “Tully Makker!” diye seslenip onu kahve içmeye davet etmişti.

Tully, “Olur,” demişti çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu. “Ama Alman usulü.”

“Hayır, hayır, sana bir fincan kahve ısmarlamama izin ver, lütfen,” diye ısrar etmişti Jack. Oturduklarında, “Tully, sanırım son üç yıl içinde seni ilk defa St. Mark’s dışında bir yerde görüyorum,” demişti.

Bu çok garip, diye düşünmüştü Tully hüzünle, *çünkü ben senin etrafında bir tek St. Mark’s’ı görüyorum.*

Tully orada fazla kalmamıştı ama Jack birkaç gün sonra yeniden ortaya çıkmıştı. Dernekteki alçak, rahat bir koltuğa oturup ellerini ileriye doğru uzatmış, üç kız öğrenciyle konuşuyordu. Tully’yi görünce kocaman bir gülümsemeyle yerinden kalkıp hemen onun yanına gelmişti.

"Jack, ne yapıyorsun burada? Harem mi kuruyorsun?"

"Harem mi? Hayır, Tully, beni gücendiriyorsun. Öğrencilerle kaynaşıyordum."

"Harem kuruyordun," diye tekrarlamıştı Tully. "Kraliçeni mi se-
çiyordun?"

Tully okula devam etme konusunda Jack'le birkaç kez konuşmuş ve mezun olmadan önce okula devam etmeye karar vermişti. Arada bir K.Ü.'de ya da St. Mark's'ta karşılaşıyorlardı. Tully pazar günleri hiçbir zaman onunla kahve içmeye gitmiyor, hemen Teksas Caddesi'ne dönüyordu ama kilisenin bahçesinde biraz oturuyorlardı. Bazen de Pembroke ve Canterbury'nin kesiştiği yere kadar yürüyüp banklardan birinde oturuyorlardı.

2

Tully mezun olduğu yaz "staj yapmaya" başlayacağı için haziranda izin aldı. Bay Hillier kendisine müdür yardımcılığı pozisyonunu teklif ederken yaptığı şey staj demek çok zordu. Ama Tully yine de staj yaptığını söylüyordu.

Haziran ayının büyük bir kısmını Boomerang'la geçirdi. Shawnee Gölü'ne, Blaisdell Havuzu'na ve parka gittiler. Oğluna suyun üstünde kalmayı öğretti. Arka bahçede oturdular. Boomerang küçük havuzunda oynayıp kamyonlarını gezdirirken Tully de zaman zaman ona katılıyordu.

Millie bütün aile için yemek pişirmeye devam ediyordu. Hedda ara sıra akşamları Tully'nin kitap okumasını dinlemek için odasından çıkıyordu. Arada bir Tully onu çağırıyordu. Annesinin kapısını çalıp, "Anne, David Copperfield evleniyor, geliyor musun?" diyordu.

O haziran Tully ilk kez Boomerang'ın Hedda'nın kucağına tırmandığını gördü. Hedda hiçbir tepki vermemiş, kolları olduğu yerde, yani göğsünde kalmıştı. Bomboş bakıyordu.

Sonunda Boomerang kalkmış, Hedda da, "Hank... nereye gidiyorsun?" diye sormuştu. İki yaşındaki Boomerang ona cevap vermemişti.

Yalnızca gidip tekrar kucağına oturmuştu. Tully okumaya daha fazla devam edememişti.

Yazları mağazada işler yoğundu ve Robin yine akşamları eve geç geliyordu. O yemek yerken Tully genellikle onunla oturuyordu ve sonra da televizyon seyrediyorlardı. Tully, Robin'e Boomerang'ın yaptıklarını anlatıyordu ve saatler gece yarısını gösterirken yatıyorlardı. Yani Robin uykuya dalıyordu.

Tully de o zaman ya sevişmek için onu uyandırıyor ya da yataktan çıkıp pencerenin kenarında oturuyordu. Bazen kâbus görüyor, bazen görmüyordu. Kâbusları ne zaman beklemesi gerektiğini bilmiyordu çünkü günleri hep aynıydı. Tembel ve hareketsiz.

Boomerang artık iki yaşında olduğu için Robin onu Manhattan'a götürüyordu. Her zaman Tully'yi de çağırıyordu ama o reddediyordu. Her yaz bir iki defa Robin'in ragbi ya da futbol oynamasını seyretmeye gidiyordu. Ama Tully, Robin'in oğluyla biraz baş başa vakit geçirmesine o kadar seviniyordu ki kendisi evde kalmayı ya da alışverişe gitmeyi tercih ediyordu. Cumartesileri bol bol alışveriş yapıyordu. O gün yalnız kalma, alışverişe gitme, Shakie'yi ve çocuklarını ziyaret etme, Massachusetts Caddesi'nde dolaşma ve Bayan Mandolini'yi aramak için arabayla Lawrence'a gitme günüydü. Pazarları St. Mark's'a gidiyordu. Robin onunla gitmiyor, ya Manhattan'da çalışıyor ya futbol oynuyor ya evde televizyon seyrediyor ya gazete okuyor ya da pazar yemeği hazırlıyordu. Tully kiliseye tek başına ya da Boomer'la gidiyordu. Boomerang hafta sonları babasıyla kalmayı seviyordu ve onları birlikte görmek Tully'nin yüreğini ısıtıyordu.

Haziran ayında bir pazar günü Jack, Boomerang'la ilk kez tanışma fırsatı buldu. St. Mark's'ın avlusunda Boomer'ın küçük elini sıktı. Jack'in elini sıktıktan sonra küçük Boomer annesinin eteğinin arkasına saklandı.

"Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Jack hep birlikte mezarlıkta yürürlerken. "Yani küçük bir çocuğu buraya getirmek?.."

"Buranın *burası* olduğunu bilmiyor. Kilise olduğunu sanıyor."

"Ah, iki yaşında bir çocuk için iyi bir ayırım," dedi Jack. "Büyüyünce ne olacak?"

Tully ona aldırmadı ama ertesi hafta Boomerang'ı kiliseye getirmedi.

"Sana Boomer'ı getirme, demek istememiştim," dedi Jack çiçekleri bırakırlarken. "Çok garip, bir alternatifle karşılaşınca oğlunu evde bırakmayı seçtin."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Tully hemen savunmaya geçerek. "Yorgun ve huysuzdu."

"Eminim öyledir," dedi Jack. "Annesinin üzgün üzgün dolaşacağını bilen herkes öyle olur."

"Ah, git başımdan," dedi Tully gitmek üzere arkasını dönerken.

Jack ona arabaya kadar eşlik etti. "Tully, hiç oğlunla kiliseye gelmeyi ama onu mezarlığa getirmemeyi düşündün mü?"

Tully hızla ona dönüp, "Sen hiç buraya başka bir gün gelmeyi düşündün mü?" diye sordu.

"Elbette hayır," dedi Jack neşeyle. "Buraya başka bir gün gelirim senin arkadaşlığın gibi bir zevkten mahrum kalırım."

"Git başımdan," dedi Tully ikinci kez, Camaro'ya binliyordu.

Jack gülümsedi. "Canın cehenneme'den sonra gelişme kaydetmişsin."

"Yalnızca birazcık," dedi Tully.

Jack ona el salladı ve "Gelecek pazar görüşmek üzere!" diye seslendi.

Ertesi pazar Tully bilerek ayine katılmadı. Çok daha sonra, öğleden sonra saat üç gibi gelip arka tarafa dolaştı. Jack ve çiçekler yoktu ama bir gül fidanı vardı. O aptal şeyi öyle bir yere dikmişti ki neredeyse mezar taşı görünmüyordu. Tully başını iki yana salladı ama fidanın güzel olduğunu kabul etmeliydi, üzeri beyaz goncalarla doluydu. Jack'in toprağı kazdığı yer çok hoş kokuyordu.

Bir hafta sonra Tully ayine Boomerang'la gitti. Jack en arka sırada oturuyordu, elinde çiçekler yoktu. Tully içeri kendi çiçekleriyle girdi.

Dışarı çıktıklarında Jack, "Görüyorum ki önerilerime hiç almıyorsun," dedi. Tully ona cevap veremeden Jack annesinin eline yapışan Boomerang'ın önünde çömeldi. "Boomerang, gidip kumda oynamak istemez misin?" Boomer gülümsedi. "Fazla uzakta olmayan çok güzel bir göl biliyorum. Kum var, bir sürü su ve ağaç var. En önemlisi de hiç insan yok. Belki beslemek için birkaç ördek de buluruz. Ne dersin, oraya gidelim mi?"

Boomerang hevesle başını salladı. Tully kaşlarını çatıp Boomerang'ı çekti. "Çok hoş olurdu ama bizim başka planlarımız var."

Boomerang ağlamaya başlayıp annesinin elinden kurtulmaya çalıştı. "Göy!" diye sızlandı. "Göye ditmek istiyorum!"

Tully, *bak ne yaptın*, dercesine Jack'e bakıyordu. Jack neşeyle onun bakışlarına karşılık verdi. "Haydi, gidelim."

"Sana söyledim," dedi Tully. "Başka planlarımız var." Jack ona şüpheyile bakıyordu. "Benim bir kocam var, biliyorsun. Shawnee Gölü'ne gideceğiz."

"Ah, tabii," dedi Jack. Moralinin bozulduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Boomerang'ın başını okşayıp arabasına doğru yürürken, "Eh, iyi eğlenceler," dedi. Tully bir saniye için ona baktıktan sonra aceleyle Boomerang'ın elini tutup çiçekleriyle birlikte mezarlığa doğru gitti.

Yaz hızla gelip geçiyordu.

Birkaç ay sonra, ağustosta bir cumartesi günü Tully her zamanki yoldan alışveriş merkezine gidiyordu. 29. Cadde'nin bitimindeki sessiz bir cadde olan Madison Caddesi'nden geçti. Etrafta oyun oynayan çocuklar olabilir, diye düşünerek yavaşladı. (Kansas Eyaleti Koruyucu Ev Bulma Kurumu'nun gelecekteki müdür yardımcısının saatte elli kilometreyle gidilmesi gereken bir yerde saatte seksen kilometre hızla gittiği için, çok sevilen üç yaşındaki bir çocuğa çarpması nasıl karşılanırdı?) Yan yana üç ya da dört evin kusursuz bir şekilde boyanmış olduğunu gördü. Beşinci evin badanasının yarısı bitmişti. Tully hayranlıkla evlere bakarken elinde kola kutusu, üzerinde beyaz tulumuyla ön kapıdan çıkan Jack'i gördü. Kornaya bastı. Jack etrafına bakınıp ona el salladı. Tully, Jack'in kendisiyle konuşmak için yanına geleceğini sanmıştı ama Jack evin yan tarafına dolaşıp gözden kayboldu. Tully arabasını park edip garaj yolundan yürüdü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu beyaz boyayı bir kutuya dökmekte olan Jack'e.

"Öyle görünmüyor olabilir ama planör kullanıyorum," dedi Jack başını kaldırarak.

"Bu civarda planör kullanırken dikkatli olmalısın," diye karşılık verdi Tully fırsatı hiç kaçırmadan. "Çocuklar seni beyaz, dev bir yarasa sanabilirler."

"Hayır, Tully Makker. Benim beyaz, dev bir yarasa olduğumu ancak sen düşünebilirsin." Jack gülümsedi, Tully de ona karşılık verdi.

“Demek şimdi de Topeka'daki evleri boyuyorsun?”

“Topeka'da boyanması gereken ne çok ev olduğunu bilsen şaşarsın,” diye karşılık verdi Jack. “Gitmeden önce bu caddede bitirmem gereken altı ev var.”

Tully ona ne zaman gideceğini sormak istedi ama sonra vazgeçti. “Bir evi boyamak için ne kadar alıyorsun?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Bunu sorduğuna sevindim Natalie, çünkü geçen gün evinin önünden geçerken senin evinin de gerçekten badanaya ihtiyacı olduğunu gördüm.”

Benim evimin önünden geçerken mi? “Bence iyi görünüyor. Ne kadara boyuyorsun?”

“Normal bir ev için bin beş yüz. Boya hariç. Ama seni tanıdığım için sana iyi bir fiyat veririm.”

“Ah, hayır. Gerçek fiyat neyse onu ödemek isterim.”

“Eh,” dedi Jack ayağa kalkıp onun yanına gelerek, “madem ısrar ediyorsun...”

Tully garaj yolunda geriledi. “Eğer sana ihtiyacım olursa seni ararım.”

“Beklemeye sabrım yok,” diye mırıldandı Jack. Sonra daha yüksek sesle, “Yarın her zamanki gibi neşeli bir pazar mı geçireceksin?” diye sordu.

Tully durdu. “Ah, aklıma gelmişken, o kocaman gül fidanım dikmek de nereden aklına geldi? Her yeri kaplamışsın. Benim çiçeklerime hiç yer kalmamış.”

Jack boyacı kepini geriye itti. “Zekice bir fikirdi.”

“Ah, sen burada yokken ona kim bakacak? Gül fidanlarını durmadan budamak ve sulamak gerekir...” Kekeleyerek dikkatle kendisine bakmakta olan Jack'e baktı. Eve gitmek üzere olduğu için seviniyordu.

“Natalie,” dedi Jack, şapkasını biraz daha geriye iterek. “Galiba ona *sen* bakacaksın.”

Tully ona haftalardır kiliseye neden gelmediğini sormak istiyordu ama buna cesaret edemedi. Onun olmadığını fark etmiş olması anlamına gelirdi bu. Aceleyle yürüdü.

Jack arkasından, “Boomerang'ı da getir,” diye bağırdı. “Vaquero Gölü'ne gideceğiz.”

Tully onu duymamış gibi yapıp arabayla uzaklaştı. Ama pazar günü kiliseye Boomerang'ı da getirdi. Çocuğun ya da kendi giysilerinin abartılı olmamasına özen göstermişti.

Jack arka sırada oturuyordu. Tully ilk kez kilisede onun yanına oturdu. Ayin bittikten sonra bahçede Angela'yla karşılaştılar. Tully onları isteksizce tanıştırdı. Sadece Jack'le tokalaşırlarken Angela'nın yüzünde beliren şaşkın ve meraklı ifade hoşuna gitmişti.

Sonra Jack 1968 model Mustang'iyile Boomerang ve Tully'yi Vaquero Gölü'ne götürdü.

İssiz *Va-kwerō* Gölü'nün etrafı çalılar ve yabani otlarla çevriliydi. Düzinelerce söğüt, yapraklarını suya salmıştı. Burada ne oyun parkları ne kürek çekilen sandallar ne piknik masaları vardı. Shawnee Gölü'ne hiç benzemiyordu burası. Kum ve ördeklerden başka bir şey yoktu. Bir de dalları sarkmış söğütler. Tully dikkatle Jack'in yanında dikilirken Boomerang kumda mutlu bir şekilde oynuyordu. Jack kuma oturunca Tully'nin de onun yanına, kuma oturmaktan başka çaresi kalmadı.

Bir süre sonra gölde özgürce dolaşan ördekleri ve kazları beslemek için ayağa kalktılar. Sonunda yorgun düşen Boomer daha Tully kemerini bağlama fırsatı bulamadan arabasında uykuya daldı. Gölün etrafında dolaşırlarken arabayı Jack itiyordu. Ağaçlar ve çiçekler ıslak ilkbahar gibi kokuyordu. Patikalar medeni aile gezintileri için biraz bozuktu ve Tully bu yüzden orada kimsenin olmadığını düşünüyordu. Ama belki de insanlar Vaquero Gölü'nün nerede olduğunu bile bilmiyorlardı.

“Peki, söyle bakalım Jack, burayı nasıl buldun?”

“Haritada var.”

“Peki, neden kimse yok burada?”

“Bu doğru değil Tully. Biz varız.”

Tully kuma, dalları sarkmış söğütlere, toprak yollara bakıp suyun ve havanın kokusunu içine çekti, güneşi yüzünde hissetti. Yabani çiçekler üzerlerinde gökkuşağının bütün renklerini taşıyordu. Güneş yalnızca parlamıyordu; ışınlarıyla sıcaklık ve mutluluk da yayıyordu.

Ertesi gün Tully, Angela'ya öğle yemeğine gittiğinde Angela hemen sordu: “Kilisede yanındaki adam kimdi bakalım?”

Tully derin bir nefes aldı. "Benim yanımda değildi o. Arada bir kiliseye geliyor."

"Hayır, gelmiyor," dedi Angela. "Yoksa onu fark ederdim."

"Burada yaşamıyor," dedi Tully parmaklarını ovuşturarak. "Annesini ziyarete geliyor."

"Aferin ona. Peki, onu nereden tanıyorsun?"

Tully masadan kalktı. "Angela, neler oluyor? Bu bir oyun mu? Çünkü ben oynamak istemiyorum."

"Tully, çok ketum davranıyorsun. Seni beş yaşından beri tanıyorum ve şu anda ketum davrandığını biliyorum."

"Şu anda mı?" dedi Tully.

"Kabul etmelisin ki gayet yerinde bir soru bu," dedi Angela. "Onu nereden tanıyorsun?"

Tully iç çekti. Angela'ya Jack'in Shakie'yle mezuniyet balosuna gittiğini söylemek istedi ama Angela hindili sandviçlerini yerken Tully'nin Jack'le konuştuğundan Shakie'ye söz ederse ne olurdu?

"Liseden," dedi gönülsüzce. "Ve onu kilisede daha önce de gördün. Hatırlasana, beyaz güller getiren çocuktı o."

"Aah! Beyaz güllü çocuk!" dedi Angela. "Yani yarış halindeki bir tekne gibi hızla peşinden koştuğun çocuk mu?"

Tully yanlış anlaşıldığı için kızardı. "Angela, beyaz gülleri kimin getirdiğini öğrenmek istemiştım yalnızca..." Kekelemeye başladı. "Mezarlıktaki. Hepsi bu. Birkaç yıldır beyaz güller görüyor ve onları kimin getirdiğini merak ediyordum."

"Gülleri kimin için getiriyormuş?" diye sordu Angela.

"Onun için tabii ki," dedi Tully bunu bile açıklamak zorunda kalmasına sinirlenerek.

Tully, Docking'e geri döndü ve yaz boyunca Angela'ya öğle yemeklerine gitmekten kaçındı ama Angela, Boomerang'a bakmaya devam etti.

İş yerinde Tully'nin birlikte çalıştığı insanlar ona deneyimsiz bir stajyer olarak bakmayı ve dosyaları üzerine yığmayı bırakmışlardı. Artık dışarıda, şehirdeydi, daha doğrusu şehrin eteklerinde. Çocukları anne babalarından alıp Gençlik Merkezi Islahevi'ne vermek için tavuk kümeslerinin yanından geçmek zorunda kalıyordu.

Robin'in otuz birine girdiği yaz boyunca Tully'nin görmediği tek kişi Angela değildi. Jack'i de görmemişti. Ne kilisede ne de sokaklarda görmüştü onu. Gittiğini varsaymış ve bu kadar kalmasına bile şaşır-mıştı. Vaquero'da ona bundan söz etmek istemişse de unutmuştu. Ne hakkında konuşmuşlardı? Hatırlamıyordu. Yalnızca yüzüne vuran güneşi hatırlıyordu.

3

Dört ay sonra, 1984 Noel'inde Tully kilisede Jack'e rastladı. Tully kiliseye, Millie usulü hindiye yemek için Teksas Caddesi'ne gelmiş olan Robin'in kardeşleri, eltileri ve iki çocuklarıyla gelmişti. Her zamanki gibi rahat olan Jack, Tully'nin dâhil herkesin elini tek tek sıkmış, hatta onları daha iyi görebilmek için yakınlarında duran Angela'ya merhaba demişti. Tully içten içe gülerek, *Angela'nın bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum*, diye düşündü.

"Angela, Julie nerede?" diye sordu Tully.

Angela başını iki yana sallayarak, "Hiç sorma. Ohio'dalar," dedi. "Laura'nın ailesi orada galiba. Julie, Noel için bile eve gelmiyor artık."

Tully utanmıştı ama Jack buketindeki güllerden birini çıkarıp Angela'ya verdi. "Mutlu Noeller." Angela gülümsedi. Tully kendi buketine baktı.

Birkaç dakikalık nazik sohbetten sonra Robin önce Tully'nin, sonra Jack'in çiçeklerine baktı ve sessizce, "Neden gidip çiçeklerini zi bırakmıyorsunuz? Sonra da gideriz artık," dedi.

Mezarlıkta Tully, Jack'e, "Bugün gelmek zorunda mıydın?" diye sordu.

"Ama bugün pazar," diye karşılık verdi Jack. "Ben hep pazar günleri gelirim."

"Çok kibarsın, değil mi?" dedi Tully gülümsemesini bastırarak. "O gülü kalkıp Angela'ya verdin."

Jack onun yüzüne bakmak için başını eğdi. "Hey, Tully," dedi yumuşak bir sesle. "Dikkat et, yoksa gülümseyebilirsin."

Çiçeklerini dikkatle mezara bıraktılar. "Ama senin fidanın var zaten," dedi Tully. "Neden yine çiçek getirdin?"

"Kış aylarındayız," diye açıkladı Jack sabırla. "Fidan artık büyümüyor ve üzerindeki çiçekler de ölü. Bu nedenle taze çiçekler getirdim."

Tully omuz silkti ve bir süre sessiz kaldı. "Shakie'yi gördün mü?"

"Elbette görmedim," diye karşılık verdi Jack kaba bir şekilde. "Sence de bu beyaz güller çok güzel değil mi?"

"Sahi, nereden alıyorsun onları?" diye sordu Tully huzursuzca kıpırdanarak. "Bunlar kışın Topeka'da oldukça nadir bulunur."

"Evet, gerçekten öyle. Çok güzeller, değil mi?"

"Evet, evet," dedi Tully bakışlarını kaçırarak. "Gitmeliyim."

"Tamam," dedi Jack. "Ben bir süre daha burada kalacağım. Görüşürüz Tully."

Tully uzaklaşırken bir şey söylemedi ama patikanın sonuna yaklaşıırken, Jack görüş alanından çıkmadan önce ona son bir kez daha dönüp baktı. Jack sandalyeye oturup ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

Tully onu orada otururken görünce içinde *ufacık bir sızı* hissetti, Jack'le arasında neredeyse ailevi bir bağ... Ortak akrabaları olan birine saygılarını sunmak için orada bulunuyorlardı. Ama aralarındaki bağ pek sıcak değildi, küçük bir kızken Tully'nin çıplak ayakla bastığı soğuk yapraklar gibiydi. Güzel kokuyorlardı ama tende bıraktıkları his pek hoş olmuyordu.

Tully, Jack'i ertesi pazar görmedi çünkü yılbaşıydı ve Tully ile Robin yataktan çıkmamışlardı. Ocak ayının başlarında Jack'e tekrar rastladı ve Jack onu kahve içmeye davet etti. Tully onu reddetti ama henüz eve gitmek de istemiyordu. Bu yüzden bir süre dışarıda durdular, sonra kilisenin bahçesini çevreleyen taş duvarın üstüne oturup konuştular. Hava çok soğuktu ve rüzgâr insanın canını yakacak kadar şiddetliydi. Bir saat sonra Jack tekrar sordu: "Kahve içmek istemediğinden emin misin?"

"Eminim," dedi Tully ayağa kalkarken. "Gitmeliyim."

Ocak ayının sonunda Jack, Tully'ye, "Burası artık bana çok soğuk geliyor, sıcak bir yerlere gitmeliyim," dedi.

Sıcak bir yerlere. Ayaklarını kurutup ellerini kumun içinden geçirebileceği bir yer. Kaliforniya'ya gittiğinde benim her gece üzerinde kendimi astığım uçsuz bucaksız derinlikten de kaçıyor mu acaba?

“Haksız sayılmazsın,” dedi sonunda çiçeklerine bakıp görünümlelerinden memnun olarak. Gülleri ve karanfilleri, açıyormuş görüntüsü vermek için gül fidanına yerleştirmişlerdi.

Tully onu bir daha görmedi ve 19 Ocak 1985'te yirmi dördüne girdi. Birkaç gün sonra St. Mark's'a gelip karın üstüne diz çöktüğünde dünyanın en canlı, en büyük, en beyaz iki düzine gülüyle karşılaştı.

Hafifçe inleyip karın içine biraz daha gömülürken içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Ve o sırada çıplak gül fidanına iliştirilmiş beyaz kartı gördü. Kartın içinde, *Tully, bunlar senin için, doğum günün kutlu olsun, yazıyordu.*

Tully hem minnettar hem de şaşkındı. *Teşekkürler Jack, diye düşündü.*

Onu unutmadığın için teşekkürler. Belki bunu bir gün sana yüksek sesle de söylerim. Teşekkürler. Onu unutmadığın için.

Ve belki bir gün sana gözlerimi kaçırmadan bakmanın neden bu kadar zor olduğunu da söylerim. Çünkü sana baktığımda, seninle konuştuğumda, seni seyrettiğimde, sarı saçlarını, mavi gözlerini gördüğümde, konuşmanı ve kahkahanı duyduğumda gördüğüm kişi sen değilsin Jack Pendel.

Sürekli şunu düşünüyorum: Artık içinde yaşadığı sonsuzlukta benim sana baktığım gibi baktı o da, benim duyduğum gibi duydu kahkahalarını, seni benim dinlediğim gibi dinledi. Seni görmek neredeyse... neredeyse onun bana dokunması gibi bir şey...

Tanrım bize yardım et. Ben kendi ruhumun kutup bozkırlarını yenmek için uğraşırken sen dünyayı dolaşıyorsun ama o huzur bulduğu sürece biz kimin umurundayız ki?

Tully ayağa kalktı. *Çiçekler için teşekkürler.*

İlkbahar gelip açelyalar açtığında Tully bir koruyucu aileyi ziyaret etmek üzere Topeka'nın içinden geçerken bir evi boyamakta olan bir boyacı gördü ve Jack'in yaz için evine gelip gelmeyeceğini merak etti.

Ve haziranın ilk haftası onu gördü.

Cumartesi günüydü ve evde tek başınaydı, odasındaki Hedda dışında. Robin, Boomerang'ı Manhattan'a götürmüştü. Pencereler açıktı. Çok güzel bir sabah olduğu için Tully bütün pencereleri açmıştı. Hatta zil çaldığı sırada annesini dışarı çıkarmayı düşünüyordu. Alt kata inip kapıyı açtı. Öğlen olmuştu ve kalkalı bir hayli olmasına rağmen saçlarını hâlâ taramamıştı, yüzünde hiç makyaj yoktu ve üzerinde yetmişler havası taşıyan, şeftali rengi havlu kumaştan bir elbise vardı.

Kapıyı açar açmaz nefesi kesildi çünkü üzerinde beyaz tulumu, elinde fırçası, yüzünde kocaman gülümsemesiyle karşısında Jack duruyordu.

"Tanrım! Bu da ne?.." diye söze başladı ama Jack onun sözünü kesti.

"Özür dilerim, evin erkeği evde mi acaba?"

"Hayır, ama..."

"Bu durumda evinize başka bir zaman gelmek zorundayım."

Tully biraz eğlenerek öylece durdu. İçinde küçücük bir yer açılmıştı ve sanki içinden ılık süt akıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Bayan DeMarco," dedi Jack başını ona doğru eğerek. "Size geçen yıl söylediğim gibi evinizin, yani güzel evinizin boyanması gerekiyor. Evinizin önünden birkaç kez geçtim ve boyasının döküldüğünü fark ettim. Ev kasvetli ve bakımsız görünüyor. Dökülen boya pencerelerin etrafındaki ahşabı korumaz, bu yüzden boya dökülmeye başladığında oralar da çürür ve genel anlamda Teksas Caddesi'nden geçen insanların izlenimleri pek hoş olmaz. Gençken bir arkadaşımın buraya gelip hayran hayran bu evi seyrettiğimizi ve buranın civardaki en güzel ev olduğunu düşündüğümüzü hatırlıyorum." Tully'ye hiç konuşma fırsatı vermeden sözlerine devam etti: "Ücretsiz hesaplama yaparım ve gelecek hafta memnuniyetle işe başlayabilirim. İç boyama da yapıyorum ama evin içini hiç görmediğim için bir değerlendirme yapacak durumda değilim."

Tully ona gülümsemeyi başarıp eliyle saçlarını düzeltti. Boğazını temizleyip, "Bütün bunları evin erkeğine soracaktın, öyle mi?" dedi.

"Evet, elbette," dedi Jack. "Bay DeMarco gerçekten ilgilenirse diye broşür bile getirmiştim."

Tully zihinsel ve fiziksel olarak darmadağın olduğunu hissediyordu. Evin boyanmasını aklından bile geçirmemişti. Robin'le bu konuyu

hiç konuşmamışlardı. Ön bahçeyi düzenlemesi için birini tutmayı düşünmüşlerdi ya da arka bahçeye küçük bir yüzme havuzu ve veranda yaptırmayı, demir parmaklıkları değiştirmeyi, tavan arasını izole ettirmeyi. Ama evin boyanması meselesini hiç konuşmamışlardı. O zaman aklına bir şey geldi.

“Jack Pendel, sen düzenbazın tekisin.”

Jack’in gözleri büyüdü.

“Evet, gerçekten öylesin. Küçük bir çocukken buraya kiminle geldiğini bilmiyorum...”

“Gençken,” diye düzeltti Jack.

Tully sözlerine devam etti: “Ama benim hatırladığım kadarıyla bu evin boyası hep böyleydi. Her zaman böyle görünüyordu bu ev.”

“Hayır, Tully, görünmüyordu. Bir zamanlar beyaz çitleri vardı.”

Jack’in sözleri istediği etkiyi göstermişti. O anda Tully de Boomerang dünyaya gelmeden önce girdiği bir kriz sonucu yıktırdığı beyaz çitleri düşünüyordu. “Evet, ama...” derken sesi kısıldı. “Çitin de boyanması gerekiyordu.”

“Tamam, pekâlâ, bu konuyu bir düşün, belki Bay DeMarco’yla da konuşursun,” dedi Jack ona broşürü uzatıp geri geri giderken.

“Hayır, dur,” dedi Tully hemen ve fazla yüksek sesle.

Jack durup ona baktı. “Yeni mi kalktın Tully?” diye sordu gülerek.

Tully güldü. “Küçük bir çocuğum var benim, bütün gün yatakta kalma lüksüne sahip değilim.”

Jack onun saçlarına bakıp, “Saçlarını hiç böyle... şekillendirilmiş görmemiştim.” Tully kızardı. “Vay canına Tully, kızardın.”

Tully ona hemen broşürü gösterip, “Onunla konuşacağım, tamam mı? Bu konuyu daha önce hiç konuşmadık,” dedi.

“Bundan kuşku yok.” Jack verandanın merdivenlerinden indi ve “Güzel veranda,” diye seslendi. “Şu salıncakta oturup cırcır böceklerini dinlemek ve yabancı otları seyretmek büyük zevk olmalı. Siyah demir parmaklıklar da cabası.”

“Güle güle Jack,” dedi Tully sözcükleri ağzından zorlukla çıkararak.

“Hoşça kal Tully,” diye karşılık verdi Jack kapıya doğru yürürken.

“Yarın kiliseye gidecek misin?” diye arkasından seslendi Tully.

Jack dönüp, “Niçin? Gül fidanım yakında çiçek açacaktır.”

“Bazıları açtı bile,” dedi Tully. “Onları görmek gerek. Çok güzeller.”

Jack, "Bundan hiç kuşkusuz yok," dedikten sonra ona el salladı.

O gittikten sonra Tully ocak ayında Jack'in ona bıraktığı güller için ona teşekkür etmek istediğini hatırladı. Vaquero Gölü'ne tekrar gidip gidemeyeceklerini sormak istediğini de.

O akşam yemekte Robin'e evi boyatmaktan söz etti. Boomerang ve Hedda mısırlarını yemekle meşguldüler.

"Anlıyorum," dedi Robin. Konuşmak istemediği için ona soru bile sormamıştı. Kaleciyken birisi ağzına tekme atmıştı ve yüzü biraz şiş görünüyordu.

"Jack Pendel'i hatırlıyor musun? Yazın buradaki evleri boyuyormuş," dedi Tully kayıtsız bir tavırla. "Bizimkinin de boyanması gerektiğini düşünüyor."

"Öyle mi?" dedi Robin yavaşça, Tully'nin yüzünü inceleyerek. Sonra bakışlarını aşağı indirip, "Eğer boyanması gerektiğini düşünüyorsan boyat. İşe mi ihtiyacı varmış?" diye sordu.

"Robin, evin boyanması gerekip gerekmediği konusunda hiçbir fikrim yok ve hayır, işe ihtiyacı yok. Bu kararı sana bırakıyorum." Sonra ekledi: "İşi iyi bir fiyata yapacağını söyledi."

"Boyat," dedi Robin, Tully'ye bakmadan.

Tully mutfak masasından kalkıp sırtı ona dönük halde, "Para senin paran Robin. İsteddiğini yap," dedi.

"Bizim paramız," diye düzeltti onu Robin. "Sen bu evde benden daha çok zaman geçiriyorsun. Jack senin liseden arkadaşın. Sorun yok. Bizim paramız, evimizi boyatalım."

Biraz televizyon seyrettiler. Tully yüksek sesle kitap okudu. Okul bittikten sonra da akşamları birlikte okuma alışkanlıkları devam ediyordu. Artık Hedda dışında kimse okuduklarını dinlemiyor olsa da okuması herkesi rahatlatıyordu. Bu nedenle Tully bu akşam da kitap okumuştı. Ama onun ne okuduğunu Robin hatırlamıyordu. İngiltere'yle ilgili bir şeylerdi. Robin boş bakışlarla öylece oturup başını sallıyordu.

Saat on bir gibi Robin, Hedda'yı odasına götürdükten sonra geri gelip tekrar oturdu. Tully yatmak üzere hazırlanmaya gitmişti. "Geliyor musun?" diye seslendi aşağıya daha sonra.

İki kez seviştikten sonra Tully yorgunluktan kollarında uykuya dalmasına rağmen bu kez Robin'i uyku tutmuyordu.

Sonunda kalkıp çıplak halde Tully'nin her zaman oturduğu cumbalı pencerenin önüne oturdu. *Tanrım, burada böyle oturmak korkunç bir şeymiş*, diye düşündü.

Tully'yi ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Kötü kıyafetlerine rağmen başını dimdik tutuyordu ama sonra gidip o güzel yüzünü kırmızı siyah boyaların arkasına saklamıştı. Tully o zamanlar yüzünü beğenmiyor, her fırsatta saklıyordu. Ama Robin o yüzü seviyordu, o gözleri de. Village Inn'de nasıl karşısına oturup limonlu *cheese-cake*'inin tadını çıkardığını hatırlıyordu. Üç adam onu seyrederken ölmekte olan köpeği yoldan nasıl çektiğini hatırlıyordu.

İyi bir mağazayı yönetmek Tully'yle birlikte olmaya göre çocuk oyuncagıydı. DeMarco ve Oğulları'nda Robin hangi günlerin yoğun olacağını bilirdi, ne zaman envanter istemesi gerektiğini, mağazayı ne zaman kapatıp eve gideceğini de. Ama Tully'yle birlikteyken hiçbir şey bilmiyordu. *Ona hiç yardımım dokundu mu*, diye düşündü. *Yoksa burada tek başına otururken kendini hâlâ yalnız mı hissediyor, sokak lambaları kadar yalnız, sıcak temmuz gecelerinde yanarken onlara eşlik edecek bir gece esintisi bile olmadan? Tully her zaman yalnız olmuştu ama hiçbir zaman lisedeki son senesinin mart ayından sonra olduğu kadar değil.*

Hâlâ Kaliforniya'ya gitmek istiyor mu? Eline geçen ilk fırsatta beni bırakacak mı? Robin gözlerini kapatıp şakaklarını ovuşturdu. Beklediği şey bu mu? Burada otururken beni bırakma fırsatını mı bekliyor?

Gitmesini istemiyorum, diye düşündü. *Olanlara rağmen. Olabileceklere rağmen. Sessizliğine ve mahzunluğuna rağmen, sahip olduğu bu hayatı bile zayıflatan o aptal işe rağmen.*

Pencere kenarından kalkıp yatağın kenarına çömeldi, Tully'nin saçlarına dokundu. *Parmaklarının sırtıma dokunuşunu seviyorum. Oğlumuzu kucağında tutuşunu seviyorum. Başka bir hayat, başka bir eş asla istemezdim. Gitmesini istemiyorum.*

Tekrar pencerenin kenarına oturdu. *Jack'le konuşurken kendini daha mı az yalnız hissediyor? Öyle olmalı, yoksa neden bu bağı kursun? Belki Jack ona liseyi hatırlatıyordur. Benim bilmek istediğim,*

Tully'nin Jack'in kendisiyle ilgilendiğini bilip bilmediği. Arzuyu hemen tespit eden alıcılarına ne oldu onun? O anda Robin acı verici bir açıklıkla fark etti ki, belki de Tully sık kullandığı alıcılarıyla bir şey tespit edemiyordu çünkü Jack'in onun için hissettiği şey arzu değildi. Ve o anda yine acı verici bir biçimde Tully'nin başka bir alıcısının olmadığını hatırladı.

Tully ona karşı hissizdi. Evi boyamak istiyorsa bırakalım boyasın. Tully hissiz olduğu sürece umurumda değil, diye düşündü parmaklarını cama vurarak. Umurumda değil. Başını derde sokmadığı sürece istediği kadar özgür olabilirdi.

Robin oturdu, oturdu ama uykusu gelmiyordu. Sanki başının içinde çocuksuz bir atlıkarınca dönüyor, eski, bozulmaya yüz tutmuş bir pikabın uzaktan gelen uğultusu dolanıyordu. Gerçekten dünyanın en güzel kızını ağlarken mi görmüştü? Ve tek ağlayan o kız mıydı?

4

Tully'nin Lillian'ın yardımcısı olarak geçirdiği ilk gün, Lillian White'ın Tully'ye karşı duyduğu hoşnutsuzluk göz önüne alınırsa tam beklediği gibiydi. Korunması gereken çocuklarla ilgilenme çabası içindeki Lillian, Tully'ye ofisinde bir yer ayırmayı unutmuştu. Tully bir süre ayakta durup ona baktıktan sonra Lillian onu zemini tozlu, köşeleri örümcek ağlarıyla kaplı eski bir depo odasına götürdü.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Tully. “Bir şeyi unutmuyor musun? Üzerine oturacağım mukavva kutuyu?”

“Özür dilerim Tully. Sana bir ofis sözü verildiğini biliyorum ama tahmin edebileceğin gibi çok meşguldük,” dedi Lillian.

“Çok güzel,” diye karşılık verdi Tully. “Bu arada benim nerede oturmam gerekiyor?”

“Şey, fazla oturmayacağımızı umuyoruz.” Lillian gülümsüyordu. “Ne de olsa seni özel projeler müdürü olarak işe aldık, yanılıyor muyum?” dedi alaycı bir şekilde. “Hep yollarda olacaksın, yeni koruyucu ailelerimize şey eğitimi vereceksin... eee... çocuk bakımı.”

Tully gözlerini devirdi.

Lillian sözlerine devam etti: “Buna ek olarak, mevcut koruyucu ailelerimizin bakım standartlarına uyup uymadıklarını tespit edeksin. Anlayacağın, zaten oturmaya pek vaktin olmayacak.”

Tully iç çekti. “Anlıyorum. Teşekkür ederim. Elimden geleni yapacağım. Ancak bir masa, sandalye, dosya dolabı ve belki telefona ihtiyacım olacak, böylece o bakım standartlarını ofisimden çıkmadan da izleyebilirim.”

“Bayan DeMarco,” dedi Lillian. “Bu işi yirmi yıldır yapıyorum. Biz burada işleri böyle yapıyoruz... yavaş yavaş. Buraya altı yıl önce resmen sokaklardan geldin. Burada staj yapmana izin verdik, sana iyi davrandık, sen bazı şeyleri değiştirmeye karar verdiğin zaman bile,” diye ekledi küçümseyerek. “Ödenek Komitesi’nin bütçemizi iki yıl üst üste artırmasını sağladın, aferin sana. Ama bu, sana buradaki ilk gününde taleplerde bulunma hakkını vermez. Önce çalış. Sonra neye ihtiyacın varsa alırsın.”

Tully dönüp ofisin kapısına doğru yürüdü. “Anlıyorum,” dedi. “Demek işler bu şekilde yürüyecek. Harika. Eh, ben de eve gideyim. Eğer bana bir masa, sandalye bulur ve ofisimi temizlerseniz memnuniyetle geri gelirim. Eğer bunları yapmazsanız kuruma ve size başarılar dilerim. Şimdi izninizle oğlumu göle götüreceğim.”

Tully çıkıp gitti. Bay Hillier birkaç saat sonra onu arayıp ondan geri gelmesini ve kendisini zor durumda bırakmamasını rica etti. “Lillian’a aldırma. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Yaptığı hatayı biliyor ama çok uzun süredir bu işin içinde.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Tully tersçe.

“Biz senin kadar ateşli değiliz Tully. Hepimiz birer Haçlı Ordusu askeri olamayız. İnsanların sana biraz öfke duymalarını normal karşılamalısın.”

Ama Tully onu hiç anlamıyordu. “Haçlı Ordusu askeri” kendisini tarif etmek için kullanacağı bir ifade değildi. Belki tuttuğunu ko-parmadan bırakmadığını söyleyebilirdi, o kadar. Hiçbir şey demedi.

“İnsan biraz ideallerini kaybediyor,” diye devam ediyordu Bay Hillier sözlerine. “Özellikle de burada çalışınca. Seni mutlu edecek bir iş mi istiyorsun? Gidip Gentle Shephard Evlat Edinme Kurumu’nda çalış. Ama şunu hemen söyleyeyim, sana orada ihtiyaçları yok. Onla-

rın işi nispeten daha kolay. Bizim sana burada ihtiyacımız var. Fakat çalıştığın yerde işler zor. Yirmi yıl sonra sen nasıl biri olacaksın?”

Tully adamın ilk cümlesinden sonrasını duymamıştı. “İnsan biraz ideallerini kaybediyor’ mu?” dedi alaycı bir şekilde. “Bay Hillier, bu önemli bir konu. İdealler olmazsa geriye ne kalır ki?”

Bay Hillier bir süre sessiz kaldıktan sonra, “İş, Tully. Bu bir iş,” dedi.

O ilk günden sonra durum biraz düzelmişti. Tully, Lillian'ın dört yardımcısından biriydi; diğer ikisi kadın, biri erkekti. Ancak Tully, diğerlerinin rencide edici bir şekilde ima ettiği gibi tek “özel projeler müdürü”ydü. Çalışanlardan biri su sebilinin yanında, “Sanki bu bizden daha az vaka alması için ona ‘özel’ bir muafiyet tanıyor,” diye şikâyet ediyordu. Tully bunu duymuş ama aldırmamıştı.

Doğrudan Sara ve Joyce adında iki kadın ve Alan adında bir erkekle birlikte çalışıyordu ve onlar da birlikte çalışılabilecek terbiyeye sahip insanlardı. Yeni müracaatları, görüşmeleri ve eğitimi idare etmeyi içeren “özel projeler”inde Tully'ye yardım ediyorlardı. Ama düzenli olarak yapmaları gereken işleri de vardı. Korunmaya muhtaç çocuklar ve onları almaya istekli aileler kuruma aralıksız geliyordu. Günün en büyük bölümü ya ebeveynlerle konuşarak, bir sorunu çözmeye çalışarak ya da yerleştirilmeyi bekleyen çocuklarla konuşarak geçiriliyordu. Potansiyel koruyucu aileleri bulup eğitmek için kimin zamanı vardı? Bu kadar ihtiyaç varken koruyucu aileleri reddetme cesareti kimde vardı? Tully herhangi bir başvuruyu tartışmaya açtığında ona toplumdan kopuk biri gibi bakıyorlardı.

Tully en azından sabahlarını özel projeler üzerinde çalışarak geçirmeye gayret ediyordu. Saat sekizde işbaşı yapıp dokuzaya kadar yeni başvuruları inceliyor, insanları arıyor, sonra saat on buçuğa kadar üst katta, pazarlama bölümünde orta ve orta sınıf üstü aileleri bu programa dâhil etmek için yürütülen kampanyaya yardımcı oluyordu.

Günün geri kalanı herkesinki gibi Tully'nin onlara veremeyeceği bir şeyleri arayan bir grup ergenlik çağındaki çocuk tarafından tüketiliyordu. Kurum haftada bir düzine kadar yeni başvuru alıyor olmasına rağmen gidip onları görecektik, eğitecek zamanları yoktu. Zaman yoktu. Çocuklar için bile zaman yoktu. Sara ve Joyce bir keresinde şakayla karışık, yeni aileleri kabul etmek için gerekli kriterin

başvuru formunu doldurabilmeleri olması gerektiğini söylemişlerdi. Tully bunu hiç komik bulmamıştı. “Ah, evet,” demişti. “Lillian sizi çok iyi eğitmiş çocuklar. Ama onun kriteri, eğer belediyeye gidecek yolu bulabiliyorsanız en azından bir, hatta iki çocuk alma hakkına sahip olmanız gerektiği şeklinde.” Lillian’ın yardıma ihtiyacı olan çocukları, paraya ihtiyacı olan ailelerden daha fazla geri çevirdiğini de eklemeyi ihmal etmemişti.

Sonunda yeni başvuru formları sipariş etti. Bu formlarda çiftlerin neden koruyucu aile olmak istediklerine dair özel sorular da vardı. Tully pek çok başvuruyu Lillian, Sara, Joyce ya da Alan görmeden reddediyordu. Onlar potansiyel bir koruyucu aile gördükleri anda, *onlara gönderebilecek bir düzine çocuğum var*, diye düşünüyorlardı. *Neler hissettiklerini biliyorum. Çünkü benim de bir düzine çocuğum var. Eagles’ın dediği gibi, boy boy.*

Tully işe başladıktan kısa bir süre sonra bir sorun çıktı. Tully bunun ilk olmadığından emindi. Lillian’ın herhangi bir Tom’a, Dick’e ya da Jane’e anne baba rolü yıkmaktaki hevesine, çocukları öz anne babalarına iade etme hevesi de eşlik ediyordu. Timothy adında bir çocuk, eve dönme fikri yüzünden histerik bir şekilde ağlıyordu ve Stormont-Vail’in psikoloğu, çocuğun koruyucu ailenin yanında kalmasından, hatta onlar tarafından evlat edinilmesinden yanaydı. Tully neler yapılabileceğine bakmak için altıncı kata çıkmıştı ama Lillian rapora uymayı reddedip Timothy’nin, anne babasına gönderilmesi kararını vermişti. Birkaç hafta sonra çocuk ikinci derece yanıklar yüzünden hastaneye kaldırılmıştı. Pazartesi sabahı toplantıda Lillian kaşlarını kaldırıp doğruca Tully’ye bakarak, “Olur böyle şeyler,” demişti. Ve Tully de, *benim buna ihtiyacım var*, diye düşünmüştü. *Ah, evet. Hayır, elbette. Yani şu an oğlumla güneşleniyor olabilirdim. Çiçeklerimi sayıyor olabilirdim. Vaquero Gölü’nde olabilirdim. Ama hayır, benim ihtiyacım olan şey bu.*

“Lillian,” demişti Tully. “Tim’i asla geri vermemeliydik.” *Biz* diye konuşmuştu ama aslında *sen* diyordu. Ve bunu herkes biliyordu.

Tully artık öğle yemekleri için Angela’ya daha seyrek gidiyordu. Bir saatliğine bile olsa işten ayrılamıyordu ve Angela’ya işinden söz etmek istemiyordu. İş herkeसे kolayca anlatabildiği bir şey değildi.

Ayrıca hissettiği başka bir duygu daha vardı. Pazar günlerini geçirme şekliyle ilgili olarak Angela'nın sorgulayan bakışlarını gördüğünde hissettiği garip bir rahatsızlık duygusuydu bu.

İşinde geçirdiği ilk birkaç hafta boyunca Sara ve Joyce'la öğle yemeği yemişti ama onlara karşı duygularını bir kenara koyamıyordu. Kendisine düşmanlarıymış gibi davranmaları yüzünden duyduğu öfkeye engel olamıyordu. Sanki yanlış bir şey yapmıştı. Kötü bir şey.

Birisinin Sara'ya altmışlı yılların geride kaldığını söylemesi gerekiyor, diye düşünüyordu Tully, kadının ağır makyajını ve bakımsız saçlarını gördüğünde. Joyce daha iyi görünüyordu; sarışın ve iyiliksever.

Bir öğle yemeğinde Tully, Sara ve Joyce'un da kendisine karşı duygularını bir kenara koyamadıklarını fark etti.

"Eee, Tully, söyle bakalım," dedi Joyce. "Daha fazla çocuk istiyor musun?"

"Ben yalnızca ertesi güne çıkabilmek için gerekenleri planlıyorum," dedi Tully. *Neden bana bu garip soruyu soruyor? Evde yeterince yapacak işim olmadığını mı düşünüyor?*

"Neden sordun bunu Joyce?" dedi sonunda. "Yeterince meşgul olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır, ondan değil," dedi Joyce önce sandviçine, sonra Sara'ya bakarak. "Yalnızca, şey, galiba senin heyecanına dayanmak bizim için çok zor Tully," dedi, Tully yerine masaya bakarak.

"Ne heyecanı?" diye sordu Tully. "Bunun heyecanla ne ilgisi var? Ben yalnızca işimi yapıyorum."

"Şey," diye araya girdi Sara, "işini iyi yapmak için çok hevesli görünüyorsun Tully."

"Bir dakika, bir dakika," dedi Tully konuşmanın akışını hâlâ anlamayarak, anlamayı reddederek. "İyi yapmak mı? Siz neden söz ediyorsunuz? Ne demek istediğinizi açıkça söyleyin bana."

"Hepimiz senin bu işi bir görev haline getirmeyi bırakmanı istiyoruz Tully," dedi Joyce.

"Evet, *Görevimiz Tehlike*," dedi Sara ve ortamı yumuşatmak için hafifçe güldü.

Tully'nin yüzü kararmıştı. "Görev, ha? Tamam, doğru. Neden hepimiz çabalamayı bırakmıyoruz? Bizim işimiz iyilik yapmak değil

ne de olsa, değil mi? Hayır, elbette hayır, bizim işimiz şey... insanlara-yardım-etmek-için-üniversiteye-gidip-master-yaptım demek. Ben insanlara yardım edeceğim,” dedi alaycı bir şekilde. “Ne hoş bir insanım, değil mi? Yardımım için kıvranan o zavallı çocuklara yardım edeceğim. Benim iyi bir şeyler yapmam için kıvranan o çocuklara. Ah, hayır, durun bir dakika! Benim yapmam gereken, işimi iyi yapmak değil. Benim işim bu-çocuğa-bakması-için-köpeği-yoldan-çekmek. Eğer gerçekten iyi bir köpekse çocuğu alıp tekrar sokağa salar ve ona başka bir çocuk veririz. Evet, neden bunu yapmıyoruz? Bunun için yüksek lisans yaptık, öyle değil mi? Bu çocukları sokaktaki her köpeğe vermek için. Doğru mu? Hakkı mıyım?”

Mahcup olan Sara ve Joyce bir an için birbirlerine baktılar.

“Tully, mümkün olan sınırlar içinde çalışmalıyız.”

“Ne demek istiyorsunuz? Benim istediğim şeyin imkânsız olduğunu mu?”

“Eh, biraz,” dedi Sara kaçamak bir şekilde. “Bazen senin gerçekçi olmayan beklentiler içinde olduğunu düşünüyoruz. Ama işi hepimiz için zorlaştırıyorsun.”

Tully keyifsiz bir şekilde güldü. “Sara, benim hiçbir beklentim yok. Her sabah buraya günü hiçbir çocuk ölmeden, sarhoş olmadan ya da yanmadan geçirmek üzere geliyorum. Tek istediğim standartları biraz yükseltmek, birazcık. Ama haklısın, bu zor, şu anki durumu korumaktan çok daha zor. Sana sorayım Sara, çünkü sen doktora yapıyorsun, ben yapmıyorum, yalnızca basit bir yüksek lisans derecem var, bu yüzden bana doğru şey öğretilmemiş olabilir. Sana soruyorum, sen ne öneriyorsun?”

“Tully, her şeyi tek başına düzeltemezsin, bunu biliyorsun,” dedi Joyce.

“Hayır, elbette düzeltemem,” dedi Tully. “Ama desteğiniz ve teşvikiniz için şimdiden teşekkürler.”

Sara ve Joyce sessizdi. Tully zor nefes alıyordu. “Neden buradasınız? Anlamıyorum. Yani bu işi yapmanızın ne anlamı var?”

“Buraya bir şeyleri değiştirmeye gelmedik Tully,” dedi Joyce. “Yalnızca çocuklara yardım etmeye geldik. Çünkü senin bazı yüksek ideallerine uymuyorlar diye koruyucu aileleri geri çevirmen yanlış. Bunun çocuklara hiçbir faydası yok.”

"Yok, ama onları iğrenç bir evden başka bir iğrenç eve atmak Tanrı'nın işi, öyle mi?" diye parladı Tully.

"Çoğu ebeveyn çocuklarını sever, istismar edenler bile. Çocukların ailelerinin yanında olmaları genellikle daha iyidir. Yani yardım etmek istiyoruz," dedi Sara savunmacı bir şekilde. "Ama nelerin imkân dâhilinde olduğunu biliyoruz."

"Hayır, Sara, neyin imkân dâhilinde olduğu konusunda hiçbir fikrin yok!" dedi Tully sandalyesinden kalkarak. "Doğru, çocukların anne babalarıyla olmaları daha iyi. Peki o zaman burada ne halt ediyorsunuz? Burada ne halt ediyoruz? Yani çocukları sevgi dolu evlerinden alan bir kuruma sahip olmanın ne anlamı var ki? Bence bu çok zalimce. Çocuklar anne babalarının olduğu eve aittir, o zaman neden onları sevgi dolu annelerinden alan bir kurumda çalışıyorsunuz? Bunun ne anlamı var? Eğer çocuklar en fazla ilgiyi evlerinde göreceklerse neden onları evlerinde bırakıp İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun kuyruğuna girmiyoruz? Ve ben bu işi sizin için zorlaştırıyorum zavallılıklar, benden nasıl da nefret ediyorsunuzdur," diye bitirdi sözlerini.

"Senden nefret etmiyoruz," dedi Joyce. "Ama bu iş kişisel bir Haçlı Seferi falan değil."

"Olmadığı kesin. Burada kendine yardım edemeyenlere yardım etmek için bulunduğumuzu düşünmem ne büyük aptallık."

"Ama onun için buradayız!" dedi Sara heyecanla.

"Ve bazı koruyucu ailelerimiz mükemmel," diye ekledi Joyce. "Bazıları baktıkları çocukları seviyor. Bazıları onları evlat edinmek istiyor."

"Ah, sanki bunun sizin ve Lillian için bir anlamı varmış gibi!" diye öfkeyle karşılık verdi Tully. "Çocukların anne babalarının yanında daha mutlu olduklarına inanıyorsak koruyucu ailelerin iyi olmaları kimin umurunda? Yani Lindberghler ya da Rosenbergler olabilirler, hiç fark etmez." Tully peçetesini masaya fırlattı. "Bu işi sizin için zorlaştırdığıma üzüldüm çocuklar. Gerçekten üzüldüm."

Bir daha Sara ve Joyce'la öğle yemeği yemedi ve sonraki birkaç hafta içinde tutumlarında bir farklılık olduğunu gördü. Yalnızca uzun boylu ve sakar olan Alan yanına gelip yeni başvurular konusunda ona yardım ediyordu. Ah, pekâlâ, kimse onunla konuşmasa da bu umurunda değildi. Her gün işe gelmek yeterince zordu. Lanet olası heyecan dolu işe.

Haziran ayında bir gün Tully bir telefon aldı.

“Vay canına Tully Makker, gerçekten masandasın. Bu senin için nadir bir şey.” Jack. Tully aslında açık planlı bir odada, bütün masaların ortasında ayakta duruyordu. Jack’in sesini duyunca gülümsedi.

“Benimle gel,” dedi Jack. “Öyle yemeği yiyeceğiz. Harika bir yer biliyorum.”

“Bildiğinden eminim,” dedi Tully. Ona hayır demek üzereydi ama birlikte çalıştığı insanların somurtkan yüzleri hemen evet demesine neden oldu. Neşeli bir yüz görmek istiyordu.

“Yukarı gelmek ister misin?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Tully Makker,” dedi Jack. Tully onu, *Tully DeMarco*, diye düzeltmek istedi ama bunu yapmadı.

Otoparkta buluştuklarında Jack, “Araban nerede?” diye sordu.

“Burada değil. Evde. Bu aralar işe yürüyerek gidip geliyorum.”

Mustang’e bindiler. “Neden yapıyorsun bunu?” diye sordu Jack.

“Eve gitmeden önce işin etkisinden kurtulmam gerekiyor.”

“Evet, bundan eminim. Boyacılık harika bir şey. Hiçbir zaman etkisinden kurtulman gerekmiyor.”

Topeka’nın içinden geçerken sessizce oturuyorlardı. Tully bir şeyler mırıldanıyordu.

“Ne mırıldanıyorsun?” diye sordu Jack.

“My Hometown⁸ şarkısını,” dedi Tully. “Bruce Springsteen’in. *Burası benim memleketim, burası benim memleketim...* Bruce’u sevmeye başladım.”

“Biliyor musun?” dedi Jack. “Nedense Bruce Springsteen’in ‘My Hometown’ şarkısını Topeka için yazdığını sanmıyorum.”

“Biliyor musun?” dedi Tully yarı şakacı bir tavırla. “Nedense senin hiçbir şeyi anladığını sanmıyorum. Bütün memleketler için yazdı o şarkıyı. Ne yani, bu şarkıyı söylemek için New Jersey’ye mi gitmem gerekiyor?”

8 (İng.) Memleket. (ç. n.)

Jack hafifçe gülümsedi. "Vay vay. Öziir dilerim. Topeka'ya karşı bu kadar güçlü duygular beslediğini bilmiyordum."

"Beslemiyorum. Yalnızca Bruce için güçlü duygular hissediyorum. Her neyse, bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Jack güldü, başka bir şey söylemedi.

Tully'yi Washburn'ün arkasındaki küçük Meksika restoranına götürdü. İçerisi yarı yarıya doluydu. Bodrum katında bulunan mekân loştu. Sahte pencerenin yakınındaki bir köşeye oturdular.

"Vay canına," dedi Jack, oturması için Tully'nin sandalyesini çekerken. "İş kıyafetleri içinde çok farklı görünüyorsun."

"Neredekinden farklı?"

Jack de yerine oturdu. "St. Mark's'takinden. Teksaş Caddesi'ndekinden. Lisedekinden."

"Beni lisedeyken tanı mıyordun," dedi Tully patates cipslerinden alırken. Jack'in yüzündeki ifade onu şaşırtıp rahatsız etmişti. Hemen konuyu değiştirdi. "Salsa sosu çok güzel. Böyle yerleri nereden buluyorsun?"

Jack ona cevap vermedi ama Tully'nin itirazlarına ("Ben çalışıyorum!") rağmen ikisi için de margarita ısmarladı. İçkileri geldiğinde Jack kendi kadehini Tully'ninkine hafifçe dokundurdu. "Şerefe."

Tully bir şeyler homurdandı.

"Hâlâ sigara içiyor musun Tully? Küllük bulmak için masalara baktığını görüyorum."

"Hayır, sigarayı Boomerang'a hamileyken bıraktım," diye yalan söyledi Tully. "Yalnızca liseden kalma bir alışkanlıktı o."

"Güzel. Sigaradan nefret ederim. Sigaraya dayanamıyorum. Lisedeyken içmedim, hâlâ da içmem. Biliyor musun, hiç sigara içen bir kız arkadaşım olduğunu sanmıyorum."

"Bir sürü kız arkadaşın olmuştur herhalde," dedi Tully.

Jack gülümseyerek, "Payıma düşeni aldım," diye karşılık verdi. "Kocanla evi boyatma konusunu konuşmadın, değil mi?"

"Aslında sandığın gibi her şeyi bilmiyorsun. Kocamla konuştum."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Hâlâ düşünüyorum." Tully "düşünüyoruz" demediği için büyük bir rahatsızlık duydu.

"Yaz yakında bitecek ve ben de gideceğim."

“Bu kadar kalmana bile şaşırdım.”

“Buna kimse benden daha fazla şaşıramaz. Annem burada olduğum için mutlu. Sağlığı pek iyi değildi. Üstelik hava sıcak ve yapılacak bir sürü iş var.”

“Şimdi nasıl annen?”

“İyi. Ya seninki?”

Tully annesi hakkında konuşmak istemediğini düşündü. “Ah.” Kaşlarını kaldırdı. “Bir annem olduğunu bildiğini sanmıyordum.”

“Herkesin bir annesi vardır Tully. Yetimlerin bile. Üstelik Shakie bana annen hakkında bir şeyler anlatmıştı. Fazla değil, bir iki şey.”

“Ne anlattı bakalım Shakie sana?”

“Annenin hasta olduğunu. Kocanın onu yeni evinize getirdiğini. Senin onunla pek iyi geçinemediğini.”

“Hı hı,” dedi Tully. “Pek iyi geçinemiyoruz.” *Ama akşamları ona bir fincan çay yapıyorum,* diye düşündü. *Robin çayı pek sevmiyor ama annem ona yaptığım çayı içiyor.*

Jack içkisinden bir yudum alırken dikkatle konuştu. “Bunu Jen de söylemişti. Annenle pek geçinemediğini yani.”

Aaaah. İşte şimdi bu sohbet ilgi çekici olmaya başlamıştı. Daha çok İspanyolca konuşan garson geldi. Dil engeline rağmen *fajita, burrito ve guacamole* sipariş etmeyi başardılar.

“Eminim söylemiştir,” dedi Tully kaldıkları yerden devam ederek. “Peki, söyle bakalım, onunla nasıl tanıştın?”

Jack gülümsedi. “Vay canına, daha önce bu konuyla hiç ilgilenmiyordun. Sana kahve içmeyi teklif ettiğimde benimle gelmek istememiştin.”

“Yeter. Bu uzun zaman önceydi.”

“O kadar da uzun değil,” dedi Jack üstüne basa basa.

Tully, “Yine de pek ilgili değilim,” dedi ama Jack’in kaşlarını kaldırdığını görünce ekledi: “Hem benim hakkımda bir şey bildiğini sanmıyorum. Yalnızca blöf yapıyorsun.”

Jack masanın üstünden ona doğru eğildi. “Bence blöf yaptığımı umuyorsun Natalie Makker. Ama blöf yapmadığımı biliyorsun.”

“Bir şey bilmiyorum,” dedi Tully gururlu bir şekilde fakat içten içe sormak istiyordu, sorusunu yinelemek istiyordu.

Jack onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Neyi bilmek istiyorsun Tully?" diye sordu.

Tully, Jack ona bu fırsatı sunduğu için müteşekkik olarak hemen, "Onu ne zaman tanıdın?" diye sordu. İşte. Aile Davası sorusunun yarısı. Tehlike sorusu. Beş yüz milyarlık, altı yıllık o soru: *Onunla ne zaman tanıştın? Ve senin için delirmesine neden olacak ne yaptın ona?*

"Shunga Park'ta softbol oynarken tanışmıştık," dedi Jack. "Karşı takımın atıcısıydım. Bizi ezip geçtiler. Savunma hattımızı aşarak tam dönüş yapmıştı."

Shunga Park. Tully'yi çok şaşırtmıştı bu. Şaşkına çevirmişti. Gözlerini kapatma isteğine direndi. Kendisi de Shunga Park'ta oynamıştı. Kendisi de *onunla* orada oynuyordu. "Eskiden ben de softbol oynardım," dedi sözcüklerle mücadele ederek. "Ben neredeydim ki seni hiç görmedim?"

"Bilmiyorum," dedi Jack, gözlerinde yarı ciddi, yarı yaramaz bir ifade vardı. "Belki de Tortilla Jack's'te dans ediyordun."

Tully o an elinde olmadan gözlerini kapattı. Bunun en büyük nedeni, boğazından yükselen şaşkınlık nidasının duyulmasını önlemek için şiddetle ısırdığı dudağının acısıydı. Hayali bir metal parçasını ısıırıyordu sanki.

Ağzını açıp bir şey söyleyene kadar bir ömür geçmişti sanki. *Tortilla Jack's'te dans.* Üç sözcük. Üç sözcük ve onlarla geçen yirmi yıl.

Jack, Tully'yi tanıyordu. Onu tanıyordu! Tully onun Tortilla Jack's konusunu Jennifer'dan öğrenmediğinden emindi çünkü Jennifer onun nerede dans ettiğini bilmiyordu. Jack, Tully'yi lise dışında da tanıyordu. Tully bütün dünyanın ondan habersiz olmasını ve kimse-
nin kendisini hiç tanımamış olmasını dilediği günlerde Jack onu tanıyordu. "Anlamadım," diye mırıldandı sonunda. "Tortilla Jack's hakkında ne biliyorsun?"

"Orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Jack. "Yalnızca senin orada dans ettiğini biliyorum."

"Bunu nereden... nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni orada görmüştüm."

Bu sözler Tully'nin kafasında St. Mark's'ın çanları gibi çınladı. *Çünkü seni orada görmüştüm. Seni orada görmüştüm.*

“Ben olduğumu nereden biliyordun?” diye sordu Tully, yanıltıcı olmasını umarak. “Tortilla Jack’s’te bir sürü kız dans ediyor.”

“Kimse senin gibi dans edemez Tully Makker,” diye karşılık verdi Jack.

“Yüzümde tonla makyaj vardı,” diye ısrar etti Tully. “Çok farklıydım. Ben olduğumu nereden anladın?”

“Ah, sen olup olmadığın konusunda hiçbir fikrim yoktu, beni yanlış anlama. Ama yine de o sendin.”

Tully geçmişini düşündü. O talihsiz üstsüz dansını orada etmişti. Jack o sırada orada olabilir miydi? Tully yüzünün kızardığını hissetti. Başka bir şey daha aklına geldi. İki çılgın yıl boyunca orada bir sürü erkekle dans etmişti. Dans etmiş ve başka şeyler de yapmıştı. Birlikte olduğu bir sürü erkek vardı. Sayısız yüzü, eli ve dudağı unutmamıştı. Karşısında oturan adamın yüzünü hatırlayabilir miydi? Bakışlarını Jack’e doğru kaldırdı.

Evet. Hatırlardı. Ve düşünmesi gereken bir şey daha vardı: Shunga Park.

“Onunla tanıştığında kaç yaşındaydın?” diye sordu.

“On beş falan.”

Tully birkaç dakika düşündü. “Bu çok garip,” dedi. “Arkadaş olduğunuzu hiç duymamıştım.”

“Gerçekten mi?” Jack şaşırılmış görünüyordu. “Birbirimizi ne kadar zamandır tanıdığımızı sana hiç söylememiş miydi?”

Hiç, bir kez bile. Jack hakkında konuştukları onca süre boyunca Jennifer Mandolini, Tully’ye hiçbir zaman, sen yokken o benim arkadaşım, dememişti. Sen benimle softbol oynamayı bıraktığında onu buldum. Onunla konuştum çünkü sen ortadan kaybolmuştun ve seni özledim.

Tully gözlerini kırpmadan oturuyordu, Shunga Park’ta kaybolmuştu. Shunga Park’ta softbol oynuyordu.

Demek Jennifer, Jack’i uzun zamandır tanıyordu, hem de Tully ve Julie’ye onun hakkında bir şey bilmeleri gerektiğini itiraf etmesinden çok daha öncesinden beri. Oysa Tully en başından itibaren Jack’in yalnızca bir futbol vakumu olduğunu, kaptanlığını ve yakışıklılığını Jennifer’ın kalbine doğru sallayarak onu içine çektiğini düşünüyordu. Ama hayır, onlar arkadaşları! Ve Tully bunu bilmiyordu. Ve şimdi

karşısında, Tully onunla konuşmuyorken, Jennifer'la konuşan adam oturuyordu. Karşısında oturan adam, Tully'nin tavan arasında sakladığı Jennifer'a ait sekiz süt kasasından başka bir şey değildi. Süt kasaları tavan arasındaydı. Ama o tam karşındaydı. Meksika res-toranında sekiz süt kasası.

“Peki, neden futbol oynamaya başladın?” diye sordu Tully. Ne anlamsız bir soruydu bu. Konuştuklarıyla hiçbir ilgisi yoktu ama Tully o anda mantıklı düşünemiyordu. Hâlâ Tortilla Jack's yüzünden sersemlemiş durumdaydı.

Jack bir süre gözlerini ayırmadan yüzüne baktı. “İyi oynayabileceğimi düşünmüştüm,” diye karşılık verdi. “Senin dans etmeye başlamanın nedeni de bu muydu?”

Tully hemen her zamanki sertliğine büründü. “Hiç sanmıyorum,” dedi soğuk bir sesle. “Dansım hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?”

“Tabii, nasıl istersen,” dedi Jack. “İş nasıl gidiyor?”

“İşten de konuşmak istemiyorum, tamam mı?”

“Tamam. Ne hakkında konuşmak istersin?”

Tully etrafına bakındı. “Garsonla tatlı hakkında konuşmak isterim.”

Sonrasında Tully havadan sudan konuşmaya çalıştı ama havadan sudan konuşmak onun için imkânsızdı. Karşısındaki kişi dünyadan habersizliğinin bir anıtı gibi duruyordu. Bilmediği onca şeyin anıtı. Ve belli ki bilmediği bir sürü şey vardı.

Docking'de bir oda dolusu insanın yüzüne bakıp yalnızca tek bir insanla bağlantı kurma ihtiyacı hissetmeseydi asla öğrenemeyeceği şeylerdi bunlar. Ama işte o tek insan, karşındaydı. Ve Tully onun karşısında otururken o da Tully'nin içine dokunuyordu. *Hey, Tully, hey, hey, Tully, seni dans ederken gördüğümü biliyor muydun? Sen en iyi arkadaşınla softbol oynamazken benim en iyi arkadaşınla softbol oynadığımı biliyor muydun? Bütün bunları biliyor muydun Tully?*

Tully o öğle yemeğinin geri kalanını nasıl geçirdiğini bilmiyordu. Jack ona nesi olduğunu sormuş olabilirdi. Tully ona softbol hakkında bir şeyler daha sormuş olabilirdi. Kaç maçta oynamıştı? Kaç pazar? Kaç soru?

Jack ona Jeremy'yi sordu; onu görmüş müydü? "Hayır," dedi Tully, kızarmış dondurmasını yediği kaşığı yalarken. "Ondan bir haber almadım."

O sırada Tully'nin tek gördüğü on sekiz yaşındaki Jennifer'ın altı yaşındaki hayaletiydi. *Jack kılık değiştirmiş biçimde oturuyor karşında, daha uzun boylu, daha sarışın ve cinsiyeti yanlış ama bu konuda bir hata yok, yine de Jennifer'ın hayaleti o.*

Gördüğü şey buydu.

Hissettiği şey boğazının acıdığı... ve ılık süttü.

Tully ona Kaliforniya'yı sordu. Jack ona kumsalları ve dağları anlattı, palmiye ağaçlarını, çölleri, kuzeydeki mavi soğuğu, güneydeki sarımtırak sıcaklığı. Tully okyanusları bilmek istiyordu.

"Yalnızca bir okyanus var," dedi Jack.

"Evet," dedi Tully dalgın dalgın. "Bir okyanus. Bir tane."

Jack dalgaların ne kadar büyük, kumun ne kadar beyaz ve suyun ne kadar soğuk olduğunu anlattı ona. Etrafındaki tepelerden ve dar patikalardan söz etti, denize bakan beyaz evleri anlattı. Tully gözlerini kapattı. Dalgaların bacaklarına çarptığını neredeyse hissedebiliyordu. Tuzlu suyun tadını neredeyse alabiliyordu ama gözlerini açtığında tek gördüğü, sekiz süt kasasıydı.

"Tully," dedi Jack. "Neden Robin'den seni oraya götürmesini istemiyorsun? Eğer oraya gitmeyi bu kadar istiyorsan neden gitmediniz şimdiye kadar?"

"Çünkü Robin'le gitmek istemiyorum," dedi Tully dürüstçe fakat buna hemen pişman oldu. "Onunla gitmek aynı şey olmazdı," diye açıkladı. "Üstelik o hep çalışıyor. Mağazasını asla bırakmaz."

"Ah! Çok yazık," dedi Jack. "Her neyse, deniz denizdir. Jeremy'yle gidecektin."

Tully ona inanamayarak baktı, sonra iç çekti. "Shakie'yle benim hakkımda konuşmak dışında yapacak daha iyi bir şeyiniz yok muydu?"

"Pek yoktu." Sonra Jack gülümseyerek ekledi: "Shakie seni gerçekten seviyor."

"Evet, evet, biliyorum. Ama söyle bana, hakkımda bilmediğin bir şey var mı?"

"Sen söyle," dedi Jack. "Senin benim hakkımda bilmediğin bir şey var mı?"

"Softbol oynadığını bilmiyordum," dedi Tully hemen.

Jack masanın üstünden eğilerek ona biraz daha yaklaştı. "Shakie'nin düşününde sana Teksas Caddesi'ndeki evden söz ettiğimde bile mi?" dedi sessizce. "O zaman softbol oynadığımı anlamamış mıydın?"

Tully, Shakie'nin düşünüy, Shunga Park ve softbola dair hatıralarını unutmaya çalışmıştı. Jack Pendel, Tully'ye, Tully'nin duygularına her zaman biraz hoyrat davranmıştı.

"Ağır ol biraz Jack," dedi elini karnına koyarak.

Jack ona doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Eh, Jack, bana eski haberleri tekrar anlatmış değilsin, öyle değil mi? Yani 28 Eylül 1978'de o bizi tanıştırmadan önce senin beni tanıdığını dair en ufak bir fikrim yoktu."

Jack biraz daha eğildi. Neredeyse sandalyesinden kalkıyordu. Sesi alçaktı ama Tully onu çok net bir şekilde duyabiliyordu. "Seni tanıdığımı anlamamış mıydın Tully? Elini öptüğümde bile mi?"

Tully'nin yüzü yanmaya başlamıştı. "Sarhoş olduğunu sanıyordum," dedi boğuk bir sesle.

"Ah, kuşkun olmasın," dedi Jack arkasına yaslanıp ellerini masaya koyarak. "Ama elini öpmemin nedeni bu değildi."

Tully ter damlacıklarının şakaklarından süzüldüğünü hissediyordu.

"Nedenini bilmek ister misin?" Tully başını iki yana salladı. Pek istemiyordu. Jack onu serseme çeviren bir yoğunlukla, "Çünkü Tully, seni daha önceden tanıyordum," dedi. "Çünkü Jennifer'ın durmadan senden söz ediyordu, artık onunla arkadaş olmak istemeyen en iyi arkadaşı Tully hakkında konuşuyordu hep." Tully nefes almak için çabalarırken gözlerinin yandığını hissetti.

Jack, "...çünkü seni Tortilla Jack's'te dans ederken görmüştüm," dediği anda Tully yüzünü kapatmak istedi.

Yemekten sonra dışarı çıktıklarında yakıcı güneşe alışmaları biraz zaman aldı. Göz bebekleri küçülmüş ve her şey aniden beyaza boyanmıştı.

Jack kendisine seslenen bir arkadaşına merhaba demek için yanından ayrılınca Tully onun dar tişörtünü fark etti.

Jack, Levi's kot pantolon ve kırmızı bir tişört giymişti. Kot pantolonunun rengi solmuştu ama tişörtü kıpkırmızıydı, göz alıcı itfaiye

kırmızısı. Tully onu seyrederken heyecanla daha önce hiç bu kadar uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamın üzerinde bu kadar kırmızı bir tişört görmediğini düşünüyordu. O anda içinde bir şey kapanıp açıldı. Süt hızla içeri aktı, sıcak süt.

Jack geri geldiğinde Tully yüzünün onun tişörtü kadar kırmızı olmadığını umuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Jack hemen.

“Haydi, gidelim,” dedi Tully ona bakmadan. “Dışarıda çok fazla kaldım.”

Tully artık ona bakmamaya çalışıyordu ve arabada bu çok daha kolaydı. Yalnızca yola bakıp Docking’e bir an önce varmayı diliyordu.

Jack binanın önünde durdu ve ona dönüp, “Yarın öğle yemeğine çıkmak ister misin?” diye sordu.

“Ben... çıkamam,” diye kekeledi Tully. “Saat birde görüşmem var, gidip bir aileyi kontrol etmem gerekiyor. Gerçekten, gidip onları kontrol etmeliyim.”

“Sana inanıyorum, sana inanıyorum,” dedi Jack. “Başka bir zaman öğle yemeğine çıkmak ister misin?”

Tully gözlerini kısarak ona baktı. Jack onunla dalga mı geçiyordu? Alay mı ediyordu? “Tabii,” dedi. “Neden olmasın?”

“Gerçekten, neden olmasın?” dedi Jack de. “Perşembe nasıl?”

“Jack!”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Jack. Tully nefesini tutup kapıyı açtı.

“Vaquero Gölü’ne gitmeye ne dersin?”

Çok isterim, diye düşündü Tully, hâlâ nefesini tutuyordu. “Tamam,” dedi. “Neden olmasın?”

6

Bir hafta sonra, temmuzun başında Jack ve Tully, Vaquero Gölü’ndeki küçük kumsalda oturuyordu. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı onların ve oynamakta olan Boomerang’ın üzerine düşüyordu. Tully,

Jack'e bakmadan, "Eskiden Teksas Caddesi'ne onunla gidiyordun, değil mi?" diye sordu.

Jack de ona bakmadan cevap verdi: "Evet."

Bir süre sonra, suya devrilmiş bir kütüğe oturdular. Tully ayak-bakılarını çıkarıp ayaklarını suya soktu. "Sana bir şey soracağım," diye dikkatle söze başladı. "Uzun süre arkadaştınız onunla, değil mi?"

"Evet, uzunca bir süre," dedi Jack. "Birkaç yıl softbol oynadık."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Hiç. Okulun ilk yılı futbol oynamaya başladım."

"Softbol oynamayı bıraktın mı?"

"Evet, yavaş yavaş. Futbolcu olmak istiyordum. Antrenman yapmam gerekiyordu."

"Elbette," dedi Tully. "Peki, arkadaşlığınız o zaman mı bitti?"

"Hayır, yalnızca eskisi kadar düzenli görüşmüyorduk. Mesela daha önce olduğu gibi her hafta sonu görüşmüyorduk. Okuldan sonra da pek görüşemiyorduk. Jennifer'ın takılmadığı insanlarla takılmaya başlamıştım. Biraz şey olmuştuk... bilirsin. On altı yaş," dedi Jack açıklama olarak. Ama Tully'nin sorularını cevaplamaya henüz başlamamıştı.

Tully ayaklarını sallamayı bırakıp kütükten indi, suda yürümeye başladı. "Sana bir şey daha soracağım," dedi. "Seni sevdiği aklına gelmiş miydi hiç?"

"Bir süre için hayır," diye karşılık verdi Jack. "Bu senin de aklına gelmemiştir."

"Hayır, dediğim gibi, son senenin eylül ayına kadar senin varlığından haberdar değildim."

Jack ona tuhaf bir bakış attı. Ya da yarı tuhaf. Tully bu bakışın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Hüzünlü bir bakış olabilir miydi bu?

"Sana ya da Julie'ye benden söz etmediğine göre bana karşı pek bir şey hissetmediğini varsayabiliriz."

"Hayır, o her zaman çok ketumdu. Üç yıl arka arkaya sınıf birincisiydi ve benim bundan hiç haberim olmadı."

"Eh, onun sınıf birincisi olduğu yıllarda sen çok meşguldün."

Tully suyu tekmeledi.

Aradan birkaç dakika geçti. "Senden hoşlandığını ne zaman fark ettin?"

“Lisedeki ilk yılımda galiba,” dedi Jack biraz gönülsüzce. “Bana okuldan sonra antrenmanlarımı izlemek istediğini söyleyip duruyordu.”

“Bize de satranç kulübünde olduğunu söylüyordu,” dedi Tully şaşkınlıkla.

“Eh, Topeka Lisesi’nin arkasındaki sahada bol miktarda piyon vardı,” diye karşılık verdi Jack şakacı bir tavırla.

“Evet, ama hiç şah yoktu.”

Jack’in gülümsemesi yüzünde donup kaldı. “On altı yaşındaydım Tully ve doğruyu söylemek gerekirse çeşitli zamanlarda kaç kızın bizi, beni seyretmeye geldiğini biliyor musun?”

“O senin arkadaşındı.”

“Evet, arkadaşım. Bu da ona boş vermem için daha büyük bir nedendi. Arkadaşım olduğu için geldiğini düşünüyordum.”

“Amigo kızlar takımına katıldığında bunu da arkadaşın olduğu için mi yaptığını düşündün?”

“Üzgünüm,” dedi Jack. “Bu konuyu fazla düşünmedim.”

Tully suda dolaşmaya devam ediyordu. Yakınlarda oynayan Boomerang’a baktıktan sonra, “Ondan hoşlanıyor muydun?” diye sordu.

“Çok hoşlanıyordum.”

“Belli ki sonunda yeterince hoşlanmışsın, değil mi?”

Jack başını iki yana salladı. “Bu kırıcı sözlerine aldırmayacağım. Ondan her zaman yeterince hoşlandım.”

“Sana bir şey sorayım,” dedi Tully gelip onun karşısında dikilerek. “Madem seni sevdiğini biliyordun, duygularının karşılıklı olmadığını biliyordun, o zaman neden erdemli olup ondan olabildiğince uzak durmadın?” Noel’de neden ondan uzak durmadın, diye sormak istiyordu.

“Çünkü onunla ilgilenemediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Arkadaştık. Ve ondan elimden geldiğince uzak durdum. Ama o bunu her zaman kişisel algıladı. Bu yüzden ben de bunu telafi etmeye çalıştım.”

“Eh, gerçekten iyi telafi etmişsin, değil mi?” dedi Tully ama sonra hemen pişman olup Jack’in kolunu tuttu. “Özür dilerim Jack,” derken onun acılı, üzgün yüzünü görmeden önce bile kendini korkunç hissetti. “Gerçekten üzgünüm,” dedi kolunu okşayıp yanma oturması için onu çekerek.

Jack otururken kararlı bir şekilde, “Benim hatam değildi,” dedi.

"Biliyorum," dedi Tully hüzünlü bir sesle. "Biliyorum. Keşke öyle olsaydı, diyorum bazen. Uzun zaman öyle olmasını diledim."

"Senin hatan da değildi."

Jack'in bacaklarının yanında, hâlâ suyun içinde dikilmekte olan Tully bakışlarını Vaquero Gölü'nden uzaklara çevirdi. "Ama birinin hatasıydı, öyle değil mi?" dedi Jack'in yüzüne bakarak. "Hiçbir neden yokken olamaz, değil mi?"

Jack üzüntüyle, pişmanlıkla ve ciddi bir ifadeyle baktı. Sonra Tully'nin ellerini tutup çevirdi. Önce bileklerine, sonra yüzüne baktı. "Sana da olabilirdi, hem de her an, ama hâlâ buradasın."

Tully ellerini sertçe çekti ama Jack daha güçlüydü. Ellerini bırakmadı. "Tully, sen şanslısın, şanslı olduğuna düşünmediğini biliyorum ama şanslısın. Ve güçlüsün. O senin kadar şanslı değildi. Senin kadar güçlü değildi."

Tully yine onun ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Jack," dedi mücadele ederken, "şanslı mı? Güçlü mü? Sen neden söz ediyorsun? Eğer kırk beş kalibrelik Colt'u çeneme dayayıp tetiği çekseydim ben de o kadar şanslı olmazdım."

Jack onun bileklerini yüzüne yaklaştırarak, "Hayır," diye fısıldadı. "Ama sen kırk beş kalibreliği seçmedin. Bu yüzden şanslısın. Bu yüzden güçlüsün." Sonra eğilip onun bileklerini ve yaralarını öptü. Önce birini, sonra ötekini.

"Kes şunu," dedi Tully bileklerini yavaşça çekerken. "Sakalın ellerimi acıtıyor."

"Tıraş olacağım," dedi Jack, ellerini bırakıp dikkatle ona baktı.

Tully sendeleyerek geri çekilirken, "Olmalısın," dedi. "Lise çağı bitti artık."

Tully ve Boomerang akşamın erken saatlerinde eve döndüklerinde Robin onları bekliyordu. Boomerang'ı alıp göğsünden öperek, "Nereleydediniz?" diye sordu. "Eve geldim, kimse yok. Sizi özledim."

Boomerang kirli elleriyle Robin'in saçlarını karıştırdı. "Göle gittik."

Tully sessizce yanlarında dikiliyordu. *Eğer sorarsa ona anlatırım,* diye düşündü. *Ben yanlış bir şey yapmadım, bunu ona anlatabilirim.*

Ama Robin, gittikleri yerin Shawnee Gölü olduğunu düşünmüş olmalı ki, "Göle mi? Ne kadar güzel. Suya girdin mi?" diye sordu.

Boomerang, “Evet,” diyerek yere inmek istedi.

“Boomerang!” diye seslendi Robin arka bahçeye koşan çocuğun arkasından. “Bana gününün nasıl geçtiğini anlat!” Boomerang ona aldırmadı. Robin mutfağın ortasında kollarım göğsünde kavuşturmuş halde duran Tully’ye döndü. “Sana çok benziyor,” dedi gülümseyerek ona sarılırken. “Bana tek kelime bile anlatmıyor.”

Tully de ona sarılırken göğsüne bir şeyin saplandığını hissetti. Robin, Boomer’ın peşinden bahçeye çıkarken Tully çantasını karıştırıp iki tane yarısı dolu Kent Light paketini ve üç çakmağı çıkarıp çöpe attı.

Jack o yaz Tully’nin evini boyamadı.

Ama Tully her gün onunla öğle yemeği yiyebilmek için randevularını ona göre ayarlamaya başlamıştı. Durmadan o kırmızı tişörtü yeniden görmeyi umuyor olsa da Jack onu bir daha giymemişti. Sık sık beyaz boyacı tulumunu giyiyordu. Bir de şort ve askılı tişörtler. Yine sıcak ve nemli bir yazdı.

Tully sabahları hastane ya da çiftlik turlarını yaparken öğle vaktine ne kadar kaldığını hesaplayıp duruyordu.

Cumartesileri Robin, Boomer’la birlikteyken ve Tully, Shakie’yle alışveriş yaparken Tully istemsizce sokaklarda onu arıyordu. Pazarları Jack’le birlikte ellerinde çiçeklerle kiliseye gidiyorlardı. Tully mezara karanfil bırakmaya devam ederken Jack gülleri kırpma için yanında makas getiriyordu. Tully demir sandalyeye oturup onu seyrediyordu.

“Söyle bana Jack,” demişti bir pazar günü. “Böyle güzel gülleri yılın her mevsimi nereden buluyorsun?”

“Bunu bilmek mi istiyorsun?”

“Hem de çok.”

Jack ona yaklaşmıştı. “Natalie Makker, bunu sana söylemeyeceğim. Ben çok basit bir adamım, biliyorsun. Ama en azından bir sırrım olsun senden sakladığım.”

“Eğer sen basitsen,” demişti Tully genzinden gülerek, “ben de Saba Melikesi’yim.”

“Ama Tully, sen gerçekten öylesin,” diye karşılık vermişti Jack. “Saba Melikesi.”

Ve sonra, beyaz güllerin ardından Vaquero Gölü'ne gidiyorlardı! Haziran, temmuz, ağustos. Dokuz pazar. Vaquero Gölü'nde dokuz pazar.

"Jack, tıraş olmuşsun," dedi Tully bir pazar günü.

"Evet," dedi Jack. "Bir daha ne zaman yüzümü bileklerine sürteceğim belli olmaz."

"Bir daha asla, umarım," dedi Tully kızarak.

O pazar Jack, Tully'ye babasını sordu.

"Babam iyi bir adamdı," diye karşılık verdi Tully. "Eskiden benimle televizyon seyredirdi, galiba. Ya da belki de yalnızca o televizyon seyredirdi, ben de onunla aynı odada olurdum."

"O gittiğinde kaç yaşındaydın?"

Tully ona sert bir bakış attı, biraz sinirlenmişti. "Gittiğini sana Jennifer mı söyledi?"

Jack başını salladı.

"Sana kaç yaşında olduğumu söylemeyi unuttu mu?"

"Artık ona kıyamazsın Tully."

Kızmak mı? Ona karşı büyük bir öfke duyuyorum, diye düşündü Tully. *Hâlâ.*

"Ben unuttum," dedi Jack sabırla.

Tully kumdan kalktı. "İnanılmaz. Bütün hayatım... halka açık hale gelmiş."

"Bütün hayatın değil," dedi Jack. "Hem halka değil, yalnızca bana."

"Evet, Jack, halka. Unutuyorsun. Benim senin varlığından bile haberim yoktu. Sen halka mükemmel bir örneksin. Jack Q. Halk."

"Kaç yaşındaydın Tully?"

"Yedi," dedi Tully iç çekerek. "Yedi yaşındaydım."

Jack'in parmaklarıyla yavaşça koluna dokunduğunu hissetti. "Senin hakkında konuştuğumuzda neden bu kadar kızılıyorsun?"

"Kızımıyorum. Kim kızılıyor?"

"Onunla arkadaş olduğumuzu söylediğim o öğle yemeğinde aklın durmuştu."

Aklım mı durmuştu, diye düşündü Tully. *O gün aklımı durduran tek şey senin kırmızı tişörtündü Jack Pendel.*

Tully ona cevap vermeyince Jack, "Babam gittiğinde ben de sekiz yaşıyordum," dedi.

"Sekiz mi?" dedi Tully şaşkınlıkla. "Ne demek baban gittiğinde? Shakie bana babanın birkaç yıl önce öldüğünü söylemişti."

"Birkaç yıl önce ölen, üvey babamdı," diye açıkladı Jack.

"Ah," dedi Tully. Kuma tekrar oturdu. Jack de onun yanına yerleşti. Kolları neredeyse birbirine değiyordu. "Eh, en azından senin bir üvey baban varmış."

"Evet," dedi Jack hissiz bir şekilde. "En azından."

Sormak istediği soru Tully'nin dilinin ucundaydı. O kadar ucundaydı ki neredeyse dudaklarının arasından dökülecekti. *O neden gitti Jack? Nasıl gitti? Bana babanı anlat Jack Pendel.*

Ama yine dışlarının arasındaki o hayalî metali ısırmaya başladı. *Bunun karşılığında ben de babamdan söz etmek istemiyorum.*

"Biliyor musun Tully?" dedi Jack onun zihnini okurcasına. Sesi öncekinden daha tekdüzeydi. "Sen kendinden başka kimsenin bir şey hissetmediğini sanıyorsun ama bu çok saçma."

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi Tully. "Ben öyle bir şey düşünmüyorum."

"Bir tek senin gizlenecek bir şeylerin olduğunu sanıyorsun."

Tully kumdan kalktı, Jack dizlerini göğsüne çekerek oturmaya devam etti.

"Jack, gerçekten sen neden söz ediyorsun?" diye tekrarladı Tully. "Ben öyle bir şey düşünmüyorum."

"O zaman neden bu kadar ketumsun? Hiçbir şey paylaşmıyorsun."

Tully etrafına bakınıp Boomer'ın kovasını ve küreğini buldu. Onları alıp Jack'e uzattı. "Neyiz biz, beş yaşındaki çocuklar falan mı? Al işte, paylaşıyorum. Haydi, kumdan kaleler yapalım."

Jack kaşlarını çatıp kovayı ve küreği görmezlikten gelince Tully onları yere bıraktı. "Neyi paylaşacağız? Neyi paylaşmamı istiyorsun? Peki, sen bir şey paylaşıyor musun? O aptal gülleri nereden aldığını bile söylemiyorsun bana."

"Ah, şimdi de aptal mı oldular?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ama kuşlar da sessizdi.

"Jack, ne oldu?"

"Neden bu kadar sessizsin Tully? Yani en kötüsünü biliyorum. En kötüsü aramızda. Başka ne var ki?"

"Hiçbir şey," dedi Tully. "Hiçbir şey."

"O zaman neden ağzını kapatıp dudaklarını ısırıyorsun?"

"Çünkü basit olmak istiyorum. Yalnızca sıradan Tully olmak istiyorum. Her zaman istediğim tek şey buydu. Normal bir hayatı olan normal bir çocuk. Hepsi bu. Anladım ki yüzüm gösterişsiz olursa, sesim ne kadar az duyulursa o kadar sıradan görünürüm."

"Tully, sen her şey olabilirsin ama sıradan olamazsın. Kimsenin normal bir hayatı yoktur. Kimse normal çocuk değildir."

"Bu doğru değil. Shakie'ye bak."

"Ya, Shakie'ye bak... O gerçekten Saba Melikesi; annesi, dört ağabeyi ve babası hayatı boyunca Shakie'nin yatağını toplamış ve eminim şimdi aynı şeyi kocası yapıyordur. Shakie'nin bütün hayatı kendisine yatakta bir kahvaltı gibi sunulmuş ama kumsalda uyumadığı ve üç gün yıkanmadığı zamanlar olmadığı için kötü muamele gördüğünü düşünüyor."

"Kumsalda seninle uyumadığı ya da üç gün seninle yıkanmadığı için kötü muamele gördüğünü düşünüyor."

"Sence bu normal mi?"

Tully bu soruya cevap veremezdi.

Jack sözlerine devam etti: "Şimdi Shakie'yi mutlu etmek ve rahat ettirmek için iki yetişkin ve dört ağabeyin işini yapması gereken bir kocası var. Ve her şeye rağmen iyi iş çıkarıyor. Ama sence bu normal mi?"

Tully sessizdi. Ona Julie'nin ailesinin normal olduğunu söylemek istiyordu ama bunu da söyleyemezdi. Artık kızları bir göçebe ve bir kadına âşıkken bunu söyleyemeyeceğini düşünüyordu. İçten içe Jennifer'ın ailesinin normal olduğunu söylemek istiyordu, ne de olsa her zaman özlemine çektiği bir aileydi o. Ama ona bunu da söyleyemezdi.

"Sen," dedi sonunda Jack'e, "sen normal sayılırsın."

"Yani ortalarda bir yerdeyim, öyle mi?"

"Evet." Tully gülümsedi. "Sıradan."

"Sıradan ve halktan biri Jack. Gerçekten çok etkileyici biriyim, değil mi?"

Gerçekten öylesin, diye düşündü Tully ama yalnızca, “Oldukça sıradansın,” diyebilirdi.

“Babam bizi ben sekiz yaşındayken terk etti,” dedi Jack. “Ondan sonra da hiçbir şeyim sıradan olmadı.”

“Bizi mi? Sen tek çocuk değil misin?”

“Sana tek çocuk gibi mi görünüyorum Tully?”

“Evet,” dedi Tully dürüstçe.

“Tek çocuğum. Biz derken annemi ve beni kastediyordum.”

Mustang’le eve dönerlerken Tully boğazını temizleyip Jack’e baktı. “Biliyor musun, aslında sakalın sorun değildi.”

Jack kocaman bir gülümsemeyle, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Tully o anı hatırlamak isteyerek, kendisini o anı hatırlamayı istemeye *zorlayarak*. “Son sınıfların balosunda dans ettiğimizi hatırlıyorum. O zamanlar da kirli sakalın vardı. Çok dağınıktı. Ama kötü görünmüyordu.”

Jack başını salladı. “Ah, çok pasaklıydım. Sakal bırakmaya çalışıyordum. Babam sakallıydı da.”

Ertesi pazar Vaquero’ya gittiklerinde Jack, “Sana benim hakkımda bir sürü şey anlatmış olmalı,” dedi.

Tully gözlerini devirdi. “Ah, hem de bir sürü şey.”

“Ne gibi?” dedi Jack hem şakacı hem de ciddi bir tavırla.

“İ ıh.” Tully başını iki yana salladı. “Sen bana beyaz gülleri nereden aldığını söyle, ben de sana onun anlattıklarını anlatayım.”

“Tully, bu benim tek sırrım. Yalnızca bir sırrım olamaz mı? Oz Büyücüsü’nün Dorothy ve arkadaşlarına bütün numaralarını göstermesi gibi bir şey bu. Nasıl yapıldıklarını gösterdikten sonra numaralar artık kimseye o kadar özel görünmez.”

“Sen Oz Büyücüsü değilsin Jack Pendel.”

“Oz Büyücüsü mü?” dedi Boomerang yanlarına otururken. “Oz Büyücüsü’nü istiyorum.”

“İşte burada, Boomer,” dedi Tully. Boomerang, Jack’in omzuna tırmanıp şarkı söylemeye başladı.

“Oz Büyücüsü’nü göymeye gidiyoluz. Halika Oz Büyücüsü’nü. Çünkü çünkü ÇÜNKÜ! Çünkü Oz Büyücüsü halika şeyler yapıyor!”

Boomerang tekrar suya döndükten sonra Tully, Jack'e bakarak, "Senin numaraların nelermiş bakalım?" dedi.

"Güller," diye karşılık verdi Jack.

"Başka? Dorothy'yi evine gönderebilir misin? Ya da Korkuluk'a bir beyin verebilir misin? Hazır başlamışken, kendine de bir kalp verebilir misin?"

"Hayır," dedi Jack. "Ama sana bir kalp vermeyi düşünüyordum."

Bir süre sonra Jack dikkatle söze girdi. "Peki, benim hakkımda anlattıklarından sonra ona nasıl önerilerde bulundun?"

"Ona senin o acıya değmediğini söyledim," dedi Tully. Ama hemen ardından Jennifer'ın duygularını o kadar hafife alarak konuştuğu için çok utandı. "Ama o seni savundu," dedi daha alçak sesle. "Senin buna değdiğini söyledi."

Jack gülümser gibi yaptı. "Kulağa eski bir hakaret gibi geliyor bu. Jen'e onun dengi olmadığını söylemişsin. Ama o beni savunmuş. Dengi olduğumu söylemiş sana."

Senin buna değdiğini söylemişti, diye düşündü Tully. Bana böyle söylemişti. Senin her şeye değdiğini söylemişti. Ama ben ona inanmamıştım.

Tully için Shokie'nin yüzüne bakmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Görüşmeye devam etmelerine rağmen Tully, Shokie'yle baş başa görüşmemeye özen gösteriyordu. Robin işten ya da futboldan zaman ayırdığında Tully işi aile buluşması haline getiriyordu; kızlar kızlarla, erkekler erkeklerle mangal yapıyor ya da Shawnee Gölü'ne gidiyorlardı. Tully birilerine yeni arkadaşı Jack'ten söz etmek istiyordu ve Jack hakkında konuşamadığı bir kadınla zaman geçirirken rahatsız oluyordu.

Cumartesileri Shokie'yle birlikte alışverişe gittiklerinde Shokie genelde bebekleriyle uğraşırken oluyordu. İkizler korkunç yaramazlıklar yapmak için yeterince büyük ama dürtülerini kontrol edemeyecek kadar küçük oldukları harika bir dönemdeydiler. (Tully bunu Jack'e söylediğinde Jack kahkahalarla gülmüştü. "Dürtülerini kim kontrol edebiliyor ki?" demişti.) Neredeyse iki yaşında olan ikizler, alışveriş yapmak isteyen Tully'yi biraz kızdırıyordu. Yine de Shokie ile Tully

çocuklar olsa da idare etmeyi başarıyorlardı. Fazla özel konulara girmeden.

Birkaç pazar akşamı Tully, Vaquero Gölü'nden eve koştuktan sonra Robin'le birlikte Shokie ve Frank'i görmeye gitmişti. Jack'le beraber kumda otururken bir gün birbirlerine anlatacaklarının bitmesinden korkuyordu ama ne kadar çok otururlarsa o kadar çok konuşacak şey buluyorlardı. Ne kadar birlikte otururlarsa konuşmak da sessizlik de o kadar kolay hale geliyordu. Sessizliklerini kum dolduruyordu; kum, Boomerang ve sandal. Bir de yabani sarmaşıklar. Anlatamadıklarını ise Vaquero Gölü. İnanılmaz bir şey olmuş ve Tully, Jack'e çocukluğundan söz etmişti. O pazar güneş çok yakıcı olmalıydı. Jack de ona kendi çocukluğunu anlatmıştı. Tully ona annesini anlatmıştı, Jack kendi annesini. Tully, Shokie hakkında konuşmuştu. Jack de öyle. Sözcükleri tükendiğinde ya ördeleri beslemiş ya da sandala binip kürek çekmişlerdi. Jack gölün yakınında yan yatmış eski bir sandal bulmuş ve onun için kürek getirmişti. Böylece Tully kürek çekerek Jack'i dolaştırmış, ardından Jack, Tully'yi dolaştırmıştı. Ağustos ayında bir pazar günü öğleden sonra Jack kürek çekerken Tully için çocuksu bir şiir uydurmuştu:

*Tully Makker diye bir kız vardı
Cesur taklidi yapan
Ama Tully Makker'ın tek yaptığı
Mezarlıkta cesurca oturmak
Somurttu
Dudak büktü
Hatta ağladı
Ama asla
Kendi gözleriyle görmedi Pasifik'i.*

Kürek çekme sırası Tully'ye geçince o da bir şiir uydurmuştu:

*Tully Makker diye bir kız vardı
Bir de Jack adında garip bir arkadaşı
Jack'e dedi ki
Ağlamayacağım*

Ölmeyeceğim

Okyanusu kendi gözlerimle göreceğim.

"Eminim göreceksin," demişti Jack tişörtünü çıkarırken.

"Affedersin ama ne yapıyorsun?" demişti Tully gözlerini ondan kaçırarak. Beyaz şort, bronz ten. Bronz kollar.

Jack haykırarak göle atlamıştı. Boomerang da neşeyle çığlıklar atıyor, "Anne, anne, sen de atla!" diye bağırıyordu.

Tully, "Ben tişörtümü çıkarmam!" diye bağırarak şortu ve tişörtüyle suya dalmıştı. "Haydi, Boomerang," demişti ellerini oğluna uzatarak. "Gel annene." Ve üç yaşındaki Boomerang da suya atlamıştı. Tully sandala tekrar nasıl çıktıklarını hatırlamıyordu. Ama ıslak ıslak kürek çekerken birlikte uydurdukları o çocuksu şiiri hatırlıyordu:

Jack Pendel ve Tully Makker

Birlikte göle atladılar.

Jack Pendel ve Tully Makker

Boomer'ı da yakaladılar, küçük tırmığını da.

Dediler ki

Bak şuna

Dediler ki

Zıplayarak atla

Dediler ki...

Son mısradaki takılıp kalmışlardı. Jack, "İşte zamanın geldi veda," dedi. Ve şiiri Tully tamamladı: "Lütfen kravatımı ver bana." Ama düşündüğü şey bu değildi.

7

Ağustosun son pazarı Tully ve Robin mangal yaptılar. Tully bunu pek istemiyordu. Ama pazar günü lanet olası mangal için en uygun gündü. Herkes için. Shokie ve Frank iki çocuğuyla gelmişti. Bruce ve Karen bir, Stevie ve Linda ise üç çocuğuyla yoldaydı. Evleri tımarhaneye

benzese de eğlenceliydi. Robin tekerlekli sandalyeyle Hedda'yı bile dışarı çıkarmıştı. Hedda oturup bir şeyler yedikten sonra odasına gitmek istemişti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Shakie, Hedda'yı göstererek. "İyileşiyor mu?"

"Harika," dedi Tully kısaca.

Teksas Caddesi bin beş yüz bir numaraya akşam karanlığı çöktükten sonra yetişkinler bol bol yiyip içmiş, oturuyordu. Belli bir şey hakkında konuşmuyor, yalnızca cırcır böceklerini dinleyip çocukların ateş böceklerini yakalamaya çalışmalarını seyrediyorlardı. Bir süre sonra Frank, Robin'in evine bakarak, "Rob, dostum, evinin fena halde badanaya ihtiyacı var," dedi.

"Bu ışıktaki nasıl görebiliyorsun evi?" diye sordu Robin.

"Demek istediğim de bu ya. Bu ışıktaki bile badanaya ihtiyacı olduğu belli..." diye cevap verdi Frank.

"Badanadan söz açılmışken..." dedi Robin garip bir şekilde Tully'ye bakarak. Tully, Frank'e, o da Shakie'ye bakıyordu. "Aslında biz de evi boyatmayı düşünüyorduk, değil mi Tully?"

"Düşünüyorduk," dedi Tully belli belirsiz.

"Topeka civarında kimi ev boyarken gördüğümü asla tahmin edemezsiniz," dedi Frank. "Jack Pendel'i. Belki *ona* sorsanız daha iyi olur."

"Şey, ne gariptir ki," dedi Robin, Tully'ye bakarak, "evimizi boyamayı bize o teklif etti."

"Teklif mi etti?" dedi Shakie cılız bir gülümsemeyle. Sohbet başladığından beri ilk kez konuşuyordu.

"Onunla ben konuşmadım ama birkaç ay önce eve gelip Tully'yle konuşmuş. Öyle değil mi Tully?"

Tully yerin dibine girmişti. "Evet," dedi kimseye bakmadan.

Frank, Shakie'ye doğru eğildi. "Onunla görüşmüyorsun, değil mi Shakie?" diye sordu tam orada, alacakaranlıkta, diğer üç çiftin, cırcır böceklerinin önünde, ay ışığının altında. *Onunla görüşmüyorsun, değil mi Shakie? Böyle bir şeyi nasıl sorabilir*, diye düşündü Tully. *Tanrı'nın cezası Robin*.

"Ah, hayır, onu hiç görmedim," diye karşılık verdi Shakie dalgın dalgın, gözlerini Tully'den bir an olsun ayırmadan. "Şehirde olduğunu bilmiyordum. Bütün yaz burada olduğunu fark etmemiştim."

Tully arkadaşının bakışlarına karşılık verdi. *Utanacağım bir şey yok*, diye düşündü. *Evimizi boyamadı. Seni görmeye gelmedi. Onun hakkında konuşmadık. Utanacağım bir şey yok.*

"Evinizi boyamamış ama Tully," dedi Shakie. "Neden?"

"Bir türlü ayarlayamadık," derken "biz" ifadesini kullandığını düşünüp biraz daha detaya inmeye karar verdi. "Robin ve ben başka şeyler için para biriktiriyoruz. Camaro'nun bakıma ihtiyacı var."

Kısa süre sonra herkes gitti ve Tully, Robin'in karşısına dikildi. "Buna mecburdun," dedi. "Bunu yapmak zorundaydın, değil mi?"

Robin güldü ama soğuk bir şekilde. "Ben bir şey yapmadım. Evin boyanması konusunu ben açmadım."

"Ama *Jack* konusunu sen açtın. Hem de Shakie'nin karşısında. Ona neden buraya geldiğini söyledin?"

"Şey, aslında Tully, ben de senin Shakie'ye neden onun burada olduğunu söylemediğini merak etmiştim. Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Çünkü!" diye bağırdı Tully. "Neden söyleyeyim ki? Jack onunla ilgilenmiyor, Shakie onu unutmaya çalışıyor ve iyi bir evliliği var. Kendini kontrol edemediğini biliyorsun. Bilseydi her hafta sonu onu görmeye koşardı. Ona bu yüzden söylemedim."

"Peki, bunun Shakie'ye işkence etmek olduğunu bildiği halde neden Topeka'ya geliyor?"

"Annesi burada!" diye bağırdı Tully. "Robin, sen ne yapıyorsun? Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü," derken Robin'in sesi de bakışları gibi soğuktu, "Shakie'ye Jack'in şehirde olduğunu söyleyip söylemediğini merak ediyordum, şimdi de neden söylemediğini merak ediyorum."

"Ah, saçmalama," dedi Tully arkasını dönerek. "Biraz mantıklı ol. Biz arkadaşız, tamam mı? Arkadaş."

"Kim?" diye sordu Robin. "Sen ve Shakie mi?"

"Evet," dedi Tully ondan uzaklaşıp merdivenlerden çıkarken. "Ben ve Shakie."

Aradan on iki saat geçmemişti ki Tully, Shakie'den bir telefon aldı. Shakie iş çıkışı ona uğramasını istiyordu. Tully'nin buna canı sıkılmıştı ama yine de Boomerang'ı Angela'dan aldıktan sonra Shakie'ye gitti.

Shakie lafı dolandırmadı. “Jack’in şehirde olduğunu biliyordun ve bana söylemedin,” derken daha ön kapıyı kapatmamıştı bile.

Tully gidip kanepeye oturdu ve neşeyle güldü. “Sen nasılsın Shakie? İyi görünüyorsun.”

“Neden?”

“Neden?” diye tekrarladı Tully keyifle gülerek. “Ne neden? Frank nerede?”

“Çalışıyor. Bunu neden bana söylemedin?”

Tully minik bir kakhaha daha atıp gözlerini ovuşturdu. “Shakie, sence bunu neden sana söylemedim?”

“Bilmiyorum Tully. Ve bu beni endişelendiriyor.”

“Ah, endişelenme.”

“O zaman neden bana söylemedin?”

“Söylemedim çünkü bana onunla bir daha görüşmeyeceğini söylemiştin. Söylemedim çünkü evlisin, iki çocuğun ve hamileliğinle meşguldün. Söylemedim çünkü seni üzmemek istemedim. Tamam mı?”

Shakie ayağa kalktı. Tully gözlerini devirdi. *Yine odada volta atmaya mı başlayacak?* Shakie odada volta atmaya başlamıştı. Tully neredeyse bir kakhaha atacaktı ama Shakie’nin ağlamasından korkuyordu. Gerçekten de Shakie ağlamaya başladı.

“Tully, hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok. Jack evli olduğum için onunla görüşmek istemediğimi sanıyor ama yanılıyor.”

Tully’nin dudakları gerilmişti. “Shakie, nasıl böyle bir şey düşünebilir? Böyle düşünmediğini biliyorsun. Unuttun mu? İki yıl önceki Noel’i unuttun mu? Onu aradın, ben senin için yalan söyledim ve sen bana onun artık seninle görüşmek istemediğini söyledin. Bana onu bir daha görmeyeceğini söyledin.”

“Ah, Tully, bu o zamandı,” diyordu Shakie gözlerini silerken. “Rol yaptığımı anlamadın mı?”

“Hayır, kendini kontrol ettiğini sanıyordum.”

“Tully, saçmalıyorsun. Kendimi kontrol edemediğimi biliyorsun. Bunu herkes biliyor.”

“İşte bu yüzden sana bir şey söylemedim.”

“Bütün yaz kasabadaydı! Yakında gidiyor, değil mi?”

Tully bu konuyu düşünmemişti. Ama biraz somurtmuş olmalıydı ki Shakie hemen, “Onu gördün, değil mi?” dedi.

Tully, Shokie'ye gerçeği söylemeyi düşündü, onu gördüğünü ama Tully, Shokie'ye gerçeğin tamamını söylemek istemiyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Hayır. Onu görmedim. Boomerang! Haydi, gidiyoruz!"

Shokie yeniden ağlamaya başlamıştı.

"Üzgünüm Shokie," dedi Tully oğlunun elinden tutarak. "Seni üz-
düğüm için üzgünüm. İşleri daha da kötüleştirdiğimi düşünüyorum."

Shokie, Tully'yi geçirmek için ayağa kalktı.

"Shokie, dinle," dedi Tully kapıya varınca. "Kendini bir hiç yü-
zünden üzme. Harika kocanı üzme. Sen ve Frank çok güzel bir yaz
geçirdiniz, birbirinizi çok seviyorsunuz, neden kendine bunu yapı-
yorsun? Eğer Jack'in kasabada olduğunu bilmeseydin hâlâ mutlu
olacaktın. Bir de bana bunu niçin sana söylemediğimi soruyorsun.
Seni hiç anlamıyorum. Neden Frank'i incitmek istiyorsun? Jack ve sen
birbiriniz olmadan yaşayamasanız, Frank'ten ayrılıp yeni bir hayata
başlayacak olsan belki seni anlayabilirdim. Ama şu sahip oldukla-
rına bir baksana." Tully kollarını iki yana açıp odayı, evi, çocukları
işaret etti. Boomerang'ın onu duymaması için sesini alçaltarak, "Ne
yani, sadece düzüşmek için bütün bunlardan mı vazgeçeceksin?"
diye bitirdi sözlerini.

Ama Shokie'yi kırık bir kalple bırakıp Teksas Caddesi'ne doğru
giderken bunun belki de sadece düzüşmek için olmadığını düşündü.

Tully çıkar çıkmaz Shokie, Jack'i arayıp bir görüşme ayarladı. Ertesi
sabah çocukları Angela'ya götürdü çünkü götürecek başka bir yeri
yoktu.

"Tabii ki onlara bakarım," dedi Angela. "Mesele ne Shokie? Ateşli
bir âşık mı?" diye takıldı ona.

"Öyle bir şey," diye karşılık verdi Shokie zayıf bir sesle ama onu
görmeye giderken arabada titriyordu. Arabadan inecek cesareti bulmak
için Washburn'deki Morgan Salonu'nun otoparkında on beş dakika
oturdu. Ona ne diyeceğinden emin olamasa da *bir şeyler* söyleye-
ceğinden emindi. Bir şey söylemek istiyordu. Aynada kendine bakıp
Chanel rujunu ve parfümünü tazeledi. O bir Chanel kıızıydı. *Ah, ne
olacaksa olsun artık*, diye düşündü elini hâlâ kontakta olan anahtara
uzatarak. *Hemen arabadan inmeliyim.*

Jack, Memorial Union'ın önündeki banklardan birine oturmuş onu bekliyordu. "Merhaba." Shokie'ye el salladı. "Geç kaldın."

"Yeni bir şey değil bu," dedi Shokie. Eskisi gibi ona sarılmak istiyordu.

"İyi görünüyorsun Shokie," dedi Jack. "Çocuklar nasıl?"

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Shokie ve ekledi: "İyiler, iyiler."

Jack başını kaldırıp ona baktı. "Ayağa kalkmalı mıyım, yoksa sen oturacak mısın?"

Shokie oturdu. Yerdeki çakıl taşları sandaletlerine dolmuştu ve Shokie onları çıkarma dürtüsüne direniyordu. Çakıl taşlarına dokunmak istemiyordu. Jack'in sarı saçlarına dokunmak istiyordu.

"Eee, Jack," dedi sonunda kısık bir sesle. Boğazını temizleyip ona baktı. "Kasabada olduğunu bana neden söylemedin?"

Jack gülümsedi. "Söylemem gerektiğini bilmiyordum."

Evet, ama, diye düşündü Shokie. "Ama Tully'yi görmüşsün."

"Evinin boyanması gerekiyor."

"Benimkinin de," dedi Shokie gülümseyerek. Daha doğrusu gülümser gibi yapmıştı. Çünkü yüzünde gerçekte nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordu. Chanel standındayken izin verse onu deli eden kadınların karşısında takındığı yüz ifadesi vardı yüzünde.

"Evinizi boyamamın kocanı pek memnun edeceğini sanmıyorum."

"Hımmm, ya onunkini boyamak?"

Jack avuçlarını birbirine sürttü ve bir süre sonra, "Shokie, ne var?" diye sordu.

"Beni annenin evinde görmek istemedin, öyle değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Jack. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Shokie konuyu değiştirdi. "Yazları bu tarafa geldiğini bilmiyordum." *Dikkatimi toplamalıyım, ne dediğimi bilmiyorum, ona ne soracağımı bilmiyorum. Buraya neden geldim ben? Yüzünü görmek ve belki saçlarına dokunmak için.*

Jack ona bir cevap verdiyse bile Shokie bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama ona sormak istediği bir şey vardı. "Onunla görüşüyorsun," dedi ifadesiz bir tonla.

"Kiminle görüşüyormuşum?" diye sordu Jack saatine bakarak.

"Onunla," dedi Shokie. "Tully'yle."

Jack, Shokie'ye cevap vermedi ama dik oturma pozisyonuna geçti. Daha önce dirseklerini dizlerine dayamış, öylece oturuyordu. "Kafam karışıyor Shokie," dedi sertçe. "Ne oldu?"

"Bu senin konuşmak istemediğin bir konu mu?" diye sordu Shokie.

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet," dedi Jack. "Bu benim konuşmak istemediğim bir konu."

Shokie geçmek bilmeyen birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Jack de öyle.

"Tully de bu konuda konuşmak istemiyor," dedi Shokie.

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi Jack biraz sert bir şekilde.

"O hiçbir konuda konuşmak istemiyor."

Shokie meraklanmıştı. "*Sen nereden biliyorsun bunu?*"

"Neyi? Shokie, sen ne istiyorsun?"

Bana karşı bu kadar kaba olmamanı istiyorum, demek istiyordu ama bunu söylemeyecekti. Hayır, Martha Louise Lamber Bowman, arka arkaya iki yıl Topeka Lisesi balo kraliçesi ve mezuniyet balosu kraliçesi. Hayır, o bunu yapmazdı.

Bu yüzden açıkça sordu. Sırf etkisini görmek için. Jack sorusuna cevap vermemişti ama şüpheleneceği fazla bir şey yoktu. Doğruydı, Tully hiçbir zaman fazla konuşmazdı. Shokie'nin bir şey düşünmek için bir nedeni yoktu ama sorusunu yine de sordu. Onu neredeyse iki yıldır görmemiş olan Jack onu pek de özlemiş gibi davranmıyordu. Çok iyi görünüyor olmasına rağmen Jack ona özlemle bakmıyordu. Ona dokunmamıştı bile. Bir buçuk metre uzunluğundaki bankta ona çok yakın oturmuyordu. Shokie'nin kaybedecek bir şeyi yoktu. Bu yüzden, "Tully'yle aranızda bir şey mi var?" diye soruverdi.

Jack iç çekti. "Onunla aramda hiçbir şey yok Shokie. Hoş bir insan. Haydi ama... Hepimiz birbirimizi liseden tanıyoruz."

Jack'in bu sözleri Shokie'nin hafızasını harekete geçirmişti. "Evet. Elbette, nasıl unutabilirim ki? Aranızdaki o bağ var. Onun en iyi arkadaşı senden hoşlanıyordu."

Jack ona öfkeyle baktı. *Acımasız davranıyorum*, diye düşündü Shokie. *Eh, umurumda değil*. Aralarında bir şey olmadığını söylerken Jack'in onun yüzüne bakmaması canını sıkıyordu.

"Onun mutlu bir evliliği var, biliyorsun," dedi Shokie.

“Bundan hiç kuşku yok,” dedi Jack.

“Gerçekten öyle,” diye ısrar etti Shakie. “Gerçekten. Robin ona karşı çok iyi. Tully’yi gerçekten seviyor.”

“Bundan hiç kuşku yok,” diye tekrarladı Jack huzursuzca etrafına bakınarak. Shakie ısrar ediyordu. *Tamam, işte geliyor.* Jack’e biraz yaklaştı.

“Jack,” diye söze girdi imalı bir şekilde. Sonra Jack’in kendisinden uzaklaştığını görüp aniden durdu.

“Özür dilerim Shakie. Üzgünüm.”

“Jack, neden benden kaçırıyorsun?”

Jack ona baktı. “Shakie, kendi kendinin canını yakmakta üstüne yok. Hep seni üzmemi ister gibisin. Üzgünüm. Senden kaçmak istemedim, yalnızca bir sorun yaşamamı istemiyorum.”

“Jack,” diye fısıldadı Shakie parmaklarındaki kasılmayı kontrol etmeye çalışarak. “Benim evli ve çocuklu olmam bana olan duygularını bu kadar değiştirdi mi gerçekten?”

Jack cevap vermedi.

Shakie soluksuz bir şekilde sözlerine devam etti: “Yani hastanede beni ziyarete geldiğinde benim adıma çok mutlu görünüyordun. İçten içe üzgün değil miydin?”

“Senin adına çok sevinmişim,” dedi Jack.

“Keşke her dakika benim için bu kadar mutlu olmasan!” diye patladı Shakie. “Başka biriyle evlenip başka birinin bebeklerini doğurmama bu kadar sevinmesen keşke!” Sonra hastane ziyaretine dair bir şey hatırladı. “Başka biriyle evli olduğu ve başka birinden çocuk sahibi olduğu için Tully adına da mutlu musun?”

Jack, “Onun adına daha az mutluyum,” diye mırıldandı ve Shakie bunu duydu.

Çanlar çalıyordu. Saat on iki olmuştu. Oturmaya devam ettiler.

“Gitmeliyim Shakie,” dedi Jack sonunda. “Boyamam gereken yerler var.”

Shakie onun kolunu yakaladı. “Jack, dur.” Sonra onun yüzündeki ifadeyi görüp kolunu bıraktı. “Tamam, Jack, tamam. Eğer böyle olmasını istiyorsan... Anlıyorum. Ama bana tek bir şey söyle.” Öksürdü. “Neden? Mazoşist olduğumu düşündüğünü biliyorum ama gerçekten bilmek istiyorum. Bilmemeye dayanamıyorum. Neden ben değil?”

Jack gözlerini devirdi. "Ah, Shakie."

"Jack, onunla görüşüyorsun. Gözlerini tıpkı Tully gibi deviriyorsun. Onu tanıyan herkes gözlerini onun gibi devirmeye başlar. Gözlerini devirme. Söyle bana. Benim için yapabileceğin daha iyi bir şey olmaz. Nedenini söyle."

"Neyin nedenini?" diye sordu Jack yumuşak bir sesle.

"Neden ben değil? Bana sahiptin, ben senindim. Çok gençtik, birbirimize çok yakışıyorduk ve çok mutluyduk. Ters giden neydi?"

Jack, Shakie'nin sırtını okşadı. Shakie onun dokunuşu karşısında hareketsiz kalmak için kendini zorladı. "Shakie, lütfen. Sana ne diyebilirim ki? Hiçbir şey bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum. Haklısın. Gençtik. Birbirimize yakışıyorduk. Ve mutluyduk. Seveceğimiz insanları biz seçebilseydik hayatımız ne kadar basit olurdu. Ama onları biz seçmiyoruz. Tanrı seçiyor ya da kader. Onları yıldızlar ya da gökyüzü seçiyor veya karanlık ve ışık. Biz değil, tamam mı? Eğer biz seçiyor olsaydık sen Frank'i seviyor olurdun, ben de seni. Ya da Tully, Robin'i severdi. Nedenini bilmiyorum."

Shakie ona bakmadan mırıldandı: "Jack, bana beni hiç sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Senden çok hoşlandım, hâlâ da hoşlanıyorum."

Shakie sırtını dikleştirip Jack'in elinden uzaklaştı. "Jack, ben iyiyim. Gerçekten. Ama bir şeyi bilmek istiyorum. Benimle ilgili... kötü bir şey var mıydı? Bende... sevmemediğin..." Sesi titriyordu. "Bende bir şey var mıydı?"

Jack onu hafifçe itti. "Shakie, kes şunu. Kes. Bu konuşma bizi iyi bir yere götürmeyecek."

Shakie ellerini kucağında kavuşturdu. "Söyle bana Jack, lütfen. Yemin ederim, ben iyiyim. Bunu gerçekten duymaya ihtiyacım var. Benim mazoşist olduğumu, deli olduğumu söyle bana. Yeter ki soruma cevap ver. Neydi o şey?"

"Sen mazoşistsin. Delisin!"

"Neydi?" diye tekrarladı Shakie.

Jack omuz silkti. "Shakie, sen çok güzelsin. Ama aramızdaki ilişki asla yürümezdi. Bunu hep biliyordum ve içten içe senin de bildiğini biliyorum."

“Ben bir şey bilmiyordum,” dedi Shakie hırçınlığını göstermeye çalışarak.

“Shakie, ben senin aradığın adam değilim. Uzun süre öyle olmasını diledim ama değilim. Gerçekten. Senin aradığın adam Frank. O senin için mükemmel biri. Sana tapıyor. Sana özen gösterip bütün ihtiyaçlarını karşılayacak biri o. Senin için uygun olan öyle bir adamdır, benim gibi biri değil.”

“Neden senin gibi biri değil?”

“Çünkü ben sana bakamam. Sana bakmak istemem. Senin kaprislerini çekip beni her çağırdığında yanma koşmak istemezdim. Senin ihtiyacın olan şey bu ama ben bunu sana veremezdim. Ve asla da veremem.”

“Şımarık olduğumu düşünüyorsun.”

“Evet, öyle düşünüyorum,” dedi Jack. “Bu kötü bir şey değil fakat ben kendime zor bakıyorum. Seyahat ediyorum, boyacılık yapıyorum, özgür yaşıyorum. Hâlâ bir şeyler arıyorum, biliyor musun? Kendimi şımartmıyorum. Seni de şımartamazdım.”

Shakie sessizce oturdu.

“Gitmeliyim,” dedi Jack bir kez daha.

Ayağa kalktılar. Shakie dışarıdan sakın görünüyordu ve bunun için memnundu. “Konuştuğumuza sevindim Jack. Artık her şeyi daha iyi anlıyorum,” dedi.

Otoparkta arabaya binmek üzereyken dönüp Jack’e baktı ve fısıldadı: “Eski günlerin hatırına bana bir iyilik yapar mısın?” Ona biraz yaklaştı. “Bir iyilik yapıp bana bir öpücük verir misin? Benim için?”

Jack iç çekip ona doğru eğildi. Onun sıcak dudaklarını hissettiğinde Shakie az kalsın kendini kaybediyordu. Bir an için beyaz, şifon bir elbise giydiğini ve başında bir taç olduğunu hissetti.

“Hoşça kal Shakie,” dedi Jack sessizce. “Her şey yoluna girecek.”

“Elbette,” dedi Shakie neşeyle gülmeyi başarak. “Her şey iyi olacak.”

17. Cadde’ye dönmek için bekleyen Shakie dikiz aynasından kendine bakıp titreyen dudaklarını gördü ve *umarım bunu fark etmemiştir*, diye düşündü.

Birkaç gün sonra, cumartesi gecesı Robin, Bruce'un Manhattan'daki çiftliğinde kalırken Tully ve Boomerang panayıra gitmek için Jack'le buluştular. Robin, Tully'ye yanına gelmelerini söylemişti ama Tully onun bunu içtenlikle istemediğini biliyordu. Robin mağaza kapanana kadar çalışacaktı, sonra da Bruce ve Stevie'yle dışarı çıkmak istiyordu. Tully'ye laf olsun diye yanına gelmelerini söylemişti ve Tully de bunu biliyordu. Üstelik Robin'le Manhattan'a gitmek istemiyordu.

Jack'le buluştuklarında Tully her zamankinden daha sessizdi.

"Ne oldu?" diye sordu Jack.

"Hiç," dedi Tully kısaca.

Mustang'e bindiklerinde Jack tekrar, "Ne var?" diye sordu.

"Neredeyse 1986'ya girdik," dedi Tully. "Ne zaman bir antikaya değil de gerçek bir arabaya sahip olacak kadar olgunlaşacaksın?"

Jack ona önce şaşkınlık, sonra da öfkeyle baktı. "Anlıyorum," dedi sonunda sesini yükselterek. "Senin kullandığın araba en son model, öyle mi?"

"Hişşşt!" dedi Tully arka koltukta onlardan habersiz kendi kendine konuşan Boomerang'ı işaret ederek.

Çok sessizdi. Jack de sessizlik içinde Wanamaker'a doğru yol alıyordu. "Sizi panayıra davet ettim çünkü eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm," dedi sonunda.

Tully kollarını göğsünde kavuşturarak, "Eminim Boomerang harika vakit geçirecektir," dedi.

Panayır insan kaynıyordu. Arabayı çimenliğe park edip girişe kadar yürüdüler. Boomer heyecandan titreyerek yutkundu. "Çok eğlenceli olacak."

"Eğlenceli olacak mı gerçekten Tully?" diye sordu Jack.

"Boomerang için mi? Harika olacak."

Jack, Tully'nin önüne geçti ve o da isteksizce durdu. Jack'in yanından geçmeye çalıştı. Ama Jack, Tully'yi omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. Tully onun ellerinden kurtulmaya çalışmadı, Jack de onu bırakmadı.

"Benimle konuşur musun lütfen? Neyin var?"

"Haydi, gidelim!" diye bağırdı Boomerang. "Haydi, hemen gidelim!"

Tully asık bir yüzle başını iki yana salladı.

"Bir hata yaptım, değil mi? Ne yaptım?"

Tully somurtarak susmaya devam etti. “Ah, herhalde sen hiçbir şey yapmadığını sanıyorsun?” dedi sonunda.

Jack onun omuzlarını bırakıp hafifçe güldü. “Hiçbir şey,” dedi. “Tek bir şey bile.”

Tully cevap vermedi. Boomerang’ın peşinden gittiler. Jack bilet paralarını ödedi ama Tully kendisinin ve oğlunun parasını ona ödemek konusunda ısrarcıydı. Boomerang hemen Indiana Jones Engel Parkuru’na koştu. Tully ve Jack aşağıda durup onun tehlikeli görünen ipin üzerinde yürümesini seyrettiler.

“Bana ne yaptığımı söyle, senden özür dileyeyim,” dedi Jack. “Bana ne yapmadığımı söyle, senden yine özür dileyeyim.”

“Anlıyorum,” dedi Tully. “Ama yanlış bir şey yapmadıysan özür dilemene gerek yok, öyle değil mi?” Bükük dudaklarıyla hafifçe gülümseyince Jack de gülümsedi.

Ferris dönmedolabına binmek için on iki bilet almak zorunda kaldılar. Saat yedi olmuştu ve hava kararmamış olsa da bütün ışıklar yanmıştı. Boomerang ikisinin arasına oturmuştu. Yukarıya çıkıp havada asılı kaldıklarında Jack, Tully’yi omzuyla dürttü, o da ona karşılık verdi. “Eminim yanlış bir şey yapmamışsındır,” dedi Tully iç çekerek.

“Bundan ben de eminim,” dedi Jack. “Ama bana ne yaptığımı söyle.”

Tully konuşmayınca Jack onu yine omzuyla dürttü. Tully de ona karşılık verdi. “Neden bana Shakie’yle görüştüğünü söylemedin?”

Hâlâ havada asılı duruyorlardı. Jack ağzı kulaklarına varana dek gülerek başını salladı, derin bir nefes aldı. Aşağıyı incelemekte olan Tully’ye döndü. Başını yana eğerek gülen gözlerle Tully’nin yüzüne baktı. Tully dudaklarını sımsıkı kapatmış, ona bakmayı reddediyordu. Jack kolunu kaldırıp Tully’nin omzuna attı, onu kendine çekti.

Boomerang yüksek sesle itiraz etti. “Jack! Yapmaaa! Anne, beni eziyor!”

“Jack, Boomerang’ı ezme,” dedi Tully. Jack sırtmaya devam ederek kolunu gevşetti ama çekmedi.

“Tully! Vay canına Tully Makker. Bu mümkün mü? Olabilir mi? Beni kısıkanıyor musun?”

Tekrar aşağıya inmeye başladıklarında Boomer keyifle bağırdı. Tully, Boomerang'a sarıldı, Jack de Tully'nin yüzüne bakmaya devam ederek kolunu onun omzuna sardı.

Tully ise Jack'in yüzüne bakmayıp ondan hafifçe uzaklaşarak, "Ah, gülünç olma," dedi. "Bunu bana söylemeni isterdim, hepsi bu."

Jack kolunu çekmedi. "Ah, hepsi bu mu?" dedi dalga geçerce-sine. "Şey, özür dilerim. Bunu öğrenmek istediğini bilseydim sana kesinlikle söylerdim."

"Özellikle öğrenmek istemezdim," dedi Tully. "Yalnızca Shokie beni çok utandırdı. Ve bu onu mutlu etti galiba. Beni utandırmak yani."

Jack, Tully'nin çıplak dizine dokunup hafifçe vurdu. Tully bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Seni utandırdığı için üz-günüm," dedi Jack. "Onunla geçen gün görüştüm ve aramızda sana anlatabileceğim bir şey geçmedi."

Tully bir an düşündü. "Peki, neden bana bunu laf arasında söyle-medin? Ah, Bayan Muir'in evini boyadım, ah, anneme bahçede yardım ettim, ah, Lawrence'a gittim, ah, bu arada Shokie'yle görüştüm, gibi?"

Jack kolunu çekti. "Bilmiyorum," dedi. "Alışkanlıktan galiba. Kimseye hiçbir şeyimi söylemem. Önemli bir şey değildi Tully."

Ferris dönmedolabından inip basketbol potalarına doğru yürüdüler. Oz Amca orada arka arkaya üç başarılı atış yapıp bir ayıcık kazandı ve onu yol boyunca taşımak zorunda kaldı. Çocukların sandal gezisi yaptıkları yere giderlerken Tully, "Ah, ama bunu benden saklayınca önemsiz olduğunu mu düşünecektim?" diye sordu.

"Saklamadım. Yalnızca sana söylemedim. İlgileneceğini sanmı-yordum."

Boomerang ile Jonathan adını verdiği ayısı küçük sandalda do-laşırken Tully sordu: "Yalnızca meraktan soruyorum, ne yaptınız?"

"Ne mi yaptık?" diye sordu Jack inanamayarak. "Washburn'de oturup konuştuk. Ne yaptığımızı sanıyordun?"

"Hiçbir şey sanmıyordum. Onunla görüştüğünü bile bilmiyordum," diye karşılık verdi Tully imalı bir şekilde. Jack'in, görüştüklerini Tully'ye anlatmamış olması nedeniyle sevincini gizleyemeyen Shokie onu hazırlıksız yakalamıştı. Başka şeylerin yanı sıra Tully'nin tepki vermesine de sevinmişti.

"Peki, nelerden konuştunuz?"

“Tully,” dedi Jack yavaşça. “Beni sorguya mı çekiyorsun? Yoksa bu bir kavga mı? Eğer kavgaysa gerçek sorunu bulalım, lafı dolandırmayalım. Eğer beni sorguya çekiyorsan ilgilenmiyorum.”

Önce küçük atlıkarıncaya, ardından Bugs Bunny'ye doğru giderlerken Tully sessizce düşünüyordu. Pamuk şeker aldıktan sonra Jack, “Shakie sana ne hakkında konuştuğumuzu söyledi?” diye sordu.

“Jack, benimle oyun mu oynuyorsun? Eğer öyleyse ilgilenmiyorum.”

Jack iç çekti. “Neyi bilmek istiyorsun? Senin hakkında konuştuk biraz.”

“Oz Amca, Oz Amca, şunu istiyorum! Şunu istiyorum!” diye bağıyordu Boomerang, dev Dalmaçya köpeğini göstererek. Jack'in onu kazanabilmek için bir, yalnızca tek bir yirmi beşliği yağlı bir tabağa atması gerekiyordu. Yirmi beşlikler halinde on dolar kaybettikten sonra köpeği kazanamadan oradan ayrıldılar.

“Shakie bana ikiniz hakkında konuştuğunuzu söyledi.”

“Doğru, konuştuk,” dedi Jack. “Ama Tully, sana bir şey sormama izin ver: Benim görüştüğüm insanlarla neler konuştuğumu öğrenme hakkını elde etmek mi istiyorsun? Bu hakkı sana memnuniyetle veririm. Ama karşılığında ben de bazı haklar isterim.”

Tully ona hangi hakları istediğini sormak istedi ama korkmuştu. Bu yüzden, “Öyle bir hak istemiyorum,” dedi. “Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin.” Hâlâ Jack'in aralarındaki sorunu nasıl adlandırdığını merak ediyordu.

Bir kabinde oturup balerinin dönmesini beklerlerken, “Senin hakkında neler konuştuğumuzu bilmek ister misin?” diye sordu Jack.

“Pek sayılmaz. Tahmin edebiliyorum,” diye karşılık verdi Tully, Boomerang'ın saçlarıyla oynayarak.

“Yine de anlatmamı ister misin?”

“Pek sayılmaz,” dedi Tully. Sonra, “Shakie senin davranışlarını yanlış yorumlamamaya dikkat etmem gerektiğini söyledi,” diye ekledi.

“Harika,” dedi Jack. Dönmeye ve mideleri bulanmaya başlayınca konuşmaya ara verdiler.

Aşağı indiklerinde Boomerang yorulmaya başlamıştı. Neyse ki bebek arabasını da yanlarında getirmişlerdi. Boomerang gürültülü müziğe, yanıp sönen ışıklara, sosis ve kızartma kokularına rağmen Jonathan'la birlikte arabasına oturup uykuya daldı. Tully ve Jack

yürümeye devam ettiler. Jack atış poligonunda onun için bir ördek kazandı.

“Robin sana cumartesi ya da pazarları nereye gittiğini soruyor mu hiç?” diye sordu Jack sessizce.

Tully, Robin'den bahsetmek istemiyordu. “Evde dursaydı sorabilirdi.”

“Boomer'a sormuyor mu?”

“Bazen. O da ona gölde olduğumuzu söylüyor. Sorun değil. Robin işi ve futboluyla o kadar meşgul ki onu terk etsek bile bunu fark edeceğini sanmıyorum.”

“Eminim fark ederdi,” dedi Jack.

Tully de Robin'in bunu fark edeceğinden emindi. Hemen hemen her hafta Tully'ye gelip kendisini izlemesini ya da Manhattan'a gelip kardeşlerini ziyaret etmesini söylüyordu. Ve Tully ona her pazar hayır diyordu.

Tully boğazını temizleyip, “Hımmmm, ama Shokie'nin seni yanlış yorumlamamam konusundaki uyarısı meraklanmama neden oldu,” dedi. “Belki de bazı şeyleri gerçekten yanlış yorumlamışımdır.”

“Nasıl yani?” diye sordu Jack.

“Şey,” dedi Tully. “Ben arkadaş olduğumuzu sanıyordum...”

“Öyleyiz.”

“Evet, ama arkadaşlar birbirlerine bazı şeyleri anlatırlar. Önem-siz şeyleri. Bu yüzden bana Shokie'yle görüşüğünü söylemediğini öğrendiğimde...”

“Söyleyecek bir şey yoktu,” diye araya girdi Jack.

Tully sözlerine devam etti: “Şey, düşündüm de... belki de seni duygularımı anlaman konusunda yanlış yönlendirdiğim için söyle-medin bunu bana.”

“Duygularını mı?” dedi Jack gülümseyerek. “Bana karşı duygularını mı?”

Tully utanmıştı. “Belki de duygu demek fazla güçlü bir...”

Jack onu susturdu. “Hayır, hayır. Sözünü geri alma.”

“Yanlış anladın,” dedi Tully. “Ben arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama sen bana Shokie'yi anlatmayınca, belki de benim sana karşı başka şeyler hissettiğimi, dediğin gibi seni kıskanacağımı sandığımı düşündüm.”

“Oysaki,” dedi Jack, “böyle bir şey kesinlikle yok.”

“Doğru,” dedi Tully. “Yalnızca bunu bilmeni istedim.”

“Elbette. Teşekkür ederim. Çok açık konuştuğun için teşekkür ederim.” Ama bunları söylerken Jack’in gözleri parlıyordu. Tully’nin yüzü tekrar kızardı.

Bana inanmadı. Neden inansın ki? Bütün yaz birlikte kürek çektik.

Elma şekerlerinin ve içi su dolu balonların yanında duruyorlardı. “Shakie’yi merak etme. Önemli bir mesele değil. Biraz üzüldü ve seni de üzecek şeyler söyleyebilir ama sen onu dinleme Tully Makker.”

“Anlıyorum,” dedi Tully. Ama öğrenmek istediği bir konu daha vardı. “Şey... Jack? Shakie bana senin onu öptüğünü söyledi.”

Jack elini saçlarının arasından geçirdi. “Bunu sana söyledi, ha? Ona aldırma Tully.”

“Yani onu öpmedin mi?” diye sordu Tully fazla canlı, fazla neşeli bir şekilde.

“Hayır,” dedi Jack nefesini yavaşça serbest bırakarak. “Onu öptüm. Çünkü o istedi. Çünkü eski günlerin hatırına onu öp...”

“Jack!” diye sözünü kesti Tully. “Nedenini sormadım. Yalnızca onu öpüp öpmediğini sordum, o kadar.”

“Ona aldırma Tully,” dedi Jack, Tully’yi yatıştırmak istercesine. “Onunla aramızda her şey bitti. Bunu sen biliyorsun, o biliyor. Ona aldırma.”

Tully hâlâ kuşkuluydu. “Eğer öyle diyorsan öyledir. Ama sana inanmak zor. Shakie o kadar güzel ki...”

Jack, Tully’nin yüzüne düşen bir tutam saç çekmek için uzandı, bir an hiçbir şey söylemedi. “Gitmeden önce bir şeye daha binmek ister misin?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Evet,” dedi Tully. Tekrar Ferris dönmedolabına gittiler. Yükselirken Tully on beş kiloluk çocuğu kucığında tutuyordu, Jack de yanında oturuyordu.

Artık güneş batmıştı, yalnızca ışıklar, karanlık ve yıldızlar vardı.

“Tully,” dedi Jack yüzünü ona çevirerek.

Jack o kadar yakınındaydı ki Tully onun ılık nefesini hissedebiliyordu. Yutkunamamıştı. Ona bakmaya korkuyordu. Birbirlerine bu kadar yakinken gözleri buluşursa, havada öylece otururken yanıp sönen ışıkların altında ve gümbür gümbür çalan müzik eşliğinde Jack’in onu öpmesinden korkuyordu.

“Biliyor musun, badana mevsimi sona eriyor.”

Tully onu duymamış gibi iki tur boyunca hiçbir şey söylemedi. “Kaliforniya’da bitmiyor,” dedi sonunda alçak sesle.

“Doğru,” dedi Jack. “Evini hâlâ boyamadım. Umarım gelecek yazı kadar ayakta kalır.”

“Evet, kumla oynamakla çok meşguldün,” dedi Tully aşağıya bakarak. Bir süre sonra, “Peki, ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bu hafta,” dedi Jack kolunu onun omzuna atarak. Tully ağlamak istiyordu. Birazcık. Yalnızca birazcık.

Dönmedolap durdu. Tully isteksizce ayağa kalktı. Jack’in ılık nefesinin kokusunu almak istiyordu yeniden. Arabaya doğru yürürlerken Jack’e, Shokie’yle konuştuklarını bilmek isteseydi kendisine söyleyip söylemeyeceğini sordu.

“Eğer anlatmamı isteseydin sana her şeyi anlatırdım,” dedi Jack karanlıkta ona bakarak. Panayırın gürültüsü giderek uzaklaşıyordu.

Tully bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: “Shokie bana senin duygularını yanlış yorumladığımı söyledi. Söyle bana, yanlış mı yorumladım?”

“Evet,” dedi Jack.

Tully minik bir kahkaha attı. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Nasıl olur?” Gülererek Jack’in kolunu yakalayıp bir süre bırakmadı. “Senin duyguların olduğunu bile biliyordum.”

“Al işte,” dedi Jack, Tully’ye bakmayarak. Tully elini yavaşça Jack’in kolundan çekti. Arabaya ve Tully’nin arabasını bıraktıkları St. Mark’s’a kadar hiçbir şey konuşmadılar. Jack, Boomerang’ı öpüp Camaro’ya yerleştirdi, sonra Tully’ye döndü ama Tully bakışlarını kaçırdı. Jack ona biraz daha yaklaşarak elini yanağına koydu. “Bu güzel yaz için teşekkür ederim limon çiçeğim,” dedi yumuşak bir sesle. Tully, Jack’in yüzünden çekmediği eline dokundu. “Hayır, *ben* teşekkür ederim,” dedi boğuk bir sesle. “Bu gece için teşekkür ederim.”

Jack, Mustang’ine bindi. “Hoşça kal Tully,” dedi anahtarı çevirirken. “Noel’de görüşürüz.”

Tully bir hafta sonra mezarlığa tek başına gitti. Ondan sonraki hafta budama makasını da götürüp gül fidanının dallarını budadı. Ve sonra bir ay boyunca bir daha gitmedi.

Ekimde mezarlığa gittiğinde karanfil değil, beyaz gül götürdü. Ondan sonraki her pazar da güllerle gitti ama beyaz gül bulmak çok zor olduğu için pembe ya da sarı gül götürüyordu. Gülleri mezarın üstüne bırakmak yerine gül fidanının çıplak dallarına yerleştiriyordu. “Düzelecek Mandolini,” diye fısıldadı. “Bana çok haksızlık ettin. Ama düzelecek.”

Ekimde Hedda bir kez daha felç geçirdi. Bu seferki ilkinden daha hafif olmasına rağmen yine de hastaneye kaldırılması gerekmişti. Parasını Robin’in ödediği yorucu fizik tedavi seansları sonucu bacaklarını oynatmayı başarmıştı ama ikinci felç bu iyileşmeleri tamamen ortadan kaldırdığı gibi kullanabildiği sağ kolunu da kaybetmesine neden olmuştu. Hedda Şükran Günü’ne kadar serumla beslenmişti. Robin ve Tully onu birkaç günde bir ziyarete gidiyor, hatta büyükannesini görmesi için küçük Robin’i bile yanlarına alıyorlardı. Ama Hedda’nın evde olmaması da Tully’yi rahatlatmamıştı. Annesinin kokusunu hâlâ alabiliyordu. Hedda’nın kokusu birinci katın tamamını kaplamıştı. Temizlikçinin kullandığı çamaşır suyunun bile bir faydası olmuyordu çünkü evin yarısı her tarafa dağılan amonyak kokusuyla doluydu artık.

Hedda tekrar konuşabildiğinde Robin ona kendisini hastanede rahat ettirebilmek için ne yapabileceğini sormuş, Hedda da, “Beni eve götür,” diye cevap vermişti. Bunu duyan Tully iç çekmişti. Annesinin hastanede profesyoneller tarafından daha iyi bakıldığını düşünceğini umuyordu.

Hedda’yı hastaneden Şükran Günü’nden önce çıkardılar. Hedda yokken Robin onun odasının duvarlarını yeniden boyatmış, döşemesini yenilemişti. Böylesi daha iyiydi. Koku da neredeyse gitmişti.

“Robin, biliyor musun?” dedi Tully, Hedda geri geldikten sonraki bir akşam. “Artık bunu yapman gerekmiyor. Bence Tanrı cennetinde

senin için küçük, güzel bir yer ayırmıştır.” Ama Robin ona bunu Tanrı'nın rızası için yapmadığını söyledi. “O zaman kimin için yapıyorsun?” diye sordu Tully.

Robin bir süre gözlerini kaçırmadan ona baktı, sonra, “Yukarıdaki boş odaları ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“Boyatmayı düşünüyordum. Belli olmaz. Odalardan birine ihtiyacımız olabilir.”

“Niçin?” diye sordu Robin yanma oturup çay fincanını Tully'ye uzatarak. Gözlerini kaçırmadan ona bakma sırası şimdi Tully'deydi. “İçlerinden birini bakım odası olarak kullanabiliriz.”

“Daha fazla bitki ve çiçek mi? Deli misin sen?”

Tully bir kahkaha attı ama Robin ciddiye.

“Ah, Robin,” dedi Tully biraz bezgin bir şekilde. “Bebek diyorum, bebek, bir bebeğimiz daha olabilir.”

“Bir bebek daha mı? Sen aklını mı kaçırdın?” Robin usul usul ona bakıyordu.

Aralık ayının başında Tully, Jack'in annesini arayıp aramaması gerektiğini düşündü. Aramamaya karar verip cumartesi ve pazarları kiliseye gitti.

İş yerinde her şey yavaşlamıştı. Görevlerini yerine getiremeyen aileler bile çocuklarını Noel'de evde tutmak istiyorlardı. Tully ıslahevindeki çocuklar için oyuncaklar, kitaplar ve giysiler getirmişti. Noel ağaçları olmadığını görünce Robin'le bulabildikleri en büyük ağacı almışlar ve Shawnee Gençlik Merkezi İslahavi çocuklarının ağacı süslemelerine yardım etmişlerdi.

9

Noel ayını sırasında Peder Majette, İsa Peygamber'in Lazarus'u diriltmesinden söz ediyordu. Ama Tully kilisenin içinde Jack'i görebilmeyi umarak etrafına bakınıyordu. Robin yanında değildi, yalnızca Boomerang vardı.

Önde, Angela'nın yanında oturan Julie mi? Julie kiliseye mi gelmiş? Buna inanmıyorum. Laura nerede? Tully durmadan etrafına bakmaya devam etti. Kilise tıka basa doluydu. Jack neredeydi?

Tully ayinden sonra avluda Boomerang'la birlikte huzursuz bir şekilde dikildi. Jack'i bekliyormuş gibi görünmek istemiyordu ve eğer Jack o anda kendisini görürse kesinlikle böyle düşünürdü. *Aslında Julie'yi bekliyorum. Haydi, Julie, çık şu kiliseden.*

Sonunda Angela ve Julie dışarı çıkıp Boomerang ve Tully'nin yanına geldiler.

Tully, Julie'ye sarıldı. Arkadaşı kilo vermişti ve biraz üzgün görünüyordu.

"Julie, Laura nerede?" diye sordu.

"Ah, o..." Julie belirsiz bir yöne doğru el salladı. "Ohio'daki üvey annesini ziyarete gitti."

"Ama genellikle senin de onunla gittiğini sanıyordum."

"Hişşt," dedi Angela yüksek sesle. "Dilini ısırs. Tek kızım Noel için eve geldi."

Tully ve Julie birbirlerine gülümsediler.

O sırada Tully'nin arkasından biri, "Merhaba Tully," dedi. Tully dönüp Jack'e bakarken heyecanının yüzünden okunmaması için kendini zorladı. "Vay canına, merhaba," dedi sesindeki gülümsemeyi engellemeye çalışmayarak.

"Oz Amca!" diye bağırды Boomerang, Jack'in bacaklarına sarılarak. "Oz Amca!"

Oz Amca mı, dercesine dudaklarını oynattı Julie de Tully'ye bakarak. Sonra Jack'e dönüp, "Jack, nasılsın? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Merhaba Julie," dedi Jack, Angela'ya da başıyla hafifçe selam vererek. "Senin yaptığını yapıyorum. Evimi ziyarete geldim." Sonra Boomerang'ı bırakmadan yarım bir gülümsemeyle Tully'ye döndü. "Sen nasılsın?"

"İyiym, iyiym."

"Annen nasıl Tully?" diye sordu Angela. "İyi olmadığını duydum."

"İyi," diye karşılık verdi Tully isteksizce Angela'ya dönerek. "Artık katı yiyecekler yiyor ve bütün sesli harfleri biliyor."

Angela gülümsemedi.

"O iyi Angela, gerçekten," dedi Tully, yalnızca Jack'le konuşmak istiyordu.

Jack'ten ayrılıp Julie'nin evine gittiklerinde, "Tully," dedi arkadaşı. "Benden bir şeyler gizlediğini hissediyorum. Oz Amca kim?"

"Jack elbette," dedi Tully, adını ondan başkasıyla konuşurken yüksek sesle dile getirebildiği için mutlu olarak.

"Jack elbetteymiş!" dedi Julie onu taklit ederek. "Anlat bakalım Tully."

"Neyi anlatayım?"

"Ne olursa," dedi Julie. "Ama her şeyi anlat."

Tully ona bakıp, "Boomerang bir kız kardeş istiyor," dedi.

"Tully!" dedi Julie yüksek sesle. İkisi de kahkahayla güldü.

"Topeka'ya hiç gelmiyorsun artık."

"Üzgünüm. Laura ve ben hep meşgulüz. Annen nasıl?"

"Başıma senin annenden daha az bela oluyor. Benim annem hiç soru sormuyor."

Julie ona katılıyordu. "Söyle bakalım Tully, Robin nasıl?"

"İyi. Çok çalışıyor. Neden sordun?"

"Niçin bugün kilisede değildi?"

"Yemek yapıyor. Şimdi gidip onun hazırladığı yemeği yemem gerek," dedi Tully. "Neden Laura seninle birlikte değil?"

"İki hafta içinde buluşacağız. Düşündük ki..." Julie tereddüt ediyordu. "*Laura* düşündü ki," diye düzeltti sözlerini, "birkaç gün ayrı kalırsak iyi olurmuş. Ve haklı olduğu kesin. Yani hep bir aradayız."

Julie o kadar üzgün görünüyordu ki Tully bir an için ne diyeceğini bilemedi. "Gerçek annesi nerede?" diye sorabildi ancak.

"Ölmüş, galiba," dedi Julie.

"Ah," dedi Tully. "Buraya yalnız gelmene sevindim, böylece biraz konuşabiliriz."

Julie neşeli olmaya çalışıyordu. "Benimle konuşmak istediğin bir konu var mı?"

Aslında vardı. Tully bir süredir biriyle konuşmak istiyordu. Ama eve gitmek de istiyordu. Robin gerçekten yemek hazırlıyordu. Kocaman bir hindi.

“Özel bir konu yok, kastettiğin buysa. Gitmeliyim Julie. Eğer gitmezsem Robin beni öldürür. Bu onun ilk hindisi.”

“Eğer bana anlatacağın bir şey yoksa ben sorayım, Jack’i gördüğüne neden o kadar sevindin?”

“Sevindim mi?” dedi Tully. Oysa hâlâ sevinçliydi. “Sana konuşacak hiçbir şey olmadığını söylemedim. Yalnızca özel bir konu yok, dedim.”

Julie yavaşça Tully’nin elini sıktı. “Tully,” dedi alçak sesle. “Zavalıcık. Çok yalnız olmalısın.”

Tully elini çekti, hâlâ sevinçliydi. “Yalnız değilim. Kocam, çocuğum, işim ve Tanrı yardımcım olsun, kendisine her Agatha Christie romanını iki kez okuduğum annem var.”

“Bir de Jack,” dedi Julie imalı bir şekilde.

Tully başını iki yana salladı. “Ona hiç Agatha Christie romanı okumadım.”

“Tully.”

“Hayır, gerçekten. Bir tane bile.”

“Tully!”

Tully, Julie’ye doğru eğilip, “O benim arkadaşım,” dedi. “Bilirsin. Arkadaşım. Sorun değil.”

Julie kocaman gözlerle ona bakıp başını salladı. “Vay vay vay. Tully, biz yedi yıldır Jennifer’ın ölümünün üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Sen daha yeni başlıyorsun. Tanrı yardımcın olsun. Ve Tanrı Robin’e yardım etsin.”

Tully ayağa kalktı. “Neden söz ettiğini bilmiyorum. Evet, Bayan Mandolini o olayın üstesinden gelmekte bayağı başarılı. Ben iyiyim, inan bana. Her şey yoluna girecek.”

“Umarım,” dedi Julie.

Tully’yi kapıya kadar geçirdi.

“Kilo vermişsin Julie,” dedi Tully. “Uzun saç, sıksa vücut. Tam bir hippisin artık.”

“Hippi, mısır toplayıcı, Çingene,” dedi Julie hüzünle. “İşte bu benim.”

Tully kolunu Julie’nin omzuna attı. “Evet, sen ve Bayan Mandolini, Jennifer’ın üstesinden gelmek konusunda iyi iş çıkarmışsınız. Gerçekten iyi.”

“Kes şunu,” dedi Julie. “Yalnızca kendine dikkat et.”

Tully kolunu hâlâ Julie'den çekmemiştii. "Ne var Julie?" diye sordu sevecen bir şekilde. "Ters giden ne?"

Julie elini şöyle bir salladı. "Boş ver. Önemli değil. Yalnızca on-suzluğa pek alışkın değilim, biliyorsun."

Tully kolunu çekerken tekdüze bir sesle, "Yedi yıl oldu Julie," dedi.

Julie onu anlamadan Tully'ye baktı, sonra güldü. "Ah, Tanrım, sen hastasın. Ben *Laura'yı* kastetmiştim Tully. Laura'yı."

Birkaç gün sonra Tully, Boomerang'ı almadan St. Mark's'a gitti. Jack orada kendisini bekliyordu. Tully nefesi kesilerek, *ne kadar da yakışıklı görünüyor*, diye düşündü. Kahverengi deri ceketii, siyah fuları ve Levi's pantolonuyla ne kadar yakışıklıydı. Tully yanma gitti, birbirlerine gülümsediler. Jack ona arkasına gizlediği beyaz gül buketini uzattı.

"Bunları nereden alıyorsun?" diye sordu Tully. "Tanıdığım hiçbir çiçekçi kışın bunlardan satmıyor."

"Bunlar senin için," dedi Jack.

Tully hareketsiz duruyordu. "Teşekkürler Jack," dedi sessizce, başını kaldırıp ona bakmadan. "Belki de bunları gül fidanına yerleştiresek daha iyi olur. Ben bu gülleri ne yapacağım ki?"

"O ne yapacak?"

Noel arifesinde Bruce ve Linda'nın çiftliğindeyken Tully, Jack'in ne yaptığını düşünüyordu. Ama yedi yıl önce Noel arifesinde Jennifer'ın üzerine eğilişini hatırlayıp ne yaptığını merak etmekten vazgeçti. Bu arada, içinde bir yerlerde rölantide çalışan bir motor bütün kılcal damarlarında hissediliyor, bütün kılcal damarlarının arzuyla acımasına neden oluyordu. Jack'in kendisinin üzerine eğilmesi için duyduğu arzuyla.

Jack, Tully'nin yirmi beş yaşına girdiği doğum günü için onu dışarı çıkardı. Tully salı gününe denk gelen gerçek doğum gününde de Robin'le çıktı. Cumartesi günü Robin, Brucelarda kalmak için Boomerang'ı da alıp Manhattan'a gitti. Tully'ye de gelmesini söylemişti ama Tully her zamanki gibi ona, "Hayır," demişti. Robin, Tully'ye o cumartesi gecesi ne yapacağını sormamıştı ve o da bir şey söylememişti.

Tully, St. Mark's'a gidip Jack'i bekledi. Siyah pantolon, beyaz gömlek giymiş olan Jack o akşam saat yedide onu almaya geldi. Tully'yi Kansas City'de komik bir adı olan küçük bir Fransız restoranına götürdü.

Küçükük. Fransız. Keman eşliğinde. Dans pistine birkaç adım. Tatlı şarap. Tully içiyor, Jack anlatıyordu. Tully gülüyor, Jack espriler yapıyordu. Yemeklerini yediler. Ve yemek sırasında, ana yemek ile tatlı arasında bir yerlerde, tabakları götürülmeden önce üçüncü kez şerefe kadeh kaldırdıktan sonra, Tully ona ne zaman gideceğini, o Tully'ye işinin nasıl olduğunu sorduktan sonra, Tully her zamanki gibi canlı ve hareketli bir şekilde konuşan Jack'in yüzüne gözlerini dikip, *Tanrım, dünyanın en güzel dudaklarına sahip, değil mi, diye düşündü.*

Bu düşünce Tully'yi sersemletip utandırmıştı. Başını tabağına eğdi ama iştahının kaçtığını fark etti. Başını kaldırdı, Jack'in gözlerini gördü ve o gözlerle, kayalara çarpan Pasifik dalgaları gibi çarptı. Ciddi ve mükemmel bakıyordu Jack'in gözleri. İşte oradaydılar, dudakları ve gözleri. Dudakları kan kırmızısıydı fakat gözlerinin rengi o ışıktaki belirsizdi; bir tür yeşil ya da açık maviydiler. Bilmiyordu. Jack'in gözlerinin rengini bilmiyordu. Bu nasıl olabilirdi? Yüzüne baktığı onca zamana rağmen. Kumda oturup Vaquero Gölü'ne baktıkları, en parlak gün ışığında Jack'in kürek çektiği, birbirlerine güldükleri onca zamana rağmen Tully, Jack'in gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyordu. Şaşkınlıkla Jack'e bakakalmıştı.

"Natalie Anne. Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemedin."

Tully yüzünü ellerinin arasına aldı. Ateş gibiydi. Ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Jack'in dudaklarına baktı. *Nerelerdeydin ben? Neye bakıyordum? Bu dudaklarla benimle yıllardır konuşuyor ama daha önce bu kadar güzel, bu kadar dolgun, bu kadar mükemmel olduklarını fark etmemişim.* Artık Jack'e bakamıyordu. Soğumuş ve kurumuş yiyeceklerine baktı. Jack işaret ve orta parmağını uzatıp Tully'nin çenesinin tuttu ve yüzünü kaldırdı. Kısa bir an için parmaklarını çenesinden çekmedi. "Ne oldu?" diye sordu sessizce. "Ne var?"

Konuşma yeteneğimi kaybettim, diye düşündü Tully. *Ve her şey yüzümden yazıyor. Hissettiğim her şey yüzümden okunuyor.* "Hiç," dedi boğuk bir sesle.

"Neden söylediklerime dikkatini vermiyorsun?"

Dikkat mi? Ben kendimden geçmiş durumdayım. Dikkat etmiyor muyum? “Ediyorum,” dedi Tully. “Ya sen?”

“Tully, ben sana dikkat etmekten başka bir şey yapmıyorum,” diye karşılık verdi Jack.

“Bu doğru değil,” dedi Tully. “Seyahat ediyorsun. Boya yapıyorsun. Kaliforniya’da yaşıyorsun.”

“Senin yanımdayken sana dikkat etmekten başka bir şey yapmıyorum.”

Tully neredeyse flört etmek istiyordu. Elinde değildi, saçlarını ona doğru savurmak, başını eğip cilveli bir şekilde gülmek istiyordu, bir şey... istiyordu. Ama tek yapabildiği elleriyle gözlerini kapatıp, “Dikkat ediyorsun, öyle mi? Gözlerim ne renk, söyle bakalım?” dedi.

Jack o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Tully parmaklarının arasından ona bir göz atmak zorunda kaldı. Jack onun tam olarak anlayamadığı bir ifadeyle başını sallıyordu.

“Tully, Tully, Tully,” dedi sonunda. “Natalie Anne. Bunu ben sana sorsam daha iyi olur. Benim gözlerim ne renk Tully Makker?”

“Önce ben sordum,” dedi Tully. Onu öylesine “DeMarco” diye düzeltmekten çoktan vazgeçmişti.

“Gri,” diye karşılık verdi Jack hemen. “Pazartesiler gibi.”

Pazartesiler gibi gri. Pazartesiler. Gibi. Gri. Tully ellerinin arkasındaki gözlerini sımsıkı yumdu.

“Gri,” diye tekrarladı Jack onun ellerini çekerek. “Benimkiler gibi.”

Tully utanç duymadan şaşkınlığını gösterebileceği bir fırsat bulduğu için rahatlayarak ona baktı. “Yeşil gibi görünüyorlar.”

“Gri,” diye düzeltti Jack. “Seninkiler gibi.”

Pazartesiler gibi gri. Benimkiler gibi gri. Jack Pendel. Tully onun yumuşacık görünen güzel dudaklarına baktı. O anda tek istediği, Jack’in onu öpmesiydi. *Beni öpmeni istiyorum. Beni öp. Yüzüme dokunmanı ve dudaklarımı öpmeni istiyorum. Gri pazartesiler. Gözlerim gibi gri. Beni öp. Hemen şimdi bana doğru eğil, başını sağa eğ, pazar-tesi grisi gözlerinle bana bak ve öp beni. Ah, Jack, lütfen on yıllık gri pazartesileri unut. Kendimi kaybederek masada üstsüz dans ettiğimi unut, seni seven en iyi, en ölü arkadaşımı unut, Topeka’da seni seven en güzel kızı unut. Evli olduğumu ve bir oğlum olduğumu unut, Kaliforniya’nın seni çağırdığını unut, palmiye ağaçlarını unut*

çünkü sen beni çağırıyorsun Meksikalı arkadaşım, bana gel, bana iyice sokul ve o suyu ver. Konuşmayı bırak, kocaman ellerinle bana dokun, yüzümü al ve o beyaz güller? O beyaz gülleri dudaklarınla ver bana, dudaklarımı dudaklarınla öp, gri pazartesi gözlerime gri pazartesi gözlerinle bak ve beni öp. Eğer gerçekten istersen uzanıp beni öpmene ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedebilirsin.

Jack konuşuyor, Tully dinliyordu. Jack ona bir şey sorduğunda cevap veriyordu ama içindeki sütün kaynadığının ve bütün kapıların açıldığının farkındaydı. Motor çalışıyor, süt damarlarında hızla akıyordu. Sanki onu ilk kez görüyordu. Sanki bu akşam tanışmışlardı. Sanki kemancı ona, “Tully DeMarco, Jack Pendel’la tanış,” demişti. Jack Pendel. Bu isim bile aynı gelmiyordu kulağına. Sanki pek çok şeyin anlamı kaybolmuştu.

“Dans etmek ister misin Tully?” diye sordu Jack.

“Ne?” diyerek ona baktı Tully.

Jack uzanıp elini tuttu. “Haydi, dans edelim.”

Tully başını iki yana salladı. “Bu şarkıyı bilmiyorum.”

Jack yanına gidip onu kolundan tuttu, Tully ayağa kalktı.

Dans pistine gittiler, on iki metrekarelik parke bir alandı burası. Pistte dört ya da beş çift daha vardı. Başka çiftler. Bu sözler yüksek sesle söylenmediğinde bile kulağa gerçek dışı gibi geliyordu. *Biz çift değiliz. Biz Jack ve Tully’yiz, aramızdaki tek bağ bizden her pazar çiçek alıyor. Jack ve Tully, biz çift değiliz.* Jack elini Tully’nin sırtına koydu; Tully’nin mor ipek elbisesine, sütyeninin altına, külotlu çorabının hemen üstüne. Diğer eliyle Tully’nin elini tuttu. Eli büyük, güçlü ve sıcaktı. Tully kendisininkilerin terli olduğundan emindi. Diğer eli Jack’in omzuna gitti. Boynuna dolanması gerekiyordu ama Jack biraz uzun boylu olduğu için Tully’nin ona yetişmesi zor olacaktı. Shokie’nin düğününde dans ettiklerini hatırladı. Nelerden konuştuklarını, iyi vakit geçirdiklerini ve gülererek Robin’in araya girişini hatırladı, hatırlamadığı tek şey neler hissettiği idi. Bu gece birbirlerine yakın ve ağır ağır dans ediyorlardı. Fazla hareket etmiyorlardı ama yakındılar. Tully, Polo’nun kokusunu alabiliyordu ve Jack’in, elinin altındaki omzunun sertliğini hissedebiliyordu. Bir şey daha vardı: Sağ bacağı Jack’in iki bacağının arasındaydı ve uzun boyuna, vücuduna, ona yaslanmak bile Tully’nin bacaklarının titremesine

neden oluyordu. Fazla konuşmadılar, Tully ona bakmaya cesaret edemiyordu. Jack'in onu tutuşuna, nefes alıp verişine bakılırsa o da aynı şeyleri hissediyordu.

Tully'nin çenesi Jack'in beyaz gömleğindeydi ve Jack de başını Tully'ninkine doğru eğmişti. Bazen Tully onun çenesinin şakağına değdiğini hissediyordu. Karnındaki tanıdık olmayan sızıyı hissederken dansın bitmemesini diledi. Ama şarkı bitti ve masalarına geri döndüler. Jack hesabı ödedi, Tully'ye mantosunu tuttu, arabanın kapısını açtı, onu Topeka'ya geri götürdü.

Jack arabayı St. Mark's'ın önünde park ettiğinde Tully onun konuştuğunu duyuyordu ama susmasını istiyordu. Dışarıda kar yağarken soğuk, yeşil Mustang'in içinde oturan Tully'nin o sırada tek istediği onun dudaklarını hissetmektir. Elleri titriyordu ve konuşmaya korkuyordu.

"Doğum gününde seni yemeğe götürmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi Jack.

"Hayır, Jack..." Tully konuşabilmek için elinden geleni yapıyordu. "Ben sana teşekkür ederim."

Jack gülümsedi. "Seni Tortilla Jack's'te ilk gördüğümde yirmi yaşında olduğunu sanmıştım. Ben on beş yaşında bir çocuktum ve evde, yatakta olmam gerekirken arkadaşlarımla birlikte yasa dışı olsa da içki içiyor, dans yarışması seyrediyordum. Seni gördüğüm zaman yeteneğini ziyan ettiğini düşündüm. Neden East Coast'ta bir dans okuluna gitmiyor, diye düşündüm. Neden yeteneğini lanet olası Tortilla Jack's'te harcıyor?" Tully kibarca gülümsedi. Jack'in sesi dışında söylediği hiçbir şeyi duymuyordu. "Seni ikinci kez gördüğümde, yarışmayı yine kazanmıştın tabii, o zaman senin çocuk olduğunu anladım. Sıksa bir çocuk."

Tully o günleri hatırlayarak cansız bir şekilde gülümsedi. "Şimdiki gibi değildim yani?"

Jack başını salladı. "Şimdiki gibi değildin."

"Sıksa halim daha mı iyiydi?"

"Şimdiki halin daha iyi," dedi Jack. Tully karnının alt kısmındaki sızının, sesine yansımaya engel olmaya çalışıyordu.

"Ama biliyor musun?" dedi Jack. "Gözlerin seni ele verdi. Hep hüznüydüler. Şeyle doluydu... bilmiyorum. Çocukça bir acı."

Tully huzursuzlandı. “Çocukça bir acı değil Jack. Hüzün de değil. Yalnızca sarhoşluk.”

Jack başını yavaşça iki yana salladı. “Sana inanmıyorum Tully Makker.” Tully bir şey söylemeyince, “Neşelen biraz Tully,” dedi. “Kocanın seni dansa götürmesine izin ver.”

“Bazen götürüyor,” diye karşılık verdi Tully, kendini sönmüş bir balon gibi hissediyordu. Robin o sırada düşündüğü en son şeydi.

“Daha sık götürsün.”

“Hâlâ dans ediyorum, biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Jack. “Ama tek başına olunca sayılmıyor.”

Tully derin bir nefes aldı. Ona sormak istediği bir şey vardı. Ve şu anda sokak lambasının bile aydınlatamadığı arabanın karanlığı iki yaz öncesinden beri merak ettiği şeyi sorması için uygun bir yerd.

Boğazını temizleyip sordu: “Şey, Jack, Tortilla Jack’s’ten söz etmişken, merak ediyordum da... şey, sen hiç... benimle dans ettin mi?”

Jack’in gözlerindeki bakış Tully’nin kızarmasına neden oldu. Gece olduğu için sevindi.

“Dans ettik Tully,” dedi Jack boğuk, hatıralarla yüklü bir sesle. “Benimle dans edişini hatırlamanın senden çok şey istemek olduğunu biliyordum.”

Tully bu cevabın diğer tarafını biliyordu. Ondan sayısız erkek içinden Jack’i hatırlamasını istemek, her zaman çok fazla şey istemek olmuşt.

Tully derin derin nefes alıyordu. Jack’in gözlerinde bir şeyle mücadele ediyormuş gibi bir ifade vardı. *Ne o, diye düşündü Tully. Benim hiç bilmediğim ama onun hatırladığı şey ne? Benim onu hiç hatırlamadığım zamana dair onun hatırladığı şey ne?*

“Beni başka biriyle karıştırdığından eminim,” dedi Tully.

“Neden böyle söylüyorsun?”

Tully güzel bir şey söylemek istiyordu, onun bakışlarını biraz yumuşatabilecek bir şey. “Seni hatırlardım Jack Pendel,” dedi sessizce.

Jack başını iki yana salladı. “Ah, haydi ama Tully, ben seni gördüğüm zaman birkaç yıldır o için içinde olmalıydın. Bütün o... dans meselesinden bıkip usanmış gibiydin.”

Tully ellerini inceledi. Jack sözlerine devam etti: “Ben senin için bir yüzden başka bir şey olamazdım. Bir dans için bile yeterli değildim.” Gülümsedi. “Ben senin için yeterince iyi değildim Tully

Makker." Tully araya girmeden elini kaldırdı. "Hayır, itiraz etmenin bir anlamı yok. Ne olduğunu biliyorum."

"Bana anlatmak ister misin?" diye sordu Tully.

"Hayır," dedi Jack. "On altı yaşındayken olan, hatırlamadığın bir şeyi oturup dinlemek sana ancak rahatsızlık verir."

Tully zaten rahatsızdı. Zaten kızarmıştı. Zaten ateşler içinde yanıyordu. "Anlat Jack," dedi alçak sesle. "Önemli değil. Bilmek istiyorum."

Jack derin bir nefes alıp Tully'ye döndü. "Bir cumartesi gecesi, geç bir saatti," diye başladı söze. "Yeni bir yarışmayı kazanmıştın."

"Yani masada dans etmeyi bitirmiştin."

"Evet."

Kıyafetlerim üzerimde miydi, diye sormak istiyordu Tully. Haklı, ne kadar korkunç bir şey bu. Ne kadar rahatsız edici.

"Şey... üzerinde pek bir şey yoktu."

Tully ona hiç bakamıyordu artık.

"Yalnızca boyundan bağlanan minik bir bluz ve kısa, çok kısa bir etek, topuklu ayakkabılar."

Tully inanılmaz derecede rahatlamıştı.

"Masadan indiğinde aşağıda seninle dans etmek için bekleyen birkaç erkek vardı, ben dâhil. Ama ben uzak bir köşedeydim ve sen çok meşgul görünüyordun. Yirmi otuz dakika kadar beklemiş olmalıyım. Altı şarkı." Jack gülümsedi. "Saydım. Altı şarkı ve sonra bir arkadaşımle dans ettiğini gördüm. Aslında arkadaşım değildi, yalnızca tanıdığım biriydi, bu yüzden yanınıza doğru yürüdüm ve sen..." Burada duraksadı. "Sen beni elimden tutup ikimizle birden dans ettin."

"Çok sarhoştum herhalde." *Keşke şimdi de sarhoş olsaydım.*

"Hepimiz çok içmiştik. Sonra arkadaşım dansın ortasında pistten ayrıldı ve seninle tek başına dans etme fırsatı buldum."

Tully ağlamak istiyordu. Hayatındaki en korkunç dönemdi o. Dol-durmaya çalıştığı ama başaramadığı, silmeye çalıştığı ama silemediği, korkunç, boşa harcanmış sarhoş geçirilen yıllardı onlar. Ama işte karşısında duran bu adam, Jack, kendisine tamamen yabancı olan bu insan, kendi hayatı olan o kara delikte gerçekleşmiş bir şeyleri hatırlatıyordu ona.

"Nasıldı?"

“Kısa. 1977'deydik. Şarkıyı bile hatırlıyorum.”

“1977 mi? ‘You Make Me Feel Like Dancing’ şarkısı olmalı.”

“Aslında ‘Don’t Leave Me This Way’di.” dedi Jack. “Şarkının ortasına gelmiştik. Çok fazla içmiştin, hiçbir şey göremiyordun ama gülümsüyordun ve yanıma geldiğinde bir şey söyledin. ‘Ne kadar da utangaçmışız böyle,’ gibi bir şeyler.”

Tully ellerini yüzüne kapattı.

“Önemli değil Tully,” dedi Jack. “Yalnızca bir anı bu.”

Tabii. Yalnızca bir anı. Her şey yalnızca bir anı. Tully ellerini yüzünden çekti. “Hepsi bu mu?”

“Öyle olmasını ister miydin?”

“Evet,” dedi Tully. “Ama bana her şeyi anlat. Dahası var mı?”

“Ne yazık ki daha fazlası yok. O zamanlar çok seksiydin Tully. Benim gibi on yedi yaşında ateşli bir delikanlı için çok fazla. Seninle ne yapacağımı bilmiyordum.”

“O yıllardan sonra olgunlaştım sayılır,” dedi Tully. “O yıllardan sonra daha masum oldum.”

“Senin için başka bir yol yoktu galiba.”

“Sonra seninle dans etmeyi bıraktım mı?” diye sordu Tully.

“Çok kısa bir süre sonra. Ama önce... iyice yaklaştın bana.” Jack boğazını temizledi. “Çok yakınımıydın. Neredeyse... üzerimde dans ediyordun, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Tanrım. Tully onun ne demek istediğini anlıyor muydu? Özellikle o dansı çok severdi Tully, neredeyse her zaman, üzerinde dans ettiği adamda görmek istediği bakışları görmesini sağlardı. Ama bu gözler şimdi ona ne kadar dayanılmaz geliyordu. Ne kadar dayanılmaz ve şaşırtıcı. “Bu gerçekten çok fazla,” dedi.

“Evet,” diye karşılık verdi Jack, Tully'ninkine benzer bir ses tonuyla. “Ama gerçekten üzerimde dans ettin ve şey... ben de sana karşılık verdim. On yedi yaşındaki birine uygun bir tarzda. Ve tepkimi hissettin.” Jack artık Tully'ye değil, direksiyona bakıyordu. Tully ise elleri dizlerinin arasında, kontrol paneline bakıyordu. Terlediğini hissetti.

Jack sözlerine devam etti: “Ve sen dedin ki, ‘Vay vay vay, o kadar da utangaç değilmışız,’ sonra da parmak uçlarında yükselip beni öptün.”

Tully'nin elbisesi bütün bedenine yapışmıştı. Dizlerinin arasındaki elleri ıslaktı. Her yeri sıırılsıklamdı.

"Gerçekten mi? Bunu yaptım mı?" dedi neredeyse inleyerek.

Jack hüzünle gülümseyip Tully'ye döndü. "On puanlık uzman sorusu, değil mi? Belki de ikinci sırrım olmalı bu."

"Jack, lütfen."

"Hayır, Tully," dedi Jack. "Beni öpmedin. Parmaklarının ucunda kısa bir an kaldın ve ben başımı eğmeden önce, eğdiğimden emin olabilirsin, gitmiştin, bir başkası kapmıştı seni. Belki de yalnızca dalga geçiyordun benimle, belki de beni öpmek istemiyordun ama hızla ortadan kayboldun ve ben bunu hiç unutmadım."

Bu sözlerden sonra bir süre sessizce oturdular. Tully ağır göz kapaklarını kapattı, Jack Pendel'in onu öpmesini daha da çok istiyordu şimdi.

"Eh, sanırım sörf yapmaya geri dönüyorsundur artık," dedi sonunda.

"Evet, yılın bu zamanı güneş beni çağırır. San Diego. Meksika."

"Meksika'da boyacılık yapıyor musun?" diye sordu Tully umursamayarak, yalnızca Jack'i biraz daha orada tutmak, biraz daha konuşurmak için.

"Hayır. Yalnızca güneşe tapıyorum."

"Evet, ama bir süre sonra," dedi Tully, "gözlerini yakmıyor mu? Topeka güneşi o kadar parlak ki Meksika güneşinin parlaklığını hayal bile edemiyorum."

"Evet, yakıyor," dedi Jack. "O zaman Topeka'ya geri dönüyorum." Gülümsedi. "Şey," dedi yavaşça, "hava soğuyor."

"Ya," dedi Tully dişçi koltuğuna oturan birinin gönülsüzlüğüyle. "Gitsem iyi olacak."

"Annenle konuşuyor musun Tully?"

"Ona kitap okuyorum. Çay yapıyorum. Bu sayılır mı?"

"Hayır," dedi Jack. "Ona kızgın mısın?"

"Yalnızca bu kadar uzun yaşadığı için," dedi Tully ve sonra Jack'in gözlerindeki ifadeyi görünce hemen üzülererek, "Anneme kızgın değilim, yalnızca konuşacak bir şeyimiz yok," dedi.

"Öfken kime Tully?"

Tully'nin öfkeli olduğu yalnızca iki kişi vardı ve ikisi de gitmişti. Cevap olarak omuz silkip arabadan inmek üzere harekete geçti. "Bekle," dedi Jack boğuk bir sesle ve kolunu tutarak. Tully döndü, Jack onu kendisine doğru çekip ona sarıldı, sol eli mantosunun üstünde, sağ

eli saçlarındaydı. Hızla ve sertçe sarılmıştı ona. “Hoşça kal Tully,” diye fısıldadı. “Doğum günün kutlu olsun.” Tully’nin yüzü onun boyuna ve saçlarına yakındı. Saçları tatlı, erkeksi ve sarıydı. Tully elini kaldırıp onun ensesini okşadı. “Hoşça kal Jack,” diye fısıldadı. “Eve çabuk dön.”

Jack onu bıraktı. Tully arabadan inip onun tarafına dolaşınca Jack penceresini açtı. Tully ona ne diyeceğini bilemediği için yalnızca, “Belki gelecek yaz evi boyarsın,” diyebildi. Gri gözleri, kırmızı dudaklarıyla yeşil Mustang’inin içinde oturan Jack’i şimdiden korkunç bir şekilde özlemişti. “Evini son üç yıldır boyamak istiyorum,” dedi Jack arabayı çalıştırırken. “Boyanmaya gerçekten ihtiyacı var.”

Ev Boyanıyor

Ocak 1986

Sonraki dört ay Tully için çok zordu. Çalışıyor ve dört yaşına giren oğluyla ilgileniyordu. St. Mark's'a gidiyor, annesine kitap okuyor, Shokie'yle görüşüyor ve arada bir iş yerinden arkadaşı Alan'la dışarı çıkıyor, kocasıyla sevişiyordu ama içten içe hissettiği tek anlamlı şey, Jack'e duyduğu özlemidi.

Ailesine yüksek sesle kitap okurken onu özlüyor, Jack'in hiç Dickens okuyup okumadığını, Dickens sevip sevmediğini, kendisine Dickens okunmasının hoşuna gidip gitmeyeceğini merak ediyordu.

İşe yürürken, işten eve yürürken, eve gelip Camaro'yu aldıktan sonra yürümekten hoşlanmayan Boomerang'ı almaya giderken onu özlüyordu.

Spagetti yerken onu özlüyor, spagetti yemeyi sevip sevmediğini ya da kendisine spagetti pişirilmesini isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Shokie'ye neredeyse onun için hiç yemek pişirip pişirmediğini soracaktı ama tam zamanında tutmuştu kendini.

Banyo yaparken Jack'in banyo yapışını düşünüyordu. Gece olana dek bütün gün acı içinde dolaşıyordu.

Bazen Robin onunla sevişip, "Tully, Tully..." diye adını sayıklarken, ona en güzel sözleri söylerken Tully DeMarco utançla gözlerini kapatıp Jack'in sarı saçlarına, omuzlarına, göğsüne dokunuyor, uzanıp ellerini sırtına koyuyor ve Robin'in işi bitene kadar gözlerini hiç açmıyordu.

Tully yemek yapmaya başlamıştı. Bir gece Robin eve gelmiş ve Tully'yi mutfakta, Julia Child'in yemek kitabına eğilmiş halde bulmuştu.

"Ne yapıyorsun Tully?"

"Hişşşt. Odaklanmaya çalışıyorum." Tully saat sekiz buçuğa kadar patates grateni hazırlamayı başarmıştı.

Ertesi gün köfte yapma girişiminde bulunmuştu, sonraki gün de rosto.

Biriyle konuşmaya çok ihtiyacı olan Tully'nin kimsesi yoktu. Julie kim bilir nerelerdeydi.

Bu yüzden hiç kimsesi olmayan Tully sığınabileceği tek kişiye sığınmıştı: Robin'e. Ve Robin de kış boyunca ve baharda Tully'nin yemeklerini yiyebilmek için her gün eve erken gelmişti. Tully, Robin'le Jack hakkında konuşamazdı ama kocasının, yemeklerini yemesi ve hatta zamanla mütevazı bir şekilde de olsa övmesi onun için yeterliydi. Annesi bile daha coşkuluydu. "Bu hiç fena olmamış," demişti Hedda bir gece sulu bifteği yerken. Geçirdiği son felç, annesinin konuşma yetisine zarar vermemişti. Bu da yeterliydi Tully için. Hiçbir zaman bir şeye ihtiyacı olmadığını düşünen Tully'nin karşılanmamış iki ihtiyacı vardı: Jack'e duyduğu ihtiyaç ve Jack'le konuşmaya duyduğu ihtiyaç. Bu yüzden yemek yapıyor ve Jack'in onun yemeklerini yediğini hayal ediyordu.

Kâbusları neredeyse bitmişti. Neredeyse. Kâbus gördüğünde ise kâbuslarında hastalıklı bir gelişme oluyordu. Sandalyeye oturmuş olarak, ağacının altında ya da yine altında bir sandalyeyle banyoda duruyordu. Jack gelip bir eliyle onu tutuyor, öteki eliyle altındaki sandalyeyi çekiyordu. Tully bu rüyadan hoşlanmıyordu. Uyanıyor, tekrar uykuya dalamıyordu. Ama en azından onun yüzünü görebiliyordu. Bacaklarındaki elini hissedebiliyordu.

Ve arada bir, Robin'le seviştikten sonra Jack'le bir teknede oturduğunu, Boomerang'ın kumsalda kovalarıyla oynadığını görüyordu. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Ama rüyanın sonunda Tully kumsala bakıyor ve artık kumda oturanın Boomerang değil, Robin olduğunu görüyordu. Sonra ter içinde ve suçluluk duygusuyla uyanıyordu. Robin ise yorgun ve huzurlu bir şekilde yanında uyuyor oluyordu. Tully onu bir süre seyrettikten sonra yavaşça saçını okşuyordu.

İş hayatı hislerini köreltiyordu ama Tully işinden vazgeçmiyordu. Koruyucu ailelerin eğitim süresinin uzatılması için birimle savaşılmaya devam ediyordu. Kimse onu dinlemiyordu.

Lillian'ın itirazlarına rağmen Tully nisan ayında terfi etmişti. Bu doğru yönde bir adımdı. Alan, Joyce ve Sara artık ona rapor vermek zorundaydı. *Uzman Tully*, diye düşündü Kansas Üniversitesi'ndeki Jack'i hatırlayarak. *Uzman Tully*.

Arada bir de çabalarının karşılığını alıyordu. Ama çoğu zaman alamıyordu. İstismara uğradıkları ve ihmal edildikleri evden zorla alınan çocukların kendi anne babalarına dönmek istemeleri Tully'ye çok garip geliyordu. Evde durum ne kadar kötüyse çocukların oraya dönme arzusu o kadar fazla oluyordu. Tully'nin olağanüstü koruyucu aile bulma çabası çocuklar için bir şey ifade etmiyordu. Onların istediği, kendi anne babalarıydı.

Çocuklar genellikle anne babalarına dönüyorlardı, eğer anne babaları da onları isterse.

Tully'nin en iyi koruyucu ailelerinden biri, Diane ve Paul Shannon, iki yıldır kendileriyle yaşayan beş yaşındaki Christa'yı evlat edinmek istemişlerdi. Bu iki yıl zarfında Christa'nın anne babası ise kendisini bulma savaşı veriyordu. Evlat edinme konusunu görüşmek üzere Tully ilk kez Christa'nın anne babasıyla konuşmaya gittiğinde görüşmenin büyük bir bölümünde sessizce oturmuşlardı. Christa'yı ne kadar sevdiklerini, tek çocukları olduğunu, ona verebilecekleri ne kadar çok şeyleri olduğunu kısaca anlatmışlardı. Belli ki o anda ona verebilecekleri çok az şeyleri vardı.

Bu yüzden Christa, Bay ve Bayan Shannon'ın onu, Tully'ye Bay ve Bayan Mandolini'yi hatırlatan türde bir sevgi seliyle karşıladıkları bir evde yaşamaya gitmişti.

Şimdi, iki yıl sonra Christa'nın anne ve babası sonunda ne beklediklerini fark etmişlerdi. Hayatlarında neyin eksik olduğunu anlamışlardı. Yeni bir bebek istiyorlardı! Böylece Christa'nın annesi yeniden hamile kalmıştı ve küçük Christa'nın da gelip kendileriyle kalmasını istiyorlardı.

Tully, Christa'yı geri vermemek için dişini tırnağına takarak mücadele etmiş, ona durmadan Koruyucu Ev Bulma Kurumu'nun anne babalarının istediği çocuklar için ev bulmak değil, anne babasının "geçici olarak" bakamadığı çocuklara geçici evler bulmak olduğunu yineleyen Lillian'a, Bay Hillier'a, psikologlara karşı savaşıyordu. "Bu işte çok fazla 'geçici' var," demişti onlara.

Kuruma iki ay içinde yalnızca Christa'nın değil, küçük kardeşinin de mahkeme emriyle onlara geleceğini ve Bay ve Bayan Shannon'ın o zaman başka bir çocuk almış olabileceklerini söylüyordu.

Bütün çabası boşunaydı. Christa anne babasına geri döndü.

Ama Bay ve Bayan Shannon başka bir çocuğu almayı reddederek Christa'larının kendilerine geri dönmesini beklemeyi tercih etmişlerdi. Tully her ihtimale karşı onlara Gentle Shephard Evlat Edinme Kurumu'nun Christa için düzenleyeceği belgeleri hazırlamalarını tavsiye etmişti.

Diane ve Paul Shannon'ın fazla beklemeleri gerekmemiştir. Christa'nın kız kardeşi daha üç haftalıkken annesi yanıldığına, yalnızca Christa'yı geri almakta değil, kız kardeşini doğurmakta da çok aceleci davranıldığına karar vermişti.

“Hayattaki yerimi henüz bulamadım Bayan DeMarco,” demiştir kadın, Tully, Christa'yı ve bebeği almaya geldiğinde. “Ama bulmuşsunuz,” diye karşılık vermişti Tully bir kolunda bebeği, diğer eliyle Christa'nın elini tutarken. “Bulmuşsunuz.”

Tully bu işte herhangi birinin yüzünde büyük bir mutluluk ifadesi görebileceğini asla hayal edemezdi. Ama çocukları olmayan Diane ve Paul Shannon'ın Christa'yı ve bebeği kollarına aldıklarında bu mutluluğu görmüştü Tully.

Oradan uzaklaşırken, *ben yanlış bir isteyim*, diye düşünmüştü. *Gentle Shephard Kurumu'nda bir iş bulmalıyım. Onların hayattaki tek amacı olabildiğince çok insanı mutlu etmek. Benim işim ise mutsuzluk saçıyor. Üçüncü derece yanıklar için yara bandı dağıtıyorum. Aynı şey değil bu, öyle değil mi? Aynı şey değil.*

Tully yalnızdı ve Jack'i özlüyordu. Geceleri evde aynanın karşısına geçip göğüslerine ve karnına dokunuyordu. *On altı yaşındaykenki gibi görünmüyorum. Cebimde yüz dolarla duman altı bir barda ergenlik çağındaki Jack'e yaklaşır sürtündüğüm zamanki gibi görünmüyorum.*

Jennifer'in partisinde bana doğru eğilip beni tanıdığındaki gibi de görünmüyorum. Şu halime bir bak. Karnıma ve bacaklarıma bak, Boomer'dan sonra bir daha asla eski hallerine dönmediler. Göğüslerinin seksi göründüğünü itiraf etmeliydi ama artık sütyensiz

dolaşamıyordu. *Saçlarım uzun ve düz.* Tully'yi en fazla rahatsız eden şey, artık oksijenle açılmış sarı saçlı, siyah rimelli on altı yaşındaki o sıska kız gibi görünmemesiydi. Anne gibi görünüyordu artık.

Ne zaman Shokie'yi görse içi kötü duygularla dolup taşıyordu. Shokie'nin mavi gözleri, kırmızı dudakları, bir de oğlan doğurduktan sonra bile biçimini koruyan vücudu yüzünden ona kızılıyordu ama kızgınlığının en büyük nedeni lise son sınıfta olduğundan bile daha iyi görünmesiydi.

Zaman zaman Jack'le göz renklerinin aynı olduğunu, ikisinin de Pink Floyd'dan hoşlandığını, ikisinin de kürek çektiğini ve bir arkadaşlarıyla Shunga Park'ta softbol oynadıklarını hatırlıyordu. Ama bu bile Shokie'nin sarı saçlarına bakarken duyduğu kıskançlığı azaltmıyordu.

Dört ay boyunca Tully yetersizlikleri yüzünden kendi kendine işkence etti. Jack'in kırmızı tişörtünü, saçlarını, Vaquero Gölü'ne atlayışını hatırlayarak.

Haziranın ilk gününden itibaren Tully işi, Shokie'yi ve diğer her şeyi unutup Jack'in gelmesini beklemeye başladı.

Hayatında mağazasından ya da softbolundan hiç ayrılmayan Robin ise ona bu yıl tatile gitmek isteyip istemediğini soruyordu.

Tully şaşkına dönmüştü. Onca yıl içinde tatil yapmak istemediği tek yıl bu yıld.

"Kaliforniya'ya gitmeye ne dersin? Balayına hiç gitmedik, biliyorsun," demişti Robin.

"Biliyorum," diye karşılık vermişti Tully tereddütle. Biliyordu. Ama bu yıl umurunda değildi. Geçen yıl. Ondan önceki yıl. O zamanlar umurundaydı. Ama o zamanlar da Robin çok meşguldü ve Tully bundan hiç söz etmemişti bile. Bu yıl umurunda değildi. Robin'e teşekkür edip, "Belki gelecek yıl, ne dersin?" demişti.

"Ya, tabii," demişti Robin gazetesine geri dönerken. "Belki."

Tully bir an için onu seyrettikten sonra yanma gidip kucağına oturmuştu. "Robin DeMarco, gazeteni bir an için kenara koy." Acıdan kıvranıyordu.

Robin gazetesini elinden bırakmıştı. “Peki, ne yapacağım?” diye sordu ama elleri Tully’nin kot pantolonunun düğmelerini çözmeye başlamıştı bile.

Haziranın ikinci günü Robin geç saatte eve geldiğinde Tully’nin bezgin bir halde mutfak masasında oturmakta olduğunu gördü ve ona iyi olup olmadığını sordu.

“İyiyim,” dedi Tully solgun bir yüzle.

“Geç kaldığım için özür dilerim. Yoğun bir gündü.”

“Elbette. Ben iyiyim,” dedi Tully başını kaldırmadan.

“Eğer kendini iyi hissetmiyorsan yemek yapamazsın herhalde,” dedi Robin. Tully ona öyle bir bakış attı ki Robin gözlerini devirip pizza sipariş etti.

Artesi gün Tully hastalık izni alıp bütün günü tetikte geçirdi, ön bahçede her yaprak kıpırdadığında kapıya fırladı.

Millie kısık gözlerle Tully’yi inceliyor, öğle yemeğinde Hedda’ya bu evde hemşireye ihtiyacı olan tek kişinin Hedda olmadığını söylüyordu. Haziranın dördü, beşi ve altısı geçtiği halde Jack ortada yoktu.

Haziranın yedisi cumartesiye denk gelmişti ve Robin küçük Robin’i de alıp futbol oynamaya gitmişti. Tully bütün günü mutfak masasında ve arka bahçede geçirip hiçbir şey yapmadan bir duvardan ötekine gidip geldi. Ne yemek yemiş ne bir şey içmişti. Verandadaki salıncakta oturmayı düşünüyordu ama Jack gelirse onun öylece oturup hevesle onu beklediğini düşünmesini istemiyordu. Fakat Tully bütün günü salıncakta sallanarak geçirebilirdi çünkü Jack gelmemişti.

Robin eve çok geç saatte geldi. Onun kollarında uyumakta olan küçük Robin’le geldiğini gören Tully yatağa koşup gözlerini kapattı.

Pazar günü, yani haziranın sekizinde Tully beyaz desenli elbisesi ve beyaz güllerden oluşan buketiyle bacakları titreyerek St. Mark’s’a gitti. Angela oradaydı ama Jack yoktu.

Haziranın ilk sekiz günü Tully’nin yaptığı tek şey yedi yıldır Jennifer’ın mezarının başında duran sandalyeyi sürükleyip, Camaro’sunun ön koltuğuna koyup eve götürmek oldu. Beyaz gülleri mezar taşının yanına, yere atmıştı.

“Çok çabuk döndün,” dedi Robin, Tully'nin sandalyenin pasını temizlediği garaja girerken. Tully zorlukla duyulan bir ses çıkardı. “Tully, ne yapıyorsun?” diye sordu Robin onun yanına gelip.

“Öyle görünmüyor olabilir ama planör uçuruyorum,” dedi Tully acı dolu bir sesle. Başını kaldırdığı anda, arkasını dönüp eve girmeden önce Robin'in gözlerinde beliren soğuk bakışları gördü. *Robin bunu hak etmiyor,* diye düşündü pas temizleme işine dönerken. *Ama pek çok şeyi hak etmiyordu zaten.*

Bilmek istediğim, diye düşündü pas tutan yerlerin üstüne boşu boşuna tuz serpip limon sıkarken. *Bilmek istediğim şu, her yıl böyle mi olacak? Ocak ve haziran ile eylül ve aralık ayları arasında hayatım hep böyle mi olacak? Hem bu yıl gelmezse ne olacak? Hayatım böyle mi olacak o zaman?*

Haziranın dokuzuna kadar Tully'nin rüyaları Jack'siz hallerine geri dönmüştü. Neredeyse gün ağarana kadar uyumak istemiyor, penceresinde oturuyordu artık. Rüyalarının Jack'siz olmasını istemiyordu, onu öldürmeye çalışıyor olsa bile.

Çarşamba gününe kadar sakinleşmişti. Dört aydır yalnızca onu düşündükten, on bir gündür zil çaldığı anda kapıya koştuktan, mektuplarını kalite kontrol görevlilerinininkinden daha büyük bir dikkatle inceledikten sonra Tully fark etmişti ki Jack dönmüyordu. Dönmüyordu ve Tully bununla yaşamaya alışmaya hazırlanıyordu. Ama cuma gecesi uyumadan önce elini kalbine koyup sessizce dua etti: *Sevgili Tanrım, uyuduğum zaman lütfen orada olmasını sağla, lütfen yüzünü, kollarını ve ellerini görmeme izin ver. Lütfen.*

Tully cumartesi sabahı saat on bire gelmesine rağmen hâlâ yataktaydı. Saat dokuz gibi babasıyla futbol maçına gidecek olan Boomerang'ı giydirmek ve yulaf ezmesi ile sahanda yumurtadan oluşan kahvaltılarını hazırlamak için bir süreliğine kalkmıştı. Son dört aydır baba oğulun kahvaltıda yulaf ezmesi ve sahanda yumurtayı sevdiklerini fark etmişti. Yulaf ezmesi her zaman lapa, yumurta da çok akışkan oluyordu ama yine de hepsini yiyor, daha fazla istiyorlardı.

Onlar gittikten sonra Tully tekrar yatmıştı. Ne uykuda ne uyanıktı, gerçekliğin bilincine bir girip bir çıktığı o yorucu, iç karartıcı ruh hali içindeydi. Dışarıda garaj kapısının kapandığını duyunca yerinden

kıpırdamadı çünkü rüyasında bir arabanın kapısının kapandığını duyuyordu ve ses çok derinden, uzaklardan geliyordu.

Ama bahçenin yıllardır yağlanmayı bekleyen ön kapısının gıcır-tısını duyunca uyku mahmuru bir halde kalkıp Teksas Caddesi'ne açılan penceresinden dışarı baktı.

Jack.

İşte oradaydı, kapıyı arkasından kapatıyordu. Üzerinde beyaz bir şort ve mavi atlet vardı. Tully çığlık atmamak için dudaklarını sertçe ısırdı ama artık çok geçti. Nefesini içine çekince boğazından garip bir hırıltı çıkmıştı. Jack onu duyunca başını kaldırıp baktı.

"Tully Makker! Bu güzel cumartesi sabahı hâlâ yatakta olduğunu söyleme bana."

"Hişşşt!"

"Çok yüksek sesle mi konuşuyorum?" diye sordu Jack sesini alçaltarak. "Yoksa hâlâ yatakta olduğun için mi utanıyorsun?"

"Jaaack!"

"Jaaack!" diyerek onu taklit etti Jack, gülümsüyordu. "Eee, aşağıya gelip bana kapıyı açacak mısın, yoksa burada durup sana şiir mi okuyayım?"

Tully'nin ona söylemek istediği çok şey vardı çünkü hissettiği duygular sayısızdı ama ağzından bir tek, "Bilmem, şiir biliyor musun hiç?" sözleri çıktı.

"Hiç şiir biliyor muyum?! Ben, Jack Pendel, hiç şiir biliyor muyum? Hayır, elbette hayır. Hemen aşağıya gel."

Tully dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. "Jack, bekle, bir dakika otur lütfen, bana birkaç saniye ver, tamam mı?"

"Tamam," dedi Jack gözlerini ondan ayırmadan verandaya çıkarken.

"Ama üzerine bir şey giymeni tavsiye ederim."

Tully pencereden uzaklaşıp eliyle ağzını kapattı. Ama yine de dudakları titriyordu. Sessiz olmaya çalışarak yatağına çıktı, zıplamaya başladı.

Ne yapıyorum ben, diye düşündü. *Ne halt ediyorum ben,* diye geçirdi aklından yatağında dikilirken. *Çok mutluyum.*

Dişlerini hızla fırçaladıktan sonra yüzünü yıkadı, saçlarını taradı. Üzerine şeftali rengi bir şort ve ona uyan bir tişört geçirip merdivenlerden ikişer ikişer indi, çıplak ayaklarla kapıya koştu.

Kapıyı açıp verandaya çıktı. Jack ılık çalmayı bırakıp yerinden kalkmadan ona döndü. Son derece rahat, son derece doğaldı, her zamanki gibi yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Tully'nin ise tek yapabildiği iç çekip nefesini tutmaktı çünkü onun salıncağında oturup dudakları, dişleri, gri gözleri ve sarı saçlarıyla gülümseyen Jack Pendel, gerçek hayatta Tully'nin perişan hafızasında ve rüyalarında canlandığı her şeyden daha güzeldi.

"Vay canına Tully," dedi Jack yumuşak bir sesle. "Saçlarını taramışsın. Buna gerek yoktu."

"Aptallaşma," dedi Tully. "Ben saçlarımı her zaman tararım."

"Bu doğru değil. Geçen yıl taramamıştın. Yine bu zamanlarda bir cumartesi sabahı gelmiştim ve sen o zaman saçlarını taramamıştın."

"Öyle mi?" dedi Tully olabildiğince doğal davranmaya çalışarak. "Aynı zamanlarda mı gelmiştin? Ben iki hafta önce geldiğini sanıyordum."

Tully ona biraz daha yaklaşıp salıncağın kenarına oturdu. Jack tam yanında oturuyordu ve yerinden kııldamamıştı, Tully oturduğunda bile. Çıplak bacakları neredeyse birbirine değiyordu.

"Burada sık sık oturur musun?" diye sordu Jack. "İnanılmaz bir yer. Yaz sabahı havası. Hava harika kokuyor."

"Değil mi?" dedi Tully, onun neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri olmasa da.

"Eee, yeni bir şey var mı?" diye sordu Jack. "Bir bakalım. Hâlâ yürüyor musun işe?"

"Hâlâ Kaliforniya'da mı yaşıyorsun?" diye sordu Tully.

"Hayır, dört aydır Meksika'daydım. Sırt çantasıyla dolaştım."

Dört buçuk, diye düzeltmek istedi Tully. *Dört buçuk ay*. "Paran nasıl yetti buna?"

"Yalnızca seni öğle yemeğine çıkaracak kadar param kaldı."

"Paranı kendine sakla. Ben sana öğle yemeği hazırlarım."

Jack ona doğru hafifçe eğildi. Hafifçe. Ve Tully gergin bir şekilde geri çekildi. "Bana öğle yemeği hazırla, ben de evini boyayayım."

"Jack, sen ne dediğini bilmiyorsun. Daha benim yemeklerimi denemedin."

"İnan bana, Meksika'da yediklerimden sonra senin yemeklerin çok lezzetli gelecektir."

“Döneli ne kadar oldu?”

“Bu hafta ortasında döndüm,” dedi Jack. Belki Tully’nin yüz ifadesini gördüğü için, belki de kendi nedenleriyle ekledi: “Öğleden sonra uyumaktan ne kadar nefret ettiğini bildiğimden seni aramak için cumartesileri beklemeyi tercih ediyorum.”

Tully hafta ortası ne halde olduğunu unutmuştu bile.

Jack’i içeri davet edip ona Hedda’nın odasının dışında her yeri gösterdi.

Tekrar mutfağa döndüklerinde Jack düşünceli bir şekilde, “Tully,” dedi. “Sana bir şey soracağım. Alt katın yarısını bana göstermemek için büyük bir çaba harcadın. Bana palmiye ağaçlarını, mutfağı, arka bahçeyi gösterdin ama yemek odası olması gereken yeri göstermedin. Neden?”

“Annem orada,” diye karşılık verdi Tully.

“Aah,” dedi Jack başını sallayarak. “Bir an için eski deli karımı falan sakladığını sandım oraya.”

“Ben Bay Rochester değilim,” dedi Tully. “Ve sen de ne kadar yoksul olursan ol, Jane Eyre değilsin.”

“Ama sen Bay Rochester’a biraz benziyorsun,” dedi Jack yine ona doğru eğilerek.

Tully geriledi. “Nasıl yani?”

“Biraz onun gibisin. Pek iyi göremiyorsun.”

“Pek iyi göremiyor muyum?” dedi Tully öfkeyle. “Bu da ne demek oluyor? Jack, adam kördü!”

Jack kaşlarını kaldırdı. Tully sözlerine devam etmek üzereyken Hedda’nın sesini duydu. “Bana biraz izin verir misin lütfen?”

“Ancak ögle yemeğini salıncakta yersek.”

“Belki arka bahçede olabilir. Orası da güzel kokuyor,” dedi Tully annesine doğru giderken. Annesinin kapısını açınca, “Ne var?” diye parladı.

“Tully, evde biri mi var? Bir erkek sesi duyduğumu sandım.”

“Tamam, anne. Her şey kontrolüm altında.”

“Kim o Tully?”

“Kimse yok anne, televizyonu açmamı ister misin?” dedi Tully gidip televizyonu açarak.

“Hayır, bir şeyler yemeyi düşünüyordum. Tekerlekli sandalyeme oturmama yardım eder misin?”

Tully kulaklarına inanamayarak, gözlerini kırpmadan annesine baktı, sonunda, “Anne, daha yeni kahvaltı ettin,” dedi. “Sana kahveni ve yulaf ezmeni kendim getirdim. İkiye kadar da öğle yemeği yemezsin. Hiçbir zaman ikiden önce yemedin. Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Sana karnımın aç olduğunu söylüyorum Tully. Lütfen bana yardım et.”

Tully yumruklarını sıkarak yatağa yaklaştı. “Hayır, anne, sana yardım etmeyeceğim. Neden biraz televizyon seyretmiyorsun? Eğer istersen sana sandviç de getiririm ama şu anda kalkmana yardım etmeyeceğim, tamam mı?” Gerileyerek kapıya doğru gitti.

Hedda'nın gözleri kısıldı. “Kim var içeride? Ne saklıyorsun Tully? Neden utanıyorsun?”

“Senden anne,” dedi Tully kapıyı açıp dışarı çıkarken. “Senden utanıyorum.”

Mutfığa geri dönmeden önce birkaç dakika durup kendini toparlaması gerekti. Ama kontrolü elinden kaçıyordu. Vahşice, özgürce ortalıkta salınıyordu ve bu arada üçüncü gözü ona önündeki yazı gösteriyordu; Jack evi boyarken Hedda ve Hedda'nın hemşiresi ona arkadaşlık ediyordu. *Ah, ebedî dert kaynağı*, diye düşündü yavaşça mutfığa doğru giderken. Jack ve Tully öğleden sonranın kalanını arka bahçede geçirdiler.

Saat dört buçukta Tully onu arabasına kadar geçirdi.

“Kocan bugünlerde eve kaçta geliyor?”

“Yazın mı? Geç. Bazen kardeşinin evinde kalıyor.”

“Neden sen de onunla gitmiyorsun? Cumartesi geceleri yalnız kalman bana doğru gelmiyor.”

“Ben aldırmiyorum,” dedi Tully hemen. “Ne zaman işe başlayabilirsin?”

“Pazartesi,” dedi Jack. “Öğle yemeği için teşekkürler.”

“Pazartesi,” diye tekrarladı Tully zayıf bir sesle. “Harika. Ne kadar sürer sence?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Jack ona bakarak. “İşim bitene kadar. Belki üç hafta falan sürer. Yarın kiliseye gidiyor musun?”

Tully başını salladı.

“Ah, aklıma gelmişken,” dedi Jack, “sandalye gitmiş.”

“Biliyorum. Onu ben aldım.” Tully biraz düşündü. “Bana yalnızca birkaç gün önce geldiğini söylemiştin.”

“Öyle. Birkaç gün önce geldim,” diye açıkladı Jack.

Tully ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı. “Sandalyenin pasını temizlemeye çalışıyordum. Tuz ve limonla.”

Jack bir kahkaha attı. “Tully, çok komiksin. Tuz ve limon ancak küçük pas lekelerini çıkarır. O sandalyede paslı olmayan tek bir nokta bile olduğunu sanmıyorum. Pas üzerine iyice yerleşti ve öyle de kalacak. Ne yaptın sandalyeyi?”

“Onu spreylle boyadım.”

“Sen? Boya mı yaptın? Kendi başına mı? Bu çok güzel.”

Tully onu dirseğiyle dürttü. “Dalga geçmeyi kes.”

“Tamam, kesiyorum,” dedi Jack ciddi bir ifadeyle. “Neden aldın sandalyeyi?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Tully. “Ona kimse oturmuyor artık.”

Jack gülümseyerek uzanıp Tully’nin yanağına dokundu. “Eh, bu çok güzel bir haber Tully Makker. Gerçekten güzel bir haber.”

O gece saat on birde Robin hâlâ eve gelmemişti. Tully, Bruce’u aramayı düşündü ama kendini tuttu. O hiçbir zaman Robin’in orada olup olmadığını anlamak için onun kardeşini aramazdı. En azından son birkaç yıldır yapmıyordu bunu. Robin bazen Bruce’la, bazen Stevie’yle oluyordu. Ara sıra üç kardeş bilardo oynamak ya da bir macera filmi seyretmek için birlikte dışarı çıkardı. Tully’nin tek kaygısı Boomerang’dı ama Linda’nın yanındayken Boomer’ın emin ellerde olduğunu biliyordu. *Fakat Robin ve Boomerang çiftlikten yola çıkmış ve kaza geçirmiş olabilirler*, diye düşündü annesinin kapısının önüne çömelirken. Robin deli gibi araba kullanırdı. O ve Boomerang birkaç takla atıp uçuşuma yuvarlanmış olabilir. Tully sırtını duvara dayayıp bacaklarını karnına doğru çekerek oturdu. İkisi de yolun kenarında yatıyor olabilir, araba ters dönmüş olabilir, ikisi de yanmış olabilir, ikisi de ölmüş olabilir. *Kötü bir rüya gibi*, diye düşündü ve ürpererek istavroz çıkardı. *Böyle düşündüğüm*

için Tanrı beni cezalandıracak. Ama yine de... derinlerde bir yerde... bir ses yankılanıyordu. Ne kadar kolay, ne kadar temiz.

En üstteki düşünce katmanını temizlemek için yeniden istavroz çıkaran Tully, annesinin odasının kapısının önünde oturup onunla ne yapacağını düşünmeye çalıştı. O küçükken her şey çok basitti. *Annenin yolundan çekil ve bol bol dua et. Yemek hazırla, temizlik yap, işleri hallet. Onu bekle.* Eh, Tully bunları yeterince yaptığını düşünüyordu. O artık yirmi beş yaşındaydı ve hâlâ annesinin başını bekliyordu.

Hayır, annem beni bekliyor. Bir kez daha kontrol edemeyeceğim bir ŞEY haline gelmeyi bekliyor.

Tully ergenlik çağındayken bir şeyi çok istemişti, dansa gitmesine ve küvette oturmasına neden olan bir şeyi. Sonra dans etmeyi bıraktınca buralardan gitmek istemişti. *Jennifer'la* gitmek. Ardından kendi başına gitmek istemişti. Ve sonra tarifsiz bir şekilde, anlatılmaz bir şekilde yalnızca... istemişti.

Şimdi bir kez daha şiddetli bir istek duyuyordu ve bu şiddetli isteğinin bir adı vardı: Jack Pendel. Bu kez isteğini karşılamak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Yine Robin aklına geldi. Tully yıllarca Robin'in bir şekilde... kendisine borçlu olduğunu düşünmüştü. Jack'in onu öpmesi için acı çektiği geçen ocak ayından beri Robin'in kendisine giderek daha fazla borçlandığını düşünüyordu. Robin'in ona *Jack Pendel'i borçlu olduğunu* düşünüyordu. Jack, Tully'ye istemediği bir hayatı verdiği için Robin'in ödediği bedel olacaktı.

O akşam daha erken saatlerde Tully, Lena teyzesini aramış ve Hedda'yı kardeşçe bir ziyaret için bir süreliğine yanına kabul edip edemeyeceğini sormuştu. Lena teyzesi ona Grove'daki evin çok küçük olduğunu ve kocasının evde başka birinin olmasından hoşlanmayacağını söylemişti. "Üstelik, Tully, o senin annen."

"Borcumu ödemedim mi daha?" diye sormuştu Tully mahzun bir sesle. "Ve yalnızca bir süreliğine. Yaz boyunca sende kalacak." Yazdan ötesini düşünmüyordu.

"Tully, baban ikinizi terk ettikten sonra annen sana on yıl baktı. Bu onun için çok zordu. Bütün o süre boyunca seni bırakmak istedi ama bunu yapamadı. Bunun senin için bir anlamı yok mu?"

Hedda'nın ona tek başına baktığı o yıllar Tully'nin boğazına bir kılçık gibi takılmıştı.

"On bir yıl," diye düzeltip telefonu kapattı Tully. "On bir yıl," diye tekrarladı Hedda'nın kapısının önüne otururken.

Beni bırakacaktı. Beni bırakacaktı. Bunu istedi ama yapmadı. Annem beni bırakmadan on sekiz yıl baktı bana. Beni bırakmadan. Eh, bu da bir şeydir. Zorlukla yutkundu ama tükürüğü boğazındaki kılçıklar yüzünden aşağıya inmiyordu. Karanlık evde annesinin yatak odasının kapısının önünde otururken başka şeyler düşünmeye çalıştı. Ama ölü bir balık gibi kıyıya çarpan tek bir şey vardı.

Bu sessiz evde bir tek o ve ben varız.

Onu öldürmek ne kadar kolay olurdu.

Şu anda evde benden ve annemden başka kimse yokken kapısını açıp içeri girmek ne kadar kolay olurdu. O uyuyan yığına bakıp bir yastık almak, yanına gidip uyuyan yüzüne, kapalı gözlerine bakmak, yastığı on sekiz yıl boyunca bana bakan başına bastırmak. Ne kadar kolay ve acımasızca. Yastığı yüzüne koyup bastır. Sağ eli hariç vücudunu oynatamıyor. Yastığı yüzünde tutmaya devam edip biraz daha bastır. Başını oynatır ama ben yastığı biraz daha bastırırım. Elini oynatmaya çalışır ama üzerine otururum. Biraz daha bastırırım, başını oynatmaya çalışır ama oynatamaz. Bağışakları boşalır. İğrenç bir koku yayılır etrafa. Ama her günkü kokusundan daha berbat olamaz. Vücudu kasılır, kasılır, kasılır, sarsılır, titrer ve sonra... durur. Başını çevirmeye çalışmaz artık. Elleri gevşer. Emin olmak için yastığı birkaç saniye daha bastırırım. Ne olur ne olmaz diye. Sonra yüzünü görmek için yastığı çekerim. Son kez nefes almak için açılmış olan ağzını kapatırım. Göz kapaklarını da. Yataktan inerim. Örtüleri düzeltirim. Eline dokunurum. Hâlâ sıcaktır. Sonra yastığı tekrar koltuğun üstüne koyarım. Bana on sekiz yıl boyunca bakan o yüze bir kez daha bakarım. Sonra yutkunurum. Kolayca yutkunurum. Ve oradan çıkarım... öylece.

Tully ellerini açıp avuçlarını birbirine değdirdi. Tamamen kuruydular. Bu kadar kolay olabilir miydi? Ayağa kalkıp annesinin odasının kapısını açtı. Hedda yatakta yatıyordu, gözleri kapalıydı, kıpırdamıyordu. Belli belirsiz nefes alıyordu. Yastık Tully'nin Hedda'ya kitap okurken oturduğu koltukta duruyordu. Ona biraz daha yaklaşarak,

evet, diye düşündü, evet. O kadar kolay. Bütün hayatım önümdeki bu yatakta yatıyor, ne büyük bir rahatlama, ne büyük bir gevşeme olacak, git, devam et, yastığı al ve...

“Evi boyat,” dedi Robin. O gece döndüğünde Tully’yi Hedda’nın kapısının önünde uyurken bulmuştu. “Boyatıp boyatmaman umurumda değil.”

Tully uyku mahmurluğuyla, “Bu konuyu birkaç yıldır düşünüyörüz,” dedi.

“Ben hiç düşünmedim,” diye karşılık verdi Robin.

“Ben annemi düşünüyorum,” dedi Tully yataktan çıkmadan.

“Ne?” dedi Robin yorgun bir sesle. “Annenin evi boyatmana engel olacağını mı düşünüyorsun?”

Tully birdenbire Robin’in her an aklından geçenleri okumasından sıkılarak, “Kes şunu Robin. Artık onun yanında olamam,” dedi.

“Artık mı?”

“Kendime güvenmiyorum Robin,” diye fısıldadı. “Ölmesini istiyorum.”

“Ölürse kendini nasıl hissedeceksin Tully?”

“Rahatlamış.”

Robin açık pencerenin önündeki beyaz perdelerin uçuşmasını seyrederken Marlboro’sunu bitirdi ve sessizce, “Peki, biz ölürsek ne hissedersin Tully? Yine rahatladığını mı?” diye sordu.

Tully onun aklından geçenleri okumasından bıkmış usanmıştı artık. “Ah, saçmalama!” diye patladı.

Tully’nin pazartesi günü çalışması gerekiyordu ama aklı bütün gün Jack’in boyamakta olduğu Teksas Caddesi bin beş yüz bir numaradaydı! Sonraki iki hafta boyunca da aklı Teksas Caddesi bin beş yüz bir numarada kaldı.

Öğle yemekleri için koşarak eve gidiyordu. Ona yemek hazırlamak, işe geri dönmeden önce onunla yarım saat geçirebilmek için telaşla eve geliyordu.

Bazen öğleden sonra eve uğrayıp mutlulukla onu seyrediyordu. Merdivene tırmanışını, sıvayı kazıyan kollarını seyrediyordu. Rüyalarında altındaki sandalyeyi çeken kollarını. Bazen saat üç ya da dörtte ona, “Yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye soruyordu.

Eğer Jack bu teklifi kabul ederse yürüyüşe çıkıyorlardı. Çıkamaz sokağın sonuna kadar gidip metal korkulukların üstüne tırmanıyor, ormanın içinden geçip birkaç hendek aşılıyor, devrilmiş ağaç kütüklerinin üstünden geçip Shunga Park'a çıkıyorlardı. Beyzbol sahasının etrafında yürüyor, tribünlere çıkıp iniyor ve sonra eve dönüyorlardı. Bazen, çok sık olmasa da tribünlerde oturuyorlardı.

Tully, Boomerang'ı akşam saat beş buçuk ya da altı gibi alıyordu ve onlar eve gelene kadar Jack gitmiş oluyordu. Robin saat sekizde eve geliyordu ve haziranın birinde yemek pişirmeyi bırakan Tully, Robin'in Millie'nin pişirdiği yemekleri yiyişini seyrediyordu. Bazen o da onunla birlikte yemek yiyor ama çoğunlukla onu seyrediyordu. İsteddiği şekilde olmasa da Jack'i her gün görebiliyordu.

Haziranın son haftasında Tully, Psikolog Doktor Connelly'nin Bay ve Bayan Slattery'yle yaptığı danışmanlık seansına katıldı. Bu tür toplantılara çok nadir katılmıyordu ama bu toplantıya katılması biraz olağan dışıydı.

Orada olmak istemiyordu çünkü öğle yemeğini kaçıırıyordu. Ayrıca Bay ve Bayan Slattery'ye katlanamıyordu. Tully bu çiftle altı ay önce tanışmış, Lillian'a çiftin üç çocuklarının vesayetinin kalıcı olarak mahkemeye verilmesini ve çocukların evlatlık verilmelerini önermişti. Bu öneri reddedilmişti. Lillian bakım altına alınan çocukların kalıcı olarak mahkemenin vesayetine geçmelerinden hoşlanmıyordu. Kendi raporunda Bay ve Bayan Slattery'nin danışmanlık yardımıyla "aşırı disiplin" sorunlarının kolayca üstesinden gelip çocukları için dengeli bir hale gelebileceklerinden emin olduğunu belirtmişti. Bu aile Tully'yi dehşete düşürüyordu. Bay ve Bayan Slattery'nin altı yıllık yoğun, aşırı disiplin geçmişiydi. Ortanca kızları hastanede doğmuş ve hemşire tarafından biberondan süt içmeyi reddettiği için iki günlük kızının yüzüne tokat atarken yakalanan Bayan Slattery'den derhâl alınmıştı. Üçüncü hamileliğinde Bayan Slattery kendi deyimiyle burnunu her şeye sokan hemşirelerle daha fazla uğraşmak istemediğini belirtmiş ve oğlunu evinde doğurmuştu.

Bir ay kadar sonra en büyük oğulları Jason polis çağırmıştı. Jason'ın öğrendiği ilk üç numara 911'di. Polisin, Bay Slattery'nin eseri olan, karısının kırık burnu ve çocuklarının yara bere içindeki

sırtları karşısında çocukları yedinci kez onların elinden almaktan başka çaresi kalmamıştı. Bayan Slattery de evden ayrılmak isterse onu da alabilirlerdi.

Bu birkaç yıl önce olmuştu. Altı yıl önce Slatteryler çocuklarını geri istemişlerdi. Tully raporunda ne danışmanlık seanslarının, ne izleme seanslarının, ne koruyucu aile eğitimlerinin Bay ve Bayan Slattery'ye bir yararının olduğunu ve olacağını belirtmişti. Çocukları için orta derecede güvenli hale bile gelmeyeceklerdi.

Robert Slattery'nin Salina'da evlenip çocuk sahibi olmadan önce bile kabarık bir sabıka kaydı vardı. Saldırı, ağır saldırı, birinci derece dayak, kötü davranış, huzuru bozma, yasa dışı yollara başvurma vs. Ama suçluların bile evlenip çocuk sahibi olma, iyi bir koca ve sevgi dolu bir baba olma izni vardı. Hayatı boyunca Salina'da yaşamış olan Bayan Slattery, kızlık soyadıyla Bayan Cooley ise küçük kasabada az sayıdaki eğlence hizmetlerinden birini sağlıyordu. Ona yolu düşen erkeklere kıyasla Robert Slattery cennetten çıkmış gibiydi. Ama Salina'da Bayan Cooley'yi çok fazla erkek tanıyordu, bu yüzden yeni evliler yeni bir hayat kurmak ve çalışmak için Topeka'ya gelmişlerdi. Yeni hayatlarını orada kuracaklardı ama çok az becerisi olan bir kadın ve ondan daha az becerisi olan bir erkek için Topeka'da çok fazla iş imkânı yoktu. Bay Slattery sözleşmeli tuğla işçisi, bulaşıkçı ve çiftçi olarak çalışmıştı. Sonunda Kaliforniya Caddesi'ne bağlı 28. ve 29. caddelerin kesiştiği dar ara sokaktaki yıkık dökük bir eve yerleşmişlerdi. Ne yazık ki gece boyunca ettikleri kavgalar komşuları çok rahatsız etmişti. Jason'ın doğumundan sonra Slatteryler birbirinden uzakta ve daha az sayıda evin bulunduğu bir yer olan Belhaze'e taşınmışlardı. Küçük Jason'ın gece geç saatlerde dış dünyayla olan tek bağlantısı telefonu.

Bay Slattery'nin kayıtlarını inceleyen Tully, Lillian'a onun şiddet düşkününü pis bir domuz olmasının belki de yapısından kaynaklandığı söylemişti.

Lillian ona katılmamış ve birkaç hararetli söz sarf etmişti. Sonunda Tully geri çekilmek zorunda kalmıştı çünkü Lillian geri adım atmıyordu. "Eğer çabalarlarsa insanlar değişirler, özellikle de anne ve babalar." Bu, Lillian'ın klasik savunmasıydı.

"Bob Slattery'nin çocukluğu kötü geçmiş ve..."

“Kimin geçmedi ki?” diye karşılık vermişti Tully.

“İstismarın olduğu parçalanmış bir aileden geliyor,” diye devam etmişti Lillian.

“Kim gelmiyor ki?”

“Eh, eğer onu anlıyorsan ona karşı biraz daha anlayışlı olabilirsin.”

“Hayır, Lillian,” demişti Tully. “Onu anladığım için ona karşı *daha* az anlayışlı olmalıyım.”

“İkinci bir şansı hak ediyor.”

“Sekizinci şansı hak ediyor mu? Çocuklar eve yedi kez geri gönderilmediler mi?”

“Yeter Tully,” demişti Lillian. “Bob Slattey için altı aylık gözlem isteyeceğim.”

Tully’nin verdiği tek cevap, Slatteyler ve herhangi biri arasında gerçekleşecek olan danışmanlık seanslarına katılmayacağıydı. Bu altı ay önce olmuştu ve şimdi altı aylık gözlem süresi sona ermişti. Slatteyler yine çocuklarını geri almak için gelmişlerdi. Tully bu vakayı üstlenmeyi reddediyordu. “Çok meşgulüm,” demişti dişlerini sıkarak. “Joyce üstlensin. Geçen gün çocuklarından biri hiç iz bırakmadan kaçtı. Joyce’un vakti var. Bu vakayla o ilgilenabilir.”

Ama Lillian onlarla Tully’nin ilgilenmesi konusunda ısrar ediyor, Tully diretiyordu. Bunun üzerine Lillian ondan en azından danışmanlık seansına katılmasını istemişti. Ama Tully bunu da reddetmişti.

“Bir şans ver Tully,” diye onu ikna etmeye çalışmıştı Lillian. “Onlara bir şans ver.”

Sonunda Tully’nin kendisiyle birlikte değerlendirme seansına katılması konusunda ısrar etmiş, Tully de onu dinlemek zorunda kalmıştı.

Tully toplantıda kollarını göğsünde kavuşturmuş halde oturuyordu. Zaman zaman gözlerini deviriyor, zaman zaman da gözlerini kısarak Slatteylerle bakıyordu. Arada bir soru soruyor, sonra yine sessizliğe gömülüyordu. Lillian’ın Slatteylerle konuşma tarzına, onları tatlı sözlerle ikna etmeye çalışmasına, analiz edişine, gösterdikleri *değişime* ve çocuklarına duydukları sevgiye dair sıcak sözler söyleyişine bakan Tully, Slatteylerin Lillian’ın akrabası olduklarına yemin edebilirdi. “Tully, toplantımız sona erdi. Ekleme istediğin bir şey var mı?” diye sordu Doktor Connelly.

"Ekleme ki? Hayır," dedi Tully.

"Çocuklara koruyucu evde iyi bakıldığını düşünüyor musun?"

"Kesinlikle," dedi Tully. "O kadar ki, bu aile bildiğiniz gibi üç çocuğu da evlat edinmek istiyor. Devletin bu koruyucu aileyi kaybetmesi üzücü olabilir."

"Onlar benim çocuklarım!" dedi Bayan Slattery ağlayarak. "Onları geri istiyorum! Onları asla bir başkasına bırakmam."

Tully, Lillian'ı, Slatteryleri, Doktor Connelly'yi inceleyip sesindeki nefreti gizlemeye çalışarak olabildiğince yavaş ve sabırlı bir şekilde konuştu: "Doktor Connelly, çocuklar çok mutlu. Hem de hiç olmadıkları kadar. Son altı yılda dokuz koruyucu aile değiştirdikten sonra sonunda hoşlarına giden iyi bir aileleri oldu. Çocukların koruyucu aileye tamamen alışmaları için biraz daha uzun bir süre gerektiğini söylerken hepimiz adına konuşmuş olurum herhalde. Ayrıca Bay ve Bayan Slattery'ye de biraz daha zaman vermiş oluruz."

"Onlara vermek istediğim son şey biraz daha zaman," dedi Bay Slattery. Saçları seyreli, göbeğini saklayamayan bir gömlek giymiş, hırpani bir adamdı. "Çocukların gerçek anne ve babasına dönmelelerinin kötü bir yanı yok."

Tully kontrolünü kaybetmemeye çalışarak parmak eklemlerini çatırdatıyordu. Bay Slattery'den nefret ediyordu. Destek için Lillian'a baktı. Ama Lillian adama şefkatle bakıyordu.

"Biraz daha zaman," dedi Tully ölçülü bir sesle. "Tek istediğim bu. Sizin kayda değer olduğundan kuşku duymadığım gelişiminizi değerlendirmeden önce biraz daha zaman istiyorum Bay ve Bayan Slattery. Çocuklar için en iyisi budur. Onları pazar günleri ziyaret edebilirsiniz. Çocuklarını evlatlık vermek istemiyorsanız, tamam. Altı ay daha koruyucu evde kalmalarını öneriyorum, bu süre zarfında da biz..."

"Çocuklarımdan adi, iğrenç, ırkçı bir evde kalmasını istemiyorum!" diyerek Tully'nin sözünü kesti Bay Slattery. "Ait oldukları yerde olmalarını istiyorum! Bizimle olmalarını istiyorum!"

Tully koltuğunun kenarlarını sıktı. Lillian'a bakmak istemiyordu artık. Ter içinde kalan Doktor Connelly de Tully'ye sessizliğiyle yardım ediyordu. "Bay Slattery, bunu istediğinizden eminim," dedi Tully. "Onları çok sevdiğinizden eminim. Ama bu çocuklar hiç iyi muamele

görmemişler. Acele etmemeliyiz. Onları çok özlediğinizi biliyor ve bunu takdir ediyorum. Ama önce çocukları düşünmeliyiz.”

“Ben de önce onları düşünüyorum!” dedi Bay Slaterry öfkeyle. “Onlara kötü davranmadık! Biz onlara disiplin verdik!”

Ah, işte. Tanrı'ya şükür. Ona o koca ağzını açması için yeterince zaman verildiğinde hata yapacağını biliyordum ve işte yaptı. Teşekkür ederim Tanrım.

Tully kaşlarını kaldırıp imalı bir şekilde Lillian'a baktı. Lillian'ın bakışları yerdeydi. Doktor Connelly'ye döndü, o da ter içindeydi.

“Doktor Connelly?” dedi Tully.

Doktor boğazını temizledi. “Şey, Bay Slaterry... Affedersiniz ama, şey... çocukların kötü muamele gördükleri konusunda kuşku yok sanırım. Şey... bence önümüzdeki soru tekrar kötü muamele görüp görmeyecekleri.”

“Size söz verdik,” dedi Bayan Slaterry gözyaşları içinde. “Tekrar kötü muamele görmeyecekler.”

Bay Slaterry karısına havlar gibi, “Kapa çeneni!” dedi. Karısı çenesini kapattı. Ama Tully onun neden korktuğunu merak ediyordu. O da her yönden kocasına benziyordu. *Çocukların neden korktuklarını biliyorum ama o neden korkuyor?*

Lillian, Tully'ye azarlarçasına baktı. “Ben şahsen,” dedi Tully'ye küstah ve soğuk bir şekilde bakarak, “Bay ve Bayan Slaterry'nin bundan sonra uygunsuz davranışta bulunmayacağından eminim. Bu toplantıya girdikten sonra bundan kesinlikle emin oldum. Çocukların anne ve babalarına ihtiyaçları var. Evlerine dönmelerini öneriyorum.”

Tully şaşkın bakışlarını psikoloğa çevirdi. Adam boğazını temizleyip alnını siliyordu. “Şey, Lillian, ben... şey, bu konuyu biraz daha konuşsak?”

“Teşekkürler Doktor Connelly,” dedi Lillian ayağa kalkarken. “Hepsi bu kadar.”

Herkes ayağa kalktı ama Tully ayakta zor duruyordu. Bay Slaterry ona gülüp, “Onları disipline soktuk Bayan DeMarco, hepsi bu,” dedi. “Siz hiç disipline sokulmadınız mı? Kendi çocuğunuzu disipline sokmuyor musunuz?” dediği sırada Doktor Connelly'nin yanındaki masanın arkasında duruyordu Tully.

Derin bir nefes aldı ama artık çok geçti. Kırmızı sis âdeta gece gibi her yerini kaplamıştı bile.

“Evet, çocuğumu disipline soktuğumdan eminim Bay Slattery,” dedi dişlerini sıkarak. “Ama hiçbir zaman kızgın ütüyle değil. Perde kornişiyle değil. Ve asla oğlumun ağzına tabanca sokup ona ya özür dileyeceğini ya da beyninin ağzından dışarı çıkacağını söyleyerek değil, seni ŞİŞKO PİSLİK.”

Doktor Connelly'nin rengi soldu, Lillian gülümsedi ve Bay Slattery bir nara atarak masanın üstünden Tully'ye doğru atıldı. Tully hemen geri çekildi ama adamın koca gövdesinin masanın üstünden kayıp kendisine çarpmasına engel olamadı. İri ellerinin boğazına yapışmasına engel olamadığı gibi.

Elli yaşındaki kır saçlı Doktor Connelly yutkunarak telaşla Tully ve Bay Slattery'nin yanından geçip kapıya koştu. “Polis! Biri polis çağırsın!”

Lillian geri çekilmiş, büyülenmişçesine onları seyreliyordu. Bayan Slattery yalnızca sızlanıyordu. “Sakin ol Bobby, sakın, sakın.” Sandalyesinden bile kalkmamıştı. Bay Slattery güçlüydü ve yüz otuz kiloluk bedeni Tully'ye çarptığında Tully'nin başını duvara vurmaya neden olmuştu. Adam ne boğazını sıkın ellerini gevşetiyor ne de bağırmaı kesiyordu. “Seni kaltak, seni hastalıklı, çirkin kaltak! Seni öldüreceğim! Beynini ezeceğim senin!” Ve Tully'nin başını bir kez daha duvara çarptı. Ardından bir kez daha.

Tully ağzı açık bir şekilde kalakalmış, nefes almak için çırpınıyordu. Etrafı bulanık görüyor ve korkunç bir acı hissediyordu. Bu arada her nasılsa dizini yukarı kaldırmayı başarıp Bay Slattery'nin testislerine bir tekme indirdi.

Adam acıyla haykırıp Tully'yi bıraktı. Tully öksürerek, nefes almak için çabalayarak yana doğru sendeledi. Ama her taraf hâlâ kırmızı sisle kaphydı. Bay Slattery iki büküm olmuş halde iki eliyle testislerini tutarken Tully masadan ofisin tel zımbasını alıp adamın yüzüne indirdi.

Bayan Slattery kocasının darbenin etkisiyle yana kayıp yere düştüğünü görünce bir çığlık atarak ayağa fırladı. Güvenlik görevlileri o sırada geldi ama olay sona ermişti.

Stormont-Vail'de Tully'nin başının arkasına altı dikiş atılmıştı. Robin telaşla içeri daldığında Tully iki saattir başı dönerek ve bandajlar içinde acil serviste yatıyordu.

"Robin," dedi. "Burada ne işin var?" Ama o sırada Jack'in Teksas Caddesi'nde ne yaptığını düşünüyordu. Öğle yemeğini kaçırmıştı. *Kahretsin.*

"Ofisinden tuhaf bir telefon aldım. Alan'dan."

"Ah, öyle mi? Ne dedi sana?"

"Yaralandığını söyledi. Paniğe kapıldım," dedi Robin eğilip Tully'nin bandajlı başını öperken. "Durumu ne kadar kötü, diye sordum. Alan bana senin iyileşeceğini ama adamın durumunun daha kötü olduğunu söyledi," dedi bu sefer de gözlerini öperek.

Tully olanları yarı gülerek Robin'e anlattı.

"Ah, Tully," dedi Robin, Tully sözlerini bitirdiğinde. "O adam lanet olası bir serseriymiş. Bunu neden yaptın?"

Tully yüzünü çevirdi. "Kendimi kaybettim. Onu görmeye dayanamıyordum artık."

"Eh, şimdi ona *dava açmamız gerekiyor.*"

Dava açmak mı? Tully'nin hiç aklına gelmemişti bu. Birileri ona her vurduğunda dava açtığını hayal etti. Hayatının büyük bir bölümünü mahkemelerde geçirirdi herhalde.

"Biz değil Robin. Ben. Ve ben de bunu istemiyorum."

"O zaman iyileşince duruma bakarız."

"Hiçbir zaman dava açmayacağım," diyerek konuya açıklık getirdi Tully.

"Ama Tully, neden? Hapse girmesi gerek."

"Hapse girmeyecek Robin. Daha önce kırdığı elli kafa yüzünden hapse girmede. Belki bir iki günlüğüne girer. Hayır. Tamam mı?"

"Bence ona dava açmalısın Tully."

"Robin, neden gidip bize yiyecek bir şeyler getirmiyorsun? Tamam mı? Belki bu konuyu başka bir zaman konuşuruz."

Robin gidip bir saat sonra yiyecek bir şeyler ve Boomerang'la geri geldi. Küçük Robin annesinin üstüne çıktı, Tully onun saçlarını okşayıp parmaklarıyla oynadı.

"Seni bu meseleyle ilgili olarak tatmin etmesi gereken tek şeyin o..." Robin, Boomerang'a bakarak kelimeyi harf harf söyledi, "...p-i-ç-e

yaptığın şey olduğunu düşünüyorum. Eminim şu an onu bu öldürüyordur. Yalnızca yenilmekle kalmadı, üstelik bir kadına yenildi.”

“Bu bir şey değil,” dedi Tully. “Karısını gördün mü? Zaman zaman bir kadına yenilmeye alışkın olmalı.”

“Ne?” dedi Robin. “Ben onun karısını, karısının da çocukları dövdüğünü sanıyordum.”

“Hayır, pek öyle değil. Birbirlerini dövüyorlar, arkasından da birlikte çocukları dövüyorlar.”

Robin, Tully'ye Bay Slattery'nin testislerinden birinin yırtıldığı, çenesinin kırıldığını ve ameliyat edilmesi gerektiğini söyledi. “Çenesini kırmak için ona ne kadar sert bir şekilde vurmuş olman gerektiğini biliyor musun? Bu konuda bir fikrin var mı? Ayrıca arka dişlerinden üçü düşmüş.”

“Bütün bunların boşa gitmemesine sevindim,” dedi Tully. “Belki Bay Hillier çocukları o adama geri vermeden önce biraz daha düşünür.”

“Kimse o pislige ölü tavuğunu bile geri vermez,” dedi Robin.

“Lillian verir,” diye karşılık verdi Tully.

Robin onun saçlarını okşadı. “Bu boktan işe ihtiyacın yok Tully,” dedi sessizce. “Neden işi bırakmıyorsun?”

Boomerang başını kaldırdı. “Aaaa! Babam ayıp bir şey söyledi!”

“Baban özür diliyor!” dedi Robin ve Tully aynı anda.

Robin ve Boomerang orada bir süre daha kaldılar. Boomerang annesinin onlarla birlikte gelmesini istiyordu. Robin ona annesinin başında hafif bir şişlik olduğunu ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gece orada kalması gerektiğini açıkladı.

Boomerang hastanede annesiyle birlikte kalmak istedi. Sessizce ayrılmasını sağlamak büyük çaba gerektirmişti.

Onlar gittikten sonra Tully, Bay Slattery'nin, boğazına yapışan ellerinin bıraktığı histen kurtulmak için televizyonu açtı.

Tully, başını kapıdan içeri uzatıp, “Kuzeniniz burada,” diyen hemşirenin yumuşak sesiyle uyandı.

Uyku mahmuru bir halde, “Ama benim kuzenim yok ki,” diye mırıldanırken, Jack, gözlerini bir an olsun onun göğsünden ayırmayan hemşirenin yanından geçti.

“Kuzen!” dedi Jack gülümseyip Tully’ye doğru giderken. “Nasıl böyle bir şey söylersin? Çocukken nasıl oynadığımızı unuttun mu?”

Tully gülümsedi. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. “Çocukken oynadığımızı nasıl unutabilirim kuzen?”

“Yalnızca birkaç dakika lütfen,” dedi hemşire. “Yoksa başım derde girer, tamam mı Jack?”

Hemşire odadan çıktıktan sonra, “*Tamam mı Jack?*” diyerek onu taklit etti Tully. “Bu da ne demek oluyor?”

Jack, Tully’nin yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. “Ne oldu sana Tully?” diye sordu ciddi bir şekilde.

“İnanmayacaksın. Tepeye tırmanırken yuvarlanıp bir hendeğe düştüm. Ama şimdi iyiyim.” *Artık iyiyim Jack.*

“Ne oldu sana Tully?” diye tekrarladı Jack.

“Bir adam beni öldürmeye çalıştı ama ona izin vermedim,” dedi Tully şakacı bir tavırla.

“İzin vereceğini düşünmezdim zaten. Fakat seni öldürmeyi istemesine neden olacak ne yaptın?”

“Ona şey dedim: Şişko... şey... pislik.”

Jack güldü. “Ah, bu yeterli.” Yatağın kenarına oturdu.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedi Tully.

“Şey, biraz endişelendim. Sonra Robin, Millie’yi aradı, meseleyi öyle öğrendim.”

Tully yanında oturan Jack’in kokusunu içine çekti. Başını yastıktan kaldırıp kolunu öpmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. *Bana açıklama yapmak zorunda değilsin Jack, demek istiyordu. Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.*

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Jack. “Bana o lanet olası yere geri döneceğini söyleme.”

“Biri dönmek zorunda,” dedi Tully. “Ama onlar beni istemeyebilirler. Sanırım Lillian böyle bir şey olmasını bekliyordu. Gerçekten büyük bir hata yapmamı istiyordu.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü birincisi, o hiçbir zaman danışmanlık seanslarına katılmaz. Bu seanslar onu sıkır, bilirsin işte. O örgü örmeyi tercih eder. Lillian kuramlardan hoşlanır. Uygulamaları pek sevmez. Her neyse,

bu kadar açık olanlar bir yana, onu sınır vakaların seanslarına bile sokamazsın.”

“Ama o öyle düşünmüyor.”

“O hiçbir şey düşünmüyor. Yalnızca yapıyor. O aile çocuklarının vesayetini tekrar ele geçirdiğinde kendimi kaybetmemi umuyordu. Onlar çocuklarının vasisi olmayı hak etmiyorlar. Hayatta olmayı bile hak etmiyorlar. Lillian kendimi kolayca kaybedebileceğimi biliyordu. Bu yüzden reddetmeme rağmen seansa girmemi emretti. Bir çarpışma olmasını umuyordu. Kendimi aptal yerine koymamı, kadının kendini kötü hissetmesine neden olmamı, bir şeyler yapmamı umuyordu. Adamı savunmacı bir tutum içine sokacağımı düşünüyordu. Sonra da çocukların onlara verilmesini tavsiye etti.”

“Ama Bay Hillier’in seni sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyor,” dedi Tully. “Bu yüzden henüz kovulmadım. Ama hiçbiri bana güvenmezken herkes Lillian’a güveniyor.”

“Lillian kim?” diye sordu Jack. “Onun gibi ruhsuz birinin koruyucu aile bölümünü idare ettiğine inanmak çok zor.”

Tully sesini alçalttı. “Kimse onun hakkında bir şey bilmiyor. Hiç evlenmediğini ve çocuklarının olmadığını biliyoruz.”

“Ben de hiç evlenmedim ve çocuklarım yok,” dedi Jack sertçe. “Bu neyi kanıtlar?”

Tully kaşlarını kaldırdı. “Senin de ruhunun olmadığını mı?”

“Yapma,” dedi Jack. “Ciddi ol.”

Tully’nin kaşları hâlâ yukarıdaydı.

“Kes şunu.” Jack gülümseyerek onu hafifçe itti. Ve birden Tully, Lillian hakkında konuşmayı hiç istemedi. Sefil, çirkin bir kadındı o. Lillian kimin umurundaydı ki? *Hiç kimsenin*, diye düşündü ve bu bir sorun olabilirdi.

Ama Jack şu an yatağında oturuyordu ve bu, Tully’nin umurundaydı.

“Yanlış bir istesin sen,” dedi Jack. “Hemen istifa edip ailenle ilgilen. Ailene yardım edebilirsin. Hem onlar senin kafanı duvarlara çarparak kırmaya çalışmazlar.”

“Annemle tanışmadığın belli.”

“O artık senin ailen değil,” dedi Jack. “Boomerang ve Robin senin ailen. Onlara yardım et.”

Tully başının tekrar yastığa düştüğünü hissetti. “Onlara bile yaram d edebileceğimi sanmıyorum,” dedi Jack’e bakmadan. “Hepsinin o kadar çok şeye ihtiyacı var ki.”

“Hepimizin var Tully,” dedi Jack sessizce.

Tully’nin kolunu okşadı. Tully yüzüne dokunmasını istiyordu ama o yalnızca kolunu okşuyordu. Jack ona dikiş atmak için saçlarını kesmeleri gerekip gerekmediğini sordu.

“Yalnızca bir tutam. Artık kafamda kel bir nokta var. Bu sözcükten hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Hangi sözcükten? Nokta mı?”

“Kel.” Tully gülüyordu.

Jack elini sık sarı saçlarının arasından geçirdi.

“Hâlâ gençsin,” dedi Tully ona. “Biraz bekle. Neden hiç orta yaşlı sarışın erkek yok sanıyorsun?”

“Çünkü hepsinin saçları kırlaşıyor.”

Tully onun saçlarına dokunmayı isteyerek güldü.

O sırada hemşire gelip Jack’e artık odadan çıkması gerektiğini söyledi. Jack dışarı çıkmakta olan hemşireye bakarak ayağa kalktı. “Eve ne zaman dönüyorsun?”

“Yarın. Sabah Robin gelip beni alacak.”

Jack bir an sessiz kaldı. “Yarın boyaya devam edeyim mi?”

“Tabii, neden olmasın?” dedi Tully düşünerek. *Yalnızca evi boyuyor. Saklayacak bir şeyim yok.* Ama Robin’e Jack’in bu olay hakkında bilgisi yokmuş gibi yapma düşüncesi onu birden yormuştu.

“Neden perşembe gelmiyorsun?” dedi Tully. “Perşembe daha iyi olur.”

Jack bunu kabul edip elini Tully’nin bandajlı başına koydu. “Umarım yakında iyileşirsin Tully.”

“Şimdiden iyileştim,” dedi Tully gülümseyerek.

O gece pek uyuyamadı ve dalgın, hissiz bir şekilde televizyon seyretti. Bay Slaterry’yi neredeyse unutmuştu. Ara ara uykuya dalıp uyanırken aklındaki tek şey Jack Pendel’di.

Tully evine döndükten bir gün sonra Bay Hillier onu ziyaret etti. Tully kendini iyi hissetmiyordu ve dinlenmek istiyordu ama Bay Hillier ona her şeyi açıklamaya kararlıydı: Kansas Sosyal Hizmetler ve Reha-

bilitasyon Birimi'nin politikasını, Koruyucu Ev Bulma Kurumu'nun politikasını, Yunan felsefesini, Lillian'ı. Hatta kendisini. En iyi haliyle geçici bakım sağlamak olarak tanımlanabilecek işlerinin prensiplerinden ve Tully'nin yüreği doğru yerde olsa da bu konuyu bu kadar büyüttüğünü görerek duyduğu üzüntüden falan.

Tully bir saatlik konuşma sırasında kıtalar arası gezintiye çıkmıştı. Asya, Afrika, Antarktika. Hatta bazı okyanuslar. Hint Okyanusu. Pasifik. O *National Geographic* dergileri neredeydi? Üst katta. Dört kırmızı süt kasasının içinde.

"Sonuç nedir Bay Hillier?" diye sordu sonunda.

"Her zaman sonuçla ilgilendin, öyle değil mi?"

"Hiçbir zaman bir tek sonuçla ilgilenmedim," diye karşılık verdi Tully sertçe. "Ama bir saat boyunca sizi dinledikten sonra buraya Lillian adına benden özür dilemeye mi, yoksa beni kovmaya mı ya da her ikisini birden yapmaya mı geldiğinizi anlayamadım."

Bay Hillier başını iki yana salladı. "Hiçbirini yapmak için gelmedim buraya. Kendini pek iyi hissetmediğini görebiliyorum. Hastanedekiler hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğini söylüyor."

"Böyle söylüyorlar, öyle mi?" *Bir zamanlar da şok geçirdiğini söylemişlerdi.* "Şok geçiriyorsun," demişti stajyer doktor. Şok. Hastane. Şok.

Bay Hillier boğazını temizledi. "Birkaç gün önce kocanla konuştum. Dava açma konusunda. Bana senin bundan henüz emin olmadığını söyledi. Doğru mu?"

Bu tam olarak doğru değildi. "Evet. Doğru."

"Şey, Lillian anne ve babanın çocukları almasını tavsiye etmeye devam etti ama Doktor Connelly ve ben, hakkında saldırı davası açılan bir adamın çocuklarını geri alma şansının pek olmadığını söyledik. En iyi olasılıkla sorumsuzluk yaptığımız düşünülür. En kötüsü ihmalcilik yüzünden hakkımızda dava açılabilir. Bu yüzden Lillian'dan kararını gözden geçirmesini istedik. En basit şekilde ifade etmem gerekirse diyebilirim ki pek mutlu olmadı ve bizi işten istifa etmekle tehdit etti. Senin için geri çekildiğimizi düşünüyor."

"Benim için mi?" dedi Tully. "Benim için değil Bay Hillier. Benim için değil."

“Her neyse, seni dava açmaya zorlamıyorum. Eğer herhangi bir nedenle bunu istemiyorsan sorun değil. En azından bu tehdidin varlığı bile çocukları ondan uzak tutmaya yeter. Sen o çocuklara bir iyilik yaptın Tully.”

“Ne iyilik ama!” dedi Tully alaycı bir şekilde.

“Bütün bu olanları arkamızda bırakıp yeni bir başlangıç yapalım istiyorum,” dedi Bay Hillier. “Lütfen kendini toparlaman için gerektiği kadar izin al. Bu, Lillian’ın sakinleşmesi için de yeterli olacaktır. Dört haftalık yıllık iznin yaklaşıyor. Birkaç hafta da hastalık iznin var. Eminim bunu eylüle kadar uzatabiliriz. Alan bana bu süre içinde senin vakalarına memnuniyetle bakacağını söyledi. Rahatla Tully. Unutma, hepimiz elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz.”

“Bay Slattey de mi?”

“Onun adına senden özür diliyorum.”

Ya Lillian, diye düşündü Tully. Lillian adına da özür dileyecek misin benden? Lillian istifa etme tehdidinde bulunmuştu. Ama Bay Hillier onu kovma tehdidinde bulunmamıştı. Lillian’ın sevmediği bir işi bırakması için ne olması gerekiyordu?

Ama Tully’nin Lillian’a, Bay Hillier’a ya da Bay Slattey’ye pek aldırdığı yoktu. *Bütün yaz, diye düşündü. Muhteşem, güneşli, sıcak, boyalı bir yaz. Tanrım, esrarengiz yolların için sana teşekkür ederim.*

Jack boya yaparken Tully evde kaldı. Ama eğlenceli olacağını sandığı şey bir işkenceye dönüşmüştü. Ne yaz ne de güneş Tully’nin günbegün arttığını hissettiği acıyı giderebiliyordu.

Yaz ilerledikçe ve hava ısındıkça Jack’le yaptığı her konuşma daha da zorlaşıyordu.

Tully iyileşip iş için Gentle Shepherd’a başvurma konusunu düşünürken Jack’in boya yapmasına yardım ediyordu. Ya Jack için boyaları karıştırıyor ya ona yeni bir boya getiriyor ya da limonata yapıyordu. Mobilyaların üstüne eski örtüler seriyor, pencerelerden gelen ahşap tozunu alıyordu.

Millie’yle, işiyle meşgul olan Jack’ten daha fazla konuştuğu günler oluyordu. Millie’nin izin kullanmasını istiyordu. Lanet olası koca evin uzun bir tatile çıkmasını istiyordu.

Millie ara sıra Jack ve Tully için öğle yemeği hazırlamayı öneriyordu ama Tully bunu reddediyordu. Jack için kendisi yemek hazırlıyordu. Tully köfte yapıyordu, Jack de mangalın başında duruyordu. Her gün öğlene doğru mangal yapıyorlardı. Hamburger, tavuk, mısır. Tully'nin hiç iştahı yoktu, Jack ise çok iştahlıydı. Öğle yemeğinden sonra yeniden işe koyuluyorlardı. Tully ona yardım ediyor, sonra da bu çabasının karşılığında Jack'in ona ödeme yapmak zorunda kalacağını söylüyordu. Ama bu, evde kalmaya başladığı ilk günlerdeydi. Birlikte geçirdikleri iki haftadan sonra sohbetleri yalnızca boya karıştırma ve pencerelerin durumuyla sınırlı kalmıştı. Tully bu durumu pek anlamıyordu; kırmızı, yoğun, acı verici cinsel bulanıklığın içinde buna pek anlam veremiyordu.

Geceleri çıplak olarak aynanın karşısına geçiyor ve ellerini vücudunda dolaştırarak fısıldıyordu: "Beni istiyor, beni istemiyor, istiyor, istemiyor, istiyor, istemiyor. Beni istiyor, ben onu istiyorum, istiyor, istiyorum, istiyor, istiyorum, istiyorum, istiyorum, istiyorum."

Ve sabahları Jack zili çaldığında Tully merdivenlerden hâlâ ikişer ikişer, hâlâ çıplak ayakla iniyordu.

Onun önünde merdivene tırmanıyor, yukarı çıkarken onun ellerinin ve yüzünün yakınından geçiyor, aşağı inerken Jack'ten dirseğini tutmasını istiyordu. Bazı günler tepeden tırnağa giyinik oluyordu. Bazı günler üzerinde neredeyse hiçbir şey olmuyordu. Bazen bolca makyaj yapıyor, bazen yüzüne hiçbir şey sürmüyordu. Saçlarını bazen örüyor, bazen açık bırakıyor, bazen bukle bukle yapıyor, bazen düzleştiriyordu. Bazen ölesiye aç kalıyor, bazen hiç durmadan yemek yiyordu. Tully'nin onu neyin çektiği konusunda hiçbir fikri yoktu, hatta ona çekici gelip gelmediğini bile bilmiyordu. Jack ona her gün aynı şekilde davrandığı için, acısını hafifletmesini sağlayabilmek için kendisini hangi yönde değiştirmesi gerektiğini bilmiyordu. Jack yalnızca boyamaya, Tully de Robin'le seks yapmaya devam ediyordu. Artık Tully'nin istekleri doruk noktasında olduğu için, aşırı çalışan, aşırı yorgun, aşırı spor yapan, aşırı kullanılan Robin istediğini ona veremiyordu. Robin'le seks onu doyurmuyordu; Tully, Jack'i istiyordu.

Jack temmuz ayının başlarında mutfığa girip Tully'nin yüzüne ve boynuna buz sürdüğün , görünce, "Tully, ne yapıyorsun?" diye sordu.

“Öyle görünmüyor olabilir ama yelken kanat uçuşu yapıyorum,” dedi Tully kızarıp alev alev yanarken.

Geceleri uyuyamadığında pencerenin kenarında oturuyor ve sokağa bakıp Jack’in ellerini düşünüyordu. Sörf tahtasını tutan ellerini, boya fırçasını tutan ellerini, Jennifer’ın üzerindeki ellerini. Tuzlu suya, sıcak kuma, Jennifer’a dokunan ellerini! Nasıl bir ihtiyaç nasıl bir perişanlıktı bu. *Yalnızca onun yanında olmak istiyorum. Dudaklarının dudaklarıma dokunmasını istiyorum, onu çıplak görme, çıplak vücudunu hissetme, üzerine oturup onu öpme zevkini yaşamak istiyorum. Ona dokunma zevkini tatmak istiyorum.*

“Eee, Tully, Millie bana bir 4 Temmuz partisi vereceğini söyledi,” dedi Jack.

“Evet,” dedi Tully.

Ön bahçede durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. “Eh, bu kötü oldu,” dedi Jack sonunda. “Evin boyasını tamamen bitirmem iyi olurdu, o zaman konuklarının oooo ve *vay canına*, derlerdi.”

Seni çağırmak da hoş olurdu Jack. Her gün yaptığın gibi hamburgerleri pişirmen çok güzel olurdu. “Onlar konuk değil,” dedi Tully başını öne eğerek. “Aileden.”

Mangal yaparken gerçekten de herkes oooo ve *vay canına* demişti. Evin yalnızca kuzey tarafı henüz boyanmamıştı ama kimse bunu fark etmemişti çünkü kimse o tarafa geçmemişti.

Evle ilgili iltifatları dinlerlerken Robin ve Tully kibarca gülümseyordu. Robin hamburgerleri ve karidesleri pişiriyor, Tully ise kabalığı eğleniyor.

“Tully, çok şanslısın,” dedi Karen eltisine ve herkese hitaben. “Hepimiz çok şanslıyız.”

Linda heyecanla onu destekledi. Shakie başını salladı. Tully hiçbir şey söylemedi.

“Evet,” dedi Shakie. “Bu harika, güzel çocuklara, sevgi dolu, sadık kocalara, muhteşem evlere sahibiz ama elbette hiçbirimizinki Tully’ninki kadar muhteşem ve yeni boyanmış değil. Tully, Topeka’nın en yeni boyanmış evine sahip. Öyle değil mi Tully?”

“Öyle, Shakie,” dedi Tully, içinden arkadaşına dair iyi şeyler geçirmiyordu. Ona kötü şeyler söylemeyi düşünüyordu.

"Tully, pek mutlu görünmüyorsun," dedi Linda ona dokunarak. Sonra Tully'nin kolunu gıcıklayarak, "Mutlu musun Tully?" diye sordu. "Mutlu musun?"

"Robin'le evli olan kim mutlu olmaz ki?" dedi Karen. Kızların kakhahaları Tully'yi cevap vermekten kurtarmıştı. Tully'ye bakmayan Shakie, "Robin harika bir eş," dedi.

"En iyisi," dedi Linda. "Bütün DeMarcolar iyi elbette. Ama eminim Robin, Tully'yi sabah saat dörtte inekleri sağması için kaldırmıyordur."

"Bundan eminim," dedi Shakie. "Çünkü Tully o saatte zaten uyanıktır. Robin genelde o saatte yatağa çağırıyor seni Tully, değil mi?" dedi Shakie hoş bir şekilde gülerек. Tully'nin içinden ona tokat atmak geçiyordu. "Tully uyumakta zorluk çeker de," diye açıkladı Shakie.

"Eh, belki de Tully sabahın dördünü daha iyi değerlendirmeli," dedi Karen da gülerек. "Ne zaman bir bebek daha yapacaksın Tully? Bizim gerimizde kaldın. Birinciden beri başka çocuk istemem dememe rağmen ben bile üçüncüyü yaptım."

"Bunun bir yarış olduğunu bilmiyordum," dedi Tully gülümsemeden. "Ama haklısın. İkizlerden sonra tüplerini bağlattığını söylese de Shakie bile bir tane daha yaptı."

Shakie zayıf bir şekilde gülümsedi. "Bir iki kez katlanınca o kadar bağlanmış olmuyor."

"Haydi ama Tully," dedi Karen. "Boomerang'ın tek çocuk olarak kalmasını istemezsin herhalde."

"Evet Tully. Tek çocuk olmak çok zor," dedi Linda. "Ben tek çocuktum, biliyorum."

Tully gözlerini kısarak yeşil çimenlere doğru döndü, yüzü okunması imkânsız bir maske gibiydi. "Zor olmalı."

"Ailende kaç çocuk var Tully?" diye sordu Karen.

Tully küçük kardeşi Henry'nin oturup yulaf ezmesini yediği mama sandalyesindeki GI Joe resmini hatırlayarak, "Bir," dedi.

"Ah!" diye bir çığlık attı Linda. "Senin de tek çocuk olduğunu bilmiyordum. İkinizin de DeMarcolara âşık olmasına şaşmamak gerek!"

"Bir dakika durun bakalım!" dedi Karen. "Biz yedi kardeşiz ama ben de bir DeMarco'ya âşık oldum!" Shakie'ye baktı. "Dördüncü bir kardeşlerinin olmaması çok kötü, değil mi Shakie? Sen de onunla evlenebilirdin."

“Ya, tabii,” dedi Shakie başka tarafa dönerek.

Tully de başka tarafa döndü. O sırada olmak istediği tek yer Vaquero Gölü’ydü.

Vaquero Gölü’nde Tully çaresizce ona dokunmak isteyerek Jack’e biraz daha yakın yürümeye başlamıştı. Sandala binerken onun koluna tutunuyordu. Yüzmeye gittiklerinde ıslak vücuduyla onun ıslak vücuduna temas etmeye çalışıyordu. Kumsalda çömeldiklerinde Jack’e yakın duruyordu.

Hafta sonları boyaya devam ediyorlardı. Boyayı dökmek için eğildiklerinde Tully kolları birbirine değecek şekilde duruyordu. Jack ona bir kavanozu açmaya yardım ettiğinde ellerinin birbirine değmesi için Tully kavanozu elinden bırakmıyordu. Mutfak masasına oturduklarında bacaklarını uzatıp Jack’in bacaklarının arasına sokuyordu. Kapı eşiklerinde Jack yanından geçerken yoldan çekilmiyordu. Onun kokusunu aldığında neredeyse bayılacak gibi oluyordu. Basabileceği kontrol düğmesinin ne olduğunu, ona dokunmasına izin verecek düğmenin hangisi olduğunu bilmiyordu.

Tully annesinden, evinden, Millie’den, Robin’den ve hayatından hiç, Teksas Caddesi bin beş yüz bir numarada her gün Jack’le birlikte olduğu ama ona dokunamadığı günlerde ettiğinden daha fazla nefret etmemişti.

“Eee, Tully, neden bu aralar Boomerang da bizimle Vaquero Gölü’ne gelmiyor?” diye sordu Jack. Sandalda oturuyorlardı. Kürek çekmiyorlardı. Yalnızca oturuyorlardı. Güneş o kadar yakıcıydı ki Tully’nin uykusunu getiriyordu.

“Babasıyla softbol oynuyor,” diye tembel tembel cevap verdi Tully.

Sandalın bir ucunda yan yana oturuyorlar, arkalarına ve birbirlerine yaslanıyorlardı. Kürekler sandaldaydı, sandal gölde öylece yüzüyordu. Sanki Tully gölde yüzüyordu. Gözlerini kapattı.

“Bir oyun oynamaya ne dersin?” diye sordu Jack.

“Tamam,” dedi Tully. “Ben uyuyayım, sen beni seyret. Uyandığımda kazanıyorsun.”

“Hayır. Ben sana bir soru soracağım ve sen hiç düşünmeden bana cevap vereceksin.”

"Ah, hayır, bu oyundan hoşlanmadım. Ben uyuyayım, sen bir şey düşünmeden beni seyret."

"İlk erkek arkadaşın kimdi?"

Tully horlama numarası yaptı.

"Tully."

"Robin," diye karşılık verdi Tully düşünmeden. "Senin ilk kız arkadaşın kimdi?"

"Donna diye bir kız," dedi Jack. "On dört yaşındaydık. Daha doğrusu ben on dört yaşındaydım. O benden bir yaş büyüktü. Ona vurulmuştum."

"Düşünüyorsun Jack. Kaç yaşında olduğunu sormadım sana." Gözlerini kısarak Jack'e baktı, gülümsedi. Jack kolundaki sineğe bir fiske vurdu.

"İlk öpücüğün Donna'yla mıydı?"

"İlk öpücüğüm onunla değildi," dedi Jack. "Ama ilk ilişkiye girdiğim kişiydi. Robin senin ilk öptüğün kişi miydi?"

"İlk öptüğüm değildi. İlişkiye girdiğim ilk kişi de değildi."

"İlkini hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Tully. "Ve bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Aah," dedi Jack bileklerine doğru başını sallayarak. "Jen'i çok iyi anlamış olmalısın."

Tully ondan hafifçe uzaklaştı. "Jen'i hiç anlamadım. Beni yanlış anladın."

"Ah, anlıyorum. İlkiyle gerçek bir aşk yaşamıyordun."

Tully ona karşılık vermeyince Jack konuyu değiştirdi. "Kimi daha önce tanıdın: Jen'i mi, Julie'yi mi?"

"Julie'yi. Jennifer'ın benim hakkımda sana söylediği ilk şey neydi?"

"'Arkadaşım Tully senden daha iyi bir atıcı,' demişti. 'Arkadaşım Tully seni yener.'"

"Bana senin hakkında hiçbir şey anlatmadı. Seni küçümselediğini söylemişti bana."

"Küçümsemiş miydin mi beni?"

"Sıra bende Jack. Onu çekici buluyor muydun?"

"Tabii ki. On altı yaşındaydım. O zamanlar herkesi çekici buluyordum. Peki, sen beni küçümsemiş miydin?"

“Biraz,” dedi Tully, Vaquero Gölü’nde başıboş gezen sandalda Jack’e biraz daha yaklaşıarak. “Shakie’ye âşık mıydın?”

“High Trojan takımının kaptanı olmaya âşıktım. Balo kralı olmaya âşıktım. Dans ettiğin çocuklardan birine âşık oldun mu hiç?”

Tully dönüp ona baktı. “Hayır,” dedi, *yalan söylüyorum*, diye düşünerek.

“Hiç mi?” diye sordu Jack ona bakmadan.

“Benim sıram,” dedi Tully.

“Bir dakika, bu bir soru değildi. Daha çok bir şaşkınlık ifadesiydi. ‘Hiç mi!’ der gibi!”

“Anlıyorum. Yani sana bir cevap vermem gerekmiyordu. Yolculuklarında çok kız arkadaşın oldu mu?”

“Şey, bir sürü kızla birlikte oldum. Bu sayılır mı?”

“Bu bir soru mu Jack? Sıranı bu soruyla mı harcıyorsun?”

“Hayır. Jennifer’ı seviyor muydun?”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Tully.

“Bilmiyorum. Sıranı bu soruyla mı harcıyorsun Tully? Yoksa bana cevap verecek misin? Onu seviyor muydun?”

“Elbette,” dedi Tully tekdüze bir sesle. “On altı yaşındaydım. Herkesi seviyordum.” *Ama Jennifer benim sevdiğim tek insandı. Şu ana dek.*

“Yolculukların sırasında birlikte olduğun kızların hiçbirini sevdin mi?”

“O kızlara onları sevdiğimi söyledim. Bu sayılır mı? Bu bir soru değildi,” diye ekledi Jack hemen.

“Çok geç,” dedi Tully, Jack bir şey söyleyemeden. “Benim sıram. Sana hiç seni sevdiğini söylemiş miydi?”

“Hiç,” dedi Jack. “Sana hiç beni sevdiğini söylemiş miydi?”

“Evet,” dedi Tully.

“Bana söylemeliydi,” dedi Jack sessizce.

Sandaldan indiklerinde hava hâlâ aşırı derecede sıcaktı. Jack sandalı sarmaşıkların arkasındaki küçük girintiye çekip sakladı. Tully kuma oturmuş, hararetle bir şeyler anlatmakla olan Jack’in çıplak bacaklarını seyrediyordu. Öylece, sessizce oturmuş, onun ne yüzüne ne dudaklarına bakıyordu, yalnızca bacaklarına bakıyordu. Yüzünden birkaç santim ötedeki bacaklarına. Özlemle seyrediyordu onu.

Bacakları o kadar yakınındaydı ki. Ne kadar kolay olurdu, ne kadar kolay olurdu, hiç çaba gerektirmeden, hiç zorlanmadan, hiç cesaret toplamadan, yalnızca birkaç santim ileriye uzanıp dudaklarını bacaklarına dokundururmak, yalnızca uzanıp bacaklarına dudaklarıyla dokunurmak, onun o sarı, kıvrırcık kıllarını dudaklarında hissetmek... Gözlerini kapattı ve Jack'in sesini duydu: "Tully?"

Gözlerini açtığı anda Jack'in susup dikkatle ona bakmakta olduğunu gördü. *Cevaplar. Zaman. Özlem. Yıllar. Jennifer.*

"Tully," diye mırıldandı Jack, Tully'yi yukarıya çekip yanında dikilirken. "Ne yaptın sen?"

Ne yapmışım ben? Tully şaşkınlıkla Jack'e bakıyordu.

"Az önce bacağı mı öptün sen Tully?" diye sordu Jack Pendel.

"Ah, Tanrım!" dedi Tully heyecanla, acısı kötü bir yanık gibiydi. "Özür dilerim."

Jack, Tully'nin yüzüne bastırıldığı ellerini çekti, onu bileklerinden tutup boğuk bir sesle, "Az önce bacağı mı öptün?" diye tekrarladı. Başı Tully'ye doğru eğilmişti, dudakları dudaklarından birkaç santim ötede idi.

"Jack, ben..."

"Ah, Tully," diye fısıldadı Jack onunla beraber diz çöküp göğsünü göğsüne bastırarak. "Ah, Tully," diyerek nefesini ağzının içine doğru serbest bıraktı ve Tully'yi dudaklarından öptü.

Hararetle, ateşli bir şekilde Tully'nin dudaklarını dudaklarıyla aralayarak öptü onu. Tully de elleriyle Jack'in saçlarına yapışıp dudaklarının arasında inledi. Çılgına dönmüştü, telaşla ona dokunuyor, yüzünü, saçlarını, boynunu hissetmeye çalışıyordu. Çıplak bacakları onun çıplak bacaklarına sürtünüyor, dudakları, dili inliyor, âdeta haykırıyordu. Jack onu kuma doğru itti, Tully onun boynunu, dudaklarını bir an olsun bırakmadan sırtüstü uzandı. Jack üzerinde idi. Tully'nin bacaklarını aralayarak, bacaklarının arasına yerleşerek, ona sürtünerek. Şortunu henüz çıkarmamıştı. Tully de kalçasını yerden kaldırıp ona sürtünüyor, Jack inleyerek onu daha da sert bir şekilde öpüyordu. Jack'in elleri... ah, Tully, Jack'in ellerinin nerelerde olduğunu bilmiyordu ama göz kapaklarına vuran güneş sınısıcağı. Elbiselerini ne ara çıkardıklarını anlamamıştı. Jack onun şortunu çıkardığında Tully'nin üzerinde hâlâ askılı bluzu vardı. Sonra Tully önünde yarı

çıplak uzanırken Jack doğruldu, kendi şortunu tamamen çıkarmadı, sadece indirdi. Tully'nin bluzunu yukarı sıyırıp göğüslerine doğru eğildi, terden ıslanmış, kızarmış göğüs uçlarına. Ağzından yalnızca küçücük bir, "Ah," çıkmıştı. Kendini Tully'nin göğüslerine bıraktığında Tully yeniden inleyerek onun saçlarına yapıştı, onu istiyordu, onu hemen şimdi istiyordu. Bayılsa mı, gözlerini mi kapatsa bilmiyordu ama Jack'in yüzünü, şu ana kadar istediği her şeyle dolu yüzünü görebilmek için bir daha gözlerini hiç kapatmamak istiyordu. Yüzünü Jack'e doğru kaldırdı, onu öptü, *lütfe, lütfe, lütfe Jack. Lütfe.* Jack onun bacaklarını biraz daha araladı, Tully ona dokunabilmek için boynunu bir an için bıraktı, onu hissederek inledi. Jack artık içindeydi. Tully bir şeye tutunmaya çalıştı ama Jack'ten başka tutunacak bir şey yoktu. O da kaygan ve kontrolsüzdü. "Jack, Jack, evet, ah, evet, böyle devam et, evet, devam et, devam et, devam et..." Nefes nefeseydi. "Evet... sertçe... evet." *Jack, sarı saçlar, birbirine yapışmış ve ıslak, ıslak sırt, ıslak dudaklar, ıslak penis.* "Evet... daha sert, daha sert."

Jack o kadar hızlı hareket etmiş ve Tully o kadar yoğun bir orgazm yaşamıştı ki tutunacak bir şeyler bulmak için Jack'in boynunu bıraktı. Ama Jack onun içinde gidip gelmeye devam ediyordu, Tully'nin tutunacağı hiçbir şey yoktu ve sonunda o da boşalıp hareket etmeyi bırakınca Tully ağladı.

Jack'in boynuna iki elle sarılıp sokularak ağladı. Jack ağırdı ama Tully bunu hissetmiyordu bile. Bacaklarıyla ona biraz daha sıkı sarıldı.

Jack ona bakmak için başını kaldırdı. "Neden Tully?" dedi soluk soluğa. Gülümsüyordu. "Neden öptün bacağımı?"

Tully gözlerini kapatıp gülümserken Jack'in dudaklarının gözleminde olduğunu hissetti, ona sıkıca sarıldı, sırtını okşadı. *Ona hâlâ şöyle baştan aşağı bakamadım ama dokundum.*

Jack onun başını parmaklarıyla okşayarak ona bakıyor ve bir şeyler söylüyordu. Ama içindeki duygular o kadar yüksek sesle, *Jack,* diye haykırıyordu ki Tully onu duymuyordu bile.

"Hımm," dedi sonra usulca. "Bütün bu telaşın nedenini anladım."

"Telaş mı ediyorduk?" diye sordu Jack.

“Ah, evet,” dedi Tully. Büyük bir telaş ve bunun nedenini biliyordu. “Gölün kıyısına oturup gökyüzüne baktım,” dedi Boomer’ın masallarından bir alıntı yaparak.

Jack nihayet Tully’nin içinden çıkıp sırtüstü yanma uzandı ve elini onun karnına koydu. “Ben oradaydım,” dedi mutlu bir şekilde. “Sonunda. İşte oradaydım...”

Tully oturdu. “Sana bakmama izin ver,” diye fısıldadı Jack’in üzerine doğru eğilirken. “Tanrım. Çok güzelsin,” dedi soluğu kesilerek. O vücut. O sarı kıllar. Jack’in kılları göğsünde ve karnında aşağıya doğru yoğunlaşarak V şeklini alıyordu. *Evet*, diye düşündü Tully onun bacaklarının arasında diz çöküp ona iyice bakarken. *Çok güzel*.

Öğle saatlerini çok geride bırakmış olmalarına rağmen hava hâlâ çok sıcaktı, bu yüzden yıkanmak, terden arınmak için çıplak halde göle girdiler. Fazla konuşmuyor, yalnızca tatlı tatlı mırıldanıyorlardı.

Bir süre sonra yere bir piknik örtüsü serip üzerinde tekrar seviştiler. Jack bu kez işi daha ağırdan aldı. Tully onun üstüne çıktı, onu içine aldı, onunla sevişti, boşalmasını sağladı. Sonra aşağılara inip tekrar iyice sertleşmesini sağladı ve onu ağzıyla boşalttı. Nefes nefese kalan Jack o sırada Tully’ye sonradan asla hatırlamayacağı şeyler fısıldamıştı.

O öğleden sonrası sona erdiğinde Tully, Jack’e nasıl olduğunu söylemedi, onun nasıl olduğunu da sormadı. Buna gerek yoktu. Nasıl olduğunu biliyordu.

Bunaltıcı ağustos ayının sonunda bir cumartesi öğleden sonrası Tully, Shakie’ye gitmişti. Çocukların ve Shakie’nin arkasından zorla yürürken ve Shakie ona, “Peki, bitirdi mi? Evi boyamayı?” diye sorduğunda Tully son iki yılın son iki ayında Vaquero Gölü’nde bir yerlerde kaybolduğunu düşünüyordu.

“Bitirdi mi?” diye tekrarladı Tully dalgın bir şekilde. “Bitirdi mi? Evet, elbette. Çok oldu.”

“Çalışmaya başladın mı?”

Tully başını iki yana salladı. “Yakında başlıyorum. Ödenek Komitesi’nin karşısında tekrar konuşmam gerekiyor. Eğer istediğimi vermezlerse, yani sekiz haftalık koruyucu aile eğitimini kabul etmezlerse işi bırakıyorum. Bırakmayı planlıyorum.”

“İşi bırakıp ne yapacaksın?” diye sordu Shakie.

Tully bunu hiç düşünmemiştir. *Somut olarak düşünmemiştir*. Kafasının içinde dönüp duran şeyler vardı.

“Bilmiyorum,” dedi. “Evlat edindirme işlerine geçerim belki.” *En azından bu daha iyi bir yanılsama olur. O çocuklar için bir şeylerin değişmesini sağlıyormuş gibi hissederim kendimi.*

“Neden oraya geçmek istiyorsun?” diye sordu Shakie çimenlerin üstüne otururken. “Bence yaşananlardan sonra sana her zamankinden daha fazla ihtiyaçları var. Lillian’ın sonunda kendi mezarını kazacağı kesin. Onun yerini alacak birine ihtiyaçları olacak.”

“Belki,” dedi Tully. “Ama olanlardan sonra benim *onlara* her zamankinden daha az ihtiyacım var.”

“Küçük çocukları düşün. Onların sana ihtiyacı var.”

“Hayır,” dedi Tully. “Onların anne ve babaya ihtiyacı var. Ben yalnızca üçüncü dereceden bir kuzenim.” Elini kalbine bastırdı. “Herkes üçüncü dereceden kuzen. Bu gerçekten baştan kaybedilmiş bir savaş.”

“Yalnızca kaybedilmiş bir savaş değil,” dedi Shakie. “Bir kadın benim tezgâhıma gelip bana yalnızca parfümleri denemek istediğini söylediğinde kolayca vazgeçtiğimi mi sanıyorsun? Hayır, diyorum kendi kendime. Yüz dolarlık bir ürün ve numunelerini almadan buradan gitmeyecek. Ben vazgeçmiyorum.”

“Ne güzel.” Tully gülümserken düşünüyordu: *Doğru, Shakie asla vazgeçmez. Macy’s’deki iş için mükemmeldi o. Benim işimde de mükemmel olurdu.*

“Eee?” dedi Shakie, Tully’ye garip bir şekilde bakarak. “Yazın neler yaptın? Seni pek göremedim.”

“Ah, bilirsin işte,” dedi Tully kaçamak bir şekilde. “İvır zıvır işler vardı. Özel bir şey yapmadım.”

Shakie bir süre bekledi. “Seni gördüm. Kasabada gördüm. Boya yaparken gördüm. *Onunla* boya yapıyordun.”

Tully hiç beklemedi. “Ne olmuş?”

“*Onunla* boya yapıyordun.”

“Ne olmuş?” diye tekrarladı Tully.

Shakie bir süre bir şey söylemedi, yalnızca çimenlere baktı. “O iş oldu, değil mi?” Bu bir sorudan çok, bir gerçeğin açıklanmasıydı.

Tully de çimenlere bakarak ona karşılık verdi: “Neden söz ettiğini bilmiyorum.” Ama bu konuda konuşabilmeyi çok istiyordu. *Keşke Julie, Topeka'da olsaydı*, diye düşündü.

Shakie yavaşça başını salladı. “Evet, biliyorsun. Yüksek sesle adını bile söyleyemiyorsun çünkü o zaman herkes neler olduğunu anlayacak.”

Tully ellerini birbirine sürttü, annesinden aldığı bir alışkanlıktı bu. Tully bunu biliyordu ve hiç hoşuna gitmiyordu ama sıkıntılı zamanlarda tırnak yemek gibi bir şeydi bu da. Elinde değildi.

“Shakie, bu konuda konuşmak istemiyorum.” Ama istiyordu. Hem de nasıl istiyordu.

“Söyle bana Tully, doğru, değil mi?”

Tully iç çekti. Julie'nin eve dönmesini istiyordu.

Shakie onu hayal kırıklığına uğradığına işaret eden, üzgün bakışlarla inceledi. Sıkıntılı bir sessizlikten sonra, “Konuşmak zorunda değiliz,” dedi. “Artık umurumda olmadığını bilmelisin.” Sonra Tully'nin ona inanmadığını gösteren bakışlarını görünce, “Umurumda değil, onun için bir şey hissetmiyorum artık, en azından iyi şeyler hissetmiyorum,” diye devam etti. “Üç tane harika çocuğum var. Macy's kapanıp Dillard's oluyor. Hepimiz şehrin diğer yakasındaki West Ridge Alışveriş Merkezi'ne taşınıyoruz ve ben bütün Chanel departmanının idarecisi olacağım. Benim bir hayatım var. Onu silip attım artık. Lise bitti. Sana bir şey sormama izin ver.” Bunu neredeyse sonradan aklına gelmiş bir şey gibi söylemişti ama Tully öyle olmadığından emindi. “Neyi başarmayı umuyorsun?”

“Başarmak mı?” dedi Tully bu sözün kendisi için hiçbir anlamı yokmuş gibi. “Başarmak mı?”

“Ah, Tully, anlamadığımı mı sanıyorsun? Unutuyor musun? Ben herkesten daha iyi anlıyorum. O kitabı benim yazdığımı unutuyorsun,” dedi Shakie buruk bir şekilde.

İşte bu sözler Tully üzerinde bir etki yaratmıştı. “Hayır,” dedi gözlerini kırıştırıp bir şeyleri uzaklaştırmaya çalışarak. “Bu kitabı sen yazmadın.”

Shakie ona aldırmadı. “Hıh. Onun için hiçbir zaman geri gelmedi ama benim için geldi.”

“Hiçbir zaman senin için gelmedi,” dedi Tully. “Her yıl onun için geliyor. Her yıl ona çiçek getiriyor.”

Shakie ölçülü bir sesle, “Bunun için sence de biraz geç değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Tully öfkeli bir yüz ifadesiyle. *Ama benim için değil.*

Shakie onun yüz ifadesini okumuş olmalıydı çünkü bir kahkaha attı. “Tully Makker! Tully DeMarco!” Adına tekrar vurguladı. “Tully DeMARCO! Sözünü ettiğimiz kişi zırhlar içinde bir şövalye değil! Jack Pendel! Ne sanıyorsun, gece yarısı yeni boyanmış evinin penceresine tırmanıp seni at üstünde kulübesine götüreceğini mi? Onun bir kulübesi bile olmadığını hatırlatmalıyım sana, kendisi dışında hiçbir şeyi yok, hiçbir şeyi,” dedi Shakie hüznle. “Kendisi ve bir sürü zırhı.” Tully’ye bakarak omuz silktilti. “Belki de birbiriniz için çok uygunsunuzdur. Zırhlarınızı birbirine sürtersiniz. Çünkü elinizde bir tek onlar var. Prens Galahad’dan bile daha çok zırhınız var. Ah, Tully,” dedi Shakie keyifsiz bir şekilde. “Kalbini kıracak.”

“Buna hazırım,” diye karşılık verdi Tully.

Tully cumartesi gecesi saat dokuza doğru eve geldi. Robin daha gelmemişti. Boomerang’ı yıkadı, ona üç hikâye okudu, onu yatağına yatırıp odasındaki sallanan sandalyeye oturdu, sonra aşağıya indi. Saat on buçuktu. Annesini kontrol etti. Annesi ona gece Shakie’de kalacağını sandığından başka bir şey söylemedi. Tully, Kaliforniya Odası’na geçti ama orada uzun süre oturamayacak kadar huzursuzdu. Robin’in eve gelmesini istiyordu. Saat on birde Bruce ve Linda’yı aradı. On beş dakika lafladıktan sonra Linda sonunda “oğlanların” (onlara hep öyle derdi) dışarıda olduklarını ve ne zaman geleceklerini bilmediğini söyledi. On dakika daha geçtikten sonra Linda ona Bruce’un evde ve derin uykuda olduğunu söyledi. Tully, Robin geldiğinde Linda’dan ona evi aramasını söylemesini istedi. Gece yarısı, bir, iki, üç. Alt kat-taki kanepede uyuyakaldı ve kendisini yukarı çağıran Boomerang’ın sesiyle uyandı. Boomer annesinin yanında yatmak istiyordu. Tully yukarı çıktı ama uyuyamadı, yalnızca oğlunun düzenli nefeslerini dinlemekle yetindi.

Robin pazar sabahı eve saat on civarında geldi.

“Neden beni aramadın?” diye sordu Tully. “Sana beni aramanı söylemiştim.”

"Biliyorum," dedi Robin kendine bir bardak portakal suyu alırken. "Ama eve çok geç geldik ve uyuduğumu düşündüm."

"Şu an tamamen..." Tully mısır gevreği yemekte olan Boomerang'a baktı. "Saat üçlere kadar uyuyamadığımı biliyorsun. Bana o saatten sonra mı eve geldiğini söylüyorsun?"

"Hatırlamıyorum Tully. Geç olmuştu ve ben de biraz içmiştim. Seni uyandırmak istemedim, tamam mı?"

"Sabahın o saatine kadar Manhattan'da nerede oluyorsunuz?" diye sordu Tully. "Yani," dedi ses tonunu yumuşatmaya çalışarak, "ne tür bir eğlencenin peşindesiniz?"

Robin onu soğuk bakışlarla süzüp oğlunun yanına oturdu. "Pek bir şey yapmadık. Bilardo oynadık. Sinemaya gittik. Oturup konuştuk."

"Yalnızca sen ve Stevie, öyle mi?"

"Evet," dedi Robin. "O ve ben."

"Nereye gittiniz?"

Robin, Boomerang'a mısır gevreğini yedirirken üstü kapalı bir şekilde, "Özel bir yere değil," dedi. "Söyle bakalım Boomer, bugün ne yapmak istiyorsun? Harika bir gün. Ne yapalım?"

"Göle gidelim," dedi Boomerang ve Tully'nin yüzü asıldı. Neyse ki Robin ona bakmadı. "Dinle oğlum," dedi. "Baba bugün ragbi oynuyor. Neden annen ve sen gelip beni izlemiyorsunuz?"

"Evet!" dedi Boomerang neşeyle.

"Robin," dedi Tully dikkatle. "Kiliseye gidecek, sonra da biraz alışveriş yapacaktım. Dün bütün günü Shokie'yle geçirdiğim için hiçbir işimi halledemedim."

"Elbette," dedi Robin ayağa kalkarken. "Sorun değil. Boomer'ı yanımda götürürüm. Belki sen de bana bir tişört falan alırsın."

Tully'nin içini bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Boomerang annesinin de geleceğini düşündüğünde çok mutlu olmuştu. Ama yaz neredeyse bitiyordu. Yaz bittikten sonra Boomerang ve Robin'le Manhattan'a gitmek için bol bol vakti olacaktı.

Eylül ayının başlarında bir cumartesi günü Tully ve Jack geceyi geçirmek için Kansas City'ye, oradan da eski bir Fransız restoranında güzel bir yemek yedikten sonra dansa gittiler. Gecenin sonunda, sabaha karşı saat iki civarında "eski günlerin hatırına" ama birlikte

bir dans yarışmasına girdiler ve kazandılar! İnanılmaz bir şeydi bu! Bir komedi gösterisine birkaç bilet, bir şişe şampanya, bir çift tişört kazandılar. “Bir dans yarışmasını kazanarak yüz dolar elde ettiğin o eski günler geride kaldı,” dedi Jack otel odalarında şampanyayı açarken. “Hem o kadar parayı ne yaptın? Harcadın mı?”

“Bir kısmını,” dedi Tully ona sarılarak. “Çoğunu. Çok para kazanmıştım.”

“İnanırım,” dedi Jack onu belinden kavrarken. “İnanırım.”

Holiday Inn'deki yataklarında sabaha karşı saat üçte iki kez seviştikten sonra Jack, Tully'nin karmakarışık saçlarına doğru konuştu. “Aylardan eylül, Tully.”

Tully gerildi. “Evet. Ne olmuş?” dedi birkaç dakika sonra boğazını temizleyerek. “Topeka eylülde kapanmıyor.”

“Badana mevsimi sona eriyor.”

“Ne olmuş?”

“Çalışmak zorundayım Tully,” dedi Jack. “Senin çalışmak zorunda olduğun gibi ben de çalışmak zorundayım.”

“Eee? Topeka'da bir iş bulabilirsin. Evlerin içini boyayabilirsin, değil mi?”

“Tully, Tully.” Jack parmaklarını Tully'nin saçlarının arasından geçirdi. “Çok güzel saçların var. Ama ben içeride kalabilen bir adam değilim. Açık havayı seviyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Tully, hâlâ kaskatıydı, hâlâ boğazında bir yumru vardı.

Jack onu öptü. “Aralıkta geleceğim. Noel için.”

Tully cevap vermedi. *Bir koyun, iki koyun, üç koyun, dört koyun.* Sonunda, “Hep böyle mi olacak?” diye sordu.

Jack sessizdi. “Başka bir yol var mı?” diye sordu Jack ondan hafifçe uzaklaşarak.

Başka bir yol var mı? Güzel soru. Güzel soru. Tully'nin bu soruya verecek bir cevabı yoktu. Şimdiye kadar içinde bulundukları haftadan, Jack'i o hafta görmekten ötesini hiçbir zaman düşünmemişti. Ve sonraki haftadan. Ve bir sonraki haftadan.

Beş, on, on beş dakika sessiz kaldı; ona verecek bir cevabı yoktu. Sonunda ona birkaç hafta önce Shokie'yle yaptığı konuşmayı anlattı.

“Zırh, ha?” dedi Jack düşünceli bir şekilde. “Zırh.”

"Haklı mı?" diye sordu Tully.

Jack parmaklarını Tully'nin omzundan kalçasına doğru indirdi. "Senin hakkında mı? Kesinlikle."

Tully onu dürttü. "Senin hakkında."

Jack sırtüstü yatıp tavana baktı. "İnsanın nasıl zırhı olmaz ki? Zırhımız olmasa ne oluruz?"

"Ölür müyüz?"

"Ölürüz." Jack başını yavaşça sallayıp onu omzundan öptü. "Jen'in çok fazla zırhı yoktu."

"Yerden göğe kadar haklısın."

"Evet," diye devam etti Jack. "Tamamen açıktaydı. Dünyaya karşı hiçbir koruması yoktu."

Tully hafifçe irkilip başını ondan uzaklaştırdı. "Yanlış. Sana karşı bir koruması yoktu."

"Bu kadar basit mi?" dedi Jack. "Çünkü o zaman kendimi öldürebilirdim ya da babasının beni öldürmesini sağlayabilirdim veya suçumu hafifletmek için kız kardeşiyle evlenirdim."

"Bunları yapabiliirdin. Ama biliyorsun, onun kız kardeşi yok."

Jack gülümsedi. "Evet ama sen varsın."

"Evet ama sevgili Jack," dedi Tully, "şunu unutuyorsun: Ben zaten evliyim." Gülüştüler.

"Sen bunu bilmiyorsun fakat bir keresinde senin hayatını kurtardım," dedi Tully.

"Bundan hiç kuşku yok."

"Hayır, gerçekten. Yıllar önce. Bay Mandolini bana gelip 'J. P.'nin kim olduğunu sormuştu. Ona gerçeği söyleyecektim ama bakışları deliceydi. *Muhteşem Gatsby*'yi seyrettin mi?"

"Seyretmekten daha iyisini yaptım, okudum."

"George Wilson'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Bay Mandolini'nin gözlerinde onun bakışları vardı. George Wilson bakışı."

"Anlıyorum. Yani ona J. P.'nin kim olduğunu söylememenin bana yardım etmek olduğunu düşündün, öyle mi?"

"Evet. Elbette," dedi Tully şaşırarak. "Sence de öyle değil mi?"

“Bilmiyorum,” dedi Jack düşünceli bir şekilde. Tully’ye yumuşak bir bakış attı. “Bazen evet. Bazen hayır.”

“Ne zaman hayır?”

“Ölümü yenmeye çalıştığım zamanlarda,” dedi Jack yavaşça.

“Bilmiyordum,” dedi Tully. “Bunu yapmaya çalıştığım bilmiyordum.”

Jack gülümsedi. “Sen yalnız olduğunu sanıyorsun.”

Tully bir süre onu inceledi. Kötü ruhlar mı? Hayır, bu Jack için geçerli olamazdı. Jack’in göğsünü okşadı. “*Ne olursa olsun*,” diye fısıldadı Fitzgerald’dan bir alıntı yaparak, “*yarın daha hızlı koşacağız...*”

“...kollarımızı biraz daha açacağız,” diye devam etti Jack, kollarıyla ona daha sıkı sarılarak. “*Ve çok güzel bir sabah...*”

“...böylece tekneleri dalgalara vuruyor, hiç durmadan geçmişe taşıyoruz,” diye tamamladı Tully.

“Çok haklısın,” dedi Jack.

Holiday Inn’in penceresinden şafak sökmeden önce yükselen kuş cıvıltılarını duydukları sırada Tully, “Jack, ona karşılık vermek senin için mümkün değil miydi?” diye sordu.

“Elbette değildi.”

“Jack? Neden ama?”

Jack karnının üstüne dönüp yüzünü yastığa koydu. Başını kaldırmadan konuşmaya başladı. “Tully, genç bir çocuktum, genç bir futbolcu. Bana Tanrı olduğumu düşündüren bir tutum içindeydim ve ailem de bunu destekliyordu. Futbol oynamak, bira içmek, bir sürü arkadaş edinmek, bir sürü kızla çıkmak istiyordum. Bana hepsine sahip olabilmek için bunu yalnızca istemem gerektiği söyleniyordu. Başka neden olduğunu bilmiyorum. Son olarak, belki de onu çekici bulmuyordum. Belki de onu çok iyi tanıyor ve hassas yapısını biliyordum. Beni korkutuyordu. Sorun istemiyordum...”

Tully onu öperek susturdu. “Peki, Shaki’yle neden yürümedi?”

Jack iç çekti. “Shaki’yle yürürdü. Çekiciydi. Ama sonunda bana dayanabilecek kadar güçlü olmadığını fark ettim. Ona verecek bir şeyim yoktu. Büyük hayal kırıklığına uğradı.”

Tully fısıldadı: “Ona kendini verebilirdin.”

Jack ona dokunarak, “Evet, ama bu yeterli olmazdı,” dedi.

Tully'nin sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı. “Bu her şey demek.”

Jack ona sarılmak için dönüp kararlı bir sesle, “İnan bana, bu hiçbir şey,” dedi. “Hiçbir şey.” Boğazını temizleyip her zaman yatağın yanında bulundurduğu su bardağına uzandı. “Babam, yani gerçek babam her açıdan mükemmel bir adamdı. Annem kesinlikle öyle düşünüyordu. Yakışıklıydı, hem de benden çok daha yakışıklı, çok daha zeki ve hepsinin ötesinde müthiş bir sanatçıydı. Evet, babam bir ressamdı. Kendini tamamen anneme adamıştı ama yoksuldu ve hiçbir zaman para kazanma hevesi yoktu. Yalnızca yaratmak istiyordu!” Jack “yaratmak” sözcüğünü neredeyse küçümseyerek söylemişti. “Kendisi ve annem için resim yapmak istiyordu. Annem babamın ona taptığını söyler. Kansas'ı bir şiir gibi resmettiğini biliyorum. Vadinin üstünde gün batımı hâlâ oturma odamızda asılıdır. Annemi büyülemiş ve annem değişeceğini düşünerek onunla evlenmiş. Kısa sürede fark etmiş ki babam değişmiyor, hatta yıllar geçtikçe daha da kendisi oluyor. Ona kur yapıp onun için resimler çizerken annem ona âşık olmuş olabilir ama evlenip çocuk sahibi olduklarında annem anlamış ki her zaman tabloları olacak fakat hiçbir zaman paraları olmayacak. Dikkatini çekerim, bunu anlaması sekiz yıl sürmüştü. Ama anladığı anda onu hemen terk edip kendisini, beni ve gelecekteki çocuklarını destekleyebilecek bir adamla evlenmiş.” Jack, Tully'yi bırakıp yana döndü.

“Beni yanlış anlama Tully. Annemi suçlamıyorum. Ama babam, sanırım o annemi suçladı. Annemin onda en çok yeteneğini, ruhunu, estetik değerlerini, sırtında hiç gömlek olmaması gibi İsa'yı anımsatan ilkelerini sevdiğini sanmıştı.” Jack yine küçümser gibi konuşuyordu ama Tully bunun annesine mi, yoksa babasına mı yönelik olduğunu anlayamıyordu.

“Aaah,” dedi yavaşça. “Demek annen tekrar evlendi.”

Jack başını salladı. “Tekrar evlendi ve kanser oldu. Tanrı bir daha başka çocuğu olmasını istemedi.”

“Bay ve Bayan Mandolini gibi,” dedi Tully.

“Evet. Ama annem kendine hep işkence etti. Hastalandığı için. Bunun Tanrı'nın bir cezası olduğunu düşündü ve kendine hep işkence etti. Ya da bana. Ya da üvey babama. Topeka'dan da ayrılmadı hiç.”

“Hiç mi?”

“Hiç,” dedi Jack. “Ben bu eyaletin dışına ancak liseden mezun olduğumda çıkabildim.”

“Ama bu durumu sonradan kesinlikle telafi ettin.”

Jack sessizce duvara bakıyordu.

“Babana ne olduğunu biliyor musun Jack?”

Jack’in sırtı hâlâ Tully’ye dönüktü. “Babam gitti, biliyorsun. Bu eyaleti terk etti.”

Tully parmaklarını birbirine kenetleyip alt dudağını ısırırdı. *İşte bu, elle tutulur bir hikâye*, diye düşündü ağzında metalik bir tat hissederek.

Jack sözlerine devam etti: “Sekiz yaşındaydım. Sonraki dokuz yıl boyunca onu hiç görmedim. Ama sonra şehre döndüğünü ve pek iyi durumda olmadığını duydum, çok içiyordu falan. Annem onu bulmaya çalıştı fakat babam ondan durmadan kaçtı, durmadan otel değiştirdi. Altı ay kadar ona bu şekilde işkence etti.” Sesi gitgide alçalmıştı.

“Devam et...” diyerek onu yüreklendirdi Tully.

Jack ona bakmadan tekdüze bir sesle konuşuyordu. “Bir kış günü arka bahçemizde cansız bedenini bulduk.”

“Ah, Tanrım,” dedi Tully.

“Evet. Cansız. Yırtık paltosu ve eski ayakkabılarıyla öylece yatıyordu, donmuştu. John Pendel. Kırk bir yaşında. Ölmek için annemin evine gelmişti. Annemin beyaz gül fidanlarına.”

Tully gözlerini kapattı. *Gül fidanları*. “Beyaz gülleri oradan mı alıyordun? Annenin bahçesinden?”

“Evet,” dedi Jack. “Arka bahçede serası var. Bütün bir yıl gül yetiştiriyor.”

“Ah, Tanrım. Baban oraya girememiş mi?”

“Annem ödüllü gülleri konusunda çok dikkatliydi. Serayı geceleri hep kilitletti.”

Tully doğrulup oturdu, başını iki yana salladı. “Bu çok korkunç. Çok üzgünüm.” Sonra aklına bir şey geldi. “Jen bunları biliyor muydu? Ona babanı anlattın mı?”

“Anlattım,” dedi Jack. “Biliyordu.”

Tully mırıldandı: “Bu inanılmaz.” Ve tek düşündüğü şeydu: *Jack, St. Mark’s’a ona beyaz güller vermek için gidiyor çünkü Jen için*

çok anlamlı olduklarını düşünüyor, oysa Jen beyaz gülleri yalnızca Jack'in gözünde anlamlı oldukları için seviyordu. Duvara bakıyordu ama duvarın önünde Jack'in sırtı vardı, bu yüzden sonunda gözleri sırtına takıldı.

"Onu sen mi buldun?" diye sordu sessizce.

"Hayır, ben bulmadım. Spanyol cinsi bir köpeğimiz vardı. O buldu."

Tekrar konuşmaya başladıklarında dışarıdaki ışık maviden griye dönmüştü. "Tully," dedi Jack sonunda. "Sen benim hakkımda çok şey biliyorsun, söyle bana, neden ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum?"

"Jack Pendel." Tully gülümsedi. "Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Çok fazla şey. Sen çok şey bilen adamsın. Hem de bunları ben senin yaşadığından bile habersizken öğrenmişsin. Kulüplerde dans ettiğimi biliyorsun, annemi biliyorsun, Jennifer'ı biliyorsun. Benim hakkımda bilmen gereken başka bir şey yok." Bunu söylerken ona bakmıyordu. Jack yüzünü görmek için ona döndü, kollarını yakalayarak onu yatağa itti, onu gözlerinden öptü. "Tully, sen büyük bir yalancısın. Bana bile yalan söylüyorsun. Lütfen indir artık şu zırhını, indir ve bana babanı anlat. Bana onu anlat."

"Ah," dedi Tully. "O zaman zırhımı indirmiş mi olacağım?"

Jack büyük bir ciddiyetle ona bakıyordu. "Hayır. Hiçbir zaman. Belki biraz. Bana bileğindeki bu izleri hiç anlatmadın, hiçbir zaman kaybolmayan bu izleri. Sana bir şeyler olduğunu biliyorum, Jennifer'dan uzaklaşmana, dans etmeyi ve yalan söylemeyi öğrenmene neden olan bir şey. Bir şey. Bu sırrın seninle beraber mezara gireceğini hissediyorum Tully. Ama biliyor musun? Umurumda değil. Bilmek istemiyorum. Geceleri uyusan, St. Mark's'a daha az gitsen ve benimle daha fazla birlikte olsan bu bana yeterdi. Bana karşı biraz savunmasız olsan."

"Savunmasız mı? Jack Pendel, ben seni seviyorum."

Jack ona boş boş baktı. "Beni seviyor musun?"

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Tully ve bu sözcükler boğazına takılmadı.

Jack Cheshire kedisi gibi sırtıyordu. Kalkıp yataкта zıplamaya başladı. "Beni seviyor! Beni seviyor! O! BENİ! SEVİYOR!"

Tully onun bacağındaki kılları çekiştirdi. “İn aşağı şaşkın. Biri polis çağıracak.”

Jack onun üstüne oturup kollarını başına yakın bir yere bastırdı. “Beni seviyor,” diye fısıldadı yüzüne doğru. “Beni seviyor.”

Tekrar soluk soluğa seviştiler. Daha sonra Tully onun üstüne oturup onu sımsıkı kucakladı, kollarını okşayıp yüzünü öptü. Alnını ve sarı saçlarını, şakaklarını, kaşlarını öptü. Sonra burnunu öpüp yüzünü onun sert yanaklarına sürttü. Dudaklarını ve gözlerini öperek soluk soluğa fısıldadı: “Seni seviyorum Jack, seni seviyorum Jack Pendel, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Seni seviyorum, bu her şey demek ve seni ne kadar sevdiğimi bir bilsen... Sana dair her şeyi seviyorum. Kendiminkiler bir yana, en iyi arkadaşlarımla sınırlarını bile anlatırım sana. Seni seviyorum, sana her şeyi anlatırım, her şeyi, sana her şeyi veririm.”

Jack Pendel de gözlerini kapatıp fısıldadı: “Ben de seni seviyorum Tully’m. Benim limon çiçeğim. Seni seviyorum. Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun? Seni ne kadar uzun süredir sevdiğimi?.. Sana karşı kalkanlarımı indireli ne kadar uzun zaman olduğunu?.. Kaç yıl boyunca buraya geri gelip o aptal kiliseye giderek senin için taze çiçekler götürdüğümü, kaç yıl boyunca Shokie’yi arayıp seni sorduğumu, Kansas Bulvarı’nda arabayla dolaşıp seni aradığımı?.. White Lakes’e gidiyor, Casa’da yemek yiyordum çünkü sana rastlamak istiyordum, seni görmek, senin güzel yüzünü görmek, yürüyüşünü, konuşmanı, oğlunu öpmek için eğilişini seyretmek... Seni Jennifer’ın partisinde gördüğümde sarhoştum ve seni dans ederken en son bir yıl önce seyretmişim ama görünce sen olduğunu anladım ve *sonunda tanıştık*, diye düşündüm. *Onu adını bile bilmeden okulda aradım ama işte burada ve adı Tully*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Jen’in Tully’si*. Adını bilmiyordum,” dedi melodik bir şekilde. “Ama yine de sevdim seni. Biraz sevdim. Çok uzaklarda, normal hayatın dışında olan bir şeyi sevdiğimiz gibi sevdim. Fakat o öldükten sonraki yıllarda benim bir hiç olduğumu bilmeni istedim. Senin arkadaşın olmaya çalıştım ve mucizevi bir şekilde arkadaş olduk ama o zamana kadar ben sende kaybolmuştum ve tek istediğim sendin. O kadar öfkeli, o kadar sessiz, o kadar dokunulmazdın ki beni biraz olsun içeri almanı ne kadar istemiştin. Uzaklara gittim, geri geldim, gittim, geldim,

daha uzun süre kaldım, gittim ve uzaktayken gelip seni görebileceğim, seni alıp Vaquero Gölü'ne götürebileceğim Noel'i ya da yazı bekledim. Shakie'nin düğününde dans ettiğimizi ve Robin'in gelip seni benim ellerimden koparıp alışını hatırlıyorum. *Onca zamanı beni sevmeni sağlamak için harcadım, diye düşündüm, değişecek ve sonunda benim yakınımda olmayı istediğinde evini boyamama izin verecek.* Ve evini boyarken zamanın yaklaştığını hissettim, tek düşünebildiğim...”

“Jack,” diye fısıldadı Tully. “Neden bana yaklaşmak için bu kadar bekledin?”

“Çünkü senden emin olmak istiyordum. Senin kendinden emin olmanı istiyordum. Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Seni seviyorum Jack Pendel. Kısa, kısacık hayatımda işkence zincirleriyle dövülmeyi hiç istememiştim.”

Jack onun bacaklarının, dudaklarının altında uyuyakalmıştı.

Daha sonra Tully uyandı. Onun kıpırdandığını hisseden Jack de uyandı. Tekrar seviştiler, hızlıca düş alıp bir şeyler fısıldaştılar, kan çanağı gözlerle ve bitkin bir şekilde tekrar yatağa girdiler.

“Eve gitmeliyim,” dedi Tully. “En azından ortalıkta görüneyim.”

“Kimin umurunda?” dedi Jack kabaca. “O hiç evde değil ki zaten.”

Doğru, diye düşündü Tully. Ya çalışıyor ya da ragbi oynuyor. Ama aynı şey değil. “Yine de gideyim,” dedi dalgın dalgın.

“Yine de diye bir şey yok,” dedi Jack. “Gidemezsin. Bana her şeyi anlatacağını söylemiştin.”

Tully onu dirseğiyle dürttü. “Söylemedim. Neyi bilmek istiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Jack gülerek. “Neyin var?”

“Burası restoran değil,” dedi Tully. “Hemen şimdi iste, yoksa iki saniye içinde uykuya dalarım.”

“Bana babanı anlat,” dedi Jack hemen.

“Babam, evet. Evet, bir süre bizimle birlikteydi. Bilirsin, ikisi de eğitimsiz ve yoksuldu...”

“Benim gibi mi?” diyerek araya girdi Jack.

Tully güldü. “Seninle alakaları yoktu. İkisi de bütün gün fabrikada çalışıyordu ve hiçbir zaman hiçbir şeyimiz olmuyordu. Ama sorun değildi çünkü o gerçekten çok iyi bir adamdı. Bana hep iyi geceler

öpücüğü verirdi. Düşünüyorum da galiba benimle ne yapacağını hiçbir zaman bilemedi. Çok iyi okuyamıyordu, bu yüzden bana okumayı öğretemedi. Sanırım tek çocuktı ve benimle nasıl oyunlar oynayacağını bilmiyordu. Benim okula gitmem ikisinin başına gelebilecek en güzel şeydi. Birden, beş yıldan sonra onlar evde değilken tek başıma arka bahçede koşturmuyor olmam rahat bir nefes almalarını sağlamıştı. Her neyse, ben okula başladıktan sonra Hank doğdu. Bana bir kardeşim olacağını söylemediler, onu öylece eve getirdiler ve 'İşte kardeşin,' dediler. 'Gel, annenin karnına dokun, bak, kardeşin nasıl tekmeliyor,' gibi saçmalıklar yoktu doğumdan önce.

"Ona Hank adını verdiler. Güzel bir bebek sayılırdı. Bebekliğini atlatmayı başarıp küçük bir insan haline gelmeye başlamıştı. Jen ve Julie'yle okuldan sonra Grove'a gelip onunla oynardık.

"Babam, tahmin edebileceğin gibi ona deli oluyordu. Onunla ne yapacağını da bilmiyordu, onu beslemeyi, yıkamayı ya da onunla oyunlar oynamayı beceremiyordu ama yüzünde âşık bir adamın ifadesi vardı.

"Babam ve Hank her cumartesi ve pazar kahvaltıdan sonra köşedeki şekerçiye gidip şeker ve gazete almayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Eskiden babamdan beni de yanında götürmesini isterdim, 'Natalie, hemen geleceğiz. Sana da bir şeyler getireceğim,' derdi.

"Bir cumartesi sabahı babam kahvaltıdan sonra mısır gevreği kâsesini yıkayıp ayakkabılarını giydi, Hank'inkileri giydirdi ve her zaman olduğu gibi, 'Hank ve ben biraz yürüyüşe çıkıyoruz. Hemen döneriz,' dedi. 'Beni de götür,' dedim ona. 'Natalie, Tully, hemen döneceğiz. Sana da bir şey getireceğiz Tully. Değil mi, Hank?' dedi. O sıralar iki yaşında olması gereken Hank, 'Evet, Tully şeker ister,' dedi.

"Babam şapkasını taktı ve Hank'in şapkasını da başına geçirdi. Aylardan temmuzdu, çok sıcaktı. 'Hemen döneriz Hedda,' dedi her cumartesi yaptığı gibi. Annem lavabonun önünde başını sallarken dönüp onlara bakmadı bile.

"Babam Hank'e, 'GI Joe'larını bırak, hemen döneceğiz,' dedi. Bir yıl boyunca her cumartesi bensiz giderlerdi ama o cumartesi babam yanıma gelip beni başımdan öptü ve dudaklarını bir süre saçlarımdan çekmedi. Cam vitrinde yüzünün yansımısını gördüm. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Üzerinde bej rengi bir şort, beyaz Topeka baskılı

tişörtü ve eski spor ayakkabıları olan Hank'i kucakladı, mutfak kapısından çıkıp merdivenden indi, garaj yoluna çıktı, yoldan aşağıya doğru gidip köşeye kadar yürüdü.”

Jack parmaklarıyla onun bacağına okşarken Tully nefes almak için duraksadı.

Tully sözlerine devam etti: “On beş dakika geçti. Annem ve ben masayı topladık. Yarım saat geçti, bulaşıkları yıkadık. Bir saat geçti, elektrikli süpürgeyi açtık. İki buçuk saat sonra artık öğlen olmuştu ve annem, ‘Hemen dönerim,’ dedi. ‘Ben de seninle geleceğim,’ dedim.

“‘Hemen dönerim, dedim,’ diyerek çıkıp gitti.

“Bir süre mutfak masasında oturdum, bahçede yürüdüm, gelip gelmediklerine bakmak için dışarı çıktım. Bulaşıkları tekrar yıkayıp camları sildim. Elbiselerimi değiştirdim. Çantamı hazırladım. Yedi yaşındaydım. Ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Öylece ortalıkta dolanıyor ve beni terk ettiklerini düşünüyordum. Henry, Hedda ve Hank evden ayrılmış ve arkalarına bile bakmamışlardı.

“İçimde saatlerce foooşşş diye ses çıkaran bir boşluk olduğunu düşündüğümü hâlâ hatırlıyorum. Bahçede yalnız otururken ve güneş batarken duyardım o sesi hep. Ama çocukken onu hiç sevmezdim. Sonunda fark ettim ki o ses aslında benim içimden değil, Kansas Otoyolu'ndan geliyordu. Küçükken o otoyolu severdim. Üst kattaki pencereden bakıp o yolun beni götürebileceği yerleri hayal ederdim. O kadar çok yer vardı ki gidebileceğim...

“Ama bu kez otoyolu düşünmüyordum. Evin içindeydim ve sesi hâlâ duyuyordum. Oturup canavarları hayal ediyordum. Karanlıkta o evde kalırsam aklımı kaçıracağımı düşünüyordum. Tek düşündüğüm, çığlıklar atarak yola çıkmak ve geçen ilk arabanın altında kalmaktı, farları yanan bir arabanın.

“Saatler geçti ve biraz neşelendim. Neşelendim çünkü, *nereye giderim*, diye düşündüm. Ve hemen Jennifer geldi aklıma.”

“Neden Julie değil de Jennifer?” diye sordu Jack.

“Hiç böyle bir soru gelmezdi aklıma. Jennifer ve ben birbirimize çok benziyorduk. Onunlayken kendimi evimde gibi hissediyordum. Hiç yalnız olmuyordum. Yedi yaşındayken bile. Yıllar boyunca birlikte oynar ve hiç konuşmazdık. Görenler birbirimizi tanımadığımızı

sanırdı ama biz birbirimizden başka bir şey bilmiyorduk. Ve onun anne babasını kıskanırdım. Ona kendilerini adamlarını kıskanırdım.

“Her neyse, neredeyse anne ve babamın geri gelmemesini istemeye başlamıştım. Onlarsız, arka bahçesiz, tavukların ve tavuk pisliğinin olmadığı bir hayatın hayalini kurar olmuştum. Ve o hayat gözüme hiç de fena görünmedi. İnsanların arkamdan söyleyecekleri şeyleri düşündüm: ‘İşte yine anne ve babasının terk ettiği o küçük kız.’ O durum gözüme komik bile görünmeye başlamıştı. ‘Ondan kaçmaları için ne yapmış olabilir ki bu küçük kız?’

“Kafamda bu düşüncelerle kanepede oturuyordum. Çok karanlık olmuştu ve yine korkmaya başlamıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Dizlerimi çeneme kadar çekip ileri geri sallanarak ağlamaya başladım. Tanrı bütün ışıkları yakmamı yasaklamıştı sanki.”

“O zamanlar Tanrı’ya inanıyor muydun?”

“Evet,” dedi Tully.

“Aklını kaçırmana engel olan şey bu muydu?” diye sordu Jack onu omzundan öperek.

“Karanlıkta mı? O anda hiçbir Tanrı bana yardım edemezdi. Kesinlikle,” dedi Tully de onun öpücüğüne karşılık vererek. “Onun gelmesinin faydası oldu. Saat dokuz falan olmalıydı. Dokuz saattir yalnızdım.

“‘Tamam,’ deyip duruyordum kendi kendime, ‘altmışa kadar sayıp Jen’i arayacağım. Tamam, daha yavaş bir şekilde altmışa kadar sayıp Jen’i arayacağım. Tamam, bu kez altmışa kadar saydıktan sonra Jen’i kesinlikle arayacağım.’ Bunu yüzlerce kez yapmış olmalıyım.

“Ve sonra o geldi. Annem odanın ışıklarını yakıp, ‘Natalie, ayaklarını kanepeden indir,’ dedi. Sonra da gidip yattı.”

Jack ona bakakalmıştı.

Tully başını salladı. “Evet. Gidip yattı.”

“Uyku iyice bastırana dek bin kadar koyun saymış olmalıyım. Ertesi sabah kanepede uyanıp yatağıma gittim.”

İkisi de sessizdi.

Bir süre sonra Jack, “Sana bu konuda bir şey söyledi mi hiç?” diye sordu.

“Evet,” dedi Tully. “O pazar. Ona sordum, ‘Anne, babam ve Hank nerede?’, ‘Bilmiyorum,’ dedi.

"Ona geri gelip gelmeyeceklerini sordum. 'Bilmiyorum,' dedi annem. 'Sen olsan gelir miydin?'"

"Hepsi bu mu?" diye sordu Jack.

"Hepsi bu," dedi Tully. "Hiç geri gelmediklerini söylemeye gerek yok. Babam bunu bir süredir planlıyor olmalıydı çünkü yeryüzünden kaybolmuş gibiydi. Polis onları aylarca aradı. Babam çok dikkatli davranmazsa annemin onu bulacağını biliyor olmalıydı."

"Kimse o şekerciye sorguladı mı?"

"Elbette. Oraya her zamanki gibi gidip her zamanki şeyleri almış ve dükkândan çıkmışlar. Tezgâhtar kadın babamın ona şapkasıyla selam verdiğini söyledi. Bunu daha önce hiç yapmamış."

"Bu kadar mı? Başka kimse onları görmemiş mi?"

"Görmemiş."

"Babandan hiç haber almadın mı?"

"Almadım," dedi Tully, sesi titriyordu.

"Ah, hey, Tull, yapma bebeğim, yapma, lütfen, hey, haydi, gel." Jack onun sırtını sıvazladı. Tully elini havada şöyle bir sallayıp yatağın kenarındaki çantasını aldı ve telaşla karıştırmaya başladı.

"Tully, ne arıyorsun?"

"Sigara," diyerek çantayı yere fırlattı Tully.

"Sigara mı? Sen artık sigara içmiyorsun ki."

"Evet, doğru. Ama istiyorum."

Jack onun bacağına okşadı. "Sakin ol Tully. Geçti artık. Hepsi geçmişte kaldı. Unut artık."

"Jack, anlamıyorsun. İşin en kötü kısmı ne, biliyor musun?" Tully elini boğazına götürdü. "En kötüsü onun bizi terk etmesi değil, beni terk etmesi, bana 'Tuwy' diyen küçük kardeşimi alıp beni geride bırakması. En kötü kısmı, kaçarken, 'Özür dilerim kızım, gözlerimi kapatıp annenle sonu olmayan bir gelecek hayal edemedim,' diye bir not bırakmaması bile değil. Hayır. En kötü kısmı bensiz gitmesi! Beni annemle bırakması. ONUNLA! O tek başına kaçmadı, Hank'i de aldı, onu aldı çünkü onu seviyordu ve o canavarla büyümesini istemiyordu ama beni almadı! Beni düşünmedi, benim de kaçmak istediğimi, hiç geri dönmek istemediğimi bilecek kadar düşünmedi beni! Hayır, hayır, beni onunla bıraktı. Ne yaparsam yapayım beş bin gün boyunca onun gidişinin bedelini ödediğim gerçeğini deş-

tiremem. Beni de yanında götürecek kadar düşünmediği gerçeğini ne yaparsam yapayım değiştiremem...”

Tully başını ne eğip öfkeyle dudağını ısırdı. Jack’in tek yapabildiği onun saçlarını okşayıp fısıldamaktı: “Tully, Tully, geçecek bebeğim, hepsi geçecek, sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek.”

Tully titreyen eliyle kanlı dudağını sildi. “Görmüyor musun Jack?” diye sordu başını iki yana sallayarak. “Durmadan geçmişe gidiyorusuz. Hiçbir zaman düzelmeyecek. Hiçbir şey yoluna girmeyecek. Ne benim hayatımda ne de ikimizin arasında yoluna girecek. Her şey gelip geçecek ve benim hayatım Grove’un dışına asla ıkamayacak.”

“Bu doğru değil Tully,” dedi Jack onun dudağındaki kanı silerek. “Düzelecek. Yalnızca dayan.”

IV

Natalie Anne Makker

*Nefes gibi içime çekiyorum umudu
Ama elbette inanmıyorum
Sen öldün
Ve gittin
Ölüp
Gittin*

Brian May

Her şey ihanet eder sana, bana ihanet eden sana

Francis Thompson

Jenny

Ekim 1986

Jack gittikten bir hafta sonra Tully, Ödenek Komitesi'nin karşısına üçüncü kez çıkıp koruyucu ailelere öngördüğü sekiz haftalık eğitim programına dair talebi için aklına gelen bütün dağılmış aileleri ortaya koydu. Aklına gelen her mecazı, her benzetmeyi kullandı. Hatta enerjisinin dolup taşıdığı bir anda şeyi göstermek için (neyi olduğunu bilmiyordu) yaralı bileklerini bile havaya kaldırmıştı. Bu hareketinin, uzun masanın etrafında ifadesiz yüzlerle oturmuş on sekiz üye üzerinde bir etkisi olmadığından emindi. Ama arka arkaya üç yıl karşılarına çıkarak dikkatlerini çektiği kesindi.

Artık onları yormuş olmalıydı. Kasım ayında komite, bütçede yapılacak düzeltmeyi Tully'ye bildirerek ona sekiz oyla Tully'ye istediğini vermeyi kabul etti. 1987 yılında Kansas eyaletinde yeni ailelere verilecek eğitim süresi altı saatten sekiz haftaya çıkmıştı. Bu, Koruyucu Aile Bulma Kurumu için büyük bir adım, Tully adına büyük bir başarıydı ama Tully'nin Bay Hillier tarafından tebrik edilirken tek düşünebildiği şeydi: *Biz yalnızca semptomları ortadan kaldırıyoruz, biz yalnızca semptomları ortadan kaldırıyoruz, biz yalnızca semptomları ortadan kaldırıyoruz*. Bir de aralık ayının çok yaklaştığı.

Eğitim programının süresinin uzatılması meselesinde zafer elde ettikten sonra istifa etmeyi düşündü ama özel projeler müdür yardımcısı olarak görevine devam etti. Hatta yanına iki yardımcı vermişti. Koruyucu aileleri sekiz hafta eğitmeleri için gönderilmeden önce onlara on beş haftalık bir eğitim veriliyordu. Tully kendi eğitim programına güveniyordu.

İstatistikler gösteriyordu ki yeni koruyucu evlerdeki çocukların okuldan kaçma ve suç işleme oranlarında bir yıl öncesine göre yüzde yirmi düşüş kaydedilmişti. Tully'ye o zaman daha da büyük bir kadro bütçesi ayrıldı ve Tully, Alan'ı yönetici yardımcısı olarak atadı. O göreve Sara ve Joyce da başvuruda bulunmuştu ama Tully onlara kin duymasa da çabalarına nasıl direndiklerini unutmamıştı. Kadınlar doktora eğitimlerine rağmen kaprisli Lillian'ın kölesi olarak kalmışlardı. Tully uygulamada Lillian'a rapor vermeye devam etse de yolları nadiren kesişiyordu ve Lillian, Tully'yi genellikle rahat bırakıyordu.

1986 yılında, Şükran Günü'nden bir hafta önce Tully ve Robin beşinci evlilik yıl dönümlerini kutlamışlardı. Teksas Caddesi'ndeki evlerinde verdikleri partiye otuz kişiyi davet etmişlerdi. Shakie ve Frank dışında konukların hepsi Robin'in futbol ve ragbi kulüplerinden arkadaşlarıydı. Eğlence sabahın üçüne kadar devam etmiş ve Robin bol bol içmişti. Herkes gittikten ya da oturma odasında sızdıktan sonra Tully'yi koridorda köşeye sıkıştırdı ve elinden çekerek Kaliforniya Odası'na sürükledi.

“Söyle bana Tully, söyle bana,” dedi ona yaslanarak. “Bu beş yıl iyi geçti mi?”

Tully ondan çok daha az içmişti. Onu yavaşça kendinden uzaklaştırdı. “Git ve yat Robin. Bir hükme varacak kadar ayık değilsin.”

“Cevap ver bana. İyi bir beş yıl mıydı bu?”

“Evet,” dedi Tully. “İyi bir beş yıldır. Şimdi gidip yat.”

Robin yatağa gitmek yerine onun yanına gelip elini eteğinin altına soktu. “Teksas Caddesi'ndeki bu evde benimle mutlu musun?”

Tully duvara yapışmıştı ve gidecek bir yeri yoktu. Gitmek de istemiyordu. “Burası çocukluk hayallerimi süsleyen ev,” dedi Robin'in omuzlarını tutarak. Robin'in elleri ısrarla bacaklarını okşuyordu. “Robin,” dedi Tully sessizce. “Bitiremeyeceğin bir şeye başlama.”

“Bitiremeyeceğim mi? Bitiremeyeceğim mi?” dedi Robin onun külotuna asılarak. “Seyret beni.”

Kaliforniya Odası'nın zemininde, palmye ağaçlarının ve hasır mobilyaların arasında seviştiler. “Benden boşanmak istiyor musun?”

Tully güldü. “Robin, neyin var senin? Az önce seviştik, ne diyorsun sen?”

“Ne dediğimi bilmiyorum. Benden ayrılmak isteseydin bunu bana söyler miydin?”

“Bilmene izin verirdim, evet,” dedi Tully onunla dalga geçerek. Robin sarhoştı ve Tully onu ciddiye alacak değildi.

“Sence çok mu çalışıyorum?” diye sordu Robin. “Bruce bana evden çok fazla uzak kaldığımı söylüyor. Güzel bir karım olduğumu ve benim her zaman ondan uzak durduğumu söylüyor. Her zaman yalnız olduğun için bahçivanla yatarsan üzülmememi söylüyor bana.”

Tully onun göğsüne yattı. “Bizim bahçivanımız yok. Millie hariç. Ve bana güven, Millie’yle ilişkiye girmem.”

“Yalnız mısın Tully?” diye sordu Robin.

Tully ev kadar sessizdi.

“Bazen. Ama sebebi sen değilsin. Hiçbir şey olmasa bile sen ve Boomerang benim yalnızlığımıza engel oluyorsunuz.”

Robin onun saçlarını okşarken neredeyse sarhoşluğun neden olduğu bir uykuya dalmıştı. “O halde neden yalnızsın Tully?”

Tully ona cevap vermedi ama zaten bir şey fark etmiyordu. Robin uykuya dalmıştı. Tully bir süre daha onun göğsünde yattı, sonra kalkmak üzere harekete geçti. Robin uzanıp onu tekrar aşağıya çekti. “Beni bırakma Tully,” diye mırıldandı. “Lütfen... beni bırakma.”

Tully başını tekrar onun göğsüne yaslayıp sabaha kadar orada uyanık halde yattı.

Jack, Noel’de ve yazları gelmeye devam ediyordu. Tully iki dönem arasında nefesini tutup bekliyor, ailesi için yemek yapıyor, Boomerang’a okuma yazma öğretiyordu. Hatta yemek pişirme sezonunda (bu, Jack’in geliş gidişleri arasındaki boş dönemdi) Robin’le bir iki kez dansa bile gitmişti.

Yaz aylarında Tully yemek hazırlamıyordu. Ama önemli değildi çünkü Robin eve fazla gelmiyordu.

1986’da Tully’nin Jack’in gidişine izin vermesi zor olduysa da 1987 ve 1988’de Jack’le dolu iki yazdan sonra bu çok daha zor oldu. 1988’de Noel ve Jack geldiğinde Tully onun Topeka’da olduğu bir ay boyunca patlamamaya, olay çıkarmamaya çalışarak sıkılı yumruklarla dolaşmıştı. *Yapmayacağım*, diye tekrarlıyordu kendi kendine durmadan. *Yapmayacağım*.

Bir cumartesi gecesi Topeka Bulvarı'nda bulunan Meadow Acres Motelindeki odalarında, "Jack," dedi. "Önümüzdeki nisan Washington'a gitmeyi düşünüyorum."

"Niçin?"

"Sağlık Bakanlığı her yıl olduğu gibi bu yıl da bir hafta sonu koruyucu bakım yönetimi adında bir seminer düzenliyor. Bu sefer seminere ben de gitmeye karar verdim."

"Harika," dedi Jack televizyon kanalını değiştirirken.

Tully boğazını temizledi. "Washington baharda güzel olur mu?"

Jack televizyondan başını çevirdi. "Harikadır. Bayılacaksınız."

"Yani... daha önce oraya gittin?"

"Evet, bir iki kez. Benim için yeterince sıcak değil."

Çok kalın kafalı, diye düşündü Tully. *Ona sormayacağım. Kesinlikle hayır.*

"Jack, hafta sonu benimle Washington'a gitmek ister misin?"

Jack televizyonu kapattı.

"Baharda Washington'da bir hafta sonu veriyorsun bana! Bu çok güzel Tully."

Tully onun ses tonunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı. "Bu evet mi, yoksa hayır mı anlamına geliyor?"

"Bu seminerler bütün gün sürüyor mu?"

"Hayır, hayır," dedi Tully hemen. "Şey, perşembe, cuma bütün gün sürüyor ama geceleri boşum, cumartesi kahvaltı dışında bütün hafta sonu da."

"Aaah," dedi Jack. "Demek pazarımı seninle geçireceğim. Bu çok güzel."

Tully onun ses tonunu hâlâ çözemiyordu. "Bu evet mi demek, yoksa hayır mı?"

"Tabii," dedi Jack sırtüstü uzanarak. "Yıl ortasında seni görmek güzel olur."

Tully onun yanına gidip yüzünü okşadı. "Yalnızca beni görmek değil Jacko. Beni Washington'da görmek. Ve beni yalnızca Washington'da görmek değil, nisan ayında Washington'da görmek."

"Evet, bunun harika olacağından eminim," dedi Jack tekdüze bir sesle. "Baharda Washington gibisi yoktur. Ama orası senin memleketin değil. Topeka dışında iyi olacağından emin misin?"

Topeka mı? Neden söz ediyordu bu adam? “Elbette iyi olacağım,” dedi Tully, sorunun ne olduğunu bilmek istiyordu. Ama kafasında sorun olan o kadar çok şey vardı ki kendisine duygularını boşaltma fırsatı vermek istemiyordu. Bu yüzden ağzını açmadı.

Nisan gelmişti. Robin, Tully’yi Billiard Havaalanı’na götürdü. “Seni özleyeceğiz,” dedi. Tully gülümseyerek ona sarıldı, sadece dudaklarını oynatarak, *ben de sizi özleyeceğim*, dedi. Ama yalnızca önündeki birkaç günü düşünüyordu. Jack birkaç hafta önce Tully’yi iş yerinden arayıp ona Washington kararının hâlâ geçerli olup olmadığını sormuştu. Tully, “Elbette,” diye cevap verirken, *Tanrım, ben son iki aydır bu hafta sonundan güç alarak ayakta duruyorum*, diye düşünüyordu. *Nesi var bunun?*

Üç saatlik uçuş sırasında bir film gösterilmiş ve öğle yemeği servis edilmişti. Tully yemeğini yedikten sonra uyumuş ve filmin çoğunu kaçırmıştı. Ama sonunu görmüştü: Meryl Streep, çocuğunu öldürme suçundan aklanmıştı.

Arlington’da, Potomac Nehri’nin karşısında bulunan Holiday Inn’de Tully’nin adına kayıtlı olan odaları on dördüncü kattaydı. Tully çantalarını kapının yanına bırakıp Jack gelmeden Robin’i aradı. Telefonda konuşurken balkonu fark etti. Konuşması bittikten sonra balkona çıktı.

Hayatında hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştı. *Şuraya bak*. Şehir ayaklarının dibinde göz alabildiğine uzanıyordu. *Hiç fena değil*, diye düşündü. Hatta güzeldi. Ama her yerde çok fazla yüksek bina vardı. West Ridge Alışveriş Merkezi’nden yakındaki tepelerde otlayan atların görülebildiği Topeka’ya kıyasla çok fazla bina vardı burada. Tully aşağıya bakınca ışıktaki fısکیye gibi parlayan bir şeyi fark etti. Korkuluklara biraz daha yaklaşıncaya birkaç yüz metre aşağıdaki otayolu gördü. Korkuluk yalnızca beline geliyordu. *Ne kadar uzun bir yol*, diye düşünerek biraz daha eğildi.

Jack’in sesini duydu. “Tully, ne yapıyorsun?”

Tully ona doğru dönüp gülümsedi. Jack çantalarını yere bırakıp camlı balkon kapısından geçti. “Tull, neden ağzın kulaklarında?” Tully’ye sarılıp aşağıya baktı. “Kendini otoyolda çilek reçeli haline getirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Jack!”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Tamam, şu andan itibaren bir uzman gözetiminde olmadan balkona çıkmak yok.” Jack başını ona doğru eğdi. Tully onun dudaklarını hissedince gözlerini kapatıp, *bu lanet olası şehre ihtiyacım yok*, diye düşündü.

“Haydi, gidip yemek yiyelim,” dedi Jack. Ama onun kokusunu içine çekerken bayılacak gibi olan Tully’nin başka fikirleri vardı.

“Tully, Tanrım, içine ne girdi senin?”

“Sen,” dedi Tully dudaklarını oynatarak, elleri Jack’in pantolonunda geziniyordu. *SEN*.

Daha sonra otelin yirmi yedinci kattaki restoranında yemek yediler. Saat henüz beşti ve restoran boştu. Manzarası Tully’yi çok etkileyen en iyi masaya oturdular. Tully yemeklerine dokunmamıştı bile. “Sığır ülkesinden gelen biri olarak fileminyon sipariş ettiğine inanamıyorum,” dedi. “Jack, haydi gidelim. Haydi gidelim de gördüklerimi bir de koklayayım.” Eliyle Washington’ı işaret ediyordu.

Birbirlerine yakın oturuyorlardı. Jack, Tully’ye doğru eğildi, yüzünü boynuna gömdü. “Ben gördüklerimin kokusunu alabiliyorum,” diye fısıldadı.

Tully görüntüsünden memnundu. Saçları beline kadar iniyordu, gri gözlerinde siyah rimelden başka bir şey yoktu ve dudakları kıpkırmızıydı. Krem rengi, askılı bir bluz ve pembe etek giymişti. Heyecandan yanakları kızarmıştı. Tırnakları uzun ve ojeliyken kimse bileklerindeki kesikleri fark etmezdi. Yıllar önce tırnaklarını yemeyi bırakmıştı. Jack’e nasıl görüldüğü onun için önemliydi ve iyi görünüşünü düşünüyordu.

“Jack,” diye fısıldadı. “Beni ilk gördüğün günkü halime hiç benzemiyorum, değil mi?”

“Pek benzemiyorsun,” dedi Jack çatalını ve bıçağını elinden bırakarak. “Her zamankinden daha iyi görünüyorsun.”

Tully ona bir bakış attı. “Otuzuma yaklaştığım belli oluyor mu?”

“Tully, daha yeni yirmi sekizine girdin, Tanrı aşkına.”

Tully gözlerini işaret etti. “Kırışıklıkları görüyor musun?”

“Onlar kırışıklık değil, kahkaha çizgileri.”

“Çok komik,” dedi Tully. “Çünkü ben hiç gülmem.”

Jack onun dudaklarına dokundu. “Bazen gülüyorsun. Özellikle pazarları.”

Tully bazen güldüğünü kabul etmek zorunda kaldı.

“Uçuş nasıl geçti?”

“İyi idi. Yol boyunca uyudum.”

“Uçuşta bir profesyonelsin, ha?” Jack onun yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, “Daha önce hiç uçağa binmemiştin, değil mi?” diye sordu.

“Hiç.”

Piyanist, Jack ve Tully için Beethoven’dan “Für Elise”yi, ardından “Ay Işığı Sonatı”nı çaldı. Restoran dolmaya başlayınca kahve içmeden ve tatlı yemeden oradan ayrıldılar.

Dışarısı yirmi iki derecedi ve mükemmel bir nisan akşamıydı. Yeni açılan metronun Rosslyn adlı tren istasyonuna doğru yürüyüp nerede ineceklerini bilmeden L’Enfant Plaza’da trenden indiler.

“Nerelerdeyiz?” diye sordu Tully etrafına bakınarak. Her yerde bir blok uzunluğunda, altı katlı gri hükümet binaları vardı.

“Bilmiyorum,” dedi Jack haritaya bakarak. “Sanırım buradayız.”

“Galiba,” dedi Tully.

Caddeler boştu. “Tıpkı Topeka gibi,” dedi Tully. “Nedir bu başkentlerin hali böyle?”

Bir blok ileri, bir blok geri yürüdüler ve Tully birkaç blok ötede yeşil bir bina gördü. Washington Anıtı’ndan parlamento binasına kadar uzanan, etrafı meşe ağaçlarıyla çevrili bir buçuk kilometre uzunluğundaki çayırık alana çıktıklarında, “Burası da alışveriş merkezi oluyor, öyle mi?” diye sordu. Jack kolunu Tully’nin omzuna atmıştı ve ikisinin de söyleyecek çok az şeyi vardı. Tully ona Topeka’da ülkenin parlamento binasına benzetilerek yapılan bir binanın yakınında çalıştığını, kubbesinin falan aynı olduğunu ama güneşin Topeka Belediye Binası’ndan bu şekilde yansıdığını hiç görmediğini söyledi.

“Saat beşte oradan hemen kaçtığın için olabilir mi?” diye sordu Jack.

“Olabilir,” dedi Tully.

Anıt girmek için kırk beş dakika sıra beklediler. Anıt gece yarısına kadar ziyarete açık olduğu için yemek yemek dışında tek seçenekleri orasıydı.

Tully yukarıyı sevmişti ama karanlıkta pek bir şey göremiyordu. Hediyelik eşya dükkânında Jack ona parlamento binasının, arkasında dolunayın olduğu bir resmini aldı. Bir taksi tutup otele geri döndüler.

Tully bavuluna eğilip, "Bak, bavullarımızı bile açmamışız," dedi.

"Bavul boşaltmayı kim istiyor ki?" diye sordu Jack ona arkasından yaklaşıp.

"Ben istemiyorum," diye karşılık verdi Tully.

Seviştikten sonra uykunun eşiğindeyken Jack sordu: "Korunuyor musun?"

"Bunu bana şimdi mi soruyorsun?"

"Şey, o küçük haplarını her zamanki gibi almadığın yeni aklıma geldi."

"Çünkü bu hafta almam gerekmiyor. Âdetim her an başlayabilir. Aslında dün başlaması gerekiyordu."

"Ah," dedi Jack. "Şey... âdet sırasında güvenli mi oluyor?"

"Evet, şef," diye karşılık verdi Tully. "Güvenli. Neden bu kadar endişelisin Jack?" Sesi çok tiz çıkmıştı.

"Endişeli değilim," diyerek ona güvence verdi Jack ama sesi samimi değildi. Tully onun kendisine meydan okumasını çok istiyordu.

Gece yarısı Tully kanamasının başladığını hissedip uyandı. Jack de uyanmıştı, onunla birlikte duşa girdi. Uykuları vardı ama bu önemli değildi. Jack onu yere çekip üstüne geçti. Su sırtına ve Tully'nin yüzüne akıyordu ama Tully gözlerini kapatıp ona olabildiğince sıkı bir şekilde tutundu.

"Çok güzeldi, değil mi?" dedi Jack kurulanıp yatağa girerlerken.

"Evet," dedi Tully, başka bir şey söylemedi. Daha sonra neredeyse uykuya dalmak üzereyken, "Benimle uyumaktan hoşlanıyor musun Jack?" diye sordu.

"Seninle uyumaktan mı, sevişmekten mi?" diye sordu Jack hiç de uykulu olmayan bir sesle.

"Uyumaktan."

Jack başını kaldırdı. "Evet, Tully, seninle uyumaktan hoşlanıyorum. Ama seninle birlikteyken pek uyuduğum söylenemez, öyle değil mi?"

Tully, "Pek sık değil," derken, *eh, yılın sekiz ayı seyahat etmekte ısrar etmeseydin*, diye düşünüyordu.

"Tully, sen benimle uyumaktan hoşlanıyor musun?"

“Çok,” diye karşılık verdi Tully. “Seninle uyurken uyanmıyorum.” Jack elini onun karnına koydu. “Çünkü çok yorgun oluyorsun.”

“Belki de,” dedi Tully ama, o *yüzden değil*, diye düşünüyordu. “Bu hafta sonundan sonra ne yapıyorsun?” diye sordu ve hemen pişman oldu çünkü, “Kaliforniya’ya geri dönüyorum,” cevabını almıştı. Duymak istediği cevap bu değildi. Orada öylece yattı, saate baktığında saat dördü gösteriyordu. “Jack,” dedi ona doğru dönerek. “Uyuyor musun?”

Jack’in gözleri açıktı, tavana bakıyordu. “Hayır.”

Tully perşembe günü nasıl da yorgundu. Gece çok az uyuduktan sonra yerel düzeyde refah çalışmalarını etkileyecek olan sekiz saatlik yeni sosyal politika hiç çekilmiyordu. Seminerlerin büyük bir bölümünün onunla hiçbir ilgisi yoktu. Varsa bile Tully bunu fark edemeyecek kadar yorgundu. Perşembe gecesi katılması gereken bir davet vardı, bu yüzden yorgunluktan bitmiş ve biraz da sarhoş halde Jack’in yanma gittiğinde saat on biri geçiyordu.

Soyunurlarken Jack ona, “Dans ettin mi?” diye sordu.

“Elbette dans etmedim. Dans edersem kim beni ciddiye alır ki?”

“Ah, böyle giyindiğinde ciddiye alındığını mı düşünüyorsun?”

Tully elbisesine baktı. Yalnızca normal, siyah, mini bir elbiseydi. “Nesi var ki?”

“Hiç,” dedi Jack televizyonu açarken.

Tully gidip televizyonun düşmesine bir yumruk indirmek istedi. *Nesi var*, diye çığlık atmak istiyordu ama yumruklarını sıkıp hışımla banyoya girdi.

Jack uykuya dalmıştı ama Tully iyi uyuyamıyordu. Balkona çıkıp havayı içine çekti. Washington’ın kokusunu sevmişti. Ama gökyüzüne baktığında ne kadar donuk ve solgun görüldüğüne şaşırdı. Zorlukla seçebildiği yıldızlar çok uzaklardaki minicik, parlak noktalar gibiydi. Gökyüzü aydınlık değildi. Ve her yerde ses vardı. Araba sesi, insan sesi, şehrin sesi. Geceleri ovalara özgü o emici sessizlik yoktu burada.

Tully balkonda fazla kalmadı. Jack’e dokunmadan durmak istemiyordu. Jack’e onun kokusunu alamayacak kadar uzak olmak istemiyordu. Bu yüzden yatağa girip şafak sökene kadar uyanık kaldı.

Cuma günü de aynıydı, yalnızca cuma gecesi Jack'le birlikte yine üst kattaki restoranda yemek yiyip piyano dinlediler. Bir kez dans ettiler. Sinemaya gittiler. 1988 En İyi Film dalında Oscar alan *Yağmur Adam*'ı seyrettiler. Filmden sonraki konuşmaları, Dustin Hoffman'ın bu filmde *Kramer Kramer'e Karşı*'dakinden daha iyi bir performans sergileyip sergilemediğiyle ve Tom Cruise'un her zamanki performansı olup olmadığıyla sınırlı kaldı. Jack, Raymond'ın Jennifer'a göre kötü göründüğünü söyledi. Tully ona, birincisi Raymond'ın hâlâ hayatta olduğunu ve ikincisi, Raymond'ın hayali olduğunu söylemek istedi ama sonra vazgeçti.

Odalarına geri döndüklerinde Jack, "Hey, yarınki o aptal *brunch*'a gitmesen ne olur?" diye sordu.

Tully başını iki yana salladı. "Gitmek zorundayım."

"Hayır değilsin. Bir hafta için yeterince koruyucu bakım lafı işitmedin mi? Pazar günü yola çıkacaksın. Haydi ama. Bir kez olsun bütün gün bize ait olsun."

Jack bunları yeterince şirin bir şekilde söylemişti ama Tully yine de ona şaşkınlıkla baktı. Sesindeki o şey neydi öyle? Jack zayıf bir şekilde gülümsedi. Tully iç çekti. "Duruma bakacağım, tamam mı? Şimdi beni dinle. Umarım senin için bir sakıncası yoktur, Robin'i aramak zorundayım."

Jack sakıncası olduğunu söyledi.

"Jack, lütfen. Boomerang'ı aramalıyım. Önemli bir şey değil. Onu çarşambadan beri aramadım."

"Onları çarşamba günü aradığını bilmiyordum."

"Sen gelmeden önce aramıştım," diye itiraf etti Tully. "Buraya sağ salim geldiğimi haber vermiştim."

"Anlıyorum," dedi Jack. "Odadan çıkmamı ister misin?"

Ne garip bir soruydu bu böyle. "Hayır," diye karşılık verdi Tully yavaşça. "Yalnızca bir dakika sürecek." Yine bir soru yükseldi boğazına kadar. Çılgık çılgıça, *neyin var senin*, diye bağırarak istiyordu. Dişlerini sıkarak yatağın kenarına oturup Teksas Caddesi'ni aradı. Jack balkona çıkmıştı.

"Robin. Merhaba. Her şey yolunda mı?"

"Merhaba Tully. Boomerang! Anne telefonda!"

Tully oğluyla on dakika kadar konuştu. Boomerang ona doyamıyordu. Tully arka planda Robin'in ona telefonu bırakmasını söylediğini duyabiliyordu. "Tekrar merhaba," dedi sonunda Robin ahizeyi aldığı anda. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet, fena değil," dedi Tully balkona dönerek. "Pazar günü evde olacağım."

"Seni alacağım," dedi Robin. "Seni özledik."

Bu sözler karşısında ne diyebilirdi ki? Sesini de alçaltamazdı. "Ben de sizi özledim çocuklar," dedi açıkça. "Pazar günü görüşürüz."

Jack içeri girdiğinde yüzü allak bullaktı. *Tanrım*, diye düşündü Tully. *Neler oluyor?*

Cumartesi günü saat yedide kalktılar. Jack daha mutlu görünüyordu. Tully'nin de keyfi yerine gelmişti, *brunch*'a gitmemeye karar verdi. Perdeler açık halde seviştiler, yatakta kahvaltı ettiler, birlikte duş alıp banyoda tekrar seviştiler ve mucizevi bir şekilde saat dokuz buçukta dışarı çıktılar.

Beyaz Saray'a, Lafayette Meydanı'na ve Pennsylvania Bulvarı'na gittiler. Öğle yemekleri Ulusal Portre Galerisi'nin kuytu bir köşesinde yedikleri ton balıklı sandviçlerden ibaretti. Müzelerin kapandığı saat olan beşe kadar dolaştılar.

"Haydi, Lincoln Anıtı'na yürüyelim," dedi Jack.

Tully yüzünü buruşturup sızlandı. "Ayaklarım beni öldürüyor."

"Neden topuklu sandalet giydin ki?"

"Sana güzel görünmek istedim."

"Ben seni çıplak ayaklı seviyorum. Vaquero'da olduğun gibi. Üzerinde ne kadar az şey varsa o kadar iyi."

Ağır ağır Reflecting Pool'a doğru yürüdüler. Washington Anıtı'nın önündeki kuyruk çarşamba akşamı girdikleri kuyruğun üç katı uzunluktaydı. "Eminim bizim gördüğümüzden daha fazla şey görecekler," dedi Tully.

"Evet, ama bunun için üç saat beklemeleri gerekiyor."

Reflecting Pool'da Tully ve Jack dört yaşlarında küçük, siyahı bir kıza rastladılar. Küçük kız ördeklerin ona doğru yüzmeleri için uğraşıyordu. Tully kızın yanına çömeldi, Jack fotoğraflarını çekti.

"Annen nerede?" diye sordu Tully. "Şurada," diye işaret etti küçük Samantha. Kızın gösterdiği yerde bir futbol sahası vardı. Meşe

ağaçlarının ve çalılıkların arkasındaki bir bankta oturan siyahi bir kadın, siyahi futbolculara büyük bir ilgiyle bakıyordu.

“Samantha,” dedi Tully küçük kızın yüzüne bakarak. “Belki de annenin ve babanın yanına dönsen iyi olur.”

“O benim babam değil,” dedi Samantha. “Babam Batı Hint Adaları’nda. O Peter.”

“Peki, neden onların yanına dönmüyorsun tatlım?”

“Hayır. Yanlarından bu kadar uzaklaştığım için Peter bana kızar.”

Jack, Tully’yi elinden tutup çekti, o da isteksizce Lincoln Anıtı’na doğru yürüdü. Kız onlara ördekleri, kiraz ağaçlarını ve suyu anlatarak arkalarından geliyordu. Jack biraz daha fotoğraf çekti. Samantha, Tully’ye yeni aldığı ve ters taktığı, üzerinde “WASHINGTON’I SEVİYORUM” yazan havalı, sarı beyzbol şapkasını ödünç alıp alamayacağını sordu. Tully şapkayı hemen çıkardı, Samantha da onu Tully gibi ters taktı. Tully endişeyle geride kalan banka baktı. Bank artık görünmüyordu. Annesi onu göremiyordu bile, yabancılarla konuştuğunu bilmiyordu. Jack ve Tully olabildiğince yavaş yürüyorlardı ve Samantha da onları takip ediyordu. Sonunda uzaklardan bir, “SAMAAAAANTHA!” sesi duyuldu. Bir süre sonra iri yarı, güler yüzlü, genç bir kadın yanlarına geldi. “Samantha, nasıl bu kadar uzaklara gelirsin?”

“Özür dilerim anne,” dedi Samantha. “Peter bana kızar mı?”

“Hayır, bebeğim, kızmaz,” dedi annesi, Jack ve Tully’ye bir göz atarak. “Haydi şimdi geri dönelim. Bu güzel hanımefendiye şapkasını geri ver.”

Samantha, Tully’ye bakıp şapkayı isteksizce çıkardı. Tully, Jack’e bir bakış attı. Sabah Beyaz Saray’ın yakınında sosisli sandviç yerlerken şapkayı ona Jack almıştı. Jack gözlerini devirip başını salladı. Tully kıza doğru eğilip, “Şapka sende kalabilir Samantha. Senin olsun,” dedi.

Buna sevinen Samantha şapkayı başına tekrar taktı. “Teşekkür ederim,” diyerek arkasını döndü ve koşmaya başladı. “Umarım canınızı sıkmamıştır,” dedi Samantha’nın annesi.

“Hayır, hayır, hiç sıkmadı,” dedi Tully, Jack kolunu omzuna atarken.

Tully, Abe Lincoln’ın başının üstündeki levhaya hayranlıkla baktı. Üzerinde, “*Abraham Lincoln’ın anısı, uğruna ülkeyi kurtardığı insanların yüreğine kazınmıştır,*” yazıyordu.

“Boomerang, Lincoln’ı çok sever,” dedi Tully, Jack’e bakarak. “Buna bayılırdı.”

“Ya,” dedi Jack. “Belki buraya Robin’i de getirirsin.”

Tanrım! Tully eğer ağzını açarsa bunun geri dönüşünün olmaya-
cağını biliyordu. Abraham Lincoln’ın anıtının altında dikilip kavg
etmeleri gerekirdi o zaman.

Saat altı olmuştu ve güneş batmak üzereydi. Çimenlerin üstüne
oturup Potomac Nehri’ni ve Arlington Mezarlığı’na giden Memorial
Köprüsü’nü seyrettiler.

“Robert E. Lee’nin evi şurada mı?” diye sordu Tully.

Jack başını salladı.

“Karanlıkta Kennedy’nin mezarının ışığı görünür mü acaba?”
Tully sesli düşünüyordu.

“Sanmıyorum. Yalnızca küçük bir parıltı, o kadar.”

“Hey, küçük, ebedi parıltı, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Jack onu çimenlere çekerek. “Haydi, gidip Tidal
Havuzu’ndaki kiraz çiçeklerine bakalım. Hava kararmadan gidelim,
haydi.”

Tully, “Oraya gitmek istiyorum,” diyerek Arlington’ı işaret etti.

“Elbette. Mezarlık yerine çiçekleri görmek isteyeceğini düşünmem
ne büyük aptallık,” dedi Jack ayağa kalkıp elini Tully’ye uzatarak.
“Tully, karanlıkta oraya gitmek istemezsin. Yarın gideriz.”

Tully kıpırdamadı. Tamam. Burası uygundu.

“Neyin var Jack?”

Jack tepesinde dikilmeye, Arlington köprüsünün ve mezarlığının
manzarasını kapatmaya devam ediyordu.

“Hiçbir şeyim yok,” dedi soğuk bir şekilde. “Senin neyin var?
Neden durmadan yumruklarını sıkıp dişlerini gıcırdatıyorsun?”

“Çünkü neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Hiçbir şey olduğu yok,” dedi Jack tekrar çimenlerin üstüne otu-
rurken. *Ah, böyle daha iyi,* diye düşündü Tully. Sağdan vuran güneş
ışınları yüzünü ısıtıyordu. “Kesinlikle hiçbir şey olduğu yok, tamam
mı Tully?”

“Aramızda neler oluyor Jack? Neler oluyor?”

“Aramızda hiçbir şey olmuyor. Bize hiçbir şey olmuyor. Tamam
mı Tully?”

Tamam mı? Ne tamam mı? “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tully.

Jack sessizdi. “Tully, gidip çiçeklere bakalım. Lütfen. Yarın buradan gidiyoruz ve onları bir daha görme şansımız olmayacak. Haydi, gidelim. Bu konuyu konuşmak için bol bol zamanımız olacak.”

“Ne zaman? Sen hep uzaklardasın! Hayır, şimdi konuşmak istiyorum. Kiraz çiçeklerinin canı cehenneme. ‘Aramızda hiçbir şey olmuyor,’ derken ne demek istedin?”

“Demek istedim ki,” dedi Jack imalı bir şekilde, “iki buçuk yıldır aramızda hiçbir şey olmuyor.”

“Eh, sen Topeka’da olsaydın ve birkaç ayda bir kaçıp durmasaydın bir şeyler olurdu belki!” dedi Tully heyecanla.

“Eh, belki sen evli olmasaydın...” Jack sesini yükseltti, “...ben de kaçıp durmazdım ve belki bir şeyler olurdu, değil mi Tully?”

Tully ona cevap vermek için ağzını açtı ama birden söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti.

“Tamam,” dedi ayağa kalkarak. “Gidip kiraz çiçeklerini görelim.”

Sessizce Potomac boyunca yürüdüler.

Tully’nin ayakları acıyordu. Beyaz sandaletlerini çıkarıp çıplak ayakla yürümeye başladı ama çakıl taşları ve sivri kaldırım taşları topuklarını acıtıyordu. Çimende yürürken de ayağına dikenler batınca ayakkabılarını tekrar giymek zorunda kaldı. Sonunda Jack onu kucağında taşıdı. Tully yanağını onun yanağına bastırdı.

“Bundan sonra sana ‘oklu kirpim’ diyeceğim,” diye fısıldadı Tully.

“Dikkat et,” dedi Jack. “Oklu kirpiler kurbanlarında ok bırakırlar.”

Tully yüzünü onun yüzüne sürttü. “Haydi, benim yüzümde de bırak o zaman.”

Tully ve Jack akşam karanlığında Tidal Havuzu’na doğru giderlerken, sigaraları ve bira kutularıyla kaldırımları ve neredeyse canlı gibi duran arabalarıyla yolları dolduran garip insan topluluğunu fark etmeye başladılar. Tully tuvalete gitmek istiyordu ama tuvaletten yükselen kokuyu ve insanları görünce bunu yeniden düşündü.

“Jack,” dedi onun kolunu tutarak. “Yarın sabah erken kalkıp çiçekleri görmeye ne dersin?”

Jack, “Tabii,” diyerek bir taksi çağırdı. Güvenle taksiye yerleştikten sonra az önce geldikleri yolu işaret ederek, “Söyle bakalım Tully, neden beni çatlaklar kuyruğuna soktun?” diye sordu.

“Kucakta olan sen değildin, bendim,” dedi Tully kendini daha iyi hissederek.

Georgetown’daki Fransız restoranında yemek yediler.

“Konuşmaya devam etmek ister misin?” diye sordu Jack. “İlişkimiz konusunda ne yapacağız?”

Tully iç çekti. Bu garipti ama konuşmaya devam etmek istemiyordu. Jack’in şikâyetlerine hazır değildi. Bir tek kendisinin öfkeli olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Jack sorusunu tekrarladı: “İlişkimiz konusunda ne yapacağız?”

“Bilmiyorum Jack,” dedi Tully sinirli bir şekilde. “İlişkimiz konusunda bir şeyler yapmak istediğini bilmiyordum.”

“Doğru. Sen de kesinlikle bir şeyler yapmak istemiyorsun. Ama dur,” diye ekledi ardından Jack. “Bu tam olarak doğru değil. Seni pazarları görebilmek için Topeka’da olmam gerekiyor. Ama şunu unutma Tully, Kansas’ta kışın hava çok soğuyor. Vaquero Gölü’nden başka gidecek bir yerimiz de yok.”

“Başka bir yere gidebiliriz,” dedi Tully zayıf bir sesle.

“Nereye? Burger King’e mi? Yoksa saatlik motellere mi?”

Tully şaşkına dönmüş bir şekilde oturuyordu. “Vay canına,” dedi. “Bu kadar şirret olabileceğini bilmiyordum.”

Jack alaycı bir şekilde güldü. “Ne istediğin konusunda bir fikrin yok, öyle değil mi?”

“Ne istediğimi çok iyi biliyorum,” diye karşılık verdi Tully kendinden pek de emin olmayan bir şekilde. Parmağıyla Jack’i işaret etti. “Sen ne istediğini biliyor musun?”

“Seni. Hepsi bu. Başka bir şeyi değil. Neden bu bir sorun oluyor?”

Çünkü, diye bağırarak istedi Tully, *sen durmadan uzaklara gidecek yüreğimi parçalıyorsun, senin yüzünden ölmek istiyorum, seni bulana kadar yeryüzünü taramak istiyorum. Bu yüzden.*

“Çünkü durmadan gidiyorsun,” dedi alçak sesle.

“Bütün yaz Topeka’daydım.”

“Hep gidiyorsun,” diye devam etti Tully. “Ve seni özlüyorum. Ne zaman geleceğini bilmiyorum.”

“Hemen her hafta arıyorum seni!”

“Hep gidiyorsun,” dedi Tully inatla.

Yemeklerini yemeyi uzun süre önce bırakmışlardı ve her şey buz gibi olmuştu.

“Öyle mi? Peki, ne yapmamı isterdin Tully Makker? Tam olarak ne? Annemle yaşayıp pazarları kilisede seninle görüşmemi mi? Hafta içi ya da Shakie’den kurtulabildiğinde cumartesileri seninle yemek yememi mi? Yılda bir kez iki günlüğüne buraya gelmemizi mi? Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

Tully sessizce yemeğine bakıyordu. “Topeka’yı sevmiyorsun,” dedi sonunda. “Oraya yerleşmek istemiyorsun.”

“Oraya yerleşip de ne yapacağım?” dedi Jack sertçe. “Ah, bu arada sen orayı seviyorsun, öyle mi?”

Tully ona bakmıyordu. “Beni de yanında götürmeyi hiç teklif etmedin bana.”

“Sen de benden hiçbir zaman Topeka’da kalmamı istemedin,” diye karşılık verdi Jack.

Tully peçetesini katlayıp açtı. “İsteseydim kalır mıydın?”

“İsteseydim benimle gelir miydin?”

Tully’nin elleri titremeye başlamıştı. Jack masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. “Tully, ya Robin ne olacak?”

Tully soğuk yemeğini yemeye başladı. Böylece elleriyle yapacak bir şeyi olacaktı. “Ne olmuş ona?”

“Onun hakkında hiç konuşmuyoruz.”

“Konuşacak ne var ki?”

Jack onun sol elinin parmaklarını tutup elmas yüzüğüne ve al-yansına dokundu. “Yüzüklerini hiç çıkarmıyorsun,” dedi sessizce.

Tully ondan özür dilercesine gülümsedi. “Biliyorum. Parmaklarım şişti. Yüzükler sonsuza dek etime perçinlendi.” Bu arada elini çekmeye çalışıyordu.

Jack onun elini bıraktı. “Neden hâlâ evlisin?”

“Hâlâ mı?” Bu sorunun Tully için bir anlamı yoktu. “Alternatifim ne?”

“Onu bırakmak.”

“Onu bırakmak mı?” Tully ona inanamıyordu. “Niçin?”

“Niçin?” diye parladı Jack çatalını kaldırarak. “Ne bok için?”

Tully ona doğru uzandı ama Jack elini kabaca çekti.

“Jack,” dedi Tully sessizce. “Tamam, tamam, arada bir Topeka’dan uzaklaşman gerekiyor. Seni özliyorum, hepsi bu.”

“Hepsi bu mu? Senin de Topeka’dan uzaklaşmak istediğini sanıyordum Tully.”

Tully artık bu konuşmayı gerçekten bitirmek istiyordu. Birlikteyken bir sürü plan yapmışlardı ama hepsi hayaldi. Huzura, özgürlüğe, her gün yüzmeye, çocuklarına yüzme öğretmeye ve Beyaz Saray’da yaşamaya dair planlardı bunlar. Hayaller. Nefes nefese seksten sonra kurulan türden hayaller.

Gerçekten, Robin ne olacaktı? Tully, Lincoln Anıtı’nda o aptalca şikâyetlerini dile getirdiği için kendi kendini tekmeleyebilirdi. Neden o koca ağzını açması gerekmişti? Neyin ters gittiğini konuşmadıkları zaman her şey çok daha kolaydı. Tanrı aşkına, bu konuşma her şeyi daha da kötüye götürecek. Neden ağzını açmıştı ki?

“Daha kaç yaz seni görmeye gelmem gerekecek Tully?”

Bilmiyorum, demek istiyordu Tully. Sonsuza kadar gelebilir miydi?

Yaz, nasıl da sabırsızlıkla bekliyordu yazı! Geçen yaz hayatının en mutlu yazı olmalıydı. Geçen yaz ve ondan önceki yaz ve ondan önceki...

Vaquero Gölü’nde parmaklarının arasına giren her kum tanesi, besledikleri her ördek ve kürek çektikleri her dakika ona hayatında ilk kez âşık olduğunu hatırlatıyordu. Hayatında hiçbir zaman Jack’in yanındayken olduğu kadar mutlu olmamıştı. Tully onunla korkuyla sevişip karnını doyururken, boya yapışını seyrederken küçük yanılsamalar evinin, ayaklarının altındaki çakıl taşları kadar gerçek olan mutluluk yanılsamaları barındırdığının çok iyi farkındaydı.

Senin için daha ne kadar gelmem gerekecek Tully? Bu sorunun ima ettiği tehdit, Tully’nin içinin korkuyla dolmasına neden olmuştu. Jack’ten önceki hayatının geri geleceği korkusuyla. Arka bahçedeki o günlerin, Tortilla Jack’s’teki gecelerin, bütün o soyunma odalarının, bütün o oğlanların, azimle hayatına devam ettiği, yalnızca günü geçirmeyi düşünüp kendisini neyin beklediğine aldırmadığı o yılların korkusuyla. Çok az umudu vardı, çok küçük bir geleceği vardı, Grovelu bir kızdı o, harap evlerden, Henry Makker’ın kendisini terk ettiği bir hayattan geliyordu, Jennifer Mandolini’nin bıraktığı bir hayattan. Şimdi hiçbir şeyinin olmadığı o günlere nasıl geri dönerdi?

Son otuz aydır Jack Pendel, Kaliforniya'nın ve Jen'in sesi olmuştu. Tek eksik sörfü. Ama onun sesi her şeye değdi.

Tully yaprak dökken bir ağaç gibiydi. Jack onu terk ettiğinde yaprakları dökülürdü ve ölürdü ama banyoda bileklerine havlu bastırıp oturduğu günler çok geride kalmıştı.

Aynı zamanda uykuları da düzelmişti. Kışın eve erken gelen Robin için yemek yapıyordu. Sonra yere oturup Boomerang'la Candy Land oynuyordu ve onun ev ödevlerine yardım ediyorlardı.

Robin onu yıkıyordu. Tully ona kitap okurken Robin arkasındaki sallanan sandalyede oturuyordu. Banyoda, mutfakta, yatakta konuşuyorlardı. İşleri hakkında, oğulları hakkında ve annesi hakkında konuşuyorlardı. Hedda kendini çok daha iyi hissediyordu. Tekrar yürümeye ve ne yazık ki konuşmaya başlamıştı. Kışın Robin ve Tully film seyreliyor, geç saatte bir şeyler atıştırıyor, sonra yatıp sevişiyorlardı. Tully, Jack uzakta olduğunda Robin'le her zamankinden daha çok sevişmek istediğini fark etmişti.

Ama yazlar bambaşka bir hikâyeydi... Tully yazın Robin'i çok az görüyordu. Robin geç saatlere kadar çalışıyor, bolca spor yapıyor, hafta sonları Boomerang'ı da alıp götürüyor ve pazar akşamı geç saatlere kadar Bruce'ta ya da Stevie'de kalıyordu. Tully fazla yemek pişirmiyordu, sevişmiyor ya da konuşmuyorlardı. Yazları Robin onu rahat bırakıyordu ve bu Tully için yeterliydi. Ama Jack yanında olmadığında Robin hep yanında oluyordu ve Tully için bu da yeterliydi.

"Daha ne kadar gelip gitmek istiyorsun Jacko?" dedi sonunda.

Jack masanın üstünden onun ellerini tuttu. "Tully!" diye fısıldadı duygu yüklü bir sesle. "Kaliforniya, Tully! Kaliforniya! Biz, birlikte, her an, her zaman gün ışığı ve deniz. Bir ev alırız, ben boyacılık yaparım, sen çalışırsın, bebek yaparız, sahilde büyürler, biz de sıcakta ve kumsalda oluruz. İstedğim bu Tully, seninle birlikte bunları istiyorum."

Tully'nin kalbi şiddetle çarpıyordu. Ellerini çekmeye çalıştı ama Jack onları sıkıca tutuyordu.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun Jack?"

"Evet, Tully. Evet."

Tully yine ellerini çekmeye çalıştı. Bu kez Jack ellerini bıraktı.

"Özür dilerim Jacko. Biraz şaşırdım, hepsi bu. Bu biraz ani oldu, öyle değil mi?"

“Ani mi?” Jack ona inanamıyormuş gibi dik dik baktı, sonra bir kahkaha attı. “Gerçekten inanılmazsın Tully Makker! Bu konuyu üç yıldır her yaz konuşuyoruz. Ne demek çok ani oldu?”

Nedense Tully bu kez onu düzeltmek istedi. *DeMarco. Ne garip. Üç yıldır düzeltmek istememiştin oysa.*

“Neden bu konuyu daha sonra konuşmuyoruz? Şimdi biraz uyu-yalım.”

“Tamam Tully,” dedi Jack ciddi bir şekilde. “Ama hafta sonu bitmeden konuşacağız.”

“Ne demek istiyorsun? Hafta sonu yarın bitiyor.” Tully, Jack’in kaşlarının kalktığını görünce iç çekti. “Sana bir şey soracağım. Eğer sana neyin var diye sormasaydım bunları dile getirecek miydin?”

“Tanrım, Tully! Evet, seninle bu konuyu konuşacaktım. İki kişi ne kadar süre böyle devam edebilir sence? Üç yıl benim sınırim herhalde. Er ya da geç seninle bu konuyu konuşmak zorundaydım.”

“Ne diyecektin? Ve ne yapacaktın?”

“Ültime yok Tully. Hiçbir şey yok,” dedi Jack garsona hesabı getirmesini işaret ederek. “Hayır. Eğer kocanla kalmak istiyorsan ben bu tablodan çıkarım. Eğer beni istiyorsan Kaliforniya’ya gideriz. Ama Tully, bu şekilde daha fazla devam edemem. Seninle yılda on iki kereden daha fazla birlikte uyanmak istiyorum. Buna ihtiyacım var...” Sesi alçalarak kesildi.

“Hepinizin çok şeye ihtiyacı var,” dedi Tully sessizce.

Jack hesabı ödedi.

“Evet, ya senin? Senin de iki erkeğe ihtiyacın var.”

“Senin var mı?” diye sordu Tully rahatsız bir şekilde gülümseyerek. “Yani tatmin olmak için iki kadına ihtiyaç duyuyor musun?”

“Hayır, Tully,” dedi Jack.

“O zaman yılın beni görmediğin sekiz ayında ne yapıyorsun?”

“Sen söyle, sen evliliğinle hesabı kapattığın dört ay boyunca kocan ne yapıyor?”

Bu soru Tully’yi çok şaşırtmıştı. *Ben evliliğimle hesabı kapatmıyorum*, demek istiyordu ama Jack’in haklı olmasından korkarak bir şey söylemedi.

Francis Scott Key Köprüsü’ne gitmenin bir yolunu bulmak için Connecticut Bulvarı’na geri döndüler. Gece sıcaktı ama caddelerde çok

az insan vardı. Dupont Meydanı'na vardıktan sonra New Hampshire'a, sonra da M. Caddesi'ne döndüler. Sonunda karşılarındaydı işte; sularına şehrin yansıdığı, parlak yüzeyinde sokak lambalarının dans ettiği Potomac. Köprüde durup sol taraftaki Kennedy Sahne Sanatları Merkezi'ne, her zaman ışıklarla süslenen Lincoln Anıtı'na ve nehrin karşısındaki Arlington Mezarlığı'na baktılar. Tully ne kadar dikkatle bakarsa baksın Kennedy'nin mezarındaki ışığı göremiyordu. Jack haklı olmalıydı. Yalnızca küçük bir ışıkta galiba.

Jack onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Oraya üç kilometreden daha uzağız Tully," dedi. "Nehrin öteki tarafındayız. Yirmi yedi katlı otelimizi bile zor görüyoruz."

Otellerine yaklaştıklarında, "Askerî töreni kaçırdık," dedi. "Bugün bir tören vardı, kiraz çiçekleri töreni, nerelerdeydik biz?"

"Birlikteydik," dedi Tully.

Jack onun kolunu öperek, "Kiraz ağaçlarını da kaçırdık," diye ekledi.

"Bana o çatlaklar kuyruğunu göstermekte ısrar etmeseydin..."

Yukarı, odalarına çıkınca, "Yarın sabah kiraz çiçeklerini görmeye gidiyor muyuz?" diye sordu Jack.

"Arlington'a gidiyoruz."

"Ah, bunu unutmuştum," dedi Jack. "Arlington, elbette."

"Arlington'ı göstereyim sana," dedi Tully ona sarılarak. Elbise-lerini zorlukla çıkarıp banyo ile dolabın arasında, kapının hemen önünde seviştiler.

Az sonra yatağa gidip sessizce uzandılar. Sessiz televizyondan üzerlerine mavi bir ışık dökülüyordu. Tully, sırtüstü yatmış tavanı seyretmekte olan Jack'in dudaklarıyla oynayıp mırıldandı. "Jack, birlikteyiz işte. Bu her şey demek değil mi?"

"Her gün sahip olmak istediğim bir şey bu."

"Ama Jack, sen yalnız birisin. Yirmi dokuz yaşındasın ve on dokuz yaşından beri yalnızsın. Shakie'ye, kimseye bakamayacağını söyle-miştin. Sana inandı. Ben de inandım."

"Shakie'ye bakmak istemiyordum."

"Peki, ne değişti?"

"Shakie'yi sevmiyordum."

Tully ondan uzaklaştı. Jack doğrulup onun üstüne çıktı. "Ne var Jacko, ne var?"

“Tully, beni seviyor musun?”

“Jack, seni seviyorum.

“Ne kadar?”

“Kendimi sevdiğim kadar,” diye karşılık verdi Tully.

“Bu beni çok sevdiğin anlamına mı geliyor?”

“Jack, sana karşı hissettiğim yakınlık şimdiye kadar herhangi birine karşı hissettiğimden çok daha büyük.”

“Jennifer hariç.”

“Jennifer’ın yüzünden.”

“Boomerang’la aradaki bağ hariç.”

Tully birden nefes alamadığını hissetti. Onun altından çıkmaya çalıştı. Ondan uzaklaşmak için başını iki yana çevirdi.

Nefesi tekrar normale dönünce, “Jack? Hiç bebeğin olsun istedin mi?” diye sordu.

“Benimle çadırdı yaşasın diye mi? Mustang’le her yeri dolaşsın diye mi? Benimle tekila içsin diye mi?”

“Azıcık da olsa istemedin mi?”

“Biraz istedim galiba. Bu konuyu fazla düşünmüyorum. Herhalde öldüğüm zaman geride benden bir şey kalsın istemiyorum. Ben bir yere ait değilim, bebek sahibi olmayı nasıl düşünebilirim?”

“Evet, ama bebek sana ait olacak. Sen de ona.”

“Boomerang sana mı ait?”

Bana ve Robin’e. Tully onun altından çıkmak zorundaydı, buna mecburdu. Boğulduğunu hissediyordu. “Üzerimden kalkar mısın lütfen?” diye fısıldadı. “Kalk üstümden.”

Jack kenara kaydı. “Bebeğin olmadan önce de bebek istemiş miydin?”

“Pek fazla değil,” dedi Tully zorlukla nefes alarak.

Jack ona döndü. “Sen benim bebeğimsin,” diye fısıldadı. “Be bop a lula...”

Tully ona sırtını döndü, Jack yaklaşıp saçlarıyla oynamaya başladı. “Benimle uzaklara gel Tully,” diye fısıldadı. “Lütfen uzaklara gel benimle.”

Tully gözlerini kapattı. Kapatabilseydi kulaklarını da kapatırdı. “Neden Jack?”

“Çünkü seni seviyorum Tully ve artık yalnız olmak istemiyorum.”

Sessiz televizyonun karşısında bir süre yattıktan sonra Jack, “Jennifer’ı hiç düşünüyor musun?” diye sordu.

Tully battaniyeyi eliyle sıktı. “Seninleyken düşünmüyorum. Buna gerek yok.”

“Artık onun hakkında pek konuşmuyoruz.”

“Konuşacak ne var?”

“Ona hâlâ kızgın mısın?”

Tully başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır.” Jack’e biraz daha yaklaşp başını onun göğsüne yasladı. Kalp atışlarını dinleyerek, *artık o kadar yalnız da değilim*, diye düşündü.

“Bana onunla ilgili bir hikâye anlat Tully. Yeni bir hikâye.”

Tully’nin ona anlatacak hikâyeleri olduğu kesindi ama anlatmayacaktı. Daha kolay bir hikâye düşündü. Birden hatırladı ve Jennifer hakkında konuşmanın kendileri hakkında konuşmaktan daha kolay olduğunu fark etti.

Dokuz ya da on yaşındayken arka bahçede uzanıyorduk. Çadırdaki uyuyor olmamız gerekiyordu ama yazları yapılan pijama partilerini bilirsin. Çimenlerin üstünde yatıyorduk, bana şöyle dedi: “Gök-yüzünün bir okyanus olduğunu ve onca suyun şu anda tepemize boşaldığını hayal et.”

“Amerika’da okyanus yok,” dedim.

“Yanıyorsun Tully Makker. Bir tarafta Atlantik, diğer tarafta Pasifik var. Pasifik daha büyük. Aynı zamanda daha yakın, galiba.”

“Kansas’ta okyanus yok.”

“Yok,” dedi. “Ama ona neden Pasifik dendiğini biliyor musun?”

“Her zaman sakın olduğu için mi?” diye sordum. O aptal okyanus hakkında konuşmak istemiyordum artık.

“Hayır,” dedi. “Her zaman fırtınalı olduğu için. En kötü fırtınalar, en kötü dalgalar, en korkunç deniz felaketleri orada olduğu için.”

“Oleeey,” dedim.

“Onu görmek istiyorum,” dedi. “Okyanusa gidip en korkunç felaketi görmek istiyorum. Büyük bir dalganın Kaliforniya’yı yutması gibi bir felaketi. Ben öylece durup o felaketi seyredeceğim.”

"Kaliforniya'nın o kadar küçük olduğunu bilmiyordum."

"Değil. Çok büyük. Sen de hiçbir şey bilmiyorsun. Ama Pasifik, Kaliforniya'dan bile daha büyük. Onu yutabilir."

"Kaliforniya, Kansas'tan daha büyük değil," dedim. Sinirlendiğimi hissediyordum.

"Elbette büyük."

"Hayır, değil! Kansas en büyük eyalet. Çok büyük. Biliyorum. Kansas'tan daha büyük bir yer yok! Aptal Kaliforniya bile daha küçük."

Jennifer omuz silkti. "Nasıl istersen Tully Makker. Ama yine de dünyanın kıyısında durup Pasifik Okyanusu'nu seyretmek istiyorum."

Birkaç hafta sonra anne ve babasının beni National Geographic dergisine abone yapmalarını sağladı.

İlk yıl o dergileri okudum, zavallı Kansas'ım için üzülüyordum hâlâ.

Sonra hepsini okudum. Aboneliğim ben on sekiz yaşma gelene kadar devam etti. Evlendikten sonra dergiye kendim abone oldum ama aynı şey değildi. Evlendikten sonra dergi okumaya çok az vakit bulabildim.

"Teşekkür ederim Tully," dedi Jack. "Bu seninle ilgili çok güzel bir hikâyeydi."

"Onunla da ilgiliydi," dedi Tully savunmacı bir şekilde.

"Seninle ilgiliydi Tully. Ona dair anlattığın her şey seninle ilgili. Ayrıca bu bana anlatmak istediğin hikâye değildi. Başka bir hikâyen vardı ama bunu seçtin. Neden?"

"Başka bir hikâye yoktu," dedi Tully hemen.

"Ya, bileklerinde de yara izleri yok zaten."

Jack tekrar onun üstüne çıktı. Tully tırnaklarını onun sırtında gezdiriyordu. Gözlerini kapatıp kendisinin Jennifer olduğunu hayal etti. Noel arifesinde ilk erkeğine dokunan Jennifer. Ve yalnızca ilk erkeğine değil, Jack'e dokunan Jennifer.

"Jacko," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Hayat ve ölümün sende birleşmesi ne kadar inanılmaz bir şey." Jack'in göğsünü okşuyordu. "Onunla sevişmek nasıl bir şeydi?"

“Güzeldi, sanırım. Çok sarhoştum. İyi görünüyordu. O bu konuda sana bir şey söyledi mi?”

“Pek bir şey söylemedi,” dedi Tully. “Yani ona dokunmak nasıl bir şeydi?”

“Bilmiyorum,” dedi Jack. “Hoştu. İri bir kızdı. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Muhteşem göğüsleri vardı.”

Tully onun altından yana kayıp gözlerini kapattı. “Gerçekten de öyleydi.”

Jack onu dürttü. Tully kıpırdamayınca tekrar dürttü. Boynuna doğru fısıldadı. “Artık daha iyisin Tully,” dedi. “Kansas Bulvarı’nda yaşadığın o yıllarda duyguların yokmuş gibiydin.”

“Evet,” dedi Tully bir kez daha parmak uçlarında o karıncalanma hissini duyarak. “Biliyorsun, o zamanlar onun adını bile ağzıma alamıyordum.”

“Ne demek o zamanlar? Hâlâ alamıyorsun. En azından yüzünü buruşturmadan. Sanki her adını söyleyişinde dışın ağrıyor.”

“Evet, şey...” Tully’nin sesi alçalarak kesildi. “Geçen hafta on yıl olduğunu biliyor muydun? O pazartesiden beri on yıl geçti.”

“On yıl, uzun bir zaman Tully,” dedi Jack yavaşça. “Tull, o zamanlar bu meselenin o kadar kötü sonuçlanacağı aklına gelir miydi?”

“Bilmiyorum Jack. Artık bilmiyorum. O günlerde her gün eve gidiyordum, uyuyamıyordum ve hangi yöne gideceğimi, beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Başımı toprağa yakın tutuyordum. Ben kimdim? Ne bilirdim? Ruhumun yarısı mezarda, yarısı geçmişteyken ne görebilirdim?”

“Hiç durmadan gelecek hakkında konuşurdu. Umutları, planları vardı, durmadan çalışır, didinir, planlar yapardı... hiç durmadan... ta ki... durana kadar. Artık onu hiçbir şeyin geri getiremeyeceğini düşünüyorum. Ona yardım edemedim ve bu benim suçum.”

Jack hiçbir şey söylemeyince Tully dönüp ona baktı. Jack’in elleri gözlerinin üstündeydi. Birden büyük bir acıma dalgası Tully’yi içine alıp her yanını kapladı, tekrar yüzeye çıktığında Jack Pendel karşındaydı ve elleri yine gözlerinin üstündeydi. Tully fısıldadı: “Ah, Jack, ah, Jack, Jack, hayır.” Jack’in üstüne çıkıp ellerini yüzünden çekip onu öptü. “Hayır, Jack, hayır. Seni seviyorum, seni seviyorum,” diye fısıldadı hayranlıkla, yüzünü yüzüne sürterek. “Seni seviyorum.”

Tekrar seviştiler ve Tully'nin tek yapabildiği, iki eliyle yatağın başlığına tutunmaktı. Jack'ten kayıp gitmemek için tutunması gerekiyordu. Gözlerini kapatıp onun kokusunu içine çekti, ona sıkıca tutundu.

Büyük bir gürültü duyuldu o sırada.

Neydi bu? Aman Tanrım, yatağın başlığı kırılmıştı!

ylece kırılıvermişti başlık. Duvar ile yatağın arasına düşmüştü. Bunu görünce kahkahalara boğuldular. "Artık tutunacak bir şeyim yok," dedi Tully. "Bana tutun," dedi Jack ona kollarını uzatırken. *Evet, evet, ah, evet, diye düşündü Tully.*

Jack ertesı sabah gülerek, "şu yatağın halini gördün mü?" diye sordu. Tully de güldü. Başlık kırık, çarşaf darmadağınıktı.

"Jack," dedi Tully arşafa dokunarak. "Hemen çıkıp gitsek iyi olacak, yoksa polis ve bütün kat görevlileri peşimize düşecek."

Saat henüz yediydi. Ancak bir iki saat uyumuşlardı ama hâlâ yapılacak bir sürü şey vardı ve bu son günleriydi.

Alt kattaki kafeteryada kahvaltı ettiler, sonra hesabı kapatıp bavullarını resepsiyona bıraktılar. Iwo Jima Anıtı ilk duraklarıydı ama taksi şoförü bu işte yeniydi ve yolu bulamıyordu. Onun yerine Pentagon'dan geçtiler. Tully başını sallayarak önce şoföre, ardından haritaya baktı.

Sonunda Iwo Jima'ya gelmişlerdi. Birinci Dünya Savaşı'ndan beri bütün savaşlara katılan askerler için dikilmiş bir anıttı bu. Dev heykel askerlerin duyduğu gururu yansıtıyordu. "Bunun yanında sen bile cüce gibi kalıyorsun Jack," dedi Tully fotoğraf çekerken.

"Cüce, yle mi? Ben sana gösteririm cceyi."

Sabah dokuzda Arlington açıldı. Birlikte Iwo Jima'dan oraya doğru yürüdüler. Yürüyüş güzeldi ama uzun sürüyordu.

"Bakıyorum da hâlâ o pek rahat ayakkabılarını giyiyorsun," dedi Jack, Tully'nin sandaletlerine bakarak.

"Hâlâ sana güzel görünmem gerekiyor, mezarlıkta bile," diye karşılık verdi Tully tepeye doğru topallayarak yürürken.

Jack onu bileğinden yakaladı. "Mezarlıkta bana her zaman güzel görünüyorsun Tully."

"Bu kadar romantik olma."

Pazar günü o saatte etrafta fazla insan yoktu, görünürde yalnızca birkaç çift ve bir aile vardı.

Kennedy'nin mezarı çok sadeydi. Tabelada "JOHN FITZGERALD KENNEDY" yazıyordu. "1917-1963." Mezarda tek bir yapay gülden başka çiçek yoktu. Birkaç adım yukarıdaki ebedî ateş, sabah esintisinde titreşiyordu.

Orada bir süre durdular ve Tully istavroz çıkardı, sonra utanarak etrafına bakındı. Onu gören bir başka genç kadın gülümsedi ve o da istavroz çıkardı. Tully kolunu omzuna atan Jack'e iyice sokuldu.

Kennedy'nin mezarının ötesinde yer alan vadi boyunca uzanan şehre baktı. "İnsanın sonsuza kadar her gün ve gece ayaklarının dibinde göreceği harika bir manzara bu."

Jack, Tully'yi yürümeye devam etmesi için hafifçe dürttü. "Kennedy'nin, Robert E. Lee'nin mezarını ilk kez gördüğünde öldüğü zaman oraya, Washington'ın tepesine gömülmek istediğini söylediğini biliyor muydun?"

"Bilmiyordum," dedi Tully. "Haydi, Robert E. Lee'nin mezarına gidelim."

Sola yürüyüp Robert Kennedy'nin mezarını geçtiler, Robert E. Lee'nin mezarına doğru yürüdüler. Sonra çimenlerin üstüne oturup şehre baktılar.

"İnsanların yas tutma biçimlerini inanılmaz bulmuyor musun?" diye sordu Tully.

"Hem de çok," dedi Jack. "Ne demek istiyorsun?"

"Ted Kennedy'nin her yıl kasım ayının yirmi ikisinde ağabeyinin mezarının başına geldiğini biliyor muydun?"

"Ağabeyini çok seviyordu," dedi Jack.

"Evet, ama bu yirmi altı yıl önceydi. İnsan artık bunu atlatmış olması gerektiğini düşünüyor."

Jack ona göz ucuyla baktı. "Gerçekten. Ama öyle olmuyor."

Tully sessizdi, sonra Jack'e döndü. "Jack," dedi. "Seni kaybetmek istemiyorum. Seni hiçbir zaman kaybetmek istemiyorum."

Jack onun elini tuttu. "Beni kaybetmeyeceksin. Beni hiçbir zaman kaybetmeyeceksin."

"Seninle birlikte olmayı her şeyden çok istiyorum ama hayatımı yoluna sokmalıyım. Anlıyor musun?"

Jack onun elini sıkarak, “Anlıyorum,” dedi. “Eğer benimle geleceğini bilirsem seni beklerim.”

“Jack, dinle beni? Boomerang ne olacak?” Tully oğlunun adını yüksek sesle söylerken âdeta boğulduğunu hissetti.

“Ne olmuş ona? O da bizimle gelecek elbette. Boomer’ı seviyorum. O da geliyor. Kumsalı çok sevecek. Ona bir köpek alırız. Oğlanlar köpekleriyle kumsalda koşturmaya bayılırlar.”

Boğazı sıkılan Tully, “Evet, güzel,” dedi. “Kulağa hoş geliyor.”

Arlington’da uzun süre kaldılar. Mezarlıklar arasında aşağı yukarı dolaşıp ağaçların arasından geçtiler, orta büyüklükte beyaz bir amfiteatrın etrafında dolaşan köprüden geçip Meçhul Askerin Mezarı’ndaki muhafızların nöbet değiştirmelerini seyrettiler. Tully bundan o kadar etkilenmişti ki yarım saat daha bekleyip bir sonraki nöbet değişimini görmek istedi. Jack iç çekti ama ona uydu.

Tidal Havuzu’na kadar gitmeyi hiç başaramadılar. Yeterli vakitleri yoktu çünkü Tully’nin uçağı saat birde kalkıyordu. Bir taksi onları havaalanına götürdü.

Tully yüzünü Jack’in göğsüne bastırırken Jack onun çantalarını tutuyordu. “Harika zaman geçirdim,” dedi Tully, Jack’in gömleğine doğru konuşarak. Jack boşta kalan eliyle onun başına dokunurken, “Buraya harika vakit geçirmeye geldik,” dedi. “Ve en sonunda konuşabildik.”

“Evet,” dedi Tully. “En sonunda.”

“Washington’ı sevdin mi?” diye sordu Jack.

“Harikaydı,” diye karşılık verdi Tully neşeye ama nihayet West Ridge Alışveriş Merkezi’nden kavak ağaçlarını görebileceğini düşünüyordu o sırada.

Jack onun çıkış kapısında gözden kayboluşunu seyretti, ardından bir taksiye binip Lincoln Anıtı’na gitti. Potomac boyunca, Tidal Havuzu’na çıkan bir gün önceki güzergâhlarında yürüdü. Jefferson Anıtı’nın beyaz mermer merdivenlerinde oturup havuzu, küçük sandalları, Washington Anıtı’nı, Beyaz Sarayı ve kiraz çiçeklerini seyretti.

Birkaç ay sonra hazıranda Tully ve Robin pizza yiyordu. Robin saat altıya doğru eve gelmişti ve evde yiyecek hiçbir şey yoktu. Millie

evine gitmişti, bu yüzden yarısı sosisli, yarısı sade pizza ve sarımsaklı ekmek sipariş etmişlerdi.

Tully sessizdi. Dalgındı. Boomerang'ı bile dinlemiyordu.

"İş nasıl gidiyor?" diye sordu Robin.

"Harika," dedi Tully. "Her zamankinden daha berbat."

"Ne var?"

Ne var? Tully hemen Robin'e baktı. *Bana ne sordu? Ah, Tanrım, evet. İşimi.*

"Slatteryler çocuklarını geri aldılar."

"Ah, olamaz. Tully, bu korkunç bir şey. Çok üzgünüm. Nasıl oldu?"

"Lillian sayesinde, biliyorsun. Ve Doktor Connolly de ona yardım etti. İkisi de aradan üç yıl geçtikten sonra Bay ve Bayan Slattery'nin yeterince cezalandırıldığını ve yeni bir şansı hak ettiklerini düşündü. Bu yüzden Jason, Kim ve Robbie iki hafta önce onların yanına gitti."

"Sen ne yaptın?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne gariptir ki bu arada benden hiçbir danışmanlık seansına katılmamı istemediler."

"Tully, ona dava açmalıydın."

"Yapmış olmam gereken bir sürü şey vardı," diye parladı Tully.

Robin sessiz kaldı. Boomerang izin isteyip masadan kalktı.

Tully ses tonunu değiştirdi. "Geçen gün departmandan ikinci yazılı uyarımı aldım," dedi neşeyle.

"Bir tane daha gelirse işten atılıyor musun? Bu kez sorun ne?"

"Bir ebeveyn-çocuk değerlendirmesine katıldım. O mülakatlardan nefret ediyorum ama onlara katılmak zorundayım. O çocuklara koruyucu aile bulan kişi benim."

"Anne ve babaların çocuklarını almamaları gerektiğini mi düşündün?"

"Elbette, ne zaman farklı düşündüm ki?"

"Bazen çocukların anne ve babalarına geri dönmeleri gerekir," dedi Robin.

"Bazen," diye karşılık verdi Tully. "Benim kurumda olduğum sekiz yıl içinde kaç kalıcı ebeveyn-çocuk birleşmesi olduğunu biliyor musun? Altı. Her yıla bir tane bile düşmüyor. Yüksek bir rakam değil, sence de öyle değil mi? Her neyse, Bayan Connor küçük kızını geri

istiyordu. Artık değiştiğini, hatalarını gören bir kadın olduğunu ve Karen Connor'a iyi bakacağını söyledi."

“Hatalarını mı?”

“Evet, bilirsin, küçük şeyler, akrabalarının evinde kızı seyrederken kokain çekmek gibi. Bayan Connor hiçbir işte birkaç haftadan uzun süre çalışmıyordu ve hayatının büyük bir bölümünde Sosyal Hizmetler’in desteği altındaydı. Muhtemelen bu paranın büyük bir kısmını da onu bir jetin çıkaracağından daha yükseklerle çıkabilmek için harcıyordu. Akrabaları Bayan Connor’ın bu durumunu öğrenince onu Sosyal Hizmetler’e bildirdi ve onlar da Bayan Connor’a yardımı kestiler. Bu yüzden kızı Karen’i uzak bir akrabasına bırakıp Wichita’ya gitti. Orada uyuşturucu alışverişinde bulunuyordu. Sonunda hamile kalıp tekrar Topeka’ya geldi, ben onunla o zaman tanıştım. Küçük Karen’i geri almaya çalışıyordu, bağımlı çocukları olan ebeveynlere verilen yardımı almak istediğini düşünüyordum.”

"Bana dengeli biri gibi geldi," dedi Robin.

“Bir kaya kadar sağlam,” diyerek onu onayladı Tully. “Bize artık uyuşturucuyu bıraktığını, hemen kalıcı bir iş bulacağını ve kızının yakında doğacak olan kardeşiyle birlikte büyümesini istediğini söyledi. Ama uzaktan akrabası birkaç ay önce çocuğu evlat edinmek için başvurmuştu ve o, Karen’i bırakmak istemiyor.”

“Bunun üzerine sen de...”

“Sabırla Bayan Connor’ın annelik kariyerinin ana hatlarını çizdim, Karen’in çıkarlarından söz ettim. ‘Ah, öyle mi?’ dedi. ‘Eğer Karen’a bakmam konusunda böyle düşünüyorsanız doğmamış çocuğum için ne yapmamı tavsiye ediyorsunuz?’ Ben de, ‘Onu aldırma’yı düşündünüz mü?’ dedim.”

"Ah, Tully!"

“Eh, tabii ki Bayan Connor odadan gözyaşları içinde fırtına gibi çıktı. O Lillian’a, Lillian da Bay Hillier’a şikâyetle bulundu. Bay Hillier da bana bir daha böyle bir şey olursa üzülerек de olsa kurumdan gitmeme izin vereceğini söyledi.”

“Dikkatli olmalısın Tully. Biliyorsun, Lillian senden kurtulmak için sebep arıyor. İşini kaybetmek istemezsin, değil mi?”

Tully omuz silkti. Geçen sefer kaybetmemişti. Şimdi düşünmesi gereken başka şeyler vardı.

“Peki, Karen’a ne oldu?”

Tully kola bardağını alıp kaldırdı. “Şerefe. Karen annesine geri döndü.”

Robin başını salladı. “Ortabatı.”

“Çocuklar,” diye düzeltti Tully. “Küçük Karen annesine gitmek istedi.”

“Bu nasıl olur?” dedi Robin şaşkınlıkla.

“Çünkü,” dedi Tully somurarak, “çocuklar her zaman anne ve babalarına gitmek ister. Umut kapasiteleri şaşırtıcı derecede büyüktür.”

“Seninkinden daha büyük,” dedi Robin.

“Hem de çok daha büyük. Ne çocuklar ne de Kansas eyaleti anne ve babaların çocuklarını sevmeyebileceğine ya da onları hem sevip hem de onlardan nefret edebileceklerine, onları hem sevip hem de onları dövebileceklerine, onları sevseler de terk edebileceklerine, onları severken kendilerinden nefret edebileceklerine ya da kendilerini daha çok sevebileceklerine veya içmeyi ya da çiftliklerini daha çok sevebileceklerine inanmıyor. Kansas da bebekler kadar idealist. Hepsi sonunda anne ve babalarının kendilerine geleceğine inanıyor.”

Robin yemek yerken çok sessizdi. En sonunda, “Evlat edinmek çok zor,” dedi.

Tully ona bakıp uzandı, elini okşadı. “Robin, sen çok sevildin. Hem de çok. Nesi zormuş evlat edinmenin?”

Birlikte Boomerang’ı yatırdıktan sonra tekrar alt kata indiler. Tully mutfak zeminine çöküp sırtını duvara yasladı.

“Tully, ne yapıyorsun? Sorun ne? O çocuklar iyi olacak. Düzelecekler.”

Tully başını iki yana salladı. “Unut gitsin,” dedi ellerini ovuşturarak. “Robin, sana söylemem gereken bir şey var.”

Tully onun renginin solduğunu gördü, Robin gelip onun yanına oturdu. “İyi haber mi?”

Tully ona dikkatle bakıp bitkin bir sesle, “Robin, ben hamileyim,” dedi.

Robin bir süre oturup ona baktı, sonra başını salladı, ayağa kalktı, bir sigara bulup çakmağını aradı. Sigaranın yarısını içtikten sonra söndürdü. “Benden mi?”

Tully başını kaldırmıyordu. “Robin, ne biçim bir soru bu böyle?”

Robin bir sigara daha yaktı, onu da çok az içip söndürdü, bir tane daha yaktı. “Haklısın. Ne biçim bir soru bu böyle? Tamam, bu haberi duyduğuma çok sevindim. Ya sen?”

Tully yerde yenilmiş bir şekilde oturuyordu. Robin bir Marlboro daha yaktı. “Hayır. Ne kadar aptalım. Ne kadar aptalım. Bir bebek. İstedğin en son şey. Hiçbir şey değişmedi!” Kendine bir kadeh Chivas doldurdu. “Tully, orada öyle oturma. Ne yapmak istiyorsun?”

Tully cevap vermiyordu. Hayatının... bir şeye ne kadar yakın olduğunu düşünüyordu.

“Bir bakalım,” dedi Robin iğneleyici bir ses tonuyla. “Bayan Connor’a ne tavsiye etmiştin? Ben de bunu sana tavsiye edebilir miyim? Bana Boomerang’ı verdin. O bana yeter.”

“Yeter artık!” diye bağırды Tully. “Kes şunu! Bunu bana söyleme seni piç kurusu. Bana söyleme.” Yüzünü elleriyle kapattı. Zihni bomboştu. Hiç işlev görmüyordu artık. İki hafta önce işlevseldi, o küçük kâğıdın rengi kesin olarak değişene kadar. Tully farklı markalarda üç farklı test alana ve hepsi de renk değiştirene kadar; hiçbiri beyaz kalmamıştı. İşte o zaman zihni işlevini yitirmişti. Tully düşünmeyi bırakmıştı. Artık başının içinde yalnızca hayaller dolaşıyordu. Kum hayalleri; sonsuz kum ve sonsuz kumsalların hayalleri. Çöle kadar havayı yıkayan sonsuz tuzlu su kokusu. Jack, kumsal gibi, güneş gibi sarı, Pasifik gibi gri gözlü, en güzel palmiye ağaçları gibi uzun, ince. Ve onu öpen nefesi.

...karanlıkta arkasında bir gölge vardı. Hızlı hızlı nefes alıp veren bir gölge.

Haziranın ortasında Jack geri döndü ve Tully’yle birlikte Vaquero Gölü’ne gittiler.

“Şuraya bak! Kahretsin, şuna bak!” dedi Jack heyecanla. “Gölümüze ne olmuş!”

Vaquero Gölü’nün kıyısında beş tane bitmiş ev vardı. Birkaçı da inşaat halindeydi. West Ridge Alışveriş Merkezi yapıldığından beri Topeka’nın batı yakası, doğu vakasının yitip gitmesi uğruna genişliyordu. Tully ve Jack heyecanla göl kıyısına indiler. “Sherwood Gölü’nün etrafı sitelerle kaplı artık,” dedi Tully.

“Her zaman öyleydi,” dedi Jack. “Ama bu göl boştu. Issızdı. Indian Hills Yolu asfaltlanmamıştı bile. Bir de şimdi bak şuraya,” dedi hüznü. Göle girdi. “Tully bak, biri sandalımızı almış.”

Tully kumun üstüne oturdu. “Eski bir sandaldı zaten.”

Jack suyu tekmeleyip dışarı çıktı. “Bizim sandalımızdı,” dedi heyecanla. Yanına oturdu. “Uydurduğumuz o şiir nasıldı?”

“Üç şiir uydurmuştuk.” Tully gülümsüyordu.

“Sonuncusu.”

“*Jack Pendel ve Tully Makker, birlikte suya atladılar... O mu?*”

“Evet,” dedi Jack onu yanağından öperek. “İşte o! *Jack Pendel ve Tully Makker, Boomer’ı da yakaladılar, küçük tırmığını da.*”

Tully devam etti: “*Dediler ki bak şuna, dediler ki zıplayarak atla...*”

“Sonra?”

“Hatırlamıyor musun?” dedi Tully. “Sonunu bulamamıştık. Ben, *‘Lütfen kravatımı ver bana,’* demiştim.”

“Ben ne demiştim?”

“Şöyle demiştin: *‘İşte zamanın geldi veda.’*”

Jack hararetle başını iki yana sallıyordu. “Şimdi daha iyi bir son buldum. *Dediler ki bak şuna, dediler ki zıplayarak atla, dediler ki seni seviyorum, bakışlarıyla.* Bu nasıl?”

Tully hafifçe gülümsedi. “Ben daha da iyisini buldum. *Dediler ki bak şuna, dediler ki zıplayarak atla, dediler ki seni seviyorum, ölesiye.*”

Jack onu kumların üstüne yatırdı ve yüzüne doğru fısıldadı: “Hoşuma gitti. Bunu ne zaman buldun?”

Tully, Jack’in onu öpmesine izin verdi. “O zamanlar,” dedi. “Ta o zamanlar.”

Temmuz geride kalmış, ağustosun yarısı geçmişti. Tully’nin karnı gitgide sert bir basketbol topuna benziyordu. Her zaman bir centilmen olan Jack ise ona bundan hiç söz etmiyordu. *Şişmanladığımı sanıyor olmalı,* diye düşünüyordu Tully. Ama aslında Jack’in ona bunu sormasını diliyordu. Bunu ona söylemek istiyordu.

Ağustosun üçüncü haftasına girdiklerinde Tully eylüle çok az kaldığını fark edip Jack’in tekrar gitmesinden korkar oldu.

Bir pazar günü Vaquero'da, etrafı ağaçlarla çevrili bir noktadaydılar. "Tully, bugün özellikle çok güzel görünüyorsun," dedi Jack.

Tully bunu bir başlangıç yapma fırsatı olarak kullandı, kötü bir başlangıç olsa da.

"Bu mümkün olabilir mi? Çünkü altı aylık hamileyim."

"Hamile mi?" dedi Jack ağzından bir ses çıkmadan, yalnızca dudaklarıyla. "Hamile misin?" Sonra bir şey söylemeden oturmaya devam etti. Hiçbir şey söylemiyor, Tully'ye bakmıyor, yalnızca suya taş atıyordu. Bir süre sonra, "Benden mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum Jack," diye karşılık verdi Tully. "Umarım öyledir."

Jack ona buz gibi bir bakış attı. "Benimle birlikteyken bana onunla seks yapmadığına dair güvence vermiştin."

Tully şaşkınlıkla mırıldandı: "Şey, hayır, onunla fazla seks yapmıyorum."

"Tully! Tanrı aşkına! Fazla mı? Tully? Bebek ne zaman doğacak?"

"Ocağın başında."

Jack parmaklarıyla hesap yaptı, sonra yüzü yumuşadı. "Benden olabilir, sanırım. Washington'dayken."

Evet. Washington. Geçen yaz Washington'da konuştuklarını bir daha konuşmamışlardı.

"Bana güvenli olduğunu söylemiştin."

"Galiba yanlışmışım. Ben Tanrı değilim." Tully dişlerini gıcırdattı. Bu bebek. Dünyadaki hiç kimse mutlu değildi bu bebek konusunda. Hiç kimse.

"Niyetin ne Tully?"

"Ne hakkında?" diye mırıldandı Tully.

"Tek bir soruyla başlayalım, tamam mı? Bu bebek konusunda ne yapma niyetindesin?"

"Bilmiyorum," dedi Tully soğuk bir sesle. "Sence seçeneklerim neler?"

Jack ona cevap vermedi. Belki de Tully'nin yüzündeki bir şey korkmasına neden olmuştu çünkü cevap verecekmiş gibi görünüyordu.

"Tamam, ikinci soru. Benimle ilgili olarak ne yapma niyetindesin?"

"Seninle gelmek istiyorum."

"Şimdi gel o zaman."

"Gelemem."

“Evet, gelebilirsin. Eşyalarını topla, Robin’e gittiğini söyle, Boomerang’ı da al, gidelim.”

Tully başını iki yana salladı. Yoksa başı kendi kendine mi sallanıyordu? “Şu anda gelemem,” diye tekrarladı. “Yaşayabileceğimiz bir yerin yok, bunu bana kendin söyledin. Ben işsiz ve iki çocuklu olacağım. Sigortamız yok. Ya bir şey ters giderse? Bebek doğana kadar beklemek istiyorum.”

“Hayır,” dedi Jack. “Ben beklemeni istemiyorum. Ne ters gidebilir ki? Ya doğduktan sonra ondan olduğunu anlarsan?”

“Sen ne diyorsun Jack? İki çocukla beni yanına almayacağını mı söylüyorsun?”

“Seni on çocukla da yanıma alırım. Ama o senin iki çocukla gitmene izin verecek mi?”

Tully, Jack’in, ne kadar gergin olduğunu görmemesi için ellerini dizlerinin arasına soktu. “Bilmiyorum,” dedi sessizce. “Bir çocukla gitmeme izin verecek mi?”

Öylece oturmaya devam ettiler, sessiz ve sıkıntılı. Gölün diğer tarafından gelen çocuk kahkahalarını duyabiliyorlardı.

“Jack, boşanma ya da en azından ayrılma anlaşması olmadan ondan bir, iki ya da bir düzine çocuk alamam.”

“Anlıyorum,” dedi Jack. “Benimle gelmeye niyetin var mı?”

“Elbette. Bebek doğduktan sonra,” dedi Tully zorlukla. “Tek istediğim seninle birlikte olmak. Ama onu uygun bir şekilde terk etmek istiyorum.”

“Birini terk etmenin uygun bir yolu mu vardır?” diye sordu Jack.

“Bilmiyorum,” dedi Tully. “Bunu öğreneceğim, öyle değil mi?” Bir süre sonra, “Jack, yine uzaklara gidecek misin?” diye sordu.

“Tully, Robin’den ayrılıyor musun? Yarın? Ve benim yanıma taşınıyor musun? Eğer bunu yapacaksan Topeka’da kalırım.”

Tully ellerini karnına, bebeğin tekmeler attığı karnına koydu, bu konuda daha fazla bir şey söylemedi. Jack parmaklarıyla Tully’nin büyümüş karnına dokundu. “Bir bebek, Tully. Nasıl olabilir?”

Jack bütün bir ay Topeka’da kaldı. Annesi yıllardır savaştığı göğüs kanserine yenilmişti. Jack onu eylülde toprağa verdikten sonra eylül ayının iki haftasını da orada geçirdi.

“Tully, geri döneceğim. Söz veriyorum.” Lakeside'daki evindeydiler ve Jack eşyalarını topluyordu.

Tully sessizdi. “Geri dönmeyeceksin, değil mi?”

Jack onun yüzüne baktı. “Söz veriyorum. Söz veriyorum. Söz veriyorum. Robin'i bırakmayacaksın, değil mi?”

“Söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum,” dedi Tully. “Neden gitmek zorundasın?”

Bavullarının üstüne eğilmiş olan Jack ona bakmak üzere başını kaldırdı. Uzanıp onun karnını öptü, sonra gülerek doğruldu. “Üzülme bebeğim, üzülme. Gitmek zorundayım çünkü kocandan ayrılmıyorsun. Ama geri döneceğim Tully. Senin için döneceğim. Aralıkta. Bu arada harika görünüyorsun.”

Tully ona inanmadığını söyledi.

“Gerçekten iyi görünüyorsun,” dedi Jack ciddi bir yüz ifadesiyle. “Harika görünüyorsun. Her yöne ışık saçıyorsun.”

Tully, Jack'e yaklaşip onu karnından itti. “Bunu kastetmemiştim.”

Jack onu omuzlarından tutarak, “Biliyorum,” dedi. “Tully Makker, dünyada senin yanından başka hiçbir yerim yok. Sana gelebilmem için burada kalmanı istiyorum. Aralık. Söz veriyorum. Bebeğinin doğumu için burada olacağım.”

“Ve kendi bebeğinin,” dedi Tully.

“Ve kendi bebeğimin,” dedi Jack elini onun karnına bastırarak.

“Kasımda gelemes misin? Otuz yaşma girdiğini görebilmem için burada olamaz mısın?”

“Otuzuma girdiğimi ne kadar az insan görürse o kadar iyi,” diye karşılık verdi Jack.

Jack, Şükran Günü'nden sonra geri gelmişti. Tully hamileliğinin dokuzuncu ayını iki erkekle sevişerek ve delice rüyalar görerek çılgın bir halde geçirdi.

Aralık ayında bir cumartesi gecesi geç saatlerde Robin, Manhattan'dayken Tully ve Jack onun Lakeside'daki evinde kalmışlardı. Eskiden Meadow Acres Moteli'nde kalıyorlardı ama Jack'in annesi öldüğünden beri Jack'in Lakeside'daki evine geçmişlerdi. Orada kalmak Tully'nin hoşuna gidiyordu. Dışarıdaki gülleri ve St. Mark's'a

yakın olmayı seviyordu. Jennifer'ın bir kez yattığı çift kişilik yatağı seviyordu. Eskiden Tully'ye gece Jack'le kalmak zor geliyordu ama Robin evde gitgide daha az zaman geçirir olmuştu. Tully annesine Julie'de kaldığını söylüyordu, Julie yine Laura'yla birlikte Noel için şehre gelmişti ve Tully evden ayrılmadan önce alt kattaki telefonun fişini çekiyordu. Robin hiçbir cumartesi eve Tully'den önce gelmemiştir.

O cumartesi gecesi Tully, Jack'in yatağında çıplak halde yatıyordu. Karnı yukarıya doğru yükseliyordu ve göbek deliği dışarı fırlamıştı. Jack başını onun karnına dayamış, bebeği duymaya çalışıyordu. "Gail kızı olacak Tully, bence kız."

"Ben de kız olmasını isterim," diye fısıldadı Tully. "Senden olmasını istiyorum. O zaman her şey daha kolay olurdu."

"Ah, Tully," diye fısıldadı Jack üzüntüyle. "Artık nasıl kolay olabilir ki? Biriyle evlisin ve ondan bir oğlun var. Robin, Boomerang'dan asla vazgeçmez. Ben olsam vazgeçmezdim."

Rengi solan Tully ondan hafifçe uzaklaştı. Soğuk karanlığı hissediyor ve yaklaşan gölgenin ağır soluklarını duyuyordu. Tully konuşmuyor ve nefes almamaya çalışıyordu. Yalnızca bir eliyle tekmeleyen bebeğe, diğer eliyle Jack'e dokunuyordu. Göğsü çok gergindi. Diğer bütün sesleri bastırarak, "Be-bop-a-lula," diye şarkı söylemeye başladı. "*O benim bebeğim, be-bop-a-lula ve ben belki demiyorum, be-bop-a-lula, o benim oyuncak bebeğim...* Jack, eğer kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan işe yaramıyor," dedi televizyonun titreşen ışığına bakarak.

Birlikte uykuya dalmışlardı. Jack, Tully'nin karnında uyuyordu ve Tully bir eliyle ona dokunuyordu. Jack şafakta kalkıp dışarı baktı. Güneş henüz doğmamıştı ama kar yağıyordu. Kar merdivenleri ve arabaların üstünü kaplamıştı. Yollar, insanlar, trafik, ağaçlar görünmüyordu; yalnızca karla kaplı silüetler vardı. Jack perdeleri kapatıp Tully'nin yanına uzanmaya gitti. Tully yatağın ortasında huzursuzca uyuyordu, Jack onu biraz öteye itmeye çalıştı. Ama o sırada Tully'nin altındaki çarşafın ıslanmış olduğunu fark etti.

Korkarak çarşafa dokundu, Tully sırtından bacaklarına kadar sıırılsıklamdı. Jack hemen gece lambasını yaktı. "Tully, Tully, uyan, uyan da bak! Bu ne böyle?"

Tully irkilerek uyandı, Jack'in paniğini yansıtan gözlerine bakarak sırtına dokundu. "Aman Tanrım," dedi gözlerini kapatarak. "Ah, aman Tanrım!"

"Ne? Ne oldu? Tanrı aşkına ne var?"

"Jack, su kesem patlamış." O sırada bunu doğrulamak istercesine, Jack'e dakikalar sürmüş gibi gelen bir sancı geldi. Korkunç can yakan bu sancının ardından Tully'nin vücudu yeni bir sancıyla kasıldı. "Başımız dertte Jacko," diye inledi. Ama Jack bunu zaten biliyordu. Tully henüz kanı görmemişti.

Jack etrafta dolaşp giysilerini aradı.

"Jack, ambulans çağır!"

"Tamam Tully, tamam. Sen nasıl istersen."

"Jack!" diye bağırdı Tully. "Unut gitsin! Onları ara, hemen! Boş ver, arama onları! Buraya gelip bana yardım et... Hiç vaktimiz yok," dedi soluk soluğa. "Hiç vaktimiz yok... arada hiç boşluk yok... Aaaah... Jack, beni kaldırıp oturt, beni oturt! Ambulans çağır... beni oturt, sonra ambulans çağır."

Jack telefonun tuşlarını zorlukla buldu, 911'i arayıp görevliye adresi verdi. "Tully," dedi hemen.

"Sancılarının arasının ne kadar olduğunu bilmek istiyorlar."

Tully bir çığlık attı. "Jaaaaack! Hiç arası yok, hiç! Buraya gel!" Jack telefonu kapatıp Tully'nin yanına gitti. Bütün şaşkınlığına rağmen Tully'nin yüzünün acıyla çarpılmış olduğunu görebiliyordu.

Dizlerinin üzerine çömelerek, "Ah, Tanrım, Tully," dedi nefes nefese. "Ambulans gelene kadar bekleyemez misin?"

Cevap, kulaklarını tırmalayan bir çığlık oldu. Jack onu oturttu, arkasını yastıklarla destekledi. Tully bütün vücudu şiddetle inip kalkarken neredeyse çıldırmış gibi fısıldıyordu: "Devam et, devam et, onu benden al, ısıyı yükselt, onu yıkamak için su getir, su getir, sarmak için de bir battaniye, makas getir, makas getir, hayır, getirme, ah, Tanrım, çıkar onu içimden, bir bıçak getir, ellerini kaynar suyla yıka, ellerini yıkayıp yanıma gel, buraya gel, bana yardım et Jack..."

Jack kendisine söylenenleri yaptı, sonra yatağın köşesine, Tully'nin ayaklarının dibine oturdu. Yatağın başlığına tutunup gözleri kapalı halde acı içinde nefes almaya çalışan Tully'ye baktı.

“Jack, yatağın üstüne çık, üstüne çık, temiz misin? Yatağın üstüne çıkıp onu al. Geliyor, Tanrım, geliyor, geliyor, bir kere daha ıkınınca bana elini ver, hayır, dur, bir şeye tutunmam lazım, bacaklarımı tut, Jack, dinle, dinle, dinle, bacaklarımı ellerinle tut, ellerine dayanarak ıkınmama yardım et... ellerine dayanarak ıkınayım...”

Jack onun ayaklarını tuttu, Tully bütün ağırlığını ona vererek bağırmaya devam etti. Jack onun doğuma çok yaklaştığını biliyordu. Ah, Tanrım, Tully çok güçlüydü ama Jack onun ayaklarını tutmaya devam etti. Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordu; belki beş, belki yedi dakika, belki daha da fazla. Tully derin derin nefes alırken Jack onu seyrediyordu. Derken neredeyse duyulmaz bir sesle, “Tanrım, Tully, galiba geliyor, galiba bu görünen şey onun başı,” dedi.

Tully bir an için yatağın başlığını bıraktı, elini bacaklarının arasına soktu. “Hisset onu,” diye fısıldadı. Jack o ıslak, yumuşak, yapış yapış kafaya dokunmak için elini Tully’nin bacaklarının arasına götürdü.

“Geldi, geldi, bir daha ıkındığımda başı çıkacak Jack, başını tutmalısın. Düşmesine izin verme. Ayaklarımı bırak, gidip ellerini yıka ve başını tut,” dedi soluk soluğa. “Şimdi! Haydi, git!”

Jack ellerini yıkayıp tekrar Tully’nin bacaklarının arasına koştu, elleri yapışkan başın yakınındaydı. Bir kasılma daha. *Ah, işte, hayır, dışarı çıkmayacak, bu kez çıkmayacak, işte, bir dakika içinde, hayır, işte geliyor, evet, ıkın, ıkın.* Tully çığlık çığlığaydı ama Jack onu duymuyordu, gürültü sağırılık gibiydi, görüntü ise körlük gibi, her şeye karşı sağır ve dilsizdi Jack ama ıkınmalar arasında başın geldiğini görebiliyordu. Bebek öylece dışarı kayıvermişti, yüzü aşağıya dönüktü, Jack onun yüzünü göremiyordu, ah, nasıl nefes alacaktı? Nasıl nefes alacaktı? Ve neden öylece bekliyordu? Gerisi neredeydi? Tek avcuna sığan minik kafaya dokunmak için uzandı ve eli kan içinde kaldı. Tully’nin bir şey fısıldadığını duydu, yoksa çığlık mı atmıştı? “Boynu, boynu, sırtından tut onu, boynu.” Ama bebeğin ne sırtı ne de boynu vardı, yalnızca bir baş vardı, bej rengi bir filmle kaplı, kanlı bir baş. “Çıkar onu, çıkar onu içimden, al onu, bana yardım et...” Jack uzanıp elleriyle başı tuttu ve bebeğin vücudunun da çıkmaya başladığını hissetti. İşte omuzlar. Jack onu çekmeye devam ederken başı hâlâ ellerinin arasındaydı, biraz daha çekti, bir ıkınma daha ve işte, bebek dışarıdaydı. Bu eciş bücüş, kanlı koza dışarıdaydı artık.

Odanın karanlığında, yatağın üstünde yan yatıyordu ve hâlâ Tully'ye bağlıydı, hâlâ mosmordu. “Bu bir kız,” diyerek ağlamaya başladı Jack. Ciğerleri havayla dolan bebek de ağlamaya başladı: *ingaaaaa, ingaaaaa, ingaaaaa*. Ama Jack kendisi de ağladığı için onu zorlukla duyuyordu. O sırada Tully'nin, “Onu bana ver, bana ver, üstüme koy,” dediğini duydu. Bebeği az önce dünyaya getirtmiş olsa da Jack ona dokunmaya korkuyordu, onu kaldırmaya korkuyordu. Ama bebeği göbek bağıyla birlikte kaldırmayı başarıp Tully'nin karnına koydu. Tully ağlayıp kıvranan bebeğin başına dokundu, Jack onun zarla kaplı olan ağzını temizledi. Tully bebeği göğsüne koymak istiyor ama bunu yapamıyordu; göbek bağı yeterince uzun değildi. Jack bıçağı getirdi ama bağı Tully'nin kesmesine izin verdi çünkü kendisi bunu asla ama asla yapamazdı. Perdeden bir parça ip koparıp kordonu bağladı. Bunu yapabiliirdi. Sonra Tully de bebeğin üstünde kalan kordonu bağladı ve bebeği göğsüne koydu. Bebek ağzını açtı fakat başta meme ucunu bulamadı. Ama işte oradaydı, memeyi hemen ağzına alıp emmeye başladı. İkisinin de gözleri açıktı. Bacaklarının arasında olan Jack'in de. Çünkü Tully'nin kanaması çok yoğundu. *Nedir bu? Plasenta mı?* Jack, Tully'nin içinden dışarı kendiliğinden kayan karaciğere benzer et parçasına baktı. *Öyle olmalı ama Tully'nin kanaması hâlâ devam ediyor.* Hemen bir havlu alıp kanamayı durdurmak için onu Tully'nin bacaklarının arasına koydu. Bir koluyla bebeği tutan Tully ona doğru uzandı. “Buraya gel.” Jack'in yüzünü kendi yüzüne doğru çekti, hâlâ ağlamaya devam eden Jack onu dudaklarından öptü. Hissettiklerini göz önüne alırsa o anda Tully için ölmeye bile hazırdı. Birbirlerine bir şeyler fısıldadılar. “Bir kız,” dedi Jack. “Bir kız.” Ve onu ilk kez duyabildi. Sesler geri gelmişti. Sesler ve görüntüler. Yatak kanla kaplıydı. Üçü de çıplak, üçü de kan içindeydi. Tully Makker, “O yalnızca bir kız değil,” dedi. “O *Jennifer*.”

Kaliforniya

Aralık 1989

Ambulansın hareketli mavi ışığı Jack'in irkilmesine neden oldu. Yataktan yere atlayıp pencereye koştu. Evet, gelmişlerdi. Gelmeleri ne kadar uzun sürmüştü? Hemen üstüne bir kot pantolon giyip ellerini kanlı vücudunda gezdirdi. İki sağlık görevlisini içeri almadan önce Tully'nin ve bebeğin üstüne bir battaniye attı.

"Vay vay vay," dedi adamlardan biri bebeği Tully'nin kollarından alırken. "Bize pek ihtiyacınız yokmuş."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Jack. "Sizi kırk beş dakika önce aradım. Daha fazla bekleyemedik."

"Dışarıya baktınız mı?" dedi ikinci adam ters bir tavırla. "Kar yağıyor."

"Kırk beş dakika," dedi Jack sabit bir şekilde.

İki sağlık görevlisi ona aldırmayıp hareketsiz yatmakta olan Tully'nin üstüne eğildi. "Uyanın," dedi adamlardan biri. "Uyanın hanımefendi." Battaniyeyi Tully'nin üzerinden kaldırdı.

"Galiba yanılıyorsun Joe," dedi adam arkadaşına. "Bize ihtiyacı varmış. Baksana, ne kadar çok kanaması var." Bebeği battaniyeye sıkıca sardı. Dışarı çıkarken, Jack'e, "Sedyeyi getirelim. Karınızın üstünü biraz daha sıkı örtün, olur mu? Aşağıdan gelen esintinin farkında değ il misiniz?" dedi. Jack homurdanarak Tully'nin üstüne bir battaniye daha örttü. Onu giydirmesi söz konusu bile olamazdı. Tully'nin bütün uzuvları gevşemişti. Sağlık görevlileri sedyeyle geri geldiler. Tully'nin karnına ve bacaklarının arasına havlu sardılar. Onu sedyeye yatırdıktan sonra bebekle birlikte aşağı indirdiler. Jack yatağa baktı. Çarşafta kocaman koyu renkli lekeler vardı. *Yatağın*

içine kadar işlemiş olmalı, diye düşündü. Doğum sırasında ne kadar çok kanama oluyordu böyle?

Bazı komşuları Noel arifesinde sabahın yedisinde neden ambulans ışıklarının yanıp söndüğünü öğrenmek için sabahlıklarıyla dışarı çıkmıştı. Jack'in kapı komşusu Bay Edward yanına geldi. Jack'in annesiyle aynı yaşlardaydı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Jack, Bay Edward'a şöyle bir baktı. *Öğleden sonra yemek pişirmek için yağ istemek üzere kapısını çaldığımda kapıyı bile açmaz, şimdi sabahın köründe meraktan dışarı çıkmış.*

"Evet, yolunda. Teşekkür ederim."

"Ne oldu?"

Ne oldu, diye düşündü Jack. Ne oldu? Bu adama ne diyebilirdi ki? "Doğum yaptı," dedi ambulansa doğru itilen sedyeyi göstererek.

"Hey, evli olduğunu bilmiyordum Jack," dedi Bay Edward.

Jack ona cevap vermeden, ama fark edip de onu takip etmesin diye dikkatli adımlarla uzaklaştı. Isınmak için hareket ederken ellerindeki kanı karla temizlemeye çalıştı.

"Evde mi doğum yaptı?" diye sordu Bay Edward, Jack'e doğru yürüyerek.

"Her şey yolunda," dedi Jack, sesinin sakın çıkması için çaba sarf ediyordu.

Bay Edward, Jack'in ellerini işaret etti. "Bu ne?"

"İzin verir misiniz? Hastaneye gidiyoruz."

Bay Edward'ın yüzüne birden büyük bir keyifsizlik ifadesi yerleşmişti. "Kim o?"

"İyi günler," diye karşılık verdi Jack bitkin bir sesle.

Ama başka bir şey daha vardı. Karmaşanın, bir kazan dolusu tanımlanabilir diğer duyguların içinden yükselen bir duygu. Bu sabah hissettiklerine benzemeyen bir duygu. Bu daha çok, çocukken Kansas City'deki eğlence parkının labirentinde gecenin bir yarısı koştururken yaşadığı hayal kırıklığına benziyordu. Birbiri ardına çıkmaz sokaklara giriyordu, bir yanlış yol, ardından daha uzun ama yine yanlış bir yol. Kolay olacağını sanmıştı. Sorun olmayacağını sanmıştı ama işte hâlâ yolunu bulamamıştı. Jack hastanedeki soruların daha kötü olabileceğini hissediyordu.

Ambulansta bir eliyle bebeği, diğeriyle Tully'nin elini tutuyordu. Tully çıldırmış gibiydi; mırıldanıyor, homurdanıyordu, bilinci gidip geliyordu. Jack onun ne söylediğini anlamaya çalıştı ama hepsi anlamsız şeylerdi. Stormont-Vail'deki ilk birkaç dakikadan sonra Jack ambulansın sıcaklığını ve sessizliğini özlediğini hissetti. Hemşireler ve doktorlar rutin sorulardan cevaplandırılması mümkün olmayan sorulara kadar her türlü soruyu soruyorlardı. Hastanın adı. Yaşı. Jack'in adı. Tamam, bunlar o kadar kötü değildi. Ama Jack onlara otomatik olarak Tully'nin adının "Tully Makker" olduğunu söylemiş ve sonra da düzeltmeyi unutmuştu. En yakın akrabası o muydu? Bu biraz daha zordu. "Hayır," dedi. Annesi vardı. Akrabaları var mıydı? Onun ve annesinin mi akrabaları var mıydı? "Umarım," dedi. Ama kimse gülmedi. Karısı mıydı? "Hayır," dedi başka bir şey söylemeden. Çocuk ondan mıydı? "Evet," dedi cesur olmaya karar vererek. Öyleydi. Çocuğun adı neydi? Tanrı aşkına, ne bitmek bilmez bir soru yağmuruydu bu böyle. Acil bir durum olursa iletişim kurabilecekleri başka biri var mıydı?

"Nasıl bir acil durum?" diye sordu Jack. Hemşireler ona garip bakışlar attılar. "Şiddetli kan kaybı," dediler. "Anormal." Nedense bu, Jack'in kendini iyi hissetmesini sağladı. Çift kişilik yatağının ortasında yer alan altmış santim çapındaki lekenin normal olmadığına inanmak istememişti zaten.

Jack onlara memnuniyetle yardım edeceğini söyledi. Onu boş bir odaya aldılar, kanını her açıdan analiz etmek için kolunu sıvamasını istediler. Ne de olsa artık 1990 yılındaydılar. Bütün sonuçlar temiz çıkmış olmalıydı ki on beş dakika sonra bir hemşire gelip ondan tekrar kolunu sıvamasını istedi. İşini bitirdikten sonra Jack'e teşekkür edip kan örneğini götürdü. Jack sessizce birkaç dakika oturduktan sonra odadan çıktı, Tully'nin nerede olduğunu anlamak için koridorda yürümeye başladı. Ama en sonunda hemşirelerin bölmesine geri dönüp nerede olduğunu onlara sormak zorunda kaldı. İlk sorgulamadan sonra artık kimse onunla konuşmaya istekli değildi. Hatta hemşirelerden biri ona gidip yıkanmasını bile söylemişti.

Jack erkeklere ayrılan duşa girdi. Aynanın karşısında soyunup vücudundaki kana dokundu. Evet, yıkanmak iyi bir fikirdi ama soğuk

suyu açtığı anda pişman olmaya başlamıştı bile. Tully ve bebeğini vücudundan yıkayıp attığı için pişmandı.

Duş alıp ayaklarının dibine dökülen suyu seyrederken aklına buz gibi bir düşünce geldi ve ürpermesine neden oldu.

Robin'i aramalıydı.

Robin'i aramalı ve Jack'e hiçbir kötülüğü dokunmamış olan o adama Tully Makker'ın (Tully DeMarco'nun) şafak sökerken Jack Pendel'in evinde doğum yaptığını, şu anda Stormont-Vail'de yattığını ve durumunun pek iyi olmadığını söylemeliydi. Lütfen Robin gelip ona sahip çıkabilir miydi?

Kurulandıktan sonra kirli kot pantolonunu, gömleğini ve kazağını giyip Robin'i aramadan önce Tully'yi bulmaya gitti. Tully burnundaki hortuma rağmen uyuyor gibiydi. Jack yatağın kenarına oturup onun elini okşadı. "Tully," diye fısıldadı. "Tully, uyan. Uyan bebeğim, yardımına ihtiyacım var, lütfen uyan."

"Bay Pendel," dedi *Guguk Kuşu* filmindeki Hemşire Ratched'a benzeyen ve onun gibi davranan bir hemşire. "Onu uyandırmaya çalışmayacağınıza dair söz vermiştiniz. Yoksa sizden dışarı çıkmanızı istemek zorunda kalacağım." Tully yedi yataklı bir odadaydı ama yataklardan dördü doluydu. Jack yatağın etrafındaki perdeleri iyice çekip tekrar yatağın üstüne oturdu. "Tully, sana yalvarıyorum, lütfen uyan," diye fısıldadı. "Ne yapmamı istediğini söyle bana. Doğru şeyi yapabilmek için ne yapmamı istediğini bilmem gerek. Lütfen, uyanıp doğru şeyin ne olduğunu söyle bana Tully."

Sonunda onu bırakıp dışarı çıkmak zorunda kaldı. Tully uyanacak gibi görünmüyordu.

Yenidoğan ünitesindeki Jennifer'a bakmaya gitti. Bebek beyaz hastane çarşaflarının üstünde yan yatıyordu. Küçük ağzı hafifçe aralıktı. Jack ona bakmak için başını yana eğdi. Bebeğin saçları sarıydı. Jack o yumuşak, ince tüylerle kaplı başı kucağında sallamak için korkunç bir istek duyuyordu. Ama çenesini kararlı bir şekilde kasıp Julie'yi aramaya gitti. Numarasını danışma masasından aldı. Pazar sabahı saat sekiz buçuktu.

"Julie, ben Jack. Seni bu kadar erken bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Jack Pendel."

“Kim olduğunu biliyorum Jack,” dedi Julie uykulu bir sesle. “Tully nasıl?”

Bu, Jack’in hoşuna gitmişti. Anlamsız konuşmalara gerek yoktu. “İyi. Doğum yaptı.”

“Doğum mu yaptı? Harika!” Julie birden canlanmıştı. “Vay canına! Kız mı, oğlan mı?”

“Kız. Dört kilo. Elli santim.”

“Aferin Tully’ye! Adını ne koydular?”

Jack bir an bekleyip, “Jennifer,” dedi.

Bu kez bekleme sırası Julie’deydi. “Jennifer mı? Ah, Tanrım. Şey, pekâlâ, güzel. Peki, neden sen arıyorsun beni? Robin nerede?”

Jack zorlukla yutkundu. “Şey, sorun da bu zaten. Robin burada değil.”

“Ah. Nerede peki?”

“Bilmiyorum. Manhatta’n da herhalde.”

“Ah. Peki, sen Tully’nin doğum yaptığını nereden biliyorsun? Seni mi aradı?”

“Hayır,” dedi Jack. “Ben onunlaydım.”

“Onun evinde mi?” dedi Julie kulaklarına inanamayarak.

“Hayır!” dedi Jack. “Benim evimde.”

“Ah. Ah, Tanrım.”

Jack gözlerini devirdi. Belki de Julie onun ilk başta düşündüğü kadar makul biri değildi.

“Julie, yardımına ihtiyacım var. Tully derin bir uykuda. Ona di-kiş atılması ve kan verilmesi gerekti. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Robin’i kendisi arayamaz.”

Julie’den cevap yoktu ve Jack onun gözlerini kapatıp başını iki yana salladığını neredeyse görebiliyordu. “Ah, ne yaptın sen?” dedi sonunda Julie. “O ne yaptı?”

Jack sessizdi.

“Neden onu Stormont’a götürmeden önce Robin’i aramadın? Böylece en azından bebek doğarken yanında olabilirdi.”

Jack az kalsın telefonu kapatıyordu. O lanet olası labirentteydi yine. Dışarıya açılan yolu bulmalıydı. “Çünkü,” dedi yavaşça, “benim evime gelmek zorunda kalırdı, bebek orada doğdu.”

“Ah.” Sonra *bir kez daha*: “Ah, Tanrım!”

“Julie!”

“Jack, Jack, sakın ol,” dedi Julie. “Hemen giyinip oraya geliyorum. Seni anlıyorum. Ama ben onu senin yerine arayamam. Onu kendin aramalısın, aramalı ve ona söylemelisin. Ona yalnızca Tully’nin sancılarının başladığını ve doğum yaptığını söyle. Yani düşünsene... Bu haberin benden duyulması çok saçma olur.”

“Julie, ona seninle birlikte olduğunu söyleyebilirsin.”

“Jack, hastanede doğum yapmamış! Ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Doktorlarla, hemşirelerle konuşacak. Dürüst ol. Ona yalnızca karısının doğum yaptığını söyle. Tully iyi mi?”

“Hayır. Pek iyi değil. Kanaması var.”

“Ona bunu söyle. Galiba Boomerang’ı doğururken de çok kan kaybetmişti. Robin telaşa kapılacaktır ve bu karmaşada bir sorun olacağını sanmıyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Jack. “Görüşürüz.”

“Dur! Dur. Hemen geliyorum. Ama Jack, onu aramalısın, arayıp ona söylemelisin. Başka ne yapabilirsin ki? Tully için dünyanın sonuna kadar yalan söylerim ama senin için benden yalan söylememi isteyemezsin.”

“Julie. Ona yalan söylemek istemedim. Yalnızca onun için işlerin biraz daha kolay olmasını istedim, o kadar.”

Julie önce hiçbir şey söylemedi. “Bir de durumu şu açıdan değerlendir: Tully seninle olmasaydı, Robin karısı dokuz aylık hamile olmasına rağmen Tanrı bilir nerelerdeydi? Tully evde tek başına olabilirdi. O zaman bebeği tek başına ya da daha da kötüsü, annesinin yardımıyla doğurmak zorunda kalabilirdi. Bunu bir düşün. Durum daha da kötü olabilirdi. Hemen oraya geliyorum.”

Jack telefonu kapatırken Tully’nin iyi arkadaşları olduğunu düşündü. Cebinde bir çeyrek daha ararken Robin’in, haberi kendisinden alınca durumun çok daha kötü olabileceği konusunda Julie’yle aynı fikirde olup olmayacağını merak etti. Tully’nin numarasını tuşladığı sırada bu konuda şüpheleri vardı.

Telefon on bir kez çaldıktan sonra nefes nefese bir kadının sesi duyuldu. Jack onun Tully’nin annesi olduğunu tahmin etti. “Robin’le konuşabilir miyim lütfen?”

“Henüz eve geldiğini sanmıyorum,” dedi Hedda ahizeye doğru soluyarak. “Siz kimsiniz?”

“Genellikle eve kaçta geldiğini biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum,” dedi Hedda. “Kimsiniz?”

“Teşekkürler, sizi sonra tekrar ararım.”

“Tully yakında eve gelir,” dedi Hedda.

Jack gözlerini kapatıp, *umarım*, diye düşündü. “Tamam, teşekkürler. İyi günler.”

Robin henüz eve gelmemişti. İşte bu ilginçti. Karısı her an doğum yapabilecek bir adam nerede olabilirdi ki? Jack şimdi Robin’i tekrar arama konusunda kendisini inanılmaz derecede iyi hissediyordu.

Makineden bir fincan kahve aldı ve bir saat boyunca oturup boşluğa baktı. Robin’i tekrar aramadan önce Tully ve Jennifer’a bakmaya gitti. Tully’nin bilinci yerinde değilse bebeğin karnı nasıl doyacaktı? Bu, Tully’nin sütünün kesileceği anlamına mı geliyordu? Bunu sormak üzere bir hemşirenin yanına gitti. Hemşire meşguldü ama, “Hayır,” dedi, bazen süt üç gün gelmiyordu bile. Aradan daha uzun zaman geçerse, evet, o zaman sütü kesilebilirdi. Ama Tully’nin bilinci yerine gelene kadar bebek mamayla idare edebilirdi. “Bebekler ilk birkaç gün çok az yerler zaten,” dedi hemşire. Genellikle uyuyarak annenin aldığı anesteziplerden kurtulmaya çalışırlardı.

Hangi anestezipler, diye düşündü Jack. Çıkışı ararken, *ben de şu lanet olası işi yapmaya çalışırken anestezi alabilir miyim*, diye geçirdi içinden.

2

Robin önünde Boomerang’la kapıdan içeri girdi. “Anne!” diye bağırdı Boomerang üst kata koşarak. “Anne!”

Robin mutfığa girdi. Hedda orada kahve içiyordu. “Nasıl gidiyor?” diye sordu Robin paltosunu çıkarırken.

“Tully henüz gelmedi.”

Bir an için Robin'in gözleri karardı ama bu yalnızca bir an içindi, sonra hemen kendini toparladı. "Tamam," dedi. "Julie'de kalacaktı. Yakında gelir."

Endişeliydi. Hamileliğinin son günlerinde olduğu için Tully'yi günde birkaç kez aramaya dikkat ediyordu. Ah, hayır. Dün onu bir kere bile aramamıştı.

"Julie'de mi?" diye sordu Hedda. "Bu sabah saat sekiz kırk beş gibi bir adam evi arayıp seni sordu. Alt kattaki telefonun fişi çekiliydi. Bu yüzden yukarı çıkmak zorunda kaldım."

"Ah, öyle mi?" dedi Robin kayıtsız bir şekilde ama panik tıpkı bir kusma isteği dalgası gibi yükseliyordu içinde. "Kim olduğunu söyledi mi sana?"

"Hayır," dedi Hedda. "Seni tekrar arayacağını söyledi."

Robin telefonun fişini takıp kendine bir fincan kahve aldı. Boomerang mutfığa girdi ve üzüntüyle, "Annem evde yok," dedi.

"Hı hı," dedi Robin oğlunun başını okşayarak. "Yakında gelir."

"Nerede?"

"Arkadaşındaymış, Boomer. Yakında gelecek."

Tam o sırada telefon çaldı. Telefonun sesi hiç bu kadar yüksek çıkmamıştı, telefonun hiç bu kadar açılmamak istediği ama aynı zamanda açılmak için ısrarla çaldığı olmamıştı. Robin'in de telefon çaldığında gidip bakmak için bu kadar hızlı ayağa fırladığı olmamıştı fakat telefonun yanma gittiğinde ahizeyi bir türlü kaldıramadı. Telefon çaldı, çaldı, üç, dört, beş, altı, yedi kez...

"Açsana telefonu baba!"

"Alo?" dedi Robin alçak sesle.

"Robin?" Karşıdaki ses tanıdık değildi ama o da çok alçaktı. "Ben Jack. Jack Pendel!"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Robin. "Ne oldu?" Robin bunu sorarken oğlu ve kayınvalidesi yüzünü görmesin diye duvara dönmüştü.

"Tully, Stormont'ta. Bebeği oldu. Bir kız."

"Neden beni aramadı?" diye sordu Robin sessizce.

"Bebeğini doğurmakla meşguldü sanırım. Üzgünüm dostum."

"Neden sen arıyorsun beni? Neden o aramıyor?"

"Durumu iyi değil. Gelip onu görmelisin."

Ne yapacağımı söyleme bana, diye bağırdı Robin içinden. Ama dışarıdan Boomerang kolunu çekiştiriyordu. “Baba,” diye fısıldıyordu. “Annem nasılmış? Anneme ne olmuş?” Robin kolunu oğlunun elinden hızla çekti, duvardan başka bir şeye bakmıyordu.

“Pek iyi değil,” dedi Jack. “Durmadan kan kaybediyor. Ama bebek iyi.”

Bu sözleri duyan Robin alnını mutfağın seramiklerine dayadı, geri çekilip başını seramiklere vurdu, bir, iki, üç defa ve her seferinde daha sert bir şekilde. O anda kafatasını kırmaktan ve bütün bunlara bir son vermekten başka hiçbir şey istemiyordu, o zaman kırılan ve tamir edilemeyecek tek şey kafası olarak kalırdı. Tamir edilemeyen. Ta-mir-e-di-le-me-yen. Herkes ve kendisi için ne kadar kolay olurdu o zaman.

“Hemen geliyorum,” dedi sonunda.

“Üzgünüm dostum,” dedi Jack.

“Ya, evet,” dedi Robin telefonu kapatırken. Başını duvardan çekmeden, gözlerini açıp oğlunun yüzüne bakmadan önce kendini toparlamaya çalıştı. *Tamam, tamam, bunu yap, hemen şimdi yap, onun için bunu yap, oğlun için gülümse.*

“Boomerang,” dedi Robin çömelip oğlunu omuzlarından tutarak. “Annen hastanedeymiş. Bebeği olmuş ve kendini pek iyi hissetmiyor-muş. Bu durum babayı üzdü. Gidip onu görmek zorundayım, tamam mı Boomer?”

“Ben de geleceğim,” dedi Boomerang.

“Hayır!” dedi Robin, Hedda’ya bir bakış atarak. “Burada büyükanneyle kal, tamam mı?”

“Neden seninle gelemiyorum?” diye sordu Boomerang. Yüzünde, ağlamak üzereyim, der gibi bir ifade vardı.

“Oğlum, annen iyi değil, her yerine hortum bağlı olabilir, ziyaretçilerin bile yanına gitmesine izin vermeyebilirler. Ben gidip ona bir bakayım. Sonra gidip anneni birlikte görürüz, sana söz veriyorum. Tamam mı?” Boomerang’ı başından öptükten sonra paltosunu giydi.

“Bebek kız mıymış, oğlan mı?” diye sordu Hedda o sırada.

“Kız,” dedi Robin. “Bir kız kardeşin oldu,” dedi Boomerang’a gülümsermiş gibi yüzünü çarpıtarak.

Boomerang el çırpı. “Bu harika baba. Adını ne koyacağız?”

“Annemi tanıyorsam muhtemelen adını Jennifer koyacağız. Jenny. Güzel, değil mi?” Ve evden olabildiğince hızlı bir şekilde çıktı.

Robin uzun doğumhane koridorunun başındayken bekleme odasının uzak bir köşesindeki Jack’in sırtını ve Julie’yi gördü.

Jack, Robin’in görmek istediği en son kişiydi, bu yüzden dönüp hemşirelerin bölmesine doğru yürüdü.

“Karımı görmek istiyorum,” dedi. “DeMarco. Yeni doğum yaptı.”

“Bir bakalım. Danilo, Davidson, Debenez, Dister... hayır, DeMarco yok.”

Piç kurusu, diye düşündü Robin. Kahretsin. “Makker’ı deneyin lütfen.”

“Makker, Makker, ah, evet, işte. Natalie Anne. Evet. Bu sabah hastaneye getirilmiş.”

“Teşekkür ederim. Saat kaçta?”

“Saat yedi civarında. Kar yüzünden ona ulaşmakta zorluk çektik.” Kadın Robin’e kibarca gülümsedi.

“Tabii. Şimdi iyi mi? Onu görebilir miyim?”

“Elbette. Oda numarası dört yüz on yedi. Soldan dokuzuncu oda. Ama sessiz olun. Henüz kendine gelmedi.”

Robin yürüyüp gitmek üzereyken dönüp hemşireye bir soru daha sordu. *Akla sonradan gelen bir düşünce gibi, değil mi*, diye düşünüyordu kendi kendine. “Ya bebek? Kız?”

Hemşire yine gülümsedi. “Yenidoğan ünitesinde. Koridorun sonuna kadar gidip sağa dönün. Camı göreceksiniz. Birinden isteyin, onu sizin için dışarı çıkarır.”

“Peki ya adı?” diye sordu Robin, bankoya tutunmamak için kendini zor tutarak. “Adını ne koydular?”

“Hımmm, Makker yok listede...”

“Peki ya DeMarco?”

Hemşire listeye bakmaya devam etti. “Hayır, DeMarco da yok. Eminim oradaki hemşire bu karışıklığı giderecektir. Merak etmeyin. Galiba karınız sizin soyadınızı almadı, ha? Özgür bir hanımefendiymiş.” Ve üçüncü kez gülümsedi.

Ah, soyadımı kesinlikle aldı, diye düşündü Robin dört yüz on yedi numaralı odaya doğru yürürken.

“Beyefendi, bir dakika durun!”

Robin isteksizce arkasına döndü. Bir doktor yanına geldi. “Merhaba,” dedi. “Tully Makker’ı sorduğunuzu duydum. Ben Doktor Brunner. Siz de?..”

Robin ne diyeceğini bilemedi. “Robin DeMarco,” dedi sonunda.

“Onunla akrabalığınız var mı?” diye sordu Doktor Brunner şüpheyle gözlerini kısarak.

Neler oluyordu burada? “Eh,” dedi sonunda Robin. “Onunla akraba olup olmadığımı bilmiyorum. Ben kocasıyım.”

“Kocası.” Doktor Brunner kaşlarını kaldırdı. “Anlıyorum. Karınız çok kan kaybediyor.”

“Evet... geçen... sefer de...” dedi Robin yavaşça, “çok kan kaybetmişti.”

“Evet, tıbbi kayıtlarını gördüm. Rahminde kasılma sorunu var. Ona ikinci kez oksitosin verdik, duruma bakacağız. Karınızın kansızlık sorununun olduğunu biliyor muydunuz? Her şey yolunda olmalı. Ama kalp atışları çok yüksek. Yakında iyileşmezse onu yoğun bakıma almak zorunda kalacağız. Yalnızca önlem olarak,” diye ekledi Doktor Brunner. “Enfeksiyon kapmış olabilir.”

Robin hiçbir şey anlamıyordu. “Durun, durun bir dakika, enfeksiyon mu? Neden enfeksiyon kapsın ki?”

Doktor ona sakın bir şekilde baktı. “Bay DeMarco, hamilelik oldukça riskli bir iştir. Bayan Makker’ın, şey... Bayan DeMarco’nun su kesesi doğumdan önce patlamış ve bebeği steril olmayan bir ortamda doğurmuş. Enfeksiyonlar her zaman olabilir. Kolayca tedavi edilebilirler, merak etmeyin. Beni endişelendiren şey kanama. Ona bir kez kan verdik...” Doktor duraksayıp garip bir şekilde Robin’e baktı. “Yakında düzelir.”

“Durun. Durun,” dedi Robin sertçe. “Anlamıyorum. Neden hastanenin şartları steril değildi? Aletlerinizi sterilize etmiyor musunuz?”

Doktor Brunner ona hâlâ tuhaf bakışlar atmaya devam ediyordu. Bu ifade adamın uzun yüzüne rahatsız bir şekilde yerleşmişti. Doktor, Robin’in koluna dokundu. “Üzgünüm Bay DeMarco. Karınız bebeği hastanede dünyaya getirmedi. Ambulans ona ulaşana kadar bebeği doğurmuştu bile. Çok kar yağıyordu. Dışarı çıktınız mı hiç? Adamlar-

rımızın yapabileceği hiçbir şey yoktu.” Sıkıntılı bir şekilde gülümsedi. Sonra sözlerini, “Ama düzelecek,” diye tamamlayıp hızla uzaklaştı.

Robin hemşireye döndü. Pazar sabahı Jack Pendel’in hastanede ne aradığını anlamaya başlamıştı.

Bir iki dakika sonra sendeleyerek dışarı çıktı. Acı veren soğukta hastanenin bankına oturup Kansas rüzgârının ve karının yüzüne, boğazına ve gözlerine çarpmasına izin verdi.

Hayatı olarak gördüğü yalan yüzüne çarparken Robin’in hissettiği şey ne öfke ne kıskançlık ne de tiksintiydi. Boğazını ve göğsünü istila edip parçalayan şey acı ve pişmanlıktı.

Tully’den uzak kaldığı geceler için duyduğu pişmanlık, futbol oynayarak geçirdiği cumartesi günleri için duyduğu pişmanlık, Tully kilisede dua ederken televizyonun karşısında geçirdiği pazarlar için duyduğu pişmanlık, Tully’nin yaptığı yemekler onu beklerken uzakta geçirdiği uzun akşamlar için duyduğu pişmanlık, Tully dönüp dururken ya da pencerenin önünde otururken onun arkasını dönüp uyuduğu geceler için duyduğu pişmanlık. Ona evin boyanmasının gerekmediğini söylemediği için duyduğu pişmanlıktı bu. EVİN BOYANMASI GEREKMİYOR! Alacakaranlıkta eve gelip beyaza boyalı güzel evini, geniş verandasını, çiçek tarhlarını, beyaz parmaklıkları, cumbalı pencereleri ve Tully’yi görmek onu memnun etmişti. Tully’nin onu karşılarken yüzü her zaman gülüyordu, dudakları onu öpmeye her zaman hazırды; Robin yemek yerken Tully onun yanında oturuyor, bulaşıkları yıkıyor, oğlunu yıkıyor ve bazen geceleri onu da yıkıyordu.

Tully’sini bırakıp bebeğini, *Jennifer*’ını başka bir erkeğin doğurtmasına izin verdiği için duyduğu acı ve pişmanlıktı bu. Bütün bunlar onun için çok fazlaydı.

Aradan bir saat ya da daha fazla zaman geçip de soğuk kendisini yeterince hissiz hale getirdikten sonra Robin tekrar içeri girip merdivenlerden dördüncü kata çıktı, koridordan bir daha geçip dört yüz on yedi numaralı odaya geldi. Tully odada değildi, Robin sekiz yatağı da kontrol etti. Beşi boştu.

Nerede olduğunu birine sormadan önce Tully’nin öldüğünü düşündü. *Benim yüzümden öldü. Yanında olup onu hastaneye götür-*

mediğim için öldü. Kendisini dışarıda onunla yüzleşebilmek için soğukla hissizleştirirken ölmüştü Tully.

Robin dört yüz yirmi numaralı odadan çıkan Doktor Brunner'ı görünce yanına gidip, "Öldü mü?" diye sordu.

Bay Brunner onun yanından geçmeye çalıştı. "Elbette ölmedi. Yoğun bakımda. Bay DeMarco, lütfen."

Robin kenara çekilip üzerinde "YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ" yazan iki kanatlı kapıdan geçti, sonra bir kapıdan daha. O sırada ciddi bakışlı bir hemşire tarafından durduruldu.

"Kimsiniz?" dedi kadın öfkeli bir sesle.

"Tully Makker. Tully Makker'ı görmeye geldim," dedi Robin.

"İçeride bir ziyaretçisi var zaten. Beklemek zorundasınız. Yoğun bakımda şu an, iyileşme koşusunda değil. Yoğun bakımda ziyaretçi yasaktır. Yeşil önlüklerden giymelisiniz."

Robin geri dönüp çift kanatlı kapıdan dışarı çıktı. Tully'yi görmek istemişti ama onun zaten bir ziyaretçisi vardı. Dışarıda, bekleme odasında Julie'yi gördü.

Julie onu görünce hemen ayağa kalktı, yanına gidip ona sarıldı. Robin oturma isteğine direniyordu.

"Robin, iyi misin?" diye sordu Julie.

"Harikayım," diye karşılık verdi Robin. "Tully nasıl?"

"Pek iyi değil. Onu gördün mü? Onu az önce yoğun bakım ünitesine götürdüler."

"Gördüm. Öldüğünü sandım."

Julie, Robin'e onu azarlar gibi baktı. "Ah, Robin."

Robin oturdu.

"Gidip bebeği görmek ister misin?"

Robin ayağa kalkıp itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Julie babaların, annelerin, kardeşlerin ve büyükannelerin huşu içinde beşiklere, beşiklerde uyuyan, ağlayan, kıvranan, birbirinin aynısı gibi görünen bebeklere bakmakta olduğu uzun camekân boyunca ona yol gösterdi.

Robin dişlerini sıktı. Bunu atlatacak, bunu atlatacak ve evine gidecekti.

Julie ona küçük bir kundağı işaret etti. "İşte o," dedi sevgiyle.

“O mu?” dedi Robin. Bebeği göremiyordu. Ya bebek çok uzaktaydı ya da Robin’in gözleri bozuluyordu. Yine de duygusuz görünmek istemeyerek, “Çok güzel görünüyor,” dedi. “Öyle değil mi?”

“İnanılmaz derecede güzel,” dedi Julie, Robin’in kolunu sıkarak. “Düzelecek, Robin. Her şey düzelecek. Tully’nin şu anda sana ihtiyacı var. Her şey yoluna girecek.”

“Elbette girecek,” dedi Robin, sonra ekledi: “Ona buradan gitmesini söyler misin lütfen? Böylece ölmeden önce karımı görebilirim. Şu anda onun yanında, yoğun bakım ünitesinde.”

“O ölmeyecek Robin!” diye fısıldadı Julie. “Ve yoğun bakım ünitesine giremem. Ziyaretçiler konusunda çok katılar.”

“Peki, o nasıl girdi?”

Julie başını öne eğdi. “Bebeğin babası olarak kayıtlara geçti.”

Robin camekândan battaniyeye sarılı minik bohçaya baktı. İkinci sıradaydı, Robin’in etiketteki ismi okuyamayacağı kadar uzakta. “Bana onun Jennifer *Pendel* olduğunu mu söylüyorsun?” dedi duygusuz bir sesle.

“Üzgünüm Robin.”

Robin bir o yana baktı, bir bu yana. Derin bir soluk almaya çalıştı ama sıkılı dişleri buna izin vermiyordu. Derken cama bir yumruk indirdi. Ardından bir tane daha. Cam kırılmamıştı ama herkes dönmüş onlara bakıyordu, herkes.

Julie onun kolunu yakaladı. “Robin! Lütfen!”

Robin kolunu ondan kurtardı. “Kahretsin!” dedi dişlerinin arasından. “Kah-ret-sin!”

“Robin, lütfen!” Julie onu hâlâ tutuyordu. Robin, Julie’yi itmeden ondan kurtulamayacaktı.

Bir hemşire koşarak yanlarına geldi. “Lütfen!” dedi yüksek sesle. “Neler oluyor burada? Neden hastanenin düzenini bozuyorsunuz? Size buradan gitmenizi söylemek zorunda kalacağım.”

“Ben de sana lanet olası çeneni kapatmanı söylemek zorunda kalacağım!” dedi Robin de yüksek sesle.

“Robin! Lütfen!” Julie yalvarırcasına hemşireye bakıyordu. “Çok üzgün, hepsi bu. Kendini iyi hissetmiyor, hasta, affedersiniz,” diye açıkladı telaşla. Sonunda Robin’i tekrar bekleme odasına sokmayı başardı.

“Robin, sen aklını mı kaçırdın?”

“Bu kadar yeter. Ben eve gidiyorum, silahımı alıp geleceğim ve ikisini de vuracağım.”

“Kes şunu, kes şunu!” dedi Julie heyecanla. “Sakinleş artık! Durumu daha da kötüleştireceksin!”

Robin ona âdeta görmeyen gözlerle bakıyordu.

“Robin! O senin çocuğunun annesi. Oğlunun annesi. Lütfen, Tanrı aşkına, sakın ol! Tanrı aşkına! Bu şekilde ona bir yararın dokunmaz.”

Robin onu kabaca kendinden uzaklaştırdı. Julie hâlâ onu tutmaya çalışıyordu.

“Eve gidiyorum,” dedi Robin.

“Uyanırsa seni sorabilir.”

“Ah, öyle mi? Bu pek mümkün görünmüyor.”

Julie ona dikkatle bakıyordu. “Robin, büyük olasılıkla kendini benim sandığımdan çok daha kötü hissediyorsun. Ama annesine ve küçük kardeşine ihtiyacı olan bir oğlun var. Lütfen, aklını başına toplar mısın?”

Robin ondan biraz uzaklaştı ama sonra dönüp Julie’ye baktı. “Ne kadar zamandır biliyordun bunu? Söyle bana, ne kadar zamandır bu küçük şakanın içindesin?”

Julie’nin yüzü üzüntüden çarpılmıştı. “Lütfen,” dedi sessizce. “Buraya yılın iki haftası geliyor. Seni her zaman sevmişimdir, Tully senin için neler hissettiğimi bilir. Ama o benim arkadaşım. Dünyadaki tek arkadaşım.”

“Ah, insanın içini rahatlatıyor bu.”

Julie onun kolunu yakaladı. “Robin, Tanrım! Neden o iyileşene kadar beklemiyorsun? Beni dinle, biz yas tutarken o tutmuyordu. Bana onun nesi olduğunu sorsaydın sana onu fazla sert yargılamamanı söyledim. Çünkü bizler yas tutarken o duygularını kaybetmiş gibiydi ve yıllarca da öyle kaldı. Ona karşı biraz anlayışlı ol. Şu anda yoğun bakımda. Bağırıp haykırmak için bol bol vaktin olacak.”

Robin kolunu çekip ondan kurtardı. “Tanrı hepinizin cezasını versin! Ben gidiyorum. O adama söyle, geri geldiğimde burada olmasını istemiyorum.”

“Bunu ona kendin söyle!” diye patladı Julie. “Benim kim olduğumu sanıyorsun?”

Robin dışarı çıktı. Arabasını otoparkta bırakıp eve yürüdü. Karın içinde Teksas Caddesi'ne doğru yürürken artık acı ve pişmanlık hissetmediğini fark etti.

“Kahretsin,” diye mırıldandı karı tekmelerken. “Kahretsin!”

Soğuk hava aklını başına getirmişti biraz ama öfkesini azaltmamıştı. Eve neredeyse koşarak gidiyordu. Tek yapmak istediği Tully'nin canını yakmaktı, bağırana, acıyla haykırana kadar canını yakmak.

Teksas Caddesi bin beş yüz bir numaraya geldiğinde Tully'nin karla kaplı Camaro'sunu gördü. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Düşünmemek için hızla arabaya doğru koşup anahtarlarını çıkardı.

Arabaya binip onu bir yerlere götürmeliydi, oğlunun aklını kaçırdığını görmesini istemiyordu.

Bu mantıklı, değil mi, diye düşündü birkaç denemeden sonra arabayı çalıştırmayı başararak. *Arabayı başka bir yere götürmeliyim çünkü Boomerang'ın beni görmesini istemiyorum.* Bu çok akıllıca bir fikirdi. Neredeyse sakın sayılırdı. Peki, neden kontağı kapatıp içeri girmiyordu o zaman?

Arabayı vitese taktı. Tekerlekler hafifçe kaydı. Robin kaloriferin çalışmadığını fark etti. Arabanın üstündeki karı temizlemeden Frito-Lay'in yanındaki boş otoparka gitti, eskiden Tully'yle sevişmek için gittikleri otoparktı burası. Arabadan inerken Tully'yi düşünüyordu. Günlerden pazardı ve etrafta hiç kimse yoktu. Bu yüzden Robin avazı çıktığı kadar haykırmaya başladı. Arabanın etrafında dolaşp tekerlekleri ve karı tekmelerken hemen unuttuğu şeyleri haykırıyordu avaz avaz.

Yorgunluktan tükense de hâlâ öfkeli, hâlâ kontrolsüz bir halde arka koltukta Tully'ye her ihtimale karşı her zaman yanında taşımasını söylediği demir çubuğu aradı. Tully'nin ona hiç ihtiyacı olmamıştı. Ama şimdi kendisinin vardı...

3

Boomerang babasının ön kapıdan içeri girdiğini görünce kanepeden kalkarak, “Haydi, gidip annemi görelim baba,” dedi.

Üzerinde hâlâ paltosu olan Robin, Boomerang'ın yanına gidip başını okşadı. "Biraz bekleyelim, tamam mı? Annen kendini iyi hissetmiyor."

"Durumu nasıl?" diye sordu Hedda yavaşça mutfaktan çıkarken.

"Yoğun bakımda," dedi Robin, onu kolundan tutup tekrar mutfğa soktu. Boomerang'ın kendisini duymaması için alçak sesle konuşuyordu. "Kanamasını durduramıyorlar."

"Ah," dedi Hedda. "Karnın aç mı? Sandviç ister misin?"

Robin başını iki yana sallayıp duş almaya gitti. Uzun, sıcak bir duş alıp yatak odasına girdi. Yatak cumartesi gününden beri bozulmamıştı.

İçini suçluluk duygusu kaplarken, *dün gece hiçbirimiz uyumadık bu yatakta*, diye düşündü.

Her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için mağazayı aradı. Stevie ve Bruce'u arayıp onlara Tully'yi anlatmayı düşündü ama bunu yapamadı. Shakie'yi aramayı düşündü fakat bunu da yapamadı. Bu yüzden yatak odasını toplayıp Millie'nin nereye sakladığını bulması biraz uzun sürse de elektrikli süpürgeyle süpürdü. Sonra Boomerang'ın odasını temizleyip çamaşır yıkamak için alt kata indi. Temiz çamaşıruları katlayıp kaldırdıktan sonra yatak odasındaki saate baktı.

Saat üçtü. Hâlâ geçirmesi gereken koca bir pazar vardı.

"Oğlum," dedi paltosunu giyerken. "Gidip anneni tekrar göreceğim, tamam mı? Sonra geri geleceğim ve belki gece ya da yarın yanına birlikte gideriz."

"Ama baba, bugün yılbaşı," dedi Boomerang, sesi titriyordu. "Annemin bu gece tek başına kalmasını istemiyorum."

"Boomerang, o şu anda uyuyor. Seninle zaten konuşamaz."

"Önemli değil, yalnızca onu görmek istiyorum."

Robin iç çekti. "Arabamı Stormont-Vail'de bıraktım Boomer."

"Annemin arabasını alabiliriz."

"Şey... o da tamirde." Yedi yaşındaki oğluna yalan söylemek Robin'in hiç hoşuna gitmiyordu.

"Hayır, değil! Bu sabah üzerindeki karı temizledik."

"Bir saat önce onu tamirciye götürmek zorunda kaldım."

"Tamam," dedi Boomerang. "Yürürüz."

"Çok uzak."

"Umurumda değil."

"Hava buz gibi. Rüzgârın etkisiyle daha da soğuk hissediliyor."

“Sıkı giyinirim,” dedi Boomerang paltosunu giyerken. “Bebeği kucağıma almama izin verirler mi acaba?”

İç çeken Robin atkısını Boomer’ın boynuna sardı. “Eminim verirler oğlum. Eminim istediğin her şeyi yapmana izin verirler.”

Boomerang gülümsedi. “Bunu bana annem öğretti. Dedi ki, ‘Mantıklı ol ve devam et, er ya da geç teslim olurlar ya da kontrolü kaybederler. Her iki şekilde de sen kazanırsın.’”

“Bunu sana annen öğretti, ha?” dedi Robin gülümseyerek. Bir an için o annenin Tully olduğunu ve Tully’den nefret ettiğini unutmuştu. “Annenle konuşmam gerek o zaman, değil mi?”

Evdan hastaneye uzun bir yol vardı ve rüzgâr çok güçlüydü. Ama Boomerang babasının elinden tutmuş, bir kez bile şikâyet etmeden cesaretle yürüyordu.

“Annemi gördüğümüzde her yerine bir sürü hortum bağlanmış olacak,” dedi Robin.

“Onlara serum deniyor, değil mi?”

Robin oğluna baktı. “Okulda size bunları mı öğretiyorlar?”

“Hayır, büyükannem hastanedeyken bunu bana annem öğretmişti. Serum nedir baba?”

“Damar içine verilen bir sıvı,” diye açıkladı Robin. “Korkacak bir şey yok.”

“Korkmuyorum,” dedi Boomerang.

Ama Tully’yi hareketsiz bir şekilde yatmış zorlukla nefes alırken görmek Robin’i bile korkutmuştu. Hastane sanki Tully’yi bulabildiği her makineye bağlamış gibiydi. Robin yatağın yanındaki sandalyeye çökercesine oturdu. Boomerang, Tully’nin elini tuttu.

“Eli sıcak, baba,” dedi ona cesaret vermek istercesine. “İyileşecek.”

Robin, Tully’nin eline dokundu. Yalnızca sıcak değildi, yanıyordu. “Annenin ateşi var gibi.”

Boomerang yüzünü annesinin yüzüne değdirdi. “Sevgili anne-ciğim,” dedi. “Umarım beni duyuyorsundur. Yarın ateşin olmaması için bu gece dua edeceğim.”

Yakası kolalı gibi duran bir hemşire gelip oldukça ciddi bir şekilde, “Artık gitmelisiniz. Yalnızca birkaç dakika izin var. Ve çocukların bu üniteye kesinlikle sokulmamaları gerekiyor,” dedi.

Robin ayağa kalktı. “Yardımanız ve iş birliğiniz için teşekkür ederim.”

“Baba, gidip bebeği görelim, tamam mı?”

Hemşire, Robin’in daha önceki öfke patlamasını hatırlayıp Jennifer Pendel’i Robin DeMarco’ya vermeyi reddetti.

Robin yine kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. *Teşekkürler Tanrım*, diye düşündü derin derin soluyup, yüzünü cama dayamış olan Boomerang’a bakarak. *Boomerang için çok teşekkür ederim. O burada olduğu için nefes alabiliyorum.*

Boomerang’la birlikte bekleme odasına döndü. Julie oradaydı ve kahve içiyordu. Ama bekleme odasındaki tek kişi o değildi.

“Jack!” dedi Boomerang yüksek sesle, Julie’nin yanında oturan Jack’in yanına koşarak. “Annemi görmeye mi geldin?”

Jack başını salladı. Robin oturmak istiyordu. “Onu görmemize izin vermediler,” dedi boğuk bir sesle. Julie ayağa kalkıp elini Boomerang’ın omzuna koydu. “Boomer, gidip küçük kardeşini görmeye ne dersin?”

Julie gitmek üzereyken orada sütun gibi dikilen Jack’e bakmakta olan Robin’e döndü. “Geliyor musun Robin?”

“Evet, sen de gel baba,” dedi Boomerang.

“Hemen geliyorum,” dedi Robin sakince. “Siz gidin.”

Yalnız kaldıklarında korkunç bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Robin ayakta durmaya devam ediyordu. Jack koltukta oturuyordu. İlk konuşan Jack oldu. “Üzgünüm dostum. Gerçekten üzgünüm.”

“Senin de üzüntünün de canı cehenneme!” diye patladı Robin. Gözlerine o perde inmişti yine. Görüşü düzelsin diye bir süre bekledi. “Defolup gidemez misin buradan? Neden buradasın?”

Jack ayağa kalkıp ellerini ceplerine soktu. “Birin buraya olması gerekiyor. Sen burada değilsin.”

“Canın cehenneme,” dedi Robin öfkesini kontrol etmeye çalışarak. “Sen gitseydin burada olurdum.”

“Dinle, başka bir bekleme odası bulabilirim. Ama Tully kendine geldiğinde burada olmak istiyorum. Ve bebek...”

“Bebek,” dedi Robin. “Bebek. Seni hemen vurmalıydım, kahrolası, seni vurmam gerek. Bu ne cesaret seni piç kurusu? Adını nasıl verirsin o çocuğa? Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sen bir hiçsin, beş para etmez serserinin tekisin. Adını nasıl verirsin o çocuğa?”

Jack kendisini zorlukla gören Robin’den biraz uzaklaştı. Ama Robin, Jack’in ellerini cebinden çıkardığını görmüştü.

“Ben beş para etmez bir serseri değilim,” dedi Jack. “Ne yapacağımı bilmiyordum.”

“Seni piç kurusu, etikette senin adın olduğu için bebeği görmeme izin vermediklerinin farkında mısın? Ne bebeğin ne de karımın etiketinde adım var.” Gözlerinde sıcak, ıslak bir şey hissetti ve hemen yumruklarını sıkıp kendini toparlamaya çalıştı, *tamam, tamam, geçti artık.*

“Ne yapacağımı bilmiyordum,” diye tekrarladı Jack. “Bak, üzgünüm. Hemen gidip isimleri değiştirmelerini sağlarım şimdi.”

“Piç kurusu,” dedi Robin. “Neden bizi rahat bırakmıyorsun? Bizden ne istiyorsun?”

“Üzgünüm,” diye karşılık verdi Jack. “Bunu hak etmiyorsun.”

“Cehennemin dibine kadar yolun var,” dedi Robin gerileyerek. “Yüzünü bir daha görmek istemiyorum.”

Jack ellerini cebine sokup orada dikilmeye devam etti. Robin onun yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu çünkü yüzünü göremiyordu. O perde gözlerini kapatmıştı.

Robin bebeklerin bulunduğu yere giderken Julie ve Boomerang içeri girmişlerdi bile ve Boomerang bebeği kucağına almıştı. Onu “kontrol etmek” üzere Julie yanında olduğu için Robin de içeri girebildi ve ellerini yıkadıktan sonra bebeği kucağına alabildi.

“Baba, çok güzel,” diye fısıldadı Boomerang. “Değil mi?”

Jennifer battaniyeye iyice sarılmıştı ve uyuyordu. “Evet, öyle Boomer,” dedi Robin, *bu çocuk uzaydan gelmiş bir yaratık gibi, Stormont-Vail’de bir uzaylı,* diye düşünüyordu. Kimdi bu bebek?

“Baksana baba, anneme benziyor! Şu sarı saçlara bak. Gözleri ne renk acaba?”

Bebeğin saçları gerçekten sarıydı. “Eminim anneninkiler gibidir,” dedi Robin. “Haydi, gidelim Boomerang. Eve gidelim.”

O gece Robin onu yatırırken Boomerang sordu: “Baba, annem iyi olacak mı?”

“Evet, elbette iyi olacak.”

“Bu yüzden mi bebek konusunda pek mutlu değilsin? Annem için endişeleniyorsun, o yüzden mi?”

“Evet, Boomerang, o yüzden,” dedi Robin. “Ve,” diye ekledi zorlukla, “bebek konusunda mutluyum.”

Daha sonra sallanan sandalyeye oturup oğlunun kıpırdanışlarını dinledi.

“Baba?” dedi Boomerang. Robin gözlerini açtı. “Baba, bebeğin ‘Boomerang’ demesi çok zor olacak, sence de öyle değil mi? Çok uzun bir isim bu. Belki annem ve sen bana Robin demeye başlasanız daha iyi olur. Benim adım bu, öyle değil mi?”

“Evet, adın Robin, benim sevgili oğlum,” dedi Robin onun yanına gidip yatağın kenarına oturarak. “Ama seni hayatın boyunca Boomerang diye çağırdık. Bu da adın sayılır.”

“Biliyorum baba,” dedi Boomerang kararlı bir şekilde arkasını dönerek. “Ama Jennifer bu adı söyleyemez.”

Yılbaşı gecesi yerini yeni yılın ilk gününe bırakmıştı. O da herhangi bir pazartesi günüydü. Pazartesi sabahı, pazartesi öğleden sonrası, pazartesi akşamı. Tully’nin nabızı bir hızlı, bir zayıftı, tansiyonu düşüktü. Hâlâ kendine gelmemişti ve hâlâ kan kaybediyordu. Pazartesi günü ona iki kez daha kan verilmesi gerekmişti. Pazartesi akşamı kan vermeye Robin gönüllü olmuştu ama pazartesi sabahı Tully’ye kimin kan verdiğini sormamıştı.

Bebeğin isim etiketi değiştirilmişti. Jennifer Pendel DeMarco, Jack Pendel’in Robin’e bahsettiği ayrıcalıktı. *Tully bu konuda ne diyecek acaba*, diye düşündü Robin. *Umarım yakında uyanır. Gidip bebeğin doğum kaydını yaptırmalıyım.*

Shakie pazar akşamı onları aradı. Sıradan bir aramaydı bu ama Boomerang (Robin Jr.) ona Tully’nin bir bebeği olduğunu söyledi. Babası onun bunu Shakie’ye söylememiş olmasını diliyordu. Shakie telefonda birkaç dakika coşkulu sözler sarf etti, ardından Tully’nin durumu için çok endişelendi. Bu yüzden Robin ona yalan söyleyip yoğun bakıma hiç ziyaretçi alınmadığını ve bebeğin enfeksiyon kapma riskini önlemek için karantina altına alındığını, gösterilmediğini söyledi.

“Gidip onu ve bebeği ziyaret etmezsem beni asla affetmez,” dedi Shakie.

“Merak etme Shakie. Tully bağışlayıcı bir insandır.”

Robin hastaneye pazartesi sabahı gidip pazartesi akşamına kadar orada kalmıştı. Hedda ve Millie, Boomerang’a bakıyordu. Millie hastaneye uğrayıp Robin’e gece hastanede kendisinin kalabileceğini

söyledi, Robin'in endişelenmesi gerekmezdi. *Teşekkürler Millie*, diye düşündü Robin. Sonra Millie elini Robin'in gömleğine koyup anlamlı bir şekilde, "Düzelecek, Bay DeMarco," dedi. "Her şey düzelecek. Dualarım sizinle."

Robin onun ne demek istediğini anlamamıştı. Nedense Millie'nin Tully'nin iyileşmesini kastetmediğini düşünüyordu. Dualarının onunla olduğunu söylemişti, Tully'yle değil.

Robin ya Julie'yle ya da tek başına bekleme odasında oturuyor, hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Bazen alt kattaki kafeteryaya inip susuzluğunu gidermek için bir şeyler içiyor ya da sol kulağının üstüne yerleşip zonklayan baş ağrısını gidermek için bir ağrı kesici alıyordu. Yemek yemesi söz konusu bile değildi. Pazartesi akşamı Tully'nin tansiyonu biraz daha düşünce eve gitmesi de olanaksız hale gelmişti. Tully'ye bir doz daha ilaç verildi ve ellerinin sıcaklığı geçince Robin bunun onun iyileştiği anlamına mı geldiğini bilmek istedi. Ama Doktor Brunner'ın yüzündeki ifadeyi görünce Tully'nin iyileşmediğini anladı. Yoğun bakımdan çıkmak istemiyordu fakat ona dışarı çıkması söylendi. Belli ki başka ziyaretçiler vardı.

Bekleme odasında oturduğu yerde uykuya daldığında başı yana düşmüştü. Anonslar onu durmadan uyandırıyor. *Bay Robin DeMarco, lütfen dördüncü kattaki yoğun bakım ünitesine gelin.*

Düşünmek için bol bol vakti vardı. Tanrı'ya şükür Jack kendine başka bir yer bulmuştu. Robin düşünme işlemini bu bekleme odasında gerçekleştiriyordu. Bazen de yenidoğan ünitesinde kucağında Jennifer'la.

"Annen seninle gurur duyacak ufaklık," diye fısıldıyordu bebeğin başındaki sarı tüylere dokunarak. "Sanırım Boomer'ın kendisine benzemesini istiyordu. Ama *senin* ona benzemen daha iyi. Çünkü sen kızsın ve onun için her şeysin."

Bazen de düşünüyordu: *Jack neden adını bebeğin isim etiketine yazdırdı? Yılın her dönemi burada mı? Topeka'dan hiç gitmiyor mu artık? Dokuz ay geriye doğru gitti. Nisan. Nisan badana yapmak için iyi bir ay değil seni piç kurusu. Neden bebeğe Pendel soyadını verdi?*

"Üzgünüm Bay DeMarco. Karınızın durumu kötüye gidiyor."

Bu konuşma salı sabahı saat 8.30'da gerçekleşiyordu. Robin, Doktor Brunner'ın uzun yüzüne bakıyordu. *Benim yüzüm de bu kadar uzun mu?*

"Ona memnuniyetle daha fazla kan verebilirim."

"Evet, teşekkürler. Gerek yok. Bütün kan ihtiyacını karşıladık. Yaptığımız testler kanında zehirli bir bakteri bulunduğunu göstermeye devam ediyor. Dün gece ona antibiyotik ve dördüncü doz oksitosin verdik. Ama hiçbir şey umduğumuz gibi gitmiyor. Korkarım durumu daha da kötüye gidiyor. Üzgünüm. Başlangıçta durumu çok sıradan görünüyordu."

"Ne kadar kötüye gitti?" diye sordu Robin.

"Çok daha kötüye."

"O zaman ona biraz daha antibiyotik verin."

Doktor Brunner başını iki yana salladı. "Hızla güçten düşüyor, Bay DeMarco. Rahmi kasılmıyor, vücudu antibiyotiklere cevap vermiyor."

Robin bakışlarını doktorun önüne eğdiği başından kaçırdı. "Ne kadar güç kaybetti?"

"Kan basıncı bu sabah çarpıcı bir şekilde düştü. Yediye dört. Ve son iki gündür yüz elli olan nabızı..." Bu kez Doktor Brunner bakışlarını Robin'den kaçırdı. Robin geri çekilirken gözlerindeki perdenin, doktorun, yüzüne bakmadığını görmesine engel olacağını umuyordu.

"Kırka düştü. Üzgünüm."

"Kırk, öyle mi?" dedi Robin donuk bir şekilde. "Normali kaçtır?"

"Yetmiş iki ile doksan iki arası normaldir. Uyku sırasında elli beş ile altmış beş arası normaldir. Kırk normal değil. Üzgünüm."

Robin dağılmış düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Normalden ne kadar uzak?"

Uzun surat yine başka taraflara döndü. "Komaya yakın. Çok üzgünüm."

"Tanrım!" dedi Robin heyecanla. "Neden böyle söyleyip duruyorsunuz? Bana üzgün olduğunuzu söylemeyin. O daha ölmedi. Ona yardım edin, kahr etsin!"

"Bunun için çabalıyoruz Bay DeMarco. Elimizden geleni yapıyoruz."

Doktor Brunner uzaklaşırken Robin onun arkasından gitti. "Durun," dedi. "Bu zor bir durum. Profesyonelliğinizi anlıyor ve takdir ediyorum."

Doktor Brunner başını salladı.

“Ama,” dedi Robin, “Bay Pendel’la konuştunuz mu?”

“Hangi konuda?” diye sordu adam kibarca.

“Doğum konusunda elbette.”

“Evet, Bay Pendel’dan ihtiyacımız olan bütün bilgileri aldık.”

“Her şeyi mi?”

“Evet.”

“Enfeksiyon... geçen pazar enfeksiyon demiştiniz. Ona bunun neden kaynaklandığını sordunuz mu?”

“Bay DeMarco, o sırada bir şeyden emin değildim. Enfeksiyon mümkün. Doğum sırasında steril olmayan ortamlar bakteriler için çok uygundur. Bay Pendel bize bildiği her şeyi anlattı. Ve Bayan... Natalie pazar günü kanaması dışında normal görünüyordu.”

“Evet, evet, evet,” dedi Robin zorlukla nefes alarak. “Ama belki de atladığınız bir şey vardır.”

“Bay DeMarco, bize yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum ama biz yapabileceğimiz her şeyi yaptık.”

Robin yıkanıp Tully’nin yanına gitti. Saat 9.15’ti.

Her zamanki sandalyesinde oturuyordu. Ara sıra her zaman yaptığı gibi ona yakından bakmak için ayağa kalkıyordu ama bu sabah bir şey içini kemiriyordu. İçini tırmalıyordu, içini bir tırnağın camı kazıdığı gibi kazıyordu. Neyin nesiydi bu?

Her tırmalamayla Robin’in içi biraz daha kötü oluyordu. Ne, ne? Neydi bu? Eldivenlerini çıkarıp Tully’nin elini tuttu. Elleri soğuktu.

“Tully?” diye fısıldadı yüzüne doğru eğilerek. “Tully?” dedi yüksek sesle. Onu uyandırmaya çalışıyor, nefesini hissetmek için yüzünü yüzüne yaklaşıtıyordu. “Tully?” Nefes alıyordu.

İşte o zaman Robin ne olduğunu anladı. O tırmalamanın ne anlama geldiğini biliyordu artık.

Kalp monitörüydü. Lanet olası kalp monitörünün çıkardığı BİP... BİP... BİP... BİP sesleriydi. Robin tırmalama hissini durdurmak için göğsünü ovuşturdu, gömleğini parçalayıp düğmelerini açtı, çıplak göğsüne ulaşmıştı sonunda. *Tırmala, tırmala, dur, dur, DUR ARTIK!* Tully’yi sarsmaya başladı, sarsmaya ve çılgınlık atmaya. Tully’nin burnundaki beslenme hortumu çıktı, ağzı “o” şeklinde açıldı.

Hemşire hızla cam odaya daldı. “Ne yapıyorsunuz?” dedi soluk soluğa, Robin’in ellerini Tully’nin üstünden çekmeye çalışarak. “Hastaya ne yapıyorsunuz? O hasta, ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Robin, Tully’yi bırakınca Tully sırtüstü düştü. “O hasta değil,” dedi Robin nefes nefese. “O benim karım.”

Dışarı çıkıp bekleme odasına gitti. Yorgun ve darmadağın olmuş Julie pek çok açıdan Tully’den daha kötü görünüyordu. 9.35’te Doktor Brunner, Robin’in yanına geldi.

“Bay DeMarco. Yoğun bakımda olanlar için üzgünüm. Sizi kalp monitörü konusunda uyarmayı unuttum. Dakikada kırk nabız gerçekten çok düşüktür. Monitör, sesini duyanları çok rahatsız eder.”

Robin’in göğsü hâlâ açıktı. Gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalıştı. “Mönitörün sesi şey gelmiyordu... düzenli,” dedi duraksayarak.

Doktor Brunner boğazını temizledi, sonra dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi. “Bay DeMarco, sesi gerçekten de düzenli değil. Hem de hiç. Nabızı yirmi beşe düştü.” Başını eğdi, sesi biraz daha alçaldı. “Burada bir rahibimiz var, eğer siz...”

“Kahretsin!” diye patladı Robin. “Bana rahibi bulmamı söylemeyin! Ona yardım edin!”

Doktor Brunner sessizce, “Elimizden geleni yaptık,” dedi. “Çok üzgünüm. Belki sizin kendi rahibiniz vardır...”

Robin adama boş boş bakıyordu. *Göklerdeki Babamız, adın kut-sal kılınsın...*

“Onu bırakamam,” dedi.

“Tanrı onunla ve sizinle olsun Bay DeMarco,” diye karşılık verdi Doktor Brunner.

Tanrım, tırmala, TIRMALA.

“Evet,” dedi Robin zayıf bir sesle. “Ama onu bırakamam.”

“Robin!”

Robin arkasına döndü. Julie yanında durmuş, yüzündeki yaşları siliyordu. “Peder Majette, Robin,” dedi. “Peder Majette’i getirebilirsin.”

“Julie, sen gidip getir Peder Majette’i.”

Julie yere çöktü. “Yapamam Robin.” Ağlıyordu. “Yapamam.”

“Eğer istiyorsan gidip onu getir Julie,” diye fısıldadı Robin, duygularını sesine yansıtmamaya çalışıyordu.

“Yapamam Robin! Onu da terk edemem! Jennifer’ın yanında olamadım... lütfen! Tully’yi de bırakamam, bunu yapamam!” dedi Julie ağlayarak. “O benim de Tully’m Robin,” diye fısıldadı. “Ben onu hepimizden önce tanıdım. O benim de Tully’m...”

Saat 9.40’ta Robin camlı odaya geri döndü. Bu kez içeri girmedi, yalnızca camın önünde dikilip Tully’nin yüzünü seyretti. *Düzelecek Tully*, diye düşündü. *Düzelecek sevgilim, her şey düzelecek. Tanrı seni korusun ve bana bağışlasın...*

Ama içini kemiren şey camın dışında bile devam ediyordu. *Bu cam kırılmaz olabilir fakat ses geçirmez değil ve gözüme inen perde görüşüme engel olsa da kalp monitörünün tuşlarının üstündeki parmakların o kopuk, uzak sesini duyabiliyorum. Ses uzaklaşsa da onu duyuyor ve kendimi çok yalnız hissediyorum. Yalnız yalnız yalnız.* Robin gözlerini kırıştıırıp hızla önce sağına, sonra soluna baktı.

Ve solunda Jack’i gördü.

Pazar günü bekleme odasında konuştuklarından beri onu ilk kez görüyordu.

Boğazındaki, insanın hislerini körelten kar topundan kurtulmak için güçlkle yutkundu. “Durumu kötüleşti,” dedi Jack’e.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Jack.

Robin ona baktı. Jack tıraş olmamıştı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve etraflarını siyah halkalar çevrelemişti. *Benim hissettiğim gibi görünüyor*, diye düşündü Robin. *Rab çobanımdır...*

“Nesi var?” diye sordu.

“Kan kaybı,” dedi Jack. “Bilmiyorum.”

“Onda senin ve benim kanımın toplamından daha çok kan var, başka bir şey olmalı. Kan zehirlenmesi geçiriyor ve kimse nedenini bilmiyor.”

Jack mavi cerrah maskesini yüzüne kaldırdı. Robin onun ellerinin titrediğini fark etmişti. Jack’in maskeyi düzgünce takması biraz zaman almıştı. “Bilmiyorum dostum. Ne diyebilirim ki? Her şey temizdi, her şey olması gerektiği gibi görünüyordu...”

“Kimse seninle bu konuda konuştu mu?”

“Evet, pazar günü. O günden beri bana kimse bir şey sormadı.”

Robin başını iki yana salladı. “Atladıkları bir şey var. Onların ve senin atladığınız. Unuttukları bir şey var. Bir şey olmalı. Hepinizin atladığı bir şey yüzünden onu kaybediyoruz.”

Jack yere baktı. “Onlara bütün bildiklerimi söyledim.”

Robin, Jack’e yaklaştı. Dikkatle ona bakıyordu. “İyi düşün,” diye fısıldadı. “Düşün!”

Jack, Tully’ye giden cam kapıya doğru ilerledi. “Onlara bildiğim her şeyi anlattım. Başka bir şey bilmiyorum. Bebekler konusunda ne bilirim ki ben?”

Yalnızca nasıl bebek yapıldığını, seni piç kurusu, diye düşündü Robin, Jack’in peşinden camlı odaya giderken.

“Bir kişi,” dedi hemşire. Kaşlarını kaldırmış, ikisine de dik dik bakıyordu. “Bir kişi, dedim.”

Robin onu itti. “Git, istersen Doktor Brunner’ı çağır. Tully bizi duyamıyor zaten.”

“Onu rahatsız ediyorsunuz?”

“Kimi?” diye parladı Jack. “Kimi rahatsız ediyoruz *Hemşire Ratched?*”

“Benim adım Jean Crane,” dedi hemşire buz gibi bir sesle. “Has-tamı rahatsız ediyorsunuz.”

Ona aldırmadılar. Jack, Tully’nin baş ucuna gitmişti bile.

Hemşire Jean Crane, Robin’i kolundan tuttu. “Lütfen gidip onun çıkmasını bekleyin,” diye fısıldadı öfkeyle. “Siz bazen saatlerce içe-ride kalırken o sabırla dışarıda sizi bekliyordu, bırakın o da onunla huzurlu birkaç dakika geçirsin, olur mu?”

Robin hemşireye baktı, sonra Jack’e bakmak için döndü. Camlı odada, sessiz, uykulu yoğun bakımda Jack’i gördü. Jack dizlerinin üstüne çökmüştü.

Bekleme odasına geri döndü.

Saat 09.47’de Robin, Jack’in hızla yoğun bakımdan çıkıp kendisine doğru geldiğini gördü. “Ne olduğunu biliyorum! Eminim,” dedi soluk soluğa. “Göbek kordonu... göbek kordonunun gerisine ne oldu?”

“Dışarı çıktı, öyle değil mi?” dedi Robin ayağa kalkarak. “Artık Tully’ye bağlı değil, bu yüzden dışarı çıkmış olmalı, öyle değil mi?”

“Evet, ama Tully’nin içinde neye bağlı?”

“Hiçbir şeye! Dışarı çıktı.”

“Daha önceden neye bağlıydı? Plasentaya, değil mi?”

Robin onun ne demek istediğini pek anlamayarak başını iki yana salladı.

“Ve plasenta canlı bir dokudur, değil mi? Canlı bir doku...”

“Sanırım,” dedi Robin kafası karışık bir halde. “Ama dışarı çıktı, değil mi?”

“Evet, çıktı,” dedi Jack, parmak eklemlerini çatırdatarak. “Ama onu biraz çektik. Yani diyorum ki... ya bir parçası içeride kaldıysa?”

Uzun koridorda hızla koşmaya başladılar. Robin doktorun adını unutmuştu. Ama Jack unutmamıştı. *Ah, evet, elbette. Doktor Brunner. Uzun yüzlü adam.* Ortalıkta görünmüyordu ama iki yetişkin erkeğin telaşı hemşirelerin hızla Doktor Brunner’ı aramalarını sağlamıştı. Nefes nefese kalan Jack ne diyeceğini unutmuş, sözcükleri birbirine karıştırmaya başlamıştı. Ama sonunda söylemek istediğini söyledi ve Doktor Brunner’ın yüzünün biraz daha uzamasını seyretti. Yoğun bakıma koşarken peşindeki hemşirelere bağıırıyordu, “Yoğun bakımdaki Makker, hemen ameliyathaneye. Bir numaraya! Bir numaralı ameliyathaneye! Hemen! İki kişi istiyorum, acele edin! Jean, kana ihtiyacımız var!” Jack ve Robin’i işaret ediyordu. “Elinizden geldiğince çabuk, lütfen! Acele edin!”

Robin ve Jack yoğun bakımın çift kanatlı kapısının önünde durup Tully’nin dışarı çıkarılışını seyrettiler. Gözleri kapalıydı, hâlâ her yerine tüpler bağlıydı ve o lanet olası kalp monitörü hâlâ bip... bip... diye ötmeye devam ediyordu... *TIRMALA... TIRMALA.*

Robin ve Jack tekrar kan verdiler. İkiisi birlikte, aynı odada. Bu, Robin’in ikinci yara bandıydı. Jack’in kolunda ise üç bant olduğunu fark etti. Birlikte gidip Julie’yi buldular. Üçü ikinci kata inip ameliyathanenin bekleme odasında beklemeye başladı.

...bugün bize gündelik ekmeğimizi ver. Bize karşı suç işleyenleri başışladığımız gibi, Sen de bizim suçlarımızı başışla...

“İyileşecek, öyle değil mi?” dedi Robin ortaya, başını bile kaldırmadan. Burnunu silmekle meşgul olan Julie bir şey söylemedi.

Jack başını kaldırıp cevap verdi: “Elbette. Boğa gibi güçlüdür o.”

Robin başını salladı. *Bir o kadar da inatçı. Benden bile daha güçlü.* Hissettiği bütün o keskin kenarlı, güçlü duygular yerini genel

bir hissizlik haline bırakmıştı. Duyularını körleten Novopain adlı ağrı kesicinin bıraktığı etkiye benliyordu bu durum. “Küçük kız çok çabuk doğmuş olmalı,” dedi farkında bile olmadan.

“Ah, evet,” dedi Jack kararlı bir şekilde Robin’e bakarak. “Gerçekten çok hızlı oldu. Tully neredeyse bütün olayı kaçırdı.”

“Hı hı,” dedi Robin. “Boomerang doğarken de kaçırmıştı.” *Tanrı biliyor ya, ben de kaçırmıştım.* “Boomerang hızlıydı. Hem de çok hızlı.”

Jack’in yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. “Bana Boomerang’ın doğmasının iki gün sürdüğünü ve o zaman bile doğumu ilaçla başlatmak zorunda kaldıklarını söylemişti.”

Robin’in yüzünde bir anlık bir gülümseme belirdi. “Evet, herkese öyle söylüyor.” Tully’nin Jack’e gerçeği söylememiş olması onu nedense memnun etmişti. *İnsanoğlu ne garip bir hayvan,* diye düşündü. *Her zaman acısını hafifletecek bir şey, herhangi bir şey arıyor. Ama Jack ağzını açar açmaz o tatmin hissi kayboldu.* “Dinle dostum...”

Robin gözleri yarı kapalı halde elini havada şöyle bir sallayıp onu susturdu. “Hayır,” dedi doğrulup ayağa kalkarken. “Ancak bu kadarına dayanabilirim. Ama plasentayı hatırladığın için teşekkürler.”

Yavaşça pencereye doğru yürüdü... *Ayartılmamıza izin verme. Bizi kötü olandan kurtar... Kötülükten korkmam. Çünkü Sen benimlesin. Çomağın, değneğin güven verir bana... Ömrüm boyunca yalnız iyilik ve sevgi izleyecek beni. Hep Rabb’in evinde oturacağım... Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Niçin bana yardım etmekten, haykırışıma kulak vermekten uzak duruyorsun?..* Robin bunun bir ilahi mi, yoksa Simon and Garfunkel’in “Blessed” isimli şarkısı mı olduğundan emin değildi. Bekleme odasının köşesinde pencere kenarına oturdu.

Ne mutlu yumuşak huylu olanlara, çünkü onlar miras alacak

Ne mutlu kanı akan kuzuya

Ne mutlu üstüne basılıp geçilenlere, dil uzatılanlara, sırtından bıçaklananlara

Tanrım, beni neden terk ettin?

Robin sigara içmek istiyordu ama odadan çıkmak istemiyordu. Fakat, ah, nasıl da sigara içmek istiyordu. “Kathy’s Song”, diye dü-

şündü. Tully'nin Şarkısı... Ve işte görüyorsun, bir zamanlar gerçek olduğuna inandığım şeylerden kuşkulanmaya başladım; inançsızca tek başıma dikiliyorum, bildiğim tek gerçek sensin...

Çakmağını yakıp söndürmeye başladı, yaktı, söndürdü, yaktı, söndürdü, bu arada düşünüyordu... Biz sefil günahkârları bağışla... Bir bakalım... Başka ne vardı? Küçükken beni kiliseye sürüklediğin, otuz yıldır ihtiyaç duymadığım bu duaları bana ezberlettiğin için teşekkürler anne... Bütün o kötülük ve zararlardan, günahtan ve sonsuza dek süren lanetten bizi koru sevgili Tanrım. Kalbimizin körlüğünden, gururdan, kıskançlıktan, nefretten ve kötülükten, zinadan ve diğer ölümcül günahlardan, dünyanın bütün aldatmacalarından, şimşekten ve fırtınadan, savaştan, cinayetten ve ani ölümden... Sevgili Tanrım, bizi kurtar. Umarım ölmezsin Tully, beni yalnız bırakmazsın, onun seni yalnız bıraktığı gibi...

İki saatten fazla bir süre geçmişti. Yüz otuz dakika. Sekiz bin üç yüz kırk saniye... kırk bir... kırk iki... kırk üç...

Doktor dışarı çıktı.

Robin ve Jack ayağa kalktılar. Julie oturuyordu.

"Tamam, tamam," dedi Doktor Brunner cerrah eldivenlerini çıkarırken. "Şimdi sakın olalım. Kurtulacak."

Robin tekrar koltuğuna çöktü. Ama Jack ayakta durmaya devam etti. "Plasentaymış, değil mi?"

"Evet Bay Pendel, haklıymışsınız. Plasentanın bir parçası rahimde kalmış. Endometriozis. Onu röntgende görmek çok zor. Ölü ve işe yaramayan bir organ olduğu için hızla çürüyüp iltihaplanıyor ve gördüğünüz gibi bir sürü soruna yol açıyor. Kanama, yüksek ateş, kan zehirlenmesi, rahim duvarındaki ciddi bozulmayı saymıyorum bile. Bayan Makker'ın rahim duvarı hep çok zayıfmış ve tahrip olmuş. Plasentanın çıkarılmasından önce bile sorunlar yaşamış. Bu kez evde doğum yaptığı için durum çok daha kötü bir hal almış. Ama her neyse. En kötüsü geride kaldı. Nabızı şu anda elli üç ve daha da yükseliyor. Kan basıncı hâlâ düşük ama düzelecek. Ah, bir şey daha..." Doktor Brunner, Robin'e döndü. "Onu kurtarmak için rahmini almak zorunda kaldık. Etrafındaki dokular iyi ama korkarım rahmi ölmüştü. Üzgünüm," diye ekledi başını Robin'in endişeli yüzünden uzağa çevirerek. "Kan verdiğiniz için tekrar teşekkürler

beyler. Ve yardımınız için Bay Pendel,” dedi Doktor Brunner, Jack’e elini uzatarak.

Jack adamın elini sıktı. Robin arkasına yaslandı. 1990 yılının ikinci günü saatler 13.05’i gösteriyordu.

4

Robin salı akşamı eve geldi. Evdeki üç kadın Boomerang’la ilgiliniyordu: Millie kaşlarını kaldırıp dualarının Robin’le olduğunu tekrarlıyordu, Hedda paytak paytak mutfaka girip Robin’e bir şey yemek isteyip istemediğini soruyordu, Shakie üst katta Boomerang’ı yatağına yatırıyor.

“Teşekkürler Shakie,” dedi Robin.

Shakie onun kolunu okşadı. “Tully nasıl?”

Shakie, Tully’yi soran tek kadındı. Belki de Shakie’nin duaları gerçekten Tully’yle birlikteydi.

“Harika. Yakında gelip onu ve bebeği görebilirsin.”

“Bilinçsiz mi hâlâ?”

“Daha az bilinçsiz,” dedi Robin sahte bir gülümsemeyle.

“Bu öğleden sonra beni aradığında sesin pek heyecanlı değildi,” dedi Shakie. “Tully iyi mi?”

“İyi. Belki de biraz yorgundum, hepsi bu,” dedi Robin esniyormuş gibi yaparak. “Geç oldu.” Daha sonra gidip oğlunun yanına oturdu.

“Annem nasıl baba?”

“Daha iyi, Boomer. Özür dilerim. Robin. Yakında uyanacak.”

“Kızı olduğu için çok şaşırarak, değil mi baba?”

“Şaşkınlıktan serseme dönecek.”

“Bebek çok tatlı. Ne zaman konuşup bir şeyler yapacak?”

“Yakında,” dedi Robin. “Belki de önümüzdeki hafta.”

“Önümüzdeki hafta mı? Haydi ama baba. Bunu anneme sormayım, sen bebekler konusunda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Robin hafifçe gülümsedi. *Bebeğin de “haydi ama baba” dediği önümüzdeki hafta gibi gelecek insana, diye düşündü. Ama bu sözleri bana mı söyleyecek?*

“Robin Jr.,” diye fısıldadı. “Senin gibi bir oğlum olduğu için çok şanslıyım.”

“Baba,” dedi Boomerang babasının sırtını okşayıp ondan uzaklaşırken, “beni öpmeyi bırak artık. İyi geceler.”

5

Tully uyandığında karşısında gördüğü ilk kişi Robin’di. Hâlâ uyku mahmuruydu ve uyumak istiyordu ama gözlerini açtığı anda karşısında oturan Robin’i gördü. Bu Robin de gözleri kapalıyken rüyasında gördüğü Robin’e benziyordu ama Tully onun gerçek olduğunu biliyordu. *Berbat görünüyor,* diye düşündü gözleri ona odaklanırken. *Yüzü çökmüş ve süzölmüş. Dudakları kurumuş, gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar neredeyse yüzünün yarısını kaplıyor.* Tully dudaklarını kıpırdattığında Robin’in çikolata rengi gözleri doldu.

“Robin,” dedi güçlkle. “Bebek nasıl?”

“İyi,” dedi Robin sakin olmaya çalışarak. “Senden daha iyi.”

Tully koluna bağlı olan Lucozade şişesini gördü. “Tanrım, şu halime bak,” diye fısıldadı. “Anneme dönmüşüm.”

Robin elleri kucağında öylece oturuyordu. “Boomerang nasıl?” diye sordu Tully.

“Harika. Kız kardeşinin çok güzel olduğunu düşünüyor.”

“Eminim öyledir. Bugün günlerden ne?”

“Çarşamba.”

“Çarşamba...” diye tekrarladı Tully donuk bir şekilde, göğüslerine dokunarak. Dayanılmaz bir düşünce geçti aklından. *Sütüm şimdiye kadar kesilmiş olmalı. Sütümün hepsi gitmiş olmalı.* “Onu neyle besliyorlar?” diye sordu, ağlamak istiyordu.

“O iyi Tully,” diye tekrarladı Robin. “Senden daha iyi.”

“Ben nasılım?”

“Şimdi daha iyisin.”

“Neyim vardı? Hatırladığım en son şey ambulans...”

“Evet. Görünen o ki plasentanın hepsi dışarı çıkmamış. Bir parçası içinde kalmış ve seni zehirlemiş. Ama şimdi iyisin,” dedi Robin bakışlarını kaçırarak.

Tully onu rahatlatacak bir şeyler düşünmeye çalıştı. Robin çok mutsuz görünüyordu. “Mutlu yıllar,” dedi. “Bebek yılbaşında doğdu, biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Robin.

Tully içinin daraldığını hissetti. “Robin,” dedi sessizce, neredeyse özür diler gibi. “Jack nerede?”

Bir saniye. İki saniye. Yalnızca akan suyun sesi ve metallerin birbirine çarparken çıkardığı sesler duyuluyordu. “Dışarıda,” dedi Robin. “Onu çağırmamı ister misin?”

Tully cevap vermedi. Her şey çok belirsiz, karışık, terli, ateşli, garip görünüyordu. Ama en son Jack’in yüzünü gördüğünü hatırlıyordu. Sevdiği bir yüzdü o ve Tully onu yeniden görmek istiyordu.

Tully, Robin’e baktı. Son derece yalnız görünüyordu. Yanına gelip ona sarılmasını söyleme isteğini zor bastırdı. “Lütfen. Lütfen. Yalnızca birkaç dakikalığına.”

Robin ayağa kalkıp elini boğazına götürdü. Bu, Tully’nin anlamını çözemediği ve çözmek de istemediği bir hareketti. Artık onun yüzüne daha fazla bakamayan Tully gözlerini kapatıp fısıldadı. “Üzgünüm, Robin...” Ama onun kendisini duyduğunu sanmıyordu, Robin cam kapıyı arkasından kapamıştı bile.

Tully içeri giren hemşireden küçük kızını ona getirmesini istedi. Ve o anda gülümseyerek kendisine doğru gelmekte olan Jack’i görürüp daha mutlu hissetti. “Jacko,” diye mırıldandı. Jack gelip yanına oturdu, üzerine doğru eğilip Tully’yi iki yanından tuttu.

“Hey, bebek. Uyanma zamanı geldi, seni uykucu. Bence senin için bile bir rekor bu.”

Tully’nin boğazından bir insanınkinden çok bir maymunun sesine benzer bir ses yükseldi ama Jack’in bir şikâyeti yoktu, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Tully elini kaldırıp yavaşça onun başını okşadı. “Jacko, bebek nasıl?”

“Tully, o kadar güzel ki...”

Jack doğrulunca Tully onun yüzünü yakından gördü. Gri gözlerinin altındaki koyu renkli halkaları ve geçen haftadan kaldığı belli olan sarı, kirli sakalı. Jack de Robin kadar kötü görünüyordu.

“Bunca zamandır burada mıydınız? İkiniz de?..”

Jack başını salladı.

“Ah, Tanrım,” dedi Tully elini Jack’in başından çekmeden. “Zavallı Robin.”

“Zavallı Robin,” dedi Jack. “İyiymiş. Ama sen ikimizi de çok yıprattın.”

“Ben iyi miydim?”

“Evet, tabii,” dedi Jack bakışlarını kaçırarak. “Robin sana söyledi mi? Güzel rahmini bırakmak istemeyen bir parça plasenta içinde kalmış.”

“Biraz anlattı. Çıkardılar mı onu peki?”

“Evet, çıkardılar,” dedi Jack başını onun göğsüne yaslayarak. “Ama rahmini almak zorunda kaldılar. Üzgünüm.”

Tully bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Jack’i üzerinden itti. Jack doğrulup sandalyeye oturdu.

Tully konuşabildiği zaman güçlkle, “Neden böyle bir şey yaptılar?” dedi. “Bana antibiyotik falan veremediler mi?”

Jack başını iki yana salladı. “Hiçbir şey işe yaramadı Tully. İyi değildin.”

Tully, Jack’in yüzünü inceledi, Robin’in yüzünü hatırladı, içinde bulunduğu steril cam üniteye baktı ve sessizce, “Hangi dine mensup olduğumu sordular mı?” dedi.

“Hayır, sanmıyorum,” diye karşılık verdi Jack.

Tully elini havada şöyle bir salladı. “O zaman durumum çok da kötü olamaz, değil mi? Ama rahmim için kötüydü, öyle mi?” Karnına dokundu, karnı acıyordu. “Başka bebek yapmam zor olacak, ha?”

Jack ona üzgün bir şekilde baktı.

Birkaç dakika sonra Hemşire Crane içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden Tully’nin kolundaki serumu çıkarıp ona bebeğini verdi. Jennifer uyuyordu ama Jack’in ve Tully’nin çabalarıyla kısa sürede uyanıp ağlamaya başladı. Jack, Tully’nin arkasını yastıklarla biraz destekleyip onu doğrulttu. Uzun kolları Tully’nin neredeyse bütün vücudunu havaya kaldırmıştı. Tully hastane geceliğini kaldırıp Jennifer’ı göğsüne bastırdı. “Tanrım, geriye bir şey kaldı mı?”

Hemşire Crane bir biberon mamayla geldi. “Unutun onu,” dedi kısaca. “İçinizde hiçbir şey kalmadı. İşte, bununla besleniyor.”

Hemşire çıktıktan sonra Tully, Jack’e, “Nesi var bunun?” diye sordu.

“Boş ver. Ama hepsi çok kaba. Hepsinin de kaşları kalkık. Kaşlarını lanet olası bir silah gibi kullanıyorlar.”

“Neden ama?”

“Neden mi? Tully, Robin ve ben sürekli buradaydık. Seni buraya ben getirdim ve sonra Robin gelip onlara kocan olduğunu söyledi.”

“O benim kocam.”

“Evet. Ve bu yüzden hepsi beyaz üniformalarının yanı sıra o kalkık kaşları taşıyor. İkimiz de yoğun bakımdaydık. İkimiz de yenidoğan ünitesinde bebeği kucağımıza almak istiyorduk. Aslında yenidoğan ünitesindeki hemşire en terbiyeli olanıydı ama galiba bunun nedeni de durumu anlayamamasıydı.”

Tully biberondan mama emen bebeğine baktı. “Yazık, onu emziremeyeceğim,” dedi incinmiş bir şekilde. “Benim için her şey buraya kadarmış, öyle değil mi? Bir daha hiç emziremeyeceğim. Boomerang, emzirdiğim ilk ve tek çocuk olarak kalacak.” Boğazındaki yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştı. “Bunu bilseydim onu iki kat daha fazla emzirirdim...”

“Ah, Tully,” dedi Jack onun battaniyesini düzelterek. “Onu iki yaşına kadar emzirmedin mi?”

“Yirmi aylık olana kadar. Ama son yirmi ayım olacağını bilmiyordum, değil mi?”

“Neşelen Tully,” dedi Jack. “Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Çok daha kötüsü olamazdı,” diye fısıldadı Tully ağlamamaya çalışarak.

Jennifer’ın biberonu emerken çıkardığı sesleri dinlediler. “Çok şirin, değil mi?”

“Çok güzel.”

“Şu sarı saçlara bak.”

“‘Şu kel kafaya bak,’ demek istiyorsun herhalde! Saçları nerede? Ben saç falan göremiyorum.”

“İşte burada! Ve burada! Şu gözlere bak.”

“Evet, ama kirpikleri nerede?”

“Jack, sen adam olmazsın. Ona çok baktın mı?”

“Hiç durmadan,” dedi Jack. Bir an için birbirlerine baktılar, okyanusu ve ovaları aşan bir bakışmaydı bu.

Sessizce oturmaya devam ettiler, bir süre sonra Jack sandalyesini geri iterek, “Tully, seni eve kim götürecekt?” diye sordu.

Tully gözlerini kapattı. Bu soruyu ve bütün hayatını dışarıda bırakmak istiyordu. Ama Jennifer biberonu yüksek sesle emmeye devam ediyordu. Onu dışarıda bırakmak mümkün değildi. Tully elini Jack’e uzattı. “Jacko, eve gitmeliyim. Oğlumu görmeli, iyileşmeliyim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum, biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“İyileşir iyileşmez, biraz güç toplar toplamaz Robin’le konuşacağım. En iyi yolu bulmaya çalışacağız. Tamam mı?”

Jack başını iki yana salladı. “Benim pek seçeneğim yok, öyle değil mi?”

“Lütfen Jack,” diye fısıldadı Tully. “Sabırlı ol.”

“Sabırlı mı? Bir aziz olmalıyım,” diye karşılık verdi Jack.

Onun yüzündeki ifadeyi görünce tavan Tully’nin üstüne üstüne gelmeye başladı; burukluk ve sevgi vardı Jack’in yüzünde.

“Çok üzgünüm Jacko,” diye fısıldadı tekrar. On dakika sonra Jennifer uyumuştı.

Hemşire Crane gelip bebeği aldı. “Artık gitmelisiniz Bay Pendel. Kocası onu görmek istiyor,” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Canın cehenneme,” dedi Jack alçak sesle. Ayağa kalkıp Tully’ye sıkıca sarıldı.

“Benim mi, onun mu?” diyerek gülümsedi Tully. Jack onun başını öptü.

“Jack? Doğum yaptığımı Robin’e sen mi söyledin?”

Jack başını hafifçe öne eğerken gözleri yağmurda ıslanmış arduvaz rengindeydi. “Başka kim söyleyebilirdi ki? Bu işi başka kime bıraktın Tully Makker? Baygındın, ne yapacağımı bile soramıyordum sana. Bu yüzden elimden geleni yaptım.”

“Eminim her zamanki gibi harikaydın,” dedi Tully sesi titreyerek. “Her açıdan.”

Jack parmaklarını dudaklarına bastırdı, ona bir öpücük gönderip dışarı çıktı. Tully ise bir zamanlar Jennifer’ın yaptığı gibi parmaklarını gözlerine bastırdı, üzüntü denizinin koyunda kalmaya çalıştı.

Çok yorgunum, diye düşündü. Bitkinim. Ama en azından hiç sır yok artık. Daha fazla yalan yok. Öyleymiş gibi yapmalar yok. Ama sağlıklı düşünemiyordu, bu yüzden Jennifer'ı hâlâ kollarında tuttuğunu hayal ederek uykuya daldı.

6

Uyandığında Robin yine aynı sandalyede oturuyordu, mutsuz ve perişan bir görüntüsü vardı. O kadar yalnız görünüyordu ki Tully neredeyse ağlayacaktı. Serbest kolunu uzatınca Robin kalkıp yanına geldi. Yatağın üstüne oturup ona sarıldı. Tully onun ensesini, sırtını ve titreyen omuzlarını okşadı.

Tully perşembe akşamı yoğun bakımdan çıkarılıp hastaların ameliyat sonrası alındığı koğuşa alındı ve orada bir hafta kaldı. İlk hafta bir sürü ziyaretçisi vardı. Robin, Jack ve Julie'nin yanı sıra Julie'nin annesi, babası, Shakie ile Frank, Bruce ile Linda, Steve ile Karen ve Tony Mandolini. Tully aynı zamanda her gün okuldan sonra oğlunu da görüyordu.

Shakie onunla birkaç dakika yalnız kaldığı sırada, "Jack'in arasının otoparkta olduğunu gördüm Tully," dedi.

"Öyle mi? Güzel."

"O neden burada? Zavallı Robin'e yeterince acı çektirmedin mi?"

"Ah, Shakie! Kes şunu. Robin'in senin ona acımana ihtiyacı yok. Benim de senin tarafından yargılanmaya. Her şey yoluna girecek. Unutmayasın diye söylüyorum, doğum yaptığında seni de görmeye gelmişti."

"Yalnız gelmemiştin."

"Buraya da yalnız gelmedi. Julie'yle birlikte geldi."

"Ah, Tully..."

"Ah, Tully! Nefesini tüketme Shakie. Üstelik hiçbir şey anlamıyorsun."

"Tully! Ben de sana böyle söylemiştim."

"Harika! Kazandın! Şimdi ikimize de bir iyilik yap ve çeneni kapa. Bozuk plak gibisin."

“Tully, bunu sana bir kez söyledim, bir daha söyleyeceğim: Kalbini kıracak.”

“Ah, Shakie. Ne olmuş yani? Benim aptal kalbim kimin umurunda?”
Zavallı Robin’in kalbi var. Ve Boomerang’ın. Ve Jennifer’in. Ve Jack Pendel’in. Benim aptal kalbim kimin umurunda artık?

Hedda hastaneye gelmişti. Kızını görmek istediği için onu Robin getirmişti. O içeri girdiğinde Tully uyuyormuş gibi yaptı.

“Sana dürüstçe söyleyeyim,” dediğini duydu Hedda’nın. “Hayatımın en büyük hayal kırıklığısın sen. İlk sırayı sen alıyorsun hayal kırıklıklarımın içinde. Baban ikinci sırada. Onu yirmi iki yaşındayken hayatıma aldım ve benden önce başkalarının; annesinin, babasının, büyükannesinin. Ama sen hayata benimle başladın ve bak, ne büyük bir talihsizlik bu. Seninle bu konuyu konuşmak dahi istemiyorum. Bunu konuşmak benim için tiksinti verici, üzücü ve küçük düşürücü. Neden bana böyle işkence ettiğini bilmiyorum. Yalnızca zavallı Boomerang ve küçük kız için üzülüyorum. Robin için üzülüyorum. Herkesin hayatını mahvettin, kendininki dâhil herkesinkini ve umurunda bile değil. Her şeyin aynı olacağını mı sanıyorsun? Aynı olabileceğini mi düşünüyorsun? O zamanlar baban geri gelseydi ve ben onu kabul etseydim aynı mı olurdu? Sık sık farklı bir kız yetiştirmiş olmayı diliyorum. Farklı bir kız evlada sahip olmayı. Biz hiç birbirimize kenetlenmedik, sen ve ben. Kenetlenebileceğim bir kızım olmasını nasıl da isterdim. Bazen benim kızım değilmiş gibi görünüyorsun, bana iyi davranmıyorsun, ölmüş olmamı diliyorsun, bunu biliyorum. Beni evinde istemediğini de biliyorum. Sen annene silah doğrulttun. Bunu nasıl yapabildin? Ne tür bir kız bunu annesine yapabilir? Hayır, sen iyi bir kız evlat değilsin. İyi bir eş değilsin. Seni seven adam seni her şeyden çok seviyor ve bu senin umurunda bile değil. Boomerang’ın seni neden çok sevdiğini hiç anlayamayacağım. Ve şimdi de o küçük kızın. Onunla nasıl olacaksın? Yaşlandığımda beni tatmin edecek tek şey, kızının sana karşı tıpkı senin bana davrandığın gibi davranması olacak. Tully, beni duyabildiğini biliyorum, yumruklarını sıkıyorsun ama bana cevap vermek zorunda değilsin. Senden cevap almamaya alışkınım. Herkes senden cevap almamaya alışkın.”

Tully eve gelmişti.

Robin'in arabasından iner inmez söylediği ilk şey, "Arabam nerede?" oldu.

Robin elini onun sırtına koydu. "İçeri gir Tully, hava çok soğuk."

"Arabam nerede?" dedi Tully yerinden kıpırdamadan.

"İçeri gir. Bebek üşüyecek."

Bunun üzerine Tully içeri girdi. "Arabam nerede?"

Robin cevap vermeyince Boomerang, "Babam arabanın bozulduğunu söyledi," dedi.

Tully, Robin'e döndü. "*Bozuldu* da ne demek babası?"

"Mantonu çıkar Tully."

"Araba nerede Robin?"

"Boomerang, yukarı çıkar mısın oğlum? Anne ve baba konuşacak."

"Ne hakkında konuşacağız?" diye sordu Tully daha yüksek sesle. "Tek bilmek istediğim arabamın nerede olduğu!"

"Babam arabanın tamircide olduğunu söyledi," dedi Boomerang. "Önemli bir şey değil."

"Tamircide mi Robin?"

"Nerede olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Elbette istiyorum! Nerede?"

"O zaman benimle gel. Mantonu çıkarma."

"Ben de geliyorum," dedi Boomerang.

"*Hayır!*" dedi Robin. "Sen burada büyükannenle kal. Hemen döneriz."

Arabayla yola koyulduklarında Tully, Jennifer'ı bırakmamıştı.

"Sana kaç milyonuncu kez soruyorum, araba nerede Robin?"

"Tully, üzgünüm."

Tully kontrol panelini yumrukladı. "Arabama ne yaptın seni piç kurusu? Jennifer'ın arabasına ne yaptın?"

"Tully, özür dilerim. Korkunç bir öfke seline kapılmıştım."

"Ah, Robin, kes şunu, arabama ne yaptın?"

"Sana onu bir dakika içinde göstereceğim." Gerçekten de bir dakika içinde Frito-Lay'in park alanına gelmişlerdi. Pazar sabahıydı

ve saat daha erkendi. Park alanı tamamen boştu. Hiç araba yoktu. Camaro bile.

“Beni buraya neden getirdin?” diye sordu Tully yüzünü silerek. “Seninle sevişmek istemiyorum.”

“Buraya sana arabayı göstermeye geldim. Ama onu birisi almış olmalı.”

“Arabayı burada mı bıraktın?” dedi Tully yutkunarak. “Çalınısın diye?..”

“Hayır, yaptığım şeyden sonra onu kimse çalmak istemezdi.”

“Peki, ne yaptın ona?” diye sordu Tully alçak sesle.

“Özür dilerim. Onu parçaladım. Arabayı görememene sevindim. Arabanda taşıdığın levyeyle pencerelerini parçaladım ve...”

Tully eliyle ona susmasını işaret etti. Bir süre konuşamadı. “Bunu bana nasıl yapabildin?” dedi sonunda zorlukla.

“Tully! Sen *bunu* bana nasıl yapabildin?”

“Piç kurusu.”

“Bana istediğini söyle. En azından ben üzgünüm.”

“Piç kurusu. Sana bundan sonra yapacaklarımdan asla pişman olmayacağım.”

“Ah,” dedi Robin acı bir sesle, “planladığın başka şeyler de mi var?”

“Gidelim,” dedi Tully ondan olabildiğince uzağa dönerek. “Arabayı göremediğime sevindim. Beni buraya getirmemeliydin. Ne olduğunu bana yalnızca söylemeliydin. Oğlunun önünde. Gidelim.”

Günler geçiyordu. Tully’nin bol bol uyuduğu, bebeği doyurduğu ve dikişleri yüzünden çişini rahatça yapamadığı günler. Giyinmediği günler. Ziyaretçilerin geldiği günler. Laura, Topeka’ya gelip onu götürmeden önce Julie yanına neredeyse her gün gelmişti. Her gün gelip bas bas bağırarak Tully’yi bir şeylere ikna etmeye ya da bir şeylerden vazgeçirmeye çalışıyordu; Tully hangisi olduğundan tam olarak emin değildi. Onu pek dinlemiyordu. Ama belli ki Julie, Tully hayatta kaldığı için Tanrı’ya şükreliyordu. *Sanki başka seçeneğim varmış gibi*, diye düşündü Tully.

Günler birbirini izliyordu. O günlerden birinde Tully yirmi dokuz yaşma bastı ama bunu kimse hatırlamadı. Ona telefon açan Jack hariç. Birkaç gün sonra doğum gününü herkes hatırlamıştı fakat artık

çok geçti. Millie onun için doğum günü yemeği hazırlamıştı ve Robin onun da yemeğe kalmasını istemişti. Jennifer oturma odasındaki beşikte yatarken Hedda, Robin, Tully, Millie ve Boomerang masaya oturup Millie'nin yaptığı tavuk pizzolaları yemişlerdi. "Ne kadar da nostaljik," dedi Tully. "Yedi ile on beş yaş arasında kendimi hiç bilmedim. Lisedeyken sekiz yaşında olduğumu sanıyordum." Herkes önce Hedda'ya, sonra yemeklerine baktı. Robin dışında; o sabit bir şekilde Tully'ye bakıyordu.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" dedi daha sonra yalnız kaldıklarında. "Herkesin kendini kötü hissetmesini sağlamak zorunda mısın? Yeterince şey yapmadın mı?" Tully ona cevap vermeden odadan çıkıp Jenny'nin odasındaki sallanan sandalyeye oturdu ve orada uyuyakaldı. Saat üç gibi uyanıp yatağına geri döndüğünde Robin odada değildi. Alt kata indi ama Robin orada da yoktu. Sonunda onu Boomerang'ın odasında buldu. Robin'i uyandırıp Boomerang'ın komodininin üstündeki kül tablasını aldı. "Robin, sana kaç kere burada sigara içmemeni ya da camı açmanı söyledim? Onun bu pislği soluması çok kötü," diye fısıldadı.

"Ya, ya, ya," dedi Robin. "Söyledin."

Günler geçiyor, her zaman sadık olan Millie yukarıya yemek getiriyor, Jennifer'ın altını değiştiriyor ve onu giydiriyordu. Millie'nin yetişkinleri de giydirmemesi çok kötüydü. Tully o zaman alt kata inebilirdi. Ya da dışarıya çıkabilirdi. Ama şimdi yalnızca yatağında yatıyordu. Evdeki tek televizyon alt kattaydı ve Tully alt kata inmek istemiyordu. Robin ona üst kat için de televizyon isteyip istemediğini sormuştu ama Tully istememişti.

Ara sıra Millie'yle konuşuyordu. Kısa konuşmalardı bunlar. O yatakta yatarken Millie içeri girip pencereleri açıyordu.

"Hava nasıl Mill?" diye soruyordu Tully.

"Soğuk, Bayan DeMarco, soğuk," diye karşılık veriyordu Millie.

"Çok haklısın," diye homurdanıyordu Tully de.

Robin sonunda işe geri dönmüştü. Artık Tully için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gidip para kazanacaktı. Tully bol bol uyuyor, durmadan sağa sola dönüyor, Jack'in boyadığı pencereden dışarı bakıyordu. Kendisine her dakika Boomerang ve Jenny'den başka çocuğu olmadığını hatırlatan dikey yaraya dokunuyordu.

Jack'i bir türlü arayamıyordu. Jack'in onun aramasını beklediğini biliyordu ama bunu yapamıyordu. Robin'e ne diyeceğini de bilmiyordu. Çoğunlukla Millie ve Boomerang'la konuşuyordu. Küçük Jennifer'a da aklına gelen güzel şeyleri söylüyordu. Hedda'yla hiç konuşmuyordu, Hedda topallayarak yatak odasına gelip ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda bile. "Millie ihtiyacım olan şeyleri bana getiriyor," diyordu Tully başını başka yöne çevirerek.

Sonunda şubat ayının başlarında Jack'in eve gelmesine izin verdi. Buna izin vermezse Jack'in Kaliforniya'ya gidip onu geride bırakmasından korkuyordu.

Millie'yi bir yerlere gönderme zahmetine girmede. Hedda evin içinde sinsi sinsi dolaşırken bunun ne anlamı vardı ki? Tully, Jack için yataktan çıkıp düş almış ve giyinmişti bile ama alt kata yürümeyi yeni öğrenmiş biri gibi ağır ağır iniyordu.

Hedda ve Millie mutfak masasında otururlarken onu görünce şaşırdılar. "Anne, odana gider misin lütfen? Jack her an gelebilir. Millie, sen de mola ver, olur mu? Gidip alışveriş falan yap," dedi Tully zayıf bir sesle. Yataktan kalkması çok zor olmuştu. Karnını tutuyordu.

"O adamın bu eve gelmesi doğru mu?" diye sordu Hedda, Millie çay fincanının içine bakarken.

"Anne, senden odana gitmeni istiyorum. Senin bu evde yaşamanın iyi bir fikir olduğunu da düşünmüyorum ama buradasın."

"Ne yapıyorsun Tully?" diye sordu Hedda. "Ne yapıyorsun?"

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim. Şimdi anne, lütfen, seninle tartışacak kadar iyi hissetmiyorum kendimi. Lütfen."

Hedda ayağa kalktı ama Tully'ye her zamankinden daha kötü olduğunu söylemeyi de ihmal etmedi.

"Evet, fakat artık senin ellerinde değilim," dedi Tully.

Hedda mutfaktan çıktıktan sonra Tully hâlâ çay fincanını incelemekte olan Millie'ye baktı. "Haydi, Millie. Bir şey olmaz. Beni yargılama."

"Hayır Bayan DeMarco, sizi yargılamıyorum," dedi Millie. "Size yardım etmek istiyorum. Ama Bay DeMarco buna ne diyecek?"

"Umarım çok az şey der," dedi Tully. "Şimdi Shokie'ye yardım ederek bana yardım et Millie. Dillard's'a git. Shokie'ye biraz para ver. O da karşılığında sana bir ruj versin."

Zil çalıp da Tully kapıyı açtığında kalbi yerinden oynadı, çarpmayı bıraktı. Nefes aldı, küçük bir çılgılık attı. Jack'i başıyla selamlayıp içeri aldı.

Jennifer'ı görmek için üst kata çıktılar. Eskiden egzersiz odası olan yer artık bebek odası haline getirilmişti ve Jennifer'ın beşiği uzak bir köşede idi.

Tully pencereden dışarı bakarken sıcak bir temmuz günü elinde boya fırçasıyla o pencerenin önünde dikildiğini hatırladı.

Jack, Jennifer'ı göğsüne bastırıp salladı. Onu alt değiştirme masasına koyup tulumunu ve bezini çıkardı. Jennifer tamamen çıplak kalınca Jack onun vücuduna baktı; burnuna ve dudaklarına, gözlerine ve alnına, başına ve ince telli saçlarına, göğsüne, karnına ve kaburgalarına, bacaklarına, dizlerine, ayaklarına ve parmaklarına. Tully yorgun olduğunu hissediyordu. Ve tükendiğini.

"Bak," dedi Jack, Tully'ye sessizce. "Bak," dedi Jennifer'ın tombul ayak parmaklarını göstererek. "Bunun kimin bebeği olduğu konusunda kuşku var mı?"

Tully bakışlarını uzaklara çevirdi. "Yok."

Jack, Jennifer'ın bezini değiştirip onu giydirdi, sonra da alt kata indirdi. Tully mamayı hazırladı, Jack onu doyurdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jack.

"Harika!" Tully neşeliymiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Sende durumlar nasıl?"

"İyi. Tahmin edebileceğin gibi pek bir şey yapmıyorum."

"Kış senin için zor geçiyor, değil mi?"

Jack, Jennifer'ın başını okşadı.

"Onunla henüz konuşmadın herhalde."

"Canım istemedi."

"Tabii, elbette. Bu arada benim ne yapmamı istersin? Buraya gelemem, beni izinsiz olarak evine girdiğim için vurabilir bile."

"Onunla olabildiğince kısa sürede konuşacağım. Lütfen Topeka'da kal."

"Ah, Tully. Zaten yeterince kaldım."

"Belki de buradan hoşlanmayı bir kez daha öğrenirsin," dedi Tully umutla.

“Tully, yeter,” diye karşılık verdi Jack. “Burada benim için bir hayat olmadığını biliyorsun. Burada kalmak istemiyorum ve sen de istemiyorsun. Bak, Kaliforniya’ya gidebiliriz, bir ev tutarız. Orada bütün yıl çalışırım, sen de canın isteyince işine dönersin. Tully, bizim de istediği bu. Neyi bekliyoruz?”

“Onunla konuşacağım,” dedi Tully kararlı bir şekilde. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“Biliyorum. Güneşin ve sıcak havanın sana neler yapacağını bir düşün.”

Tully bakışlarını aşağı indirip Jennifer’a baktı ve “Kulağa hoş geldiği kesin,” diye fısıldadı.

“Peki ne bekliyoruz?”

Tully başını iki yana salladı. “Jack, o kadar kolay değil.”

“Başka ne var?”

Tully başka ne olduğunu düşünmeye çalıştı. Bir şey vardı. Ona St. Helens Dağları kadar büyük gelen bir şey. Kurumuş Gobi kadar büyük ve geniş bir şey. Bir o kadar kavrulmuş. Bir o kadar aşilamaz. “Robin, Boomerang’ı bırakmayacaktır,” dedi keyifsiz bir şekilde.

Odadaki tek ses Jennifer’ın mamasını içerken çıkardığı sestti. Tully o *soluk soluğa gölgenin sesini* duyduğunu düşündü.

En sonunda Jack sordu: “Tully, ya sen onu bırakacak mısın?”

Tully cevap vermiyordu.

“Ben Jennifer’ı bırakmam,” dedi Jack titreyen elleriyle bebeğin başına dokunurken.

Tully hâlâ cevap vermiyordu.

“Tully,” dedi Jack yumuşak bir şekilde, eğilip onu yüzüne bakarak, “beni bırakır mısın?”

Hayır, diye bağırdı Tully ama dudaklarından hiç ses çıkmadı.

O gece Robin, Boomerang’ı yatırdıktan sonra yatak odasına gidip pencerenin kenarına oturdu. Tully boş boş duvara bakarken Robin orada oturmaya devam etti. “Hedda, Jack’in buraya geldiğini söyledi.”

Tully ona bakmadan başını salladı.

Robin ona baktı, göz kapakları titreşiyordu. “Pekâlâ, Tully,” dedi soğuk bir sesle. “Haydi, bitirelim şu işi. Ne istiyorsun?”

Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum, diye düşündü Tully hemen. *Hiçbir şey olmasını istemiyorum*. Robin devam etti: “Seni tanıyorum Tully. Her şeyin eskisi gibi düzenli olmasını istiyorsun. Ben başımı başka yöne çevirir çevirmez sen canın ne isterse onu yapmaya devam ediyorsun. Ama işte bu noktaya geldik. Geçmişte başımı çevirdiysem, bakışlarımı kaçırdıysam bunun nedeni aklını başına toplayacağını düşünmemdi. Ama aklını başına toplamadın ve ben de artık bakışlarımı başka yöne kaçıraramam.

“Neredeyse gözleri yarı açık evliliğimize devam edebilmeyi, senin geliş gidişlerine aldırmamayı dileyişim geliyor ama sen bunu yapmama izin vermeyecek bir şey yaptın. Jack çocuğa Jennifer *Pendel* adını verdi. Bunu neden yaptı Tully? Tarihi hesapladım. Onun çocuğu olması mümkün mü?”

Tully başını salladı. “Mümkün.” Robin’e bütün gerçeği söylemeye hazır değildi.

“Nasıl? Bütün yıl burada mı kalıyor artık?”

“Washington’da,” dedi Tully çaresizce. “Washington’a birlikte gitmiştik.”

Robin ellerini bacaklarının arasına soktu, sonra bir sigara yaktı.

“Anlıyorum. Peki, benden olabilir mi?”

“Olabilir,” dedi Tully bakışlarını pencereden kaçırarak. Ona gerçeği söyleyemezdi.

“Babalık testi mi yaptırmamız gerekiyor?”

“Eğer istersen.”

“Sen ne istiyorsun?”

Her şeyin olduğu gibi kalmasını, diye düşündü Tully ama yalnızca, “Babalık testi istemiyorum,” dedi.

“Neden?”

Çünkü biliyorum, demek istedi. “Çünkü benim için önemli değil.”

“Çocuğun kimliğinin ‘Jennifer Pendel’ olarak mı çıkarılmasını istiyorsun?”

“Hayır, biz evliyiz. Boomerang onun ağabeyi. Nüfus kâğıdını ‘Jennifer P. DeMarco’ olarak çıkar.”

Robin, “Sen bana ne yapıyorsun Tully?” dediği sırada Tully ona bakmıyordu.

“Üzgünüm Robin,” dedi hâlâ ona bakmadan. “Lütfen beni affet.”

“Seni affedeceğim Tully. Başka seçeneğim yok. Ama hakkımızda bir karar vermemiz gerekiyor. Birkaç gün, birkaç hafta, belki aylarca birlikte yemeyebilir, içmeyebilir, birbirimize bakmayabilir, dokunmayabiliriz. Ama yıllar geçtikçe bu çok zor gelecektir. Üstelik Jennifer Pendel DeMarco'ya boş veremeyiz.”

“O zaman onu Jennifer DeMarco olarak kaydettir.”

“Bu neyi değiştirir ki?”

Hiçbir şeyi galiba, diye düşündü Tully. “Robin, eğer kuşkulandıysan neden bana bir şey söylemedin?”

“Niçin? Hem ne diyecektim?”

“Böyle bir şeyin olmamasının senin için önemli olduğunu söyleyebilirdin.”

“Tully, benim için önemli olan, senin evliliğimize böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmayacak kadar önem vermemdir. Benimle kendin istediğin için kalmanı isterim. Üstelik gerçekte hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, Jennifer'ı tekrar tekrar gömdüğündü.”

Tully hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu.

“Ama şu anda bir şey bilmiyormuş gibi yapmak çok zor. Öte yandan senin boş bakışlarından anladığım kadarıyla sen hâlâ aptalca bir umuda kapılıyorsun, tıpkı benim bir zamanlar bütün bunların kendi kendine düzelmesini ve benim tekrar gözlerimi kapatabilmeyi umduğum gibi. Ama sana söylüyorum Tully, bu mümkün değil. Ben henüz ölmedim. Beni henüz öldürmedin.”

“Robin, biliyorsun,” dedi Tully. “Geceleri geç saatlerde geldiğin ve cumartesi geceleri Manhattan'da kaldığın zamanlar ben de seni sorgulamadım. Bruce'u neredeyse hiç aramadım ve hiçbir şeyi öğrenmek istemedim. Yalnızca eğer hayatını değiştirmek istersen bunu bana söyleyeceğini düşündüm.”

Robin zayıf bir şekilde güldü. “Tully, ben de sana aynı soruyu soruyorum burada... Hayatını değiştirmek isteseydin bunu bana söyler miydin?”

Tully sessiz ve hareketsizdi.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” deyip keyifsiz bir şekilde güldü Robin. “Bence söylemezdin. Bence çok korkuyorsun. Her zaman çok korktun.”

“Haklısın,” dedi Tully belli belirsiz. “Ama bütün bunlar şu anda kaldıramayacağım kadar fazla.”

“Tully, tamam. Ama bu arada o bu eve bir daha gelemez. Bir daha böyle bir şey olmayacak.”

Tully başını salladı. “Yoksa?”

“Yoksa seni dışarı atarım.”

“Yalnızca beni mi? Yoksa çocukları da atar mısın?”

“Yalnızca seni Tully.”

Tully sessizdi. “Bir daha gelmeyecek,” dedi.

Robin sigarasını söndürüp hemen bir tane daha yaktı. “Bir kez olsun, kahrolası hayatında yalnızca bir kez olsun bana karşı dürüst olamaz mısın? Bana karşı dürüst ol Tully ve gerçekten ne istediğini söyle.”

Tully kendisinin bile zorlukla duyduğu bir sesle konuşurken başka bir yöne bakmak zorunda kaldı. “Hayatımı değiştirmek istiyorum.”

Robin’in camın kenarından atlayıp yatağın yanına geldiğini duydu. “Seni doğru mu duydum?” dedi yatağın kenarına oturarak.

Tully başını salladı.

“Açık konuşuyorsun. Daha fazlasına dayanabilir miyim? Bunu bilmiyorum. Ama bana açıkça söyle Tully. Bana bak. Onu seviyor musun?”

Tully onun yüzüne bakmadan başını salladı. Robin DeMarco’nun ona on yıldan uzun bir süre onu sevip sevmediğini sormayışı yık-mıştı onu!

“Tully!” Robin ona biraz daha yaklaşıp onu kendisine doğru çevirdi. “Tully, bana bak. Böyle daha iyi. Tekrar et. Onu seviyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Tully. “Onu seviyorum.”

Robin geri çekildi. “Anlıyorum. Jennifer aracılığıyla arkadaş olduğunuzu sanıyordum. Jennifer’ı birlikte gömdüğünüzü düşünüyordum.”

“Öyleydi,” dedi Tully.

“Anlıyorum. Ama bu geçmişte kaldı. Onunla gitmek istiyor musun?”

“Evet, onunla gitmek istiyorum.”

Robin biraz daha geri çekildi, sonunda ayağa kalktı.

“Peki ne bekliyorsun Tully? İzin mi?”

“Seninle konuşmak istiyorum. Şeyi kararlaştırmak istiyorum...”

“Neyi? Televizyonu kimin alacağını mı? Her şeyi al Tully, ben kendime hepsinden üçer tane daha alırım.”

“Televizyon değil Robin,” diye fısıldadı Tully. “Boomerang.”

Robin ona öylece bakıyordu. “Ne olmuş Boomerang’a?”

“Bana izin verecek misin?.. Boomerang’ı almama?”

Robin küfredip Tully’ye doğru atıldı. Yüzüne doğru eğilip kolunu bükte. “Canın cehenneme Tully, canın cehenneme!” diye haykırdı. “Neden Colt’u alıp beynimi dağıtarak her şeyi kendin için kolaylaştırmıyorsun! Hapiste birkaç yıl geçirdikten sonra çocuklarına ve ona kavuşabilirsin. Ya da daha iyisi, ben önce senin burnunu ve kolunu kırayım, sen beni kendini korumak için öldürmüş olursun. Böylece ben de biraz tatmin olmuş olurum.” Tully’yi bırakıp yataktan yastığı ve yorganı çekip aldı. “Tully, eğer istiyorsan git,” dedi odadan çıkarken. “Oğlumu asla ama asla alamazsın!”

8

Tully, Jack’le bir hafta sonra görüştü. Ama bu kez evde buluşmadılar. Tully, Jennifer’ı sarıp sarmalayarak Jack’le görüşeceği Washburn Üniversitesi’ne götürdü. Tully’nin göğsüne asılı Jennifer’la birlikte öğrenci derneğine gidip etrafta dolaştılar.

“Jack, ne yapacağız? Robin, Boomerang’ı almama izin vermiyor.”

“Elbette vermeyecek,” dedi Jack. “Beklenen de buydu. Velayet davası açmalısın.”

Tully başını iki yana salladı. “Çocuğu evinden uzaklaştırıp iki bin yedi yüz kilometre ötedeki bir yere sürükleyeceğimi bilen hiçbir mahkeme bana onun velayetini vermez. Verseler bile Topeka’da kalmamı şart koşarlar. Bak, yeterince aile duruşmasına katıldım. Biliyorum. Mahkeme yalnızca çocuğun iyiliğini düşünür.”

“Çocuğun annesiyle birlikte olması onun için en iyisidir.”

“Katlıyorum. Ama Robin aksini düşünecektir. Her şeyi deneyecektir. Oğlunu kaybetmek istemiyor. Onlara bileklerini anlatır ve velayeti hiçbir zaman alamam. Üstelik,” diye ekledi Tully, “Boomerang’ın babasıyla kalmaktansa benimle gelmeyi tercih edeceğinden emin

değilim. Hayır, velayet davası açmak aptallık olur. Oğlum için mahkemeye başvuramam. Hayır, Robin'i Boomerang'ı bana vermeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım ya da..." derken sesi kesildi.

"Ya da ne?"

Tully büyük bir çabayla, "Ya da kendimi onsuz gitmeye ikna etmeliyim," diyerek sözlerini bitirdi.

"Her iki şekilde de benimle gelecek misin?"

"Evet," dedi Tully rüzgâra doğru. "Her iki şekilde de seninle geleceğim." Daha sonra aklına yeni gelmiş gibi ekledi: "Bir de annem var. Birinin ona bakması gerek. Onu kesinlikle Kaliforniya'ya götürecek değilim ama Robin'den ona bakmasını da bekleyemem."

"Neden olmasın?" dedi Jack. "Boşanma anlaşmasının bir parçası olabilir bu."

Boşanma. Tanrım. "Her şeyin ayarlanması gerekecek. Kimseyi incitmek istemiyorum." *Robin'i incitmek istemiyorum.*

"Robin zaten parçalarına ayrıldı Tully," dedi Jack. "Ona başka ne yapabilirsin ki?"

"Jack, keşke bana bunu söylemeseydin."

Etrafta biraz daha gezindiler. "Tully, yaşamak isteyeceğin bir yer biliyorum. Carmel diye bir yer. Beyaz çatılı evleri olan küçük bir kasaba, okyanusun dibinde. Gidip orada bizim için bir yer bulmak istiyorum, mümkünse okyanusa yakın bir yer. Böylece Kaliforniya'ya gittiğimizde kalacak bir yerimiz olur."

"Gidip mi? Tek başına mı? Ne demek istiyorsun?"

"Tully, işlerini huzur içinde halletmek için zamana ihtiyacın var. Birbirimizi göremeyiz ve bu bir bakıma iyi, bir bakıma kötü. Üstelik gerçekten bizim için bir ev bulmam gerek. Karavanda yaşayamayız, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Tully gözleri yaşlı bir şekilde. "Peki ama ya ben boşanırsam ve sen geri gelmezsen?"

"Tully, geri geleceğim, yemin ediyorum. Seni her hafta arayıp sana geleceğimi söyleyeceğim."

"Jack, gitmeni istemiyorum," dedi Tully gözyaşlarıyla savaşıyor.

Jack, Tully'nin önünde durup ikisine birden sarıldı. "Burada olmam senin için iyi değil. Bütün gün oturup televizyon seyrediyor, gazete okuyor ya da alışveriş merkezine gidiyorum. Kısa dayanamıyorum.

Senin aramanı bekliyorum, bana benimle görüşeceğini söylemeni bekliyorum. Ben perişanım, sen perişansın. Öylece oturup benim hayatım için karar vermeni bekleyemem. Ben Jeremy değilim Tully. Gidip Carmel'de bizim için bir ev bulacağım. Carmel'i seveceksin. Çocuklar da sevecek."

"Eminim seveceklerdir," diye mırıldandı Tully onun göğsüne doğru. "Geri geldiğinde Jenny altı aylık olacak."

"Tully, ben gitsem de gitmesem de Jenny altı aylık olacak. Onu zaten göremiyorum. Üzerinde herhangi bir hakkım yok. Ne seninle ne de onunla zaman geçirebiliyorum ve kaçamak buluşmalardan bıktım artık. Son üç yıldır seni kaçamak bir şekilde görüyorum ve bundan sıkıldım. Seni tamamen istiyorum."

Kampüsün etrafında daireler çiziyorlardı. Hava soğuktu ama Tully bir dakika oturmak istiyordu. Jack'in yanında oturmak.

"Gidip şurada bir yere oturalım Jack," dedi futbol stadyumunu işaret ederek.

Tribünlere oturdular. Tully, Jennifer'ın alnına üfleyerek şapkasını biraz aşağıya indirdi.

"O sahada olduğunu hatırlıyor musun Jacko?"

"Elbette. Hiçbir şey orada olmaya benzemez. Kalabalık, gürültü, top. Futbol harika bir şey." Bir an sessiz kaldı. "Liseyi hatırlıyorum."

"Ya, kim hatırlamıyor ki?" dedi Tully tekdüze bir sesle.

"Hayır, yani... çok iyi hatırlıyorum. Kışı bile. O zamanlar nedense kışlar o kadar kötü değildi."

"Evet, elbette değildi. Okulun en yakışıklısıydın. Futbol takımının kaptanıydın."

Futbol takımının sınır tanımayan, yaşsız, zamansız kaptanı. Ne zaman o sahaya baksam seni görüyorum ve ne zaman sana baksam boğazım acıyor. Jack Pendel, gitmeni istemiyorum. "Jack, eğer kalırsan," dedi Tully kendinden emin olmadığını gösteren bir sesle. "Senin yanına taşınırım."

"Ne?"

"Annenin evine, senin yanına taşınırım. Eğer benimle kalırsan seninle birlikte yaşarım. Boşanırım ve her şey bitince buradan birlikte gideriz."

"Teksas Caddesi'nden ayrılacak mısın?"

Tully, Boomerang'ın bebek odasını düşündü. Jenny'nin bebek odasını. "Teksas Caddesi'nden ayrılacağım," dedi yine kendinden pek emin olamadan.

"Robin'den ayrılacak mısın?"

Tully'nin boğazı biraz daha acıdı. "Robin'den ayrılacağım."

Jack kolunu onun omzuna sardı. "Fazla paramız olmayacak."

"Fazla paraya ihtiyacımız yok."

"Elimdeki bütün para Carmel'de bulacağımız eve gidecek."

"Bu iyi."

"Yine de gidip ev bulmam gerek Tully. Sana benimle gel, derdim, şu anda gel, ama buradaki hayatına bir son vermek gerekiyor. Bütün hayatını yüzüstü bırakıp gidemezsin, değil mi?" Jack hafifçe gülümsedi. "Robin'den, evinden, annenden ve işinden kopmak zorundasın. Bunu bana kendin söyledin."

"Sorun değil."

Jack başını salladı. "Kendine sert davranma Tully. Benimle geliyorsun. Önemli olan bu. Birkaç ay içinde geri geleceğim. Bizim için bir ev bulmuş olarak. Ve Kaliforniya'da bol bol paramız olacak çünkü bütün yıl çalışacağım."

"Burada kalman gereken süreden bir dakika fazla kalmak istemiyorsun, değil mi?" dedi Tully. "Benim için bile."

Jack iç çekti. "Tully, bizim için ev arayacağım. Ve çalışmam gerek. Burada şu anda para kazanamam. Para kazanmalıyım."

"Para umurumda değil Jack. Ben yalnızca işlerin en iyi şekilde yoluna girmesini istiyorum."

Jack onu kendine çekti. "Tully, Boomerang'ı yanında götüremezsen işlerin en iyi şekilde yoluna gireceğine inanıyor musun?"

"Hayır. Ama henüz bunu düşünmek istemiyorum." *Bunu hiçbir zaman düşünmek istemiyorum.*

Anne

Şubat 1990

Tully eve gidip mutfığa girdi. “Ah, Millie, Millie,” dedi kâhya kadına bebeği verip mantosunu çıkarırken. “Hava çok soğuk.”

“Kaloriferin derecesini artırabilirim Tully,” dedi Millie.

Tully başını iki yana salladı. “Bu ne işe yarar ki?” Masaya oturup bahçeye baktı. Bahçenin mutfaktan görünüşünü her zaman çok sevmişti. Çapraz çizgili Georgia tarzı pencerelerden görünüşünü. Yeni boyanmış bu pencerelerden görünüşünü.

“Millie, Kaliforniya’ya geri dönüyor o,” dedi donuk bir sesle.

Millie masaya oturdu. “Bebek ağlıyor. Karnı aç.” Tully ayağa kalkıp biberon içindeki mamayı ısıttı. Üst katta Jenny’nin altını değiştirdikten sonra mutfığa geri döndü. Millie hâlâ elinde çay fincanıyla masada oturuyordu.

“Bayan DeMarco, bu meselenin beni ilgilendirmediğini düşünüyorsanız bana söyleyin ama yakında bizden ayrılacak mısınız?”

“Millie, ne biçim bir soru bu?”

“Aklımızda bu soru var Bayan DeMarco. Eminim Bay DeMarco da bunu bilmek istiyordur.”

“Eminim. Ama Bay DeMarco durumu benim için hiç kolaylaştırmıyor, değil mi?”

“Gitmek istediğinizi fark ettiği anda boşanmanıza razı olacaktır.”

“Ah, evet,” dedi Tully. “Eminim razı olacaktır.”

“Biliyor musunuz?” dedi Millie dikkatle. “Bence biraz buradan uzaklaşması iyi olacak. Onun burada olması Bay DeMarco’nun dikkatini dağıtıyor.”

“Ya, ya,” dedi Tully. “Kiminkini dağıtmıyor ki? Bay DeMarco’nunkini. Benimkini. Shokie’ninkini. Bana yeniden ‘sürtük’ demek için

sabırsızlanan ama evsizler istatistiğine girmekten korktuğu için susan anneminkini.”

Millie dikkatle ona Hedda’nın kendisine ne olacağına pek aldırmadığını söyledi.

“Haklısın,” dedi Tully. “Hayır, aslında sana katılmıyorum. Saatin tik takları aleyhine, öyle değil mi?”

“Bana annenizin ölmesini istediğinizi söylemek istemiyorsunuz, değil mi Tully?”

“Hayır, hayır,” dedi Tully aceleyle. “Sanmıyorum.” Çayını yudumlayarak dışarı baktı. Bahçede Robin’le hamburger yiyip Boomerang’ın hoplayıp zıplayışını seyrettikleri akşamları görüyordu. Kardan adam, kardan kadın, kardan bebek yaptıkları, birbirlerinin yüzüne kar topu fırlattıkları, kızgın boğa oyununu oynadıkları pazar günlerini görüyordu. Gözlerini tekrar kapattı. “Millie, bütün bunları nasıl yok edeceğim?”

“Yok etmek mi Tully?”

“Her şey allak bullak oldu,” dedi Tully, başka bir şey söylemedi. *Ya Jack geri dönmezse? Ya geri dönmemeye karar verirse,* diye düşündü küçük kızının tükürükler çıkarmasını seyrederken. *Geri dönecek,* diye düşündü. *Jennifer için geri dönecek.*

“Doğru olanı yapmanız için dua ediyorum Bayan DeMarco.”

“Ah, peki doğru olan ne sence?”

Millie düşünceliydi. “Geçmişimizden ders almak, yapılacak en doğru şey olabilir.”

Tully, Millie’nin Hedda’yla uzun uzun konuştuğundan kuşkulandı. “Annemle konuşmayı bırakmalısın Millie. Bunun sana bir yararı olmaz.”

“İster inanın ister inanmayın ama anneniz sizi seviyor.”

“Millie, sence bu bana yardım etmek mi? Sana hemen söyleyeyim, değil. Üstelik sevecek ne var ki? Ben hiç sevilmeyecek biri haline geldim. Robin bana bu kadar uzun süre nasıl dayandı? Bu sevgi ona nelere mal oldu?”

“Çok fazla şeye Bayan DeMarco, bundan eminim.”

Tully, Millie’ye baktı. Ne demek istemişti? Ona katılıyor muydu? Onu sevmek o kadar zor muydu artık? Ama bu soru zihninden hemen uzaklaştı. Boomerang’ı düşündü.

Jennifer'ı göğsüne yaklaştıarak fısıldadı: "Millie, Boomerang'ı almama izin vereceğini sanmıyorum."

Millie cilalı ahşap masayı silerken ona bakmıyordu. "Bayan DeMarco... Tully, hayatı zaten darmadağın olacak. Neden onu bir de öldürmek istiyorsunuz?"

"Boomer olmadan gitmenin beni öldürmeyeceğini mi sanıyorsun?" dedi Tully yüksek sesle. "Oğlum olmadan buradan gitmem mümkün mü sence? Oğlumdan vazgeçtikten sonra kiminle ve nerede yaşarsam yaşayayım nasıl bir hayatım olur ki?"

Millie ayağa kalkıp çay fincanlarını topladı, lavaboya koydu. "Bayan DeMarco, bunun zor olduğunu biliyorum. Bir anne çocuğundan ayrılmalı. Ama o zaman burada kalmalısınız. Boomerang'ın hatırına kalın."

"Millie, kalamam," dedi Tully irkilerek. "O zaman Jack'ten vazgeçmek zorunda kalırım."

Millie iç çekti. "Bayan DeMarco, İbrahim Peygamber Tanrı'ya olan sevgisini kanıtlamak için tek oğlunu kurban etmeye hazırdı..."

Tully sandalyesinden fırlayıp ayağa kalktı. "Kimseyi kurban etmek istemiyorum ben. Söylemek istediğim şey bu. Kimseden vazgeçmeyeceğim."

"İyi şanslar," diye mırıldandı Millie alçak sesle. Tully bunu duymuştu ama ona aldırmamayı tercih etti. Aslında bir seçim sayılmazdı bu. Daha fazla konuşacak durumda değildi.

Jennifer'ı yukarı çıkarıp onunla birlikte uzandı. *Benim kurbanlık kuzum*, diye düşündü. *Benim küçük kuzum*. "Tamam tatlım, tamam miniğim. Tamam," diye fısıldadı kızını göğsüne bastırarak. "Belki seni kurban etmek zorunda kalmayız."

Robin Jr. saat üçte eve gelene kadar Tully yatakta kaldı. Daha sonra onun karnını doyurup ödevlerine yardım etti. Saat dörtte sıkıca giyinip hep birlikte dışarı çıktılar. Boomerang ağaç evinde oynadı, daha sonra Jenny arabasında uyurken Tully'yle maç yaptı.

"Anne, babam sekiz yaşına geldiğimde bana ragbi oynamayı öğreteceğini söyledi."

"Öyle mi?" dedi Tully. "Cesedimi çiğnemedен olmaz."

"Anne! Babam senin böyle diyeceğini de bana söylemişti. Anne, bu bir erkek oyunu."

“Evet,” dedi Tully. “Ölü erkeklerin oyunu.”

“Anne! Babam bana senin bunu anlamayacağını söyledi.”

“Çok iyi anlıyorum. Ragbi maçlarından eve geldikten sonra babanı gördün mü hiç? Sence iyi görünüyor mu?”

“Hayır, ama bir erkek gibi görünüyor anne. Üstelik oyun kurucu olarak görev yapıyor, o pozisyonda hep ezilirsin. Ben geride oynamak istiyorum,” dedi Boomerang. “Yıldız olarak!”

“Gidip top oyna Boomerang. Eve gelince babanla konuşurum.”

“Robin, anne. Bana Robin demeni istiyorum.”

“Robin, oğlum. Robin.”

Tully oturup Jenny’nin arabasını sallarken Boomerang kendi kendine biraz daha top oynadı. Tully yedi yaşındaki oğlunu seyrederken kalbi küçüldü, küçüldü, etrafındaki yumru büyüdü, büyüdü.

Robin saat altı civarında eve geldiğinde hâlâ dışarıdaydılar. Robin mutfaktan bahçeye geçti. Tully tel kapının kapandığını duyunca dönüp o tarafa baktı. Boomerang hemen Robin’e doğru koştu. “Baba, haklıymışsın, haklıymışsın! Annem bana ragbi oynamayı öğretmeni istemiyor!”

“Elbette istemez Boomer,” dedi Robin, Tully’ye bakmadan Boomerang’ın saçlarını okşayarak. “O senin annen. Yaralanmanı istemiyor.”

Tully başını karanlığa çevirdi.

Birkaç dakika sonra hep birlikte eve girdiler. Tully masaya oturup buzdolabından bir şey alan Robin’e baktı. İştten eve geldiğinde Robin’e bakmaktan çok hoşlanıyordu. Robin her zaman kusursuz giyiniyordu. Ve bugün iki renkli kruvaze yakalı, koyu lacivert Pierre Cardin takım elbisesiyle çok iyi görünüyordu.

“Beğendin mi?” diye sordu Robin onun bakışlarını fark ederek. “Çok.”

“Ona da bir tane getirmemi ister misin?” diye sordu. “Uygun fiyata veririm.”

Tully hiçbir şey söylemeden kalkıp oturma odasına gitti.

Gece Boomerang’ı yatırdıktan sonra televizyon seyretmek istedi. Aslında Robin’le konuşmak istiyordu ama o yorgun olduğunu ve yatacağını söylemişti.

“Ama saat daha dokuz!” dedi Tully.

Robin ona dik dik baktı. “Yorgunum.”

Tully başını kanepenin minderine dayayıp televizyona döndü. “Tamam,” dedi. “Yatakta sigara içme.”

Tully birkaç saat sonra yukarı çıkıp onu uyandırdı. “Robin,” dedi yatağın kenarına oturup yorganı parmaklarının arasında sıkarak. Robin çok uykulu görünüyordu.

“O gitti Robin, Kaliforniya’ya geri döndü.”

“Güzel,” dedi Robin. “Harika. Bunu alkışlamamı ister misin?”

“Konuştuğumuz şeyi biraz daha düşündün mü?”

“Bilmiyorum. Hangisini? Bir sürü şey hakkında konuştuk.”

Bu, Tully için çok zordu. Yalvarmaya alışkın değildi.

“Ne var Tully?”

“Robin... sen hiç?..” Tully sözlerinin devamını getiremedi.

“Ben hiç ne?”

“Boomerang’ı hiç düşündün mü?”

Robin soğuk bir şekilde Tully’ye bakıp onu iterek kendisinden uzaklaştırdı. “Boomerang’ı her gün düşünüyorum.”

“Ya diğer konuyu?”

“Tully, sana cevabımı verdim. Kararımı değiştirmedim. Bu mümkün değil.”

Tully geri çekilip yere indi. “Robin, lütfen,” diye fısıldadı. “Onsuz gidemeyeceğimi biliyorsun.”

“Gitmeye bu kadar yaklaştığını bilmiyordum.”

“Yaklaşmadım,” dedi Tully hemen. “Ama onsuz gidemem.”

“O zaman gitme.”

“Robin. Dinle. Senin çok paran var. İstersen her hafta gelip onu görebilirsin...”

“Tully!” diye bağırdı Robin yataktan fırlayarak. Tully hemen yolundan çekildi. Robin yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. “Tully, beni anladığını sanmıyorum. Bu konuşma bitmiştir. Boomerang sahip olduğum tek şey. Ondan asla... tekrar ediyorum çünkü ilk sefer söylediklerime pek aldırış etmemişsin... asla vazgeçmeyeceğim.”

“O benim de sahip olduğum tek şey Robin,” dedi Tully ellerine bakarak.

“Bu doğru değil Tully! Pek çok şey var elinde. Jack var. Jennifer var. Kaliforniya’ya gidiyorsun. Sen, Jack ve Jennifer, Kaliforniya’da yaşayacaksınız. Ne kadar çok şeyin var, gördün mü?”

“Boomerang olmadan hiçbir şeyim yok demektir.”

“Tamam. O zaman bırak Jack, Kaliforniya’da kalsın. Sen burada Boomerang, Jenny ve benimle kal.”

“Robin, kes şunu,” dedi Tully yalvarırcasına.

“Ah, anlıyorum, o zaman onun hiçbir şeyi olmayacak. Zavallı Jack.”

Hayır, diye düşündü Tully mahvolmuş bir şekilde yerde otururken. O zaman ben Jack’e sahip olamayacağım.

Robin yatağın kenarına oturdu. “Bana ne söylediğini bir düşün. Beni elimde hiçbir şey kalmadan bırakmak istiyorsun. Bana karşı bu kadar kötü olmana neden olacak ne yaptım ben sana Tully?”

“Üzgünüm Robin,” dedi Tully cansız bir sesle.

“O halde kararını verdin, öyle mi? Gidiyorsun. Ne zaman?” diye sordu Robin, sesi ifadesizdi.

“Kararımı vermiş falan değilim,” dedi Tully. Bu yalandı. Ama başka ne yapabilirdi ki? “Halletmemiz gereken bir sürü şey var.”

“Evet, annen gibi.”

“Annem gibi,” diye onayladı Tully. “Robin,” diye söze girdi tekrar, “mahkemeye gidip velayet için savaşıabiliriz.”

“Bunu yapabiliriz, evet. Senin istediğin bir şey mi bu?”

“Hayır.”

“Doğru. İstedığın bir şey değil. Peki nedenini biliyor musun? Çünkü hayatında hiçbir şey için savaşmadın sen Tully. Tek bir şey için bile. Ve bu kez de savaşmayacaksın. Yalnızca her şeyin yoluna girmesini umacak ve parmağını bile kıpırdatmayacaksın Ve yazın o geldiğinde gideceksin, hem de her şeyi geride bırakarak. Sonra da bütün hayatın boyunca olduğun gibi üzgün olacaksın ama hayır, savaşmayacaksın.”

Tully sığınacak bir köşe bulmak için etrafına bakındı. Fakat hareketsiz bir şekilde oturmaya devam etti. “Robin,” dedi gözyaşlarını görmesin diye haliye bakarak. “Anlamıyorsun. Onu bırakamam. Bana onu bırak diyorsun, istediğin her şeyin var, diyorsun, rüyalarımın gerçek olacağını söylüyorsun ama onu geride bırakırsam hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Robin yataktan kalkıp yastığı ve yorganı alırken. “Devam et. Beni mahkemeye ver. Seninle onun için savaşacağım

Tully ve kazanacağımı ikimiz de biliyoruz. Devam et ve bunu yap.”
Yatak odasının kapısını arkasından çarparak kapattı.

Birkaç saat sonra Tully dışarı çıkma cesaretini kendinde bulduğunda Robin'i Boomerang'ın sallanan sandalyesinde uyurken buldu.

“Yatağa gel Robin,” dedi yorgun bir sesle. “Yatağa gel.”

2

Ağır, yorucu haftalar geçiyordu. Tully ve Robin'in birbiriyle neredeyse hiç konuşmadığı berbat haftalardı bunlar. Tully, Boomerang'ın söylediği her sözcüğü dikkatle dinliyor, evin içinde onu takip edip birlikte yapabilecekleri şeyler bulmaya çalışıyordu. Kilo vermişti ve her gün öğleden sonra Jenny'yle birlikte Kaliforniya Odası'nda oturup onu ağaçlara doğru kaldırıyordu. Tully, Kaliforniya Odası'nı çok seviyordu. Palmiye ağaçlarının büyümesi için güneye bakan ve gün ışığıyla aydınlanan oda her zaman çok sıcak ve nemli oluyordu. Kışın ortasında üzerinde çok az giysiyle orada otururken o güzel deniz kenarındaki Carmel'de çok az giysiyle yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu.

Bahçede de oturuyordu. Julie'ye bir kez o New Orleans'tayken yazmıştı ama söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, bu yüzden ona Jennifer'ın Boomerang'ın kucağında çekilmiş fotoğraflarını göndermişti. “Küçük Hank'i kucaklarken çekilmiş fotoğrafımı hatırlatıyor bana,” diye yazmıştı arkasına.

Boomerang mutfak masasındaki fotoğrafı görmüştü ve o gece Tully yatağının kenarında, Robin de arkasındaki sallanan sandalyede otururken Boomerang, “Anne, küçük Hank kim?” diye sordu.

“Kartı mı okudun?” diye sordu Tully. “Hank benim küçük kardeşimdi.”

“Ah. Şimdi nerede?”

“Güzel bir yeredir umarım. Babasıyla birlikte.”

“Ah. Baban nerede?”

Tully arkasına, Robin'e baktı. “Hank'ledir umarım.”

“Ah,” dedi Boomerang üçüncü kez. Sırtını anne ve babasına dönerek, “Onları özlüyor olmalısın anne,” diye ekledi.

Sevgililer Günü’nde Robin eve iki düzine uzun saplı gülle geldi ama Tully’yi mutfak masasında kucağında iki düzine beyaz gülle otururken buldu. Orada bir süre dikilip onu seyrettikten sonra arkasını dönüp garaja girdi, güllerini çöp tenekesine attı. Tek başına Casa del Sol’e yemeğe gitti. Şansı yaver gitti ve yirmi dakika bekledikten sonra bir masa bulabildi. Gülen yüzler denizi arasında *fajita*’larını yedikten sonra Casa kapanana kadar iki ya da üç margarita içti. Eve gitmek istemiyordu ama gidebileceği başka bir yer yoktu. Karanlık eve girdiğinde beyaz güllerin artık mutfakta olmadığını gördü. Ama onunkiler oradaydı. Tully gülleri çöp tenekesinden çıkarıp düzeltmiş ve bir vazoya koyup masanın ortasına yerleştirmişti. Beyaz güller ise sıcak ve nemli Kaliforniya Odası’ndaydı. Tully üst katta, Jennifer’ın odası’ndaydı. “Yatağa gel Tully,” dedi Robin. Ama Tully başını iki yana salladı.

“Nasil istersen,” dedi Robin soğuk bir sesle, gitmek üzere arkasını dönerken.

“Robin,” dedi Tully sessizce. “Neden ona hiç bakmıyorsun? Neden onu nadiren kucağına alıyorsun? O küçük bir bebek, ona nasıl kızabilirsin ki?”

Eli hâlâ kapının tokmağında olan Robin başını eğdi. “Tully, ona kızgın değilim. Yalnızca ona bağlanmak istemiyorum, hepsi bu.”

Tully bir süre sonra yatağa geldiğinde Robin’e sordu: “Artık yataarken bana dokunmamanın nedeni de bu mu? Bana da bağlanmak istemiyor musun?”

“Senin için artık çok geç,” dedi Robin. “Seninle bağlarımı çözmek istiyorum.”

Shakie arada bir çocuklarıyla geliyordu. Tully’nin Shakie’yle konuşabileceği hiçbir şey yoktu. Shakie ketumdu ve konuştukları tek şey çocuklardı. Ama aralıktan önce kocaları hakkında da konuşuyorlardı. Ve bir zamanlar Jack hakkında da konuşabiliyorlardı.

Hedda bazen odasından çıkıp mutfakta Tully’yle birlikte oturuyor ya da onunla birlikte televizyon seyrediyordu. Bir kere Tully’den ken-

disine kitap okumasını istemişti ama Tully başını iki yana sallayıp, “Hayır anne, çok yorgunum,” demişti.

Tully önceleri ofisi neredeyse her gün arıyordu, sonra gün aşırı, ardından pazartesi ve perşembeleri, son olarak da yalnızca cumaları aramaya başlamıştı ama bunun için bile kendini zorlaması gerekiyordu. Bunlar zor telefon görüşmeleriydi. Tully’nin sorumluluklarını ve vakalarını üstlenen Alan her telefon görüşmesinde ona ne zaman geri döneceğini soruyordu fakat Tully’nin bir cevabı yoktu. Gerçekten ne zaman dönecekti işe? İşini özlemişti. Aslında işini fazla özlememişti, çocukları özlemişti. Alan ona çocukların neredeyse her hafta onu sorduklarını söylüyordu. Tully buna inanıyordu. Onları unutmamıştı. Ama gerçekten ne zaman geri dönecekti? O, deniz kenarındaki Carmel’e gidiyordu.

Martın başlarında Hedda Makker bir kere daha felç geçirdi. Artık yürüyemiyordu ve bir kez daha tam gün çalışan bir hemşire tutmaları gerekmişti. Hedda’nın pis kokusu geri gelmişti ama Tully bunu pek fark etmiyordu çünkü günleri saymakla, telefonlara koşmakla ve posta kutusunu kontrol etmekle geçiyordu.

Jack, Tully’ye sık sık yazıyordu. Bazen ona kartpostal gönderiyor, bazen mektup yazıyordu ama kısa şeylerdi bunlar. *Sevgili Tully, çalışıyorum ve seni özlüyorum. Neler yapıyorsun? İkinizi de özlüyorum. Evde oturup aklını kaçırma. Boomerang nasıl? Muhteşem bir ev için haber bekliyorum! Boşanma süreci nasıl gidiyor? Burada olmanı nasıl da isterdim... Jack.* Tully bütün mektupları Kaliforniya Odası’nda, bir palmye ağacının altında saklıyordu. Üç yıldır bir sürü kart birikmişti orada. Ağaç bu yüzden artık düzgün durmuyordu.

Boşanma sürecinin ilerlediği falan yoktu. Tully, Robin’e bu konuyu açmamıştı bile. Robin’le boşanma konusunu konuşma fikri, içinin korkuyla dolmasına neden oluyordu. Ama Tully’nin değişmeyen tek düşüncesi, kendisi için kalıcı anlamı olan tek duygusu Boomerang’dı. Boomerang onun ağırlığıydı, bir beton bloku gibi içine oturmuş, kıpırdamasına engel oluyordu.

Tully, Jenny’nin odasından Boomerang’ın odasına gidiyor, onunla birlikte uzanıyordu. Saçlarını uykulu yüzünden çekip onu uykudan uyandırana kadar öpüyor, ellerini, ayaklarını kokluyordu. “Anne, lütfen, uyumaya çalışıyorum,” demek zorunda kalıyordu çocuk.

Tully, Boomerang'la kalkıp onu okula hazırlıyor, giysilerini kendisi ütülüyor, Millie'nin endişeli huzursuzluğuna rağmen kahvaltısını kendisi hazırlıyordu. Otobüsü gelene kadar onu bekliyordu ve eve birlikte yürüyorlardı, ta ki Boomerang ona kendisinin, annesinin otobüsten aldığı tek ikinci sınıf öğrencisi olduğunu söyleyene kadar. Bu yüzden Tully onu otobüsten almayı bırakmıştı ama Boomerang eve geldiğinde Tully bahçede oturup onu seyrediyordu.

Ve onu seyrederken düşünüyordu. *İşte hayatım bu hale geldi. Kış. Yalnızım. Kocam bana bakmıyor, sevgilim beni terk etti ve ne zaman geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Kızım üst katta. Kış olduğunu söylemiş miydim? Yalnızca oğlum ve ben dışarıdayız. Yaşlı, yorgun ve ağır görünüyorum. Üzerimde çok derin izler kaldı. Bileklerine baktı. Birileri bıraktı o izleri. Jennifer'ı düşündü. Yaşadığım sürece başka çocuğum olmayacak. Hayatım boyunca hormon tedavisi görmem gerekiyor. Her öğleden sonra soğukta oturuyor, kıkım donana kadar beni umursamayan oğlumu seyrediyorum. Onu seyrediyor ve onu bırakıp gidersem oğlum iyi olur mu, yoksa annesini özler mi, diye düşünüyorum.*

3

Mart ayının ortasında Boomerang doğum günü hediyesinin bir parçası olarak annesinden Manhattan'a gelip maçını izlemesini istemişti. Tully bunu kabul etmişti. Boomerang o kadar heyecanlıydı ki günlerce başka hiçbir şey konuşmamış ve antrenman yapabilmeleri için babasından birkaç gün işten erken gelmesini istemişti. "Annemi etkilemek istiyorum baba," diyordu. "Yoksa bir daha gelmez."

Tully onlarla memnuniyetle gidiyordu ve Robin bile her zaman kinden daha neşeli görünüyordu.

"Umarım Jenny orada üşümez," dedi Boomerang, Manhattan yolunda. "Hava rüzgârlı."

"Eminim iyi olacaktır, Boomer," dedi Robin. "Annenin kucağında olacak nasıl olsa. Annen şömine gibidir."

“Evet, anne, öylesin,” dedi Boomerang. “Hastaneden hatırlıyorum. Ne kadar sıcaktın. Gerçekten yanıyordun.”

Tully, Robin’e baktı. “Artık yanmıyorum Boomerang,” dedi. “Şu anda iyiyim.”

“Robin, anne. *Robin*,” diye düzeltti onu Boomerang.

Gün iyi başlamıştı. Ama hava rüzgârlıydı ve küçük çocuklar topu pek iyi kontrol edemiyorlardı. Top durmadan bir yerlere uçuyordu. Tully yine de oğlunun takımına destek veriyor, göğsüne bağlı olan Jenny’yle birlikte sürekli zıphyordu. Sonunda Boomerang iyi bir atış yaptı ve takımı maçı bir sıfır kazandı.

Oğullarının maçı bittikten sonra babalar dayanamayıp kısa bir maç yaptılar. Tully ve Boomerang tribünün ön sıralarına oturup Robin’in şortla koşturmasını seyrettiler. Tully onu seyrederken, *bacakları ne kadar güzel görünüyor, kash ve bronz*, diye düşünüyordu. Büyüdüğünde Boomerang’ın bacaklarının da böyle olacağını tahmin ediyordu çünkü Boomer babasına çok benziyordu.

Arada Robin yanlarına koşunca Tully, “Şortunla çok seksi görünüyorsun,” dedi.

“Gerçekten mi? Eh, teşekkür ederim.” Tully onun eğilip kendisini öpmesini istiyordu ama Robin bunu yapmadı. Tully’nin elti Karen gelip yanma oturdu. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra, “Birlikte çok normal, çok mutlu görünüyorsunuz,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

“Her zamanki gibi,” dedi Tully.

“Robin bana bazı sorunlar olduğunu söylemişti. Artık her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda,” dedi Tully. *Yalnızca benim bir daha çocuğum olmayacak ve Boomerang’ı bırakma düşüncesi beni kahrediyor.*

“Ayrılmayı falan düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, elbette hayır,” dedi Tully dalgın dalgın ama artık Karen’a dikkat etmiyordu. Bütün dikkatini Robin’le konuşan bir kadına vermişti. Şort giymek için hava biraz soğuk değil miydi? Bu kadın, futbolcu falan da değildi. Tully, Robin’i daha iyi görmeye çalıştı. Robin uygun bir mesafede duruyordu ama kadın ona biraz daha sokuldu, gülümser gibi, şey gibi...

Onları seyrederken bir şey Tully’nin kalbini sıkıştırıyordu sanki, başını önüne eğdi fakat yalnızca bir an için. Görmek istiyordu.

“Şey, Karen,” dedi sesinin normal çıkması için çabalayarak. “Robin’le konuşan kim?”

Karen sahanın karşısına baktı. “Bilmiyorum. Adını bilmiyorum. Ama her zaman buralarda oluyor. Galiba şu adamla çıkıyor.” Karen sahada birini işaret ediyordu.

Ama Tully artık onu dinlemiyordu. Artık yerinde bile oturamıyordu. Oturduğu banktan atlayıp tribünlerin bir ucundan diğerine yürümeye başladı.

“Anne! Gelip bizimle otur!” diye bağırdı Boomerang. Ama Tully bunu yapmadı.

Buna hakkım yok, hakkım yok, hakkım yok, diyordu durmadan, Robin’e bakmamaya çalışarak. *Hakkım yok. Ama neler oluyor,* diye düşündü, kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. *Neler oluyor? Kim o? Bu mümkün mü? Robin’in bunca yıldır Manhattan’da bir ilişkisi olabilir mi?*

Bu düşünce sendelemesine neden oldu. Dengesiz bir şekilde yürüyerek Robin’i, kadını veya ikisini birden görmeye çalıştı. Robin sahada, kadın sahanın dışındaydı ve gülüyordu. *Burada, Manhattan’da? Tam burada, evimizden yalnızca birkaç dakika uzakta... ne, ne düşünüyorum ben, ne yapıyorum,* dedi kendi kendine, bacaklarının dengesini bulmaya çalışarak. *Kes şunu.*

Sahada zaman geçiyordu, tribünlerde zaman geçiyordu. Tully’nin etrafında, her yerde zaman geçiyordu ama o yalnızca ileri geri yürümeye devam ediyor ve aklını başına toplamaya çalışıyordu. Belli belirsiz Jack geldi aklına. *Buna hakkım yok,* dedi kendi kendine. *Bütün haklarımdan feragat ettim. Robin’le hiç yüzleşmedim, ona hiçbir şey sormadım, onu hiç aramadım, hiç bilmek istemedim. Hak ettiğimi buldum.*

Bir şey bıçakla içini oyuyordu sanki.

Stevie ve Karen’da yedikleri akşam yemeğini nasıl atlattığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Sanki bütün akşam boyunca dişlerinin arasında metal bir çubuk tutmuştu ve pek iyi yediği de söylenemezdi. Saat on bir gibi eve geri döndüler. Boomerang hâlâ uyanıktı ve günün olaylarıyla ilgili konuşup duruyordu. Tully onun uyumasını, böylece Robin’le konuşabilmeyi diliyordu ama muhtemelen Boomerang’ın

uyanık olması en iyisiydi. Tully'nin içinde hissettiği şey bir sohbetten çok uzaktı.

Hem zaten Robin'e ne diyebilirdi ki? Bu ne cüretti? Ama bu ifade çok zayıf kalıyordu. *Kim o? Bilmek istediğim tek şey bu. Neyin nesi o kadın? Zaten bizim ne biçim bir evliliğimiz var ki? O Manhattan'da biriyle, ben Topeka'da biriyle.*

Evde Boomerang annesine iyi geceler öpücüğü verirken Robin arkasındaki sandalyede sallanıyordu.

"Anne, eğlendin mi?"

"Evet, eğlendim Boomer," dedi Tully zorlukla. "Geldiğime... çok memnunum. Doğum günün kutlu olsun küçüğüm."

"Anne, Robin. Ve artık ben senin küçüğün değilim. Jenny senin küçüğün."

"Boomerang sen ölene dek benim küçüğüm olarak kalacaksın."

"Senin büyükannemin küçüğü olduğun gibi mi?"

"Aynen öyle."

Arkadaki sandalye hiç durmadan gıcırdayıyordu.

"Anne, gelecek hafta da maçıma gelir misin?" diye sordu Boomerang.

"Gelmek isterim Boomer, ama babana bağlı."

"Baba, annem gelecek hafta da maça gelebilir mi?"

Gıcır gıcır. "Elbette. Ne zaman isterse."

Ya, ne zaman isterseymiş, diye düşündü Tully fırlayıp odadan çıkarken. Bir süre sonra Robin de arkasından aşağı indi. "İyi misin?"

"Ah, elbette," dedi Tully sıktığı dişlerinin arasından. "Harikayım." Robin duvara yaslandı. Tully'den birkaç metre uzaktaydı. "Söyle bana kahrolası," dedi Tully sesinin sakın çıkması için gayret ederek. "Kimdi o?"

Robin'in kılı bile kıpırdamamıştı. "Neden söz ediyorsun sen?"

Bundan söz ediyorum," dedi Tully koluyla masanın üstündeki üç bardağı devirerek. Bardaklar parçalanmıştı. "Kimdi o, Robin?"

Robin'in yüzü sertleşmişti. "Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ah, eminim yoktur!" diye bağırdı Tully. "Eminim hiçbir fikrin yoktur!" Hemen tezgâha gidip bulaşık süzgecini aldı. Üzerinde bardaklar ve tabaklar olan süzgeci ayaklarının dibine bıraktı. "Bir daha deneyelim. Kimdi o?"

Hedda panik halinde odasından onlara sesleniyordu ama ne Robin ne de Tully onu umursuyordu.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye bağırdı Tully. “Nasıl yapabildin? Beni, oğlumuzu, küçük kızımızı oraya götürüp yanımda nasıl dikilebildin? Sanki mutlu bir aileymişiz gibi!” dedi küçümseyerek. “Bunu nasıl yapabildin? Kahrolası, beni nasıl yanında götürebildin?”

“Tully, ne diyorsun sen, Tanrı aşkına?”

“Robin! Bunca yıldır bir sürtüğü mü beceriyordun? Bunca zamandır yaptığın şey bu muydu? On bir yıldır yaptığın bu muydu?”

Mutfağın girişinde dikilen Robin ellerini havaya kaldırmıştı, Tanrı'ya mı yakarıyordu, bir ricada mı bulunuyordu, öfkesini mi gösteriyordu, Tully bilmiyordu. Robin'e bir tabak fırlattı.

“Tully, sakın ol, histeri krizi geçiriyorsun.”

Tully, “Histeri krizi falan geçirmiyorum!” diye haykırırken bir an için düşündü: *Kendimi tanıyamıyorum. Kimim ben?*

Ama Tully'nin gözlerine kırmızı sis perdesi inmişti. Çığlıklar atarak Robin'in üzerine yürüdü, ona pençelerini savurdu. Robin kollarını yakalayıp onu geri itti ama öfkeden deliye dönen Tully'ydi, Robin değil. Cılgınlığı Tully'yi daha da güçlü yapmıştı ve ellerinin gücüyle Robin'i neredeyse yere yıkıyordu.

“Tully, sen delisin!” dedi Robin soluk soluğa, duvara yaslanıp onu kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. “Delirmişsin! Neyin var senin?”

“Seni piç kurusu, piç kurusu!” diyordu Tully durmadan. “Bunu nasıl yapabildin? Nasıl! On bir yıldır!”

Robin onun ellerini sıkıca tuttu. “Seni rahatsız eden şey ne Tully?” dedi zehir gibi bir sesle. “Yapabilmem mi, yoksa on bir yıl mı?”

Tully o zaman ondan uzaklaşmaya çalıştı. Robin'i tekmelemeye, hatta en kötüsünü yapıp onun testislerine tekme atmaya çalıştı. “Seni piç kurusu,” diye hırladı. “Bırak beni, piç kurusu. Bırak beni!”

“Ah, seni bırakacağım,” dedi Robin onu kendinden uzağa iterek. Tully sendeleyerek geriledi, etrafına bakınıp yerden bir parça cam aldı.

“Bunu aklına bile geçirme Tully,” dedi Robin. “Sakinleş, kahretsin! Sakinleş biraz, belki o zaman konuşabiliriz.”

“Konuşacak bir şey yok seni kahrolası!” dedi Tully soluk soluğa üzerine atılarak. Ama Robin daha hızlıydı, Tully'nin bileklerini öyle bir sıkı ki Tully istemeden cam parçasını elinden bıraktı.

“Ne yaptığını bir düşün,” dedi Robin soluk soluğa. “Bütün bunlar velayet davasında kulağa nasıl gelecek?”

“Çek ellerini üstümden!” diye haykırdı Tully ve Robin onu tekrar itti ama bu kez daha sert bir şekilde. Daha sert.

“Velayet davası!” diye bağırdı Tully. “Neden söz ediyorsun? Sen çocuklarımı almama izin vermezken velayet davasının ne anlamı var?”

“Jennifer’ı alabilirsin,” dedi Robin boğuk bir sesle.

“Ya Boomerang’ı?” dedi Tully ağlayarak. “O da benim çocuğum! Benim!”

Ve orada öylece dikilip kaldılar. Robin kollarını göğsünde kavuşturmuş yere bakıyordu, çaresiz ve soluk soluğa dikilen Tully’ye bakmıyordu. Cam kırıklarının arasında bir süre dikildiler, ta ki mutfağın ortasında duran Tully ağzını silip, duvara yaslanmış haldeki Robin’in yanına yaklaşıp yüzüne bir yumruk patlatana kadar.

Robin alt katta kalıp temizlik yaptı. On beş dakika sonra üst katın banyosunun önündeydi. “Dışarı çık,” dedi Tully’ye.

“Defol.”

Boomerang’ın doğumundan önceki olay yüzünden banyo kapılarının kilidi yoktu, bu yüzden Robin kapıyı açıp içeri girdi. Tully tuvalette oturuyordu.

“Çık dışarı.”

“Sakinleştin mi?” Robin kapıyı arkasından kapattı.

“Lütfen dışarı çıkar mısın?”

Robin küvetin kenarına oturdu.

Tully’nin gözleri ve dudakları şişmişti. Tully birdenbire ayağa kalktı, dolaba gidip bir makas aldı ve uzun saçlarını kesmeye başladı.

“Tully, dur,” dedi Robin ayağa kalkmadan. “Ne yapıyorsun?”

“Beni rahat bırak,” dedi Tully kabaca, gelişigüzel kestiği saç tutamlarını yere atarak. “Sen arabamı parçaladın, ben de istediğimi yapabilirim.”

Tully’nin sekiz yıllık saçlarını kesmesi on dakikasını aldı. Her yıl için bir dakikadan biraz daha fazla. Artık saçları girintili çıkıntılıydı. “İşte,” dedi. “Nefret ediyordum bu saçtan.” Sonra tekrar tuvalette oturdu. Yerdeki saçlara bakarak bir süre sessizce oturdular, ta ki Jenny ağlamaya başlayana dek.

Tully onu almaya giderken Robin mama hazırlamak için aşağıya indi. Yatak odalarında Robin bir şey söylemeye çalıştı ama Tully onu susturdu. “Robin, lütfen, bebeği doyuruyorum. Beni rahat bırak.”

Robin soyundu, yatağa girip Jenny’nin mamasını bitirmesini bekledi.

“Beni nasıl böyle küçük düşürebilirsin Robin?” dedi Tully hıçkarak. “Bütün kardeşlerinin ve eşlerinin yanında bana bunu nasıl yaparsın? Hepsi de biliyor, öyle değil mi? Beni oraya nasıl götürürsün? Ya da ona nasıl gelmemesini söylemezsin?”

“Seni küçük düşürmedim,” dedi Robin dikkatle. “Seni küçük düşüren ben değilim. Sen küçük düşmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun bile. Sana söyleyeyim, Boomerang’a küçük kardeşini gösteremedim çünkü adı Jennifer *Pendel*’di.”

“O zaman doğru,” dedi Tully cansız bir şekilde Jenny’ye sarılarak, “on bir yıldır onunlaydın.”

“Hayır, Tully,” diye karşılık verdi Robin. “On bir yıldır seninleyim.”

“O ne oluyor o zaman? Arada bir kendini iyi hissetmene yarayan bir şey mi?”

“Eh,” dedi Robin. “Birisinin olması gerektiğini düşünmüyor musun? Birisi de benim kendimi iyi hissetmemi sağlayan şey olmalı, değil mi?”

Tully hiçbir şey söylemedi. Jenny’yi aralarına koyup ikisine de sırtını döndü, top gibi kıvrıldı. “Onu seviyor musun Robin?” dedi bir süre sonra.

Robin cevap vermeden önce beş dakika kadar sessiz kaldı. “Tully,” dedi. “Aklını kaçırmışsın. Bana bunu nasıl sorabilirsin?”

“O zaman neden o sürtükle olman gerekti? Bana gülsün diye mi? Beni bunun için mi götürdün oraya? Kıkırdayıp o benim kocama kendini becertirken benim mükemmel dünyamda oturduğumu düşünsün diye mi?” Yüzünü kapatıp ağlamaya başladı.

“Bu konuda konuşacak en son kişi sensin,” dedi Robin yavaşça.

“Güzel, o zaman konuşmayalım.”

“Tully, son üç yıldır seni neredeyse hiç görmedim. Üç yıldır nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Neden söz ediyorsun sen? Bütün kışı birlikte geçirdik, sonbaharı ve ilkbaharı da.”

“Her an birlikte olduğumuzu düşünüyorsan neden endişeleniyorsun ki?” dedi Robin alaycı bir şekilde.

“Hiç de endişelenmiyorum. Yalnızca kim olduğunu bilmek istiyorum.”

Robin cevap vermedi. “Ne yapmamı bekliyordun Tully? Oturup senin eve gelmeni beklememi mi?”

“Senden ne beklediğimi bilmiyorum,” dedi Tully kederli bir şekilde. “Kendini savunmanı. Bir şey söylemeni.”

“Bir şey söylemek mi? Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Neden bana ‘dur’ demeyi denemedin?”

“Neden mi?” Robin ellerini havaya kaldırıp dışarı çıkmak için ayağa kalktı ama Tully onun yüzündeki öfkeyi görmüştü. “Neden mi?” Robin hızla yatağa geri dönüp Tully’yi omuzlarından yakaladı ve o kadar sert bir şekilde sarstı ki Tully, Robin’in ona vuracağını, başını yatağın başlığına ya da duvara çarpacağını sandı.

Robin onu bütün gücüyle sarsarken dişlerini ve parmaklarını sıkıyordu. “Neden mi?” diye bağırdı. “Ah, seni bencil, bencil kadın! Seni bencil, kalpsiz kadın! Çünkü seni seviyorum, ruhun cehennemde çürüsün! Çünkü seni her şeyden çok seviyorum, çünkü benim olmanı her şeyden çok istiyorum, çünkü hiçbir zaman seni kaybetmek istemedim! Senin kendi yolunu bulabilmen için gözlerimi kapattım. Benimle evlenerek korkunç bir hata yaptığını düşünmeyi bırakmanı istedim! Kendine acımana ve debelenip durmana rağmen korkunç bir hata değildi bu. Bizim hayatımızı ve istediğim tek hayat buydu!”

Robin onu sarsmayı bırakmıştı. “On bir yıldır sana hiç beni sevip sevmediğini sormadım, benimle olduğun için yeterince mutluydum ve senin bütün çabalarına rağmen birlikte bir şey inşa ettik. Senin için fazla bir şey olmayabilir ama sen, oğlumuz ve bu ev benim hayatım. Senin yanında olabilmenin bedelini ağır ödedim. Bunun bedelini gururum ve geleceğe dair umutlarımla ödedim. Başka birini istediğimi mi sanıyorsun? Ben yalnızca senin beni gördüğüne memnun olmanı istiyorum! Beni terk etmeni hiç istemedim ve seni terk etmekle hiç tehdit etmedim, bunu istemedim. Beni kendin isteyerek seçmeni istedim,” diye tamamladı sözlerini soluksuz kalmış bir halde. Dakikalar geçti. “Ve bunu hâlâ istiyorum. Hâlâ istiyorum, kahrolası. Seni hâlâ seviyorum, Tanrı yardımcım olsun. Hâlâ bir şekilde uzlaşmaya

varmak istiyorum. Ama sen işleri çok iyi karıştırmayı becerdin, değil mi? Bizi düşürebileceğin en büyük çukura düşürdün.”

“Çukura mı düşürdüm?” diye bağırdı Tully. “Ben mi? Dinle, seni serseri, her lanet olası cumartesi gecesi bir sürtüğü beceriyor olmasaydın belki evde olurdun! O zaman ben de evde olurdum! Ve belki o zaman bebeğimizi başka bir erkeğin doğurtmasına izin vermezdin!”

Robin bir çığlık atıp Tully’yi sol koluyla yataktan itti. Tully hâlâ yerdeyken ona doğru eğilip sağ eliyle yüzüne bir tokat patlattı. “Bu ne cüret!” diye bağırdı. “Bunu bana söylemeye nasıl cesaret edersin? Seni kaltak! Bunu bana nasıl söyleyebilirsin!” Çıplak bir şekilde Tully’nin karşısında dikilip soludu, soludu. “Herkesi her şeyi yapmaya zorlayabilirsin, değil mi?” dedi. “Her şeyi!” Tully’nin üzerinden geçip yatak odasının kapısını açtı, arkasından çarparak kapattı.

Tully kalktı. Her şeye rağmen uyumaya devam eden Jenny’yi alıp beşiğine koydu. Sonra Robin’i aramaya gitti. Robin alt katta üzerini battaniyeyle örtmüş, kanepede oturuyordu.

“Robin,” diye fısıldadı ona yaklaşarak. “Özür dilerim.”

“Sana vurduğum için ben özür dilerim,” dedi Robin sesi titreyerek. “Herkesi her şeyi yapmaya zorlayabilirsin, öyle değil mi? Her şeye.”

Tully kanepeye, onun yanına oturdu. “Robin,” diye tekrarladı. “Üzgünüm.”

“Daha olgunlaşmadık,” dedi Robin. “Önemli değil. Buna alışkın değiliz.”

Tully yere diz çöküp Robin’in bacaklarını araladı. “Neye alışık değiliz Robin?”

“Konuşmaya. Tully, ne yapıyorsun?”

Tully battaniyeyi çekti. Robin ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Neyin var senin?” dedi. “Sana dokunmak istemiyorum Tully.”

“Seni suçlamıyorum,” diye fısıldadı Tully. “Ama ben sana dokunmak istiyorum.” Onu tamamen çıplak görene kadar battaniyeyi iyice çekti. Sonra dizlerinin üstünden kalkmadan ona biraz daha yaklaştı. “Üzgünüm Robin,” diye fısıldadı yüzünü onun bacaklarının arasına gömerken.

Robin onu kanepeye çekip üstüne çıktı, başını tutarak kıpırdamasına engel olup sertçe içine girdi, öfkeyle ileri geri hareket etmeye

devam etti. Tully bu arada yalnızca inleyip fısıldıyordu: “Robin, Robin, Robin...”

“İstedğin bu mu?” diye fısıldadı Robin. “Bu mu? İstedğin bu mu? Öfkeli bir sevişme mi? Yoksa acıma dolu bir sevişme mi?”

Tully onun boynuna asılırken adını fısıldamaya devam ediyordu. “İkisi de değil Robin,” diye inledi.

Bir süre sonra kanepede yorgun bir şekilde uykuya daldılar. Robin, Tully’nin üstündeydi, Tully’nin bacakları vücuduna dolanmıştı, kolları sırtındaydı. Birinin onu seyrettiğini hissederek uyandı, Boomerang kanepenin yanında durmuş onları seyrediyordu. “Anne? Duymuyor musun? Bebek ağlıyor.”

Oğlunun sesini duyan Robin de uyanmıştı. Hemen Tully’yi itip ayağa kalktı. Örtünmek için battaniyeyi aradı ama battaniye yerdeydi ve içerisi karanlık olduğu için Robin onu bulamıyordu. Boomerang öylece durmuş, çıplak annesine bakıyordu. “Boomer, yukarı çık oğlum,” dedi Robin. “Haydi. Biz de hemen geliyoruz.” Tully’nin kalkmasına yardım ederek, “Yukarı çık Tully, bebek ağlıyor,” dedi.

Üst katta Tully ve Jennifer’ın yanına uzandı. Bebeğin başını okşarken parmaklarını kaldırıp Tully’nin yanağına dokundu. “Benim yaptığım böyle bir hareketin sende böyle bir etki yaratacağını bilseydim bunu çok daha önceden yapardım.”

“Haydi canım,” dedi Tully.

Ama gülmüyordu. Jenny uyuduktan sonra onu odasına götürüp yanında kaldı. Beşiğin yanına, haliya yatıp gözlerini kapattı.

Yarım saat sonra Robin’in kapıyı açtığını duydu. Halının üstündeki ayak sesleri yüzünün yakınında kesildi.

“Neden benimle hiç yüzleşmedin?” dedi Tully bir cevap beklemeden. “Neden benimle hiç konuşmadın? Oturup konuşmaktan başka bir şey yapmıyoruz, neden bu konuda benimle hiç konuşmadın?”

“Ah, Tully,” dedi Robin onun yanına çömelirken. “Kuralları sen koymuştun, ben değil. Ama onlara uydum çünkü ya huzuru koruyacak ya da seni kaybedecektim, bunu bana çok açık bir şekilde göstermiştin.” Durdu. “Ve biz hiçbir zaman konuşmadık. Ah, kitaplardan, filmlerden, Boomerang’dan konuştuk. Senin işinden, benim işimden ve yemekte ne yiyeceğimizden konuştuk. Ama senden ve benden,

senden ve neye ihtiyacın olduğundan ya da neyin olduğundan hiç konuşmadık. Önemli olan hiçbir konuda konuşmadık.”

Tully ona sırtını döndü. “Konuşacak bir şey olduğunu düşünmedim.”

“Evet, bunu hiç düşünmedin, değil mi?” dedi Robin. “Jeremy’den hiç konuşmadık, Jennifer’den hiç konuşmadık, hiçbir şeyden konuşmadık. Sen gözlerini kapattın çünkü benimle kendini yormak istemiyordun. Ben gözlerimi kapattım çünkü seni kaybetmek istemiyordum. Peki şimdi bana bunları neden soruyorsun? Ne önemi var?”

“Haklısın. Bir önemi yok,” dedi Tully, *yalnızca kendimi daha iyi hissetmek istiyorum, hepsi bu*, diye düşünüyordu. Tek istediğim bu, kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey. *Ama katmanlar o kadar çok ki neyin canımı acıttığını bilmiyorum bile. Tanrım! Duygusuz olmak, hatta geçmişin acılarıyla savaşmak bile şimdi bunları hissetmek zorunda olmasından çok daha iyiydi. Jack burada değilken, oğlumu benden koparırlarken, Robin on yıldır bir sürtükle yatarken nasıl kendimi daha iyi hissedebilirim ki?* Patileri kırılıp ezilmiş yavru bir köpek gibi inledi. Robin elini onun sırtına koydu ama Tully onu itti, Robin arkaya doğru yuvarlandı. Tully odanın bir başka köşesine doğru emeklerken yürek burkan sesler çıkarmaya devam ediyordu. “Bir anlamı yok,” diyerek ağladı. “Hiçbir anlamı yok. Ama ben sana güvendim. Senin bana sadık olduğunu düşündüm. Güvendiğim tek şey buydu. Senin sadakatin hayatımdaki bir kaya gibiydi.”

Robin de emekleyerek ona yaklaştı. “Hâlâ öyle Tully, hâlâ öyle,” diye fısıldadı. “Hâlâ buradayım. Gitmeni istemiyorum.”

Tully cevap vermeyince Robin sözlerine devam etti: “Tully, üzgünüm. Beni tekmelemek istiyor musun? Çünkü bunu hak ediyorum. Ama Tully, belki de üç yıl böyle bir şeyden kaçınmak için çok uzun bir süredir. Belki on yıl da çok uzundur.”

“Hayır, Robin,” dedi Tully ağır ağır. “Sonsuza dek kaçınabilirdik.”

Robin ona dokunmaya çalıştı. “Ama ne pahasına?”

Sonunda Robin yerden kalktı. “Yatağa geliyor musun?”

“Hayır, Robin,” diye karşılık verdi Tully haliya bakarak. “Seninle aynı yatakta olmaya dayanamam. Yanımda olmana katlanamam.”

“Üzgünüm Tully,” dedi Robin ama bu kez daha soğuk bir sesle. “Eşyalarımı toplayıp gitmemi ister misin?”

“Ne anlamı var ki?” dedi Tully hemen. “Boomerang için bu kadar zamandır idare ediyoruz, biraz daha devam edebiliriz.”

“Evet, neden olmasın?” dedi Robin.

4

O geceden sonra Tully yataklarında yatmayı bıraktı. Battaniyesi, çarşafı ya da yastığı olmadan Boomerang ile Jennifer’ın odası arasında dolaşmaya devam edip Jenny’nin beşiğinin yanında, halının üstünde uyuyordu.

Mart yerini nisana bırakmıştı ama Tully, Boomerang’ın bütün yalvarmalarına rağmen bir daha maça gitmemişti. Sonunda Robin oğlu adına ondan maça gelmesini rica etmek zorunda kalmıştı.

Baba Robin ve oğul Robin’in günlerce süren ricalarından sonra Tully onlarla gitmişti.

Kız oradaydı. Tully sahanın karşısından onu seyreliyordu. Kız, Robin’e hiçbir şekilde yaklaşmıyordu ama takımı sayı yapınca yerinde zıplayıp neşeyle çığlıklar atıyordu ve Tully onun Robin DeMarco’ya baktığından emindi. Tully daha fazla dayanamayacaktı. Çamura basmamaya dikkat ederek geniş futbol sahasının etrafından dolaşıp kızın yanına gitti.

Jenny’yi göğsünde taşıyor olması iyi bir şeydi, çok *anaç* görünüyordu. Tully yanma gelince kız hemen gerildi. “Dinle,” dedi Tully. “Sana bir şey söyleyeyim. Eğer onu istiyorsan iki çocuğunu da alacaksın, beni duyuyor musun?”

Kız irkildi ama bir şey söylemedi.

“Senin kim olduğunu bilmiyorum fakat o hâlâ benim kocam.”

Kız bu kez ağzını açtı. “Eh, belki onunla biraz ilgilenseydin...”

“Onu ve iki çocuğunu,” diyerek sözünü kesti Tully. “Bütün paketi alacaksın. Anlıyor musun? Yalnızca ondan uzak dur. O hâlâ benim kocam.”

“Bu fazla uzun sürmeyecek Tully Makker,” dedi kız. İşte bu çok yakıcıydı. Tully yüzünü ekşitip hızla ona döndü. “Tully *DeMarco*, seni cahil sürtük.”

“Kızlar, kızlar!” Robin yanlarına koşup kıza hızlı, huzursuz bir bakış attı, Tully’yi uzaklaştırmaya çalıştı. “Tully, beni çok şaşırtıyorsun,” dedi. “Kendini herkese maskara ediyorsun. Bu hiç sana göre bir şey değil.”

“Ondan uzak dur Robin,” dedi Tully. “Sen hâlâ benim kocamsın.”

Robin’in çikolata rengi gözleri derinleşti. “Bu fazla uzun sürmeyecek Tully *DeMarco*.”

Bir hafta sonra cümleler arasında hiçbir şey söylenmemiş gibi eski konuşmalarına devam ettiler. “Peki, ne yapıyor şu senin kız?” diye sordu Tully.

Robin iç çekti. “O benim kız değil Tully. Kes şunu. O yalnızca cumartesileri benimle konuşan bir kız. Gerçekten. Bazen Stevie’yle takıldığım bilardo salonuna gidiyor, hepsi bu.”

Tully gözlerini devirdi. “Ya, tabii. Ne iş yapıyor?”

“Kuaförde çalışıyor.”

Tully acımasızca güldü. “Kuaför mü Robin? Bir kuaförü mü beceriyorsun?”

“Sen bir boyacıyla mı yatıyorsun Tully?” dedi Robin sessizce.

Tully içten içe Robin’in bunu söylemesine çok üzölmüşü ve daha sonra hiçbir anlamı olmayan koskoca kavgadan bir tek bu sözleri hatırlayacağını biliyordu ama yine de çılgına dönmüşü.

“Robin! Bana senin saçlarını onun kestiğini mi söylüyorsun? Öyle mi? Yaptığı iş bu mu?”

“Bazen,” diye karşılık verdi Robin.

Tully küfredip Robin’in saçlarına asıldı. Robin, Tully’nin elini sertçe itti. “Bana dokunma Tully,” dedi yataktan kalkarak. “Beni tahrik etme.”

Tully vücudunun bütün gözeneklerinden kavga etme isteğinin yayıldığını hissederek, “Saçların,” dedi. “Saçların çok hoşuma gidiyor. Sevişirken dokunuyorum saçlarına. Saçlarını onun kesmesine nasıl izin verirsin!”

Robin ona doğru eğildi. Tully onun kendisini öpeceğini ya da ona sarılacağını sandı ama o yalnızca, “Sevişmek mi? Düzüşmek demek istiyorsun herhalde Tully. Düzüşmek,” dedi.

Tully onu zayıf bir şekilde itti. “Benden uzak dur. Burada hâlâ ne aradığını bilmiyorum. Neden onunla birlikte değilsin? Ha? Neden hemen o sürtüğe gidip seni emmesini istemiyorsun?”

“Ah, Tully, kes şunu,” dedi Robin yastığını ve yorganını alırken. “Çok sıkıcısın.”

Tully pencereye dönüp, “Hepsinin bildiğini biliyorum. Bruce, Stevie, hepsi. Çünkü sen onunla çıktığın zaman Boomerang’a Karen ya da Linda bakıyor olmalı. Bunu nasıl yaparsın? Nasıl yapabildin? Bu soruyu yüzüne haykırmadan sana bakamıyorum artık. Bunu nasıl yapabildin?”

Robin yüzünü buruşturdu. “Tully, benim yaptığım herhangi bir şeye aldırıldığını sanmıyordum. Umurunda olduğunu düşünmüyordum.”

“Soruma cevap vermiyorsun,” dedi Tully. “Bilmek istiyorum. Bunu nasıl yapabildin?”

“Sen nasıl yapabildin?”

“Ben sana hiçbir zaman seni sevdiğimi söylemedim!” diye bağırdı Tully. “Hiçbir zaman duygularımı senin başının üstüne asmadım, senin yaptığın gibi. Sanki, ‘İşte buradalar ve seni onlarla yeneceğim!’ der gibi. Ben seninle evliyken kimseyle yatmadım...”

Robin kaşlarını kaldırdı.

“Jack’e kadar,” diye devam etti Tully.

“Bu sayede kendimi iyi hissetmem mi gerekiyor?”

“Âşık oldum!” diye bağırdı Tully. “Benim bahanem bu! Seninki ne?”

“Ben bahane bulmuyorum. Buna mecbur değilim. Sen beni sevmedin.”

“Tanrım!” diye fısıldadı Tully hararetle. “Gerçekten bu kadar vefasız mısın? Vefasızlığının sınırları yok mu? Hayır, buna cevap verme. Yeteri kadar duydum.”

Tully ve Robin’in ilişkileri durmadan zayıflıyordu. Tully, kuyusunda gittikçe derinlere dalıyordu. Robin’le yemek yemiyor, televizyon seyretmiyor, yatağa girmiyordu artık. Konuştukları zaman sohbetleri hırçın bir hal alıyordu. Tully yine iyi uyuyamıyordu ve Jenny’nin odasından zaman zaman çıkıp oğlunun odasında yatıyordu. Robin’in ona vurduğu geceden beri sevişmiyorlardı. Artık herhangi bir konuda konuşmuyorlardı ama her konuda ağız dalaşı yapıyorlardı. Robin’in

her gece yaptığı gibi otomatik olarak bebek odasına uğrayıp ona yatağa gelmesini söylediği bir gece, dışarı çıkmadan önce Tully onu durdurdu. “Robin, eskiden hiç böyle kavga etmezdik, artık çok fazla ediyoruz,” dedi perişan bir şekilde.

“Kavga edecek çok şey var.”

“On yılı aşkın bir süredir çok iyi geçiniyorduk,” dedi Tully yumuşak bir şekilde.

“On yılı aşkın bir süredir konuşmuyorduk.”

“Artık iyi geçinemiyoruz.”

“Geçinmemize engel olan bir sürü şey var.”

Tully yüzünü krem rengi halıya sürttü. “Beni eskisi gibi sevmiyorsun.”

“Seni sevmemem için bir sürü neden var Tully,” dedi Robin acı bir sesle.

Her şeye rağmen Robin her gece ona uğrayıp yatağa gelip gelmeyeceğini soruyordu ve Tully her gece yatağa gitmeyi reddediyordu. Sabahları uyandığında genellikle üzerinde bir battaniye buluyordu.

Bir gece geç bir saatte Tully, Robin’e bir avukatla görüşmeyi önerdi. Jack o gün onu aramıştı ve Tully, Robin’le resmen boşanma aşamasında olduklarına dair yalan söylemişti. Bu yüzden konuyu Robin’e olabildiğince doğal bir şekilde açmıştı.

Robin bu sözcüğü ilk kez duyuyormuş gibi, “Avukat mı?” dedi. “Avukat,” diye kendi kendine tekrarladı, sonra sustu.

Tully ona bakmıyor, dikkatini *Yalnız Güvercin*’e vermeye çalışıyordu.

“Elbette,” dedi Robin sonunda. “Gidip bir avukatla görüşelim. Bunu istemenin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum zaten,” diye ekledi.

Tully kendini o kadar kötü hissetmişti ki neredeyse Robin’e bunu unutmasını söyleyecekti. Koltuğuna gidip ona dokunmak istiyordu. Ama Jack’in Kaliforniya’daki, Carmel’deki görüntüsü gözlerinin önüne geldi ve kendini tuttu. Karşısındakine odaklanmayı reddeden gözlerini televizyona dikip kendini hareketsiz kalmaya zorladı. *Oğlum olmadan gitmem*e izin vermez. *Bunu yapmaz.*

Avukatın bürosunda sessizce oturup evliliklerinin süresi, çocuk sayısı ve mallarının miktarına dair sorulara cevap verdiler. Robin

sekiz yıldır evli olduklarını, iki çocuklarının olduğunu ve maddi sorunlarının olmadığını söyledi. Tully istediği her şeyi alabilirdi. Hayır, ayrı avukatlar tutmak istemiyorlardı, çocuklardan başka bölüşmeleri gereken bir şey yoktu. “Hayır,” dedi Tully, öncesinde ayrılık anlaşması yapmak istemiyorlardı, bu işi bitirmek istiyorlardı yalnızca.

“Hayır,” dedi Tully, özel ziyaret anlaşmasına gerek yoktu çünkü boşanma işlemleri sırasında Robin evde kalmaya devam edecekti.

“Evi satmayı mı planlıyorsunuz?”

Robin ve Tully birbirlerine baktılar. “Bunu düşünmedik,” dedi Robin. “Sonunda satarız herhalde.”

“Boomerang o evi çok seviyor,” dedi Tully belli belirsiz bir şekilde. “Belki evde kalabilirsiniz.”

Robin cevap vermedi.

“İki çocuğunuz olduğunu söylediniz. Ortak velayette anlaşıyor musunuz?”

Robin başını salladı.

“Çocuklar kiminle yaşayacak?”

“Kız, annesiyle,” diye cevap verdi Robin. “Oğlan benimle.”

Hoş bir adam olan avukat Andrew Hoffman hemen Tully’ye baktı. Tully yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordu ama Bay Hoffman’ın yüzüne bakılırsa tamamen boş bir ifade olmadığı kesindi. Tully dudaklarında tuz tadı hissetti. Titreyen ellerini dudaklarına götürdü. *Gözyaşı mı? Hayır. Kan.*

“Anlıyorum,” dedi adam sonunda. “Çocukları ayırmak bazen onlar için çok zor olur. Kaç yaşındalar?”

Tully konuşamıyordu.

“Oğlan sekiz,” dedi Robin. “Kız birkaç aylık.”

“Anlıyorum,” dedi Bay Hoffman tekrar. Yumuşak bakışlı mavi gözleri huzursuz bir şekilde odada dolaştı, sanki davalı ve davacıya bakmaktan kaçınıyor gibiydi.

“Boşanma nedenleri?” diye sordu.

Terk etme? Taciz? Zina?

“Kusur yok,” dedi Robin.

Bay Hoffman başını salladı. “Bunu yapamam. Çocuklar varken bu mümkün değil.”

“Terk etme, diyelim o zaman.”

“Tamam,” dedi Bay Hoffman çekmecedan bir kutu mendil çıkarıp onu Tully’ye uzatarak. “Ne yapabilirim bir bakalım. Emlak bölüşmesi olmayacak demiştiniz, değil mi?”

“Doğru,” dedi Robin. Tully yalnızca ağzını sildi.

5

Jenny büyüyordu. Başını kaldırıp etrafa bakıyordu. Tully’nin dile getirebileceği tek üzüntüsü, küçük kızını emzirememesiydi. Jack’in küçük kızını. Jack’in küçük kızı Jennifer’ı.

Jack’e duyduğu özlem, Tully’nin acıdan oluşan battal boy yorganının dokusuna işlemiş duygulardan biriydi; Tully’nin el yapımı yama işi, mozaik işi acı yorganı. Vitraylı ruhunun bütün parçacıkları acıyor, Tully hiçbir acısını gerektiği gibi ifade edemiyordu. Jack’e duyduğu özlem canını Robin’in ihaneti kadar acıtıyordu ve diğer her şey de Boomerang gibi yakıyordu.

Tully martın sonunu kaçırdı.

Mart ayının pazartesi gününü tamamen unutmuştu.

Nisanda iki buket çiçekle St. Mark’s’a gittiğinde acı yorganındaki bir zamanlar bütün varlığı kadar büyük olan yas yamasını bulmaya çalıştı. Buldu da. Ama o parça artık yalnızca küçük bir yamaydı ve diğer zorlukla tanımlanabilen, on bir yıllık yasından çok daha büyük olan başka şeylerin arasındaydı. Bunlar *dayanılmaz* şeylerdi. Oysa bir zamanlar bunu düşünmek *mümkün değildi*.

O çöl, Jen, diye düşündü Tully. Huzurlu bir yer mi?

O gece tavan arasına çıkıp ışığı yaktı, Jennifer’ın süt kasalarının içindekileri özenle inceledi. On yıldır dokunmadığı şeylerdi bunlar. Sekiz kasa dolusu eşya. Kitaplar. Plaklar. *Plakları atmalıyım*, diye düşündü. *Artık kimse plak dinlemiyor, Jen CD devrimini kaçırdı.*

...Amigo lideri üniformaları. İlkokuldan ortaokula kadarki yıllıklar. Resimler. Fotoğraf albümleri. Dergiler. Albümlere bakarken Tully kendisinin küçükken çekilmiş fotoğraflarından birini buldu. “Tully, 1962” yazıyordu arkasında. Hemen hemen aynı yaşlardaki Jack’in

bir fotoğrafını da buldu. Tully onun Jack olduğunu bilmiyordu ama Jennifer fotoğrafın arkasına ergenlik çağındaki el yazısıyla, “Jack, Temmuz 1963” yazmıştı. Jack fotoğrafta dört yaşındaydı, platin sarısı saçları ve kırmızı mayosuyla dikiliyordu, elinde bir futbol topu vardı. Zayıftı ve gülümsüyordu. Tully fotoğrafı kenara ayırdı. Küçük Jennifer, babasına benziyordu.

Kasalarda başka şeyler de vardı. Mektuplar, kartpostallar, hediyeler, küçük Sunset Court’taki odasında, rafta duran biblolar.

Tully’nin üzüntüden başını döndüren şey sandıkların içindekilere bakması, her bibloyla yaşayıp nefes alan Jennifer’ın hatırası değil, Tully’nin bunları kasalara yerleştirirken Jen’in odasında geçirdiği saatlerin, dakikaların hatırasıydı; Jen’in Sunset Court’taki odasından çıkarılışına dair hatıralardı, Jen’i bu sekiz kasaya yerleştirmişinin hatırasıydı. Ellerini dudaklarından çekebildiğinde her şeyi ama her şeyi yerine koydu; tozlu, eski plaklar dâhil. Ama Jack’in ve kendisinin fotoğrafını yanına aldı. Bir yanında kendisinin, diğer yanında Julie’nin durduğu on üç yaşındaki mutlu, tombul ve sarışın, gülümseyen Jennifer’ın fotoğrafını da bulmuştu ama onu tavan arasında bıraktı.

6

Nisan ayında Bay Hillier, Tully’yi arayıp ondan kendisini ziyaret etmesini rica etti. Tully’nin eski iş kıyafetleri ona çok küçük geliyordu artık, bu yüzden gidip kendine kırk iki beden giysiler aldı. Kırk dört beden! Okuldayken otuz altı bedendi. Boomerang’dan sonra kırka kadar çıkmış, sonra otuz sekize inmişti. Ama kırk iki! *Tartıya göre Jenny’nin doğumundan beri on kilo verdim. Tanrım, ocaktan beri tam bir domuz gibi yemişim.*

Tully, Bay Hillier’in gergin göründüğünü fark etti. Ellerini kucağında kavuşturmuş olan Tully ise rüzgârsız bir günde Vaquero Gölü’ndeki bir söğüt ağacı kadar sakin oturuyordu.

“Durumlar nasıl Tully? Umarım iyidir.”

“Harika,” diye karşılık verdi Tully.

“Küçük kızın nasıl?”

“Hâlâ küçük. Yalnızca üç buçuk aylık.”

“Evet, elbette.” Bay Hillier öksürdü. “Eh, şey... Tully, seninle konuşmak istediğim bir konu vardı. Bizim için çalışmaya geri dönmeyi düşünüyor muydun?”

...deniz kenarında, güzel deniz kenarında...

“Elbette,” dedi Tully. “Yaptığım yüksek lisansı ziyan edersem çok yazık olur, öyle değil mi?”

“Ah, kesinlikle,” dedi Bay Hillier burnunu silerek. “Özellikle senin için. Çok yol katettin.”

Tully ona dikkatle baktı. Saçları neredeyse tamamen beyazlamıştı ve kilo almıştı. Artık Bay Cunningham’a benzemiyordu.

“Tully,” diye söze başladı Bay Hillier tekrar. “Sana bir teklifim var. Umarım bunu düşünürsün.”

“Tabii. Nedir?”

“Lillian artık bizimle değil.” Bay Hillier baklayı ağzından çıkarmıştı.

Tully şaşırdı. “Gerçekten mi?” dedi heyecanla. Sonra sesini alçaltmaya çalıştı. “Tanrım, bu çok garip. Buradan ayrılacağı hiç aklıma gelmezdi.”

“Eh, ayrıldığı pek söylenemez,” dedi Bay Hillier. “Gitmesine izin verdik, desek daha doğru olur.”

“Gerçekten mi?” Tully buna daha da çok şaşırmıştı. “Ne oldu?”

Adam öksürürken Tully’nin gözlerine bakmıyordu.

“Kansas Sosyal Hizmetler ve Rehabilitasyon Birimi’nin başkanı olarak sana kendim ve bölümüm adına Koruyucu Ev Bulma Kurumu’nun müdürlüğünü teklif etmek istiyorum.” Boğazını temizledi.

Tully bir süre adama boş boş baktıktan sonra etrafına bakındı. “Ciddi misiniz?”

“Daha ciddi olamazdım. Geçmişte işler konusunda neler düşündüğünü biliyorum. Ama şu anda her şey farklı. Lillian gitti. Gerçekten bir fark yaratma şansın var artık. Bence bu iyi bir fırsat.”

“Bay Hillier,” dedi Tully düşüncelerini toplamak için vakit kazanmaya çalışarak. “Neden ben? Daha çok gencim. Eminim benden çok daha kalifiye elemanlarınız vardır.”

“Lillian’dan daha kalifiye oldukları kesin,” dedi Bay Hillier gülümseyerek. “Ama senden daha kalifiye olanı var mı? Öyle biri yok. Bunu

sen de biliyorsun. Bana kaçamak bir cevap vereceğini biliyordum. Her konuda öyle yapıyorsun. Bu meseleyi biraz düşünür müsün?”

“Tabii,” dedi Tully, biraz daha zaman kazanmıştı. “Düşüneceğim. Ama biliyorsunuz, bu çok ani oldu.” Başını sallayarak boğazından yükselen acı yamalarını engellemeye çalıştı. “Şu anda düşünmem gereken pek çok şey var.”

“Sorun para değil Tully, değil mi?”

Tully elini havada şöyle bir salladı. “Hayır, Bay Hillier. Sorun hiçbir zaman para olmadı. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var.”

“Eee, sorun ne o zaman?”

“Bilmiyorum,” dedi Tully kaçamak bir şekilde. Ne diyebilirdi ki? “Bazen,” dedi yavaşça, “dokuzdan beşe kadar kendi etrafımda daireler çizdiğimi hissediyorum.” *Saat başı kendi etrafımda daireler çiziyorum*, diye düşündü. “Çocukların işleriyle uğraşırken, onlara yardım ettiğimizi düşünerek onları anne babalarından ayırıyoruz, oysa bütün bu mücadele boyunca çocukların tek istediği anne ve babalarının onları sevmeleri. Bu konuda çocuklara yardım edebilir miyiz? Sanmıyorum. Eskiden işle yeterince ilgilenirsem bunu yapabileceğimi düşünüyordum ama artık fark etmeye başladım ki bu çocukların sorunlarına çare olamıyoruz. Hatta hiçbir şekilde çare olamıyoruz. Eskiden eğer yeterince çabalarsam, onlara en iyi koruyucu aileyi, en iyi danışmanı, en iyi evi bulursam bir kısmını tedavi edebileceğimi düşünürdüm...”

“Ettin de,” dedi Bay Hillier. “Çocukların bize seni soruyor. Koruyucu aileler seni soruyor.”

Tully başını iki yana salladı. “Çocuklara iyi birer koruyucu yuva ve anne babalarına iyi bir danışmanlık sunmak için şu anda Kansas’taki en etkili programa sahibiz. Ama çocuklar eskisinden daha mutlu değiller.”

“Bazıları mutlu Tully. Doğru, çoğu hâlâ olduğu yerde sayıyor. Çoğu okuldan kaçıyor, bazıları uyuşturucu kullanıyor, bazıları suç işliyor. Ama bazıları koruyucu evde kaldıkları için memnun. Bazıları eskisine göre daha iyi durumda. Bu senin sayende oldu. Daha iyi koruyucu aileler sayesinde. Daha iyi eğitim sayesinde. Bu yıl eğitim süresi on

haftaya çıkıyor. Bu inanılmaz Tully, inanılmaz! Ve bu çocukların bazıları büyüdüğünde sana teşekkür edecek.”

Kim, diye düşündü Tully o boş kuyuya yuvarlanmaya devam ederken. *Kim edecek? Oğlum bana teşekkür edecek mi?* “Yüzleri eskisi kadar asık,” dedi. “Bakışları eskisi kadar cansız. Yüzlerindeki tek heyecan anne babaları onları eve götürmek için geldiğinde beliriyor.”

“Bu hepsi için geçerli değil Tully. Umutsuzluğa kapılma.”

Ama Tully’nin elinde değildi. “Gentle Shephard Evlat Edinme Kurumu’nda çalışmayı düşünüyordum.”

“Bunu yıllardır düşünüyorsun. Ama neden? Neden böyle bir şey yapasın ki?”

“Çünkü,” dedi Tully yavaşça, “mutsuzum.”

“Bu iş hiçbir zaman insanları mutlu etmeye yönelik olmadı,” diye karşılık verdi Bay Hillier. “İyi çalışıyorsun. İyi bir kalbin var. Sana ihtiyacın olan bütün kaynakları vereceğiz. Gentle Shephard’la daha yakın temas içinde çalışacağız, bunun için mücadele ettiğini biliyorum.”

“Bay Hillier, koruyucu bakımda yanlış olan ne biliyor musunuz? Diş ağrısı için kullanılan ağrı kesici damlaya benziyor. Geçici bakım eşittir geçici rahatlama. Evlat edinme daha yürek isteyen bir iş. Kalıcı bakım eşittir kalıcı rahatlama.”

Bay Hillier başını iki yana sallıyordu. “Senin gibi insanlar evlat edindirme işinde çalışmamalı. Orada mutlu insanlar çalışmalı. Mutsuz insanlar mutsuz işler yapmalı.”

“Ah, harika,” dedi Tully zayıf bir şekilde gülümseyerek. “Bay Hillier, bir yıl önce zavallı bir anneye çok sert davrandığım için beni işten kovacaktınız. Şimdi benden bütün kurumun müdürü olmamı istiyorsunuz. Müdür olduğumda daha yumuşak olacağımı mı sanıyorsunuz?”

“Senin iyi bir yüreğin var,” diye tekrarladı Bay Hillier. “Yaptığın işi biliyorsun. Benim için önemlisin.”

“Beni kovacaktınız.”

“Hayır, Tully. O seni yirminci kez ikinci uyarışımı. Seni sonsuza dek ikinci kez uyarırdım. Benim için her zaman çok önemli oldun. Bu şekilde başarılı olmanla gurur duyarım. Seni bu pozisyon için ben tavsiye ettim.”

“Şey, teşekkür ederim Bay Hillier,” dedi Tully yumuşak bir sesle. “Teşekkür ederim. Size söz veriyorum, bu konuyu düşüneceğim, tamam mı?”

Bay Hillier başını salladı. “Tamam Tully. Sanırım kaçamak cevaplar veren birinden en fazla bu kadarını bekleyebilirim.”

Tully, Bay Hillier’in elini sıktı.

“Sen olmazsan kim olur?” dedi Bay Hillier onun elini bir an için bırakmayarak. “Söyle bana.”

Eli sıcaktı. Tully onun eline dokunduğu ve oraya geldiği için memnun olmuştu.

“Bana neler olduğunu anlatın. Onu kovmanıza neden olacak kadar korkunç ne yapmış olabilir?”

Bay Hillier öksürürken eliyle ağzını kapattı. “Kim ve Jason Slaterry öldü.”

Tully bütün gücü kesilmiş gibi oturduğu yerde kalakaldı. İçinde bir şey kırılmış, her yerine soğuk bir acı yaymaya başlamıştı. “Ah,” diye fısıldadı. “Şimdi anlıyorum.”

“Karısıyla kavga ettikleri esnada Slaterry ikisini de vurmuş.”

“Karısı hâlâ hayatta mı?”

“Ah, evet,” dedi Bay Hillier. “İkisi de tutuklandı. Karısı adam öldürmeye suç ortaklığından. Onu neden vurmadı, bunu merak ediyorum.”

“Adam öldürme,” diye fısıldadı Tully. “Adam öldürme. O adam o çocukları yıllardır öldürmeye çalışıyordu ve karısı da buna yıllardır izin veriyordu. Şimdi buna adam öldürme diyorlar, öyle mi?”

“Slaterry çok öfkeli olduğunu söyledi. Çocuklarını vurmak istememiş. Aynen böyle söyledi. ‘Çocukları vurmak istememişim.’”

“Küçük oğlana ne oldu? Robbie’ye?”

“Ah, o bir yerlerde uyuyormuş. Hayatı bu sayede kurtulmuş. Diğer ikisi anneleri ile babalarının arasına girmeye çalışmış.”

“Ne kadar korkunç,” dedi Tully.

“Lillian’ın neden artık müdürlüğe devam edemeyeceğini biliyorsun. Soruşturma devam ediyor ve mahkeme Slaterrylerle ilgili bütün kayıtları istedi. Başsavcı, çocukların nasıl olup da tekrar o eve döndüklerini bilmek istedi. Lillian’ın da adam öldürmeye suç ortaklığından tutuklanmasına zor engel olduk.”

“Evet,” dedi Tully üzüntüyle. “Tutuklanmalıydı. O adam bütün hayatı boyunca bir katil gibi davrandı. Çocukların onun yanında işi yoktu.” İstavroz çıkardı. “Artık huzur içindeler,” diye fısıldadı. “Sorum yok. Artık huzur içindeler.”

“İşi kabul edecek misin Tully?” dedi Bay Hillier.

“Kaderin cilvesine bakın,” dedi Tully. “Onların yaşadığı trajedi yüzünden ben büyük bir başarı elde edeceğim.”

“Eğer müdür sen olsaydın bu trajedi hiç yaşanmazdı. Bunu düşün.”

Tully arabayla dolaşmaya çıktı. Kulakları çınlıyor, durmadan Jack’in sesini duyuyordu.

Manhattan’a gitti. DeMarco ve Oğulları’na gidip Robin ve artık aile işinde tam gün çalışan Steve’le öğle yemeğine çıktı. İki kardeşi seyrederken bu durumun, yani Steve’in bunca zaman sonra aklını başına toplamasının Robin’in çok hoşuna gittiğini düşündü. Mağazayla ilgilenmek hepsini zengin etmişti.

Tully, Robin’e Bay Hillier’la yaptığı konuşmayı anlatmayı istiyordu ama yemek o kadar rahat ve hoştu ki bunu mahvetmek istemedi. Daha sonra eve gitmek üzere arabasına bindiğinde aslında tek istediğinin Robin’le öğle yemeği yemek olduğunu fark etti.

Tully’ye o görevin teklif edildiği haberi yayıldığı andan itibaren herkes bir yorumda bulunmaya başlamıştı. Harika bir fırsattı bu. Tully’nin bunu kabul etmemek için aptal olması lazımdı. Herkes böyle düşünüyordu, Robin dışında. Her zaman nazik bakan mavi gözleri olan Bay Hoffman’ın bölge mahkemesine göndereceği belgeleri imzalamışlardı.

Tully bir nisan akşamı Robin’e, “Galiba kabul edeceğim,” dedi. Pencereler açıktı. Havalar ısınıyordu. İlkbahar kapıdaydı artık.

“Buna hiç şaşırmadım. O delice işi her zaman çok sevdin. Ama bana şunu söyle: O işi kabul etmenin ne anlamı var?”

Tully ellerini birbirine sürttü. “Bilmiyorum.”

“Elbette,” dedi Robin gazeteyi açıp sırtını karısına dönerken. “Sana çok normal görünüyor. Düzenli bir hayat gibi olacak. Ne düzmece ama.”

Tully, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, “Çok para teklif ettiler,” dedi.

“Paraya neden ihtiyacın olsun ki?” diye sordu Robin. Sonra alaycı bir şekilde ekledi: “Merak etme, senin ve Jack’in kumsalda açlıktan ölmenize izin vermem. Üstelik para zaten senin için hiçbir zaman önemli olmadı. Yoksa uzun zaman önce beni sevmeye başladın.” Yüzü karardı, sesi kesildi. Ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturup, “Tully, hayatımız çok mu kötüydü?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Tully gözlerini kırıştırtıp düşünerek ve uyuştüğünü hissederek. “Hiç kötü değildi.”

Nisanın sonunda Tully, Millie’nin maaşını iki katına çıkarıp Jenny’yi ona bırakmaya başladı. Millie, Jenny’yi öğlenleri Docking’e götürüyor, onlar gittikten sonra Tully, Koruyucu Ev Bulma Kurumu’nun müdürü olarak çalışmaya geri dönüyordu.

7

Tully’ye kimse dokunmayalı dört uzun ay olmuştu ve Tully dokunulmayı özlemişti. Mayıs ayında bir gece yüreği gerçekten acırken Robin’in yanma gitti. Yataklarına girip Robin’e sokuldu, saçlarını kokladı. Robin o gece Tully’ye dönmedi ama ertesi gün döndü.

Bir süre sonra Tully kollarında yatarken Robin sordu: “Ne zaman geliyor?”

“Bilmiyorum.”

“Yakında gelmesini mi umut ediyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Tully. “Sanırım.”

“Sanırmış,” diyerek onu taklit etti Robin, ondan uzaklaştı. “Peki ne zaman gideceğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Tully. “Oğlumu almama izin verecek misin?”

“Tanrı aşkına, Tully! Bu senin oğlunla ilgili bir konu değil!”

“Evet, öyle,” dedi Tully zayıf bir sesle. “Onsuz gidemem.”

“Ah, tabii,” dedi Robin. “Onu alana kadar gidemezsin. Anlamıyorum. Bütün hayatını, harika yeni işini, evini, arkadaşlarını, anneni fırlatıp atmaya hazırsın. Beni de. Peki neden onu atamıyorsun?”

“O benim oğlum!” diye bağırdı Tully.

“Hişşşt!” diye çıkıştı Robin.

“O benim oğlum! Bir köpek değil! Onu atamam! Feda edebileceğim bir kuzu değil o!”

“Anlıyorum,” dedi Robin. “Ama biz köpeğiz, geri kalanlar yani.”

“Hâlâ buradayım, öyle değil mi?” dedi Tully ondan uzaklaşıp yan yatarak.

“Ah, evet, ama başka seçeneğin yok. Umarım yakında seni almaya gelir, Tully. Söyle bana, sence sana sadık mıdır?”

“*Sen* bana sadık kalmadıysan dünyada kimse sadık kalmaz,” dedi Tully buruk bir sesle.

Birkaç hafta sonra Tully yine bebek odasında, yerde uyuyordu. Saat sabahın üçü ya da dördü olmalıydı. Uyandığında üzerine bir battaniye örtülmüştü.

Tully önce kendisini neyin uyandırdığını anlayamadı. Kötü bir rüya görmemişti, Jenny de sessizdi. Bu yüzden gözlerini tekrar kapatıp uykuya dalmak istedi ama uykuya dalmak onu korkutuyordu. Ama yarı uyur, yarı uyanık halde olduğu için kendisini neyin korkuttuğunu bilemiyordu. Kafasının içinde dolaşan hayaller yoktu, başka bir şey vardı, tanımlanamaz bir şey. Neydi bu?

Önce rüya gördüğünü sandı ama panik hissi o kadar gerçekti ki, korku o kadar canlıydı ki hemen gözlerini açıp oturdu. Nefes alırken duman kokusunu fark etti.

Battaniyeyi üstünden atıp ellerinin ve dizlerinin üstünde hızla kapıya doğru emekledi, tokmağa uzanıp ayağa kalktı, kapıyı açtı. Koridor duman kokuyordu.

O zaman haykırmaya başladı. Ne söylediğini hatırlamıyordu ama Boomerang daha sonra ona kendisini uyandıran şeyin, annesinin, babasının adını seslenişi olduğunu söyleyecekti.

“ROBIN! ROBBBBIIIN! ROOOBIIIN!” Tully banyoyu geçti, Boomerang’ın odasını geçti, doğruca yatak odasına daldı. Oda duman içindeydi ve görünüşe göre yatak yanıyordu.

Dizlerinin üstüne çöktü, derin bir soluk alıp nefesini tuttu, yatağın etrafını dolaştı. Robin yatakta eskiden Tully’nin uyuduğu yer olan cama en yakın tarafta, kapıdan uzakta uyuyordu. Gözleri yanan Tully onu çok iyi göremiyordu ama perdeler uçuşarak odaya duman üflüyor, bahar havasını yataktaki alevlerin üstüne gönderiyordu. Tully,

Robin'in kolunu yakaladı fakat Robin kıpırdamıyordu. Robin'e seslenmeye, nefes almaya korkan Tully onu kolundan tutup yataktan çekti. Robin hareketsiz bir şekilde yatağın kenarına kadar gelmişti, başı aşağı sarkıyordu. Tully onu bir daha çekti, bir daha, bir daha. Sonunda Robin yataktan düştü ama hâlâ uyanmamıştı. *Tamam, tamam, sorun yok.* Tully'nin kafası deli gibi çalışıyordu. *Tamam, yalnızca bilinçsiz.* Boomerang'ın yan odada ağladığını duydu. Robin'i kollarından çekip pencereye kadar götürmeyi başardı. Büyük bir çabayla onu pencerenin önündeki koltuğa yarı oturur pozisyonda yerleştirip pencereyi ardına kadar açtı. Başını dışarı çıkarıp aç bir şekilde nefes aldı. Robin'in ayılıp ayılmayacağını görmek için beklemedi. Oda dumanla dolarken saniyeler geçiyordu. Yatak, battaniye, yastıklar neredeyse alev alevdi artık. *Bu odadan çıkmak lazım,* diye düşündü. *Ben çıkarsam o asla çıkamaz buradan.* Robin'i sarsıp ağzına hava üfledi, sarstı, üfledi, sarstı, üfledi, sarstı, üfledi. "Haydi Robin, haydi. HAYDİ!" diye bağırdı.

Caddenin karşısındaki evin ışıkları yandı. Bir komşu camdan eğilip, "Yangın var!" diye bağırdı. "Tanrım, yangın var!"

"Birini arayın lütfen!" diye bağırdı Tully. *Üfle, sars, üfle, sars, üfle, sars, kahrolası!* Robin sonunda kıpırdandı ve Tully bunu görür görmez yeni bir güçle ona bağırdı: "Robin, uyan! Lütfen! Bana yardım et, lütfen, uyan Robin!" Robin öksürüp pencere pervazına kustu. "Bana yardım et Robin, haydi!" diye bağırdı Tully.

"Tamam, tamam," diye fısıldadı Robin. "Bebekler?"

"Haydi gidelim! Lütfen!" dedi Tully soluk soluğa, Robin'in ayağa kalkmasına yardım ederek.

Robin durmadan yere düşse de emekleyerek odadan çıkmayı başardılar.

Tully arkasına geçmiş onu itiyordu. Boomerang odasında değildi. Dehşete kapılan Tully pencereye koştu. Robin, Jenny'nin odasına girdi ve beşiğin altında kardeşine sarılmış halde oturan Boomerang'ı buldu. Jenny'yi kucağına aldı, oğlunun dışarı çıkmasına yardım etti, Tully'yi çağırdı ve hep birlikte aşağı indiler. Robin'in üzerinde kusmuk içinde kalmış iç çamaşırından başka bir şey yoktu. Tully'nin üzerinde eski, bir mavi eşofman vardı, çocuklar ise neredeyse çıplak sayılırlardı. Ama mayıs ayındaydılar ve hava sıcaktı. Alt kata vardıklarında kapıyı

açıp çıkmaya hazırlanırlarken Tully, Hedda'yı hatırladı. "Annem," dedi Robin'e. Robin, Hedda'yı almak için geri dönerken Tully onu durdurdu. İtfaiye arabalarının sesleri duyuluyordu.

İtfaiyeciler felçli, şişman ve kendine faydası olmayan Hedda Makker'ı kurtardılar. Ambulansı beklerken onu çimenlerin üstüne yatırdılar. "Ne oldu?" diye sordu Hedda yattığı yerden yukarı bakarak.

"Robin yatakta sigara içmiş," diye karşılık verdi Tully.

Sağlık görevlileri aileyi hastaneye götürürken itfaiyeciler on beş dakika içinde yangını söndürdüler. Yatak odasıyla sınırlı olsa da yangın hemen hemen her şeyi tahrip etmişti, ahşap yatağı yakıp halıyı ve perdeleri kavurmuş, fil dişi rengi duvarlarda siyah lekeler bırakmıştı.

"Yangın mı?" dedi Shakie heyecanla. Topeka Devlet Hastanesi'ne götürülen Hedda dışında DeMarcolar birkaç günlüğüne Bowmanlarda kalıyorlardı. "Tanrı aşkına, yangın! Ne biçim insanlarsınız siz? Neden Topeka'da sizin dışınızda kimseye bir şey olmuyor çocuklar?"

Bu doğru değil, diye düşündü sarsıntının etkisinden hâlâ kurtulamamış olan ve yalnız kalmak istemeyen Tully. Yalnızca birkaç ay önce iki küçük çocuk ortada hiçbir neden yokken hayatını kaybetti. Bizim ise bir tek yatağımız yandı.

"Tully, senin için bir sakıncası yoksa sana Farrah diyeceğim," dedi Robin.

Tully gözlerini devirdi. "Öyle mi? Ben Farrah'sam sen ne oluyorsun, biliyor musun? Gürültücü, görgüsüz, tacizci bir sarhoş."

"Bir de boşanmış," dedi Shakie. "Farrah onu haşladıığında boşanmışlardı."

"Hiç fena fikir değil," dedi Tully. "Eminim Farrah onun kıcını kurtarmak için külçe gibi vücudunu pencerenin kenarına sürüklerken o horlamıyordu." Ama bunu söylerken Robin'e bakmıyordu. Shakie'ye bile zorlukla bakıyordu.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Shakie, Tully'ye. "Neden Robin bilincini kaybetmişken sen uyanıktın?" Tully ve Robin bakıştılar.

"Bebek odasında Jenny'nin karnını doyururken orada uykuya dalmış," diye açıkladı Robin.

"Yatakta sigara içmek de ne demek dostum?" dedi Frank.

“Ya sen ona izin verirken ne halt ettiğini sanıyordun?” dedi Shakie, Tully’ye.

“İzin vermek mi? Ona bu yüzden yıllardır bağıırıyorum.”

“Ya, sen sigara içmeyi bıraktın bırakalı benim başıma ekşidin.”

Tully buna aldırmayıp Shakie’ye döndü. “Biliyor musun, Boomer’ın odasında bile sigara içiyor, oğlunun yatağının dibinde!”

“Robin!” dedi Shakie. “Çok ayıp. Sosyal Hizmetleri aramalıyım, değil mi? Ah, bir dakika. Tully Sosyal Hizmetler’de görevli. O zaman Tully oğlunu senden almak ve sigara içmeyen bir aileye vermek zorunda kalacak, değil mi?”

Tully ve Robin tekrar bakiştılar, Tully bakışlarını yere indirdi çünkü aralarındaki şey başka insanların masasına koyup omlet gibi çiğneyerek tartışabilecekleri bir şey değildi. Konuşulamazdı. Tıpkı eski günler gibiydi bu da.

DeMarcolar, Shakie ve Frank’in evinde birkaç hafta, hazirana kadar kaldılar.

Tully ve Robin sık sık evlerine gidiyor, Millie’nin yardımıyla pisliği yavaş yavaş temizliyor, yanmış mobilyaları atıp, halıyı kaldırıp döşemeyi ve duvarları yıkıyorlardı. Su yüzünden parkeler ve alt katın tavanı bozulmuştu. Üst kattaki parkeler kaldırılıp yeni parkeler döşendi. Tully yeni parke döşenmiş yatak odasının görüntüsünü çok beğenmişti. Alt katın tavanı da sıvanıp yeniden boyanmıştı.

“Arkadaşın Jack’in burada olmaması çok kötü,” dedi Robin. “Yatak odasını bizim için boyayabilirdi.”

“Robin, lütfen,” dedi Tully. “Saçlarının kesilmesinin gerekmemesi ne kadar kötü.”

Robin ve Tully birlikte alışverişe gidip yepyeni bir yatak odası takımı aldılar. Yeni gece lambaları, raflar, radyo ve koltuklar. Bir İran halısı. Pencerenin önündeki takım için yeni minderler, üç pencere için yeni perdeler. Tully takvime baktı. Haziranın onuydu. Bir odanın döşemesini yaptırıp o odayı yeniden dekore etmenin bedeli otuz bin dolardı. Ne kadar süre için? Kaç gün için? Otuz bin dolar kaç güne bölünecekti?

15 Haziran Cuma günü, Tully paydos edip hafta sonuna girmeden önce tuvalete gitti. Aynada kendi kendine gülümsedi. Güçlü bir görüntüsü vardı. Güçlü fakat ulaşılabilir; yansıtmaya çalıştığı imaj buydu. Kabul etmeliydi ki müdür olmak hoşuna gidiyordu. “Bayan DeMarco” diye çağırıyordu herkes onu. Ve kapısının üstünde “NATALIE ANNE DEMARCO” yazıyordu.

Koyu renkli takım elbisesi ve yakası dantelli beyaz gömleği onu oldukça kültürlü gösteriyordu. *Belki de Robin kadın giysileri satmaya başlasa iyi olur*, diye düşündü ama sonra hemen kendine engel oldu. *Neler düşünüyorum ben?* Parmaklarını saçlarından geri kalanların arasında gezdirdi. Ruj kalıntılarını silmek için dudaklarını ovuşturdu, Jenny’yi rujla öpmek istemiyordu. Asansöre koşarken ofiste kalan birkaç kişiye veda etti, birinci katta bina çalışanlarına el salladı.

Arabasına giderken belli belirsiz bir şeyler düşünüyordu: akşam yemeği, hafta sonu... Eğer hava güzel olursa hep birlikte Shawnee Gölü’ne gidebilirlerdi. Daha sonra yazla ilgili dile getirilmeyen düşünceler geçti aklından ve onun sesini duydu.

“Tully? Tully Makker? Bu sen misin?”

Tully bu sesi tanıyordu. Gözlerini kıstı, açtı, kısıp tekrar açtı ama bu bir serap değildi. İşte oradaydı, sıcak haziran akşamında arabasına yaslanmış dikiliyordu.

“Jack,” diye fısıldadı Tully.

Jack kollarını açtı. “Ah, Tully, Tanrım... Güzelim saçlarına ne yaptın?”

“Kestim. Hoşuna gitti mi?”

“Bilmiyorum. Alışmam lazım. Diploma törenindeki gibi görünüyorsun.”

“Yani genç mi görünüyorum? Bu iyi.”

“Hatırladığım kadarıyla o zamanlar senin için pek iyi değildi.”

“Artık büyüdüm. Neredeyse otuz yaşımdayım.”

“Ben otuz yaşımdayım. Ama hiç büyümedim.”

Jack ona sıkıca sarıldı ve Tully her şeyi unuttu. Sanki Bruce Springsteen gelmiş ve her şeyi kaplayan o yorganı üstünden almıştı... Ört

beni, ört beni... Gelip beni örtecek birini arıyorum... Ama üstünün örtülmesini istemiyordu. O aptal yorgan çok ağırdı.

Jack, Tully'ye sarılıp onu havaya kaldırdı, döndürmeye başladı. "Tully, Tully, Tully."

"Ah, Jack, ah, Jack," diyordu Tully hiç durmadan, parmakları onun saçlarının arasında, boynunda, omuzlarındaydı. "Acıyan gözler için ne güzel bir manzarasın sen."

"Ben mi? Bizim için ne bulduğumu görene kadar bekle!" Gülümse-di. "Carmel'de çok güzel bir ev buldum."

Tully ondan biraz uzaklaştı. "Ne kadar hoş."

"Harika. Ve caddenin hemen altında okyanus var. Okyanusu ikinci katın pencerelerinden görebiliyorsun."

"Vay canına," dedi Tully sesinin coşkulu çıkması için çabalayarak. "İkinci katın pencerelerinden bütün okyanus... Şu anda penceremden görebildiğim tek şey Bayan Palmer'ın evi."

"Boyanmaya ihtiyacı var bu arada," dedi Jack. "Nereye gitmek istersin?"

"Gitmek mi? Eve gitmeliyim Jack. Çocuklar beni bekliyor."

Jack ondan uzaklaştı. "Robin de seni bekliyor mu?"

"Şey, şu anda çocuklarla birlikte herhalde."

Tully onun kendisinden uzaklaşmasından hoşlanmamıştı. Vücudunu ona sürterek gömleğinin son düğmesinin hemen üstündeki çıplak yeri öptü. "Yarın cumartesi, değil mi? Yarın buluşuruz. Erkenden."

Jack iç çekti. "Seni eve bırakayım mı?"

"Hayır. Arabam var. Bu arada burada olduğumu nereden bildin?"

"Evi aradım," dedi Jack kısaca. "Millie söyledi. Hem ne yapıyorsun sen? Çalışıyormuşsun."

"Çoğunlukla vakit öldürüyorum. Seni bekliyorum. Biraz para kazanıyorum."

"Eminim kazandığın bütün para elbiselerine gidiyordur," dedi Jack onun eteğini çekştirerek. "Jennifer nasıl?"

"Harika." Tully içten konuşuyordu. Çantasından Jennifer'ın birkaç fotoğrafını çıkardı. "Bak."

"Ne kadar da tombullaşmış," dedi Jack. "Nereden geliyor bu şiş-koluk?"

"Bilmiyorum. Durmadan yiyor."

“Ben hiçbir zaman tombul olmadım. Ama her zaman çok güzel bir çocuk olduğumu söyleyebilirim.”

“Şuna bir bak,” dedi Tully çantasını karıştırıp eski fotoğrafı çıkararak.

“Bu nedir?” diye sordu Jack. “Tanrım, annem beni hiç doyurmuş mu? Nereden buldun bunu?”

“Jennifer’in süt kasalarının içinden.”

Jack ona baktı. “Tavan arasına mı çıktın? Ben yokken başka neler oldu?”

Hiçbir şey, demek istiyordu Tully. Kesinlikle hiçbir şey. Yatak odam yandı. Koruyucu Ev Bulma Kurumu’na müdür oldum. Robin yıllardır bana ihanet ediyormuş. Annem hâlâ yaşıyor. Oğlum...

“Kim bu?” diye sordu Jack, Tully’nin elindeki bir başka fotoğrafı çekerek. Bir yaşlarında, yusuvarlak, sarışın ve kırmızı dudaklı bir çocuktü bu. Çimenlerin üstüne oturmuş gülüyordu. “Jennifer mı?”

“Hayır. Benim o.”

“Sen mi?” dedi Jack şaşkınlıkla. “Tombulmuşsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Bu resim Jen’in eşyalarının arasında ne arıyordu?”

“Bilmiyorum. Küçükken ona bunu ben vermiş olmalıyım. Ona verdiğimi kesinlikle hatırlamıyorum. Annemde de buna benzer başka bir fotoğraf yok.”

“Hoşuma gitti.”

“Kızın bana benziyor,” dedi Tully.

“Gözleri ne renk?”

“Ah, yavru köpeklerin gözleri gibi. Arduvaz grisi.”

“Umarım öyle kalır.”

Tully hiçbir şey söylemeden başını salladı.

“Güzel araba,” dedi Jack, Tully’nin siyah Corvette’ini göstererek.

“Benim değil, Robin’in eski arabası. 1985 model falan galiba.”

“1985 mi? Ah, o zaman o kadar da güzel olamaz, değil mi?”

“Evet,” dedi Tully zayıf bir şekilde gülümseyerek.

Tully eve dönerken Robin’le yatak odaları için aldıkları yeni mobilyaları düşündü. Beş gün önce gelmişti mobilyalar. Beş gün için otuz bin dolar.

Yine de Jack'i tekrar gördüğüne memnun olmuştu. Mutfğa girip Boomerang ile Robin'in beyzbol oynadıklarını görene kadar devam etmişti neşesi.

"Merhaba!" diye seslendi ona ikisi birden.

"Babam yemeği evde yemek istemiyor," dedi Boomerang.

Tully mutfak kapısından destek alarak, "Öyle mi?" dedi. "Güzel. Çünkü evde yiyecek bir şey yok. Jenny nerede?"

Robin ve Boomerang ona bebek için kurdukları salıncağı gösterdiler. "Çok açız. Nerelerdeydin?" diye sordu Robin.

"Özür dilerim. White Lakes'e gittim. Bir takıma ihtiyacım vardı."

"Bir tane daha mı? Ama iki düzine takımın var zaten!"

"Kilo verdim. Yeterince kırk beden kıyafetim yok," dedi Tully, Jennifer'ın yanına giderek. Robin yanına geldi. Üzerinde şorttan başka bir şey yoktu. "Alışveriş çantan nerede?"

"Bir şey bulamadım," diye karşılık verdi Tully, Jennifer'ı kucaklayarak. "Haydi, gidip yemek yiyelim."

Erkekler pizza almaya gittiler. Sonra dördü birlikte pizza yediler ama Jenny daha çok verandada uyudu. Robin, Boomerang ve hatta Tully güneş batana kadar futbol oynadılar.

Soyunurlarken Robin, Tully'nin yüzüne bakıyordu. "Eh, bu da bir şey. Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifade bu."

"Ne ifadesiymiş?" dedi Tully bakışlarını kaçırarak.

"Suçluluk," dedi Robin.

Yatağa girip birkaç dakika öylece yattılar, birbirlerine dokunmadan, nefes almadan.

"Geri geldi, değil mi?"

Tully karanlıkta başını salladı. Robin'in yutkunduğunu duydu. Kulaklarını kapatmak istiyordu neredeyse.

En sonunda Robin konuştu: "Temmuzda mahkemeye çıkmamız gerekiyor."

"Ağustosta."

"O zamana kadar burada kalacak mısınız?"

"Elbette," dedi Tully çarşafı sıkarak. Bruce Springsteen geri gelmiş, üstünü suçluluk yorganıyla örtüyordu. Eh, örtüsüz kalma hali fazla uzun sürmemiştir.

"Yani," dedi Robin yavaşça, "bu evde kalacak mısınız?"

“Neyin yerine?”

“Onun yanına taşınmak yerine.”

Tully çok uzaklardaydı. Okyanusu düşünüyordu. Suyun ayaklarına çarparken çıkardığı sesi duyuyordu. Tuz tadı alıyordu. *Okyanusun tadı, umarım*, diye düşündü ama yine de ağzını sildi. Okyanus olmadığını biliyordu.

“Robin,” dedi ona dönmeden. “Sana yalvarıyorum. Lütfen. Lütfen. Gidemem...” Sesi titriyordu.

“O zaman gitme,” dedi Robin sessizce.

“Onsuz gidemem,” diye fısıldadı Tully. Sesi çıkmıyordu. “Oğlum olmadan gidemem.”

“O zaman gitme,” diye tekrarladı Robin.

“Robin, şey... yüzünden kalamam!”

“Yanlış nedenler yüzünden mi?” diyerek Robin onun yerine cümlesini tamamladı. “O zaman doğru nedenlerle kal. Boomerang için kal.”

“Robin, sana yalvarıyorum,” diye fısıldadı Tully. “Her hafta sonu. Her hafta sonu gel. Orada futbol liginde size katılırım, softbol liginde. İstedğin her şeyi yaparım. Yalnızca... lütfen.”

“Kes şunu,” dedi Robin soğuk bir sesle ve sırtını ona dönerek. “Yalvarmayı kes. Sana yakışmıyor. Sen her hafta sonu buraya gelebilirsin. Her hafta sonu gelmen için biletini ben alırım.”

“Robin!” Tully yüzünü, ağzını yastığa sildi. Yastığı sıkıca tutup gözlerini kapatarak... okyanusa engel olmaya çalıştı. “Lütfen. Lütfen oğlum ver bana.”

“Hayatında bir kez olsun bencil bir domuz olmayı bırak Tully,” dedi Robin.

Tully futbol sahasındaki kızı düşünüyordu. “Robin, şu kız... eğer istersen, isteyip istemediğini bilmiyorum ama eğer istersen onunla evlenebilirsin. Ondan çocuk yapabilirsin. Kimden istersen çocuk yapabilirsin. İstedğin kadar. Ama ben... Benim için bir tek Boomerang ve Jenny var. Başka çocuğum olmayacak. Lütfen onu bana ver.”

Robin yataktan fırladı. “Çeneni kapatır mısın lütfen? Neden söz ediyorsun sen! Daha fazla çocukmuş! Anlamıyor musun? Elimde *bir tek* o var. Senin en azından Jenny’n var. Benim tek bir çocuğum, tek bir oğlum var. Sen ve Jack *Pendel* bunu garanti altına aldınız.

Bu yüzden bu konuda konuşmayı bırak artık, bıktım usandım seni dinlemekten.”

O gittikten sonra Tully yatakta kımıldamadan yatıp bütün gece nabzının otuz beşe düştüğü ve canının kanayarak içinden çıkıp gittiği o bilinçsizlik durumuna girmeyi diledi.

Cumartesi günü muhteşemdi. Boomerang annesinden Manhattan’a gelmesini istemişti ama Tully gitmeyi reddetmişti.

Robin ve Boomerang gittikten sonra Tully giyindi, Jenny’yi de hazırlayıp arabayla Washburn’ün otoparkına gitti. Jack önceden gelmiş onları bekliyordu. Jennifer’ı görünce yüzü aydınlanmıştı. Onu hemen kucağına alıp başının üstüne kaldırdı, yüzünü inceleyip onunla konuştu, onu öpücüklere boğdu. Jack burnunu onun boynuna gömüp onu gıcıklayınca Jennifer katıla katıla gülüyordu, Tully ise katıla katıla ağlamak istiyordu.

Üçü birlikte Vaquero Gölü’ne gittiler. Sahiline sıra sıra evlerin dikildiği göle yaklaştıklarında Tully, Jack’in yüzüne baktı. Bir zamanlar üzerine oturdukları kumdan eser kalmamıştı. Kumsal artık birilerinin rıhtımı olmuştu. Kütük de yerinde yoktu, onun yerine bir sundurma konmuştu. Bütün bunları arabadan görebiliyorlardı. Sonunda arabayı Indian Hill Yolu’na park edip El Cerrito Yolu’na kadar yürüdüler, ardından Lagito Yolu’na devam edip kimseye ait değilmiş gibi duran bir ağaçlık bulabildiler. Suya ulaşabilmeleri mümkün değildi. Kıyıda yalnızca ağaçlar vardı ve su bir buçuk metre aşağıdaydı. Jack giysilerini çıkarıp hemen suya atladı. “Tamam,” diye bağırdı Tully’ye. “Güvenli!”

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Tully, Jenny’yi göğsünden çözerken. “Bebekle göle atlamamı mı? Yoksa kendisi düşene kadar beklememi mi?”

“Altı aylık bile değil daha, hareket edemez!” diye bağırdı Jack eliyle havada daireler çizerek.

“Sen kendi adına konuş,” dedi Tully. “Bu bebek Boomerang gibi, yerinde duramıyor.”

“Yerinde duramıyor diye bir şey yok,” dedi Jack yukarıya tırmanıp bir havlu alırken. “Sen yanlarında değilken yerlerinde duramazlar.

Boomerang'a neden 'Boomerang' dediğinizi unutuyorsun. Bir köpek yavrusu gibi seni takip ediyordu."

"Şimdi de ben bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum," dedi Tully hüzünle.

Tully ve Jack seviştiler, daha sonra Tully göle atladı, Jack de arkasından. Jenny uyuyordu. Araba koltuğu, yatak ve mama sandalyesi işlevini çok güzel görüyordu.

Öğle yemeği yiyip battaniyeye uzandılar. Jenny sevişmelerinin ve öğle yemeğinin büyük bir kısmında uyumuştı.

Jack yüzünü Tully'nin çıplak göğüslerine gömdü. "Karnım aç," dedi yumuşak bir sesle. "Doyur beni."

Tully onu itti. "Git şuradan seni koca çocuk." Ama Jack ısrar ediyordu. Güçlü kolları Tully'yi bırakmıyordu. O da bırakılmak istemiyordu zaten. O anda Jack'in, sütünün tadına bakabilmesinden başka bir şey istemiyordu. Jack ona dokunmayalı altı ay olmuştu ve Tully onu canı acıyacak kadar özlemişti.

"Tadı nasıl Tully?" diye sordu Jack mırıl mırıl. "Sütün?.. Neye benziyor?"

"Tatlı," dedi Tully, Jack'i kendinden uzaklaştırmaya çalışarak. "Tatlı ve ılık. Normal süt gibi değil."

"Daha iyi herhalde," dedi Jack yüzünü onun göğüslerinden ayırmadan.

"Çok daha iyi," diye mırıldandı Tully ve direnmeyi bıraktı.

Saatler geçti. Heyecanlı ve kendilerini cennetteymişçesine mutlu hissettikleri saatler, sıcak ve ağır geçen saatler, Jennifer'la oynayıp birbirlerine su sıçrattıkları saatler... Yemek yiyip birbirlerini besledikleri saatler... Onlar sevişirken Jenny'nin tekrar uyuduğu saatler... Bir, iki, üç, dört, beş kez. Tully saatleri, dakikaları sayamıyordu artık, başlarının üstündeki güneşin ve onları dünyadan gizleyen ağaçların farkında değildi. Jack'in karnının üstüne oturup onun göğsünü okşarken, sarı saçlarını öperken, gözlerini ve altında kalbinin attığı göğsünü öperken, dudaklarının altında kalp atışlarının hızlanışını hissederken dünyada Jack, kendisi ve huzur içinde uyuyan bebekleri dışında hiçbir şeyle bağlantısı kalmamıştı. İşini, annesini, hayatını ve kocasını unutmıştu. Boomerang'ı da. Jack'in omzuna sokulup ağlarken hepsini unutmıştu.

“Tully, neden ağlıyorsun?”

“Çünkü çok mutluyum,” dedi Tully.

“Neyin var Tully?” diye fısıldadı Jack. “Söyle bana, neyin var?”

“Her şey yolunda Jacko,” diye fısıldadı Tully.

Jack ona bakmak için yüzünü hafifçe itti. “O halde ben neden sana inanmıyorum?”

9

Sıcak ve yağmursuz Kansas iyice kuraklaşmıştı. Bir başka Dört Temmuz daha gelip geçmişti. Jack annesinin evinin satış işlemlerini tamamlamak üzereydi. Tully hâlâ çalışıyordu ve Jack’le öğle yemeği saatlerinde ve hafta sonları görüşüyordu, bazen de hafta içi geceleri. Robin, Boomerang ve Tully arka bahçede mangal yapıp futbol oynuyorlardı. Tully ve Robin oğullarının yanında hâlâ normal bir hayatları varmış gibi davranıyorlardı. Gerçekten de öyleymiş gibi göründükleri zamanlar da oluyordu.

Sonunda 17 Temmuz Sah günü Tully kendisini annesini görmeye gitmeye zorladı. Annesi haziran ayındaki yangından beri hastanedeydi.

“Seninle konuşmak istiyorum anne.”

“İyi değilim,” diye karşılık verdi Hedda. “Belki başka zaman. Beni ne zaman eve götüreceksin?”

“Benim konuşmak istediğim konu da bu sayılır,” dedi Tully.

“Bir tahminde bulunayım... Beni eve götürmüyorsun, öyle mi?”

“Anne,” dedi Tully, Hedda’nın yatağının kenarındaki sandalyeye otururken. Kimsenin onları duymamasını diliyordu.

“Uzaklara gitmek istiyorum anne. Biliyorsun, Kaliforniya’ya gitmek istiyorum ve seninle ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Robin’le mi gidiyorsun?”

“Hayır. Robin burada kalıyor.”

“Öteki adamla mı gidiyorsun?”

“Öteki adam değil o.”

“Ya çocukların?”

“Evet, çocuklarım hakkında beni sorgulamak sana düşer, değil mi anne?” Tully bir kakhaha atıp sesini kesti. “Seni ne yapacağım?”

“Bilmiyorum Tully,” dedi Hedda yorgun bir sesle. “Neden herhangi bir şey yapman gerekiyor?”

“Ben uzaklara gidiyorum. Anlıyor musun? Uzaklara gidiyorum ve seni götürmeyeceğim.”

“Çocuklarını götürüyor musun?”

“Anne! Çocuklarımı seninle tartışmak istemiyorum, tamam mı?”

“Onları bırakıyorsun, değil mi? Boomerang’ı bırakıyorsun.”

Tully yumruklarını yüreğinin sıkıldığı gibi sıkı. “Anne,” dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından. “Sen benim bu konuyu konuşmak istediğim en son insansın. O yüzden sus!” Derin bir nefes aldı. Yumruklarını gevşetti ama yüreği hâlâ sıkılıyordu. “Seni ne yapacağım?”

“Robin, Teksas Caddesi’nde mi kalıyor?”

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi Tully. “Belki. Her neyse, sen onun sorumluluğunda değilsin zaten.”

“Evet, değilim,” dedi Hedda. “Senin sorumluluğundayım.”

“Evet, anne, evet,” dedi Tully yorgun bir sesle. “Peki, ne yapacağım seni? Lena teyzem seni istemiyor. Kendisi de çok iyi değil. Menninger’a ne dersin anne?”

Hedda yüzünü çevirdi. Bir süre hareketsiz yattı, sonra, “Nasıl istersen Tully. Nasıl istersen,” dedi.

“Özel bir yere ne dersin? Gerçekten lüks bir yere?”

“Lüks mü?” dedi Hedda donuk bir sesle, sanki bu sözcüğün anlamını bilmiyormuş gibi. “Lüks yerin parasını kim ödeyecek?”

“Bunun için endişelenme. Sen, Robin ve ben bir şeyler ayarlayacağız,” diye karşılık verdi Tully.

“Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?”

“Yakında,” dedi Tully. “Yakında.” *Ne korkunç bir sözcük bu*, diye düşündü. *İçinde çok uzun bir süre, çok kısa bir süre, bir sürü soru, bir sürü cevap barındıran korkunç bir sözcük...* Yakında. Robin’le mahkemeye çıkmamışlardı henüz. Birbirlerinden kurtulmamışlardı daha.

“Benim için büyük bir hayal kırıklığısın sen Tully,” dedi Hedda.

Tully güldü. “Ben mi hayal kırıklığıyım? Evet, devam et. Bunu bana daha önce de söylemiştin anne, hatırlıyor musun? Ama bunu

tekrar gündeme getirdiğin için teşekkürler.” Bir an duraksayıp sözlerine devam etti: “Seni hiçbir şey için suçlamadım, hiç.”

“Küçüklüğünden beri beni suçluyorsun. Sen ve hiç kırpmadığın gri gözlerin. Beni her yerde takip ettiniz, suçladınız, yargıladınız. Hiçbir şey söylemedin, doğru. Buna gerek yoktu. Üstelik o zamanlar da dürüst değildin, şimdi de değilsin. Ama beni suçladın!”

“Seni suçlamam gereken bir sürü şey vardı,” dedi Tully yumuşak bir sesle.

“Ben senin annendim!” diye bağırdı Hedda elleri kasılarak. “Annen! Beni herhangi bir şey için nasıl suçlarsın? Ben elimden geleni yaptım, en iyisini, daha iyisini yapamazdım...”

“Ama denediğinden eminim,” diyerek sözünü kesti Tully.

“Benim neler atlattığımı bilmiyorsun, nasıl bir hayat yaşadığımı...”

“Ah, evet, biliyorum,” diyerek onun sözünü kesti Tully tekrar. “Ben aptal değilim ve Lena teyzem senin durumunu bana açıklayacak kadar nazikti. Ben sana acıyorum anne. Ama sen benim neler yaşadığımdan habersizsin. Nasıl bir hayat yaşadığımı bilmiyorsun.”

“Sen kimin umurundasın ki?” dedi Hedda. “Bu sadece seninle ilgili bir mesele değil. Üstelik nasıl bir hayat yaşadığını biliyorum. Robin’le evlendiğinden beri bir elin yağda, bir elin balda.”

“Gerçekten öyle anne, gerçekten öyle.”

“Ben acı dolu bir hayat yaşadım,” dedi Hedda. Gözleri kapalıydı, yüzünü Tully’den uzağa çevirmişti. “Acı dolu. Anlamsız bir hayat. Hayatımda hiç iyi bir şey olmadı ve şu halime bak. Hiçbir zaman da iyi bir şey olmayacak. Artık ölmek istiyorum. Bu hayatla işim bitti.”

“Ah, o duyguyu iyi bilirim,” dedi Tully anlayış ve acımayla. “Nasıl olduğunu iyi bilirim.”

“Hiçbir fikrin yok,” dedi Hedda başını çevirerek.

“Hayır, senin hiçbir fikrin yok!” dedi Tully hararetle. *Geçmişim bana hep işkence etti. Hep. Hiçbir konuşma, ağlama, hayata devam kararı kendimi iyi hissetmemi sağlayamaz. Hiçbir psikiyatr, hiçbir yardım işe yaramaz. Ne zaman. Ne palmiye ağaçları. Hiçbir şey bana huzur veremez artık, ölüm hariç.*

“Bütün hayatım, ucunda asılı olduğum kalm bir iptе geçti. Başımı ilmekten geçirip o ipin boynumda sıkılışını seyrettim. Bu sondu.” Tully derin bir nefes aldı. Hedda da.

“Hayatımın her gününü senin şu an yaşadığın gibi yaşadım anne. Bir günü daha nasıl geçireceğimi bilmeyerek. Ama tam görüşüm bulanıklaşırken, nefesim kesilirken, kalp atışlarım yavaşlarken, tenim solgunlaşırken, tam o sırada bir şey... büyük bir şey olmasa da bir şey beni tutardı, harekete geçirirdi. Tam o sırada Jennifer'ın ya da Julie'nin komik yüzünü veya Jeremy'nin ilgisini ya da Boomerang'ın, Robin'in veya Jack'in öpücüklerini hatırlardım. Jack'in gözlerini ve gülümsemesini hatırlardım ve o zaman yüreğim yerinden oynardı. Tam o sırada. O zaman başımı yavaşça ilmekten çıkarırdım. Derin bir nefes alırdım. Hava çok temiz kokardı, çok serin olurdu, yağmurdan sonraki hava gibi. Ve yaralarımı yalardım, bir gün daha dayanmanın bir yolunu bulduğum için kendi kendime minnettar kalırdım. Hiçbir zaman ölmek istemedim, biliyorsun. Yalnızca daha iyi yaşamak istedim.”

“Şanslıydın,” dedi Hedda. “Seni geri çekecek bir şeylerin hep vardı.”

“Şanslı değildim!” dedi Tully neredeyse ağlayarak. “Şanslı değildim!” diye tekrarladı. “Yalnızca daha güçlüydüm anne, hepsi bu.” Hedda'ya bileklerindeki yara izlerini gösterdi. “Bunlar mı? Kendi kanımın tadına bakıp Kansas tarlalarının rüzgârda salınan buğday başaklarını görmemenin, seslerini duymamanın, onları koklamamanın, ovayı ya da gökyüzünü görmemenin, oğlumun sesini ya da kızımın ağlayışını veya Robin ya da Jack'in kahkahalarını duymamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım... ve bazı şeyleri hiçbir zaman atlatamayacağımı kabullenip yaşadım.

“Babamın gidip de beni almayı nasıl atlatabilirdim? Bunun üstesinden gelemem, bunu atlatamam. Eğer kalsaydı farklı bir hikâye yaşanabilirdi. Eğer beni de Hank'le birlikte götürseydi. O zaman da farklı olabilirdi. Ama beni bırakması... Beni feda etmesi... Eh, işte buradayım. Feda edilmiş olarak. Her şeyi olabildiğince az düşünmeye çalışıyorum ama geceleri hayat yok, düşünmekten başka yapacak bir şey yok ve düşünmemek elde değil. Keşke yalnızca gündüzler olsaydı. O zaman hep bir şeyler yapar, yapar, yapardım ve uyumaktan başka her şey için yorgun olurdu. Ama açıkçası boğulma ve asılma rüyalarıyla geçen uyku da çok az rahatlık sağlıyor. Boğulmak. Bu neyle ilgili olabilir anne?”

Hedda soğuk bakışlarla Tully'ye bakmaya devam ederek başını iki yana salladı.

"Hı hı. Evet, ergenlik çağındayken senin için kötü bir kız evlat olabilirdim ve şu anda da kesinlikle kötü bir evlat ve senin için büyük bir hayal kırıklığıyım. Ama anne, söyler misin, iki yaşındayken de senin için kötü bir evlat mıydım?"

Hedda gözlerini açıp boş boş Tully'ye baktı.

"Ne? Yeterince sarışın mı değildim, yeterince mutlu mu değildim, yoksa tombul mu değildim? Neydi sorun?"

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Eh, sen söyle," dedi Tully. "Hayatını biraz karmaşıkleştirdiğımı mı düşünüyordun? Senden çok fazla şey aldığımı mı? Gecikmiş bir kürtaj gibi bir şey miydi bu? Ben yoldan çekilirsem babamın sana daha çok zaman ayıracağını mı düşünüyordun? Johnny zaten gitti, bir tanesi halloldu, geriye bir tane daha kaldı, diye mi düşünüyordun?"

"Tully, sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen her zaman kâbus görürdün. Her zaman. Baban seni sakinleştirmek için sık sık odana gelirdi."

"Bundan eminim," dedi Tully. "Demek o da bir kâbustu, öyle mi anne? Kâbuslarım iki yaşından sonra başlamış olabilir mi?"

"Tully, sen neden söz ediyorsun?"

"Ah, evet, bilmiyormuş gibi yap. Başka ne yapabilirsin ki? Hayatta kaldığım için inanılmaz şanslıyım. Johnny belki başaramadı ama Hank hepimizden daha başarılı oldu."

"Johnny'nin ölüm nedeni beşik ölümüydü ve baban, Hank'i yanında götürdü. Baban kardeşleri birbirinden ayırdı. Beni suçlama."

"Vay canına, neden acaba anne? Babam neden gitmesi ve Hank'i de götürmesi gerektiğini hissetti acaba?"

"Babanın hiçbir zaman bir aile kurmak için hazır olduğunu sanmıyorum," dedi Hedda tekrar gözlerini kapatarak.

"Hı hı, pekâla, içinizden birinin aile kurmak için hazır olmadığı kesin. Ama yine de babam Hank'i yanında götürdü."

"Her şey ona çok ağır gelmeye başlamıştı."

"Evet, öyle olmalı," dedi Tully. "Gece gündüz ona rüyalarımı anlatmam çok ağır gelmiş olmalı. Rüyalarım nedense hep aynıydı, yani hiçbir zaman onun beni boğmaya çalıştığını görmüyordum."

Hedda sessizdi.

“Sana rüyalarımı anlattığını biliyorum anne. Bir keresinde onu duydum, sana altı yaşında bir çocuğun nasıl olup da yıllarca her gece öyle korkunç rüyalar gördüğünü anlamadığını söylüyordu ve sen de ona benim numara yaptığımı, yalnızca dikkat çekmek için ağladığımı söylüyordun. Bana aldırmmamasını söyledin ona, aldırmmasını, yoksa ikinizin de hayatını işgal edecektim. Ve o seni dinleyip bir daha yatağıma gelmedi. Hiç gelmedi.”

“Baban ve ben işe gitmek zorundaydık. Lanet olası her gece senin tarafından uyandırılmaya dayanamazdık.”

“Elbette. Belki biraz daha başarılı olsaydın bu sorunun üstesinden gelebilirdin. Sonuç olarak Johnny sizi bir daha hiç uyandırmadı.”

“Evet,” dedi Hedda ifadesiz bir sesle. “O zaman bu saçmalıkları dinlemek zorunda da kalmazdım. Annene nasıl böyle korkunç bir şey söylersin?”

Tully kıpırdamıyordu. “Anne!” diye fısıldadı vahşice. “Johnny’yi öldürdüğünü biliyorum. Beni de öldürmeye çalıştın ve o anda babam gelmeseydi başarılı olacaktın. Belki Hank’i öldürmeyi de denedin, bilmiyorum ama onu yakından izledim. Bu benim için çok kolaydı çünkü sen benim uykuya dalmamı çok güzel engelledin, hatta otuz yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ engelliyorsun. Belki de bu yüzden Hank’in hayatı kurtuldu, benimki gibi. Ve bana kötü bir evlat olduğumu söylüyorsun, öyle mi? Anne, ben kimsenin evladı değilim. Sen yalnızca kâğıt üzerinde benim annemsin ve ben de yalnızca kâğıt üzerinde senin kızınım. Yalnızca kâğıt üzerinde bir babam var. Gerçekte bir yetimim ben ve bir yetim gibi acıyorum kendime. Bu konuda ne yapabilirim? Hiçbir şey. Bu yüzden eve gidip oğlumla oynuyorum, onu yıkıyorum, sonra kızımı yıkıyorum, çocuklarımı yıkıyorum ve onlara kitap okuyorum, onlarla birlikte oturup onları öpüyorum ve ileride onlara daha iyi davranacağımı umuyorum.”

“Bundan kuşkuım yok Tully,” dedi Hedda. “Senin de baban gibi uçarı bir ruhun var.”

Tully durdu. Sandalyesinde annesine doğru eğildi. “Anne... Babam ve Hank öldü mü sence?”

“Babanı düşünmemeye çalışıyorum Tully,” diye karşılık verdi Hedda yüzünü perdelerle doğru çevirerek.

“Eh, şimdi düşün işte.”

“Bence uzakta bir yereler. Onları hâlâ düşündüğünü bilmiyordum.”

“Fazla düşünmüyorum.”

“Ben de öyle düşünüyordum. Gittiklerini fark etmemiş gibiydin. Tıpkı arkadaşın Jennifer’ın gidişini fark etmediğin gibi.”

Tully donakalmıştı. “Yanıyorsun anne,” dedi başını iki yana sallayarak. “Çok yanıyorsun. Böyle bir şeyi bana nasıl söylersin?”

Hedda omuz silkti. “Bana bunu hiç söylemedin. Ve aynı somurtkan sessizliğine devam ettin. Hiçbir şey değişmedi. Sanki fark etmemiş gibiydin. Hiçbir şeyin farkında değil gibisin. Kendin dışında.”

Tully arkasına yaslandı. “Kabul ediyorum, içime kapanmıştım ve yetersizdim. Beni içinde tutan dört duvara sinir oluyordum. Ama anne, Jennifer’dan söz ediyoruz. Gittiğini tabii ki fark ettim,” dedi duygulanarak. “Hayatıma nasıl devam edebildim? Beni içinde tutan dört duvar olmasaydı edemezdim.”

“Artık iyi bir hayatın var.”

“Farklı bir hayat istememek elimde mi?” dedi Tully. “Farklı bir hayat, farklı bir geçmiş, farklı bir gelecek. Lynn Mandolini’nin benim annem olmasını dilememek elimde mi? Çok değersizim, öyle değil mi? Sana bakmayı hiçbir zaman istemedim, doğru. Seni evimde istemedim ve Robin seni eve getirdiğinde onun da farklı bir geçmişi olmasını diledim, ondan nefret ettim, senden nefret ettim. Senin karnını doyurdum ama bunu yapmak istemedim. Sana çay getirdim ama istemeyerek. Sana baktım, yine istemeyerek. Ve ne var, biliyor musun? Bunu hâlâ istemiyorum. Sekiz yıl geçti ve bunu hâlâ istemiyorum anne. Bu yüzden bana seninle ne yapacağımı söyle.”

Hedda, Tully’ye baktı. Tully sandalyede ileri geri sallanıyordu.

“Ne istersen,” dedi Hedda gözlerini kapatıp battaniyeyi çenesine kadar çekerek. “Senin için en iyisi neyse onu yap. Yorgunum. Bırak da uyuyayım.”

“Anne,” dedi Tully tiz bir sesle. “Bir felç daha geçirdin, artık yürüemiyorsun, her felçle normal hayattan biraz daha uzaklaşıyorsun. Sekiz yıl uzun bir süre. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Hiçbir şey Tully,” dedi Hedda. “Uyumama izin ver.”

Tully gitmek üzere ayağa kalktı ama sonra gidip Hedda’nın yatağının kenarına oturdu. “Beni Koruyucu Ev Bulma Kurumu’nun

müdürü yaptılar,” dedi sessizce. “Henüz otuzumda bile değilim ve bir kurumun başındayım! Yüz personel. Bu kimin aklına gelirdi ki?”

“Harika,” dedi Hedda gözlerini açmadan.

“Çocuklar için daha iyi şeyler yapabilirim...”

“Eh, bu gerçekten çok güzel Tully,” diye karşılık verdi Hedda. “Ama şimdi gidiyorsun. Gerçekten çok yorgunum.”

Tully, Hedda’ya biraz daha yaklaştı. “Anne, konuştuğumuz bütün diğer o şeyleri biliyor musun? Hepsi saçmalık. Anlamsız. Yani tamam, beni buraya getirmiş olabilirler, beni zaman içinde bu noktaya getirip burada bırakmış olabilirler. Sanki, bu senin hayatın, dermiş gibi bıraktılar beni burada. Ve geleceğin konusunda kendin karar vermelisin. Çünkü uzun bir zaman var önünde.”

Hedda’dan bir cevap gelmeyince sözlerine devam etti. “Jennifer’i, babamı, seni ya da Charlie eniştayi bile mazeret olarak kullanamıyorum. Artık hiçbir mazeretim yok çünkü başımı bütün hayatım boyunca gömdüğüm o lanet olası kumdan çıkarmak ve bununla baş etmek zorundayım artık. Elimde bu karmakarışık durum var; Robin, Boomerang, Jenny ve Jack var ve onlarla baş etmekte zorlanıyorum. Bu yüzden buradayım. Seninle baş etmek istiyorum. Diğer şeyleri konuştuğumuz için üzgünüm. Geçti artık. Çok iyi olmasa da onlarla baş ettim. Dayandım. Dışlerimi sıkıp yola devam ettim ama artık bu noktaya geldim ve bundan sonra hayatımın diğer her şeyde olduğu gibi iyileşmeyen bir yara olarak kalmasını istemiyorum. Bunun da konuşamayacağım başka bir mesele haline gelmesini istemiyorum! Hayatım hakkında konuşmak istiyorum ve buna ihtiyacım var! İnsanların yüzüne bakıp onlardan kaçmamak, onlara yüzümü çevirmemek istiyorum. Bunu istemiyorum, bunun da açık bir yara olarak kalmasına izin veremem! Açık bir yara... senin gibi anne,” diye ekledi fısıldayarak.

“Benim gibi,” diye tekrarladı Hedda.

“Senin gibi,” dedi Tully ellerini bükerek. “Biliyorsun, neredeyse boğazımı sıkan ellerinden kurtuldum sayılır. O olay uzun zaman önce benim için bir şey ifade etmemeye başladı. Yalnızca kâbus görmeme neden oluyor. Ve babamın ve kardeşlerimin acısını da atlattım. İster inan ister inanma ama Charlie enişteden bile kurtuldum. Senin Charlie eniştayi hatırladığını pek sanmıyorum anne. Jennifer’ın an-

nesi hatırlıyor. Ne de olsa yaşananlar Boomerang'ı doğurmaya karar vermemi sağladı ve bu kötü bir şey olamaz.”

Kısa, zorlu bir sessizlik oldu. “Jennifer’ı bile atlattım. Beni yanlış anlama, tavan arasına çok sık çıkmıyorum. Öte yandan sen, anne, benim için bir kanser yarası, her gün kaldırdığım bir kabuk gibisin. Benim annem gibisin. Ama bu nasıl olabilir? Çünkü ben bir annem olmadığından eminim. Nasıl benim annem olur da beni hiç sevmesin? Yaşadığım sürece bunu anlamayacağım ama sen yaşadığın sürece seni göreceğim, seninle konuşacağım, sana kitap okuyacağım, uykuya daldığında lambanı kapatıp düşüneceğim. İşte bu benim annem ama beni sevmiyor. Beni sevmeyen bir annem var. Bu nasıl olabilir? Bu nasıl mümkün olabilir? Fakat her gün seni görüyorum ve bu acıyı her gün yaşıyorum. Kendime daha az acıمامı sağladığı için işime şükrediyorum. Ama bu yine de beni küçükken ve hâlâ sevmediğin gerçeğini değiştirmiyor ve biliyor musun, artık bunu durmadan hatırlamak istemiyorum. Senden nefret etmiyorum anne, yalnızca seni gördüğüm her gün başımı önüme eğmek istemiyorum. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Çok iyi anlıyorum Tully,” diye karşılık verdi Hedda.

Tully gitmek için ayağa kalktı.

“Anne, bana bir şey söyle,” dedi aklına sonradan gelmiş gibi. “Söyle bana. Lena teyze bana senin onca yıl beni istemediğin, koruyucu aileye vermeyi düşündüğün halde yanında tuttuğunu söyledi. Söyle bana, neden? Neden yapmadın bunu? Belki de benimle ilgilenebilecek bir aileye neden vermedin beni? Lynn Mandolini sana onlarla yaşamama izin verip vermeyeceğini sormuş ve sen ona hayır demişsin. Neden anne? Neden reddettin o teklifi?”

Hedda gözlerini açmadı. “Çünkü,” dedi belli belirsiz bir sesle, “sen benim kızımdın Tully. Benim kızım. Çocuğumdan nasıl vazgeçebildim? Evet, anneliğe pek uygun biri değildim, hiçbir şey uygun değildim. Elimden geleni yaptım ve yalnızca seninle uğraşacak enerjim yoktu ya da cesaretim. Ama çocuğumdan nasıl... nasıl vazgeçebildim? Annem beni bırakmıştı. Ben seni nasıl bıraktım? Sonuç olarak sen benim kızımdın...”

Hedda gözleri kapalı yatıyordu, Tully ise başında durmuş onu seyrediyordu. Sonra eğilip annesini alnından öptü. “Tamam anne,” diye fısıldadı. “Tamam.”

10

Tully gittikten sonra Hedda öylece yatıp saatlerce kıpırdamadı. Akşam yemeğini yememişti. Çayını içmemişti. Televizyonu açmamıştı, banyoya gitmek de istememişti. Orada öylece yatıp duvara bakarken gözlerini bir açıyor, bir kapatıyordu.

Gece saat onda hemşireyi çağırıp ona banyo yapıp yapamayacağını sordu. Hemşire de ona saatin çok geç olduğunu söyleyerek bu isteğini reddetti. Ama Hedda ısrar etti. Uzun süredir banyo yapmadığını ve kendini pis hissettiğini söyledi. Hedda'yı duyduktan sonra hemşire doktoru aradı ama doktor böyle önemsiz şeylerle uğraşamayacak kadar meşguldü. Bunun üzerine hemşire, Tully'yi aradı ve o da, “Elbette, eğer istiyorsa anneme banyo yaptırın,” dedi.

Hemşire, Hedda için ılık su hazırladı, onu banyoda soydu. Bacaklarını kıpırdatamayan Hedda yüz kiloydu. Hemşire onu banyoya sokamıyordu ve vazgeçmek üzereyken Hedda insanüstü bir gayretle kollarından güç alıp kendini küvete atarak hemşireyi sırlıklam etti.

“Ben iyiyim,” dedi küvette oturur pozisyona geçerek. “İyiyim. Lütfen beni biraz yalnız bırakın şimdi.”

Hemşire ona yirmi dakika sonra geleceğini söyleyip dışarı çıktı.

O gittikten sonra Hedda birkaç dakika gözleri kapalı oturdu, sonra su üstünü örtene kadar suyun içine girdi. Paslanmaz çelik kulplara tutunarak başını suyun içine soktu. Suyun altında olabildiğince uzun bir süre kalmaya çalıştı ama bu süre o kadar da uzun değildi. Kendini koruma hissini tamamen kaybetmiş olan Hedda bile içgüdüsel olarak yukarı çıkıyordu.

Ölme arzusunun gücü, yaşama arzusunun gücüne eşit ve ona karşı değildi.

Yeterli olmuyordu. Başı bir şamandıra gibi durmadan yukarı çıkıyordu. Derin bir soluk alıp bir süre öylece oturdu.

Hemşire yirmi dakika sonra geri geldi. Hedda suyu açmıştı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu hemşire.

“Su soğudu. Biraz sıcak suya ihtiyacım var, donuyorum burada.”

“İşin bitince musluğu kapatmayı unutma,” deyip dışarı çıktı hemşire.

Yarım saat sonra Hedda’yı kontrol ettiğinde onun sessizce küvette oturduğunu gördü. Su çenesine kadar geliyordu, yüzü pembe ve sıcaktı. Hemşire ona dışarı çıkmasını söyledi ama Hedda yerinden kıpırdamadı. “Yedi yıldır banyo yapmadım,” dedi. Hemşire kötürüm bir kadının suyun tadını birkaç dakika daha çıkarmasına izin vermenin kötü bir şey olmadığına karar verdi. Gece olmuştu ve ortalık sessizdi. Yerine dönüp bir fincan kahve aldı, bir süre *People* dergisini okuduktan sonra diğer hastalarını kontrol etti. Kırk beş dakika sonra Hedda’yı küvetten çıkarmaya gitti.

Hedda biraz daha derine daldı. İçerisinin çok sıcak olduğunu biliyordu çünkü yükselen buhar aynayı buğulandırmıştı. İnsanı bunaltacak derecede sıcaktı. Hedda zor nefes alıyordu. *Yine de yeterince sıcak değil*, diye düşündü. *Bu suyun birazından kurtulmalıyım*. İnsanı haşlamaya yetecek derecede sıcak suyu açtı. Parmaklarını musluğa koyup suyu açacak gücü toplaması çok uzun sürmüştü çünkü hiç gücü yoktu ve Hedda bunun bile yetmeyeceğinden korkuyordu. Ama büyük bir çaba ve birkaç homurtudan sonra sıcak su aktı ve Hedda arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Ama yine de rahatlayamıyordu. Suyun yakında tekrar kapatılması gerekecekti. Su taşabilir ve akan suyun sesi normalde yangında bile telaşa kapılmayan gece nöbetçisi hemşireleri telaşlandırabilirdi. Gelip küveti boşaltır ve onu yatağına yatırırlandı, o zaman ne olurdu? Yatağına geri dönmüş olurdu. Yatağında sırtüstü uzanıp televizyon seyrederek, yer, uyur, biraz daha televizyon seyrederdi. Hedda kendini gözlerini açmaya zorladı. Banyodaki buhar yüzünden musluğu zor görüyor, suyun aktığını belli belirsiz duyuyordu; ona Grove’da oturduğu yirmi bir yıl boyunca duyduğu Kansas Nehri’nin sesini hatırlatıyordu bu ses. *Yeterince sıcak artık*, diye düşündü musluğu kapatıp arkasına yaslanırken. Vücudunu tamamen suyun altına soktu. *Ne kadar güzel*, diye düşünürken okyanusun sesini duyduğunu düşündü ama okyanusun sesini daha önce hiç duymamıştı. Yine de zihninin içinde uzaklardan

gelen fooşşş, fooşşş sesleri vardı. Gözlerini yavaşça açtı, alnındaki teri silmek için elini kaldırmaya çalıştı ama eli kalkmıyordu. Mavi suyun içindeki eline baktı, cansız bir şekilde eline kalkma komutu veremediğini düşündü. Kendi alnını bile silemiyordu. *El el el. Ya da hemşire gelip beni kurular.* Bunun üzerine eli kalktı. Hedda rahatsız edilmek istemiyordu, çok uykusu vardı, çok rahattı, çok gevşemişti. Terliyorsa ne olmuştu? Çok huzurlu olduğunu hissediyordu. İçinde sıvı ve huzur veren bir şey akıyordu sanki. Başını banyonun seramiklerine yasladı, biraz daha aşağıya inmek istedi ama çok iriydi, ayakları küvetin karşı tarafına dayanıyordu. Bu yüzden başı olduğu gibi kaldı, beyaz porselene yaslanmış olarak. Büyük bir yorgunluk hissediyordu, çok uykusu gelmişti; zayıf bir şekilde gülümsedi, uyu-yacağı için çok mutluydu. O zaman ağır ağır bir düşünce kapladı zihnini: *Kanının akmasına izin verdiği sırada benim Tully'm de böyle mi hissediyordu acaba? Onun aradığı da bu muydu? Bu çok güzel.*

Tully ertesi sabah Robin'e bir fincan kahve verdi.

"Tully, neden giyinmedin?" diye sordu Robin. "Saat sekiz oldu."

"Bugün işe gitmiyorum," diye karşılık verdi Tully.

"İşi bıraktın mı?"

"Hayır, bırakmadım. Annem öldü."

Bir sessizlik oldu. "Ah," dedi Robin. "Tanrım, çok üzüldüm. Bunu ne zaman söyleyecektin bana?"

"Şimdi söylüyorum ya."

"Ne zaman öğrendin?"

"Dün gece. Hastaneden beni saat üçte aradılar."

"Dün gece üçte neredeydin?"

"Alt katta."

"Neden beni uyandırıp bana da söylemedin?"

Tully omuz silkti. "Niçin?"

Robin geri çekilip hiç içmediği kahvesini bıraktı. "Elbette. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın vardı, değil mi?"

"Hayır," dedi Tully. "Senin uyumaya ihtiyacın vardı."

Robin onu duymamış gibi sözlerine devam ediyordu. "Ne kadar iyisin," dedi soğuk bir sesle, "ne kadar rahatsın. Nasıl ölmüş?"

"Küvette kaynar suyun içinde otururken beyin kanaması geçirmiş."

“Üzıldüm. Dur tahmin edeyim,” dedi Robin, Tully’nin yüzüne bakarak, “gece çok üzgündün ve bunu benim görmemi istemedin ama şimdi sakinleştin.”

Tully, Robin’in soğuk bakışlarına karşılık verdi. “Neyin var senin bu sabah?”

“Bu sabah mı?” dedi Robin mutfaktan çıkarken. “Bu sabah mı?”

Vefat ilanı: Teksas Caddesi’nde yaşayan 41 yaşındaki Hedda Makker, 18 Temmuz 1990 tarihinde, saat 02.30’da Topeka Devlet Hastanesi’nde beyin kanaması geçirerek vefat etmiştir. Bayan Makker 1959’dan 1981’e kadar Topeka için çalışan saygın bir işçiydi. Anma töreni ve yakma işlemi 21 Temmuz Cumartesi günü sabah saat 10.00’da Penwell-Gabel Cenaze Evi’nde gerçekleşecektir. Bayan Makker geride sevgili kızı Natalie DeMarco’yu, sevgili damadı Robin DeMarco’yu ve sevgili torunları Robin DeMarco Jr. ile Jennifer P. DeMarco’yu bıraktı.

Bu vefat ilanı *Topeka Capital-Journal* gazetesinin perşembe günkü baskısında yayımlanmıştı.

Tully perşembe sabahı işe gider gibi saat tam dokuzda cenaze evine geldi. O gün için Jenny’yi Jack’e bırakmıştı. Jack o gün öğleden sonra ona başsağlığı dilemek için yanında Jennifer’la cenaze evine uğradı. Tully onun orada fazla kalmadığına memnun oldu. Jennifer’m bir ölüyü görmesini islemiyordu.

Meşe lambri kaplı orta büyüklükteki odada sekiz saat kaldı. Arkalardaki rahat bir sandalyede oturmuş, Penwell-Gabel’da staj yapan on dokuz yaşlarındaki genç adamın alçak sesle okuduğu İncil’i dinliyordu. Saat beşte Jenny’yi alıp eve gitmek için kalktı. Ailesiyle yemek yiyip Boomerang’la ev ödevi yaptı, Jenny’yi yıkadı, saat yedi olmadan tekrar cenaze evine gitti, ona kadar orada kalıp birkaç saatliğine Jack’in yanına gitti.

Tabutun yanına yalnızca bir kez gitmişti. Perşembe sabahı taze çiçeklerle Hedda’yı son yolculuğuna uğurladı. Hedda çok iyi görünüyordu. Penwell-Gabel firması ölüye oldukça iyi makyaj yapmıştı. Hedda gerçek hayatta görüldüğünden daha kötü görünmüyordu.

Evet, Bay Penwell ve Bay Gabel gerçekten iyidiler. Tully işi onlara verdiği için memnundu, bir kez daha.

Perşembe ve cuma günü Hedda için gelenlerin sayısı Tully'yi gerçekten şaşırtmıştı. Hedda'nın çalıştığı eski arıtma tesisinden gelenler olmuştu, Grove'daki ve Teksas Caddesi'ndeki komşuları gelmişti. Ayrıca onu tedavi eden bütün hemşireler ve terapistler. Hedda'yı bulan hemşire bile gelmiş, ağlayarak onlardan özür diliyordu.

Millie ve Robin'in çocuklar dâhil bütün ailesi de oradaydı. Shokie gelip çiçek bırakmış, sonra Tully'nin yanına gelip fısıldamıştı: "P.' ne anlama geliyor?"

"P.' mi?" dedi Tully.

"P.' Jennifer P. DeMarco'daki P."

Tully sakın bir şekilde Shokie'ye baktı. "Penelope," dedi.

"Ah, gerçekten mi? Jennifer Penelope DeMarco mu?"

"Aynen öyle."

Lena teyzesi de gelmişti. Tabutun yanına birkaç çiçek bırakıp Tully'nin yanına gitti. "Ayrıca kız kardeşini, yani beni, Lena Kramer'ı da geride bıraktı."

"Sen onun kardeşi değilsin," dedi Tully.

"Ben onun kardeşiyim."

"Sen onun kardeşi değilsin," diye tekrarladı Tully sakın bir şekilde. "Sen onun babası olmayan adamın birlikte yaşadığı kadının kızıydın. Çok güçsüz bir bağ, sence de öyle değil mi?"

Tony Mandolini de oradaydı; çökmüş, kel ve yaşlıydı ama başını dimdik tutuyordu. Çiçeklerini bıraktıktan sonra gelip Tully'yi öptü. "Sevgili Tully, iyi olacaksın."

"Elbette olacağım," dedi Tully hafifçe gülümseyerek.

"Galiba yakma törenine Lynn de gelecek," diye fısıldadı kulağına. "Henüz kesin değil ama öyle sanıyorum."

"Umarım," dedi Tully içtenlikle. "Umarım."

Angela Martinez, Julie'yle gelmişti ve yüksek sesle ağlıyor, gözlerini mendille siliyordu. "Zavallı Tully," diye hıçkırdı yüzünü Tully'nin yüzüne yaslayıp onu ıslatırken. "Sen gerçek bir yetimsin artık."

"Ben kocası ve iki çocuğu olan otuzuna yaklaşmış bir kadınıym," dedi Tully, Angela'nın elini sıkarak. "Üstelik hayatım boyunca sen vardın yanımda."

“Sen iyi bir evlatsın Tully, aranızdaki farklılıklara rağmen annen için bunu yapman çok güzel. Hedda’ya gelen şu çiçeklere bak.”

Tully, Angela’nın elini okşayıp bir an sessiz kaldı. “Umarım huzur içindedir artık.”

Julie, Tully’ye sarıldı. “Sevgili Tully. Bir de buna güzel tarafından bak. Bütün yaz buradayım. Sana her şeyi daha sonra anlatırım, tamam mı?”

Kötü tarafından bak, diye düşündü Tully. Ben bakmıyorum.

Cuma günü öğleden sonra geç saatlerde Tully oturmuş saatine bakıyordu. Neredeyse beş olmuştu. *Eve gidip yemek yeme zamanı geldi,* diye düşündü. *Bir akşam daha ve sonra bitiyor.*

Salon boştu. Yalnızca bir köşede İncil okuyan genç Jeff vardı. İnsanların cuma geceleri yapacak daha iyi şeyleri olduğu düşünülse de sonraki saatlerde cenaze evine daha fazla kişi gelecekti.

Tully uzun boylu bir adamın içeri girip kendisine şöyle bir baktığını ve tabuta doğru yürüdüğünü gördü. Tully ona hiç dikkat etmezdi ama adam ona çok uzun süre bakmıştı. Adam çiçeklerini yavaşça bıraktı. Tully bunların sarı karanfiller olduğunu fark etti çünkü dikkat çeken başka bir şey yoktu. Adam başını yana eğdi, Hedda’nın yüzüne baktı, istavroz çıkardı. Yavaşça gerileyip sandalyeye yığıldı.

Tully tekrar saatine baktı. 16.45. Neredeyse.

Adama tekrar baktı. Arkadan bakıldığında saçları kırlaşmıştı ve takım elbise giyiyordu. Tully ayağa kalkmaya hazırdı.

Birden adam dönüp ona baktı.

Tully’nin damarlarında akan bütün kan durdu. O anda duyduğu tek ses kalbinin yankısıydı. Titremeye başlayan ellerini uzun, siyah eteğinin katlarının arasına soktu. Adam ayağa kalkmış ona doğru yürüyordu. Tully de ayağa kalkmadan önceki saniyelerde adamın solgun, ciddi bir yüzü olduğunu ve önlerdeki saçlarının seyreldiğini fark etti. Takım elbisesi koyu renkti. Kravatı siyah beyaz çizgiliydi. Yanında yeşil, Adidas marka spor çantası vardı.

“Merhaba Tully,” dedi adam ve Tully’nin bacakları titremeye başladı. Hem de o kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki Tully hemen oturmak zorunda kaldı. Kalbinin sesi yankılanmaya devam ediyordu.

“Sana hâlâ Tully mi diyorlar? Yoksa bugünlerde Natalie’yi mi tercih ediyorsun?” Gülümsüyordu.

“Tully diyorlar.”

“İyi görünüyorsun. Annen için üzgünüm.”

Tully boğazını temizledi. Sesi çıkmıyordu. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Kalkamıyordu. Adam ayaktayken kendisi oturduğu için gülünç olduğunu düşünüyordu.

“Burada... burada...” diye kekeleydi, “ne yapıyorsun?”

“Annene saygılarımı sunmaya geldim.”

“Nasıl?.. Nasıl?..” Tully sorusunu tamamlayamadı.

“Öldüğünü nasıl mı öğrendim?” dedi uzun boylu, kıvr saçlı adam. “Çünkü bana her gün *Topeka Capital-Journal* gazetesi geliyor. Bir gün geç geldiği için ben de buraya bir gün geç geldim.”

Tully başka bir şey söylemedi.

“Kısa bir süre önce senin Kansas Eyaleti Koruyucu Bakım Kurumu’nun müdürü olduğunu okudum.”

Tully boş boş başını salladı. “Ama bir dakika,” dedi şaşkın bir şekilde. “Nereden anladın? ‘Natalie Anne DeMarco’ yazıyordu.”

“Natalie Anne ‘Tully’ DeMarco’ yazıyordu. Adını biliyorum.”

“Aah.”

“Güzel bir mevki. Tebrikler.”

Tully tekrar başını salladı. “Kalacak mısınız?”

Adam başını salladı. “Bu gece geri dönüyorum.”

“Nereye?”

Adam Tully’ye garip bir şekilde baktı. “New Mexico. Santa Fe.”

“Hep orada mıydınız?” diye mırıldandı Tully.

“Evet. Çok dolaştık. Sonunda on yıl önce Santa Fe’ye yerleştim. Görüyorum ki evlenmişsin. Çocukların var. Kocan iyi biri mi?”

“Harika,” dedi Tully. “Çocuklar da öyle.”

“Elbette öyledirler.”

Garip bir sessizlik oldu. “Eve gelmek ister misin?” diye sordu Tully.

Uzun boylu, gri saçlı adam başını iki yana salladı. “Bu iyi bir fikir değil. Gece dönmem gerekiyor.” Sonra sordu: “Sana mı benziyorlar?”

“Robin Jr. tıpkı babasına benziyor. Kız bana.”

“Jennifer,” dedi adam. “Arkadaşın Jennifer Mandolini’nin ölüm haberini okumuştum. Ne zamandı bu?”

“1979’da.”

“Üzgünüm. İyi bir çocuktu.”

Tully o anda sağır olmayı diledi. “Hank... o nasıl?”

“Hank iyi.” Adam gülümsedi. “Artık kendisine Henry denmesini tercih ediyor. İyi durumda. Ticari gayrimenkuller için proje müteahhitliği yapıyor.”

“O da ne demek?”

“Projelere bakıp Santa Fe civarında ofis binası yapacak ekipleri kuruyor.”

“Ah, güzel,” dedi Tully. Başka ne diyeceğini bilmiyordu. Yutkunamıyordu bile. “Neden o da seninle gelmedi?”

“Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyordum.”

“O zaman sen neden geldin?”

“Tully, Hank annesinin uzun zaman önce öldüğünü sanıyor. Bu yüzden Topeka’dan ayrıldığımızı söylemişim ona. Kötü hatıraların arasında yaşamak istemediğimi söylemişim. İki yaşında bir çocuğu annesinden ve ablasından ayırdığımı öğrenirse benim hakkımda ne düşünür şimdi? Beni anlar mı sanıyorsun? Benimle bir daha konuşur mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Tully ifadesiz bir sesle. “Neden ona her şeyi söyleyip neler olacağını görmüyorsun?”

“Belki bir gün yaparım bunu. Gerçekten. Ama artık yeni bir ailem var. On iki yıl boyunca oradan oraya dolaşıp durduktan sonra tekrar evlendim. Dört çocuğum var. En küçük kızım ocakta doğdu. Senin gibi. En büyüğü on yaşında. Ailem benim hakkımda ne düşünür?”

“Bilmiyorum,” dedi Tully tekrar. “Söyle ve gör.”

Adam cevap vermedi.

“Neden ölmesini bekledin? On sekizime gireli on yılı geçti. Bir yetişkin olduğumda beni görebilirdin. Neden çıkıp gelmedin?”

“Tully, sen doğduğun günden beri yetişkinsin. Ve anneni bir daha görmek istemiyordum, ölüsü dışında. Hayatımın geri kalanını *Capital-Journal*’da onun vefat ilanını arayarak geçirecektim. Böylece gelip seni görebilecektim.”

“Daha önce de gelebilirdin.”

“Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim hâlâ onunla yaşadığını. O benden nefret ediyor olmalıydı. 1981’e kadar elli eyalette bizim adımıza kayıp formu doldurmuştu. FBI’a bile başvurmuştu.

Bunu bilmiyordun, değil mi? Beni çocuk kaçırma suçuyla tutuklatmasını istemiyordum. Ve isteseydi bunu yapabilirdi.”

“Evet,” dedi Tully başını sallayarak. “Yapardı. Adını değiştirmen gerekti mi?”

“İster inan ister inanma, hayır. Yalnızca Topeka’da tektim ben. Başka her yerde benim gibi düzinelerce vardı. Santa Fe’de benim gibi dört kişi var.”

Tully alt dudağını ısırды. “Beni unuttuğunu sandım.”

“Seni nasıl unutabilirdim? Bütün bebeklik fotoğraflarını aldım Tully. Hepsini aldım.”

“Ah. Demek hepsini sen aldın. Kendi çektiğin fotoğrafları. Eh, birazını bana bırakabilirdin.”

Adam ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Elinde hâlâ yeşil çantası vardı. “Çok güzel olmuşsun Tully. Çok güzel, genç bir kadınsın. Tıpkı kardeşine benziyorsun.” Sesi titriyordu.

Tully’nin yanaklarından gözyaşları süzüldü. Ayağa kalktı ama yüzünü silme zahmetine girmedi. “Gelip çocuklarımı gör.”

“Hayır Tully,” dedi adam kendini hemen toparlayarak. “Yapmam. Kendi başına çok başarılı olmuşsun. Bundan sonra da öyle olacaksın. Artık annen öldüğüne göre seni ara sıra ararım, Tanrı onun ruhunu bağışlasın. Seninle bağlantımı koparmayacağım. Ve bir gün Hank’le de konuşacağım.” Gözleri parlıyordu. “Eminim seninle tanışmayı çok ister.”

Tully o tuz tadını alabiliyordu. “Eminim.” Sıktığı dişleri yüzünden dudakları ne kadar acıyordu.

Adam etrafına bakındı. “Annen için şu yaptıklarına bir bak. Bu kadar çok çiçek aldığına inanamıyorum. Çok gelen oldu mu?”

“Onun tanıdığını sandığımdan çok daha fazlası geldi.”

“Çok değişmiş miydi... annen? Son birkaç yılda?..”

“Pek değişmemişti,” dedi Tully. “Lütfen gitme.”

Uzun boylu adam uzanıp onun yanağını okşadı. Yeşil çantayı tutmadığı eliyle. Tully ondan kaçmadı. “Gitmek zorundayım Tully. Artık bir ailem var. Hank’in, yani Henry’nin yanı sıra bir karım ve dört çocuğum. Cuma gecesi eve gitmezsem karım hayatımda başka bir kadın olduğunu düşünür,” dedi adam gülümseyerek. “Ona işten sonra bilaro oynamaya gideceğimi söylemiştim. Eğer ailem bunu

öğrenirse benden nefret ederler. Yaptığım şey yüzünden benim bir canavar olduğumu düşünürler.”

“Sen bir canavarsın,” dedi Tully. “Johnny öldü.”

Uzun boylu adam elini çekti. “Ama sen ve Hank hayattasınız. Ben canavar değilim Tully,” dedi sessizce. “Bunu herkesten daha iyi biliyor olman gerek.”

“Ben bir şey bilmiyorum!” diye bağırdı Tully. Genç stajyer İncil okumayı bırakıp bir an için onlara baktı, sonra okumaya devam etti. “Beni geride bıraktın. Sen bir canavarsın.”

“Tully, değilim, seni bırakmak zorundaydım. Ona bir şey, birisini bırakmak zorundaydım. Annenin bütün hayatını alıp onu öylece bırakamazdım, değil mi? Sana zarar vermeyeceğini biliyordum. Elinde bir tek sen kaldığın için bunu yapmazdı. Ve haklıydım. Çok da iyi gelişmişsin ve eminim onun bütün çabalarına rağmen olmuştur bu. Ve Tully, sen anneni tanıdın. Oğlum onu hiç tanımayacak. Bir de bunu düşün. Onu asla tanımayacak.”

“Lütfen gitme,” dedi Tully yine titreyerek. “Kardeşimi görmek istiyorum.”

Adam elini ceketinin cebine soktu. “İşte,” dedi Tully’ye bir fotoğraf uzatarak. “Bunu bu sabah çektim. Senin için.” Tully fotoğrafa baktı. Açık renk saçlı, açık renk gözlü, temiz yüzlü, genç bir adamın gülümserken çekilmiş Polaroid fotoğrafıydı bu. Genç adam tıpkı Tully’ye benziyordu.

Henry, Tully’nin elini tuttu. “Titreme. Tek istediğim sana seni unutmadığımı göstermektir. Her zaman bir boğa kadar güçlüydün sen Tully. Çocukken bile. Annene rağmen hayatta kalabilecek tek kişi sendin. Seni terk etmediğimi bilmeni istedim. Seni annen için bıraktım.”

Ertesi sabah tabut sonunda kapatıldı ve Hedda yakıldı. Tully, Jennifer’i Jack’e bırakıp Penwell-Gabel’a gelmişti. Robin ve Boomerang, Tully’yle orada buluşacaklardı. Boomerang büyükannesinin cenaze törenine gitmek için ısrar etmişti.

Tully törende söylenenleri dinlemiyor, dün gördüğü uzun boylu adamı düşünüyordu.

Salonda huzursuzca dolaşıp bakışlarıyla etrafını tarayan Tully'nin gözüne Lynn Mandolini ilişti.

Bir an için ona çevrilip sonra başka yöne dönen bu yüzü unutamazdı Tully. Lynn'in bir zamanlar kuzgun karası olan saçları artık beyazdı ve bir zamanlar çok ince ve narin olan yüzü kaloriler ve alkol yüzünden şiş bir maske halini almıştı.

Lynn'in görünüşü Tully'nin irkilmesine neden olmuştu. Boomer'a biraz daha sıkı tutundu. Sekiz yaşında bir çocuğun insanların yanında annesinin elini tutmaması gerektiğini düşünen Robin onu itip biraz ileriye kayd.

Tully vaazın kendisini rahatlatmadığını fark etti. Odun közlerine rağmen annesini sobada yakmanın soğuk ve Nazi kamplarını andıran bir yönü vardı. Hedda böyle olmasını istemişti ve Tully de annesine istediğini vermişti ama orada oturup Hedda'nın tabutunun süpermarkettekiler gibi mekanik bir kayışla götürülüşünü seyrederken tören yüzünden hissettiği rahatsızlıkla ürperdi. Tütsü kokusunu, dışarıda dikilip ayağının altında parkeyi değil de toprağı görmeyi özlüyor, annesinin geldiği yer olan toprağı gittiğini görmek istiyordu. *Ne büyük bir hata, diye düşündü. Tanrı'ya şükür, Jennifer Mandolini, sana istediğini vermedik.*

Tabut götürüldükten sonra ayağı kalkıp arkasına döndü. Lynn Mandolini'nin dizlerinin üstüne çökmüş olduğunu ve Tony'nin elinin onun sırtında olduğunu gördü.

Tully onu bekledi. Boomerang sabırsızlanıyordu. Robin sessizce Tully'nin yanında dikiliyordu. Tully ona Lynn'i göstermek için Robin'in siyah takım elbisesine hafifçe dokundu ve Robin başını salladı. "Gidip külleri alayım, tamam mı?" diye fısıldadı.

"İyi fikir," dedi Tully. Bunu yapmayı kesinlikle istemiyordu. O, Jack'in burada olmasını istiyordu.

Sonunda kalabalık dağıldı. Hava inanılmaz derecede sıcak ve kuruydu ama Tully dışarıdaki havanın vitraylı pencereleri sıkıca kapalı St. Mark's'm içindekinden daha iyi olacağını düşünüyordu.

Lynn'in yanına gitti. "Buraya gel Tully," dedi Lynn kollarını açarak. Tully ona sarıldı. Lynn ne kadar farklıydı. Ne kadar ağırlaşmıştı.

"Bize gelmek ister misin?" diye sordu Tully geri çekilerek.

Lynn başını salladı. “Bunun iyi fikir olduğunu sanmıyorum. Galiba gidip Angela’ya bir merhaba diyeceğim. Yıllarca bana çok iyi davrandı.”

“Bana da,” dedi Tully başını yana eğip Lynn’in yüzüne bakarak.

Bayan Mandolini başını ve omuzlarını dikleştirdi, “Ben çok iyi yim Tully,” dedi sorulmamış olsa da. “Altı ay önce işe geri döndüm. Lawrence’ta. First National’da. Tony bana seni bir süredir görmediğini söylüyor.”

“Beş yılda bir,” dedi Tully. “Seni yedi yıldır görmedim.”

Lynn omuz silkti. “Görecek ne var ki? Hiçbir şey yok Tully.” Boomerang’a baktı. “Vay vay vay, Boomerang. Ne kadar da büyümüşsün. Seni en son gördüğümde annenin kollarında bir bebektin.”

Tully, Boomerang’ın adının geçtiğini duyunca yüz kaslarının gerildiğini hissetti.

“Robin Jr.,” dedi Boomerang annesinin elini tutarak.

Lynn soran gözlerle Tully’ye baktı. “Ona Boomerang dediğinizi sanıyordum.”

“Gerçek adı Robin Jr.,” diye açıkladı Tully.

“Artık sekiz yaşındayım,” dedi Boomerang. “Boomerang çocuk adı.”

Tully üzüntüyle gülümseyerek oğlunun omzunu okşadı.

“Nasılsın Tully? Çalışıyor musun?” diye sordu Lynn.

Tully ona anlattı.

“Vay canına,” dedi Lynn pek de coşkulu olmayan bir şekilde. “Koruyucu Ev Bulma Kurumu’nun müdürü. İyi yerlere gelmene çok sevindim Tully.” Duraksadı. Tully onun ne düşündüğünü merak ediyordu. “Robin nasıl?” diye sordu Lynn.

Tully’nin yüreği sıkıştı, sanki zaten sıkılı olan o yumruyu biraz daha sıkılamak mümkünmüş gibi. “İyi,” diye karşılık verdi. Ön bahçeye bakındı. Robin elinde küllerle Tony Mandolini’yle konuşuyordu.

“Artık bir kardeşim var. Jenny,” dedi Boomerang birden.

Tully’ye bakarken Lynn’in sol gözündeki seğirme daha da belirginleşti. “Ah, evet. Ben... Tony bunu bana söylemişti. Jennifer P. DeMarco. ‘P’nin anlamı ne?”

“Pendel,” dedi Tully. *Neden olmasın?* Lynn bunu hatırlamazdı.

“Ne kadar güzel,” dedi Lynn, gözü kontrol edilemez bir şekilde seğiriyordu. “Seni gördüğüme sevindim Tully,” dedi uzaklaşırken. “Görüşelim.”

Tully ne yapabilirdi? Lynn ne yapabilirdi? On bir yıl. Kızının adı her geçtiğinde Lynn'in gözlerinin biraz ışıık, teninin biraz hava, kalbinin biraz hayat aradığı on bir yıl. Tully onu anlamıyor değildi. Ama ne yapabilirdi ki? *İnsan bu süre içinde yeni bir hayat kurulabileceğini sanıyor*, diye düşündü. *Ne de olsa on bir yıl uzun bir süre*. Birkaç ay daha geçtikten sonra kendisi, Jennifer'la birlikte yaşadığı kadar yaşamış olacaktı onuz.

Lynn birden durdu, dönüp Tully'yi yanına çağırdı. "Tully," dedi. "Çok bencilim. Her zamanki gibi yalnızca kendimi düşünüyorum. Annen için üzgünüm. Buraya sana ne kadar üzüldüğümü söylemeye gelmişim."

Tully elini havada şöyle bir salladı. "Bayan Mandolini, annem için neler hissettiğimi biliyorsunuz." *Pek çok açıdan*, diye düşündü yüreğinde bir ağırlıkla, *ölmüş olması büyük rahatlık*.

"Evet. Çok yazık, Tully. Belki sen ve Hedda... ne bileyim?.. Yani sen büyüdükçe onun annen olduğunu hatırlarsın ve bir evlat olarak onu seversin diye umuyordum."

"Hı hı," dedi Tully, bir eliyle küçük, siyah şapkasını, bir eliyle Boomerang'ın elini tutuyordu. "Onun da bir anne olarak beni sevmesini umuyor muydunuz?"

Lynn alnını ve üst dudağını sildi. Güneş ortalığı yakıp kavuruyordu ve Lynn ayakta durmakta zorluk çekiyor gibi görünüyordu. Nefesi kesilmişti. *Sigara yüzünden*, diye düşündü Tully. *Alkol yüzünden*. Sonra tekrar Lynn'in yüzüne baktı. Yüz ifadesi tanıdıktı. Hayatta hiçbir iyileşmenin, hiçbir ışığın olmayacağını bilmenin getirdiği bir bıkkınlık ifadesiydi bu. Sırf hayat seninle işini bitirsin diye günlerce, günlerce beklemenin neden olduğu ifade. *Annem öldüğü güne kadar yüzünde bu ifadeyi taşıdı*.

"Tully," dedi Lynn. "Ona olan sevgini hatırladın mı?"

Tully yüzünü buruşturunca Lynn hafifçe güldü. "Çok komiksin Tully. Eskiden de yüzünü hep böyle yapardın. Salyangoz yemeyi ilk ve son kez denedikten sonra yüzünü böyle buruşturmuştun. Daha sonra da Jennifer böyle yapmaya başlamıştı. Neden yüzünü buruşturdun az önce Tully?"

"O benden daha iyi buruşturuyordu yüzünü," dedi Tully. "Uzmanlaşmıştı bu konuda."

“Gerçekten uzmanlaşmıştı,” dedi Lynn. “Tam da bu ifade için yaratılmış tombul yanakları vardı.”

Birden sessizleştiler. Sonra Lynn, Tully’nin elini tuttu. “Tully,” dedi yumuşak bir sesle, “1973’te seni Wichita’ya götürdüğümü hatırlıyor musun? Bunu hatırlıyor musun?”

Tully onun elini bırakıp toprakla ve çiçek tarhlarındaki taşlarla oynayan oğluna baktı. Bir süre Lynn Mandolini’nin yüzüne bakamadı, sonunda başını öne eğerek salladı.

Hatırlıyordu.

“Tully, seni oraya götürdüm, yanında durdum, orada kaldığın sürece yanındaydım, yanından hiç ayrılmadım ve aklımdan bir tek, *zavallı kız, zavallı kız, onu evlat edineceğim*, düşüncesi geçiyordu. Şehir yönetiminden senin velayetini mahkemeye devretmesini isteyecek ve ondan sonra canımı dişime takıp senin için savaşacaktım çünkü seni seviyordum, çünkü senin için üzülmeye dayanamıyordum, çünkü birisi tarafından sevmeyi hak ediyordun, bizim tarafımızdan sevmeyi, bizim tarafımızdan bakılmayı. Hissettiklerim bunlardı Tully, seni on iki yaşında bir çocuk olarak hatırlarken hâlâ bunları hissediyorum. Şu anda bile o zamanlar, hastanedeki yatağının yanında dikilirken sana ne kadar acıdığımı hatırlıyorum.”

Lynn konuşurken Tully çantasından güneş gözlüğünü bulup taktı. Artık gözleri görünmüyordu ama Bayan Mandolini’ye hâlâ bakamıyordu.

“Narkozun etkisinden çıktığında ne yaptığını hatırlıyor musun?” diye devam etti Bayan Mandolini daha alçak sesle. “Ayıldığında çıldırmıştın, neredeyse yataktan düşüyordun ve durmadan çığlık atıyordun. Hatırlıyor musun?”

Belli belirsiz, diye düşündü Tully başını sallayarak.

“Bağırırken söylediklerini hatırlıyor musun?” diye sordu Lynn güçlkle duyulan bir sesle.

Tully başını sallayıp boğazını temizledi. “Öylesine çığlık attığımı sanıyordum.”

Bayan Mandolini başını iki yana salladı. “Hayır, Tully. Çok açık bir şeyi haykırıyordun. Hatırlıyor musun?”

ANNE! ANNE! ANNE! ANNE! ANNE! ANNEEEEE! AAAANNN-NNEEEEE! Vücudu eğilip bükülüyor, yatağı tırmalıyor, kaçmaya çalışıyordu. Etrafındaki herkesin yüzüne çığlıklar atarak çaresiz

gözlerle bakıyordu ama ağzından çıkan tek ses, iki heceli bir sözcüktü ve Tully o sözcüğü durmadan çığlıklar atarak tekrarlıyordu.

Ah, acı hatıralar.

“Güneş gözlüğü takıyorsun Tully ama hatırladığını görebiliyorum,” dedi Lynn onun elini sıkarak. “Şunu diyebilirim ki şok olmuştum. Onun için, hiçbir zaman yanında olmayan, hiçbir zaman seninle ilgilenmeyen, sana hiçbir şey vermeyen o hayvan için ağladığına inanamıyordum! Ve sen! Her zaman o kadar bezgin, o kadar duygusuz, o kadar ketumdun ki! Seni tanıdığım süre boyunca her şeyi içinde sakladın. Galiba bu açıdan Jennifer’ımı hatırlatıyordun bana. İkiniz de mezar gibiydiniz, kimse içeri giremezdi; siz, kendiniz bile. Ve bu siz on iki yaşındayken böyleydi! Birbirinizi ve sizden yüz seksen derece farklı olan tatlı, neşeli Julie’yi bulmanız bir mucize, diye düşünüyordum. Ama sonra senin Wichita’da çığlıklar attığını, onun için çığlıklar attığını duydum! Çok korktum. O zaman asla gelip benimle yaşamayacağını, başka bir anne istemeyeceğini anlamıştım. Her şeye rağmen sen yalnızca kendi anneni istiyordun, başka bir anne istemiyordun ve benim sana verebileceğim tek şey evimdi.”

Tully sessizdi.

“Ama bunun beni ne kadar korkuttuğunu biliyor musun? Bir fikrin var mı? Yani on iki yaşında nüfuz edilemez bir duvardın, gördüğüm kadarıyla hâlâ öylesin ama sen çocukken bu çok garipti! En azından Jennifer’ın bir mazereti vardı fakat senin!.. O savunmasız anında seni duyduğumda aklıma korkunç bir şey geldi: Mezarının içinde, kendi içinde bütün gün, bütün gece öyle çığlık atıyordun demek! Günün her anı!”

Lynn ağlamaya başladı. “Tamam, tamam,” dedi ona bir mendil uzatan Tully’ye.

Lynn tekrar konuşmadan önce birkaç saniye geçti. “Ama senden çok Jennifer’ımı düşündüm. Dedim ki, onun içinde neler oluyor? Tully’nin içinde bunlar varsa benim bebeğimin içinde neler var? Jennifer’ın iki ya da üç yaşındayken hiç konuşmadığını biliyorsun.” Ürperdi. “Artık içinde neler olduğunu biliyorum.”

“Jennifer senin sevgine sahipti.”

“Bunun ona çok yararı oldu,” dedi Lynn cansız bir şekilde.

Tully başını öne eğdi. “İnsana seçenek sunulunca böyle bir sevgiye sahip olmak, olmamaktan daha iyi.”

“Eylülde otuz yaşma basacaktı,” dedi Lynn. “Otuz.”

Tully çiçeklerin dibini kazan Boomerang’ın kendi kendine konuştuğunu duydu ve “Huzur içinde uyusun,” dedi.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu, sonra Lynn, “Tekrar söylüyorum, annen için üzgünüm Tully,” dedi.

Tully başını salladı. *Ben de*, diye düşündü.

Jenny’yi almak için Boomerang’la birlikte Jack’e gitti, birkaç dakika onun evinde kaldıktan sonra Teksas Caddesi’ne geri döndü.

Resepsiyon sırasında Millie’nin hazırladığı karides kroketleri ile yine kadehine onun doldurduğu roze şarabın arasında Tully’nin göğsüne yoğun bir yalnızlık duygusu çöktü. Oğlunu aramaya gitti. “Robin, buradan birkaç dakikalığına çıkmaya ne dersin?” diye fısıldadı.

Boomerang hemen bir komplo kuruyormuş gibi fısıldamaya başlamıştı. “Nereye gideceğiz?”

“Vaquero Gölü’ne.”

Boomerang düşünceli görünüyordu. “Anne,” diye fısıldamaya devam etti, “fena fikir değil ama üzerimde en iyi kıyafetlerim var. Senin de öyle.”

“Bu benim en iyi kıyafetim değil Boomerang. En üzgün kıyafetim. Hem orada elbiselerimizi çıkarıp iç çamaşırlarımızla yüzeriz. Ne diyorsun?”

“Diyorum ki,” dedi Boomerang, “neden Burger King’e gidip günlük paydos etmiyoruz?”

Ama yine de annesiyle gitti.

Arabayı Lagito Yolu’na park edip geride bıraktıkları haftalarda Jack’le birlikte bulmayı ve kendilerine saklamayı başardıkları küçük boşluğa doğru yürüdüler. Küçük açıklığın etrafı ağaçlarla çevriliydi, kumsuz bir kıyısı vardı. Tully ve Boomerang buradan neşeye suya atlıyor, yakınlardaki ördekleri korkutuyorlardı. Tully elbisesini çıkarmış, yalnızca sütyeni ve külotuyla kalmıştı. Boomerang da külotuna kadar soyunmuştu. Tully onun kendi kendine söylendiğini duydu ama yine de birlikte suya atladılar. Su, sıcak ve tere o kadar iyi gelmişti

ki Boomerang önceki sızlanmalarını hemen unuttu, Tully çıktıktan sonra bile uzun süre gölde kalıp yüzmeye devam etti.

Tully çimenlerin üstünde otururken, *onu bırakamam, onu bırakamam, onu bırakamam*, diye düşünüyordu.

Göğsüne şiddetle vurdu. Ama yalnızlık hissi çıkıp gitmiyordu.

Onu bırakamam. Onu bırakamam. Onu bırakamam.

Orada öylece oturup diğer bütün mantıklı düşüncelere engel olarak donmuş bir şekilde kendi kendine tekrarlıyordu: *Onu bırakamam. Onu bırakamam. Onu bırakamam.*

Sanki bu sözleri tekrar tekrar söylerse anlamlarını yitirecek ve sonunda oğlunu feda etmek zorunda kaldığında bir şey ifade etmeyeceklerdi.

“Bu harika bir fikirdi anne!” diye bağırdı Boomerang gölden.

Onu bırakamam onu bırakamam onu bırakamam onu bırakamam.

Gerçekten öyle, değil mi, diye karşılık vermek istedi, ama sesi çıkmıyordu.

Karı Koca

Temmuz 1990

Tully aşağıya indiğinde Robin alt katta sessizce oturuyordu.

“Yatağa gel Robin,” dedi Tully. “Neden burada karanlıkta oturuyorsun?”

Robin'in derin bir nefes aldığını duydu. “Eee, Tully, planların nedir?”

“Plan mı?” dedi Tully. “Planım yatmak. Yorgunum.”

“Yarın için planların ne?” diye ısrar etti Robin yorgun bir şekilde. “Ve pazartesi için? Ve gelecek yıl pazartesi için?”

“Robin, annemi daha yeni kaybettim! Bana biraz izin verir misin lütfen? Planlarımın neler olduğunu bilmiyorum. İşte çok çalışmak, iyi bir insan olmak, yaşlılara saygı göstermek. Haydi, şimdi yatalım. Yorgunum.”

“Tully, neler olduğunu bilmem lazım. Ne zaman gitmeyi planladığını bilmem gerek.”

Oğlumu bana verdiği zaman, diye bağırarak istedi Tully. Bana onu verdiği gideceğim. “Planlamak mı?” dedi güçsüz bir sesle. “Ben yatmayı planlıyordum.”

“Bu konuda dürüst davranmayı reddediyorsun, değil mi Tully? Seni tutan ne?”

Evet. Evet, dürüst davranmayı reddediyorum, diye düşündü. Beni tutan ne? Beni tutan, şu anda uyumakta olan o çocuk.

“Annen senin için büyük bir engeldi, değil mi?”

O kadar da büyük değildi, diye düşündü Tully. Diğer engellerimle karşılaştırıldığında yoldaki bir kola kutusu gibiydi o. Belki altılı paket olabilir.

Robin koltukta oturmaya devam ediyordu. Dalgın dalgın sigara içerken göğsünü kaşıyordu. Tully gece lambasının ışığında onun çıplak göğsünü, şortunu, profilini görebiliyordu. Başını önüne eğip üst kata çıktı. Yapması gerekeni yapamıyordu, Boomerang'ı alma konusunu onunla tekrar konuşamazdı. Şubattan beri ona defalarca yaklaşmıştı ve bir kez daha aynı cevabı almaya katlanamazdı. Robin'i de sorusuna katlanmak zorunda bırakamazdı.

Parmak uçlarımda odasına giriyorum. Odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, kapı hafifçe gıcırıyor ama alt kattaki televizyondan gelen sestən ya da Jenny'nin ağlamasından daha iyi bu. Ona doğru yürüyorum, her zamanki gibi üstü açık, uyurken çok terliyor. Kansas yazı işte. Ve bu yıl gerçekten çok sıcak ama havalandırma açık, üşüyecek. Bu yüzden üzerini örtüyorum, otomatik olarak. Onu kontrol ediyorum, evet, terliyor ama elimde değil, üstünü örtmeliyim. Emzirmek gibi bir şey bu. İlgüdüsel. Üstünü örtmek zorundayım. Yalnızca bir çarşaf. Ama bunu yapmadan önce örtüyü tamamen açıp onu uyurken seyrediyorum. Sirtüstü yatıyor, kolları bacakları gergin. Bugün onun için uzun bir gün oldu. Büyükannesine veda etti ve göle yüzmeye gitti. Cesur bir çocuk o. Hiç ağlamadı. Bacaklarına dokunuyorum, pürüzsüz ve yumuşak. Kolları çıkmaya başlamış bile. Daha sekiz yaşında. Ayaklarına dokunuyorum. Sıcaklar. Saçları ıslak ve dağınık, ağzı hafifçe aralık. Yüzümü ağzına yaklaştırıp nefesini kokluyorum. Uyuyan oğlan nefesi. Benim için gün batımı kadar tanıdık olan nefes. Bebekliğinden beri onun nefesiyle nefes alıyorum. Şimdi sabahları sana şöyle diyorum: "Bana doğru üfle Boomerang." O da şöyle diyor: "Ah, anne." Ama yine de istediğimi yapıyor. Yine de. Bazen ona kızgın olduğumu düşündüğünde yanıma gelip bana, "Anne, nefesimi koklamak ister misin?" diye soruyor, sanki ona hayır dersem gerçekten kızgın olduğumu anlayacakmış gibi. Sanki hiç hayır dermişim gibi. "Buraya gel," diyorum. "Buraya gel ve nefesini yüzüme üfle." Ve bu gece üzerine eğilip nefesini kokluyorum, gözyaşlarımm yüzüne damladığını hissediyorum. Yavaşça yüzünü siliyorum, sonra onu hafifçe ileri itip yanına uzanıyorum. Onun yanına uzanıp yüzümü ıslak saçlarına gömüyorum. Finesse şampuan kokuyor saçları. Bu çok açık; Boomerang, Robin'le kalmalı. Sevgili Boomerang. Annen olmadan ne yapacaksın? Bütün gün ragbi oynayıp

patlamış mısır ve hamburger yersin. Bu hoşuna gider, değil mi? Baba, dersin, bu gece yıkanmak istemiyorum. Tamam, der baban da. Baba, biraz daha çikolata, sigara ya da kondom alabilir miyim? Tamam, der baban, alabilirsin. Oğlum, ben sensiz ne yapacağım? Seni bırakma düşüncesi beni felç ediyor, büyükannenin hissettiklerini hissediyorum. Son iki yüz günün her günü hiç bitmeyen, ağır çekim bir rüyada gibi hareket ediyorum ama hareket ettiğimi hatırlamıyorum, konuşuyorum ama konuştuğumu hatırlamıyorum, ağlıyorum ama ağladığımı hatırlamıyorum. Sensiz gitmek düşünülebiyecek bir şey değil. Ama baban sensiz ne yapacak? Oturma odamızın ortasında kime işkence edecek? İğrenç, çamurlu sahada kiminle kirlenecek? Kiminle patlamış mısır yiyecek? Seni babandan almak da bir o kadar düşünülemez. Fakat... tercih şansım olsaydı... seni baban için bırakmazdım Boomerang. Bana böyle söyledi, biliyorsun: Seni annen için bıraktım. Eski bir kitapmışım gibi. Kitabı açıp içine baktı ve onun adını gördü. Ah, tamam, galiba bunu Hedda'ya bırakmalıyım, diye düşündü. Hank'in kitabına bakarken ne gördü? Eh, oğlum senin kitabında benim adım yazılı. Benim, babanın ismi. Bu yüzden huzursuz uykudan uyanışından, sabah duşumdan, senin gece banyona kadar sürekli hareket halinde kalıyorum ama içimden geçen tek mantıklı düşünce şu: Seni bırakamam! Seni bırakamam! Seni bırakamam!

Tully kapının açıldığını duydu. Robin içeri girip sallanan sandal-yeye oturdu ve "Yatağa gel Tully," diye fısıldadı.

"Ben... yataktayım... Robin," dedi Tully spazm geçiriyormuş gibi.

Tully, Robin'in kendisini seyrettiğini hissediyordu. "Gel Tully."

Birkaç dakika sonra Tully ayağa kalktı. Boomer'ın kapısını yavaşça arkasından kapattı ama yerinde duramıyordu; Jenny'nin odasına girdi, örtüleri düzeltti, havalandırmayı kısıtı, sonra alt kata indi, oturma odasına, mutfaka, Kaliforniya Odası'na, annesinin eski odasına (içerisi hâlâ annesi gibi kokuyordu), tekrar oturma odasına, mutfaka, dayanılmaz derecede sıcak Kaliforniya Odası'na. Kollarını bedenine dolayıp hem sallandı hem yürüdü. *Katatonic olabilirim ama hissiz değilim*, diye düşündü.

Robin onu oturma odasına bir kez daha girerken yakalayıp, "Tully, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiç," dedi Tully. "Git, yat."

“Ne var Tully? Sorun ne?”

“Annemi özlüyorum,” dedi Tully bir anda, bakışlarını ondan kaçırarak.

“Özlüyor musun?”

“Hayır,” dedi Tully. “Yani keşke burada olsaydı. Hayır, onu demek istemiyorum, demek istiyorum ki insanın annesinin olmaması çok zor. Hayır, demek istediğim bu da değil.”

“Ne demek istediğini bilmiyorsun,” dedi Robin yumuşak bir sesle.

Ah, ne demek istediğimi çok iyi biliyorum, diye bağırdı Tully içinden. *Biliyorum.*

“Ne demek istediğini biliyorum,” dedi Robin.

“Hayır, bilmiyorsun! Hiçbir fikrin yok.”

“Biliyorum,” dedi Robin iç çekerek. “Biliyorum. Babanı gördün.”

Tully şaşırarak ona doğru gitti. Kolları hâlâ sıkıca sarılıydı bedenine. “Bunu nereden biliyorsun?”

Robin bir kartpostal çıkardı. “Bunu cuma günü aldım. Üzerinde benim adımın bulunduğu bir zarfla gelmişti. Pul yoktu. Buraya kadar gelip onu posta kutusuna koymuş olmalı.”

Uzun çimenleri olan bir ovanın resmiydi bu. Flint Hills’te gün doğumu. Arkasında, *“Robin, eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Tully’nin şu anda ailesine ihtiyacı var. Henry Makker, Santa Fe,”* yazıyordu.

“Onu gördüğünü neden söylemedin bana?”

“Söyleyecek ne var ki? Geldi, anneme çiçek bırakıp gitti.”

“Konuşmadın mı onunla?”

“Ah, konuştuk,” dedi Tully kederli bir şekilde. “Konuştuk, sonra gitti.”

“Babanı gördün ve bana söylemedin. Tanrım, neyin var senin?”

“Söyleyecek ne vardı Robin?”

Robin derin bir nefes aldı. “Dinle Tully...”

Tully onun sözünü kesti. “Hayır, sen beni dinle Robin. Aptal babamdan daha önemli şeyler var konuşmamız gereken. Bunlar hep geçmişte kaldı. Huzurlu anlarda konuşulması gereken şeyler hepsi.”

“Konuşmamız gereken başka ne varmış?”

Tully mutfağa girdi. Robin onun peşinden gitti. “Dinle beni,” dedi Tully’nin kolunu yakalayarak. “Bunu daha fazla yapamam.”

“Neyi yapamazsın?”

“Sahte davranışlar. Yalan söylemek. Numara yapmak. Yapamam artık.”

“Hangi sahte davranış?”

“Boomerang için evli numarası yapmamız sahte bir davranış. Evet, anne ve baba her şey normalmiş gibi yapacak ve anne gitmek için eşyalarını toplayınca ona annesinin seyahate çıktığını, yakında döneceğini söyleyeceğiz. Sen Jenny’yi de götürünce ona Jenny’nin hasta olduğunu ve annesine ihtiyacı olduğunu, annesi geri gelmeyince de çalışmak zorunda olduğunu ve yakında gelip onu göreceğini söyleyeceğiz. Daha fazla oynamak istemiyorum.”

“O zaman oynama!” diye patladı Tully.

“Yakında anne ve baba artık evli olmayacak. Bunu ona söylemeyi planlıyor muydun?”

“O sekiz yaşında, Tanrı aşkına! Bizim yaşadığımız her çirkinliğe tanık olması gerekmiyor. Bu olayda kendi payını neden anlatmıyorsun ona?”

“Sen Jack’i ona neden anlatmıyorsun?”

“Biliyor zaten! Jack onun arkadaşı. Jack yabancı değil. Yabancı bir kuaför sürtük değil!”

“Tully, bak,” dedi Robin. “Ne zaman gidiyorsun? Seninle burada kalamam artık.”

Neden olmasın, diye sormak istedi Tully. Ama onun yerine, “Sen oğlumu bana vermezken nasıl gidebilirim?” diye sordu.

“Oğlunu geride bırakıp nasıl gidebilirsin?”

“Ben gidiyor muyum?” diye bağırdı Tully. “Ayrılıyor muyum buradan?”

“Ne bekliyorsun? Eşyalarını topla! Buradan defol. Gidip boşanma süreci bitene kadar Jack’le kal. Haydi!”

“Nasıl gidebilirim?” diye bağırdı Tully. “Oğlum olmadan nasıl gidebilirim? Gidemem, bunu yapamam! Bunu sen de biliyorsun, bu yüzden bana işkence ediyorsun. O benim oğlum.” Tully yüzünü elleriyle kapattı. “Anneler çocuklarını bırakmaz. Anneler küçük oğullarını terk etmez!”

En sonunda kendini toplayıp, “Onsuz gidemem Robin,” dedi. “Ve bunu biliyorsun. Onu bana karşı kullanıyorsun, onsuz gidemeyeceğimi çok iyi biliyorsun...”

“Tully, bu doğru değil, sen onu istemedin bile! Ben onsuz gidemeyeceğini nereden bilebilirim?”

“Biliyordun? Çünkü onu ne kadar sevdiğimi biliyordun!” diye bağırды Tully. “Eh, gidemiyorum işte. Gidemem! İstedğin bu mu? Beni bu şartlarla istiyor musun? Bu sence numara, gösteri, komedi oyunu olmaz mı, ha? Onun yüzünden seninle kalırsam kazanacağını mı düşünüyorsun?”

“Bu gerçekten içi boş bir zafer olurdu,” dedi Robin başını iki yana sallayıp ondan uzaklaşırken. “Hayır, Tully. Benimle kalmanı kesinlikle istemiyorum.”

Ertesi cumartesi Tully, Jenny ve Jack’le birlikte Vaquero Gölü’ne gitmişti. Saat beşe doğru geri döndüğünde evde kimse yoktu. Bir süre kollarında Jenny’yle evin içinde dolaştı, odadan odaya geçip bütün koltuklarda oturdu, bütün masalara, raflara, tezgâhlara dokundu. Kaliforniya Odası’na girip ışıkları yaktı, bir süre kaktüsleri seyrettikten sonra terleyip dışarı çıktı. Teksas Caddesi’ndeki ev çok sessiz, çok ıssızdı. Bir tek damlayan suyun ve Jenny ile kendisinin nefeslerinin sesi duyuluyordu. Ve Tully’nin göğsünde nefes alan yalnızlığın sesi.

Tully, Robin’in sallanan koltuğuna oturup uykuya daldı. Tully’nin göğsündeki Jenny’de uykuya dalmıştı.

Tully uyandığında bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Jennifer’in çadırını, Julie’nin arka bahçesini, Noel ağacını ve Washington’ı hatırladı ama nerede olduğunu birkaç dakika boyunca çıkaramadı. Ortalık çok sessizdi. Sonra üzerinde derin bir uykuda olan Jenny’yi fark etti, koltuğun kollarını hissetti, her şey yolundaydı. Neredeyse. Ama tam olarak değil. Bir şeyler yolunda değildi. Koltuktan yavaşça kalkıp Jenny’yi yatırmak için üst kata çıktı, sonra mutfaktaki telefondan Robin’i aradı. “Robin, ne haber?”

“Pek bir şey yok,” diye karşılık verdi Robin ama sesi sıkıntılı geliyordu.

“Ne oldu? Yakında eve geliyor musunuz?”

Robin'in telefona doğru bıraktığı nefesinin sesini duydu. "Tully, bir süre burada kalacağım."

Tully yüreğinin yerinden sökülüp yere düştüğünü hissetti. Onu almak için yere çöktü ama yerdeki yalnızca Boomerang'ın topuydu. Oysa Tully yerden yüreğini aldığını sanıyordu. "Ne demek istiyorsun?" dedi titremeye başlayarak. "Boomerang nerede?"

"Burada benimle birlikte."

Tully o anda haykırmaya başladı. Feryat ediyordu. Telefona doğru haykırdı, sonra mutfağa doğru. Ahizeyi bırakıp deli gibi oturma odasına koştu, çığlıklar atarak üst kata çıktı, alt kata indi.

Ahizeyi tekrar eline aldığı anda dişleri birbirine çarpıyordu.

"Roooooobin, onu alamazsınıın! Roooooobin, bunu yapamazsınıın!"

"Tully," dedi Robin. "Lütfen histerik davranmayı kes."

"Ro... Robin, lü... lütfen, lütfen, o... onu eve getir," dedi Tully.

"Tully, onu bir yere götürdüğüm yok. Yalnızca hafta sonunu onunla geçirmek istedim. Pazartesi okulu var. Pazartesi onu okula götürecektim."

Tully hâlâ titriyordu. "Bu gece geri gelin."

"Hayır, Tully," dedi Robin. "Bir süre Brucelerde kalacağım."

"Ya Bo... Boomerang?" diye sordu Tully.

"Pazartesi okula gidecek."

"Robin, neler oluyor? Sen ne zaman eve geleceksin? Pazartesi mi?"

Robin tekrar nefesini telefona doğru bıraktı. "Tully, anlamıyorsun, değil mi? Artık yeter. Geri dönmüyorum."

Tully telefonu kapatıp Jenny'yi almaya gitti, onu arabanın arka koltuğuna yerleştirip Manhattan yakınlarında oturan Bruce'un evine doğru yola koyuldu. Springsteen'i sonuna kadar açmıştı, böylece hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayacaktı ve bunu büyük ölçüde başardı da.

Brucelerin çiftliğine vardığında Boomerang annesini karşılamaya koştu. Tully'nin yüreği bir kez daha yerinden sökülüp yere düştü ama bu kez Boomer'ın oyuncağını alacak vakti olmadı çünkü Boomer üstüne atlamıştı, Tully de onun boynuna sıkıca sarılmıştı. "Hey, anne. Burada ne yapıyorsun? Alışverişe gittik. Bana yeni bir beyzbol eldiveni, bir top ve spor ayakkabısı aldık. Bir sürü şey aldık bana."

"Bundan hiç kuşku yok," dedi Tully ve Jack'in sıkça kullandığı bu ifadeyi kullandığı için büyük bir suçluluk hissetti. Onu sıkıca

göğsüne bastırdı, ta ki Boomerang onun sırtını sıvazlayana dek. “Tamam, anne, tamam.”

“Burada ne arıyorsun?” dedi Robin çiftlik evinin merdivenlerinden inip ön bahçeye gelerek.

“Sizi görmeye geldim çocuklar. Burada ne yapıyorsunuz?”

“Sana söyledim,” dedi Robin soğuk bir sesle. “Oğlumla biraz zaman geçiriyorum. Onu pazartesi okula götürecektim.”

Tully artık biraz daha sakindi, daha az acı çekiyordu ve daha az kızgındı. “Neler oluyor? Bana nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini söylemeden gidiyorsun...”

“Ya?” dedi Robin. “Bu yeni bir şey değil.”

“Ne yapıyorsun Robin?” diye sordu Tully. “Anlamıyorum. Neyin peşindesin?”

“Senden bıktım,” diye karşılık verdi Robin. “Bıktım ve yoruldum,” diye devam etti duygusuz bir yüz ifadesiyle. “Beni yordun ve yetti artık. Bu yüzden evi terk ettim.”

Tully, Boomerang’ın onları duyup duymadığını anlamak için etrafına bakındı. Boomerang, Jenny’yi arka koltuktan çıkarıyordu.

“Neden?” diye sordu Tully.

“Ah, kahretsin, Tully,” dedi Robin sabırsızlıkla. “Neden bu kadar kalın kafalısın? Senin kolayca gidebilmen için terk ettim evi.”

Tully başını öne eğdi. “Robin, sen neden söz ediyorsun? Sana söyledim zaten. Gidemem. Nasıl gidebilirim ki?”

“Nasıl mı gidebilirsin? Çok kolay. Eşyalarını topla, işinden ayrıl ve git. Çarşamba günü duruşmamız var. Perşembe gidebilirsin.”

“Robin,” dedi Tully sessizce, Robin’e değil, gri, pamuklu eteğinin dikişlerine, siyah sandaletlerine, ayaklarının altındaki kavrulmuş çimenlere bakarak. “Ne diyorsun sen? Çarşambanın, duruşmanın, boşanmanın hiçbir anlamı yok. Oğlum olmadan gidemem.”

Jenny’yi arabadan çıkaran Boomerang yanlarına gelmişti. “Nereye gidemezsin anne?”

“Gidip arka bahçede oyna Boomer,” dedi Robin. “Annen ve baban bir dakika içinde konuşmalarını bitirecek.”

“Benimle arka tarafa gelin çocuklar,” dedi Boomerang. “Anne, Bruce amcam harika bir at almış!”

“Gidip oyna Boomerang, bir dakika sonra geleceğiz,” dedi Robin biraz daha yüksek sesle.

“Haydi oğlum,” dedi Tully. “Hemen geliyoruz.”

Boomerang adının Boomerang değil, Robin olduğunu homurdanarak yavaşça arka bahçeye gitti. Tully ve Robin etrafını buğday tarlaları ve ovanın çevrelediği ön bahçede kalmışlardı.

“Eve dön Robin.”

Robin ona soğuk bir bakış attı. “Görünüşe göre iki seçeneğin var Tully. Jack’le gidip Boomerang’ı geride bırakmak ya da Jack’in gitmesine izin verip Boomerang’la kalmak.”

“Evet,” diye fısıldadı Tully. “Tek bir seçeneğim varmış gibi görünüyor. Oğlum olmadan gidemem.”

Robin, etrafını siyah halkaların kuşattığı siyah gözleriyle nüfuz edilemez bir biçimde karşısında dikiliyordu. Daha sonra Tully’ye bakmadan, daha neşeli bir ses tonuyla, “Bak ne diyeceğim Tully?” dedi. “Senin için çok kolaylaştıracam bu işi. Onu alabilirsin. Onu yanında götürebilirsin. Beni duyuyor musun? Onu götürmene izin vereceğim.”

Sessizlik içinde dakikalar geçti. Sonra Tully başını kaldırıp ona baktı, yüzüne baktı, yorgunluğun, acının izlerinin okunduğu yüzüne, acıyla kararmış gözlerine. Robin oğlundan vazgeçerken adını söyleyemiyordu.

“Robin...” diye söze başladı Tully.

“TULLY!” diye haykırdı Robin. Tully ellerini kulaklarına götürdü. “Tully! Ne yapıyorsun? Beni bundan vazgeçirmeye çalışmayacaksın, değil mi? Yani bu pek zor olmaz ve senin açısından büyük aptallık olur. Sana onu alabileceğini söyledim, alabilirsin. Al onu kahrolası, al onu.”

“Robin, ondan ayrılamazsın,” dedi Tully ellerini çaresizlikle birbirine kenetleyerek.

“Tully, bunu yaptım bile,” dedi. “Biliyorsun, her nasılsa bu işin çok güzel bir şekilde bitmesini istiyordun! Hiç kaybedenin olmadığı bir şekilde. Tully, sana söylemek zorundayım, büyü artık. Hayat böyle; Jack, Topeka’da kalmayacak, sen Topeka’da kalmak istemiyorsun, Jack’i istiyorsun ama Boomerang’dan ayrılmak da istemiyorsun. Bu durumla baş etmelisin. Gerçekten kaybedecek birileri olacak. Bir şeye karşılık başka bir şey. Jack’i feda etmek istemiyorsun, Boomer’ı feda

etmek istemiyorsun, Jenny'yi feda etmek istemiyorsun, kendini feda etmek istemiyorsun. Geriye bir tek ben kalıyorum. Ama beni feda etmen daha iyi, kaybedenin ben olması Boomerang olmasından daha iyidir. Boomerang annesini tanımalı,” dedi Robin sıkıldığı dişlerinin arasından. “Boomer annesiz kalmamalı.”

“Robin!” dedi Tully ağlayarak. “Sen ne diyorsun? Ondan ayrılamazsın, sen de onu benim kadar seviyorsun!”

“Hayır, Tully,” diye karşılık verdi Robin. “Daha fazla seviyorum.”

Tully, Robin'in yüzünü gördü. “Ah, Robin,” diye fısıldadı ona yaklaşarak. “Ah, Tanrım, Robin...”

Robin ellerini havaya kaldırarak geriledi. “Bana dokunma. Bana dokunma Tully. Bana dokunduğun zamanlar geçti artık. Bana bir daha dokunmanı istemiyorum.”

“Robin,” dedi Tully yalvarırcasına, ellerini dua edercesine kaldırarak. “Lütfen bizimle gel, bizimle eve gel.”

Bunun üzerine Robin bir kahkaha attı. Yüksek sesli, doğal olmayan, zorlama bir kahkaha. “Eve mi? Ah, evet, elbette. Eve.” Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra sözlerine devam etti: “Tully, anlamıyorsun, değil mi? Bizim bir evimiz yok. Sevgilinin evimizi boyamasına izin verdiğinden beri bir evimiz yok. Bir sürü mobilya dışında bir şeyimiz yok. Asla eve gelmeyeceğim.”

“Robin,” dedi Tully. “Bizden ayrı kalmamalısın.”

“Buna alışmaya başlasam iyi olur, öyle değil mi? Bak, ocakta neredeyse ölüyordun. Çok yaklaşmıştın. Ve ben de bu fikirle bir uzlaşmaya vardım. Öleceğini düşünüyordum, buna şaşırıyordum, beni şaşırtan tek şey ölmemen oldu. Village Inn'de bileklerini gördüğüm ilk andan beri ölmeni bekliyordum. Seni kendinden koruyamayacağımı biliyordum.”

“Boomerang doğduğundan beri bileklerime dokunmuyorum,” dedi Tully sessizce.

“Evet, ama bunun benimle bir ilgisi yok. Sana Boomerang'ın seni koruyamayacağını söylemiyorum çünkü korudu. Jack'in koruyamayacağını söylemiyorum çünkü o da korudu. Bu yüzden ondan nefret edemem. Çünkü seni kurtardı.”

“Sen bana sahip olduğum tek hayatı verdin,” diye fısıldadı Tully.

“Bunun bana çok yararı oldu. Senin için yaptığım hiçbir şey Boomerang’ın ve Jack’in senin için yaptıklarına denk değildi. Bu yüzden git Tully. Tek yol bu.”

“Robin, sen bana Boomerang’ı verdin,” dedi Tully. “Bizimle gel. Bu birkaç günü bizimle geçir.”

Artık elleriyle kulaklarına kapatma sırası Robin’deydi. Tully giderken istediği tek şey kollarını Robin’in boynuna dolamaktı.

Robin, Boomer’ın eşyalarını bagaja koyarken çarşamba günü gelip onu göreceğine söz verdi.

“Sen bizimle gelmiyor musun baba?” diye sordu Boomerang.

“Hayır, oğlum,” diye karşılık verdi Robin, Tully’ye bakarak. “Yarın işe çok erken gitmeliyim, birkaç gün Bruce amcanla kalacağım.”

Yolcu tarafındaki camdan Tully’ye, *galiba numara yapmayı henüz bırakmadım*, der gibi bakıyordu. Sonra Jenny’nin başına bir öpücük kondurup arabadan uzaklaştı.

“Korna çal anne,” dedi Boomerang. “Babam için korna çal.”

Eve geri dönerlerken Tully zihninin içindeki çılgınlıkları duymaya, her zamanki alışıldık sesleri, son altı aydır mantıklı düşüncenin yerini almış olan o tekdüze melodiyi ayırt etmeye çalıştı. Ama bu gece bitmek bilmeyen “onu bırakamam” sözlerinin yerini “eve hiçbir zaman gelmeyeceğim” sözleri almıştı.

Saatler Tully’nin önünde Kansas tarlaları gibi uzanıyordu: yanık ve çepeçevre. Çocuklarla eve gelip ikisini de yatırdıktan sonra evin içinde biraz dolaştı, bütün odalardaki dolaplara baktı, mutfak masasında oturup gözlerini çay fincanına dikti, kanepeye oturup televizyona bir göz attı. Ama uzun gece çökünce üst kata çıkıp Jenny’yi doyurmak ve yatmak zorundaydı. Onun yatağına, onların yatağına, içinde Robin’in olmadığı yatağa yatmak zorundaydı. Bunu nasıl yapmıştı? Kendini kanepeden kaldıracılmayı nasıl başarmıştı? Üst kata giden on dört basamaktan nasıl da yavaş yavaş çıkmıştı. Döşeme nasıl da cilasız, hah nasıl da kirli gelmişti gözüne.

Tully bir süre Jenny’nin beşiğinin yanına, halının üstüne uzandı ama orada uyuyamazdı, Robin’in her an gelip yorgun, tanıdık sesiyle ona yatağa gelmesini söyleyeceğini hayal ederek uyuyamazdı orada.

Yerde öylece uzanırken dışarıya, ağaçlara, yarım aya bakıp teninde hafif bir esinti hissetmeye çalıştı ama hiç esinti yoktu, yalnızca sıcak ve gece vardı. Sonunda kalkıp Boomerang'la yatmaya gitti fakat onun yanında da uyuyamadı. Sallanan sandalyeye oturup, uyuyan oğluna baktı. Kaliforniya'yı düşünmeye çalışmasına rağmen tek düşünebildiği Robin'in artık bu koltukta sallanarak onun Boomerang'a kitap okumasını seyredemeyeceğiydi. Yatağın yanına oturup Boomerang'ın örtülerini düzeltti. *Çok sıcaklamış, diye düşündü. Ve yakında dokuz yaşında olacak.* Olamaz, babasının doğum gününü atlamışlar mıydı? Zihni deli gibi günleri dolaştı. 26 Temmuz. Ne yapıyorlardı o gün? Ah, olamaz, Robin'in doğum gününü unutmuştu. Robin otuz yedi yaşına girmişti ve bunu kimse fark etmemişti. Tully'nin omuzları çöktü. Yavaşça dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Yatak odasının kapısında durdu. *Neyim var benim, diye düşündü yorgun bir şekilde ve acı içinde. Onu incittiğim için mi böyleyim? Aslında çok genç, bekâr ve özgür olacak. Bir sürü şeyi olacak ve artık benimle birlikte olmayacak. Benim için endişelenmek zorunda kalmayacak, mutlu muyum, uyuyabiliyor muyum; işimi seviyor muyum, bunları düşünmeyecek. Artık benim için, bizim için endişelenmesi gerekmeyecek. Ve çok yalnız olacak.* Başını kapıya yasladı.

Futbol sahasındaki kızı düşündü. Robin onunla birlikte olabilirdi. Bu yüzden mi evi terk etmişti? *Ona benim vermediğim bir şeyi mi vadetti o kız? Ben onu Kansas'ta tek başına ve ailesiz bırakıp terk ederken Robin onunla mı olacak?* Yatak odasına girdi.

Robin'in dolabını açtı. Dolap boştu. Ceketleri, gömlekleri, pantolonları gitmişti. Bütün takım elbiselerini almıştı. Çekmeceleri de boştu; bütün kotları, tişörtleri, Polo gömlekleri, pamuklu şortları ve Tully'nin alt katta çamaşır makinesinin üstünde katlanmış halde gördüğünde kokladığı bütün iç çamaşırları gitmişti. *Koklayacak bir şey bile kalmadı ondan geriye, diye düşündü perişan bir şekilde. Koklayacak bir şey bile yok.*

Pazar sabahı Tully, Millie'siz ve Robin'siz, iki çocukla sendeleyerek alt kata indi. Arabayla St. Mark's'a gitti, Lakeside Yolu'ndan Jack'i aldı ve hep birlikte Shawnee Gölü'ne gittiler. Artık iki çocuk ve iki yetişkin olarak Vaquero Gölü'ne gitmek imkânsızdı. Orada hepsine

yetecek kadar açık alan yoktu. Bu yüzden bir sandal kiralayıp Shawnee Gölü'nün ortalarına kadar gittiler. Tully göğsünde Jenny'yle kürek çekti, Jack ve Boomerang da.

"Vaquero Gölü gibi değil, öyle değil mi Tully?" diye sordu Jack.

"Evet, değil," dedi Tully üzülerек. Jack onun yüzünü bir an için inceledi, sonra başını çevirip elini ılık suya soktu.

Akşam Tully, Julie'ye yemeğe gitti. Boomerang yemekte pek bir şey yemedi, Vinnie de öyle. Tek istedikleri Nintendo oynamaktı. Tully de pek bir şey yememişti. Onun tek istediği ise Kansas'tan uzak bir yere doğru sürünerek gitmekti.

"Geldiğin için teşekkürler Tully," dedi Julie. "Bu yaz seni pek göremedim."

Şaka yapıyorsun, diye düşündü Tully. "Eh, ben seni on yazdır pek göremiyorum."

"Galiba öyle. Ama senin bunu pek umursadığını sanmıyorum," dedi Julie sahte bir kıskançlıkla. "Shakie benim yerimi çok iyi doldurdu."

"Kimse senin yerini dolduramaz Julie," dedi Tully. "Kimse bir çocukluk arkadaşının yerini dolduramaz. Onlara karşı hissettiklerin... onlar ailen gibidir."

"Ama ben pek öyle değildim Tully, değil mi?" dedi Julie. "Ben her zaman ikinci dereceden yoksul bir akraba gibiydim."

Tully onu çimdikledi. "Kes şunu!"

"Kabul et Tully," dedi Julie. "Ona hissettiklerini bana hiçbir zaman hissetmedin."

"Kabul ediyorum," dedi Tully, Julie'yi daha sert çimdikleyerek. "Ama Martinez, bana bu kendini kurban etme masallarını okuma şimdi. Sen de hiçbir zaman ona hissettiklerini bana hissetmedin."

"Bu doğru değil Tully," dedi Julie. "Ben seni her zaman daha çok sevdim."

Tully onun yüzünü dikkatle inceledi. "Vay canına," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ciddisin."

"Elbette ciddiym."

Tully öksürdü. "*Sevdim* derken..."

Bu sefer Julie, Tully'nin kolunu sertçe çimdikledi. "Sen benim en eski dostumsun. Sen benim hiçbir zaman sahip olamadığım kız kardeşsin Tully Makker. Eve döndüğüme memnunum." Daha sonra

ekledi: “Burada temelli kalabilirim. Ama annemin evinde kalmaya katlanabilir miyim bilmiyorum.” Gülümsedi. “Ciddi bir iş bulmayı düşünüyorum. Bir gruba daha katılırsam kusacağım.”

“Hey,” dedi Tully. “Acele etme. Northwestern’dan ayrıldığından beri bu konuyu ‘düşünmek’ için ne kadar vaktin oldu ki? On yıl mı? Belki de yeterli bir zaman değildir bu. Iowa’nın mısır tarlalarını özleyebilirsin.”

“Mısır tarlalarına, hasır tarlalarına boş ver. Ben seni özledim.”

“Eh, işte buradayım. Bir yere gitmedim.”

Julie, Tully’nin kısacık saçlarını karıştırdı. “Henüz gitmedin Tully,” dedi hüzünlü bir sesle. “Henüz.”

Pazar gecesi Tully uyumaya çalıştı ama uyuyamıyordu. Robin’in olmadığı yatak odası onu perişan ediyordu.

Gece yarısı geçti, saat ikiyi geçti. Sonunda saat üçü de geçti ve Tully kuşların sesini duydu. Artık yalnız değildi. Bir yerlerde damlayan suyun sesini ve Boomerang’ın nefeslerini duyabiliyordu. Tanrı’ya şükür, evde yeniden onunla beraberdi. Jenny’nin ve kendisinin nefesleri de vardı. Ve gölgenin solukları, yalnızlığın solukları, kendisine o kadar yakın, göğsüne o kadar sağlam bir şekilde oturmuş ki sanki evde çocuklar ve kendisinden başka biri daha varmış gibiydi.

Tully kanepenin kenarına oturdu, ellerini dizlerinin arasına sokup Robin’in koltuğuna baktı. Sabah beşte Jenny uyanınca Tully onun karnını doyurmak için sendeleyerek alt kata indi. Sonra uzun bir duş alıp o hafta giyeceklerini ütüledi. Boomerang saat yedi buçukta uyanınca Tully ona kahvaltı hazırladı. Saat sekizde Millie geldi ve Tully, Boomerang’ı Teksas ve Maine caddelerinin kesiştiği yerdeki otobüs durağına götürdü.

Tully geri dönünce Millie, “Berbat görünüyorsunuz,” dedi.

“Hı hı,” dedi Tully kızarmış gözlerle.

“Bugün işe gitmeyeceğinizi söylüyordunuz.”

“Öyleydi. Biliyorsun, annem yüzünden bana birkaç hafta izin verdiler.”

“O zaman neden işe gitmek için giyindin?”

“Ah... Bilirsin. Yine de gideyim diyorum. Hareket etmek iyi gelektir, değil mi? Oturup düşünmek için daha az vakit kalır böylece. Jenny senin için sorun olur mu?”

“Hayır, Bayan DeMarco. Bay DeMarco nerede bu sabah?”

“O gitti Millie.”

“İşe mi?”

“Hayır,” dedi Tully boğazı yanarak. “Yalnızca gitti.”

Tully, Docking’de pazartesi sabahı personel toplantısına ya da onun tabiriyle “moral” toplantısına başkanlık etti. Bir koruyucu aile adayıyla görüşme yaptı, beş yaşında bir çocuğun annesinin danışmanlık toplantısına katıldı. Anne durmadan sevgili değiştiriyor, çok fazla viski içiyor ve küçük oğlanı hafta sonları sık sık evde yalnız bırakıyordu. Hafta içinde iyi bir anneydi ve Waldenbooks’ta tam gün çalışıyordu. Sonunda, susuz kaldığı için oğlunu beşinci kez Stormont’a getirince Sosyal Hizmetler durumdan haberdar edilmiş ve çocuk, annenin elinden alınmıştı. Bu üç ay önce olmuştu. Şimdi kadın, Doktor Connelly’ye yalvarıyor, oğlu elinden alındığından beri içkiye el sürmediğini ve bir daha onu asla ama asla, asla, asla, asla yalnız bırakmayacağını söylüyordu. Doktor Connelly kuşkuyla Tully’ye baktı. Tully transa geçmiş gibiydi.

“Tully?” dedi Doktor Connelly şaşkınlıkla.

Tully boş boş anneye, ardından ona baktı.

“Evet,” dedi. “Evet, elbette. Altı ay gözlem. Her hafta sonu oğlunun yalnız olmadığını görmek için evinize birini göndermek zorunda olduğumuzu anlıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, elbette. Anlıyorum.”

“Ve her hafta danışmanlık alacaksınız. Ödemeyi yapamazsanız biz sizin için bir kolaylık yaparız.”

Doktor Connelly ağzını açtı ama konuşamayacak kadar şaşırılmıştı. Tommy’nin annesi ağlamaya başladı. “Yani... oğlumu geri alabilir miyim?”

“Evet,” dedi Tully. “Oğlunuzu alabilirsiniz.”

Pazartesi günü Tully öğle yemeği için Jack’le buluştu. Onunla öğle yemeğine gitmek istemiyordu ama yine de gitti. Onu görünce keyfi

biraz yerine geldi, bir saatliğine içini kemiren şeyi unuttu; yalnızca onun mutlu yüzüne bakmak yeterliydi. *Bu yüz ve okyanus*, diye düşündü. *Bu yüz ve okyanus*. Dudaklarında tuz tadı vardı ama bu yalnızca yediği patates cipsinin tuzuydu. Jack'i görür görmez ona Boomerang'ı almasına izin çıktığını söylemek istemişti ama bunu Robin'in gittiğini söylemeden yapamazdı ve Tully, Robin'in adını yüksek sesle söyleyebileceğini sanmıyordu çünkü gözyaşlarına boğulmaktan ya da içindekini açığa çıkarmaktan korkuyordu. Hesap ödeme zamanı gelene kadar sessiz kaldı.

"Ah, işte iyi haber," dedi olabildiğince tekdüze bir sesle. "Robin, Boomerang'ı almama izin verdi."

Jack yumruğunu masaya indirdi. "Aferin!" dedi heyecanla uzanıp ona dokunarak. Tully başını onun eline doğru eğdi. "Tully, bu yalnızca iyi değil, *harika* bir haber. Boomerang olmadan gelebileceğini sanmıyordum."

"Ben de gelebileceğimi sanmıyordum," diye itiraf etti Tully somurtkan bir şekilde. *Göbek bağı benden daha güçlü bir maddeden yapılmış*.

"Peki neden bu kadar üzgünsün? Birkaç gün sonra mahkemeye çıkıp velayeti alıyorsun ve gidiyoruz."

"Harika," dedi Tully tamamen coşkusuz bir şekilde.

Jack gülümsemeyi kesti. "Peki neden bu kadar üzgünsün?"

"Bilmiyorum..." Tully'nin dudaklarından zorla, "Zavallı Robin," sözleri döküldü.

Jack onu bir süre inceledi. "İyi olacak. Sen ölüm döşeğindeyken bir boğa kadar güçlüydü o."

"Çünkü on bir yıldır benim ölüm döşeğimdi o. Buna alışkındı."

"İyi olacak Tully," dedi Jack. "Gerçekten. Her hafta sonu gelip Boomerang'ı ziyaret edecek. Belki o da oraya taşınır."

"Asla taşınmaz," dedi Tully. "Onun hayatı burada. Kansas'ta büyümüş, anne babası Kansas topraklarına gömülmüş, ailesi burada. Burayı seviyor."

"Peki bana ne anlatmaya çalışıyorsun Tully?" diye sordu Jack. "Onun için ne kadar üzülüyorsun, söylemene."

"Çok üzülüyorum," dedi Tully, zorlukla konuşuyordu. "Oğlunu kaybetmek istemiyor."

Jack elindeki parayı masaya indirdi. “Kim ister ki? İnsanın çocuklarını bırakması zordur.”

Tully gülümsemeye çalıştı. Jack hemen onun omzunu sıvazladı. “Bu yüzden belki o da oraya taşınır Tully.”

Tully başını iki yana salladı. “Anne ve babası burada gömülü.”

Jack de gülümsemeye çalıştı. “Artık ölüyü yakmanın avantajını görüyor musun? Yaktığın zaman aileni her yere götürebilirsin.”

Tully küçük bir kahkaha attı. “Evet, Hedda her zaman seyahat etmek isterdi.”

Daha sonra Tully, Jack’i dudaklarından öpüp işe geri döndü, sonra da çocuklarının yanına. Millie ona fazla bir şey sormadan gece yanında kalmayı teklif etti ama Tully bu teklifi reddetti. Onun ihtiyaç duyduğu kişi Millie değildi.

Bir başka akşam.

Tully ve çocuklar, Disney kanalında saat altıdan sekize kadar *Mickey Mouse* maratonuna girdiler. Tully önce Jenny’yi yıkadı, ardından Boomerang’ı. Onu yıkamak hâlâ hoşuna gidiyordu ve Boomerang da hâlâ annesi tarafından yıkanmayı seviyordu. Tully fena değildi, ta ki Robin’in Boomerang’ın yıkanmasına yardım ettiğini, hatta bazen onun da küvete girdiğini ve kendisinin ikisini birden yıkadığını hatırlayana dek.

“Babam nerede anne?”

“Bruce amcanlarda tatlım. Onunla konuştun ya. Nerede olduğunu biliyorsun.”

“Anne, neden burada değil babam? Kavga mı ettiniz?”

Ah, *Tanrım, ah, Tanrım, ah, Tanrım*. “Kavga etmedik tatlım,” dedi Boomerang’ın sabunlu alnına dokunarak. Boomerang ondan uzaklaştı. “Kavga etmiyoruz. Ama sana bir şey söylemeliyim, galiba artık anne ve baba eskisi kadar birlikte kalmayacak.”

Boomerang botunu suyla doldurmayı bıraktı. “Neden?”

“Şey, pek iyi geçinemiyoruz.”

“Anne! Daha birkaç gün önce arka bahçede top oynayıp birbirinizi kovalıyordunuz.”

“Öyle, biliyorum tatlım ama anlamak gerçekten zor. Dinle, işte geliyor. Sen, anne ve Jenny taşınıyoruz. Kaliforniya’ya ne dersin?”

“Kaliforniya mı?” dedi Boomerang heyecanla. “Harika! Ne zaman taşınıyoruz?”

“Yakında,” dedi Tully gözlerini kapatarak. “Yakında.”

“Babam da bizimle gelecek mi?”

“Hayır, tatlım. Baban burada kalacak. Mağazası, Bruce ve Stevie amca burada. Ama her hafta sonu seni görmeye gelecek. Ve sen de onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin.”

“İstedğim zaman mı? Hafta içi bile mi?”

“Tabii,” dedi Tully. “Neden olmasın?”

“Yalnız mı gidiyoruz?”

“Hayır, Boomer. Jack’i tanıyorsun. Oz Amca. O da bizimle gelecek. Onu seviyorsun, değil mi?”

“Evet, çok iyi biri,” dedi Boomerang etrafına bakınarak. “Anne, bana havlumu uzatır mısın? Çıkmak istiyorum artık.”

Tully göğsündeki ağırlığın şiddetli bir kalp krizi kadar büyük olduğunu düşündü.

Bir gece daha. Evin içinde biraz dolaştı, kanepede oturdu, Johnny’nin programını seyretti. Ekranda Robin Williams vardı, küçük kızından söz ediyordu. Ve David Letterman’ı izledi. Tully, Letterman’ın programına kimin konuk olduğunu hatırlamıyordu. Sabahın üçünde içtiği bir fincan kahvenin ardından bazı eski fotoğraflara baktı. O kadar da eski değildiler, onları alt kattaki masanın çekmecesinde bulmuştu. Gerçekten eski olanlar için tavan arasına çıkması gerekirdi ve bunu yapmak istemiyordu. Robin ile kendisinin bu eve taşındıklarında çekilmiş fotoğrafları. Gülümsemeyen hamile Tully’nin fotoğrafı. Robin’in, kucığında o kadar yüksekte olmaktan çok mutsuz olduğu belli olan Boomerang’la çekilmiş bir fotoğrafı. Arabasında uyuyakalmış bir yaşındaki Boomerang, başı yana eğilmiş, ağzı açık. Hedda. Bahçede ağaçların gölgesine oturmuş, gülümsemiyor ama fotoğrafının çekilmesine izin vermiş. *Ne komik bir fotoğraf*, diye düşündü Tully. *Tipik annem*. Hedda’nın yüzüne dokundu. Shakie’nin düğünü. Shakie ve Frank; ikisi de Tully’nin Instamatic’ine gülümsüyor. Tully ve Robin; Shakie’nin düğününde, Robin’in kolu Tully’nin omzunda, resmî bir şekilde gülümsüyorlar. Tully bu fotoğrafın çekildiği anı hatırlıyordu.

Robin'in yanında dikilirken bir yıldır ilk kez dans etmek istediğini hatırlıyordu.

Yıllığım nerede, diye düşündü. *En son ne zaman baktım ona?* Yıllığına gerçekten bakmadığını hatırladı, hem de hiç. Onu kimseye imzalatmamıştı bile. Son yıl. Kimin ihtiyacı vardı ki ona?

Ama nerede yıllığım? Ve sabahın dördünde saplantılı bir şekilde tavan arasına çıkıp eski süt kasalarını didik didik etti. Lise gazetelerini, *National Geographic*, *People* dergilerini karıştırdı ve yıllığı buldu; büyük, siyah, tozlu. Topeka lisesi 1979.

İçinde şöyle yazıyordu: *"En iyi zamanlardı, en kötü zamanlardı, pek çok şeyin olduğu bir yıldır ama hayatlarımıza devam etmeliyiz."*

Tully yıllığı alıp alt kata indi, Robin'in koltuğuna oturdu, onu karıştırmaya başladı. Kapakta ponponlarını havaya kaldırmış amigo kızlar vardı. İşte Shakie; uzun bacaklı ve güzel. İşte Jennifer. Kısa, beyaz eteği, beyaz bluzu, her yeri kaplayan sarı, permalı saçlarıyla gülümseyen Jennifer'ı görünce Tully kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti.

Sonra "En Çoklar" ve "En İyiler" sayfası geliyordu. Ah, şuraya bak! Tully elinde olmadan iç çekti, işte oradaydı: Okulun En Yakışıklısı. Kaskını sağ kolunun altına sıkıştırmış, futbol üniformasıyla dikilirken bembeyaz dişleri, sarı saçları ve dolgun dudaklarıyla gülümsüyordu. Tully bu dudakları öpmüş, bu yüze dokunmuştu. Parmaklarıyla onun yüzüne, saçlarına dokundu, sonra eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı. *Tanrım, seni seviyorum Jack Pendel*, diye düşündü gözyaşları içinde, hissiz bir şekilde. *Tanrım, seni seviyorum. Hiçbir zaman şanslı olduğumu düşünmemiştim ama seni tanıdığım için şanslıyım.*

Sonra En Güzel Kız... Shakie'nin yüzü beyaz kuşe kâğıdın tammamını kaplıyordu. Çok genç, çok taze bir yüz; her zaman mutlu, mutlu olduğu için mutlu bir yüz, içinde mutluluktan başka bir şey barındırmayan bir yüz.

En Akıllı Kız Suzanne bilmem kim... Suzanne Frankel. *Kim bu? Adını hiç duymadım*, diye düşündü Tully. *Jennifer nerede? Neden en zeki kız o değil?* Sonra nedenini hatırladı.

En Atletik Erkek. Yine Jack. En Güzel Gülümseyen. En İyi Öğretmen. Sınıfın Palyaçosu. Ve sonra Tully şaşkınlıkla kendisini gördü: En İyi Dansçı. "En İyi Dansçı" yazıyordu. Natalie Anne Makker. Bale mayosu içinde, ellerini başının üstünde birleştirmiş, parmak uçlarında

dönerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Dal gibi sıska ama yine de çok çekiciydi. Tully bir kahkaha attı. *Bu aptal yıllığa çok daha önce bakmalı ve gülmeliydim*, diye düşündü. *Biraz kahkaha iyi gelirdi.*

Sırada herkesin tek çekilmiş fotoğrafları vardı. “Martha Louise ‘Shakie’ Lamber” yazıyordu. “Amigo lideri, Yıl Sonu Balosu Kraliçesi, Mezuniyet Balosu Kraliçesi.” “Hayali: Mutlu Olmak.” Böyle yazmıştı Shakie.

Natalie Anne Makker, Jennifer Mandolini ve Julie Maria Martinez aynı sayfaya düşmüşlerdi. Tully birinciydi. Kendisine baktı. Kameraya ciddi bir şekilde bakarak olduğundan büyük görünmeye çalışan on yedi yaşında bir kız. Saçları kısa ve oksijenle sarartılmış, tonlarca rimel ve siyah göz kalemi, tonlarca alık, tonlarca ruj sürmüştü. Tully gözlerini kıstı. *Bu ben miyim? Tanrım, demiryolu kızlarına benziyormuşum.* Bu fotoğrafın çekildiği zamanı hatırladı. Son derece gürültücü ve sevimsiz son sınıf öğrencileri okulun salonunda toplanmış, sakız patlatıp çirkin espriler yapıyorlardı. “Natalie Anne Makker” yazıyordu. “Dansçı.”

“Hayali: Rüya görmemek.” Böyle yazmıştı on yedi yaşındaki Tully. Yirmi dokuz yaşındaki Tully açık yıllığı göğsüne bastırdı.

Jennifer’ın fotoğrafı siyah çerçeve içine alınmıştı. “Jennifer Lynn Mandolini,” yazıyordu. “1960-1979. Ortaokul Birincisi, Amigo Lideri.” “Hayali: Kaliforniya.”

Tully bunu okuduktan sonra yıllığı kucağına koyup evi dinledi. Etrafına, perdeler, kitap raflarına, müzik setine, televizyona bakıp başını hafifçe salladı, yaşla dolan gözlerini hiç kırpmıyordu.

Mandolini, diye düşündü. Seni özlüyorum. Seni ölünceye kadar özleyeceğim ve ondan sonra da kavuşamazsak seni sonsuzluğumun her günü özleyeceğim. Hayatımın geri kalanında ne kazanırsam kazanayım ya da ne kadar sevilirsem seveyim, senin yüzünden hiçbir zaman tam olmayacağım. Hiçbir zaman her şeyim olmayacak. Ölümünün içimde açtığı vadi bu. Sana duyduğum özlem, öfke ya da matem değil, içimde sonsuza dek yaşayacak bir şey. Ölümünün oluşturduğu vadi ve bu vadi bir kayıp. Ebedî, yeri doldurulamaz, iyileşmez bir kayıp. Hiçbir toprağın dolduramayacağı bir vadi bu. Ne geçen zaman doldurabilir onu ne de beyaz güller. Seni kaybetti-

ğim zaman Mandolini, her şeyi kaybettim ve günbegün bu vadinin başında dikilip ona bakıyorum.

O zamandan beri fark ettim ki gidip kendimi iyi hissedebileceğim kırk dokuz eyalet daha var. Jack yüzünden. Jenny yüzünden. Oğlum ve kocam yüzünden. Ama ellinci eyalette vadi uzanıyor, engin ve değişmez.

Seni domuz, Mandolini. Ne kadar ziyan olmuş bir hayat seninkisi. Aptallık, salaklık yüzünden kısa kesilen hayatın. Bütün umutların kökünden kesildi ve benimkiler de zavallı anneninkiler de. Seni daha fazla tanıyamadığım için üzülüyorum Jennifer'ım. Seni tanımaya değirdi.

"Julie Maria Martinez." Tully devam etti en sonunda. "Tartışma Kulübü, Politika Kulübü, Satranç Kulübü." "Hayali: Annem ve babamınki kadar iyi bir aileye sahip olmak." Tully başını iki yana salladı. Hayaller...

Sayfaların arasında gezindi. M'ler, N'ler, O'lar ve nihayet P'ler. Sonunda onu bulmuştu. "John Pendel Jr. Futbol Kaptanı." "Hayali: Kaliforniya" yazıyordu. 1978'de futbol kaptanı olan Jack Pendel.

Tully başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Hayatını hayal etmeye çalıştı, yaklaşmakta olan yeni hayatını, Carmel'deki, deniz kenarındaki, güzel deniz kenarındaki hayatını. Çocukların kumsalda elinde uçurtma, yanında altın rengi, Rover adında bir av köpeğiyle koşan Jack'in peşinden koştuklarını hayal etmeye çalıştı. Jack'in bronzlaşmış bacakları beyaz kumu havaya savuruyordu. Havanın nasıl koktuğunu, tuzlu suyun ağzında nasıl bir tat bırakacağını, evlerinin beyaz çatısının Pasifik gün batımında nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Dizlerini göğsüne çekerek, yüzünü güneşe dönüp gözlerini kapatarak palmyelerin altında oturmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Bütün bunları hayal etmeye çalıştı ama zihninin içinde bozuk bir plak gibi tekrar eden tek ses şuydu: *Onu bırakamam! Onu bırakamam! Onu bırakamam! Onu bırakamam!* Aklının gözlerine kazınmış tek hayal, Robin'in yüzüydü.

Boğucu bir sıcak vardı, uykusu gelmemişti. Alt katta havalandırma yoktu. Tully üst kata çıkmak istemiyordu, merdivenlere yüzüstü uzanıp Jack'i aradı.

"Tully, deli misin? Saat kaç?" diye sordu Jack uykulu bir sesle.

“Jack, sana bir şey sormak istiyorum. Lise yıllığına hiç bakıyor musun?”

“Pek sık değil. Neden? Sen bakıyor musun?”

“Bu gece. İlk kez hayalini sevdim.”

“Hayal mi? Neymiş hayalim?”

“Ne gariptir ki Jennifer’ın hayaliyle aynı. Tek kelime.”

“Ah, hatırlıyorum,” dedi Jack uykulu bir şekilde. “Kaliforniya.”

“Doğru.”

“Jennifer’inki mi?” diye sordu Jack. “Yoksa kendininkini mi kastediyorsun?”

“Hiç bakmadın mı yıllığa?” diye sordu Tully sabırsızlıkla. “Hayır. Önemli olan da bu. Benim değil, Jennifer’ın hayaliydi bu.”

Jack kendini savundu: “Eh, sen de hiç bakmamışsın yıllığa. Senininki neydi?”

“Rüya görmemek,” dedi Tully.

“Hayalin gerçekleşmemiş demek ki.”

Doğru, diye düşündü Tully telefonu kapatırken. Artık uyuyamıyorum, rüya görmek için bile. Bununla kıyaslandığında rüya görmek bile rahatlatıcı olabilirdi.

Tekrar telefon açtı.

“Bruce, sizi bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim. Bir sorun yok.”

“Tully, geç bir saat değil,” dedi Bruce. “Burası bir çiftlik. Biz bu saatte kalkıyoruz. Ama Robin erken bir saat olduğunu düşünebilir.”

“Onunla konuşabilir miyim?”

Birkaç dakika geçti.

“Deli misin sen?” dedi Robin telefonu eline aldığı anda.

“Bu sıcakta kim uyuyabilir ki?” dedi Tully hırçın bir şekilde, onun sesini tekrar duymayı bekleyerek.

“Bilmiyorum, beş dakika öncesine kadar ben oldukça iyi uyuyabiliyordum. Ne oldu?”

“Uyuyamıyorum,” dedi Tully.

“Ya! Eee? Her uyuyamadığında sabahın beşinde insanları ararsan hiç arkadaşın kalmaz.”

“Nasılsın Robin?”

“Beş dakika öncesine kadar daha iyiydim. Hedda’nın uyku haplarından birini almıştım.”

“Robin, sen benim uyku hapi almama hiç izin vermezdin.”

“O eskidendi. Artık çok yorgunum. Çocuklar nasıl?”

“İyiler. Boomerang seni özlüyor.”

“Evet.”

“Robin, yarın akşam yemeğe gelmek ister misin?”

“Hayır, teşekkürler Tully.”

“Lütfen. Ben hazırlarım.”

“Bu iyi bir fikir değil,” dedi Robin. “Çarşamba günü duruşmamız kaçta?”

“Birde. Yarın gel. En sevdiğin yemekleri yapacağım. Rosto. O zaman konuşabiliriz.”

“Nasıl yani, yemek masasında mı? Boomerang’ın önünde mi? Sanmıyorum. Dinle Tully...”

Ama Tully telefonu kapatıp merdivenlerin dibine uzandı. Dayanılmaz bir saat daha geçtikten sonra nihayet uykuya daldı.

Sah günü de aynıydı. Ama Tully, Jack’le öğle yemeğine gitmek yerine Jack’in Lakeside Yolu’ndaki evine gidip onunla sevişti.

Lakeside’daki ev neredeyse boştu artık. Yalnızca üst katta birkaç yatak ve alt katta bir masa kalmıştı.

“Bu evi sattığın için üzülüyor olmalısın,” dedi Tully.

“Zamanı gelmişti. Güller için biraz üzgünüm. Ama Carmel’deki eve birkaç tane diktim bile. Beş yıl içinde açarlar.”

“O kadar sürüyor mu?” diye sordu Tully gülerek.

“En iyi ihtimalle.”

Bir süre sonra Jack tekrar konuştu: “Boomerang için bir köpek almayı düşünüyordum. Sence bu hoşuna gider mi?”

“Bayılır,” dedi Tully. “Rover adında, altın rengi bir av köpeği.”

“Bilmiyorum. Rover adında, altın rengi bir av köpeği bulmak zor olabilir.”

Tully parmaklarını onun göğsünde gezdirdi.

“Tully, iş yerine ayrılacağını bildirdin mi?”

“Hayır, biliyorsun, bunu yalnızca pazartesi işe gitmediğimde öğrenmelerini istiyordum.”

“Eşyalarını topladın mı?”

“Hayır, henüz toplamadım. Pazartesi toplamayı düşünüyordum. Ya da yeni bir şeyler almayı.”

“Yeni elbiseler mi?”

“Yeni her şey,” dedi Tully. *Yoksa Teksas Caddesi’nde Robin’in parasıyla alınan şeylere bakarak nasıl huzur bulabilirim? Jack’in kaburgalarını öpüp ayağa kalktı.*

Jack ondan biraz uzaklaştı. “Tully, neler oluyor?”

“Hiçbir şey.”

“Gerçekten hiçbir şey olduğu yok. Her şeyi yeniden düşünüyor-muşsun gibi geliyor.”

“Hiçbir şeyi düşünmüyorum. Yalnızca biraz keyifsizim. Her şey iyi olacak,” dedi Tully aceleyle. “Artık gitmeliyim.”

Jack onu tekrar yatağa çekip öptü. Tully gözlerini kapattı. “Dudaklarına bayıldığımı sana söylemiş miydin?” dedi Tully yumuşak bir sesle.

“Yalnızca her gün. Ama bir daha söyle.”

“Dudaklarına bayılıyorum.”

“Başka?”

Tully ona sarıldı. “Her santimine bayılıyorum senin.”

“Bana beni ne kadar sevdiğini göster.”

Tully ona gösterdi. Daha sonra yataktan kalktı. “Gerçekten gitmeliyim.”

“Öğleden sonra işe gitme. Ne yapacaklar? Kovacaklar mı seni?”

Tully iç çamaşırını giydi. “Hayır, annemi ararlar. O da bana sür-tük der.”

“Huzur içinde yatsın.”

“Amin.”

Sah gecesi Tully çocukları da alıp Shokie’yi ziyarete gitti.

“Tully, berbat görünüyorsun,” dedi Shokie.

“Teşekkürler.”

“Neyin var senin?”

“Pek uyuyamıyorum,” dedi Tully.

Çoğunlukla çocuklar, okul ve Tully’nin işi hakkında konuştular. Evet, işini çok seviyordu. Evet, iyi gidiyordu. Evet, herkes ona ha-

rika davranıyordu. Zor bir işti, karşılığı da her zaman iyi olmuyordu ama Tully yapabileceği tek işin bu olduğunu düşünüyordu. Yapması gereken işin.

"Azrail'e benziyorsun Tully," dedi Shakie. "Tek yapman gereken siyah bir pelerin takıp elinde tırpanla geceleri insanların kapılarını çalmak. Neyin var?"

Tully bir an sessiz kaldı. "Robin gitti," dedi.

"Aah," dedi Shakie derin bir nefes alarak. "Neden böyle bir şey yaptı?"

"Çünkü ben Kaliforniya'ya gidiyorum," dedi Tully.

Sessiz kaldılar. "Aaaah," dedi Shakie. "Bana veda etmeye mi geldin?"

Tully bu sözleri başıyla onayladı.

"İki çocuğu da alıyor musun?"

Tully yine başını salladı.

"Boomerang'ı almana izin verdi mi? Bu inanılmaz!" dedi Shakie heyecanla. "Sen bir cadısin Tully. O adama nasıl bir büyü yaptın?"

"Boomerang olmadan gidemezdim."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yakında." *Bu sözcükten nasıl da nefret ediyorum*, diye düşündü Tully. "Yakında."

"Eh, pekâlâ, güzel. Peki neden berbat görünüyorsun? Neden muheşem görünmüyorsun?"

Onu bırakamam! Onu bırakamam! Onu bırakamam, diye bağırды Tully içinden.

"Yalnızca kendimi toparlamaya çalışıyorum," dedi nefesini serbest bırakarak. "İş yerime haber vermeliyim. Toparlanmalıyım. Birkaç bitmemiş işi tamamlamalıyım. Galiba Tanrı bana vicdanı hayatımın geç bir döneminde verdi."

Shakie elini Tully'nin elinin üstüne koyarak, "Hangi vicdan Tully?" dedi. "Üzgünüm. Gittiğin için üzgünüm. Seni özleyeceğim. Demek seni de götürmeye karar verdi. Bu çok şaşırtıcı."

"Ben gitmeye karar verdim. Bu daha da şaşırtıcı," dedi Tully emin olmadan.

"Galiba," dedi Shakie. "Kalacak yeriniz var mı?"

"Tabii. Carmel'de bir ev tuttu bizim için. Carmel... Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

“Harika,” dedi Shakie ama gözleri parlamıyordu.

Tully belli belirsiz başını salladı. “Shakie, yıllığa hiç bakıyor musun?”

“Her zaman,” diye karşılık verdi Shakie. “O zamanlarki hallerimiz çok komik. Sen çok farklı görünüyorsun Tully. Böyle çok daha iyisin.”

“Çok daha şişman, demek istiyorsun,” dedi Tully.

“Hayır, daha iyi,” dedi Shakie. “Ve sen farkında olmasan da saçlarımda beyazlar var.”

Tully arkadaşına baktı. “Hiç farkında değilim.”

Shakie ona dikkatle baktı. “Rüyalardan kurtuldun mu Tully?”

Tully bu soruya soruyla cevap verdi: “Mutlu musun Shakie?”

“Elbette mutluyum. Lisedeki gibi değil ama neden olmasın? Tabii ki mutluyum. Sen rüyalardan kurtuldun mu?”

Tully yalan söyledi. “Evet.”

“Eh, çok yazık,” dedi Shakie. “Çünkü eğer kurtulmasaydın rüyalarının çoğu gerçek olurdu.”

Tully koltuğunda huzursuzca kıpırdandı.

“Bugünlerde nasıl görünüyor?” diye sordu Shakie sessizce. “Onu dört yıldır görmedim. Hâlâ aynı mı?”

Tully başını salladı. “Galiba hâlâ o zamanlar giydiği kırmızı futbol tişörtünü giyiyor. Ama yüzü kırışıklıklarla dolu. Daha önce hiç olmayan derin çizgiler. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında, alnında. Ayrıca saçları da seyreldi.”

Shakie gülümsedi. “Eh, ne de olsa Tanrı var. Jack Pendel kel, düşünebiliyor musun?”

Tully ayağa kalktı. Shakie de kalkıp ona sarıldı. “İyi şanslar Tully. İkinize de iyi şanslar. Julie ve ben seni özleyeceğiz.”

“Evet, buna inanabiliyor musun? Ben Topeka’dan ayrılmak üzereyken Julie, Topeka’ya geri döndü.”

“Laura’ya ne oldu?” diye sordu Shakie. “Çok sıkı fıkı olduklarını sanıyordum.”

“Galiba Laura, içinde otlayacak başka bir otlak bulmuş. Erkek bir otlak. Sanırım ağustosta evleniyor.”

“Zavallı Julie,” dedi Shakie. “Nasıl karşıladı bunu?”

“Herkes gibi,” dedi Tully. “Korkunçtu.”

“Bu gerçekten çok ilginç,” dedi Shakie. “Laura’dan hiç hoşlanmamıştım zaten. Umarım Julie burada kalır. Onu severim.”

“Evet, ben de severim onu,” dedi Tully gülümseyerek.

Tully eve geldikten sonra çocukları yatırdı ve Channel 8’teki Jack Nicholson maratonu boyunca uyanık kaldı. *Beş Kolay Parça, İlk Defa, Guguk Kuşu*. Hemşire Ratched o disiplinli yüzü ve ona ciddi bir hava verecek şekilde taranmış saçlarıyla Tully’ye birini hatırlatıyordu. Hafızasında bir şey belirdi, kayboldu.

Guguk Kuşu’ndaki otobüs sahnesine kadar kanepenin üstünde üstü açık olarak uyudu. Gece Jenny’nin ateşi çıktı. Tully alt katta onunla oturdu. Küçük kız yalnızca annesinin kollarında uyuyabiliyordu. Tully onu göğsüne asıp sallarken, *neden birileri de beni göğsüne asıp sallamıyor, ben de uyuyayım*, diye düşünüyordu. *Uyuyabilmek için gerçekten birinin göğsünde olmalıyım*. Kızının başını öptü, ince, sarı saçlarını öpüp bebek kokusunu içine çekti. *Robin onu tanımayacak*, diye düşündü. *Hiç tanımayacak, onun zevkine varamayacak, ona dokunmayacak, onu yatırmayacak, yıkamayacak, yürüdüğünü görmeyecek. Ona baba dediğini duymayacak, giyinip soyunduğunu görmeyecek. Küvette pespembe olmuş, ıslak halde görmeyecek. Robin onu tanımayacak, büyüyünce nasıl biri olduğunu bile görmeyecek. Bu iki küçük tombul kolun, iki tombul bacağın ve başın ne harikalar yaratacağı konusunda hiçbir fikri olmayacak. Tanrım, onu tanımasını nasıl da isterdim, onu tanımayı ne kadar hak ediyor! Ve Jennifer da onu tanımayı! Tully yumruklarını gözlerine sertçe bastırdı, başını durmadan iki yana salladı. Acısı dayanılmazdı. Onun omzunda dolaştığını, tükürüğünü saçlarına akıttığını hiç görmeyeceğim. Mezuniyet balosunda giydiği elbiseyle babasının yanına gidip ona, “Baba, nasıl görünüyorum?” diye sorduğunu hiç görmeyeceğim.*

Kazanmayı çok istiyordum! Çok! Tek istediğim kazanmaktı. Her birimizin kazanamayacağını hiç düşünmemiştim, birimizin çok fazla şeyi, sahip olduğu her şeyi kaybedeceğini hiç düşünmemiştim. Ne talihsiz bir hayat. Jennifer’m başını okşadı, sırtını, tek avucuna sığan minik ayaklarını. Küçüğüm benim, küçüğüm benim, beni affedecek misin? Beni affedecek misin? Babanı feda ettiğim için beni nasıl affedeceksin? Ben kendimi nasıl affedebilirim?

Tully dudaklarını kızının sıcak başından ayırmadan Robin'in koltuğunda oturmaya devam edip çarşamba sabahına kadar sallandı.

Çarşamba sabahı Robin gelmeden önce Tully, Jenny'yi yarım saatliğine Millie'ye emanet edip beyaz güller bırakmak için St. Mark's'a gitti. *Annemin şöminemin üstünde süs gibi duran küllerine beyaz gül bırakan oldu mu hiç? Hayır. Annemin küllerini buraya gömmeliyim,* diye düşündü boş boş. *Çiçek almak annemin hoşuna giderdi.*

Artık buraya gelmezsem üzülürsün Jen. Senin gömülü olduğun toprağa bakmazsam üzülürsün. Seni içinde barındıran toprağı koklamazsam.

Jennifer, diye düşündü Tully, Robin ve ben bugün boşanıyoruz. İyi fikir, değil mi? Mahkemeye gideceğiz ve hâkim bize bazı sorular soracak, sonra boşanma kâğıtlarımızı imzalayacak ve Robin'le artık evli olmayacağız. Düşünsene! Artık Robin'le evli olmayacağım. Biliyorsun, en başından beri hiçbir şeyim olmadığını söyledim. Bir hayalden ötekine yürürdüm, genellikle gözlerim kapalı olarak, ama Robin benim şimdiye kadar sahip olduğum en gerçek şeydi. Senden daha gerçek. Yani Tanrı aşkına, buraya gelip bir mezarla konuşuyorum. Robin ayaklarımın altındaki Kansas toprağı. Toprağı uyuşuk deniz için nasıl feda edebilirim? Ona şiddetli darbeler indiriyorum ama o çok güçlü. Zaman içinde acı ve rüzgârın etkisiyle aşınıyor ama ayakta kalmaya devam ediyor ve o hâlâ buradayken hiçbir şeyim olmadığını nasıl söyleyebilirim? Hiçbir şeyim yok değil. Şiddetli darbeler indireceğim biri var. Hem de her gece.

Tully'nin düşüncelerinin altında fakat Jennifer'ın mezar taşının üzerinde Jack Pendel'in yüzü vardı.

Jenny'nin ateşi çok yüksekti. Tully sabahın geri kalanını onu göğsünde dolaştırarak geçirdi. Cayır cayır yanan başı ve ağır solukları annesinin göğsündeki bitmek bilmez gürültüyü bastırıyordu. Tully, Millie'ye o günlük izin verdi. Robin'le konuşmak ve o gece için yemek hazırlamak istiyordu. Jenny annesinin göğsündeki askıda rahatsız bir şekilde ve ateşler içinde uyurken Tully lavaboda patatesleri soydu.

Hem patates soyuyor hem ağlıyordu.

Ağlıyor ve ıslak yüzünü ıslak elleriyle siliyordu. Tully patatesleri soyarken soğuk su akıyor ve evde bir tek akan suyun sesi ile onun hıçkırıkları duyuluyordu.

Robin öğle vakti geldi.

“Hayır, istifa etmedim, Jenny hasta,” dedi Tully.

Robin onun yanma gelip küçük kızın alnına dokundu. Tully, Robin’e baktı. Robin gömlek giyip kravat takmıştı. Paco Rabanne kokuyordu. Tully onun kendisine dokunmasını istiyordu.

“Berbat görünüyorsun,” dedi Robin, Tully’ye bir göz atarak. “On beş dakika içinde çıkmalısınız. Hazırlanman gerekmiyor mu?”

“Robin,” dedi Tully bir parça kâğıt havlu yırtıp ellerini ve yüzünü silerek. “Gitmek istemiyorum.”

“Neden söz ediyorsun sen?”

Tully göğsünde Jenny’yle onun yanına gitti, elini tuttu. “Robin,” dedi tekdüze ama alçak bir sesle. “Gitmek istemiyorum.”

Robin öylece durup bir süre ona baktı. Sonra elini onun elinden kurtarmak istedi. Ama Tully elini bırakmıyordu.

“Benden ne istiyorsun? Benimle işin bitti. Ne yapıyorsun?”

“Ah, hayır, seninle işim bitmedi Robin DeMarco,” dedi Tully. “Seninle işim hiç bitmedi.” Onu kendine doğru çekti ama Robin direniyordu. Tully onu biraz daha güçlü bir şekilde çekti, Robin daha fazla direndi. Aynı anda arka bahçeye baktılar, sonra da birbirlerine. “Robin,” dedi Tully yavaşça. “Geri dönmeni istiyorum.”

“Ama Tully,” dedi Robin elini kurtararak. “Ben geri dönmek istemiyorum. Olduğum yerde mutluyum.”

Tully başını iki yana salladı. “Robin, sana inanmıyorum. Geri dön.”

“Tully,” dedi Robin sakın bir şekilde. “İnan bana. Ben iyiyim.”

“Robin! Bize geri dön!” dedi Tully heyecanla. “Biz senin bütün hayatınız! Neden önemsizmişiz gibi davranıyorsunuz?”

“Hayır. Yalnızca sen önemsizmişsin gibi davranıyorum.”

“Ama bunu neden yapıyorsun? Eskiden beni o kadar çok severken?..”

Robin geri çekilirken başlangıçta kahrkahrı andıran alçak bir ses çıkardı. Tully göğsünde Jenny’yle onun peşinden gitti ama büyük meşe sandalyeleri olan büyük meşe masanın yanında durdu. “Robin, benden kaçma. Lütfen geri dön. Geri dön.” Jennifer’ın başına baktı,

sözcükler ve bütün duyguları boğazında, göğsünde, Jenny'nin başında düğümlemlenip kalmıştı. "Geri dön Robin. Seni terk etmeyeceğim."

"Ne diyorsun sen Tully? Senden kurtulmaya başlamıştım bile."

"Sen ne diyorsun?" diye bağırdı Tully. "Benden nasıl kurtulursun? Artık kariyer sahibi kuaförünle mi birliktesin? Benden böyle mi kurtuluyorsun? Onunla mı birliktesin?"

Robin gözlerini devirdi. "Kes şunu Tully," dedi sessizce. "O beni seviyor."

"Ben seni seviyorum!" diye bağırdı Tully. "BEN SENİ SEVİYORUM."

Robin DeMarco mutfak duvarına yaslanmış halde, gözleri Tully'de kalakaldı. "Sen beni seviyor musun?"

Onun inanamayan bakışlarına karşılık veremeyen Tully bakışlarını kaçırdı. "Evet," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Robin titrek bir sesle, "Sana inanmıyorum Tully Makker," dedi. "Ne zamandan beri?"

"Tully DeMarco," diye düzeltti onu Tully. "Robin, seni her zaman sevdim," dedi Jenny'nin başını okşayarak. "Yalnızca etrafımı kaplayan şeyler vardı. Ben ne zaman senden ayrılabilirdim ki?"

"Eh, daha önce benden ayrılman için bu kadar çok şey olmamıştı hiç."

"Ama hâlâ ayak sürüyorum. Buradan ayrılamayacağımı düşündüğümde bunun nedeninin annemi ne yapacağımı bilemeyeişim olduğunu sandım. O öldükten sonra evim, işim ve arkadaşlarım yüzünden ayrılamayacağımı sandım. Ve bütün bu süre boyunca, Boomerang'dan ayrılamam, diye düşünüyordum. Ama Robin, beni yalnız bıraktığın an bütün o şeyler benden kopup uzaklaştı ve bırakamayacağım şeyin annem, evim, işim ve hatta oğlum olmadığı gerçeği yüzüme çarptı," diye fısıldadı. "Özgürdüm. Senden başka terk etmem gereken hiçbir şey yoktu ama seni terk edemedim."

Robin hâlâ Tully'den uzak duruyor, onu dikkatle seyrediyordu. O sırtını duvara yaslamıştı, Tully ise masanın yanında duruyordu. Robin, Tully'ye uzunca bir süre baktıktan sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Yapamam Tully."

Tully onaylarcasına başını salladı ve yorgun ama kararlı bir şekilde, "Yapabilirsin. Her şey yoluna girecek," dedi.

Robin hâlâ başını iki yana sallıyordu. “Anlamıyorsun. Yapamam. Geriye hiçbir şeyim kalmadı.”

Tully elini havada şöyle bir salladı. “İstedğim bir şey yok. Sen hariç.”

Robin mutfaktan çıkmadan ama ondan olabildiğince uzakta duruyordu. “Görmüyor musun? Sabanım senin üzerinde kırıldı Tully.”

Tully sesinin neşeli çıkması için çabaladı. “Yenisini alırsız.”

Robin tekrar başını iki yana salladı. “Herkes yalnızca bir tane veriliyor. Ben buna inanıyorum. Senin de yalnızca bir tane var ama seninki...” Sözcükler dudaklarından kolayca çıkmıyordu. “Senin demirden daha sert bir maddeden yapılmış. Ama ben... ben artık güçlü değilim Tully. Sana bakamam. Eskisi gibi olmaz. Senin ihtiyaç duyduğun şekilde bakamam sana.”

Tully mutfak masasının etrafından dolaşp ona yaklaşmaya çalıştı. Ama Robin elini kaldırıp onu durdurdu. “Artık güçlü olmak zorunda değilsin Robin,” diye fısıldadı Tully. “Sabana ihtiyacın yok.”

“Seninle mi?” Robin sessiz bir kahkaha attı. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Robin, lütfen,” dedi Tully. “Sana yalvarmamı mı istiyorsun? Bunun bana göre olmadığını söylemiştin. Lütfen. İstedğin şartı koyup bizimle kal. Ama yeter ki kal.”

Robin hâlâ başını iki yana sallıyordu, sonra Tully onun bacaklarının titremeye başladığını gördü. Robin masaya doğru gitti, Tully’nin karşısına oturup ellerine baktı.

“Bana ne yaptığına bak,” diye fısıldadı. “Beni mahvettin.”

“Lütfen beni affet,” dedi Tully belli belirsiz bir sesle ve uyuyan Jenny’ye sarılarak. “Beni hâlâ sevdiğini biliyorum, lütfen beni bir şekilde bağışla.”

Robin sessizce oturuyor, inatla ellerine bakıyordu. Tully ise masanın karşısında durmuş, bir eliyle sandalyeyi, diğeriyle Jenny’yi tutuyordu.

“Tully, aklından ne geçiyor bilmiyorum,” dedi Robin sonunda. “Ama ben seninle gelemem.”

Tully gülümsemeye çalıştıysa da başaramadı. “Evden başka bir yere gelmeni istemiyorum. Kaliforniya’ya gitmeyeceğim.”

“Buna birdenbire mi karar verdin? Üç gün içinde?”

“Sensiz kaldığım ve sensiz bir hayatı hayal ettiğim bu üç günde, Jennifer öldüğünde ve onsuz bir hayata bakmak zorunda kaldığımda hissettiklerimi hissettim. Tarif edilemez derecede yalnız olduğumu hissettim. Senin için de acı çekmek istemiyorum Robin. Kimse için yas tutmak istemiyorum artık.”

“Jennifer dışında.”

“Robin, dinle beni. Benim hiçbir zaman bir hayatım olmadı. Bir hayat istemedim bile. Hiçbir şey istemedim. Sen beni sevmeye başladığında senden uzaklaştım. Seni istemediğim için değil, istediğim hiçbir şey olmadığı için.” Tully, Jenny’yi kendine doğru çekti. “Ummurumda değildi, uzaklaştım çünkü bir hayatım yoktu ve demiryolu hayatından başka bir hayat ummuyordum kendim için, dolaşarak ve özleyerek geçen bir hayat, kötü rüyalar ve gri göklerle dolu bir hayat. Köksüz bir hayat. Geceleri uyumama engel olan her şeyi unutmak için buradan gitmek istiyordum, pek çok şeyi unutmak istiyordum. Her zaman tek istediğim buydu: unutmak. Uzaklara gidip unutmak. Annemi, babamı, Jennifer’ı unutmak. Robin, tek isteğim Jennifer’ın yaşamayacağı hayatı yaşamaktı. Onun yaşamak istediği hayatı yaşamak istiyordum. Hamile kalmak, istediğim bir şey değildi. Ama Robin, hayatımı sevmeye başladığımı söylüyorsam lütfen bana inan.” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Sevmeye başladım. Bunu ben seçmedim. Bu hayatı ben seçmedim. Benim için seçildi; kimin tarafından, bunu bilmiyorum. Tanrı ya da şeytan... Belki de senin tarafından. Bu hayat benim için seçildi ve ben direndim ama şu anda ben de bu konuda bir şey söylemek istediğimi hissediyorum. Seni seçiyorum,” dedi gözünün önündeki Jack hayalini yok etmeye çalışarak. “Seni seçiyorum,” diye tekrarladı. “Çünkü sen olmadan hiçbir şeyim yok benim. Sen bana ihtiyacım olan her şeyi verdin, istediğim her şeyi. Yapabileceğim her şeyi yapmama ve sahip olabileceğim her şeye sahip olmama izin verdin. En başından beri benimle gurur duydun. Bir hiçken de yanımdaydın, iyi bir eş değilken de. Bana bu tekneyi verip kendini onun çapası yaptın. Ben sensiz bir hiçim Robin.” Tully üzgün ama rahatlamış bir ifadeyle Robin’e baktı.

“Sen bensiz bir hiç değilsin Natalie Anne Makker,” diye fısıldadı Robin. “Sen bir hiç değilsin.”

Tully kızına sarıldı. “Beni affet Robin. Her şey için.”

“Peki ne teklif ediyorsun? Eskisi gibi devam etmeyi mi?”

Tully gözlerini devirmeye çalıştı ama acıyorlardı. “Hayır. Artık zaman zaman konuşmamız lazım. Belki tatile gideriz. Kesinlikle alışverişe gideceğiz.”

Robin ona bakıyordu. “Tully, ya Jack ne olacak?”

“Lütfen, Jack konusunda beni affet,” dedi Tully zorlukla duyulan bir sesle.

“Lütfen bana onu yalnızca Jennifer’ın istediği biri olduğu için istediğini söyleme. Lütfen bana onu sevmediğini söyleme.”

“Öyle bir şey söylemeyeceğim,” diyerek nefesini serbest bıraktı Tully, meşe masadan destek alıyordu. “Onu sevdim.”

“Hâlâ da seviyorsun,” dedi Robin. “Onu hâlâ seviyorsun, öyle değil mi?”

“Hâlâ seviyorum,” dedi Tully kalbi kırık bir şekilde. “Onu hâlâ seviyorum. Lütfen beni bağışla.”

“Peki bu konuda ne yapacaksın Tully?” diye sordu Robin sessizce.

Tully yere yığılmamak için iki eliyle birden sandalyeye tutunarak fısıldadı: “Onun üstesinden geleceğim Robin. Bunu da atlatacağım.”

Tully

*Jack Pendel ve Tully Makker
Ölene kadar seni seviyorum dedi
Jack Pendel ve Tully Makker çok sevdiler ama vedalaştılar
Jack yolculuğa çıktı, Tully ondan koptu
Ve sonra hayatlarının neredeyse tamamını
Birbirlerinin gözlerini sevmeden geçirmelerine
İkisi de sonsuza dek şaşırdı*

N. A. DeMarco

1 Ağustos 1990

Tully o öğleden sonra Jack'in evine yürüdü. Robin evde kalıp Jenny'ye baktı.

Tully ağır ağır yürüyordu. Ayaklarını sürüyerek Macvicar'a çıktı, Washburn'ü geçip sola, 17. Cadde'ye döndü. Neredeyse Sunset Court'tan geçmek için Wayne'e dönecekti ama dönmedi. Sunset Court'tan geçmeye cesareti yoktu. Doğruca Lakeside'a gidecekti fakat yine Jennifer'a uğramak isteyerek Oakley'den Canterbury'ye yürüdü.

St. Mark's'ın kapısı her zamanki gibi gıcırdadı. Boomerang'ın odasının kapısı gibi.

Tuğla döşeli patika yaz mevsimine özgü o sıcak tozla kaplıydı. Ama arka taraftaki meşe ağaçlarının altı her zamanki gibi serindi.

Tully, Jack'in mezarındaki gülü budamakta olduğunu gördü ve doğruca evine gitmiş olmayı diledi. Böylece birkaç dakikası daha olabilirdi. Jack gülümsedi. "Merhaba. Burada ne arıyorsun? Duruşma nasıl geçti?"

“İyiymi,” diye yalan söyledi Tully zaman kazanmak için. Ama yalanları da gıcırdıyordu. İçindeki her şey gıcırdıyordu. Yavaşça Jack’e doğru yürüdü. *Oturmak istiyorum ama sandalye yok.*

“Fazla kalmayalım burada. Bu sabah da gelmiştim ben buraya,” dedi Tully.

“O zaman ne arıyorsun burada? Beni mi arıyordun?”

“Öyle sayılır,” dedi Tully kaçamak bir şekilde. “Galiba.”

Jack onun yanağına dokundu. “Eve gel. Sana haritalarımı göstereyim,” dedi imalı bir şekilde, fidanın altındaki toprağa hafifçe vurmak için diz çöktü. “Yolculuğumuzun haritalarını. Yolculuğu birkaç gün uzatıp arabayla Grand Canyon’a gideriz diye düşündüm.”

“Arabayla mı?” dedi Tully. “Ortada büyük bir krater yok mu?”

Beyaz güllere bakarken kuru Grand Canyon havasını soluyor, Boomerang’ın Grand Canyon’u görmek konusunda ne diyeceğini hayal etmeye çalışıyordu.

Jack’e bakmak için döndü. *Birbiri ardına her pazar, birbiri ardına her yaz, birbiri ardına her kış buraya Jennifer için çiçekler getiriyor.* Tully onun karşısında sükûnetini korumak için koyunları saymaya başladı çünkü o, Tully’nin yanında her zaman sakindi ve Tully de onun yanında doğru olanı yapmak istiyordu.

“Devasa. Ama belki bir köprü vardır,” dedi Jack doğrulurken. Artık gülümsemiyordu. “Neyin var Tully? Mahkemeye gitmedin, öyle değil mi?”

Tully dikkatle güle bakıyordu. Çok güzel açıyordu gül. Başını iki yana salladı. “Jack...” Sesi titriyordu. “Gidemem Jack.”

“Ne?” dedi Jack. “Bana bak. Ne?”

Tully ona bakamıyordu. “Yapamam Jack.”

“Boomerang konusunda fikrini mi değiştirdi? Bu mu?”

Ayakta durmak Tully’nin elinden gelenin en iyisiydi. Jack’in en sevdiği elbisesini giymişti. En sevdiği sandaletleri de.

“Tully, lütfen bana bakar mısın?” dedi Jack ciddi bir şekilde. “Teşekkür ederim. Eee?”

“Gidemem Jack Pendel,” dedi Tully. Jack ona yaklaşıp yüzünü iki elinin arasına aldı. Tully bir an için onun yüzüne baktı, sonra gözlerini kapatıp belli belirsiz bir sesle, “Yapamam,” dedi. Jack onun yüzünü

bir saniye daha tuttu, sonra bırakıp geri çekildi. Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Biliyordum. Biliyordum," dedi.

"Jacko. Gerçekten üzgünüm."

"Tully, bizim için bir ev tutmuştum."

"Biliyorum," dedi Tully tutunacak bir şey bulmak için etrafına bakınarak.

"Altı yıldır buraya geliyorum. Kendini kandırma, altı yıldır buraya yalnızca senin için geliyorum."

"Biliyorum," dedi Tully üzgün bir şekilde.

"Artık annem öldüğüne göre buraya gelmem için hiçbir neden yok. Artık burada kalmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Tully.

Jack derin bir nefes aldı. "Sorun ne Tully? Her şey yoluna girecek. Zamanı geldi."

Tully ona cevap vermeyip yüzüne bakmayınca Jack onun öne eğdiği yüzüne baktı. "Sorun Boomerang değil. Başka bir şey var," dedi. "Değil mi?" Tully küçük mezarlığı inceledi, yalnızca tutunacak bir şey için değil, içine düşecek bir şey bulmak için. Ağırlığını birinden diğerine geçirerek sessizliği bastıracak bir ses aradı. Uzaklardan bir polis arabasının siren sesleri duyuldu. Yeterli değildi bu.

"Tully," dedi Jack doğrularak. "Sorun nedir? Ben sana yardım ederim."

Tully, Jack yüzünü görmesin diye uzaklara döndü. Daha doğrusu Jack'in yüzünü görmemek için uzaklara döndü; onun o hiç değişmeyen güzel yüzünü, kendisinininki gibi gri olan gözlerini. Dudaklarına dokunmak istedi. *Haklıydın Jack Pendel, futbol kaptanımız, futbol kahramanımız, bize bir plan ver ve bizi savaşta yönet. Haklıydın. Birini terk etmenin iyi bir yolu yok. Beni bunca zamandır boşuna mı sevdin? Beni sevdin mi, sevginin benim için yeterli olacağını umarak, uzaklara gitmek konusunda benim de aynı şeyleri hissettiğimi umarak?.. Ve bunca zaman boşa mıydı bu sevgi? Ben de karşına geçmiş, sana benim kalbimi kırıp kırmayacağını soruyordum.*

"Ah, Tully," dedi Jack kasılarak.

Tully ağlama dürtüsüyle mücadele ediyordu. Kısa, hıçkırığa benzer bir ses yine de dudaklarının arasından kaçtı. Ağzını açtı ama

sözcükleri çıkaramadı, sonra çocuksu bir hareketle yüzünü koluyla sildi. Jack ondan kendisine bakmasını istemekten vazgeçmişti.

“Söyle bana,” dedi boğuk bir sesle. “Anlat.”

“Jack, Jacko,” diye fısıldadı Tully sesi titreyerek. “Üzgünüm.”

“Yalnızca söyle bana Tully. Neden?”

“Jack, hayatımı terk edemem,” dedi Tully duygusal bir şekilde. “Yapamam, başka bir hayatı kovalamaya gidemem! Nasıl yaparım bunu?”

“Sahi nasıl yaparsın?” diye karşılık verdi Jack. “Burada bu kadar gökkuşağı varken.”

Sessizdiler.

“Peki Kaliforniya ne olacak Tully?”

Tully ürperdi. “Kaliforniya’yı atlatırım, öyle değil mi?”

“Elbette. Sen her şeyi atlatırsın.” Sonra Jack sordu: “Ya beni?”

Tully ellerini birleştirerek dudaklarına götürdü. “Onu bırakamam.”

“Robin’i mi?”

Tully başını salladı.

“Bırakamaz mısın, yoksa bırakmaz mısın?”

“Bunu istemiyorum,” diye fısıldadı Tully.

Jack uzun, büyük, acı dolu bir nefes koyverdi. “Ya ben? Beni bırakabilir misin?”

“Jack, onunla bir hayatım var, ondan çocuğum var...”

“Benden de çocuğun var,” diyerek sözünü kesti Jack. “Jennifer benden.”

“Onu bırakamam,” diye tekrarladı Tully.

Dakikalar geçti. “Jennifer’ı bırakmayacağım,” dedi Jack.

Tully ellerini kavuşturdu. “Jack, lütfen.”

Jack ona dik dik bakıyordu. “Seni bundan vazgeçirebilir miyim?”

“Evet, vazgeçirebilirsin,” dedi Tully. “Ama bunu yapmanı istemiyorum.”

“Mahkemeye gidip Jennifer için savaşabilir miyim?”

“Evet, savaşabilirsin. Eğer hepimizi kıyma makinesinden geçirmek istiyorsan. Karşılığında beni incitmek istiyorsan.”

“Onu kazanacağımı düşünmüyorsun, değil mi?”

Tully başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Üstelik... sen biliyorsun, ben biliyorum... Jennifer annesinin yanında olmalı.”

“Elbette,” dedi Jack, Tully’yi omuzlarından tuttu. “Benimle gel!”

Tully onun ellerinden kurtulmaya çalıştı ama Jack’in elleri çelik gibiydi. “Yapamam Jack. Yapamam.”

Jack onu bıraktı.

“Bunu söylediğine inanamıyorum. Onu bırakamazmış,” dedi Jack donuk bir şekilde. “Yıllardır onu bırakmak istiyordun.”

Tully başını iki yana salladı. “Yıllardır ayak sürüyordum.”

“Ayaklarınla birlikte onun ve benim kalbimi de.”

“Kendiminkini de,” dedi Tully.

“Ve şimdi en başından beri istediğinin onunla kalmak olduğunu anladın.”

“Üzgünüm Jack, üzgünüm. Lütfen. Sana söz veriyorum, o da söz veriyor, ne zaman istersen gelip Jenny’yi...”

“Tamam Tully, tamam,” dedi Jack. “Tabii. Pazar yemeklerine en iyi takım elbisemle katılırım.”

“Özür dilerim. Lütfen. Her şeyden kurtulmayı ne kadar istediğimi biliyorsun.”

“Evet. Yalnızca o her şeyin ben olduğumu fark etmemiştim.”

Tully dizlerinin üstüne çöktü. Jack de gidip önünde diz çöktü. “Peki ya ben burada kalırsam?” dedi çaresizce.

Yorgunluktan bitkin düşen Tully başını iki yana salladı.

“Burada kalacağım,” diye ısrar etti Jack. “Uzaklarda bir ev buluruz. Yine aynı işte çalışırsın. Oğlunu yine görürüz. Kalacağım Tully.”

Tully donmuş bir şekilde başını iki yana sallıyordu. “Jack, lütfen...” diye fısıldadı.

“Bana burada kalmamı istemediğini mi söylüyorsun?”

Tully cevap vermedi.

Jack ayağa kalkıp yukarıdan ona baktı. “Ah, Tully. Çok aptalım. Şimdi anladım. Benimle işin bitti, öyle değil mi? Benimle işin biteli bayağı oldu, öyle değil mi? Ama ben bunu bilmiyordum, değil mi?”

Tully yüzünü sildi. Jack uzanıp onun çenesini kaldırdı. “Şu haline bak. Berbat görünüyorsun.” Yanaklarını eliyle sildi. “Tamam Tully,” dedi yavaşça. “Burada kalmayı gerçekten istemiyorum, bunu biliyorsun. Lütfen,” dedi. “Lütfen, seni vazgeçirmeme izin ver.”

“Lütfen Jacko. Lütfen bunu yapma.”

“İstedğin bu mu? Bu, öyle mi? Kendi kendine yemin edebilir misin? Bana yemin edebilir misin? Böyle mi huzur bulacaksın?”

Tully hafifçe başını salladı.

“Sana inanmıyorum Tully Makker. Tully DeMarco. Ben oradaydım, senin hiç görmediklerini gördüm, hiç duymadıklarını duydum; başımın içini doldurup bana huzur veren dalgaların sesiydi onlar. Sana inanmıyorum ama tamam.” Üzgün bir şekilde gülümsedi. “Benimle geleceğini sanmıştım, gerçekten. İkimizin de hayallerinin gerçekleşeceğini sanmıştım.”

Tully avuçlarını birbirine yapıştırmış halde ona baktı. “Jacko, fark etmiyor musun? İçimizde o hayali kuran bir tek sensin. Bir düşün. O hayal sana ait.”

“Ah, öyle mi?” dedi Jack acı bir sesle. “O halde neden kendimi berbat hissediyorum?”

Tully uzanıp dudaklarını Jack’in bacağına dokundurdu. “Geçecek Jack Pendel. Düzelecek.”

Jack ondan uzaklaştı. “Senin için kesinlikle düzelecek. İnanılmazsın. Bütün hayatını kenara o kadar yakın geçirdin ki hepimiz her an o büyük uçuruma düşeceğinden korkarak yaşadık. Ama şimdi fark ediyorum ki sen uçuruma düşen kişi değilsin, hatta ayakta duran tek kişisin ve hepimiz pinpon topları gibi sana çarpıp sekiyoruz.”

“Bu doğru değil. Ben senin sayende ayakta duruyorum. Jenny doğduğunda hayatımı sen kurtardın.”

Jack sabırsızlıkla elini havada şöyle bir salladı. “Unutuyorsun sevgili Tully, eğer benim yanımda olmasaydın hayatını kurtarmak zorunda kalmazdım.”

“Jack, böyle söyleme. Bu doğru değil. Burada olmamın tek nedeni... sensin.” *Boş sözler.*

“Evet, pekâlâ, ne kadar şanslısın,” dedi Jack iğneleyici bir şekilde. “Ben de şanslıyım. Biliyor musun, ben saf değilim. Bu aptalca pisliğin sonunda birilerinin feda edilmesi gerektiğini biliyordum. Ama geceleri kumsala uzanıp seni düşündüğüm, benimle olduğunu ve okyanusu dinlediğimizi hayal ettiğim onca yıl, seni sevdiğim, seninle ilgili hayaller kurduğum, senin için geri döndüğüm onca yıl, feda edilen olacağım hiç aklıma gelmemişti.”

“Benim de,” dedi Tully.

“Ah, ama işte buradayım,” dedi Jack. “Feda edildim.” Dudaklarını gerip çenesini kastedi. Tully hâlâ dizlerinin üstündeydi, ona bakıyor, yüzünü onunla yakıyordu.

Jack elini uzatıp onu ayağa kaldırdı. “Tully, artık beni sevmiyor musun?”

Tully uzanıp nemli parmaklarıyla onun dudaklarına dokundu. “Kendimi sevdiğim kadar.” Jack’in sevgili yüzüne baktı. O yetişkin bir adamdı. Yeterince acı görmüştü, yeterince acı hissetmişti, iki hayat boyu yetecek kadar acıya neden olmuştu. Tully onun güçlü olduğunu, karşısında yıkılmayacağını umuyordu çünkü kendisi o kadar zayıf, o kadar yıpranmıştı ki... Eğer Jack yıkılırsa Tully onun gitmesine izin vermezdi. Gitmesine izin veremezdi.

“Onu seviyor musun?” diye sordu Jack. “Dur,” dedi sonra. “Bilmek istemiyorum, umurumda değil. Cevabını zaten biliyorum.”

İkisi de bir şey söylemiyordu artık. Tully yavaşça onun saçlarına dokundu. “Ve hayatımı da seviyorum Jack. Topeka için, Kansas için bunu söyleyeceğimi hiç sanmıyordum ama seviyorum. Kansas’ı seviyorum. Teksas Caddesi’ndeki evimi seviyorum, işimi seviyorum, oğlumu seviyorum ve...” duraksadı, “küçük kızımı seviyorum.”

Jack bir süre sonra tekrar konuştu. “Ben de seni seviyorum.”

“Ben de seni,” diye karşılık verdi Tully sıkıktığı yumruğunu göğsüne bastırarak. Jack’i kendine çekip onu gözlerinden öptü, tuz tadı aldı. Yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını öptü, birlikte geçirdikleri bin gün boyunca onu her gün kendisine köle eden o dudakları... Sonra gözlerini kapatıp yanağını onun kirli sakallı yanağına sürttü, kollarının sertliğini, yanağının kendi yanağını zedelemesini hissetmek için... Onun yanındayken huzur duyuyordu. Onun yanında uyuduğunda rüyalarından kurtuluyordu.

Jack ondan uzaklaştı. “Tamam Tully. Gececek. İyi olacağım. Şimdi git, haydi. Ben bir süre daha burada kalacağım. Haydi git.”

Tully onun kendisine dokunmasını istedi ama Jack’in içindeki bir şeylerin teslim olduğunu gördü. Elinden gelenin en iyisini yaptıktan sonra daha fazlasını yapamazdı. Jack kollarını göğsünde kavuşturup ona arkasını döndü.

“En sevdiğim elbiseyi giydiğin için teşekkür ederim Tully,” dedi. “Ve en sevdiğim ayakkabıları... Kiraz çiçeklerini *görmemeye* giderken Potomac’te o aptal ayakkabılar yüzünden seni taşıdığımı hatırlıyorum.”

Tully onun yanına gitmek için bir hamle yaptı ama Jack’i gördü, Jack’in ondan uzaklaştığını gördü ve anladı.

Jack’in sırtını gördü, neredeyse kırılma noktasındaydılar; Tully ve Jack.

Gitme zamanı gelmişti. Tully sendeleyerek patikada yürümeye başladı, dönüp ona baktı. Jack bir çölün ortasındaki yeşil ağaçlar ve ırmaklar gibi duruyordu. Sarı kafasını dik tutuyordu. *Yalnızca on beş dakika mı sürdü*, diye düşündü Tully. Hayali kurulan koca bir hayat on beş dakika içinde yitip gitmişti. On beş dakika içinde Pasifik Okyanusu gitmişti.

“Başardık Jacko,” dedi kederli bir sesle. “Sen ve ben. Başardık. Ölümü yendik.”

“Elbette yendik Tully,” diye karşılık verdi Jack arkasına dönmeden. “Jen’i yendik.” Tully ona doğru birkaç adım attı. Jack’in yüzüne bakamamasına dayanamıyordu. “Jack, lütfen bana döner misin?”

Jack cevap vermeyip yüzünü çevirmeyince Tully, St. Mark’s’ın duvarına tutunmak zorunda kaldı. “Jack,” dedi güçlkle duyulan bir sesle. “Lütfen bir ara geri gelip küçük kızını gör.”

“Evet, elbette Tully,” dedi Jack.

Tully neredeyse gidemiyordu, ona koşma, onu kendisine çevirme isteğiyle kıvrılırken her şeyi unutuyordu neredeyse. Ona doğru bir adım attı ama topuklu beyaz sandaletleriyle tökezledi ve düşmemek için duvara tutundu.

“Çok kötü,” dedi Jack. “Sana Kaliforniya’yı gösteremeyeceğim.”

“Ah!” dedi Tully heyecanla. “Bunun için üzülme. Kaliforniya umurumda değil! Sen bana Vaquero Gölü’nü gösterdin Jack Pendel. Vaquero Gölü’nü gösterdin ve orası benim için *her şeydi*.”

Jack’in başını önüne eğdiğini gördü. “Evet, pekâlâ,” dedi Jack. “Görüşürüz Tully.”

“Görüşürüz Jack.” Tully böyle dediğini sandı.

Kapı bir kez daha gıcırdadı, bu kez kapanırken.

Tully, St. Mark's'ın bahçesinin merdivenlerinden duraksayarak indi, en son basamakta düşecek gibi olup kollarını bedenine sardı, dirseklerini sıkıca tuttu.

Başka ses yoktu. Topeka'da sessiz bir çarşamba öğleden sonrasının sesleri dışında.

Dönüp Jack'in bahçe kapısından kendisini seyredip seyretmediğini görmek için arkasına bakmak istiyordu ama bunu yapmadı. Yapamadı. Yüzünü çıplak kollarıyla silip çömeldi, sandaletlerinin bantlarını ayarladı. Doğrulup kollarını biraz daha sıkı doladı vücuduna, omuzlarını olabildiğince dik tutup eve doğru yürüdü.

TEŞEKKÜR

Temsilcim Joy'a teşekkür etmek istiyorum, isminin hakkını veriyor. Ve "Yunan Korosu" için Bob Wyatt'a; umarım o koro hiç susmaz. Tully'ye şarkılarının sözlerinden alıntı yapma izni veren şarkı sözü yazarlarına, editörün her yere uzanan eline ve son dakikada yaptığı yardımlar için Anita Miller'a teşekkürler.

Kitabı diğer herkesten önce üç kere okuduğum için, yanımda ve benimle olduğum için teşekkür ederim Kevin. Ve teşekkürler Natasha, bu kadar harika bir çocuk olduğum için. Topeka'dayken bana, "An-neciğim," dedi, "Tully'nin gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?" O böyle düşünüyor.

Son olarak, uzun zaman önce "Postcard from Home"da en doğru şeyleri yazdığı için Claudine'e teşekkürler.

Adı geçenlere teşekkürlerimi sunarım:

"ALL DEAD, ALL DEAD", Brian May

© 1977, 1978 QUEEN MUSIC LTD.

Telif hakları EMI MUSIC PUBLISHING LTD.'a aittir.

ABD ve Kanada'daki telif hakları BEECHWOOD MUSIC CORP tarafından kontrol edilmekte ve yönetilmektedir.

Tüm hakları saklıdır. Uluslararası telif hakları güvence altına alınmıştır. İzinsiz kullanılamaz.

"KATHY'S SONG", Telif hakkı © 1965 Paul Simon

Yayıncının izniyle kullanılamaz.

"THE SOUND OF SILENCE", Telif hakkı © Yenilenmiştir, 1964 Paul Simon

Yayıncının izniyle kullanılabilir.

“BLESSED”, Telif hakkı © 1966 Paul Simon

Yayıncının izniyle kullanılabilir.

“JUST THE WAY YOU ARE”, Billy Joel

© 1977, 1978 JOEL SONGS

Tüm hakları EMI APRIL MUSIC INC tarafından kontrol edilmekte ve yönetilmektedir.

Tüm hakları saklıdır. Uluslararası telif hakları güvence altına alınmıştır. İzinle kullanılabilir.

“BE – BOP – A – LULA”, Yazan: Gene Vincent ve Tex Davis. Telif hakları © 1956

Lowery Music Co. Inc., Atlanta, GA

Uluslararası telif hakları güvence altına alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. İzinle kullanılabilir.

“STARS”, Janis Ian

© 1974 MINE MUSIC LTD.

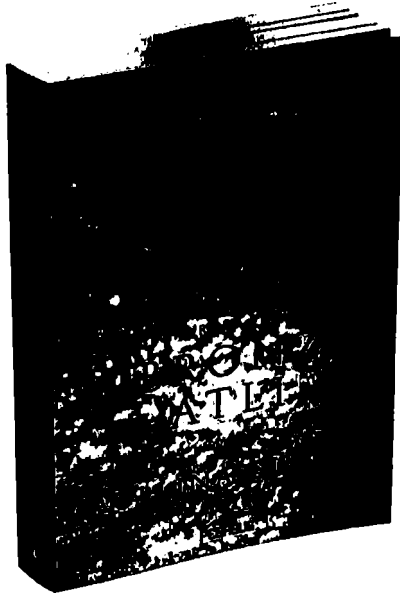
Tüm hakları EMI APRIL MUSIC INC tarafından kontrol edilmekte ve yönetilmektedir.

Tüm hakları saklıdır. Uluslararası telif hakları güvence altına alınmıştır. İzinle kullanılabilir.

“TAINTED LOVE” © 1978 Equinox Music

Yazan: Ed Cobb

AVI Music Publishing Inc.’in izniyle.

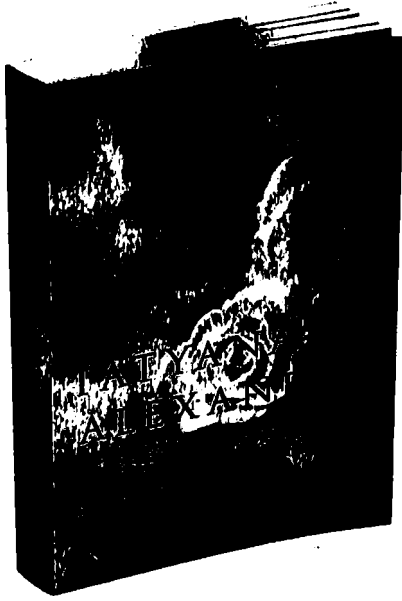
Bu kısacık ömürden korkmayacağım, başımı eğmeyeceğim, dik durmanın bir yolunu bulacağım. Kapımı her şeye kapatacağım, Alexander. İçimde yalnızca sen kalacaksın...

Bronz Atlı, Tatyana ile Alexander'ın hikâyesi. Başlarına bombalar yağarken kalpleri aşk için çarpanların hikâyesi. İhanetin olduğu kadar fedakârlığın da hikâyesi. Her satırı hüznle, tutkuyla ve umutla kaleme alınmış, unutulmaz bir aşk ve savaş destanı...

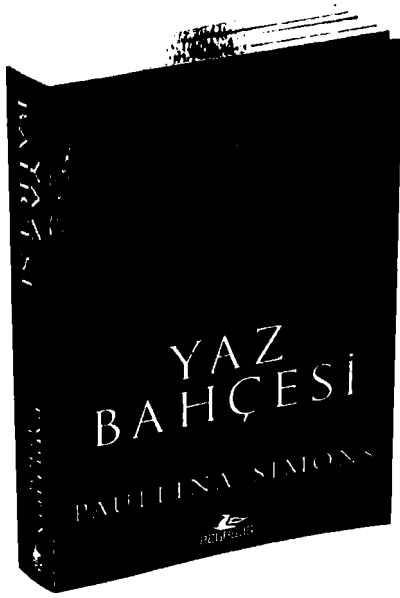
Avucunu aç, içine benim için bir öpücük kondur ve sonra elini kalbine bastır.

Paullina Simons uluslararası çöksatan eseri *Bronz Atlı*'da, karanlık II. Dünya Savaşı döneminde Tatyana'nın Kızıl Ordu subayı Alexander Belov'la yaşadığı büyük aşkın yürek burkan hikâyesini anlattı. Bu destansı hikâye *Tatyana ve Alexander*'la devam ediyor; savaşın yıkıcı gücüne rağmen adanmışlık ve aşkın yenilmezliği...

Savaşçı, komutan Alexander. Suyun, ateşin ve gökyüzünün Alexander'ı. Sevgili Tanrım beni sana versin; tankların ve hendeklerin, dumanın ve kederin askerine, mutluluğumun ve özlemimin kaynağı Alexander'a. Her neredeysen seni arıyorum.

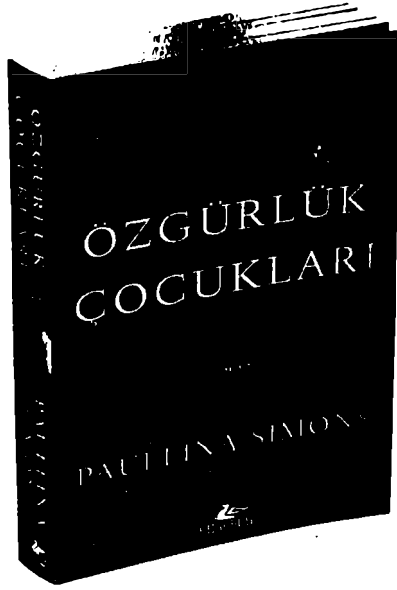
.....

**Tatyana ve Alexander'ın zamansız,
dillere destan aşkının nefes kesici finali...**

.....

Tatyana ve Alexander savaşın ve yıkımın hüküm sürdüğü yılların, yirminci yüzyılın sahne olduğu en büyük acılara göğüs germiştir.

Leningrad Kuşatması'nı, açlığı, korkuyu, ihaneti ve ayrılığı geride bırakıp mucize eseri Amerika'da yeniden bir araya gelirler ve şimdi aşklarının bir de hediyesi vardır: oğulları Anthony. Hâlâ genç olsalar da çektikleri acılar onları değiştirmiştir. Yerle bir olmuş bu dünyada, ayrı geçirdikleri onca zamandan sonra bir arada kalmanın bir yolunu bulmalıdırlar.

.....

Bronz Atlı efsanesinin yazarı Paullina Simons, Alexander'ın anne ve babasının merakla beklenen öyküsünü okurla buluşturuyor.

.....

Tatyana ve Alexander'dan önce, Leningrad ve Lazarevo'dan önce, henüz hiçbir aşk ve acı yaşanmamışken Gina ile Harry vardı. Onları bir araya çeken ve birbirinden iten kuvvetler öyle güçlüydü ki aralarındaki bağ hem büyük bir coşku hem de büyük bir keder kaynağı oldu...